

Hắc Bạch Long Kiếm

Contents

Hắc Bạch Long Kiếm	2
1. Chương 1: Niềm Hận Ngút Trời	3
2. Chương 2: Lão Quái Rừng Hoan	14
3. Chương 3: Cái Tâm Dã Thú	22
4. Chương 4: Giúp Người Có Hiếu	28
5. Chương 5: Tia Sáng Dẫn Đường	39
6. Chương 6: Sóng Gió Lâm Ba Hiền	51
7. Chương 7: Họa Từ Thiên Giáng	71
8. Chương 8: Xuất Phái Đại Quy Mô	78
9. Chương 9: Thực Hư, Hư Thực	84
10. Chương 10: Tiếp Nối Âm Mưu	91
11. Chương 11: Những Lượn Sóng Dồn	101
12. Chương 12: Mộng Ước Không Thành	109
13. Chương 13: Mạnh Lực Kim Tiền	116
14. Chương 14: Tránh Đầu Khỏi Số	121
15. Chương 15: Âm Hồn Bất Tán	129
16. Chương 16: Chưa Nắm Được Gì	134
17. Chương 17: Chỉ Đường	148
18. Chương 18: Khó Phân Chân Giả	153
19. Chương 19: Châu Đại Thủ Nào	160
20. Chương 20: Chân Tướng Hiện Lộ	165
21. Chương 21: Máu Rửa Hận Thù	171
22. Chương 22: Nhân Hiền, Quả Lành	175
23. Chương 23: Đại Sum Phủ	180
24. Chương 24: Khéo Đối Xử	183
25. Chương 25: Bước Đầu Dọa Dẫn	189
26. Chương 26: Một Gã Si Tình	194
27. Chương 27: Mây Giăng Sấm Chớp	201
28. Chương 28: Một Cuộc Thất Tung	207
29. Chương 29: Một Lần Sơ Hở	213
30. Chương 30: Gây Trú Nhuộm Máu Hồng	219
31. Chương 31: Đáy Biển Mò Kim	226
32. Chương 32: Tiếp Tục Thị Oai	232
33. Chương 33: Con Tim Rung Động	239
34. Chương 34: Gan Sắt Song Dạ Mềm	245
35. Chương 35: Sắc Tự Mê Nhân	254
36. Chương 36: Chỉ Còn Sớm Muộn	260
37. Chương 37: Chơi Trò Ly Gián	266
38. Chương 38: Long Tranh Hổ Đấu	273
39. Chương 39: Anh Hùng Lộ Diện	281
40. Chương 40: Thương Tâm Nhân	290
41. Chương 41: Những Cái Bất Ngờ	295

42. Chương 42: Một Cuộc Âm Mưu	298
43. Chương 43: Mắt Mờ Kiếm Sáng	309
44. Chương 44: Tam Yêu Tác Quái	317
45. Chương 45: Đêm Tối, Về Đâu?	322
46. Chương 46: Lão Tiều Tốt Bụng	326
47. Chương 47: Trên Đường Thoát Hiểm	330
48. Chương 48: Một Điểm Thiên Lương	338
49. Chương 49: Đại Biền Kim Gia Lâu, Cường Địch Bí Ẩn Xuất Hiện	348
50. Chương 50: Bốn Đạo Binh Hùng Duỗi, Xương Trắng Giải Binh Dao	362
51. Chương 51: Nguyệt Sương Dao Anh Hiện, Quét Sạch Cuồng Phong Sa	375
52. Chương 52: Anh Hùng Lừng Bốn Bể, Thống Khổ Trước Mỹ Nhân	387
53. Chương 53: Địch Vây Bủa Bốn Phương, Nạn Trùng Trùng Lốp Lốp	399
54. Chương 54: Dương Đông Kích Tây Kế, Hô Tả Bạt Hữu Mưu	409
55. Chương 55: Thắng Bại Do Thiên Định, Thư Hùng Quyết Một Phen	419
56. Chương 56: Truy Tìm Dấu Vết Địch, Gặp Lại Bóng Cổ Nhân	430
57. Chương 57: Đơn Độc Trên Vạn Nẻo, Lành Dữ Biết Đâu Lường	442
58. Chương 58: Hận Thù Thành Diên Loạn Ân Oán Hóa Cuồng Hăng	452
59. Chương 59: Lấy Một Đêm Khoái Lạc Đổi Giác Ngủ Nghìn Thu	463
60. Chương 60: Dùng Ác Mưu Độc Kế Quyết Rửa Mối Hận Thù	475
61. Chương 61: Ra Tay Trừ Ác Quỷ Giải Cứu Mỹ Nhân	486
62. Chương 62: Cứu Hoàn Đại Khảm Dao Nhất Cử Nhân Đầu Đoạn	498
63. Chương 63: Tiến Nhập Địa Ngục Môn Xáp Mặt Bầy Quỷ Dữ	510
64. Chương 64: Từ Tử Lộ Phục Sinh Thoát Qua Cơn Nạn Kiếp	523
65. Chương 65: Địa Ngục Thành Tan Tác Tứ Hộ Pháp Tiêu Tan	536
66. Chương 66: Lũ Ác Độc Dâm Hành Trời Đất Không Dung Thứ	549
67. Chương 67: Giữa Sa Mạc Hoang Vu Đối Đầu Cùng Sói Dữ	559
68. Chương 68: Địch Vây Hãm Tứ Phương Kim Gia Lâu Lay Chuyển	571
69. Chương 69: Áo Sinh Lưỡng Phách Chiêu Ma Đầu Phải Kinh Sợ	583
70. Chương 70: Lâm Trận Đầy Hung Mãnh Thất Bại Lắm Đảo Diên	594
71. Chương 71: Phản Hồi Kim Gia Lâu Cùng Bàn Mưu Đối Lập	605
72. Chương 72: Đạo Cao Ngang Một Kích Ma Cao Lên Một Trượng	617
73. Chương 73: Một Đường Dao Tợ Sét Lão Ma Đầu Hoảng Kinh	630
74. Chương 74: Song Phương Lâm Đại Chiến Địch Tan Tác Tro Bay	640
75. Chương 75: Tận Trừ Lũ Yêu Ma Thái Bình Cho Muôn Chúng	649

Hắc Bạch Long Kiếm

Giới thiệu

Truyện Hắc Bạch Long Kiếm kể Thiết Yến Y, một người luôn là ẩn số với mọi người, bên quanh hắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bach-long-kiem>

1. Chương 1: Niềm Hận Ngút Trời

Gió hắt hiu, mưa lác đác, mây âm u, bầu trời ảm đạm vô cùng.

Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu, đối với người nặng trĩu tâm sự thì sầu của cảnh càng lộ liễu, càng thấm thía đến thắt ruột, thắt gan.

Những ngọn tùng, ngọn bá mọc thành rừng trên đỉnh Sở Giác Lãnh trở mình đứng đưng trước vẻ buồn của trời đất, mặc cho gió lòn, mưa phủ, mặc cho mây vần mỗi phút mỗi thêm dày, thêm đen...

Trên đỉnh Sở Giác Lãnh, một tòa kiến trúc toàn bằng đá trở mình thi đua với những ngọn bá tùng, trời ảm đạm nhuộm xám lớp đá xanh cấu thành tòa kiến trúc đó.

Tòa kiến trúc mang tên Đạn Kiếm lâu, Tổng đường của Thanh Long xã.

Trong võ lâm từ nghìn xưa, những tổ chức của những người đồng tâm, đồng chí trong võ lâm, đều mang cái danh xưng bang này, giáo nọ, phái kia, riêng nhóm của Yến Thiết Y thì lại khoác cái hiệu “Xã”.

Trên giang hồ, vào thời kỳ đó, ai nghe nói đến Thanh Long xã mà chẳng rợn người!

Nếu thiên hạ hiểu rành hơn về Thanh Long xã, thì người ta phải gán luôn danh hiệu Đạn Kiếm lâu.

Hiện tại, trong tòa Đạn Kiếm lâu, tại gian phòng dùng làm hội sở, có cái tên là Long Hồn sảnh, một số xã viên cao cấp đang họp đại hội.

Hai bên một chiếc bàn dài, có hai hàng ghế kiểu Thái sư ỷ, nơi đầu trong có một cái bục cao, trên bục đặt một chiếc ghế bành, rất lớn, mặt ghế phủ một tấm da hổ màu vàng đen.

Trên ghế bành, vị chủ tể Thanh Long xã đang ngồi.

Vị chủ tể Thanh Long xã, là Yến Thiết Y, các xã viên có lối gọi chỉ huy tối cao của họ bằng hai tiếng Khôi Thủ, “khôi” là đầu, là trên hết, mà “thủ” cũng là đầu, là trước hết.

Bên cạnh chiếc ghế bành của Yến Thiết Y, có một chiếc bàn không lớn lắm, thấp hơn ghế ngồi, mặt bàn phủ gấm.

Trên mặt gấm, đặt thanh Thái A kiếm chuôi vàng, hình ngắn, và một thanh kiếm khác, dài hơn, tên Chiêu Nhật kiếm.

Sau lưng Yến Thiết Y, một tấm hoành bằng gỗ, nền đen chữ trắng, treo cao.

Hoành cực lớn, chữ rõ ràng: Trung Nghĩa Thiên Thủ.

Bốn chữ nói lên chánh khí chói lòa, mắt nhìn lên là tâm kích động, một niềm kích động nung sôi bầu nhiệt huyết, củng cố can trường.

Cạnh Yến Thiết Y, hai bên tả hữu, có hai tên cận vệ.

Cận vệ bên hữu tên Hùng Đạo Nguyên, ngoại hiệu Khoái Thương, thể cách khôi ngô, thân vóc cao lớn, trán rộng, mặt xanh.

Cận vệ bên tả tên Thôi Hậu Đức, thân hình phì phạc, mũi to, miệng rộng, ngoại hiệu Sát Đạo.

Dĩ nhiên cả hai là những nhân vật xuất danh hằng gìn tâm trung trực, không hung nhưng bạo, họ không độc ác nhưng bất chấp cảm tình, họ là những nét mực không chiều cây cong.

Bằng hữu giang hồ từng gọi họ là Thanh Hùng, Sư Thao. Gấu xanh, là loài hi hữu, móng sư tử bén hơn kiếm đao. Họ phải có cái gì hơn người, nên người mới gán cho danh từ ghê gớm đó.

Riêng về con người của Yến Thiết Y thì quả thật là một đầu đề gây nghi hoặc cho mọi người.

Chàng không có vẻ anh tuấn như hạng bạch diện thư sinh, mà cũng chẳng có mãnh như bậc cự phách giang hồ thường có.

Không, chẳng có vẻ hung ác, tàn độc, không âm trầm, nham hiểm, không bốc đồng, bạo tàn, thoát trông, ai cũng cho là chàng ở vào lứa tuổi 22, 23, nhưng thực ra chàng đã được ba mươi hơn. Mặt thuần thành, chất phác, hơi có vẻ non, có phần ốm và dài, làn da trắng màu sữa.

Đôi mắt cực to và đen, sáng một cách lạ thường, đôi mày hiền hậu, có chiếc mũi nhỏ, thẳng, trông xinh xinh, vành môi hơi mỏng, thường ứng đỏ, tất cả những vẻ đó cấu thành bộ mặt chưa được sành đời cho lắm, nhưng cái vốn kinh nghiệm của chàng thì quá dồi dào, một bậc lão thành cỡ lục tuần trở lên cũng chẳng hơn.

Chàng có nụ cười thật nhu hòa, đôi mắt tuy sáng nhưng rất am tường, nhìn đôi mắt đó không ai tưởng là chàng có thể giết người.

Nhưng, Yến Thiết Y là một cái gì mà ai nghe nói đến cũng phải kinh tâm khiếp đảm, những kẻ chưa thấy mặt chàng cứ tưởng chàng là một hung thần, khi gặp chàng rồi thì lại hoài nghi lời truyền thuyết chứa đựng nhiều xuyên tạc.

Mớ tuổi đời không cao lắm, thì mớ tuổi giang hồ đương nhiên cũng chẳng được bao nhiêu, song có thể bảo mỗi một ngày của chàng là một tháng, một năm của người khác, bởi từ lúc xuất đạo đến nay, không ngày nào là chàng được ung dung nhàn hạ, không ngày nào chàng chẳng đương đầu gió lớn, bão to, hết vào nguy lại ra tử, tìm cái sống trong cái chết, luôn luôn phấn đấu từng phút từng giây.

Nhờ thế mà uy tín Thanh Long xã càng ngày càng lan rộng khắp bốn phương trời, thỉnh danh của Đạn Kiếm lâu càng ngày càng vang dội khắp năm hồ, bốn biển.

Trong hai đạo hắc, bạch, chẳng ai không ngán chàng.

Hiện tại, chàng có vẻ chán nản cực độ.

Thực ra thì chàng rất ghét những cuộc đại hội như thế này, vì bắt buộc phải có mặt chàng miễn cưỡng chủ tọa.

Cứ mỗi năm có hai lần đại hội như vậy, cách sáu tháng một lần.

Các xã viên trú đóng tại các địa phương xa, đảo lệ trở về Thanh Long xã, báo cáo tình hình sinh hoạt, thỉnh thị huấn lệnh cần thiết cho những hoạt động tương lai.

Các vị phụ trách địa phương mang cái danh xưng là Đại Thủ Nãi, có địa vị cực cao trong xã, họ chỉ chịu dưới quyền của mỗi một Khôi Thủ và ba vị lãnh chúa là những người đại diện trực tiếp và thường xuyên của Khôi Thủ mà thôi.

Trong Xã, còn có một vị chấp pháp, chấp chương Hình đường, chuyên thưởng phạt.

Vị chấp pháp ngang quyền với ba lãnh chúa, trên bậc đại thủ nãi.

Đại hội vốn thuộc thông quy, nên không thể phế bỏ được. Chỉ có những kỳ đại hội như thế này, Yến Thiết Y mới có dịp tiếp xúc với các thủ hạ cốt cán, gây thêm tình cảm đồng đội.

Một lợi ích khác do đại hội mang lại, là chàng nắm vững tình hình các địa phương, qua báo cáo của thuộc hạ.

Do đó, chàng sẽ kiểm điểm ưu, khuyết điểm, sẽ hoạch định kế sách củng cố cơ đồ, khuếch trương thịnh thế.

Thanh Long xã có một hệ thống kinh tài quảng đại, gồm đủ mọi ngành sinh hoạt trong xã hội: có ngân hàng, có hiệu buôn, có phố phường cho thuê, có trại chăn nuôi, có khách sạn, có hiệu cầm đồ, có sòng bạc, có buôn lậu, có đủ thứ, trừ một thứ mà chẳng bao giờ chàng chịu cho khai thác dù lợi tức khá quan trọng, là kỹ viện.

Hệ thống kinh tài cỡ đó đòi hỏi một số lớn nhân viên phụ trách, nên xã viên càng ngày càng đông.

Có điều, chàng chọn thuộc hạ thân tín cực kỳ, cho nên từ ngày lập nghiệp đến nay, chưa hề có trường hợp phản phúc, và những tay chịu trách nhiệm cốt cán đều sẵn sàng hy sinh tánh mạng nếu cần, để bảo vệ quyền lợi của Xã.

Cuộc đại hội đã khai mạc từ lâu, và hiện tại đến phiên vị đại thủ não phụ trách sự vụ Hàng Châu tường trình hoạt động.

Y tên Đào Ngang, ngoại hiệu Hàng Sơn Kiên.

Y đứng lên, từ từ phát ngôn :

- Tuân hành lệnh dụ của Khôi Thủ, bọn tại hạ xuất chín ngàn lượng bạc, dựng lên tòa Thủy Nguyệt lâu cạnh Tây Hồ. Hai tháng nay, từ ngày khai trương, sanh ý không được thuận lợi lắm, đại ước vì cận tiết thu, khách dự có phần vắng vẻ, bất quá chỉ được mấy ngày đầu là thiên hạ chiếu cố khá nhiệt náo. Cho nên, so thu và chi, thu không nhiều mà chi rất nặng, thuộc hạ chỉ sợ, nếu tiếp tục khai thác thì số vốn càng lúc càng hao hụt vì lỗ lỗ. Thuộc hạ định nhượng lại cho ngoại nhân, song chẳng dám tự chuyên, nhân dịp về đây dự đại hội, thuộc hạ xin bẩm báo với Khôi Thủ, thỉnh thị ý kiến. Giả như không nhượng, thì cũng nên canh cải nghiệp vụ, có vậy mới tránh được thiệt hại. Ngoài ra...

Yến Thiết Y khoát tay, thản nhiên thốt :

- Việc đó, người cứ tự tiện liệu định thấy nên làm như thế nào thì cứ làm, làm rồi sẽ báo cáo sau. Ta cho người được toàn quyền quyết đoán.

Đào Ngang nghiêng mình thuận lãnh chỉ thị, rồi ngồi xuống.

Đại thủ não phụ trách Trường An sự vụ là Kim Hiên Tự, ngoại hiệu Quyết Toàn Chuông, đứng lên, trình :

- Hai tháng trước, xảy ra sự tranh chấp giữa sông bạc tại Trường An của chúng ta và bọn Ô Y bang. Vì cuộc tranh chấp đó, sông bạc của chúng ta không còn hưng vượng như ngày cũ. Ô Y bang đưa lời hăm dọa, bảo chúng ta phải dè dặt, nghĩa là không được khước trương sánh vị, ngưng mọi cạnh tranh với chúng. Nếu chúng ta không tuân lời thu hẹp hoạt động thì có một ngày nào đó, chúng sẽ tìm đến mà hỏi thăm sức khỏe của chúng ta, thuộc hạ áp dụng chiến thuật lấy bất biến chuẩn bị ứng phó vạn biến, nên đánh chữ làm thỉnh, âm thầm theo dõi tình hình của chúng. Nay, Khôi Thủ, Ô Y bang tại Trường An cảm như con rắn địa đầu, có thể lực to lớn, chúng có nhiều thủ đoạn hơn hẳn bọn mình. Nếu mình cứ ngang nhiên tiếp tục nghiệp vụ thì sớm muộn gì cũng có xung đột xảy ra với chúng. Mà khi xảy ra xung đột, thì bất lợi về chúng ta là cái chắc. Cho nên...

Yến Thiết Y thở dài, chán nản :

- Được rồi. Cứ chờ xem chúng hiện lộ thủ đoạn, rồi sẽ hay. Hiện tại, chúng ta không cần phải lo lắng trước làm chi cho mệt óc.

Dừng một chút, chàng trầm giọng tiếp :

- Có thể nào Ô Y bang chẳng hiểu, sau lưng của người còn có Thanh Long xã, một vạn lý trường thành thừa sức ngăn chặn triệu triệu rợ Hồ? Nếu chúng sờ mó đến các người, là khiêu khích tử thần đấy!

Kiểm Hiên Tự cười khà khà, thốt :

- Bởi thế, thuộc hạ cứ lạnh mặt mà nhìn chúng, lạnh lòng chờ đợi chúng, chứ không lộ vẻ nao núng, khẩn trương. Thực ra, chẳng phải hoàn toàn không khẩn trương đâu, Khôi Thủ. Thuộc hạ đấy à, thuộc hạ thì ngoại an nhưng trong loạn, ngoại tĩnh nhưng trong động, loạn và động vì tức, vì muốn chơi với chúng một phen thật kỹ... Lấy bất biến ứng vạn biến mà...

Yến Thiết Y khoát tay :

- Đủ rồi, đừng nói nữa, ta yêu cầu nên vắn tắt cho ta nghe. Người ngồi xuống đi, cứ theo quyết định như người vừa trình bày mà hành động.

Rồi chàng hỏi :

- Đến lượt ai đây? Nên nhớ, tranh thủ thời gian nhé, càng giản đơn càng hay, ta không muốn kéo dài cuộc hội họp này đến vô cùng tận đấy.

Khoái Thương hai tay trao cho chàng một chén sâm nhung, chàng tiếp lấy, hớp một ngụm, đoạn cười, hỏi :

- Tất cả đều thấy dói rồi chứ? Thì, càng vắn tắt càng chóng được chén với nhau, cái dạ dày mặc sức mà chứa đựng. Có lẽ bọn nhà trù đã sắp dọn bàn rồi đấy.

Đại thủ não Hàm Dương tên Điều Thân, ngoại hiệu Bách Bộ Sanh Tử, vụt đứng lên, cười nhẹ, báo cáo :

- Bẩm Khôi Thủ, thuộc hạ thì có tánh vắn tắt, chỉ một câu nói thôi là đủ.

Yến Thiết Y gật đầu, vừa trao trả cái chén không cho Khoái Thương Hùng Đạo Nguyên, vừa đáp :

- Vậy là hay!

Vừa lúc đó, ba tiếng cộp cộp vang lên.

Tiếng chiếc dùi gỗ cứng đập vào một tấm mộc bài tròn cũng bằng gỗ cứng, cực dày, dùi đập vào mộc bài đủ ba tiếng.

Dùi và mộc bài treo bên ngoài cửa Long Hồn sảnh.

Yến Thiết Y cười, lẩm nhẩm :

- Ba tiếng! À... “có việc gấp cần tường trình ngay!”

Mười vị đại thủ não đồng quay mặt, hướng về vọng cửa chánh.

Yến Thiết Y bảo :

- Ai cũng được, đứng lên mở cửa hộ ta.

Nhưng, mười vị đạo thủ não không có phận sự làm việc đó, khi hai cận vệ có mặt.

Sát Dao Thôi Hậu Đức bước ra, kéo chiếc then cài mở ra một cánh cửa.

Cánh cửa mở ra, nơi khoảng trống, xuất hiện một người.

Thôi Hậu Đức hấp tấp nghiêng mình chào :

- A! Ứng lãnh chúa! Sao Ứng lãnh chúa lại đích thân đến đây?...

Ừ một tiếng vu vơ, người bên ngoài đáp gọn.

Người đó, có thân vóc cao, mặt tròn, làn da trắng, tác trung niên, điểm một nụ cười theo tiếng ừ, rồi thốt :

- Long Châu kỳ Lãnh chúa Ứng Thanh Qua, có việc gấp yêu cầu được gặp ngay Khôi Thủ.

Lên tiếng xong, Ứng Thanh Qua bước vào, trước hết đảo mắt một vòng quanh mười đại thủ não đồng quần khăn màu tía trên đầu, với ai y cũng khẽ gật đầu chào, sau đó y bước nhanh đến vị chủ tọa, tiếp :

- Khôi Thủ, chỉ sợ đại hội này không thể tiếp tục được nữa...

Yến Thiết Y nhìn chiếc áo màu xanh nhạt, điểm lá trúc đậm sắc hơn, bình thản thốt :

- Nói đi, Thanh Qua!

Thoáng trì ghì một chút, Ứng Thanh Qua thấp giọng hỏi :

- Chắc Khôi Thủ còn nhớ vị hảo hữu của Khôi Thủ, tên Bùi Vịnh, ngoại hiệu Phan Vân Điều chứ?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Còn nhớ. Sao? Có gì rồi phải không?

Nhếch nụ cười khổ, Ứng Thanh Qua tiếp :

- Việc gì thì xin Khôi Thủ đích thân đi xem lấy, hơn là thuộc hạ tường trình. Hiện tại, họ Bùi đang ở trong một gian tịnh khách phòng, và Trang lãnh chúa đang túc trực bên cạnh y.

Uể oải đứng lên, Yến Thiết Y thốt :

- Việc nơi đây, Thanh Qua tiếp tục xử lý hộ ta nhé, ta giao cho người trọn quyền định đoạt. Ta đi đây!

Chàng đứng lên, mười đại thủ não cũng đứng lên, chàng bước ra rồi, Hùng Đạo Nguyên, Thôi Hậu Đức theo, mười đại thủ não cùng Ứng lãnh chúa ngồi, tiếp tục nghị sự.

Dãy tịnh khách phòng cách Long Hồn sảnh không xa lắm, dãy phòng ở tận đầu hành lang.

Yến Thiết Y chưa đến tận cửa, cánh cửa phòng hé mở, một người vừa ôm vừa thấp lách mình ra ngoài, nghênh đón.

Người đó có gương mặt khô nhăn nheo, như quả quít phơi nắng lâu ngày.

Người đó, là Trang Không Ly, ngoại hiệu Cửu Ngư Kích, là lãnh chúa Long Môn kỳ.

Gương mặt đã nhăn nheo, khô cần, thì tự nhiên không một nét tình cảm nào hiện lộ, thành thử ra sự biểu thị có vẻ lạnh lùng, xa xôi.

Không, không hẳn là chẳng có một biểu hiện nào nơi thần sắc của Trang Không Ly.

Sự biểu hiện ở nơi ánh mắt, ánh mắt bốc niêm phần nộ cực điểm.

Yến Thiết Y ngẩng mặt nhìn Trang Không Ly, khẽ gật đầu, rồi bước ngang qua y vào phòng.

Gương mặt của chàng biến sắc ngay.

Chàng không tin đôi mắt mình, trước hiện tượng đang chờ chàng trong gian phòng.

Bây giờ thì vẻ thuần thành chất phác đã rút lui, nhường chỗ cho nét tàn khốc, máu đã hiện ra.

Nếu chàng là một con người đôi, thì người thứ hai đã hiện ra thay thế người thứ nhất.

Và, người thứ hai là một hung thần, một ác quỷ, một con người sống vì máu, máu càng đổ nhiều, cơ nghiệp càng vững, đời sống càng sung, máu của người, máu của chính mình.

Một con người xuất thân từ sắt máu, luôn luôn hoạt động trong phạm vi sắt máu!

Bởi, hiện tượng trước mắt, là một hiện tượng chưa từng qua mắt Yến Thiết Y trong cuộc đời đầy giông tố bão bùng. Và con người hiện trước tầm mắt của chàng, chẳng còn là con người nữa.

Một vật thể không có danh từ mô tả!

Vật có thể, đang tựa mình trên chiếc ghế thấp, có lưng dựa, hai bàn tay cụt đến gần cánh chõ, thịt đầu xương thun lù, xương lộ ra như hai chiếc cán dao bằng ngà, nơi nào không còn y phục, trên làn da kết những vẩy máu khô cần chồng lớp lên nhau.

Toàn thân khô đét, chỉ còn lớp da bao bọc bộ xương không toàn vẹn.

Từ y phục, một mùi tanh, thúi, hôi, không tên bốc lên, tỏa khắp không gian căn phòng, ai ngửi phải là liên lợm giọng, buồn nôn.

Dù con người nơi ghế đó là một hảo hữu, Yến Thiết Y cũng khó lờ đi mùi khó ngửi đó, bất giác chàng nhăn mặt, nhú mày, cổ khép đôi cánh mũi.

Bộ y phục khoác lên mình, trông như mắc phơi nơi chiếc sào, bởi thân vóc tóp lại như chiếc que, y phục phùng phình trông thiếu hẳn vẻ thẩm mỹ đến khôi hài một cách chua xót.

Tóc! Tóc rối bù, buông xõa xuống mặt, vai, lưng, tóc từng chõ quện vào nhau thành lọn, máu khô đóng lại từng cục, từng cục, máu bốc mùi tanh tưởi chẳng kém y phục.

Trong mớ tóc lòa xòa trước mặt, một con mắt hiện ra, nửa lơ mơ, nửa sáng.

Lờ mờ vì sức kiệt, khí quệ, sáng vì ẩn ước còn một hận uất chưa tan.

Một con mắt duy nhất thôi, còn con mắt kia thì đã biến thành một lỗ trùng, máu khô đóng nơi đó, làm giảm bớt chiều sâu.

Lạ lùng thay, vốn người đó không miệng! Hay, đúng hơn, cái miệng liên vo, nơi vành môi, dạng dạng mấy nét râu, tuy đã lành, nhưng còn in màu trắng trắng.

Nơi gò má tảo, có một lỗ tròn, lớn hơn đầu ngón tay cái.

Chỉ còn đôi chân là toàn vẹn, nhờ có đôi chân, người ta mới nhận ra đó là một con người!

Trời! Trang Không Ly mời chàng đến xem qua một mẫu người như thế!

Phải mất mấy phút, Yến Thiết Y mới nhận ra con người trước mắt là Bùi Vịnh, một Bùi Vịnh ngày nào còn hào hoa, còn thác lạng, với phong tư phiêu dật, hầu như thoát trần.

Bùi Vịnh, một ân nhân từng cứu mạng sống của Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y run run giọng nói :

- Bùi Vịnh! Quý hữu đây sao?

Con mắt duy nhất nhìn Yến Thiết Y chăm chú, rồi lệ từ con mắt duy nhất đó xuất phát từng hạt, từng hạt nhỏ, lăn dài xuống má.

Còn lệ được sao, nơi con người hết máu đó?

Lệ xuất phát từng hạt, thay lời đáp.

Bước đến bên cạnh Yến Thiết Y, Trang Không Ly trầm giọng thốt :

- Các đệ huynh trong đội tuần sát, phát hiện ra y đó. Họ gặp y trong một bụi rậm, nơi chân núi, y nằm trên đồng cỏ khô bạc màu, vết máu của y biến thành đen sạm. Hai tên trong bọn, từng trong thấy mặt y nhiều lần, thế mà không làm sao nhận ra y liền.

Gặp y rồi, họ mới lấy nước rửa ráy sơ qua đoạn đưa y về đây. Dù có rửa ráy cho y, họ cũng chẳng dám nặng tay làm kỹ, vì tình trạng của y như thế đó, còn ai dám đụng chạm mạnh nữa? Cho nên, mùi hôi thối vẫn còn. Không rõ kẻ nào ác độc đến độ biến một đồng loại ra thân thể cỡ đó!

Yến Thiết Y thở dài, quay sang Bùi Vịnh, hỏi :

- Quý hữu nghe tại hạ nói chứ? Quý hữu còn sáng suốt hiểu tại hạ nói gì chứ?

Bùi Vịnh làm một cử động trên chỗ tưởng tượng, khẽ gật đầu.

Làm cử động đó y nhả mặt một cách thê thảm, rồi y còn muốn biểu hiện gì nữa, nên cố nhếch nhếch hai cùi xương của cánh tay cụt, quơ quơ, tuy nhiên, chẳng ra cái dáng chi hết, thành thử Yến Thiết Y cũng không hiểu được quái gì.

Sau cùng thì y phát ngôn. Nhưng miệng mồm đâu mà phát ngôn, đừng nói khi đến khí lực kiệt quệ.

Cho nên những ngôn từ do y muốn phát xuất, chỉ bật thành những tiếng rột rột, ọt ọt thôi.

Có trời mới hiểu ý tứ của y!

Trang Không Ly lại cất giọng thốt :

- Khôi Thủ! Cái miệng của Bùi huynh bị bít lại rồi! Chẳng hiểu vật gì làm cho đôi vành môi dính liền với nhau như thế!

Yến Thiết Y vừa bi thương, vừa phẫn uất, nắm chặt đôi tay, móng tay suýt bấm lủng da thịt.

Chàng rít lên :

- Cho tại hạ biết đi, Bùi huynh! Kẻ khốn kiếp nào làm cho Bùi huynh ra nông nỗi đó?

Bùi Vịnh lại nhếch nhếch hai cùi xương tay, rồi tiếng rột rột, ọt ọt rung lên nơi cuống họng.

Thân hình của y dao động mạnh, sự kích động gây rung chuyển khắp người y, đến độ bọt trắng sùi ra nơi lỗ hồng trên gò má tảo.

Yến Thiết Y quát :

- Hùng Đạo Nguyên! Chạy đi tìm Lý y sư cho ta gấp!

Hùng Đạo Nguyên vang một tiếng, quay mình phóng chân chạy cuốn gió.

Bùi Vịnh lắc đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Quý hữu muốn nói, không cần gọi y sư?

Bùi Vịnh gật đầu, cổ hoành cùi xương tay, chỉ ngay vào mình.

Rồi y lắc lắc đầu, biểu tình cái ý cho là vô ích, tình trạng của y không thể vãn hồi!

Yến Thiết Y nắm nhẹ cùi xương tay của y, cổ dần niềm thương cảm, lẫn uất hận, thốt :

- Bùi Vịnh, cố hy vọng, còn một điểm hy vọng, chúng ta phải cố bám lấy, bất quá quý hữu bị hành hạ cách tàn ác vậy thôi, chứ chẳng đến nỗi gì đâu, tại hạ tin chắc như vậy.

Chàng trấn an vị bằng hữu tốt bụng rõ rệt, chứ con người trong tình trạng đó, dù có tiên dược cũng vị tất hồi sinh?

Bùi Vịnh lắc lắc đầu, mừng tượng y nóng nảy muốn cho Yến Thiết Y biết cái gì đó, nhưng xem ra y mệt lắm, khí lực tan biến hoàn toàn.

Lại những tiếng rột rột, ột ột vang lên, con nắt duy nhất chớp lia, mắt chớp làm nứt nẻ máu khô, những giọt máu tươi cuối cùng từ từ rỉ chảy.

Yến Thiết Y vội bảo :

- Giữ bình tĩnh, Bùi Vịnh, cố trấn tĩnh tâm thần. Tại hạ biết, quý hữu muốn cáo tố với tại hạ một điều gì, song đừng nóng, chúng ta sẽ tìm cách biểu thị ý tứ, cách nào mà không làm đau đớn quý hữu. Thế nào rồi mình cũng đạt được ý nguyện.

Có lẽ Bùi Vịnh không thể bình tĩnh chờ tìm ra phương pháp được, nên y rung rung người mãi, mắt chớp mãi, máu lại rỉ ra mãi không ngừng.

Bọt trắng lại sùi ra nơi lỗ hổng trên má.

Yến Thiết Y thốt :

- Nghe tại hạ hỏi đây, Bùi huynh, hỏi từng câu, phải thì Bùi huynh gật đầu, không phải thì lắc đầu, rồi tại hạ suy diễn qua phản ứng của Bùi huynh, tìm hiểu sự việc.

Bùi Vịnh nhìn chàng, như chờ đợi.

Yến Thiết Y hỏi :

- Chúng ta cách biệt nhau, độ một năm rồi, từ ngày họp mặt cuối cùng, phải không Bùi huynh?

Bùi Vịnh gật đầu.

Yến Thiết Y tiếp :

- Lần cuối cùng, quý hữu đến đây, thì thân thể khương kiện, tinh thần thư thái, tỏ rõ một kẻ đang độ yêu đời cực điểm. Nhưng, qua thời gian một năm, có sự đổi thay hết sức bi thảm như thế này, tại hạ nghĩ nếu hung thủ chẳng phải là một kẻ nuôi đại cừu, đại hận đối với Bùi huynh, thì quyết không tàn nhẫn đến độ giống một dã thú. Phải vậy không?

Bùi Vịnh gật đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Người đó, tại hạ có nhận ra chẳng?

Bùi Vịnh lắc đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Hắn có biết tại hạ chứ? Hắn có hiểu chúng ta tình với nhau như thế nào chứ?

Bùi Vịnh gật đầu, rồi lắc đầu.

Như thế là người đó chỉ biết Yến Thiết Y thôi, song lại không hiểu sự liên hệ giữa chàng và Bùi Vịnh.

Yến Thiết Y hỏi lại để cho Bùi Vịnh xác nhận :

- Nghĩa là, người đó biết tại hạ, song không hiểu chúng ta là bằng hữu của nhau?

Bùi Vịnh gật đầu.

Yến Thiết Y hỏi tiếp :

- Có khi nào, Bùi huynh đề cập qua mối cừu hận đó với tại hạ chẳng? Dù chỉ là phớt qua một lần?

Bùi Vịnh lắc đầu.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tại sao Bùi huynh nhất mực giấu diếm điều đó với tại hạ, không hề hé môi nói qua một tiếng với tại hạ? Mọi sự việc của Bùi huynh, tại hạ biết hầu hết, chỉ có việc oan cừu... Hay là, mối thù này mới cấu kết trong vòng năm vừa qua trong thời gian chúng ta cách mặt nhau?

Bùi Vịnh gật đầu.

Yến Thiết Y chợt thấy một điểm nhỏ hy vọng lóe lên, hỏi :

- Vì lẽ gì? Tiền tài? Nữ sắc? Thâm cừu?...

Bùi Vịnh lắc đầu, rồi gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Y xác nhận điểm giữa, điểm nữ sắc.

Yến Thiết Y sáng mắt lên :

- Nữ nhân nào đó? Tại hạ có biết mặt chẳng?

Bùi Vịnh lắc đầu.

Trang Không Ly chợt chen vào :

- Khôi Thủ! Hỏi theo lối đó, thì biết đến lúc nào mới ra chuyện? Mà làm sao hiểu rõ câu chuyện? Thuộc hạ vừa nghĩ ra một cách, vừa giản dị lại vừa mau lẹ hời. Minh chỉ cần biết đại khái thôi, chẳng hạn, danh tánh kẻ thù của Bùi huynh, trú quán của kẻ đó, nơi phát sanh sự xung đột, động cơ của sự xung đột, kẻ thứ ba trọng vụ là ai... Những điểm này, Bùi huynh chỉ cần dùng vài chữ là đủ rồi.

Yến Thiết Y thở dài :

- Biết vậy rồi, nhưng tay đâu mà Bùi huynh viết?

Trang Không Ly tiếp :

- Không tay thì còn chân, đôi chân của Bùi huynh còn nguyên vẹn cơ mà, bắt quá vì còn kiệt sức, nên khó cử động, thôi chúng ta cứ tiếp trợ, thế nào rồi cũng đi đến kết quả mà!

Yến Thiết Y kêu lên :

- Hay!

Chàng day qua Thôi Hậu Đức, bảo :

- Người đi tìm gấp cho ta một cái mâm lớn, hay một tấm gỗ cũng được, trên đó, đổ đầy cát, rồi mang đến đây cho ta. Nhanh đi!

Nhưng suy nghĩ lại, lấy chân viết trên cát, nét chữ không được rõ ràng, nhất là đôi chân của Bùi Vịnh quá yếu, dù có vẽ vờ được, cũng vị tất đọc được.

Chàng lại bảo :

- Khoan. Thôi đừng mang mâm cát đến. Người cứ tìm cho ta một tấm bảng sơn đen, rồi lấy một cái chậu, quậy bột trắng vào nước, sệt sệt, đem mang đến đây gấp!

Thôi Hậu Đức chạy đi ngay.

Một lúc sau, y trở lại với hai món đồ.

Yến Thiết Y dạy qua Bùi Vịnh bảo :

- Cố gắng nhe, Bùi huynh. Thôi Hậu Đức sẽ đỡ chân cho, Bùi huynh nhúng chân vào chậu bột trắng, viết vắn tắt, đáp những câu hỏi của tại hạ.

Cuộc thực nghiệm bắt đầu.

Yến Thiết Y lại dặn Thôi Hậu Đức, cứ qua một lần vấn đáp, là y lấy giẻ lau bảng cho thật sạch.

Đoạn chàng bắt đầu hỏi :

- Ai hãm hại Bùi huynh?

Phải khó khăn lắm, Bùi Vịnh mới nguệch ngoạc được mấy chữ, và cũng phải khó lắm, Yến Thiết Y mới đọc được: Hồ Tuân.

Trang Không Ly kêu lên :

- Phần Diệu Lang Quân Hồ Tuân!

Yến Thiết Y lạnh lùng, hỏi tiếp :

- Nữ nhân là ai?

Bùi Vịnh viết: Trần Quyên, vợ tiểu đệ.

Lộ vẻ kinh ngạc, Yến Thiết Y hỏi :

- Bùi huynh lấy vợ từ lúc nào? Sao trước kia Bùi huynh không cho tại hạ biết?

Bùi Vịnh viết: Cách sáu tháng.

Mới lấy vợ cách nay sáu tháng, trong thời gian song phương cách mặt, làm gì cho nhau hay kịp?

Yến Thiết Y hỏi :

- Tại sao họ Hồ hạ độc thủ với Bùi huynh? Cường chiếm vợ Bùi huynh? Hay vợ Bùi huynh dẫn dụ hấn đến nhà, hãm hại chồng?

Đến đây, Bùi Vịnh quá đuối sức, không còn cựa quậy đôi chân nổi nữa, rồi y thở dốc, tiếng rột rột, ọt ọt vang liên liên trong cổ họng.

Trang Không Ly kinh hãi, thốt gấp :

- Nguy! Nguy!

Yến Thiết Y thét gọi :

- Hùng Đạo Nguyên!

Thôi Hậu Đức xám mặt, tháo mồ hôi hạt, hấp tấp đáp :

- Hấn sắp trở lại đây! Hấn sắp đến! Lý y sư sắp đến!

Đúng rồi đó, có tiếng chân thình thịch bên ngoài, tiếng chân người chạy gấp rút.

Rồi Hùng Đạo Nguyên và Lý y sư thở hổn hển chạy đến nơi.

Tới cửa rồi cả hai rón rén bước vào, không dám dẫm sẫm vô, dù biết là phải vô gấp.

Vị y sư họ Lý trọc đầu, dáng lùn mập, tay khệ nệ chiếc rương đựng các thứ thuốc cấp cứu, vừa vào là y liền bỏ bỏ cái miệng :

- Lão Hùng giục thôi là giục, thuộc hạ không kịp thay chiếc áo nữa đó, Khôi Thủ. Chẳng rõ việc gì khiến lão hấp tấp thế, làm như trời sắp sập không bằng! Khôi Thủ nghĩ, thuộc hạ phờ phạc như thế này, mà đưa chạy nước rút thì...

Yến Thiết Y khoát tay :

- Cho ta xin những lời kể tiếp, đủ lắm rồi! Hãy xem qua tình trạng vị bằng hữu kia hộ ta đi! Xem gấp, làm cái gì được thì làm gấp!

Lý y sư gật đầu, quay qua Bùi Vịnh.

Y há hốc mồm, mở to mắt nhìn, như nhìn một hiện tượng bình sinh chưa từng thấy.

Y kêu lên :

- Ông trời của ta ơi!...

Yến Thiết Y hừ lên một tiếng :

- Đừng làm mất thì giờ, lão Lý!

Lý y sư gật lia chiếc đầu :

- Phải! Phải! Thuộc hạ bắt tay vào việc ngay.

Giọng y run run, chứng tỏ trường hợp trước mắt gây khó khăn cho y hết sức. Có lẽ trong đời chữa trị bệnh của y, chỉ có lần này y bối rối, lo sợ mình thiếu khả năng.

Y bước nhanh đến gần Bùi Vịnh, quan sát.

Bên này, Trang Không Ly thấp giọng thốt :

- Khôi Thủ! Chỉ sợ Bùi Vịnh hung đa kiết thiểu...

Yến Thiết Y gần từng tiếng :

- Câu đó, ám chỉ hung thủ mưu hại Bùi huynh mới đúng!

Trang Không Ly tiếp :

- Thuộc hạ cảm thấy đau buồn vô cùng, Khôi Thủ! Mình không thể làm gì hơn cho Bùi huynh, đáng hận thật. Năm năm trước, tại Bắc Công sơn, nếu không có Bùi huynh, thì Khôi Thủ phải táng mạng với chất độc của con Bạch Nương Xà rồi! Thế mà giờ đây, chúng ta đành mở to mắt nhìn Bùi huynh từ từ đi về nơi vĩnh cửu.

Yến Thiết Y cắn hờn :

- Ta há quên sao! Cho nên, kẻ kia phải chết với ta, bằng mọi giá, thù của Bùi huynh phải được trả xứng đáng! Trong năm năm qua, giao tình với Bùi huynh, ta nhận thấy y là con người đáng mến...

Trang Không Ly thở ra :

- Lão trời già không công bình!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng oán trách ông trời! Không Ly, nên trách Hồ Tuân mới phải hơn!

Bên kia, Lý y sư từ từ quay mình lại, gọi :

- Khôi Thủ! Vị nhân huynh này muốn trời gì đó với Khôi Thủ!

Giật mình, Thiết Y hỏi :

- Trời? Thế là người thú nhận bắt lực hủ lão Lý?

Lý y sư thở dài :

- Khôi Thủ thứ cho! Y đến đây quá trễ!...

Yến Thiết Y thét lớn :

- Người nói cái gì? Trẻ? Nghĩa là sao?

Lý y sư lại cạnh chàng, lộ vẻ khổ sở, phân trần :

- Khôi Thủ nghe thuộc hạ tố bày đây. Bù bằng hữu bị hành hạ nặng nề, qua nhiều ngày tháng lắm rồi, thương tích khắp thân thể, mới có, cũ có, đã thế lại còn bị an trí tại một nơi cực kỳ ô uế, những chất dơ dáy nhiễm vào máu, mùi hôi thúi nhiễm vào phổi, các thương tích bị ô nhiễm, sanh độc, gia dĩ thể chất y cũng chẳng được cường kiện. Bao nhiêu sự kiện đó cộng với sự mất mát một số lượng máu quan trọng rồi còn chịu đói, chịu khát triền miên, thử hỏi làm sao y không kiệt quệ như chúng ta thấy? Đáng lý ra, thì y đã tắt thở từ lâu...

Yến Thiết Y chớp chớp mắt :

- Thế là vô vọng?

Lý y sư thở dài :

- Nếu còn một đường tơ hy vọng, thuộc hạ cũng cố bám víu, Khôi Thủ à!

Yến Thiết Y hỏi :

- Còn cái miệng của y?

Lý y sư thở dài lướt nữa :

- Phải kể hung thủ có một tâm trường ác độc đến tể nhị đấy! Thủ đoạn của hắn phải cực tinh vi, hắn nghiên cứu rất kỹ trước khi hắn bắt tay vào việc. Đôi môi của Bù bằng hữu, hắn dùng dao bén, cắt cho tưa ra, rồi ghép liền môi trên môi dưới theo cách cài răng lược, đoạn dùng gân nhỏ trong thịt dê non may lại, rồi xoa thuốc bên ngoài cho lành. Chiếc miệng liền vo, giả như Bù huynh may mắn được sống lại, muốn có cái miệng mà ăn nói, thì phải chịu một cuộc giải phẫu. Khôi Thủ thấy chứ, những đường dạng trắng trắng đó, là do dây gân dê chẳng chít ắn vào da mà thành. Thuộc hạ ước đoán, việc may bít miệng của Bù huynh xảy ra cách đây ít nhất cũng năm tháng...

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Còn như cái lỗ bên má tả, thì cũng do luôn hung thủ làm ra. Hung thủ không muốn Bù huynh chết gấp vì đói, vì khát, nên khoét lỗ đó, thỉnh thoảng nhét thức ăn và rỉ nước vào, vừa đủ cho Bù huynh cầm hơi chứ chẳng phải để cho Bù huynh được no, được hết khát. Hắn muốn kéo dài cực hình, cho Bù huynh thấm thía qua nhiều ngày. Thật là một lối hành hạ con người trên chỗ tưởng, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Biết vậy rồi song nạn nhân là một bằng hữu chí thân của ta...

Lý y sư run sợ. Câu nói đó ngầm cái ý trách y không sử dụng tất sở năng.

Y chưa kịp nói gì, Hùng Đạo Nguyên đang ngồi cạnh Bù Vịnh, chợt kêu lên :

- Khôi Thủ ơi! Chỉ sợ Bù huynh...

Yến Thiết Y vọt mình đến cái giường, đôi mắt chàng bắt gặp ánh mắt duy nhất của Bù Vịnh, ánh mắt đó hiện tại lơ đãng, bất giác, chàng nghe con tim quặn thắt.

Chàng hiểu, đây là mặt nhìn mặt lần cuối cùng.

Rồi những tiếng rột rột, ột ột vang lên nơi cuống họng Bù Vịnh, cùi xương tay nhích nhích.

Chụm cùi xương tay, Yến Thiết Y cúi mình xuống, đưa miệng sát tai Bù Vịnh thốt :

- Quý hữu an tâm ra đi, tại hạ lấy sanh mạng bảo chứng, món nợ này, kẻ ấy nhất định phải trả cho quý hữu! Những gì y thi thố với quý hữu, tại hạ sẽ cho y nếm đủ. Yến Thiết Y này đã tuyên hứa là giữ lời và làm được như lời.

Con mắt duy nhất của Bù Vịnh khép lại.

Khép lại thiên thu.

Mọi người trầm lặng, một sự trầm lặng tôn nghiêm, tiễn đưa linh hồn người hảo hữu về bên kia thế giới.

Việc mai táng thi hài của Bùi Vĩnh, do Trang Không Ly liệu lý cực kỳ chu đáo.

Yến Thiết Y thần thờ luôn mấy hôm, chết nửa linh hồn.

2. Chương 2: Lão Quái Rừng Hoan

Ngựa, màu đỏ như lửa, yên bằng da đỏ, bàn đạp bằng bạc, kỵ sĩ không ai khác hơn là Yến Thiết Y, vị Khôi Thủ chúa tể Thanh Long xã.

Yến Thiết Y mặc y phục chẹt màu tía, bên ngoài cũng phủ chiếc áo choàng cũng màu tía.

Thanh Thái A kiểm giắt sau lưng, chuôi ló khỏi đầu vai, thanh Chiêu Nhật kiểm giắt xéo trước ngực, chàng chỉ dẫn theo mình hai người cận vệ thôi: Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức.

Với hai cận vệ, chàng ly khai Sở Giác Lân, trực chỉ trấn Tích Đường.

Tích Đường trấn, là quê quán của Bùi Vĩnh.

Yến Thiết Y hy vọng đến đó sẽ thu nhặt thêm một vài chi tiết hữu ích về vụ án vừa rồi.

Dọc đường, chàng trầm lặng như kẻ câm, không hề mở miệng nói một lời gì với Hùng Đạo Nguyên hoặc Thôi Hậu Đức.

Ánh mắt của chàng luôn luôn sắc lạnh, một vẻ lạnh cứng rắn, sẵn sàng bẻ gãy mọi trở lực, mọi chống đối có phương hại đến mưu đồ mà chàng đang quyết tâm thực hiện bằng mọi giá.

Đôi mày của chàng bốc rục một niềm cừ hận, một thứ hận không bao giờ kém giảm nhiệt độ, trừ khi nó được thỏa mãn rồi.

Thái độ của chàng trong chuyến đi này, khác hẳn so với những lần viễn hành trước kia. Những lần đó thì chàng cười cười, nói nói vui nhộn.

Bản tính của chàng là thích cười nói với thuộc hạ, chỉ khi nào chàng sanh chán một việc gì thì chàng mới trầm ngâm, ra tuồng suy tư như trường hợp cuộc đại hội mỗi lục nguyệt vừa qua.

Yến Thiết Y trầm mặc, thì đương nhiên Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức cũng chẳng dám hó hé gì.

Họ thừa hiểu cá tính của vị chỉ huy, họ chẳng dại gì bép xép mà chuốc khổ.

Họ chưa quên được, Bùi Vĩnh chết, lưu lại một niềm bi thương cực độ nơi lòng vị Khôi Thủ của họ, rồi sau đó, Yến Thiết Y lại phẫn nộ vì không tra cứu được tung tích Hồ Tuấn.

Ngồi trên ngựa, Yến Thiết Y vừa xoa bờm ngựa, vừa nhìn cảnh vật hai bên đường chạy ngược chiều, và đến bây giờ thì chàng mới khai khẩu buông câu thứ nhất từ lúc xuất hành.

Chàng hỏi :

- Các người có nghĩ là Thanh Long xã có đủ tư cách đáng được thiên hạ võ lâm kính úy chẳng?

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi chính Hùng Đạo Nguyên dè dặt đáp :

- Không còn nghi ngờ gì nữa, Khôi Thủ ạ. Thanh Long xã là một tổ chức thét khói khạc lửa, còn ai không dám kính úy chứ?

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Thế tại sao, một kẻ tầm thường như Hồ Tuấn, mà chẳng ai biết được tung tích?

Khẽ kiếm vành môi, Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Như thế này, Khôi Thủ. Trước kia, Hồ Tuấn không hề vãng lai với chúng ta, mà cũng chẳng có ân oán giang hồ giữa chúng ta và hắn. Cho nên, trước khi thảm cảnh xảy đến cho Bùi huynh, chúng ta không hề

chú ý đến một con người hoàn toàn xa lạ, bởi có cần gì phải làm việc đó chứ? Thành thử, đột nhiên tìm hiểu hành tung của hắn, thì làm gì có người biết được mà cáo tố với Khôi Thủ? Lực lượng của chúng ta mạnh, nhân số chúng ta đông, rải rác khắp bốn phương trời, tuy nhiên muốn tìm tung tích một người, đâu phải một sớm một chiều mà thành công nổi? Cho nên...

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Người nói có lý thật, song ta nghe không khoan khoái chút nào! Hùng Đạo Nguyên! Người không gây hứng thú cho ta mấy may!

Lộ vẻ kinh hãi, Hùng Đạo Nguyên thở dài :

- Thuộc hạ chỉ bằng vào sự thật mà phân trần, Khôi Thủ ạ. Không bao giờ dám lập luận ngược với tư tưởng của Khôi Thủ.

Yến Thiết Y cũng thở dài :

- Thực ra, ta đã có sẵn một chủ trương rồi. Có điều mấy hôm nay, chẳng hiểu tại sao, chuyện mà ta thấy rõ ràng là phải, thì lại biến thành không phải!

Hùng Đạo Nguyên cẩn thận hỏi :

- Khôi Thủ, chúng ta đến trấn Tích Đường để tìm ai?

Yến Thiết Y đáp :

- Thứ nhất, trước hết chúng ta cần gấp hai bên láng giềng tả hữu của Bùi Vịnh, hỏi han về sự tình, lúc xảy ra như thế nào, nếu những người đó biết được ít nhiều về vụ, thì hay lắm. Thứ hai, chúng ta sẽ tìm những nhân vật võ lâm tại thị trấn, tra cứu về tung tích của họ Hồ, biện pháp đó đành rằng không tốt đẹp, song vẫn là biện pháp duy nhất cho chúng ta hiện tại. Chúng ta phải thử qua mọi cách. Đích thân đi hỏi là tranh thủ thời gian, hơn là gởi lệnh dụ đi các nơi rồi chờ các nơi phúc đáp, như vậy rất phí thời giờ, mà chúng ta thì nóng lòng báo thù cho Bùi huynh, một ngày qua mà chưa làm gì được cho linh hồn y an vui nơi chín suối, là một ngày chồng chất khổ sầu thêm cho ta.

Bây giờ, Thôi Hậu Đức mới chen vào :

- Khôi Thủ! Thực ra, việc đó không cần gì Khôi Thủ phải tự mình xuất hiện đảm đương, chỉ một lời truyền xuống cho các thuộc cấp là đủ rồi, lập tức có khối người phi ngựa khắp bốn phương trời, tìm một hạt cát cũng còn được, huống hồ một cá nhân?

Yến Thiết Y bình tĩnh đáp :

- Ta hành động theo tâm ý của ta, cho tâm ý của ta được thư thái, Hậu Đức ạ. Cái tâm giành cho Bùi Vịnh, cái ý tuân hành theo tâm, tự ta làm, mới xứng với mối tình bằng hữu.

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Tiểu tử họ Hồ đó là con người thế nào hả Khôi Thủ? Quan trọng lắm chẳng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Ta chỉ nghe nói đến danh hiệu của hắn thôi. Ngoài ra, ta chẳng hiểu gì hơn về con người đó. Mà nghĩ cho cùng, ta chẳng cần gì phải hiểu rõ ràng về hắn, bởi đâu có phải là điều trọng yếu! Dù cho hắn là Hoàng đế, là một đại thần, ta cũng chặt đầu như thường.

Thôi Hậu Đức mỉm cười :

- Tay Kiêu Bá mà thân chinh, thì phải biết! Đông tảo, tây trừ, nam phạt, bắc diệt là cái chắc!

Yến Thiết Y thở dài :

- Hy vọng được như người nói, Hậu Đức.

Một vầng mây âm đạm như vừa mới lướt qua tâm tư, Yến Thiết Y lắc đầu, để xua đuổi mờ mịt, dù vậy, chàng vẫn thấy hứng thú khó dấy lên.

Chàng trầm mặc trở lại như lúc đầu.

Họ giục ngựa tiến đều, hành trang càng nặng thêm niềm trầm mặc đó.

Chàng nhìn trời, nhìn mây, mơ màng mộng lung.

Khi màn đêm xuống, họ bỏ luôn mọi địa điểm mà họ có thể dừng lại để nghỉ ngơi.

Yến Thiết Y muốn càng đi được nhiều dặm đường càng hay, còn đi được thì cứ đi, không hề tiếc rẻ những nơi thuận tiện dừng chân, không hề lo sợ phải ngủ bên vệ đường lúc vó ngựa xa thị thành, lạc lõng trong những vùng quạnh quẽ.

Họ đi, đi mãi, khi đêm phủ đen mọi vật, họ vẫn giục vó ngựa bon bon.

Một lúc, Yến Thiết Y cho ngựa chậm lại, rồi đảo mắt nhìn quanh bốn bề.

Rừng núi bao la, giăng mắc xa xa, đồng hoang, thôn vắng bao bọc chung quanh.

Dù chàng có muốn dừng chân nghỉ, cũng chẳng nơi nào khả dĩ nấp gió, ẩn sương.

Gọi Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức, chàng hỏi :

- Hai người thấm mệt chưa?

Thôi Hậu Đức cười khổ :

- Nếu đáp rằng không thì đúng là thuộc hạ đối Khôi Thủ đó.

Hùng Đạo Nguyên phụ họa :

- Mệt không thì không dám nói, chứ đôi chân tê cứng như gỗ, Khôi Thủ ạ.

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Thế thì chúng ta tìm một chỗ thích nghi, nghỉ ngơi.

Thôi Hậu Đức lắc đầu :

- Quanh đây, là đồng hoang, là rừng là núi, có nơi nào là chốn thích nghi!

Yến Thiết Y thốt :

- Gặp núi, ngủ núi, gặp rừng, ngủ rừng, chúng ta đến khu rừng kia, tạm nghỉ qua đêm nay, cũng được lắm chứ!

Thôi Hậu Đức tắc lưỡi :

- Đêm càng khuya, sương càng nặng, khí rừng càng lạnh, làm sao Khôi Thủ ngủ được?

Liếc nhanh mắt sang Thôi Hậu Đức, Yến Thiết Y cười lạnh :

- Đã sống kiếp giang hồ mà còn ngại gió sương, thì mong hành hiệp cái nỗi gì? Bôn tẩu, là xông pha, đừng đem thời tiết khí hậu đặt thành vấn đề.

Hùng Đạo Nguyên thanh minh :

- Thuộc hạ không nói câu đó nhé, Khôi Thủ, chính Hậu Đức nêu lên đấy.

Yến Thiết Y hừ luôn mấy tiếng, toan chỉnh thêm thuộc hạ vì quá lo lắng cho chàng mà thành ra buông lời hớ hênh, mất cái rắn rỏi của con nhà võ, song một hiện tượng khí chàng chú ý, và cũng nhờ thế, Thôi Hậu Đức khỏi bị quả mắng nữa.

Hiện tượng đó, là một điểm sáng, chừng như một ngọn đèn, le lói tại khu rừng, về phía hữu.

Chàng đưa tay chỉ về phía đó, bảo :

- Các người xem, chỗ ngủ đêm nay của chúng ta, là nơi đó.

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức cùng hướng mắt theo tay chàng.

Thôi Hậu Đức cả mừng, reo lên :

- Đúng rồi! Mình không mong cần được gì hơn là một ổ rơm, một đồng cỏ, vừa ấm vừa êm, người ta nói, buồn ngủ mà được chiếu manh thì cũng sướng hơn là nằm nệm gấm giường ngà mà thao thức.

Hùng Đạo Nguyên lẩm nhẩm :

- Lạ! Sao vừa rồi mình cũng nhìn về hướng đó, nhưng chẳng trông thấy chi hết?

Xì một tiếng, Yến Thiết Y thốt :

- Con đường này quanh quanh co co, trước đây mình chưa qua khúc quanh, có cây che khuất tầm mắt, thì thấy cái quái gì được chứ?

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Thuộc hạ quên mất điều đó. Thuộc hạ cứ tưởng là một điểm lửa ma!

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Đối với người, cái gì không giải thích được đều là những trò ma quỷ!

Họ giục ngựa chạy về phía đó.

Một lúc sau, họ đến nơi.

Một gian nhà nhỏ, quả cũ, nhưng rất kiên cố, bởi xây bằng đá, lợp bằng ngói, gian nhà có vẻ hiu quạnh, lạnh lùng như một ngôi mộ đơn côi giữa bãi hoang.

Một kẻ nhát gan chưa hẳn đã dám vào đó, khi đêm về, đừng nói là lưu ẩn suốt đêm dài.

Nhảy xuống lưng ngựa, Yến Thiết Y vịn mình mấy lượt cho đỡ gợn, rồi bảo :

- Buộc ngựa kỹ vào cột cây này đó đi, rồi vào. Hãy làm mấy cử động cho hết tê dại chân tay. Ta nghe lưng ta như sắp gãy vụn đây.

Thôi Hậu Đức cau mày, lẩm nhẩm :

- Trước mặt, không thôn xóm, sau lưng chẳng có thị thành, quái thật, kẻ nào lại nổi hứng dựng nhà tại chốn không người như thế này?!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Dựng nhà để cho đúng giờ khắc này, cho chúng ta dùng làm nơi tạm nghỉ, mang ơn người ta không hết, người còn chỉ trích nữa sao?

Hùng Đạo Nguyên thốt :

- Thuộc hạ có cảm giác là ngôi nhà này chứa đầy quỷ khí!

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức tuy là đôi bạn chí thân, song có tật hay đá kích nhau, chừng như đá kích nhau đậm, là càng tỏ ra thân thân mật, nên người này mở miệng là người kia chống đối liền.

Y xì một tiếng, đáp :

- Ta chẳng thấy gì là tà ma, quỷ quái con mẹ nó cả!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Đúng đó mà cãi vã đi! Hùng Đạo Nguyên, bước tới gọi cửa xem, nếu có người, thì nói rằng mình muốn xin ngủ nhờ một đêm, sáng ra sẽ hậu tạ.

Hùng Đạo Nguyên vâng lời.

Thôi Hậu Đức châm một câu :

- Nhớ gọi người, chớ đừng gọi quỷ nhé!

Hùng Đạo Nguyên phun một bãi nước bọt, gắt :

- Cầm cái mõm thúi của người lại.

Hùng Đạo Nguyên bước mạnh, cốt gây tiếng động, tiến dần đến cửa.

Yến Thiết Y và Thôi Hậu Đức từ từ theo sau.

Đứng trước, Hùng Đạo Nguyên đã đưa tay gõ vào cánh cửa, rồi chờ một lúc. Bên trong vắng lặng, chẳng có tiếng đáp.

Giật mình, chàng quay đầu lại, nhìn Yến Thiết Y, đoạn gõ cửa tiếp.

Cũng như lần trước, chẳng có tiếng đáp.

Hùng Đạo Nguyên kiên nhẫn gõ lượt thứ ba, lần này thì y nghe tiếng động bên trong rõ ràng.

Tiếng rút then cài, tiếng cánh cửa rít két két.

Rồi một lão nhân xuất hiện, buông giọng khàn khàn :

- Ai đó?

Hùng Đạo Nguyên đáp gấp :

- Bọn tại hạ, lão huynh, bọn tại hạ là những lữ khách lỡ độ đường, muốn tá túc nơi này qua đêm nay. Mong lão huynh dành cho phương tiện, nhất định ngày mai bọn này sẽ hậu tạ.

Lão nhân không đáp vội.

Một lúc lâu, lão hỏi :

- Các vị là những ai?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Là những người sống với cái nghề bắt buộc phải mãi mãi ngược xuôi trên khắp các nẻo đường đất nước, thường thường vì mải miết bôn hành mà thành ra nơi có khách sạn không dừng, và nơi có thể đến lại không kịp thời giờ đến.

Lão nhân hừ một tiếng :

- Nghề gì mà vất vả thế? Khách thương có bao giờ bỏ thị thành để đi liều lĩnh cho lỡ độ đường? Các vị là khách giang hồ phải không?

Hùng Đạo Nguyên bực mình lắm, song cũng cố dần lòng, đáp :

- Phải.

Lão nhân bật cười âm trầm :

- Các tiểu tử kia! Đừng vờ vĩnh, man trá với lão phu! Hạng người thuộc thành phần cận bã cùng lưu như các vị, lão phu biết, các vị vì sao mà đến, vì sao mà lỡ độ đường, nhưng thôi, nói ra cũng chẳng ích gì, các vị hãy rút đi cho lão phu yên thân, mà lại rút thật xa đấy nhé, nếu không thì đừng trách lão phu!

Lão đóng cửa lại.

Hùng Đạo Nguyên sững sờ, qua một phút, bật nổi giận, cao giọng hét :

- Hả? Con mẹ nó, lão huynh nói cái gì? Cho thì nói, không cho thì nói, cái gì mà bảo người ta rút thật xa?

Lão nhân bật cười cuồng dại :

- Lão phu biết mà, thế nào rồi cái lũ các người cũng đến nữa! Giống như cái bọn kỳ trước, lúc đầu thì van cầu tá túc, nói năng hòa dịu, khi được tá túc rồi thì giở thói hung hăng, thô lỗ. Lắm một lần, cũng là quá đáng rồi, lão phu không làm một lần nữa đâu! Không thể làm liên miên được!

Hùng Đạo Nguyên lại hét :

- Lão huynh cho bọn này ngủ nhờ hay không, cứ bảo thẳng đi!

Lão nhân cười lớn :

- Được lắm, các người kiên trì, quyết buộc lão phu chấp thuận sự thỉnh cầu, thì lão phu biết làm sao hơn là chiếu theo quy củ mà hành động? Có điều, lão phu cảnh cáo các người, là khi mà lão phu áp dụng quy củ, thì các người đừng có ân hận đấy nhé. Đã có biết bao nhiêu người trước các người hối hận rồi, song lão phu không hề dung tha, bởi chúng bất chấp sự cảnh cáo của lão phu, nên có bất lợi cũng phải ráng chịu. Bây giờ, lão phu giành cho các người một cơ hội cuối cùng, là rút đi, lão phu hứa là không hề theo các người mà làm khó dễ chi hết. Rút đi là được an toàn, đứng đó là phải hối hận. Lão phu mà bước ra đó, thì các người đừng mong chạy được một bước! Lão phu là con người rất tốt, song cái tốt cũng có giới hạn, những kẻ vượt giới hạn của lão phu đều mang máu mà chạy vắt chân lên cổ, không sót một tên.

Hùng Đạo Nguyên sôi giận, quát tháo ầm lên :

- Lão già điên! Con mẹ nó, người dọa ta phải không? Ta tá túc chứ có đòi hỏi nơi người bấu vạt gì đâu? Người đề cập đến vật gì chứ?

Lão nhân gần giọng :

- Các người không chịu rút đi?

Hùng Đạo Nguyên hét :

- Rồi sao? Người ăn thịt được bọn ta chẳng?

Cánh cửa bật kêu ầm, mở toang ra, lão nhân vọt đến ngạch.

Tóc rối bù, râu ria xồm xoàm, mặt như phủ đầy lông, thân vóc gầy đét như que củi, lão nhân có vẻ man rợ lạ lùng.

Lão quát mắt nhìn Hùng Đạo Nguyên trừng trừng, rồi lão nhe răng trắng cất tiếng cười hô hố :

- Ăn thịt các người? Phải, lão phu có thể ăn thịt các người được như thường. Người có muốn lão phu ăn ngay trước mặt người chẳng?

Khoảng cách giữa hai người độ ba thước.

Nhưng, còn lâu Hùng Đạo Nguyên mới ngán, y bĩu môi :

- Ta muốn xem lắm, xem răng của mõm chó bén nhọn như thế nào!

Quái nhân quan sát Hùng Đạo Nguyên một phút, đoạn đưa tay chỉ một khoảng đất trống cạnh đó, bảo :

- Muốn xem, cứ đến đó rồi sẽ thấy.

Lão vẫn giữ tư thế đối diện với Hùng Đạo Nguyên, từ từ bước lùi.

Hùng Đạo Nguyên cười rợn :

- Tốt lắm, chỗ đó khá rộng, đủ cho người nhảy nhót! Ta nói nhảy nhót là ám chỉ con rùa bị nhúng chân vào nước sôi, bò lạng quạng đấy nhé!

Bước xuống hết các bậc thềm rồi, lão nhân liếc mắt nhìn xéo Yến Thiết Y và Thôi Hậu Đức.

Đoạn, lão vẫy tay, gọi :

- Lại đây! Lại hết cả đây, lão phu lười thu thập từng tên một lắm đấy! Lão phu hứa là giữ đúng quy củ, các người thắng, thì mỗi tên được quyền lấy một hạt mang đi, trái lại nếu bại, thì mỗi tên để lại đây cho lão phu một cánh tay, rồi rút.

Hùng Đạo Nguyên lại hét :

- Con mẹ nó, người nói vu vơ cái gì thế?

Lão quái nhân lắc đầu :

- Bây giờ, người có thoái thác cũng không được! Khi lão phu mở cửa ra, là nhất định phải có một trong hai việc, hoặc các người được mỗi người một hạt, hoặc phải để lại cho lão phu một cánh tay! Cho các người

biết, nếu lão phu chơi cái trò sưu tầm cánh tay, thì đến nay đã chồng chất thành một hòn núi khá lớn đấy! Nghĩ cũng tội cho lão phu, đã thay đổi bao nhiêu chỗ ở rồi, mà vẫn còn bị cái lũ tham tàn bám theo mãi! Đến bây giờ, lão phu rút vào cái xó hoang vu này, mong được an thân, mà cũng chẳng an thân được! Lão phu khen cho các người có cái mũi thính hơn mũi chó!

Rồi lão càu nhàu :

- Con người là một giống khó thương nhất trên đời! Gian tham, tàn nhẫn, độc ác, lười biếng, không làm mà ăn, cứ tìm cách cướp giết mà sống! Trong thiên hạ, sao lại toàn những thứ thú tha như thế hả?

Hùng Đạo Nguyên ngơ ngác :

- Lão nói cái gì? Lão điên? Gian tham? Lão có cái gì mà người ta cố cướp giết với lão?

Yến Thiết Y lúc đó đã đến nơi rồi.

Chàng điểm một nụ cười, bình tĩnh hỏi :

- Việc gì đã xảy ra tại đây về thời gian trước, lão tiên sinh?

Lão quái nhân bật cười ha hả :

- Lại cái giọng hòa dịu! Lão phu từng nghe, nghe nhiều quá, nghe đến chán những lời êm dịu như mật rồi! Các người cá mè một lứa, bất quá phương pháp bắt đồng thôi! Có kẻ thì dùng mềm mỏng mà cầu, có kẻ thì cậy bạo lực mà cầu, song gặp lão phu rồi, mọi phương pháp đều vô hiệu!

Yến Thiết Y không giận, ôn tồn hỏi :

- Tiên sinh đề cập đến báu vật phải không? Châu? Ngọc?

Lão quái nhân khoát tay :

- Đừng giả vờ ngây thơ tiểu tử ơi! Chẳng phải châu báu, ngọc ngà, vàng bạc gì hết. Lão phu suốt đời chỉ chế luyện được mười hai hạt Tử Kim đan, cái công phu của một đời người đâu phải nhỏ? Các người ngồi không nổi hững, dẫn nhau đến đây định cướp đoạt, khi nào lão phu chịu chứ? Lão phu nhất định xin các người một cánh tay tự phạt tượng trưng tánh gian tham của các người. Nhẹ lắm đó nhé!

Yến Thiết Y hỏi :

- Tiên sinh có phải là Hoàng Tiết Tháo, ngoại hiệu Nhân Phát Phát chăng?

Quái nhân kêu lên :

- Thế người cho rằng không phải? Lão phu có điểm gì khác?

Yến Thiết Y cười lớn :

- Phải! Rất phải, không sai một điểm.

Hoàng Tiết Tháo bĩu môi :

- Lão phu không cần người tăng bốc! Đúng đó, lão phu là Hoàng Tiết Tháo đây, mấy viên Tử Kim đan của lão phu là thần dược, trị được tất cả những tuyệt chứng, có thể cứu luôn người chết sống lại, một thứ thuốc quý hơn châu báu, đối với hào khách võ lâm, con nhà võ chỉ uống một hạt thôi, công lực sẽ gia tăng bằng mười năm tập luyện. Lão phu xem, các người chẳng phải là những bệnh nhân đi cầu thuốc thì mục đích các người đến đây, không phải cướp đoạt thì là gì? Cướp đoạt để trợ giúp công phu tăng tiến, còn chối cãi làm sao được? Lại đây, lại hết cả đây, các người sẽ thấy không phải mỗi lúc mỗi chiếm tiện nghi mà đều được thỏa mãn! Mất mạng đấy nhé!

Yến Thiết Y vẫn giữ vẻ ôn hòa :

- Bọn tại hạ không có ý đó đâu, tiên sinh đừng lầm, người có năm bảy hạng chứ, chẳng lẽ tiên sinh cố chấp đến vợ đứa cả năm?

Rồi chàng tiếp :

- Bọn tại hạ chỉ yêu cầu tiên sinh cho ngủ nhờ dưới mái nhà một đêm thôi, ngoài ra chẳng có ý gì khác. Khi bình minh lên, là bọn tại hạ ra đi, không quên hậu tạ tiên sinh. Tiên sinh không bằng lòng, bọn tại hạ sẽ đi tìm nơi khác, quyết không sinh sự với tiên sinh!

Hoàng Tiết Tháo hét :

- Sanh sự? Các người dám à? Lão phu quả quyết, các người chỉ là một lũ bại hoại thấy không làm gì nổi lão phu thì nhỏ nhẹ, ôn hòa, định chuồn êm. Không được đâu, lão phu nhất định đêm nay phải vì dân trừ bạo, lão phu phải tận diệt hết lũ gian tham cho đời sạch sẽ!

Yến Thiết Y hỏi :

- Bọn tại hạ đi ngay bây giờ, được không tiên sinh?

Hoàng Tiết Tháo quát :

- Đi? Đâu có được! Lão phu đã nói là nhất định giết hết bọn các người mà!

Hùng Đạo Nguyên giận quá, hết dần lòng nổi, hét :

- Lão già chó má, người bằng vào đâu mà cứ khua mõ oang oang phỉ báng bọn ta?

Hoàng Tiết Tháo quát trả :

- Lão phu giết người trước!

Hùng Đạo Nguyên hất chiếc áo choàng, để lộ hai ngọn đoản thương giắt chéo nơi ngực, thách :

- Vào đi, lão quỷ! Người đã sống nhiều năm rồi, có chết cũng không oan gì đó.

Yến Thiết Y dần giải :

- Không thể không động thủ được sao, tiên sinh?

Hoàng Tiết Tháo cười mỉa :

- Người sợ?

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Giả như thật sự, tại hạ sợ?

Hoàng Tiết Tháo hừ lạnh :

- Sợ thì đừng động thủ, nhưng phải cắt cánh tay để lại đó cho lão phu, rồi rút đi!

Thôi Hậu Đức lắc đầu, thốt :

- Lão già này quả thật là con người quái dị! Người ta nhượng bộ mà cứ làm tới!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Thái độ của tiên sinh quá đáng!

Hoàng Tiết Tháo trầm giọng :

- Các người cãi lời lão phu? Các người muốn cho lão phu động thủ? Thế thì đừng hối hận nhé.

Thôi Hậu Đức kêu lên :

- Trời ơi! Lão điên rồi! Người ta muốn lành cho lão, lão lại đòi làm dữ! Hối hận đấy, lão quỷ!

Yến Thiết Y khuyên :

- Mặc lão! Mình đừng cố chấp, lão già rồi, tự nhiên phải lẩm cẩm.

Hoàng Tiết Tháo vẫn giữ thái độ khiêu khích :

- Đừng làm cao, tên nào tự cho là giỏi, cứ bước tới! Bước tới!

Thôi Hậu Đức thấp giọng thốt :

- Cho lão Hùng sửa trị lão quái ấy một phen, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Hơi đâu mà chấp nhất lão, phiền phức lắm. Mình có việc của mình, đừng làm mất thời giờ.

Chàng gọi :

- Trở lại, Hùng Đạo Nguyên, chúng ta đi thôi!

3. Chương 3: Cái Tâm Dã Thú

Hùng Đạo Nguyên trừng mắt nhìn Hoàng Tiết Tháo gần giọng :

- Cho người tiện nghi?

Hoành thân, lạng mình qua một bên, Hoàng Tiết Tháo hét :

- Đi à? Đi đâu mà được với lão phu? Đã đến đây tất phải lưu lại một cánh tay cho đúng quy, đúng củ, đừng mong lành lặn mà ra đi một cách ngang nhiên như vậy! Các người cãi lời, lão phu sẽ có cách bắt buộc các người tuân lời.

Lão lạng mình qua để chặn đầu bọn Yến Thiết Y.

Hiện tại, thì lão đã đứng trước mặt họ, tưởng mình là một Vạn Lý Trường Thành, mà bọn Yến Thiết Y là rợ Hồ.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Thế ra lão tiên sanh quyết ngăn trở bọn tại hạ?

Không buồn gây sự, Yến Thiết Y quay mình trở lại. Hướng đi của chàng là ngôi nhà của Hoàng Tiết Tháo.

Hợp lý lắm, người ta tá túc không cho thì người ta đi, sao lại ngăn chặn? Tự nhiên người ta trở lại, vào nhà, lúc đó có đuổi cũng vị tất người ta chịu ra đi.

Nhưng chàng vừa quay mình, chưa kịp bước đi nửa bước, một bóng đen chớp trước mặt. Hoàng Tiết Tháo đã hiện ra, sừng sững như tượng đồng, vách sắt.

Mường tượng lão ta sử dụng Đại Na Di Bộ, lối chuyển mình xê dịch của lão nhanh không thể tưởng nổi, đủ biết lão đã dày công phu tu vi về thuật đó.

Nhìn thẳng vào mặt Hoàng Tiết Tháo, Yến Thiết Y tán :

- Tiên sanh nhanh chân quá!

Hoàng Tiết Tháo bữu môi :

- Làm sao kém hơn người được!

Yến Thiết Y phân vân.

Nên xử trí cách nào đây? Đánh? Vô lý quá, và lại mất thì giờ quá, chẳng lẽ mỗi lúc ra đường là mỗi lần sanh sự đánh nhau? Một vị chúa tể Sở Giác Lãnh đâu có hồ đồ đến cỡ đó?

Không đánh? Lão cứ cản đầu, cản mũi mãi, làm sao?

Đi, không cho, tá túc, không cho! Còn gì khó khăn hơn?

Vô hình trung, chàng bị đặt vào tình thế chẳng dặng dưng.

Vừa lúc đó, lại có tiếng y phục phát gió bên ngoài rừng, tiếng phát gió nghe gần quá!

Chàng nghe lọt.

Đương nhiên, Hoàng Tiết Tháo cũng nghe lọt. Lão mở to đôi mắt, nghiêng răng rồi thét lớn.

- Hay cho các người! Đã đến đây lại còn hẹn người tiếp trợ!

Lão bật cười ha hả, tiếp :

- Không sao! Cứ đến! Đến bao nhiêu, lão phu chấp bấy nhiêu! Còn bao nhiêu người nữa cứ gọi hết đến đây một lần! Xem lão phu có đánh ngã hết hay không cho biết!

Lão vừa dứt tiếng, bóng người chớp chớp trong màn đêm, bóng đó là một thanh niên vận y phục đen, tiến đến với vẻ hấp tấp.

Thanh niên ước độ hai mươi hơn, rất ốm, mặt xanh, hai mắt thất thần, dù hơn hai mươi tuổi song hăn có vẻ tiêu tụy như một trung niên, hay một lão nhân.

Hăn kinh hoàng, thất thố, bối rối thấy rõ.

Thấy bọn Yến Thiết Y, hăn dừng chân liền. Nhìn họ một phút, hăn từ từ tiến tới như dè dặt.

Hoàng Tiết Tháo thét to một tiếng, làm thanh niên giật mình.

Lão cao giọng hỏi :

- Tiểu súc sanh! Còn bao nhiêu đồng đảng nữa, sao không kéo cả lũ cùng đến một lượt? Lão phu cho phép đi gọi đi, bề nào cũng phải ra tay, lão phu muốn ra tay một lần cho gọn.

Thanh niên ngơ ngác hỏi lại :

- Đồng đảng? Sao lại đồng đảng? Ai đâu?

Hoàng Tiết Tháo hừ hừ :

- Người diễn kịch đấy à? Chán lắm, nhạt lắm, người không nổi vai kịch của người đâu! Người sợ ba đồng đảng này chẳng phải là đối thủ của lão phu, nên bắt buộc phải xuất hiện tiếp trợ, có đúng vậy không nào? Lão phu chấp, chấp tuốt, bao nhiêu người cũng chấp! Cứ đi gọi hết lại đây, lão phu sẵn sàng chờ!

Thanh niên ngơ ngác nhìn bọn Yến Thiết Y ba người, rồi lẩm nhẩm :

- Lão trượng lâm to! Văn bối nào biết ba vị này là ai? Mà văn bối cũng chẳng có đồng hành, đồng đảng nào hết. Một người, một mình thôi, đơn độc một mình đến đây mà!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Các hạ nói đúng sự thật! Chúng ta hoàn toàn là những người xa lạ đối với nhau.

Chàng hướng qua Hoàng Tiết Tháo, tiếp :

- Vị huynh đài đó không phải là đồng bọn chung đường với tại hạ đâu, lão tiên sanh!

Hoàng Tiết Tháo lại hừ hừ :

- Người đến đây làm gì?

Câu đó hướng về thanh niên mới tới.

Thanh niên cười gượng đáp :

- Văn bối đến đây, định tìm bá kiến một vị. Vị đó là Nhân Phát Phát Hoàng Tiết Tháo lão tiên bối...

Hăn đảo mắt nhìn quanh, đoạn hỏi :

- Chẳng hay Hoàng lão tiên bối ở đâu, xin lão trượng cho văn bối biết được chăng?

Yến Thiết Y mỉm cười, đưa tay chỉ :

- Lão tiên sanh trước mặt các hạ đó.

Thanh niên chỉnh sắc mặt, phất ống tay áo bước tới, đảo mình sụp lạy, thốt :

- Văn bối Trần Phẩm Đoan xin bái kiến Hoàng lão tiên bối, và thỉnh cầu lão tiên bối...

Hoàng Tiết Tháo tỏ vẻ bức, khoát tay ngăn chặn :

- Nói nhanh đi, ngươi muốn gì? Lão phu rất ghét cái thói giáo đầu với một trời sáo ngữ, lão phu không thích cái lối hạ mình cho được việc đó.

Trần Phẩm Đoan sững sờ, liền đứng lên, mặt hấn xanh, vì thẹn hóa ra hồng, màu hồng pha xanh thành một sắc thái tiêu điều ảm đạm quá!

Hắn xoa xoa đôi tay vào nhau, đoạn lẩm bẩm :

- Phải, tiên bối. Văn bối có một việc vô cùng trọng đại, vô cùng khó khăn, nên phải mạo muội đến đây, bái cầu lão tiên bối, trong thiên hạ chỉ có một mình lão tiên bối là thừa khả năng giúp giải quyết việc khó khăn đó...

Hoàng Tiết Tháo lạnh lùng :

- Ngươi muốn có Tử Kim đơn của lão phu?

Thanh niên gật đầu bước tới một bước khẩn thiết đáp :

- Xin tiên bối rộng ơn cấp cho tiểu bối một hạt, văn bối mang về cho lão mẫu dùng. Gia mẫu nhiễm bệnh suốt mấy tháng qua, hầu hết danh y trong nước đều được thỉnh đến tệt gia chữa thương cho mẫu thân văn bối, nhưng bệnh chứng cứ gia tăng. Mạng sống của gia mẫu chỉ được níu nuốt từng giây từng phút mà thôi, nếu lão tiên bối từ chối thì... mẫu tử văn bối phải phân ly mỗi người một thế giới... Mới đây, một đại cao tăng trên bước đường vân du, dừng chân lại tệt xá, cho biết chỉ có một mình lão tiên bối là có thể cứu sống gia tử được mà thôi.

Hoàng Tiết Tháo hét vang như sấm :

- Có phải lão trọc, mặt đỏ, mũi đỏ lại để chòm râu bạc chẳng?

Trần Phẩm Đoan thoáng lộ vẻ mừng đáp :

- Phải! Phải đó lão tiên bối! Lão tiên bối có quen vị cao tăng ấy chẳng?

Xì một tiếng, lại còn phun ra một bãi nước bọt, Hoàng Tiết Tháo hầm hừ :

- Quen cái con khỉ! Giới cho Minh Không đại sư phụ chỉ bảo là vì có tâm thiện ý, chứ không phải toan gây phiền cho lão tiên bối đâu, Minh Không đại sư là con nhà Phật!

Lão mắng một hồi, làm thanh niên khiếp quá.

Hắn van :

- Lão tiên bối bớt giận! Sở dĩ Minh Không đại sư phụ chỉ bảo là vì có tâm thiện ý, chứ không phải toan gây phiền cho lão tiên bối đâu, Minh Không đại sư là con nhà Phật.

Hoàng Tiết Tháo khoát tay lia lịa :

- Cho lão phu xin! Đừng nói nữa, nơi đây chẳng phải viện chẩn tế, chẳng phải là sở cứu thương, thì làm gì có Kim đơn, Ngân đơn, Thiên đơn mà cung cấp vung vít cho thiên hạ! Đi! Đi nơi khác mà tìm! Gấp!...

Trần Phẩm Đoan quỳnh quáng :

- Xin lão tiên bối rộng mở từ bi, cứu một mạng người, văn bối sẽ ghi ơn trọn đời đời...

Hoàng Tiết Tháo bật cười quái rợn, chỉ tay thẳng vào mũi Trần Phẩm Đoan hỏi :

- Ngươi cho lão phu là hạng người như thế nào chứ? Mẫu thân ngươi chết hay sống thì có liên quan gì đến lão phu. Lão phu có gây bệnh cho bà ta đâu mà ngươi định bắt vạ lão phu. Lão phu cũng chẳng có mấy may liên quan gì đến gia đình nhà ngươi, thì bảo lão phu hy sinh một hạt thuốc bấu là bảo làm sao? Vô

lý quá! Nếu mỗi người đến đây đều đòi một hạt thuốc, lão phu dù có bao nhiêu thuốc cũng không đủ thỏa mãn đầy đủ nhu cầu! Lão phu nghĩ người hồ đồ đến ngu xuẩn!

Sắc mặt biến đổi thoát đỏ thoát trắng, thoát xanh, Trần Phẩm Đoan rung rung người.

Vừa đau đớn, vừa tủi nhục, hấn rít lên :

- Lão tiên bối, mong tiên bối nghĩ lai, Văn bối sẽ lấy bài vị thờ sống tiên bối!

Hoàng Tiết Tháo nạt :

- Nói nhảm! Lão phu không cần ai thờ sống thờ chết. Súc sanh, lão phu bảo người đi, là người phải đi, nếu còn đứng đó léo nhéo, lão phu sẽ áp dụng quy củ, người đừng trách sao lão phu không khách khí đấy.

Trần Phẩm Đoan lại quỳ xuống khóc sụt mướt, tiếp tục van cầu.

Hoàng Tiết Tháo khăng khăng từ khước và trầm giọng đuổi đi.

Trần Phẩm Đoan hết lời năn nỉ rồi níu chân Hoàng Tiết Tháo, lão ta liền co chân tung một đạp, hấn ngã lăn đi mấy vòng.

Rồi lão bật cười cuồng dại, thốt :

- Cảnh cáo đấy! Lão phu không thiếu nợ mà người hòng níu kéo!

Trần Phẩm Đoan lồm cồm ngồi dậy, lại sụp lại nữa.

Hoàng Tiết Tháo từ từ bước tới, toan tung tiếp một đạp.

Yến Thiết Y bình lặng chứng kiến từ đầu, chợt cất giọng gọi :

- Trần Phẩm Đoan!

Trần Phẩm Đoan còn quỳ đó quay đầu nhìn chàng.

Yến Thiết Y liền đến gần Hoàng Tiết Tháo, gọi :

- Vị tiên bối của tại hạ!

Quắc mắt nhìn Yến Thiết Y, Hoàng Tiết Tháo hỏi :

- Còn người nữa, người muốn gì?

Yến Thiết Y ung dung thốt :

- Nóng làm chi tiên sanh? Giá như tiên sanh muốn được cho dẫn gân, dẫn xương, thì cũng có người đâm bóp cho tiên sanh đấy, tại hạ bảo chứng là tiên sanh sẽ hài lòng hơn nữa đấy.

Hoàng Tiết Tháo hừ một tiếng :

- Vậy người còn chờ gì?

Yến Thiết Y thông thả đáp :

- Tại hạ chờ nói xong một vài câu với tiên sanh. Nay tiên sanh, nghe đây, nên làm phương tiện cho những người thật sự cần nhờ đến tiên sanh. Việc tốt, sẽ gây cho tiên sanh nhiều đức!

Không chờ nghe quái nhân đáp như thế nào, chàng hướng qua Trần Phẩm Đoan bảo :

- Đứng lên đi, bằng hữu.

Trần Phẩm Đoan đứng lên, vì khóc quá nhiều nên giọng nói khàn khàn, hấn hỏi :

- Huynh đài có điều chi chỉ giáo?

Yến Thiết Y hỏi lại :

- Bằng hữu có học qua võ chăng?

Trần Phẩm Đoan đáp :

- Có học qua!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Học được mấy năm?

Vừa lau lệ, Trần Phẩm Đoan vừa đáp :

- Năm, sáu năm...

Yến Thiết Y lại cười :

- Năm, sáu năm! Thời gian không đến nỗi ngắn. Nếu gặp danh sư truyền dạy, rồi mình khổ công luyện tập, thì trong khoảng thời gian đó, mình có thể đạt mức thành tựu khả quan...

Trần Phẩm Đoan hỏi :

- Ý tứ của huynh đài...

Yến Thiết Y vẫn cười, nụ cười hòa dịu :

- Rất đơn giản, cùng với vị tiên sanh này, làm một ấn chứng võ công. Quy củ của lão ta là nếu đánh thắng lão thì được tặng một thứ hạt thuốc Tử Kim đơn. Tại sao bằng hữu không thử sức với lão? Lão có phần đối đầu, trái lại còn hân hoan là khác. Tại hạ lấy làm lạ, vì lẽ gì các hạ khách khí như thế?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Tại hạ không thể động võ với người mà mình khấn cầu.

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Nhưng quy củ của lão như vậy thì sao? Không động võ là đừng hòng có thuốc, hướng chi, các hạ cần thuốc cho linh đường? Mà theo lời các hạ thì linh đường ở trong tình trạng nguy cấp? Biền, phải quyền, mà quyền hợp lý, thì còn câu nệ tiểu tiết làm chi?

Trần Phẩm Đoan thở dài, trầm giọng đáp :

- Luận về công phu, tại hạ nhận thấy mình không phải là đối thủ của lão tiên sanh. Trước đây Minh Không đại sư có bảo với tại hạ như thế... Đại sư đưa ra nhận xét đó. Cho nên tại hạ không dám đòi hỏi một cuộc thử sức.

Yến Thiết Y bình tĩnh tiếp :

- Vị đại sư đó, thế ra cũng có có tổ cáo với các hạ về quy củ của họ Hoàng?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Có.

Yến Thiết Y cau mày :

- Nếu vậy các hạ còn đến đây làm gì?

Trần Phẩm Đoan ấp úng :

- Minh Không đại sư bảo tại hạ phải van cầu khẩn thiết, rất có hy vọng tại hạ được mãn nguyện. Dù biết là khó khăn, tại hạ vẫn phải làm, tại hạ quyết làm bất cứ cái gì, miễn cứu được gia mẫu thì thôi.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Các hạ là một người con hiếu thuận đó!

Trần Phẩm Đoan lộ vẻ khổ sở :

- Huynh đài còn nhỏ tuổi, chưa biết cái cảnh mồ côi gây đau đớn như thế nào! Tại hạ sớm mất cha, đã đau khổ một lần rồi, nên không muốn mất mẹ! Thà là tại hạ chết, chứ quyết phải làm mọi cách cho mẹ sống mãi mãi...

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Khâm phục hiểu tâm của các hạ. Vậy các hạ cứ thử sức với Hoàng tiên sanh đi.

Trần Phẩm Đoan lấy làm khó khăn cau mày đáp :

- Tại hạ... đánh không thắng Hoàng tiên sanh, thì thử sức làm gì?

Yến Thiết Y bảo :

- Nghe tại hạ, cứ đánh thử. Tại hạ bảo đánh thử thôi mà! Biết đâu chẳng có một cơ hội may mắn bất ngờ? Chẳng hạn, như bất thành linh lão ta bị vọp bẻ? Thà làm như vậy còn khá hơn là cứ quỳ lạy, khẩn cầu, khóc sưng cả mắt, lão ấy không có con tim đâu, các hạ đừng mong lay chuyển nổi lão. Lão thích cứng, không thích mềm.

Dừng một chút, chàng nói tiếp :

- Huống chi, dù các hạ có bại đi nữa, thì cũng chẳng tổn thất gì, bất quá lão chỉ chặt mất cánh tay của các hạ thôi. Các hạ có dám hy sinh một cánh tay cho linh đường chăng?

Trần Phẩm Đoan nghiêng răng :

- Được rồi, tại hạ xin thử!

Đập nhẹ tay lên đầu vai hấn. Yến Thiết Y tiếp luôn :

- Đừng bỏ qua cơ hội, các hạ. Người có hiểu tâm, thì trời giúp, cứ bình tĩnh giao thủ.

Trần Phẩm Đoan lấy chủ ý rồi quay mình bước trở lại, trước mặt Hoàng Tiết Tháo vòng tay thốt :

- Hoàng lão tiên bối!

Hoàng Tiết Tháo điểm một nụ cười man trá hỏi :

- Sao? Người tán thành ý kiến của vị tân bằng hữu của người phải không? Muốn động thủ với lão phu?

Trần Phẩm Đoan trầm giọng :

- Quy củ của tiên bối như thế, tại hạ còn muốn sao hơn?

Hoàng Tiết Tháo cười lớn một lúc, rồi thốt :

- Người không phải là đối thủ của lão phu, tuyệt đối không phải! Lão phu không cần ra sức cũng có thể quyết đoán như thế! Lão phu từng coi tướng người, trông thần sắc là biết ngay mức thành tựu, huống chi người có vẻ bệnh hoạn quá!

Lão lắc đầu luôn mấy lượt.

Trần Phẩm Đoan buông giọng trầm buồn :

- Tại hạ cũng biết thế, song tiên bối đặt quy củ như vậy, có khác nào buộc khó cho tại hạ? Trước cái cảnh chẳngặng đành...

Hoàng Tiết Tháo chợt thét lên :

- Đương nhiên có sự bắt buộc như vậy! Đương nhiên người phải tuân theo quy củ của lão phu. Tử Kim đơn của lão phu đâu phải là vật bỏ? Hễ ai muốn lấy thì lấy?

Trần Phẩm Đoan vẫn tỏ vẻ khiêm nhường cúi thấp, tiếp :

- Tại hạ vì gia mẫu mà đắc tội với tiên bối, thế thôi, chứ không phải không biết tự lượng sức mình, mà sinh tài, khoe dũng! Tuân theo quy củ mà hành sự, tại hạ quyết không vọng cầu, không đoạt thủ.

Hoàng Tiết Tháo xì một tiếng :

- Vô luận người nói gì, lão phu cũng cho rằng người tham lam, người mong chiếm tiện nghi, bất chấp công trình chế luyện của lão phu. Kẻ nào đến đây, cũng đều mang theo dã tâm, có khác là ở chỗ biểu hiện thôi.

Trần Phẩm Đoan rung người.

Hắn gần từng tiếng :

- Tiền bối đừng nghĩ lắm.

Hoàng Tiết Tháo quát :

- Đừng nói nhiều! Hãy xuất chiêu đi!

Trần Phẩm Đoan do dự.

Yến Thiết Y khuyến khích :

- Mạnh dạn lên! Trần bằng hữu! Hoàng thiên bất phụ hiếu tâm nhân!

4. Chương 4: Giúp Người Có Hiếu

Trần Phẩm Đoan lại biến sắc mặt.

Cứ mỗi lần Hoàng Tiết Tháo giục hắn xuất thủ, là hắn biến sắc mặt.

Mồ hôi lạnh đầm ướt trán hắn.

Hoàng Tiết Tháo giục. Yến Thiết Y khuyến khích. Trần Phẩm Đoan còn làm gì khác hơn là phải thử một lần.

Thử sức với con người không lòng trắc ẩn là một trò chơi nguy hiểm. Tuy tính mạng chẳng sao, nhưng mất một cánh tay thì kể như tàn đời.

Hắn thần thờ đáp :

- Vâng! Tại hạ sẽ thử!

Hoàng Tiết Tháo tập theo cử động của con mèo giỡn chuột trước khi vồ, vương tay chụp chụp vào khoảng không, hất bộ mặt đầy lông đầy ria, tỏ vẻ khinh miệt giục thêm lần nữa :

- Vào đi chứ tiểu tử! Người còn chờ gì nữa? Vào mà lấy gấp hoàn thuốc, đem về cho mẫu thân người!

Câu nói đó có tác dụng lên tinh thần của Trần Phẩm Đoan, hắn phải làm mọi cách để cứu mẹ, thà rằng hắn chết, chứ không để mẹ chết.

Hắn hỏi :

- Đấu pháp như thế nào, tiền bối?

Hoàng Tiết Tháo cười vang :

- Chủ tùy khách, lão phu cho người toàn quyền chọn lựa.

Trần Phẩm Đoan tiếp :

- Tại hạ muốn dùng tay không, tiền bối nghĩ sao?

Hoàng Tiết Tháo cười hì hì :

- Còn nghĩ sao nữa? Cách nào thì cũng đưa người đến một kết quả thôi mà!

Cẩn rằng, rồi nghiêng ken kết, Trần Phẩm Đoan buông gọn :

- Xin mời!

Hoàng Tiết Tháo lắc đầu :

- Nhường người đó, nếu lão phu xuất thủ trước, thì chẳng hóa ra là già hiếp trẻ sao?

Trần Phẩm Đoan bất thành linh giang hai tay, rồi gộp lại, còn hai chân thì vừa nhảy tới vừa khoa tréo, như định kẹp đối phương, hai tay ôm thượng bộ đối phương, như khóa chặt mọi hoạt động, nếu chân kẹp dính rồi thì một chân quét, hai tay quét.

Thế đánh như đô vật, có điều nhanh hơn gấp bội thôi.

Hoàng Tiết Tháo cười lớn không né tránh, chìa thẳng tay hữu ra như ngọn trúc, đâm vào ngực Trần Phẩm Đoan.

Trần Phẩm Đoan lập tức xoay mình một phần tư vòng, xuôi tay hữu, rút chân khoa, móc tay tả lên, định chụp cổ tay của Hoàng Tiết Tháo.

Nhưng Hoàng Tiết Tháo trầm cổ tay xuống, lòn ra ngoài, chụp vào vai Trần Phẩm Đoan, quyết nhắc bổng hẳn lên quãng ra xa.

Ngờ đâu, lão nghe nhói nhẹ ở hông, rồi lực đạo nơi cánh tay tan biến mất.

Bàn tay lỏng ngón, cánh tay buông xuôi luôn.

Thừa dịp đó, Trần Phẩm Đoan lách nhanh mình ra ngoài.

Thoát nạn hẳn vọt mình nhanh ra ngoài rồi đứng thở dốc. Hẳn hú hồn cho là một cái may bất ngờ.

Hắn có biết tại sao Hoàng Tiết Tháo buông tay đâu, cứ tưởng là hoàng thiên ám trợ thật sự.

Vượt đối phương, Hoàng Tiết Tháo thét lên như sấm, đảo mắt nhìn quanh.

Yến Thiết Y vẫn đứng ngoài xa kia, chấp tay sau lưng bình thản.

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức kèm sát hai bên tả hữu chàng.

Có kẻ nào di động đâu? Thế tại sao hông lão nghe đau nhói, Trần Phẩm Đoan thì không thể điểm tay vào đó, như vậy chẳng lẽ có ma?

Rồi lão tự cho là mình sơ ý, không vận nội lực đầy đủ liên tục mới xảy ra trường hợp đó.

Đình ninh như thế, lão lướt tới, tấn công lần thứ hai.

Trần Phẩm Đoan đâm hoảng, lùi mãi, đồng thời hai cánh tay đánh loạn ra, bắt thành chưởng pháp, vụt đông vụt tây, tạt nam hoành bắc.

Hoàng Tiết Tháo cơ hồ không cần nhìn thủ pháp của hắn, cứ tung chưởng. Chưởng pháp của lão gồm chín mươi chín thức. Lão vung tay cực nhanh, chưởng ảnh chớp đầy trời bao phủ quanh mình Trần Phẩm Đoan, khiến hắn thêm lúng túng.

Tình thế nguy ngập cực độ, Trần Phẩm Đoan cảm chắc là mình phải nát nhừ dưới chưởng lực đó.

Một phát chưởng sắp sửa giáng xuống đỉnh đầu Trần Phẩm Đoan.

Bất thành linh một đạo âm kinh từ đâu đó vút tới, nhắc bổng Trần Phẩm Đoan lên, theo đà chênh chênh, quãng hẳn tuốt ra vòng áp lực của lão.

Trong khi phát chưởng giáng xuống khoảng không thì Trần Phẩm Đoan rút xuống cách cực trường xa hơn ba trượng. Đạo âm kinh buông rơi hẳn nửa chừng, nên hắn phải tự lấy thế đáp cho đà rơi không tổn hại, hắn chấp choạng đôi chân mấy phút mới đứng vững được.

Hoàng Tiết Tháo đánh hụt lần thứ hai quát thào ầm ầm đưa tay chỉ mặt hắn gằn từng tiếng :

- Giỏi! Người đóng kịch khéo lắm! Thì ra người cũng là tay chơi rất khá, thế mà lão phu cứ tưởng người tầm thường. Nhưng khoan đắc ý vội, tiểu tử, còn nữa đây, xem tấn kịch người đóng còn diễn tiến như thế nào nữa?

Trần Phẩm Đoan kêu lên :

- Không đâu tiên bối! Tiên bối lầm rồi! Tại hạ tuyệt không có khả năng thoát khỏi chưởng lực của tiên bối. Chẳng hiểu tại sao bỗng nhiên...

Hoàng Tiết Tháo hét :

- Thôi đi, đừng có vờ vĩnh, vờ vịt, lão phu hiểu rồi! Tuy nhiên đừng tưởng lão phu ngán! Có bao nhiêu tài nghệ cứ mang ra thi thố. Lão phu chấp đó.

Lão tung mình lên không uốn cầu vòng buông người xuống, tay đánh, chỏ thúc, gót ngoặc, chân kia đá.

Cùng một lúc, lão đánh cả tứ chi.

Trần Phẩm Đoan biến sắc la lên :

- Trời ơi! Chết Trần Phẩm Đoan này rồi!

Chẳng lẽ đứng đờ ra đó, để làm bia cho Hoàng Tiết Tháo luyện nội công, Trần Phẩm Đoan cũng vung tay, cũng tung chân, cũng quay mòng mòng, như một kẻ điên lên cơn múa may loạn xạ.

Thực ra, hần cũng là một tay khá, tài nghệ hơi trên mức tầm thường một chút, nhưng mớ tài nghệ đó bất quá chỉ vừa đủ cho hần tự vệ đối với bọn côn đồ vặt, chứ đem mà chống kháng lại với cao thủ võ lâm, nhất là từ cỡ Hoàng Tiết Tháo trở lên, thì cầm như cào giỡn với hùm.

Tự nhiên, hần hoảng loạn, đầu pháp mất cả quy củ.

Rồi, như lần trước, Trần Phẩm Đoan lại được đạo kinh lực bí mật nâng lên, trông dường tượng hần đang vùn vụt trước.

Trong khi đó, hần vẫn còn vung tay, vung chân, đạo kinh lực hần đưa xuống đất, cách Hoàng Tiết Tháo độ một trượng, hần cũng còn quay mòng mòng tay vung tứ phía.

Hoàng Tiết Tháo đánh hụt địch, trốn còn mạnh, đẩy lão ta tới trước, gặp lúc đà quay của Trần Phẩm Đoan chưa mãn, thành ra một bên xoay qua, một bên lướt tới, song phương cùng xấp lại gần.

Tẩu xảo làm sao, một tay quyền của Trần Phẩm Đoan bay sang, trúng vào cằm Hoàng Tiết Tháo bật kêu một tiếng bốp.

Quả đấm đó khá mạnh, làm cho lão chao chao người.

Rồi một ngọn cước của Trần Phẩm Đoan vút qua, trúng ngay bụng lão.

Lão hự một tiếng, không còn gượng đau được nữa, ngã ngồi xuống tại chỗ.

Yến Thiết Y không chậm trễ một giây, vẩy tay reo lên :

- Trần bằng hữu thắng! Hoàng tiên sanh bại!

Chàng reo lên gấp, để đặt tình trạng trong một cái thể đá rồi, bởi chàng sợ Hoàng Tiết Tháo vùng đứng lên, tiếp tục cuộc trí mạng.

Chấm dứt ngay cuộc đấu tại đây, có lợi cho Trần Phẩm Đoan, vì tài nghệ của hần kém quá, không nên đùa dai với tử thần.

Chàng như giám khảo, tuyên bố rồi là thí sinh phải chịu, dù rơi đài cách oan ức cũng phải chịu.

Một, chàng reo lên chưa đủ, Hùng Đạo Nguyên đóng vai phụ khảo, hoan hô :

- Khá lắm đó, Trần bằng hữu! Lĩnh đường sẽ được nạn khỏi tai qua!

Thôi Hậu Đức nói luôn :

- Kể có chân tài thường hay tự khiêm, giấu tuyệt nghệ rất kỹ! Ai trông thấy Trần bằng hữu dòm màu mè điệu bộ mà chẳng lăm? Chẳng trách Hoàng lão tiên sinh chuốc lấy thảm bại!

Yến Thiết Y gọi Trần Phẩm Đoan :

- Mừng cho Trần bằng hữu đó nhé. Tại hạ đã bảo mà, Hoàng Thiên có khi nào bỏ qua một hiểu tâm nhân! Viên Tử Kim đơn chắc chắn phải về tay bằng hữu rồi! Đúng là một cuộc chiến đầy hứng thú.

Trần Phẩm Đoan như từ cung trời rớt xuống, ngơ ngơ, ngác ngác, lảo nhảm :

- Tại hạ thắng?... Có thể nào như vậy?... Không! Tại hạ không tin...

Yến Thiết Y cao giọng :

- Không tin cũng phải tin, bởi sự thật đã phô bày trước mắt đó, Hoàng lão tiên sanh còn ngồi kia! Bằng hữu hãy bước tới mà đòi chiến lợi phẩm.

Trần Phẩm Đoan còn bàng hoàng, như chưa rời cơn mộng.

Hoàng Tiết Tháo qua cơn đau, vọt đứng lên chỉ tay vào mặt Trần Phẩm Đoan hét :

- Hay cho người dám đóng kịch trước mặt lão phu. Nên nhớ là trong tương lai phải tránh gặp mặt lão phu, nếu lão phu trông thấy người là tám mươi mạng người cũng đi đời.

Trần Phẩm Đoan cố phân trần là hẳn không hề dính dáng đến cái “Thắng” này.

Nhưng Hoàng Tiết Tháo làm sao tin được, khi chính tay quyền của hắn tống vào cằm, ngọn cước của hắn tung vào bụng lão?

Lão lấy ngay chiếc túi trong mình ra, rồi mò tay vào đó một lúc, lão lấy ra một hoàn thuốc màu tía ánh vàng.

Những người hiện diện đứng cách lão xa xa, mà vẫn vờn ngửi được mùi thơm từ hoàn thuốc bốc ra, loang trong không khí.

Đúng là một loại thuốc quý.

Lão quay sang Trần Phẩm Đoan quát :

- Bắt lấy, rồi cút ngay!

Lão dùng nội lực mà quăng hoàn thuốc, hoàn thuốc vút đi, tuy nhỏ bằng hạt nhãn, song tiếng gió vu vu.

Trần Phẩm Đoan đưa tay đón bắt, kinh đạo cuốn theo hoàn thuốc rất mạnh, đẩy hắn lùi lại mấy bước.

Cầm hoàn thuốc nơi tay, đứng vững rồi Trần Phẩm Đoan vòng tay, nghiêng mình hướng về Hoàng Tiết Tháo cung kính thốt :

- Hoàng tiền bối...

Hoàng Tiết Tháo khoát tay nạt :

- Đi gấp, ta không cần người đa tạ một cách mỉa mai. Nên nhớ lời ta dặn, đừng để ta gặp mặt lần thứ hai đấy!

Trần Phẩm Đoan lại dạy qua Yến Thiết Y tỏ lời cáo biệt rồi quay mình bước đi, mang theo niềm hoang mang vĩ đại.

Đạo ám kinh từ đâu đến tiếp trợ cho hắn?

Ai?

Nhìn theo bóng Trần Phẩm Đoan đến khuất dạng bên ngoài rừng, Yến Thiết Y gọi Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức, bảo :

- Đi! Đã đến lúc rồi.

Cả ba cùng quay mình.

Nhưng Hoàng Tiết Tháo vọt tới ngăn chặn quát :

- Đứng lại!

Yến Thiết Y cười cười :

- Lão tiên sanh muốn tặng bọn tại hạ mỗi người một hoàn thuốc?

Hoàng Tiết Tháo lại hét :

- Đừng nuôi mộng!

Yến Thiết Y nhìn lão đâm đâm :

- Không tặng thuốc, thì để bọn tại hạ ra đi, tiên sanh còn chận lại i làm gì?

Hoàng Tiết Tháo trầm giọng :

- Ta hiểu, các người cũng dã tâm như tiểu tử vừa rồi, muốn đoạt một hoàn thuốc của ta, nhưng bây giờ thấy rõ chưa phải là đối thủ của ta, nên lặng lẽ cúi đầu ra đi. Không, không thể đơn giản như vậy được, dù các người chưa lấy được hoàn thuốc quý, ta cũng phải trừng trị các người một lần, cho bỏ cái dã tâm chuyên ngồi mát ăn bát vàng, ngóng tai nghe nói chỗ nào có của lạ là kéo bè, kéo lũ đến, tìm cách chiếm đoạt. Các người muốn đi? Nhẹ nhất cũng phải chặt cánh tay hữu, bỏ lại đây cho ta.

Yến Thiết Y cau mày :

- Lão tiên sanh, vì cái tánh cố chấp mà tiên sanh đã mất hết một hoàn thuốc quý rồi, sao tiên sanh không ăn năn, thế muốn mất thêm mấy hoàn nữa phải không?

Hoàng Tiết Tháo bĩu môi :

- Làm gì có việc đó? Không ai thất bại cùng một lúc hai lần cả. Ta chỉ hận mình khinh thường tiểu tử, thành ra mắc kế hấn thôi, chứ tài năng gì mà hấn đánh bại nổi ta? Nhưng các người thì ta xem kỹ lắm rồi, còn lâu lắm mới là đối thủ của ta, đừng tưởng có thể làm điều phi thường như hấn mà mất mạng.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Bọn tại hạ không muốn thứ thuốc đó!

Hoàng Tiết Tháo lắc đầu :

- Bây giờ, các người phủ nhận cũng đã quá trễ, dã tâm của các người lộ liễu ngay từ lúc đầu, ta thấy rõ.

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Tiên sanh mất một hoàn thuốc, vừa tiếc vừa tức, không nơi nào phát tiết cái tức rồi quay lại đổ trút lên đầu bọn tại hạ à?

Hoàng Tiết Tháo cười lạnh :

- Đúng vậy, ít nhất ta cũng có lý do, bởi tại sao thì các người cũng có chứng kiến việc xảy ra. Ta muốn diệt trừ những kẻ thứ ba.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Thuốc, bọn tại hạ không cần, song tiên sanh nài nỉ mãi, chừng như muốn tặng ngay. Tại hạ nói trước, tiên sanh sẽ mất thuốc đấy nhé!

Hoàng Tiết Tháo xì một tiếng :

- Một là chặt tay, hai là giao thủ. Đừng nói lời thôi nỡ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tiên sanh nhất quyết phải có cuộc đấu?

Hoàng Tiết Tháo gật đầu :

- Nhất định phải có, trừ ra các người thức thời vạ, nhận bại trước.

Yến Thiết Y hỏi :

- Đấu như thế nào?

Hoàng Tiết Tháo đáp :

- Tùy người. Ta sẵn sàng chấp nhận mọi đề nghị do người đề ra.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Tại hạ và Hoàng tiên sanh vốn không cừu không oán, thì chẳng cần gì bên này gây thương tổn bên kia, mới phân định thắng bại. Cho nên, tại hạ nghĩ, chúng ta nên đấu bằng tuyệt kỹ.

Hoàng Tiết Tháo hỏi :

- Nghĩa là sao?

Yến Thiết Y giải thích :

- Con nhà võ cần phải hội đủ mấy điều kiện này, mới mong thành danh được là: Nhanh, mạnh, ổn chuẩn và độc. Chúng ta cứ thi triển mấy điểm đó để phân định sự hơn kém với nhau.

Những điểm đó bình sanh Hoàng Tiết Tháo tự phụ hơn người, nếu bây giờ thi thố ra thì lão cảm chắc cái thắng trong tay.

Cho nên lão chịu liền.

Lão đáp gấp :

- Ta chấp nhận đề mục đó, nhưng còn cách thức, người có ý kiến chi, hãy nói luôn cho ta biết?

Yến Thiết Y tiếp :

- Không có cách thức rõ rệt. Trước hết chúng ta thi môn nhanh.

Hoàng Tiết Tháo chớp mắt :

- Thi như thế nào?

Yến Thiết Y bước tới, đứng thẳng người thốt :

- Tại hạ đứng đây, tiên sanh có thể dùng bất cứ phương sách nào, kể cả vũ khí, công kích tại hạ ba lần. Nếu tiên sanh đánh trúng thì tại hạ bại. Dù tiên sanh mạnh tay, lỡ làm chết tại hạ thì cũng chẳng sao. Qua ba lượt đánh rồi mà tiên sanh không chạm được mình tại hạ, thì đến phiên tiên sanh đứng cho tại hạ đánh, cũng ba lượt như vậy, tiên sanh nghĩ sao?

Hoàng Tiết Tháo suy nghĩ một chút, đoạn thốt :

- Cách đó hay lắm, ta chấp nhận nhưng đừng tưởng là ta giành tiện nghi đấu nhé, tại người đề nghị, người tự nguyện, thì ta phải theo y, giả như người có bại cũng đừng oán ta.

Yến Thiết Y ưỡn ngực đáp :

- Đương nhiên, chính tại hạ xuống xuất chứ đâu phải tiên sanh đòi hỏi :

Hoàng Tiết Tháo điểm một nụ cười nham nhở :

- Thế thì chúng ta bắt đầu đi.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Xin mời tiên sanh.

Hoàng Tiết Tháo mừng thầm, bảo :

- Chuẩn bị đi!

Yến Thiết Y đáp :

- Xong từ lâu, tiên sanh.

Hoàng Tiết Tháo đảo bộ từ một bên lướt tới chứ không công kích ngay chánh diện.

Chưởng ảnh phát xuất như ngàn sao chớp, bao nhiêu đều bắn vào Yến Thiết Y.

Quái dị thay tiếng gió bốc lên, gió phát động từ trong thân thể Yến Thiết Y bốc ra thành tiếng vu vu, rồi thân hình chàng biến thành nhẹ nhõm, thân hình giữ một khoảng cách độ mấy tấc, chưởng ảnh tới, thân

hình nhích, chưởng ảnh lui, thân hình nhích, bên tới bên lui, mừng tượng giữa chưởng ảnh và thân mình có một sức hút giằng co, giữ một khoảng cách đều đều.

Không một chưởng ảnh nào chạm vào mình Yến Thiết Y.

Cái lạ nhất là đôi chân chàng không hề di động, chỉ có thân trên là lắc lư thôi.

Một phát chưởng dù tuyệt diệu đến đâu cũng không phát xuất hơn ngàn chưởng ảnh, cuối cùng chiêu chưởng đã tròn.

Qua cuộc tấn công thứ nhất của Hoàng Tiết Tháo, lão bại một điểm Yến Thiết Y thắng một điểm.

Lão biến sắc mặt, sang qua đợt thứ hai liền. Hai tay quăng tới đầu chúi xuống, chân chống lên, với cái thế trông chuối ngược, lão bung tròn thân hình vào Yến Thiết Y.

Một thế đánh lạ kỳ.

Thân hình tung đi, không phải ập trợn vào người của đối phương, mà là chọc hai chân tới, vì chọc nhanh nên trông như hai mũi tên lao.

Làn gió bốc từ thân thể Yến Thiết Y trước đó bao bọc quanh chàng, ngăn chặn chưởng ảnh, đột nhiên lắng dịu như một vật mềm rỗng lòng, đang phồng lên, lủng lỗ xẹp lại, rồi làn gió đó biến thành cứng rắn, che bên ngoài thân thể của chàng tạo thành một chiếc giáp kiên cố.

Đôi chân kia nếu bung tới, sẽ chạm chiếc giáp chứ không mong gì đụng đến lớp da của chàng.

Đồng thời gian, chàng nghiêng mình qua một bên, lệch chiều thẳng đứng độ ba tấc thôi, đủ tránh chân của Hoàng Tiết Tháo.

Đôi chân của lão bắn vào khoảng không, thân mình theo đà chuôi tới, lão cứ để người theo tư thế trông chuối ngược đó, hoành tay vào tay áo. Từ trong tay áo, một đường dây cực nhỏ, bằng thân cây kim may áo cuốn vút ra, đường dây quá nhỏ nên không phát tiếng gió.

Đường dây có tác dụng quấn quanh mình Yến Thiết Y, cho nên quăng dây ra rồi lão cũng vừa đáp xuống, và nhanh như chớp lão quay mình, vươn tay lên, đầu dây trong quần nơi hai ngón tay cái và trỏ, lão giật hai ngón tay.

Hai ngón tay nhẹ xều.

Đầu dây ngoài, nào có quần trúng mình Yến Thiết Y đâu mà có vật nặng trì tay?

Yến Thiết Y phát nhẹ ống tay áo cười thốt :

- Đủ ba lượt rồi đó nghe tiên sanh!

Mồm thở, mũi thở, trán rịn mồ hôi, mặt biến sắc xanh. Hoàng Tiết Tháo vừa dậm chân vừa rít hận :

- Người khoan đắc ý vội tiểu tử! Chưa chắc gì người chạm được mình ta. Người không thể thắng nổi ta, nhất định như vậy!

Yến Thiết Y gật gù :

- Đúng lắm, tiên sanh, thắng được tiên sanh đâu phải là việc dễ làm! Tuy nhiên tại hạ cũng phải làm thử, chẳng lẽ có qua mà không có lại, thiếu công bình sao.

Hoàng Tiết Tháo hừ một tiếng :

- Ta có ngăn cản người làm thử đâu?

Yến Thiết Y tiếp :

- Tại hạ trước hết cáo tố với tiên sanh về việc này, là tại hạ sẽ dùng vũ khí đấy. Dùng thanh kiếm của tại hạ đấy.

Hoàng Tiết Tháo qua ba đợt tấn công đã biết tài nghệ của Yến Thiết Y như thế nào rồi, dĩ nhiên lão ngán, nhưng con người đó tự kiêu, hiếu thắng cực độ, nên không bao giờ biết phục thiện dù đang sợ đối phương có cách thủ thắng.

Lão hét lên :

- Đừng dài dòng, ta chấp ngươi dùng bất cứ phương thức nào.

Yến Thiết Y từ từ đưa tay lên đầu vai nắm chuôi Thái A kiếm ló hơn tấc, rồi chàng bảo :

- Đề phòng nhé, tại hạ sắp sửa xuất thủ đây.

Hoàng Tiết Tháo nạt :

- Đừng làm mất thì giờ...

Tiếng “giờ” chưa dứt âm vang, một vệt sáng xanh lóe lên, Hoàng Tiết Tháo chưa kịp nhích mình, chòm râu dưới cằm đã bị vệt sáng đó gọt nhẵn tới sát da.

Những sợi râu bay lả tả.

Rú lên một tiếng, Hoàng Tiết Tháo bay hồn tảo phách cấp tốc nhảy lùi.

Nhưng nhảy mà làm gì nữa? Có khi nào Yến Thiết Y lia kiếm tới yết hầu của lão chứ?

Chàng không giết người vô lý do như vậy, huống chi chàng chỉ đùa giỡn với lão thôi.

Lạ lùng hơn nữa, thanh Thái A kiếm đã chui gọn vào chiếc vỏ sau lưng Yến Thiết Y, chuôi ló lên, bàn tay của chàng vẫn nắm chuôi kiếm.

Chàng xuất thủ nhanh quá, mừng tượng chàng không hề rút kiếm lia sang.

Chàng ung dung điểm một nụ cười, hòa dịu nhìn Hoàng Tiết Tháo.

Lão còn ngơ ngác, một lúc sau lại lẩm nhẩm :

- Tà thuật! Tà! Nhất định là có tà!

Yến Thiết Y vẫn cười :

- Tiên sanh bại rồi!

Hoàng Tiết Tháo nhảy lên chồm chồm, hét :

- Bất phục! Bất phục! Ngươi dùng tà thuật thủ thắng, chẳng phải do bản lĩnh chân chính.

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Dù cho là tà thuật đi nữa, chúng ta đã có thỏa thuận trước với nhau rồi, tiên sanh! Chính tiên sanh đã nói, là chấp tại hạ dùng bất cứ phương thức nào kia mà. Cho nên, chúng ta chỉ cần bằng vào kết quả mà phân định thắng bại. Giả như tại hạ bại, thì tại hạ phải nhận bại, chứ không thể viện cớ tiên sanh dùng tà thuật mà chối cái bại của tại hạ được.

Hoàng Tiết Tháo đỏ mặt tía tai, quát :

- Được rồi, bây giờ chúng ta sang môn thứ hai.

Yến Thiết Y thốt :

- Môn thứ hai là khinh công. Theo như tiên sanh thì phải thi như thế nào mới là công bình?

Hoàng Tiết Tháo đáp :

- Ta có cách.

Yến Thiết Y bảo :

- Tiên sanh nói cho nghe.

Nghiến răng mấy lượt, Hoàng Tiết Tháo trầm giọng tiếp :

- Một, chúng ta đặt một vật trên nóc nhà của ta đó, rồi cả hai cùng tung mình lên, ai lấy được trước là người đó thắng. Hai là nhảy cao, người nào nhảy cao hơn, người đó thắng!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng được!

Hoàng Tiết Tháo hừ một tiếng :

- Chắc ngươi có trò quỷ sẵn sàng rồi phải không?

Yến Thiết Y cau mày :

- Sao tiên sanh nói cái gì lạ vậy?

Hoàng Tiết Tháo tiếp :

- Ta có cảm tưởng là ngươi có chủ trương sẵn, cho nên ngươi chẳng hề nao núng. Ngươi bằng vào đâu mà có thái độ cuồng vọng như thế? Bằng vào đâu mà ngươi đứng vững trước đề nghị của ta? Xem ngươi có vẻ khinh thường quá, như cầm cái thắng chắc trong tay rồi.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng đa nghi, tiên sanh, chẳng qua tại hạ xem thường thắng và bại, tại hạ không như tiên sanh, bại thì quát tháo, thắng thì nhảy múa reo hò, gặp việc bất mãn thì uất ức, việc khó khăn thì khẩn trương, thất thố.

Hoàng Tiết Tháo trầm giọng :

- Ai biết được ruột người mấy khoanh? Ngươi nói gì, ta cũng chẳng tin!

Yến Thiết Y khoát tay :

- Mất thì giờ nhiều rồi đó, tiên sanh. Nên biết là tại hạ cần đi gấp, hãy bắt đầu đi, để chóng kết thúc.

Suy nghĩ một chút, Hoàng Tiết Tháo lấy trong người ra một cái túi bằng bố thô màu xám, bên trong túi là mấy hoàn Tử Kim đơn quý báu hơn chính sanh mạng lão, rồi lão nghiêng đầu nheo mắt thốt :

- Lấy vật đặt trên nóc nhà, kẻ nào đến trước, chụp được trước, trở về đây là kẻ đó thắng.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Chí lý!

Hoàng Tiết Tháo liền nhún chân, tung mình lên, gió rít một tiếng vù, đoạn vung tay, cái túi lao vút đi, rơi xuống mái ngói nằm lìm.

Sau đó lão trở về nguyên vị.

Thân pháp của lão nhanh quá, chùng như lão muốn tỏ cho Yến Thiết Y thấy, cho chàng gồm trước khi thi thố.

Lão cười lớn hỏi :

- Vật đã được đặt trên đó, tiểu tử thấy chứ?

Thật ra, lão chỉ muốn cho chàng thấy thân pháp của lão hơn là thấy vật.

Yến Thiết Y biết vậy, nên tán lão một câu cho lão khoái :

- Thuật khinh công của tiên sanh cao tuyệt!

Hoàng Tiết Tháo nghênh mặt :

- Cho người mở tầm mắt một chút, để người đẹp bớt cái tánh ngông cuồng. Mất ba mươi năm công phu tu vi đó nhé, tiểu tử! Ba mươi năm, hơn nửa đời người đó nhé! Đừng tưởng vọt như con cáo mà hợm mình là tay khinh công cao tuyệt. Trẻ nít bây giờ có khác, cứ nhìn đáy giếng của chúng mà cứ tưởng là to như trời!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Tiên sanh dày công tập luyện, tại hạ phục hết sức. Tuyệt giá dày, nào phải một chiều một buổi tích tụ? Thành tựu cao nào phải một năm, một tháng tu vi? Tiên sanh quả là một người kiên nhẫn phi thường!

Hoàng Tiết Tháo thét :

- Đủ rồi, đừng tăng bốc mãi, quy củ, người có hạ mình đến đâu ta vẫn chiếu theo quy củ hành động.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tiên sanh đã chọn điểm xuất phát chưa?

Hoàng Tiết Tháo dùng gót chân vẽ một đường trên mặt đất, đoạn gọi Yến Thiết Y đến, cả hai đứng sòng vai nhau sau đường vẽ, bảo :

- Điểm xuất phát tại đây. Khi ta hô tiếng bay! Là tức khắc chúng ta bay.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tốt! Chỉ cần tiên sanh hô bay là chúng ta bắt đầu.

Hùng Đạo Nguyên bước tới đề nghị :

- Tiên sanh để cho tại hạ làm trọng tài, vậy mới công bằng.

Hoàng Tiết Tháo nạt :

- Ai mượn người chen vào? Người mà làm trọng tài? Có xứng đáng không? Hừ!

Yến Thiết Y vẫn thản nhiên, dù cuộc thi sắp bắt đầu, điều đó càng làm cho Hoàng Tiết Tháo thêm thất vọng.

Phải có một cái gì chàng mới biểu lộ sự tự tin vững chắc như thế?

Cái gì? Hoàng Tiết Tháo sợ cái đó là tà thuật. Và nếu chàng sử dụng tà thuật như lần trước thì tội cái túi của lão rồi.

Lão băng quơ :

- Tiểu tử đang tưởng gì đó?

Yến Thiết Y đáp :

- Tại hạ đang tưởng đến mái nhà. Nó cao quá tiên sanh há!

Hoàng Tiết Tháo cười lớn :

- Muốn bỏ cuộc phải không? Đâu có được! Ta cho người khóc luôn!

Yến Thiết Y chỉ cười, không đáp.

Hoàng Tiết Tháo hít một hơi dài không khí. Yến Thiết Y vờ không trông thấy, chẳng những thế, hoặc vô tình, chàng lại lùi hai ba bước, nhích tới một bước.

Như vậy là chàng chấp Hoàng Tiết Tháo tới ba bốn bước.

Hoàng Tiết Tháo chừng như thấm thía sự khinh miệt đó, nên thoáng nóng mặt vội lên tiếng để khuất lấp :

- Nghe đây!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Nghe.

Đột nhiên lão chớp mình.

Khi đôi chân hồng đất khá cao rồi lão mới buông :

- Bay!

Hùng Đạo Nguyên mắng :

- Hèn! Hèn quá!

Nhưng Yến Thiết Y không giận, không hấp tấp. Chàng còn đứng đó cười cười.

Chàng chờ cho Hoàng Tiết Tháo đến gần mái nhà mới khẽ nhún chân, đồng thời rút kiếm khoát ra một vòng, nương thế kiếm vút mình lên, theo thế ngựa kiếm phi hành.

Mũi tên lao đi, bật kêu rẹt chàng lao mình đi, không một tiếng động, nhanh hơn sao xẹt.

Chàng đến đích, nhặt chiếc túi, trở lại nguyên vị, thế mà Hoàng Tiết Tháo vẫn chỉ tới nơi, nói gì là trở về chỗ cũ.

Lão tới nơi, nhưng vật không còn tại chỗ.

Biến sắc mặt, lão quay mình, quên mất bay trở xuống, mà chỉ giương mắt to nhìn.

Yến Thiết Y còn đứng đó, sau đường vẽ vạch trước xuất phát, an tường.

Chàng không bay lên à?

Tại sao chiếc túi mất đi?

Không, chiếc túi không mất, nó đang bị kẹp giữa hai ngón tay của Yến Thiết Y.

Chàng đang lắc chiếc túi nhẹ nhẹ như để trêu lão.

Phần nộ, tức uất, thẹn thùng, hối tiếc... Ngăn ấy nổi niềm phát sanh nơi tâm tư, làm cho Hoàng Tiết Tháo điên tiết lên.

Qua một lúc, lão trấn định được tinh thần.

Lão bắt đầu thức ngộ sự tình, và đêm nay, cái đêm mà lần đầu tiên lão mới thức ngộ một điểm, dù trẻ nít lên ba cũng hiểu được, cái điểm trên núi cao còn có mây che, và mây dù cao hơn núi, mây vẫn ở dưới nguyệt cầu, và nguyệt cầu dù cao, vẫn chưa xa bằng thái dương... Lần thứ nhất trong đời lão.

Trùng mắt nhìn Yến Thiết Y lão hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Yến Thiết Y không đáp, chỉ nhắc :

- Còn một đề mục thi nữa, tiên sanh, mình nên tiếp tục hay bỏ luôn?

Hoàng Tiết Tháo hét :

- Đáp câu hỏi của ta! Ngươi là ai?

Yến Thiết Y điềm đạm nở một nụ cười :

- Hà tất phải biết tại hạ là ai hử tiên sanh.

Hoàng Tiết Tháo vẫn cao giọng :

- Ta nhất định phải hiểu rõ ngươi là ai. Ta bại, thì ta có quyền đòi hỏi kẻ thắng phải cung khai lai lịch. Để làm gì, ngươi biết chứ? Giả như số thọ của ta còn dài, thì cũng tất có ngày mình gặp lại nhau chứ?

Yến Thiết Y nhẹ biu môi :

- Cần đến thế à?

Hoàng Tiết Tháo gắt :

- Đừng ốm ờ! Nói nhanh đi!

Yến Thiết Y lại cười, quay qua một bên bảo :

- Hùng Đạo Nguyên, cho lão tiên sanh biết.

Hùng Đạo Nguyên nhấn mạnh từng chữ :

- Cung lớn không cùng, rồng xanh múa lượn, núi sông bao la, áo thép phát phối.

Hoàng Tiết Tháo xám mặt. Một lúc lâu lão ú ớ :

- Kiêu... kiêu.. bá?...

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Họ Yến, tên Thiết Y.

Hoàng Tiết Tháo vẫn còn mở mắt trao tráo :

- Người không lừa ta chứ?

Yến Thiết Y hỏi :

- Để làm gì? Lừa là khi nào mình không tài bằng kẻ nào đó, lừa để tìm tiện nghi, mà tiện nghi thì tại hạ không cần tìm, nó cũng đến với tại hạ, nó đã đến rồi, tại hạ lừa làm chi?

Hoàng Tiết Tháo thở dài :

- Chả trách ta bại cũng phải!

Yến Thiết Y lại hỏi :

- Tiên sanh cần chứng minh? Kiêu Bá vốn luyện một môn kiếm pháp tại gia bí truyền mang cái tên Minh Thiện đại thức, tiên sanh cần thấy kiếm pháp đó chăng?

5. Chương 5: Tia Sáng Dẫn Đường

Hoàng Tiết Tháo kinh hãi :

- Người... người đừng có dùng ta làm hình nộm để thử kiếm pháp chứ?

Một vệt sáng lóe lên.

Hoàng Tiết Tháo hoảng quá, vội nhảy tung tung, bắt phân phương hướng.

Bỗng, lão nghe lạnh bên má hữu. Càng kinh hãi, lão tháo lui, lại nghe lạnh bên mé tả.

Lão thét lên inh ỏi, tuy chưa biết việc gì xảy ra, song lão hiểu là bất lợi cho lão.

Rồi nhiều vệt sáng lóe nối tiếp, cuối cùng bản mặt dày lông của lão trụi lủi, gần như nhẵn bóng.

Kế đó, Yến Thiết Y chấp hai thanh kiếm Thái A và Chiêu Nhật thành chữ thập phía trước ngực, điểm một nụ cười, chàng chấp hai thanh kiếm lại, cho khua lên một tiếng, rồi kiếm nào tra vào vỏ nấy.

Chàng khoanh tay lại trước ngực, chân thẳng chân dòn, mình nghiêng nghiêng, miệng nở một nụ cười, nhìn Hoàng Tiết Tháo.

Hoàng Tiết Tháo đã đứng lại, hai tay xoa xoa gương mặt, xoa tới đâu, lão kêu oai oái tới đó.

Chẳng một thương tích nào, bởi máu không chảy, lão lại không nghe đau.

Nhưng, cả ria lẫn lông mặt đều bị gọt sát chân.

Lão rít lên :

- Yến Thiết Y! Người khinh người thái quá...

Yến Thiết Y cười hì hì :

- Tại hạ có hảo ý đây. Tiên sinh, cứ để lông lá xồm xàm như vậy trong tiên sanh có vẻ man rợ quá, chẳng ai dám tiếp cận. Bây giờ thì tiên sanh biến đổi hoàn toàn, dễ thương hết sức. Đẹp lắm tiên sanh ơi! Hãy tạ ơn tại hạ một tiếng.

Hoàng Tiết Tháo giận không còn có thể nào hơn, khí uất dâng lên chặn yết hầu, ngăn chặn hơi thở làm lão ta xanh dờn mặt mày.

Làm sao được, khi mà tài nghệ của mình chẳng bằng một ngón tay người ta, dù có tức thì cũng phải ráng chịu vậy thôi.

Lão rít luôn :

- Người bắt buộc ta phải liều mạng với người đấy nhé! Đến từng tuổi này, ta có thể chết là vừa. Lại đây, tiểu tử! Lại đây!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không! Nguy lắm, nguy cho tiên sanh lắm! Trong Minh Thiên đại cửu thức, tại hạ chỉ mới thi thố một chút thôi, tiên sanh đừng bức tại hạ phải xuất phát thêm một vài thức khác. Đời còn đáng yêu lắm, tiên sanh, hưởng chi, tiên sanh còn cả một túi Tử Kim đơn kia! Chết rồi bỏ lại cho ai?

Chàng thọc hai ngón tay vào túi, kẹp một hoàn, đoạn thắt dây miệng túi lại, quăng sang cho Hoàng Tiết Tháo, bảo :

- Đếm lại đi, tại hạ chỉ lấy một hoàn thôi, lấy mà không có chỗ dùng, bất quá để răn tiên sanh đừng quá hung bạo, tàn nhẫn, nên ăn ở cho có đức.

Đưa tay đón bắt chiếc túi. Hoàng Tiết Tháo hết phương thốt thành lời, lão cứ nghiêng răng trèo trẹo, nghe rợn người.

Yến Thiết Y tiếp :

- Con nhà võ có mấy điều cổ kị là: cuồng, nông và quái. Cuồng loạn thì dễ sanh thù hận, nông cạn lắm lúc thiệt thân, quái dẫn thì chỉ khiến người lánh xa, thành ra đơn độc. Cả ba điều cổ kị, tiên sanh điều hội đủ, thật đáng buồn cho một người thành tựu khá cao, nhưng lại vô dụng đối với giang hồ. Tuy nhiên, tiên sanh chưa hề làm một điều cực ác, thì tại hạ cũng chẳng trách làm gì. Nếu tội ác đáng chết, thì một nhát kiếm đã cửa cổ tiên sanh rồi, tại hạ đâu cần gọt lông để cảnh cáo? Mong tiên sanh từ nay sửa thái độ.

Hoàng Tiết Tháo quát :

- Ta không mượn người giáo huấn...

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Thuốc đắng già tật, lời thật mịch lòng, danh ngôn thường nghịch nhĩ. Tại hạ hiểu, còn tùy tiên sanh chấp nạ hay không, hậu quả của tiên sanh, không mấy may liên quan đến tại hạ.

Hoàng Tiết Tháo hét oang oang :

- Yến Thiết Y! Có phải người đã ngâm giở chiêu, tiếp trợ tiểu tử họ Trần chăng?

Yến Thiết Y điềm nhiên đáp :

- Tại hạ có nói rồi, tiên sanh, Hoàng Thiên ám trợ hiểu tâm nhân! Tiên sanh không thấu triệt cái đạo lý đó sao? Khi Hoàng Thiên muốn, thì có bao nhiêu người sẵn sàng tuân theo cái ý của Hoàng Thiên.

Hoàng Tiết Tháo nghiêng răng :

- Được rồi! Kể như hôm nay ta gặp xui.

Yến Thiết Y nghiêng mình :

- Núi tuy cao, biển tuy rộng, sông tuy dài, thế giới bao la, song người đi mãi cũng có lúc gặp nhau. Trong tương lai có biết bao nhiêu cơ hội trùng phùng? Đừng lo không có dịp tái ngộ, tiên sanh. Tại hạ xin cáo từ.

Hoàng Tiết Tháo hét vọng theo :

- Hậu hội hữu kỳ? Dù xuống đến Âm ty ta cũng chẳng tái ngộ người.

Yến Thiết Y cùng hai cận vệ Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức bỏ đi luôn, không quay đầu lại.

Ra đến bìa rừng Hùng Đạo Nguyên ngẩng mặt nhìn trời thở dài, thốt :

- Đêm nay khỏi cần phải đi tìm chỗ nghỉ ngơi, trời sắp sáng rồi kia, thật đáng hận cho lão quái vật, tại lão mà mình mất hết một giấc ngủ!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Oán hận làm gì, Đạo Ngươn! Tuy mệt thật. song bù lại mình đã làm được một công đức khá lớn, thì cái tâm của mình rất an, tâm an mà thân nhọc, còn hơn thân an tâm nhọc.

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Khôi Thủ có lý. Đương nhiên tâm an đáng hơn thân an.

Bỗng, một tiếng động quái dị vọng đến tai họ, phát xuất lối ven rừng gần đó.

Thôi Hậu Đức nhanh như chớp quay mình, lão vén lên hai tay chụp chuôi cặp đao, mũi đao chĩa về phía âm thanh phát xuất.

Một thân hình cao ốm đang hồn hển chạy đến.

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Trần Phẩm Đoan chưa đi à?

Đúng vậy, người mới đến chính là Trần Phẩm Đoan.

Thu đao về, Thôi Hậu Đức thét :

- Bằng hữu còn nấn ná ở đây làm gì nữa?

Trần Phẩm Đoan tiến tới sụp mình xuống lạy liền.

Yến Thiết Y vội nhảy tránh qua một bên gấp giọng hỏi :

- Muốn nói gì cứ nói, bằng hữu làm thế chẳng sợ tại hạ tổn đức sao?

Trần Phẩm Đoan đầm đìa lệ xúc động :

- Cáo tổ anh hùng, tiểu nhân ra đến bên rừng, lòng những thắc mắc về sự việc vừa qua, tự hỏi tại sao mình thắng cuộc một cách nhiệm mầu như vậy. Sau đó, tiểu nhân thức ngộ, ngoài sự âm thầm tiếp trợ của anh hùng thì còn một giải thích nào hợp lý hơn? Yếu tố giúp tiểu nhân là trước tiên, anh hùng khích lệ tiểu nhân dùng võ, anh hùng biết rõ tiểu nhân không là đối thủ của lão quỷ, nhưng anh hùng khuyên tiểu nhân xuất thủ, giục tiểu nhân xuất thủ để rồi bảo đảm thắng lợi cho tiểu nhân, quá rõ ràng, thế mà lúc ấy tiểu nhân không hiểu. Cứu được gia mẫu, là do ân đức sâu dày của anh hùng, tiểu nhân không biết làm sao để biểu đạt được lòng cảm kích.

Yến Thiết Y hòa dịu đáp :

- Cũng vì chuyện nhỏ nhặt đó, mà bằng hữu quay trở lại đây chờ tại hạ bước ra?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Thọ ân mà không nói được một tiếng nào thì nhạ niềm tri ân, ngoài niềm tri ân, thì lòng nào lại an mà bỏ gia mẫu đang chờ linh được?

Yến Thiết Y bước tới nâng hấn lên, tiếp :

- Giúp bằng hữu chẳng qua tại hạ kính cái hiếu đạo của bằng hữu, chứ đâu phải vì một sự báo đáp? Đừng nói riêng gì tại hạ, hành động đó, dù cho bất cứ ai có điểm nhiệt huyết trong người, trước cảnh bất bình cũng phải làm một cái gì để chứng minh tình đồng loại tương thân tương trợ. Giả như lệnh đường nhờ hoàn

thuốc này mà tồn tại được trên thế gian, cho bằng hữu tiếp tục phụng dưỡng, trọn đạo hiếu, thì đó là phần thưởng tinh thần xứng đáng cho tại hạ. Không nên thắc mắc, bằng hữu ạ.

Trần Phẩm Đoan buông giọng ai cầu, khẩn thiết :

- Đành là thế, song chưa biết được anh hùng là ai, thì tiểu nhân sẽ suốt đời ôm hận nặng bên lòng...

Nhẹ vỗ tay lên đầu vai hấn, ra tuồng thân thiện, Yến Thiết Y thốt :

- Dù tại hạ là ai, vẫn là một bằng hữu của lão đệ, điều đó chưa đủ sao, lại còn đòi hỏi thêm nữa?

Trần Phẩm Đoan thở ra :

- Anh hùng không chịu tiết lộ thì Phẩm Đoan này làm sao dám gượng cầu? Từ nay hình bóng là của anh hùng khắc ghi sâu đậm nơi tâm khảm tiểu nhân, không phút giây nào tiểu nhân quên khấn cầu Phật Trời cho anh hùng luôn luôn gặp nhiều điềm phúc.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Tại hạ muốn lão đệ quên mất việc hôm nay đi. Có vậy, tại hạ mới cảm thấy thư thái cho.

Rồi chàng hỏi :

- Lão đệ về đâu? Phương hướng nào?

Trần Phẩm Đoan đưa tay chỉ phía trước đáp :

- Nơi đó, theo con đường này đi thẳng tới.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Vậy là chúng ta cùng đi một đường. ngựa của lão đệ đâu?

Trần Phẩm Đoan thở dài :

- Cái ăn, cái uống hằng ngày thiếu thốn, phải cầm bán từ món lớn đến món nhỏ, hai mẹ con mới duy trì hơi thở đến ngày nay, tiền đâu mà mua ngựa, ân công.

Yến Thiết Y cau mày :

- Nhà lão đệ cách đây độ bao xa?

Trần Phẩm Đoan đáp :

- Hơn ba trăm dặm đường.

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Ba trăm dặm đường? Chỉ bằng với đôi chân thôi?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Nhờ tiểu nhân có đôi chân rất dài, một ngày tiểu nhân có thể vượt được bảy tám chục dặm.

Yến Thiết Y kêu trời :

- Vừa đi vừa về, suýt soát bảy trăm dặm đường, với đôi chân? Thật là không tưởng nổi.

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức kêu lên :

- Khổ cho Trần bằng hữu quá!

Yến Thiết Y tiếp :

- Đạo hiếu có thể làm cho con người đạp than tắm lửa! Nói chi đường dài! Các người nhớ đó, mài sắt nên kim cũng thế thôi!

Chàng bảo :

- Hai người cười chung một ngựa, nhường một con lại cho Trần lão đệ.

Trần Phẩm Đoan vội khoát tay :

- Không được tiểu nhân không thể nhận. Ân trước chưa đền khi nào dám thọ ân sau? Tiểu nhân xin chạy theo sau các vị cũng được.

Yến Thiết Y cau mày :

- Cứ nhận đi, cho tại hạ vui, lão đệ, giữa chúng ta thành thật với nhau là hay hơn, cái gì giúp cho nhau mình cứ làm, hướng chỉ làm mà chẳng tổn hại chi đâu.

Cuối cùng Trần Phẩm Đoan phải nhận ngựa.

Đoàn người giục vó ra đi.

Trần Phẩm Đoan chỉ dẫn :

- Tệ gia ở tại trấn Đồng Đường.

Yến Thiết Y hỏi :

- Có cách Tích Đường trấn xa lắm không?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Không xa lắm, chỉ cách độ hai trăm dặm thôi. Từ Đồng Đường trấn đến Tích Đường trấn với ngựa hay, mình chỉ mất hai ngày một đêm hành trình thôi.

Không hy vọng lắm, Yến Thiết Y vẫn hỏi như thường :

- Trần lão đệ là con nhà võ, song chẳng hay có hiểu ít nhiều về sinh hoạt của khách giang hồ vùng Tích Đường trấn chẳng?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Tiểu nhân hoàn toàn mù tịt, ân công. Tuy có học qua võ công, song tiểu nhân không hề xuất đạo, hằng ngày chỉ lo khai thác hiệu buôn nhan đèn nhỏ tại Đồng Đường, phụng dưỡng mẹ già. Thỉnh thoảng có lên núi săn thú thay đổi món ăn cho mẹ thôi.

Yến Thiết Y không nói gì nữa.

Trần Phẩm Đoan nói tiếp :

- Ân công muốn biết một vài chuyện gì đó về Tích Đường? Về hoàn cảnh của giới võ lâm địa phương? Tiểu nhân rất thẹn, không giúp ích cho ân công cả.

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Có chi đâu, lão đệ đừng thắc mắc, trong hoàn cảnh của lão đệ ai ai cũng thế, lo việc gia đình không đủ thì giờ, còn lưu ý đến việc của đời làm sao được. Hướng chỉ lại là việc của chốn giang hồ, một giới phức tạp, hỗn loạn nhất trong xã hội.

Trần Phẩm Đoan tiếp :

- Giả như anh hùng muốn biết qua tình hình võ lâm tại Tích Đường, thì tiểu nhân xin giới thiệu với anh hùng vị đường huynh của tiểu nhân đây, y sẽ đến đó dò xét những điều anh đang cần biết. Y là một giáo đầu tại một võ đường tọa lạc nơi địa phương đó.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Khỏi!

Trần Phẩm Đoan thở dài :

- Tiểu nhân vô dụng quá.

Một lúc sau, Yến Thiết Y hỏi :

- Bệnh tình của lệnh đường như thế tại sao lão đệ không tìm thuốc ngay từ lúc khi mới phát, mà phải đợi đến bây giờ mới chịu bỏ công đi tìm Hoàng Tiết Tháo cầu xin một Tử Kim đơn? Giả như lão đệ không gặp được Minh Không hòa thượng, thì làm gì được hòa thượng chỉ dẫn? Giả như đêm nay không lấy được thuốc thì có phải là nguy chăng? Thế trong vùng phụ cận quý gia hương chẳng có y sư sao?

Trần Phẩm Đoan thở dài :

- Y sư thì quanh vùng chẳng thiếu chi, tiểu nhân cũng đã mời khắp mặt. Bao nhiêu tiền dành dụm đều tiêu pha hết sạch trong việc cứu chữa cho mẹ già, song cuối cùng tiền mất tật mang, theo tiểu nhân nhận xét, số y sư đó chỉ có tiếng chứ không có thực tài, nói năng khoác lác, chữa trị thì mơ hồ, thành thử mãi thêm bệnh với cái lỗi đau nam chữa bắc.

Yến Thiết Y hỏi :

- Phàm danh sư thì không cần phải ở giữa nơi đông đúc, bởi dù ở chốn sơn cùng thủy tận mà có tài cải tử hoàn sinh, thì khi cần, người ta dù có xa xôi đến tận chân trời thì cũng dò thăm mà đến yêu cầu cứu chữa. Đồng Đường, Tích Đường là những nơi rất thích hợp cho những bậc danh tài quy ẩn, thế mà quanh vùng chẳng có vị nào. Thật là một điều bất hạnh cho lão đệ.

Trần Phẩm Đoan đoạn dạng háng một tiếng, tìm cách biện hộ cho người đồng hương. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói :

- Thực ra, tại đó cũng có một vị y sư, rất tinh thông thuật cứu chữa, có điều y chỉ giỏi về khoa ngoại thương, chứ không hay lắm về môn nội chứng, nếu ai bị gãy tay, gãy chân, đứt thịt, tét da, cứ đến y là cảm như lành mạnh. Y có tài khâu vá hơn bất cứ y sư nào, người ta dăm ví y là Hoa Đà, Biển Thước đó anh hùng. Cái hay của y là ở chỗ vết thương nào qua tay y khâu vá, là dùng gân nhỏ trong thịt dê để làm chỉ khâu, thủ thuật của y cực cao, cực diệu, chẳng rõ y làm cách nào, mà những sợi gân thịt dê lạo dính liền vào da thịt, bất quá ai nhìn thật kỹ, thật lâu mới nhận ra được, dạng dạng đậu đỗ.

Điều mà Trần Phẩm Đoan vừa tiết lộ suýt nữa làm cho Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức ngừng thở.

Cả hai cùng quay đầu nhìn Yến Thiết Y.

Họ cổ gượng lắm mới không buột miệng kêu lên kinh hãi.

Nhưng Yến Thiết Y vẫn bình tĩnh như thường, điểm một nụ cười điềm đạm hỏi :

- Thật vậy à? Quanh vùng này có một danh y chuyên giải phẫu siêu việt đến cỡ đó à?

Trần Phẩm Đoan đáp gấp :

- Tiểu nhân có nói dối với anh hùng làm gì? Vị y sư đó tại Bạch Hà thôn, cách Tích Đường trấn không xa lắm.

Rồi hắn tiếp :

- Y đòi lấy khoản thù lao cực nặng, từ lúc nào đến giờ, cửa nhà không treo chiêu bài, bởi thế mà người ta ít biết đến y. Tiểu nhân sở dĩ biết y là nhờ vị đường huynh làm giáo đầu tại một võ đường tại Tích Đường trấn. Đường huynh của tiểu nhân có đạo bị thương vì một nhát đao, nhờ y chữa trị. Tiểu nhân có trông thấy tận mắt vết thương đó lành lặn như da thịt thường, nếu đường huynh tiểu nhân không chỉ và không giải thích, thì tiểu nhân cũng không biết nổi vị trí của thương thế. Đường huynh tiểu nhân nói là vết thương sâu lắm, lưỡi đao chạm đến xương, tình trạng cực kỳ nghiêm trọng. Thế mà y chữa trị lành lặn như thường, phải kể y rất giỏi về khoa giải phẫu vậy.

Yến Thiết Y hỏi :

- Chỉ thấy dạng dạng dấu vết đường dây khâu thôi phải không?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Phải, chỗ dạng dạng đó đó, hơi lồi lên một chút, nhưng không lộ liễu lắm.

Yến Thiết Y hỏi :

- Vị y sư đó tên họ là chi?

Trần Phẩm Đoan đáp :

- Tên họ thì tiểu nhân không rõ lắm, chỉ biết thiên hạ gọi y là Diệu Thủ Hắc Tâm. Sở dĩ có danh từ Hắc Tâm, là vì y đòi thù lao cao quá, ai không tiền, đừng mong y chiếu cố.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Nghĩa là ai chi ra một số tiền lớn là y lập tức hành nghề?

Trần Phẩm Đoan mỉm cười :

- Cái đó thì hẳn rồi. Y là con người vì tiền mà!

Yến Thiết Y hỏi :

- Thực sự lão đệ không biết tên họ y?

Trần Phẩm Đoan lắc đầu :

- Có một lần, đường huynh của tiểu nhân nói cho biết tên họ, song tiểu nhân lưu ý mà làm chi, bởi trường hợp của gia mẫu có cần gì đến thủ thuật của y, vả lại trong vùng, ít ai nói đến tên họ y lắm. Chừng như y họ Kha thì phải, tôn tánh mừng tượng Nãi Hòa. Giả sử như anh hùng muốn biết rõ hơn, thì sau khi đến Đồng Đường, tiểu nhân sẽ tìm cách hỏi đường huynh của tiểu nhân cho... Tiểu nhân từng thấy mặt y một vài lần, có thân vóc ốm nhỏ, mặt vạm má thôn, mắt chuột, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu, ngón tay cực nhỏ cực dài...

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Giống như một con chồn?

Trần Phẩm Đoan gật đầu :

- Nhưng thủ thuật thì cao diệu! Đường huynh tiểu nhân có hỏi y về cách chế luyện loại dây gân dê đó, song y không hề tiết lộ phương pháp chế luyện. Y khoe khoang là trên đời này chỉ có mỗi một mình y biết cách chế luyện loại dây đặc biệt đó thôi. Y còn nói là khắp thiên hạ chẳng một ai nhận ra được loại dây đó.

Yến Thiết Y lẩm nhẩm :

- Đúng là không ai nhận ra, nhưng nếu một người nhận được, một người thôi cũng đủ lắm rồi.

Trần Phẩm Đoan lấy làm lạ, chẳng hiểu vị anh hùng ân nhân của hắn lẩm nhẩm như thế là có ý tứ gì.

Yến Thiết Y cũng không cần giải thích.

Từ đó đoàn người lặng lẽ giục ngựa khởi hành.

Đến ngày thứ ba, vào giờ ngo, họ đến Đồng Đường.

Đưa Trần Phẩm Đoan đến tận cửa nhà, Yến Thiết Y tặng hắn một trăm lượng bạc, Trần Phẩm Đoan cảm kích đến rơi lệ.

Yến Thiết Y không buông lời từ giã, bỏ lại hắn đó với nguồn lệ tuôn tràn, dẫn hai cận vệ đi luôn đến trấn Tích Đường.

Chàng không dừng chân lại trấn, đi luôn đến thôn Bạch Hà. Khi chàng đến nơi thì vào lúc hoàng hôn hôm sau.

Bấy giờ bọn họ thấm mệt không tưởng được.

Tính ra từ lúc rời Sở Giác Lĩnh, họ đi suốt năm đêm bốn ngày, ngựa không dừng vó, người chẳng ngã lưng.

Bất quá, họ cũng có nghỉ chân trong chốc lát để ăn, để uống, người ăn uống, ngựa ăn uống, và họ thay phiên nhau ngồi mà chợp mắt một lúc, cho ngựa ráo mồ hôi nhưng thời gian thỉnh thoảng nghỉ đó cộng lại trong suốt mấy đêm ngày không dài bằng một đêm tròn.

Ý chí báo thù nung nấu họ cực điểm, báo thù cho bằng hữu, còn như thế ấy, nói chi là báo thù cho chính cá nhân họ?

Bạch Hà thôn là một thôn nhỏ, một thôn như thiếu sinh khí, bởi nơi đây hầu như thiếu những mầm sinh hoạt, người ta sống miễn cưỡng, dật dờ, nhà cửa thưa thớt đến tiêu điều.

Một thôn gồm không hơn năm mươi nóc nhà, thì dân cư phỏng độ mấy trăm thôi.

Hùng Đạo Nguyên trông thấy một lão nông bên bờ ruộng, bèn đi đến hỏi thăm, lão nông sẵn sàng chỉ dẫn.

Thì ra tìm Diệu Thủ Hắc Tâm chẳng phải khó khăn gì đó.

Trong thôn, chỉ có một ngôi nhà bằng đá xanh, độc nhất bằng đá trong vùng. Chỉ có Diệu Thủ Hắc Tâm thôi có đủ tiền dựng lên một ngôi nhà bằng đá, còn thôn dân chỉ ở nhà tranh, nhà cỏ.

Ngôi nhà đá ở giữa một cái gò.

Như Trần Phẩm Đoan đã nói, ở đây người ta chỉ biết cái hiệu Diệu Thủ Hắc Tâm, chứ ít ai hiểu cái tên Kha Nãi Hòa.

Bọn Yến Thiết Y cho ngựa chạy về hướng lão nông chỉ, không lâu lắm, họ đến trước cửa nhà.

Yến Thiết Y hất mặt sang Hùng Đạo Nguyên, Hùng Đạo Nguyên hiểu, bèn xuống ngựa toan gọi cửa.

Nhưng vừa lúc đó, cánh cửa vụt mở ra, một người có thân vóc ốm, nhỏ, xuất hiện.

Sắc mặt vàng vàng, bộ mặt ốm, nhỏ, dài dài, như mặt khỉ, tuổi khá cao, người đó chừng như có việc cần xuất ngoại, vừa bước ra trông thấy Hùng Đạo Nguyên, lập tức khựng lại, rồi vào trong, mở to đôi mắt chuột mà nhìn.

Dù chưa dám chắc người đó là người của mình tìm, trông thấy chiếc rương thuốc nhỏ dưới nách, Hùng Đạo Nguyên dám đoán là đúng người y tìm.

Y hỏi :

- Lão trượng là Kha y sư?

Người đó giật mình, buông giọng dè dặt :

- Hỏi làm gì? Khách nhân muốn gì?

Thái độ không được hòa thiện lắm.

Hùng Đạo Nguyên lập lại câu hỏi :

- Tôn giá có phải là Kha y sư chăng?

Người đó đáp :

- Lão phu là Kha Nãi Hòa đây. Khách nhân muốn gì?

Xoa xoa hai tay, Hùng Đạo Nguyên điểm một nụ cười :

- Bọn tại hạ muốn thỉnh giáo nơi bậc danh y một điều...

Kha Nãi Hòa vẫn với giọng gọn lạnh, đáp :

- Không có thì giờ tiếp khách, lão phu đang bận việc, nếu muốn hỏi gì thì ít nhất ước hẹn trước nửa tháng, đồng thời phí khuôn thù lao cũng phải ứng trước đầy đủ. Chứ tìm lão phu mà tìm cách đột ngột như thế này thì sai quy củ, lão phu không thể đáp ứng đâu. Hiện tại, lão phu cần đi gấp, xem qua tình trạng của một nạn nhân gây chân...

Hùng Đạo Nguyên cố nở một nụ cười ưa vuốt :

- Sinh ý của lão trượng có vẻ thịnh vượng quá...

Kha Nãi Hòa lạnh lùng :

- Khách nhân nói thế là có ý tứ gì? Mình có thực tài, thì tự nhiên để kiếm cái sống, chứ có gì lạ đâu?

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Đúng vậy.

Kha Nãi Hòa khoát tay :

- Khách nhân tránh qua một bên đi, cho lão phu bước qua, đã trễ lắm rồi.

Hùng Đạo Nguyên nghiêm giọng :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo nơi lão trượng.

Kha Nãi Hòa hừ một tiếng :

- Lão phu đã nói rồi, khách nhân muốn gì, cứ chờ khi lão phu trở về đây, sẽ đề cập đến.

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Lão trượng đi chữa bệnh cho ai đấy?

Kha Nãi Hòa bắt buộc phải đáp :

- Con trai của Lý phú ông, ở gần đây, hần bị gãy chân trong ngày hôm qua.

Hùng Đạo Nguyên mỉm cười :

- Mới gãy chân trong hôm qua, thì đâu có ước hạn trước nửa tháng, đóng trước tiền thì lao chữa trị được. Mà lão trượng thì tuyên bố quy củ như vậy, phải không?

Kha Nãi Hòa then, tức cao giọng hỏi :

- Người là cái quái gì lại dám chen vào việc của ta? Người không được nói lời thôi nũa. Tránh qua một bên cho ta đi.

Hùng Đạo Nguyên hừ một tiếng :

- Chỉ sợ con nhà đại phú ông lại chi tiền không hơn khách qua đường đó lão trượng ạ. Lão trượng quả thật là người chỉ kể có tài lợi, mà quên mất nhân đạo. Giàu hay nghèo cũng là một mạng người, chẳng lẽ chỉ lo cứu giàu mà bỏ mặc nghèo trong khốn đốn?

Kha Nãi Hòa xám mặt hết :

- Ai cho phép người mắng ta? Người có quyền gì phê phán ta, chen vào sinh hoạt của ta?

Hùng Đạo Nguyên cười mỉa :

- Đạo lý cho phép tại hạ can thiệp, nhân nghĩa cho phép tại hạ phê bình!

Kha Nãi Hòa lùi lại mấy bước, lại hét :

- Người muốn gì?

Hùng Đạo Nguyên bước tới, đủ số bước lùi lại của Kha Nãi Hòa, trầm giọng bảo :

- Giải quyết trước việc của bọn tại hạ yêu cầu, rồi hãy đi mà tâng bốc, bợ đỡ bọn lắm bạc thừa tiền.

Kha Nãi Hòa hừ một tiếng :

- Người đừng mong ức hiếp ta nổi. Ta sẽ báo quan, ta sẽ đầu cáo người...

Hùng Đạo Nguyên lắc đầu :

- Tại hạ xem thường, Kha sư y!

Kha Nãi Hòa chớp chớp mắt :

- Ta hỏi thật sự, người muốn gì?

Hùng Đạo Nguyên cao giọng :

- Tại hạ muốn y sư quay mình, trở vào nhà ngồi xuống sau đó, tại hạ cho biết ý muốn.

Kha Nãi Hòa hừ hừ :

- Nếu không thuận lời?

Hùng Đạo Nguyên cười rợn :

- Thì bàn tay này sẽ vụn hòng y sư, như vụn cổ một con gà ốm.

Y đưa cao tay lên, bàn tay to bằng chiếc quạt, y khoa khoa hai tay đánh gió.

Kha Nãi Hòa biến sắc mặt. Lão kêu lên :

- Đừng lỗ mãng. Người muốn ta trở vào thì trở vào.

Hùng Đạo Nguyên gật gù :

- Vậy là biết điều đấy.

Đoạn, y bước theo Kha Nãi Hòa, đến ngưỡng cửa, day lại gọi :

- Vào đi, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y xuống ngựa, bước tới.

Kha Nãi Hòa kinh hãi, hỏi :

- Còn người nữa sao? Ai đẩy hả?

Chưa hết, Thôi Hậu Đức cũng đã vào đến nơi, lão ta trở mắt nhìn.

Đông quá! Bọn này có thái độ ngang ngạnh, hẳn là không phải những tay hiền, Kha Nãi Hòa bắt đầu run sợ.

Làm gan, lão hỏi :

- Các người cùng một đoàn?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải, đồng bọn với nhau.

Gian nhà thô sơ, chẳng có vật gì quý giá, được liệu bỏ bừa bãi, rải rác khắp nơi, mùi thuốc xông lên, khó chịu vô cùng.

Mọi người vào hết trong nhà rồi, Kha Nãi Hòa bèn hỏi :

- Việc gì đây, các người nói cho nghe đi.

Yến Thiết Y nhếch mép nhưng không cười, từ từ hỏi :

- Sao lại có cả da thú, chùng như là da dê thì phải?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Y thuật là môn học biến hóa vô cùng, người hành nghề phải luôn luôn nhiên cứu, tìm phương pháp chữa trị cho người đời, những vật đó cần thiết cho công cuộc nghiên cứu của ta, thì ta phải dự trữ.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tốt lắm!

Chợt chàng đi ngay vào đề :

- Lão sư! Mấy tháng trước đây, lão sư có làm điều chi thất đức chẳng?

Lại biến sắc lướt nữa, Kha Nãi Hòa lắc đầu :

- Không hề. Giúp người, cứu người thì có, chứ hại người thì không.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Lão sư dối tại hạ?

Kha Nãi Hòa lo sợ :

- Dối để làm gì? Người đừng có ngậm máu phun người.

Yến Thiết Y hỏi :

- Lão sư biết Hồ Tuân chứ?

Lão biến sắc lượt thứ tư. Sự biến đổi này tố cáo cái tâm không ngay thẳng của lão một cách lộ liễu. Lão lắc đầu, thốt :

- Không! Không! Ta chẳng biết ai là Hồ Tuân!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Còn Bùi Vịnh? Lão sư cũng chẳng biết luôn, phải không?

Kha Nãi Hòa lắc đầu :

- Ta chẳng biết Bùi Vịnh, Bùi Ngâm nào cả hết!

Yến Thiết Y cười mỉa :

- Cái gì, lão y sư cũng chẳng biết! Lão y sư thật thà đến thế, sống thanh đạm, ít giao du, chỉ giúp đời, không hại người, đáng ngợi lắm!

Chàng thuật lại tình hình của Bùi Vịnh ngày trước cho Kha Nãi Hòa biết, cả việc dùng chân vẽ chữ Bùi Vịnh.

Kha Nãi Hòa sợ đến bay hồn bạt vía, chối nguây nguẩy :

- Vu vơ! Vu vơ! Họa đâu mà đến cho ta bất ngờ như thế này? Quỷ nào ám người mà người đề án cho ta một cách vu vơ như thế? Người muốn làm tiền ta phai không?

Yến Thiết Y điềm nhiên thốt :

- Lão y sư không chịu thú nhận? Được rồi!

Chàng gọi :

- Hùng Đạo Nguyên, ra ngoài dìu Bùi Vịnh vào đây cho ta, để song phương đối chất. Còn Thôi Hậu Đức, chuẩn bị mấy món hình cụ, chắc chắn là ta phải tra khảo mới ra manh mối!

Biết không thể nào man trá được nữa, Kha Nãi Hòa thét lên :

- Không cần dàn cuộc, ta sẽ nói, nói những gì ta biết.

Yến Thiết Y khoát tay.

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức vội bước đi, liền đứng lại.

Kha Nãi Hòa hỏi :

- Giả như lão phu nói hết sự thật, các vị có thể giấu diếm họ lão phu chứ? Việc này, nếu mà tiết lộ ra, thì lão phu mất mạng ngay.

Yến Thiết Y đáp :

- Tại hạ bảo chứng với tiên sanh, là ngoài bọn tại hạ ra, chẳng một ai được biết. Tiên sanh hãy nói hết cho tại hạ rõ, tại sao tiên sanh hãm hại Bùi Vịnh.

Kha Nãi Hòa kêu lên :

- Nào có phải lão phu hãm hại họ Bùi đâu!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tại hạ tạm thời tin như vậy. Tiên sanh cứ thông thả thuật lại, từ đầu đến cuối, nên nhớ là càng nhanh càng hay. Tại hạ cần tranh thủ thời gian đây.

Kha Nãi Hòa thở dài :

- Thực ra, chính lão phu cũng là một nạn nhân, lão phu bị bức phải làm, chứ nào phải tự nguyện giúp kẻ hung ác!

Rồi lão kể :

- Sự tình như thế này: bốn tháng trước đây, một đêm, bên ngoài đó còn mưa. Mưa lác đác, không lớn lắm, lão phu sắp sửa đi ngủ, chợt cánh cửa phòng vụt mở ra, một người xuất hiện, tay cầm thanh đao, đao đề sát yết hầu lão phu. Người đó bảo lão phu phải đi theo y, làm một việc theo ý muốn của y. Tự nhiên, lão phu còn muốn sống, nên bắt buộc phải tuân lời...

Yến Thiết Y hỏi :

- Đi theo y, để đến một nơi nào đó, may miệng Bùi Vịnh?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Đúng. Lão phu bị bức bách phải làm việc hại người, trong khi nghề nghiệp của lão phu là cứu người...

Yến Thiết Y hỏi :

- Tuy nhiên, trước khi may miệng, cũng phải cưa môi cho thành răng lược rồi đâu lại chứ?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Phải!

Nhưng, biết là lỡ lời, lão nín lặng.

Bởi, đã nói là cứu người, sao lại cưa môi người?

Yến Thiết Y mỉm cười!

- Tại sao tiên sanh may kỹ thế? Nếu bị bức bách, bắt quá tiên sanh thao thảo mà làm gấp, cho song việc thôi, chứ cần gì phải tận dụng xảo thuật của tiên sanh? Có lẽ tiên sanh sợ sau này Bùi Vịnh thoát nạn sẽ tố cáo tiên sanh, nên bít luôn cái miệng của y, cho y vĩnh viễn không nói năng được? Tiên sanh thừa hiểu, mất cả hai tay, Bùi Vịnh không thể viết chữ được kia mà?

Kha Nãi Hòa lắc đầu :

- Không, lão phu chẳng có ý tứ gì hết, chính Hồ Tuân đứng một bên giám thị, bức lão phu làm theo sự chỉ dẫn của y.

Yến Thiết Y hỏi :

- Còn cái lỗ nơi mắt, ai khoét?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Hồ Tuân ra lệnh cho lão phu khoét.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Tất cả đều do chỉ thị của Hồ Tuân?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Đúng vậy.

6. Chương 6: Sóng Gió Lâm Ba Hiên

Yến Thiết Y chợt đổi thần sắc.

Hiên tại, trông chàng như một hung thần. Kha Nãi Hòa nhìn gương mặt lạnh của chàng, bất giác run người lên, buông giọng van cầu :

- Tiểu ca! Tin lão phu đi, không bao giờ lão phu dám...

Yến Thiết Y gạt ngang :

- Sau đó, thế nào?

Kha Nãi Hòa đáp gấp :

- Lão phu làm xong cái việc bị bức phải làm, Hồ Tuân bảo lão phu trở về nhà, hắn không quên cảnh cáo lão phu là tuyệt đối phải giữ kín sự tình, nếu tiết lộ ra, thì hắn sẽ đến tận nơi, hạ sát lão phu. Lão phu đương nhiên là phải tuân theo ý muốn của hắn, giữ nhem bí mật, cho đến hôm nay...

Yến Thiết Y lại chặn :

- Giản đơn như vậy sao?

Kha Nãi Hòa tiếp :

- Sự thật là thế, tiểu ca! Lão phu không hề bịa nửa câu, một lời...

Yến Thiết Y vừa xoa cằm, vừa gần từng tiếng :

- Tại hạ chỉ sợ, lão y sư còn quên một cái gì đó, chưa nói ra cho tại hạ nghe.

Kha Nãi Hòa lắc đầu lia lịa :

- Không! Lão phu không quên cái gì hết, lão phu nói tất cả sự tình cho tiểu ca nghe...

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Tại sao Hồ Tuân không giết lão y sư để diệt khẩu?

Kha Nãi Hòa lúng túng, đáp không xuông câu :

- Hắn... hắn... lão phu đã đáp ứng với hắn... là giữ kín miệng, lão phu... thề nặng với hắn... là không hề tiết lộ bí mật...

Yến Thiết Y trầm giọng, chặn :

- Hồ Tuân có ngoại hiệu là Phấn Diện Lang Quân, chữ lang này là lang sói, chứ chẳng phải cái tiếng lang thanh nhã, dùng để gọi những người có học, có lễ nghĩa, thì cái tâm của hắn chẳng phải hiền. Hắn không hiền thì phải nghĩ đến cái hậu hoạn, và giết lão y sư, diệt khẩu, là cách dứt trừ hậu hoạn hữu hiệu nhất. Đối với hắn, một lời hứa, một lời thề của lão y sư, chưa đủ đâu, hắn cần sự im lặng của lão y sư hoàn toàn. Và sự im lặng đó, lão y sư cũng thừa hiểu.

Chàng điểm một nụ cười, rồi tiếp luôn :

- Nếu tại hạ ở vào địa vị của hắn, cũng phải chủ trương giết người diệt khẩu, trừ ra người đó là một đồng lõa thân tín...

Kha Nãi Hòa chối mạnh :

- Tâm sự của hắn nghĩ gì, lão phu đâu có thể biết được! Tiểu ca! Tiểu ca nghi oan cho lão phu quá!

Yến Thiết Y đổi giọng :

- Người chưa thấy quan tài, nên chưa biết sợ chết!

Kha Nãi Hòa kêu van :

- Tiểu ca không nên vô đoán... oan cho lão phu lắm...

Lão chợt ngưng câu nói, một vệt sáng chớp lên trước mặt, làm lão hoa cả mắt, rồi lão nghe nhói ở tai tả. Vành tai tả rơi xuống.

Lão đưa tay lên sờ, bàn tay đầm ướt máu liền.

Yến Thiết Y không nhìn lão nửa mắt, lạnh lùng hỏi :

- Người chờ một vành tai nữa rụng xuống mới chịu nói, phải không?

Lần này thì Kha Nãi Hòa quá sợ, lưỡi lú lại, thốt chẳng thành lời, chứ không phải là còn cố ý giấu diếm.

Yến Thiết Y hỏi :

- Người cầu kết với Hồ Tuân như thế nào?

Kha Nãi Hòa, hoặc còn dối, hoặc nói đúng sự thật, cái đó chỉ có lão ta và ông trời mới hiểu thấu mà thôi, lão vừa mở miệng, thốt :

- Không...

Vệt sáng lại lóe lên, như lần trước.

Như lần trước, vành tai rụng xuống, vành tai hữu.

Lão rít lên :

Oái...

Bình sanh, không quen chịu đau, bây giờ bỗng nhiên bị thẹo hai vành tai như thế, lão nghe đau đớn không tưởng nổi, phần máu chảy ra như xối, trông thấy máu, lão càng điếng hồn! Bất giác, vừa rít lên một tiếng oái, lão xỉu liền, rồi hôn mê luôn.

Hùng Đạo Nguyên bước tới, cầm bình trà nguội, đổ trút lên mặt lão, rồi dang tay tát mạnh vào hai bên má lão mấy lượt.

Lão tỉnh lại.

Yến Thiết Y bình tĩnh hỏi :

- Người cầu kết, thế nào với Hồ Tuân?

Kha Nãi Hòa meo mào :

- Được rồi, lão phu sẽ nói...

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Nên nhớ phải đúng sự thật đấy nhé! Xong đôi vành tai của người, là đến lượt chiếc mũi, vành môi của người, cuối cùng là chiếc lưỡi của người. Liệu mà đối đáp.

Kha Nãi Hòa vừa rên vừa nói :

- Lão phu hiểu. Lão phu sẽ nói toàn sự thật. Các vị đừng hành hạ lão phu nữa.

Yến Thiết Y bữu môi :

- Còn tùy thái độ của người.

Kha Nãi Hòa tiếp :

- Một bằng hữu của Hồ Tuân, họ Lâm giới thiệu hẳn với lão phu. Lão phu vốn quen với họ Lâm từ trước. Họ kéo nhau đến nhà lão phu, thương lượng cuộc giao dịch với lão phu. Hẳn chịu số bạc bốn ngàn lượng, lão phu đáp ứng làm công việc cho hẳn. Ngoài ra, chính Hồ Tuân gây tất cả những thương tích trên mình Bùi Vịnh, lão phu chỉ thi thủ thuật mà thôi...

Yến Thiết Y hỏi :

- Gã bằng hữu của Hồ Tâm, là Lâm gì?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Lâm Hoàng Lễ. Y có ngoại hiệu Khoái Thốt, cũng là một khách giang hồ đấy, có điều không mấy nổi danh thôi. Sau khi xong việc rồi, Hồ Tuân giữ luôn Lâm Hoàng Lễ tại nhà, giao cho y trách vụ quản sự, gọi là để đền đáp tiếp trợ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Hồ Tuân cư trú trong Lâm Ba hiên phải không?

Kha Nãi Hòa gật đầu :

- Phải.

Yến Thiết Y hỏi :

- Lâm Ba hiên thuộc về địa phương nào?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Dựa giòng Đại Du Hà, tận biên thùy đất Dự.

Yến Thiết Y hỏi :

- Vị trí chân chính?

Kha Nãi Hòa đáp :

- Vùng thượng du, sát chân Tiên Tích sơn.

Yến Thiết Y hỏi :

- Vợ Bùi Vịnh là Trầm Quyên, vốn là nguyên do của thảm cảnh gây cái chết cho Bùi Vịnh, vậy sự việc như thế nào?

Kha Nãi Hòa thuật :

- “Cứ theo lời của Lâm Hoàng Lễ, thì sự tình diễn ra như thế này. Trầm Quyên, là người sinh trưởng tại trấn Tích Đường, xuất thân từ nhà nghèo, nhưng dung nhan cực kỳ mỹ lệ, nài sinh nhai bằng nghề thêu thùa và may vá, nhờ khéo tay nên kiếm được khá tiền, nuôi mẹ già và em dại được ấm no. Hồ Tuân nhân đi ngang qua trấn Tích Đường, tình cờ được trông thấy mặt nàng, phải lòng ngay, từng đánh tiếng xin cưới nàng hẳn hoi, song nàng không ưng. Bởi, nàng đã yêu một thanh niên khác từ lâu lắm rồi. Ngày trước, trong khi giặt giũ cạnh bờ sông, vì vô ý, nàng rơi xuống nước, suýt chết đuối, may lúc đó Bùi Vịnh đi qua, cứu nàng khỏi thủy ách.

Hồ Tuân mấy phen đánh tiếng, đều bị nàng khước từ. Sau đó, hẳn làm liều, cho người mang lễ vật sang, như đi hỏi chánh thức. Trầm Quyên lại quyết liệt từ chối. Hồ Tuân nổi giận, một mặt chuẩn bị bạo hành, dẫn thuộc hạ từ Tiên Tích sơn đến trấn Tích Đường, cướp người, mặt khác, hẳn liên lạc với các tay có thế lực tại địa phương, tìm mọi cách yểm trợ hẳn.

Nghe tin đó, Trầm Quyên bất chấp liêm sỉ, chạy bay đến nhà Bùi Vịnh, nhờ Bùi Vịnh che chở. Bùi Vịnh và Trầm Quyên thành hôn ngay, để kết thành một việc đã rồi, cho Hồ Tuân đừng đeo đuổi gái có chồng nữa.

Ngờ đâu vì việc đó, Hồ Tuân căm thù luôn Bùi Vịnh. Rồi thù hận đưa đến sự tình, mà các vị đã biết”.

Kha Nãi Hòa dừng lại một chút, len lén nhìn xem thần sắc của Yến Thiết Y như thế nào, đoạn tiếp luôn cho phần lão :

- Tiểu ca hãy dung tha cho lão phu! Lão phu chỉ là người thụ động, bị bức phải làm. Con trùng, con dế còn muốn sống thay, hưởng hồ con người, tiểu ca!

Yến Thiết Y thở dài :

- Bây giờ thì muộn mất rồi! Tất cả đều muộn rồi! Kha Nãi Hòa ơi, người nói sự thật cho ta nghe, phỏng có ích gì? Bởi, Bùi Vịnh giờ đây, đã ra người thiên cổ!

Kha Nãi Hòa kêu lên :

- Hắn đã chết? Hắn không có mặt nơi ven gò?

Yến Thiết Y lại thở dài :

- Chết trên tay ta! Chết cách bí hiểm không tưởng nổi! Ta gương tròn mắt nhìn y chết từ từ, mà không làm gì được!

Kha Nãi Hòa, thờ người một lúc, rồi buông giọng xuôi xì :

- Thế ra, tiểu ca đã lừa lão phu!

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Người sành y thuật như vậy, đáng lẽ phải biết người trong tình trạng của Bùi Vịnh, làm gì sống sót được lâu? Và, người cũng phải biết trong bao nhiêu ngày thì Bùi Vịnh phải chết. Với tình trạng đó, thế mà người vẫn hồ đồ, vẫn tin lời ta, cứ tưởng Bùi Vịnh sống nhăn răng đến ngày nay. Chẳng qua, trung tâm của người, có chứa chất nhiều mưu mô quỷ quái, lúc nào người cũng thấy quỷ, nhìn đâu cũng thấy quỷ, như người bị quỷ ám liên miên. Kha Nãi Hòa, Bùi Vịnh đâu phải là con người ác, đáng lẽ y phải sống lâu, nhưng không may cho y lại gặp lũ hung tàn ác độc các người, thành ra các người là những kẻ đáng chết thì lại sống, còn y đáng lẽ phải sống, lại chết đi! Các người sống để hãm hại nhiều người khác chết đi! Các người đáng hận nhất trần đời!

Kha Nãi Hòa kêu lên :

- Nào phải lão phu hãm hại y đâu, tiểu ca! Lão phu đã năm phen, bảy lượt giải thích rồi kia mà! Sao tiểu ca chẳng chịu tin? Đòi nợ, tiểu ca nên đòi kẻ vay nợ chứ, có nào lại đòi nơi chứng nhân? Oan uổng cho lão phu quá đi thôi.

Yến Thiết Y trằm gương mặt :

- Người tàn ác lắm, người là con người khỗ ố nhất trần đời, bởi người học cái thuật cứu người cho thật tinh vi, để rồi dùng thuật đó mà hại người! Người đáng chết, trước hơn Hồ Tuân, hơn Lâm Hoàng Lễ!

Kha Nãi Hòa vụt đứng lên, hét :

- Oan! Oan cho lão phu!

Lão quay mình, chạy gấp vào trong.

Yến Thiết Y từ từ nhắm mắt lại, khẽ hát đầu.

Hùng Đạo Nguyên hiểu cái lắc đầu đó ngụ ý tứ gì, lập tức y rút ngọn đoản thương cầm tay, phóng chân vọt mình theo Kha Nãi Hòa.

Hai bóng người vừa khuất sau cửa, bỗng một tiếng rú lên thê thảm nổi lên, rồi im bặt. Âm thanh của Kha Nãi Hòa.

Liền theo đó, Hùng Đạo Nguyên trở ra, ngọn đoản thương có vấy máu.

Y vừa lau ngọn thương dưới đế giày vừa thốt :

- Giải quyết lão quỷ xong rồi, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y thở dài :

- Giết lão chỉ dơ thương của người, chẳng xứng đáng gì, song không thể để lão sống sót. Những con người lang sói, chúng ta có bốn phận trừ diệt, cho đời được thanh bình.

Hùng Đạo Nguyên phụ họa :

- Những kẻ tham lam thường chết thảm. Bao nhiêu gương từ nghìn xưa lưu lại, thế mà hậu thế vẫn không e sợ, dè lòng!

Yến Thiết Y tiếp :

- Việc này xảy ra trong chiều hướng đó, làm cho vui nhẹ một tảng đá lớn đang đè nặng tâm tư!

Hùng Đạo Nguyên chớp mắt :

- Khôi Thủ muốn nói...

Yến Thiết Y chặn lời, tiếp luôn :

- Hồ Tuân dùng bạo lực, chiếm đoạt Trầm Quyên thì lỗi hoàn toàn về Hồ Tuân.

Giả như Trầm Quyên là gái lăng loàn, tham đỏ phụ đẳng, tham trắng phụ đèn, thì chúng ta sẽ gặp khó khăn trong bề xử trí! Bởi, mình nở lòng nào xuống tay mạnh với kẻ đầu ấp tay gối của Bùi Vịnh!

Hùng Đạo Nguyên cười nhẹ không đáp.

Y thừa biết, Yến Thiết Y đã chủ trương dành một xử trí cực kỳ tàn khốc đối với những kẻ liên quan đến cái chết của Bùi Vịnh.

Thì, còn gì đau khổ cho chàng, mà cũng cho y và Thôi Hậu Đức, cho cả những xã viên cao cấp trong Thanh Long xã nếu Trầm Quyên bị bao quát trong số tội nhân.

Dù nàng có tội, song trong linh hồn kẻ chết, họ đâu nở nặng tay trừng trị nàng?

Mà, cái khó, là họ cũng chẳng thể nương tay!

Bây giờ thì sự tình hiện lộ như thế, Trầm Quyên chỉ là kẻ đáng thương chứ không đáng hận!

Với dáng một nhọc rơ rệt, Yến Thiết Y từ từ bước đi, đồng thời bảo :

- Lên đường, Đạo Ngươn và Hậu Đức.

Hùng Đạo Nguyên chớp mắt :

- Trục chỉ Đại Du Hà?

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Người nói sao? Chẳng lẽ tìm một nơi nào đó, để đánh một giấc thật dài?

Hùng Đạo Nguyên hấp tấp nói :

- Thuộc hạ đi ngay bây giờ, để chuẩn bị ngựa.

Thôi Hậu Đức tự hỏi, Hồ Tuân làm sao hay trước, để tự đào một cái huyệt, mà nhảy xuống đó, chết cách an nhiên, khỏi phải bị phân thây trong một ngày nào đó rất gần!

* * * * *

Đại Du Hà vào thời thu cuối, nước hơi cạn giong, lở dờ xuôi về Đông, tuy nước không mênh mông, song cảnh trí vẫn đẹp.

Dọc hai ven bờ, cây mọc xanh um, tàn che mát rượi, xa xa hòn núi chập chùng, giăng xanh xanh làm bối cảnh giữa một khung trời trong vắt.

Bọn Yến Thiết Y tìm đến Tiên Tích sơn không khó khăn lắm.

Núi không hùng vĩ, chỉ được cái là thanh nhã, u nhân, núi chỉ là một hòn giả sơn phóng đại, phàm giả sơn thì gồm đủ, nào gộp đá an toàn, nào gành treo hiểm trở, có hoa, có cỏ, có rừng, có nước, tiêu phu đồn củi, ngư phủ ngồi khê, có hang cạn động sâu.

Tiên Tích sơn là một vùng gồm đủ mỹ lệ tân kỳ thu hẹp trong một ống kính nhỏ, càng nhỏ càng đẹp với huyền ảo khiến con người phải tưởng tượng mà chiêm ngưỡng chứ không hiện lộ đến chán chường như đa số cảnh trí huy hoàng khác, vừa nhìn qua là thấy ngay...

Bây giờ, họ phát hiện ra tòa Lâm Ba hiên, kiến trúc tận chân núi ngó xuống dòng sông.

Lâm Ba hiên cũng như hầu hết các tòa lầu đài, gồm một khu có nhà ngang, nhà dọc; nóc thấp, nóc cao, trước có cổng, sau có hoa viên.

Có một tấm biển lớn chạm ba chữ: Lâm Ba hiên bóng lộn dưới ánh dương quang.

Hùng Đạo Nguyên buột miệng tán :

- Đúng là một nơi tu tâm dưỡng tính của hạng người trí thân vật ngoại!

Yến Thiết Y cười nhạt :

- Khung cảnh thì thanh tịnh, u nhàn, song tiếc ở điểm là con người cư trú trong đó lại không phải là tu tâm dưỡng tính.

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Đúng vậy. Sơn thủy linh tú như thế, vẫn không un đúc nổi một con người siêu việt, không hóa giải được một ác nhân trở về thiện đạo. Thật là hoài công của tạo vật.

Yến Thiết Y vẫn cười :

- Non sông còn có lúc biến thiên, chứ bản tính con người không hề thay đổi. Cái linh tú của núi sông không ảnh hưởng nổi đến một kẻ hoàn toàn tán diệt lương tâm.

Họ vừa đàm đạo vừa đi theo con đường nhỏ ven bờ sông.

Họ đi dần đến tòa lâu đài, càng phút càng gần.

Chợt họ phát hiện ra một người, cách họ độ sáu, bảy trượng, người đó ngồi cạnh bờ sông, tay cầm cầu trúc, nhợ câu buông lỏng, trôi dạt dờ theo dòng nước lờ đờ.

Người đó bỗng ngẩng mặt lên, nhìn họ.

Y đội chiếc nón trúc to vành, vận áo ngắn màu xanh nhạt. Ngày xưa, Lã Vọng nhàn hạ cỡ đó chứ không hơn.

Vì đêm quá gần, phần song phương đối diện nhau, Yến Thiết Y bắt buộc phải xuống ngựa, để giữ tròn lễ độ.

Ngư phủ nhìn Yến Thiết Y lướt nữa, kỹ hơn, đoạn cười hì hì, hỏi :

- Các vị huynh đài định đi đâu đây?

Kèm ngựa, Yến Thiết Y quan sát ngư phủ.

Đối tượng vào trạc trên dưới ba mươi, có đôi môi đỏ như một thiếu nữ, hai hàm răng thật trắng, thật đều.

Hỏi, người ta chưa đáp, hấn tiếp luôn :

- Tại hạ xem, chừng như ba vị từ vùng ngoài vừa vào đến đây? Với cái dáng phong trần thế kia, hẳn các vị đã vượt qua rất nhiều dặm đường rồi chứ? Con đường này bất quá đi đến tòa lâu đài đó là cùng rồi. Tòa lâu đó tên là Lâm Ba hiên. Vượt qua Lâm Ba hiên là chẳng còn đường đó, bởi chẳng lẽ các vị thích đi vào những chốn không người ư?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Bọn tại hạ muốn đến Tiên Tích sơn đó, lão huynh!

Ngư phủ “à” một tiếng, nhìn chuôi thanh kiếm giắt sau lưng, chuôi ló khỏi đầu vai, một phút sau, thốt :

- Thế ra, các vị du ngoạn Tiên Tích sơn. Nhưng, tam vị đi sai đường rồi. Nếu muốn lên Tiên Tích sơn, thì phải đi con đường ở phía bên kia mới đúng. Ngoài ra, lên núi mà du ngoạn, thì không tiện ngồi ngựa đó, các vị ạ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Lão huynh có vẻ nhiệt tâm đối với khách qua đường quá. Chẳng hay quý tánh là chi?

Ngư phủ đáp liền, không hề do dự :

- Họ Tào. Họ của Tào Tháo. Còn huynh đài?

Yến Thiết Y đáp :

- Họ Cừu. Cừu là báo cừu!

Ngư phủ vòng tay :

- Thế là, là Cừu huynh!

Yến Thiết Y khẽ nghiêng mình :

- Hân hạnh được biết Tào huynh!

Rồi chàng đưa tay chỉ dãy nhà ẩn hiện dưới lớp cây rừng, hỏi :

- Vừa rồi, Tào huynh đề cập đến Lâm Ba hiên, có phải là nơi đó chăng?

Họ tào gật đầu :

- Phải!

Hắn nở một nụ cười, có vẻ âm trầm đoạn hỏi :

- Cừu huynh có ý muốn đến xem qua Lâm Ba hiên chăng?

Yến Thiết Y bật cười ha hả :

- Nơi đó có gì đáng xem chứ? Chẳng lẽ có một vị tuyệt sắc mỹ nhân ở trong tòa lâu đó?

Hùng Đạo Nguyên nhóng một câu :

- Cùng lắm là chỉ có một con lang hay một con sói gì đó mà thôi.

Họ Tào thoáng giật mình, chớp chớp mắt mấy lượt, rồi vờ cười, thốt :

- Hai vị đùa đấy, chứ người trong Lâm Ba hiên, thực ra tại hạ chẳng hiểu cho rõ ràng lắm, bình thường họ ít xuất ngoại, tại hạ thỉnh thoảng đến câu tại đây, ít khi vào lọt trong đó, bắt quá chỉ biết tên của lâu đài, còn thì đều mù tịt như các vị.

Yến Thiết Y quay đầu, trừng mắt với Hùng Đạo Nguyên, rồi trở lại họ Tào, tiếp :

- Nếu thế, bọn tại hạ xin qua con đường phía kia. Đa tạ Tào huynh có lòng chỉ dẫn.

Tào ngư phủ điểm một nụ cười :

- Có chi đâu! Tứ hải giai huynh đệ mà, giúp nhau là việc rất thường.

Yến Thiết Y quay ngựa, rồi cùng hai cận vệ cho ngựa đi đến một khúc quanh, đoạn dừng lại, rồi hần giọng quở trách Hùng Đạo Nguyên :

- Cái miệng của ngươi đó, nên lấy kim chỉ mà may bít lại mới phải.

Hùng Đạo Nguyên kinh hãi, ấp úng :

- Khôi Thủ! Thuộc hạ vừa rồi nói như thế, là sai chăng?

Yến Thiết Y nổi giận :

- Nếu cái gã họ tào đó, thực sự mang họ Tào chân chánh, thì hoặc giả, hẳn là nha trảo của Hồ Tuân, hoặc giả đồng lõa của Hồ Tuân trong hoạt động tàn ác. Người đã nói ra một câu hết sức hớ hênh, hẳn sẽ về Lâm Ba hiên tường thuật lại cho người trong đó nghe, thế có phải là sanh phiền phức thêm cho chúng ta chăng?

Hùng Đạo Nguyên lắc đầu :

- Chắc không có việc đó đâu, Khôi Thủ. Làm gì có sự trùng hợp ngẫu nhiên quá thế?

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Người còn cho hần là tốt phải không? Người nên hiểu, trên giang hồ, có biết bao nhiêu kẻ rơi đầu một cách mơ hồ, chẳng hiểu duyên cớ làm sao, khi chưa kịp thức phá mưu kế của hung thủ. Thật người nông nổi đáng trách.

Hùng Đạo Nguyên biết lỗi, cúi đầu, im thin thít.

Yến Thiết Y quay qua Thôi Hậu Đức, bảo :

- Bỏ ngựa đi, lập tức ẩn mình, len lỏi theo dấu gã họ Tào đó, tuyệt đối không cho gã phát hiện ra người đấy.

Thôi Hậu Đức “vâng” một tiếng, nhảy xuống ngựa, đoạn lách mình theo các thân cây, đi liền.

Yến Thiết Y lẩm nhẩm :

- Mười phần chắc chín, gã họ Tào đó không đơn giản đâu!

Hùng Đạo Nguyên ngẩng đầu lên, định nói chi đó, nhưng trông thần sắc của Yến Thiết Y sắc lạnh cực độ, bất giác hần rợn mình, nín luôn.

Không lâu lắm, Thôi Hậu Đức trở về, thở hổn hển, ra tuồng rất mệt.

Yến Thiết Y hỏi gấp :

- Sao? Gã ấy là gì?

Thôi Hậu Đức qua cơn thở dốc đáp :

- Thuộc hạ không gặp hần. Đợi mãi, chẳng thấy hần trở lại, thuộc hạ bèn rảo một vòng quan sát, vẫn chẳng thấy hần ở đâu cả.

Yến Thiết Y nghiêng rằng :

- Chỉ sợ đúng như chỗ liệu của ta!

Thôi Hậu Đức đề nghị :

- Mình xông thẳng tới Lâm Ba hiên, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y xuống ngựa, bảo :

- Tìm chỗ giấu ngựa, rồi mình đi bộ đến đó, để tránh khỏi sự lưu ý của địch.

Họ âm thầm đi.

Dọc đường, Yến Thiết Y thấp giọng dặn dò :

- Nếu ta đoán không sai, thì khi chúng ta đến gần, hần bọn Hồ Tuân phải phát hiện gấp, và chúng áp lại, bao vây bọn mình liền. Vậy các người phải cẩn thận.

Hùng Đạo Nguyên cau mày :

- Nếu bị vây như vậy, thì phiền phức quá!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Trái lại là khác! Ta hy vọng chúng túa ra bao vây đó.

Thôi Hậu Đức chớp mắt :

- Tại sao không phiền phức?

Yến Thiết Y giải thích :

- Ta đang ước mơ, đánh một mẻ lưới, bắt hết cả lũ.

Hùng Đạo Nguyên như hăng tiết, quên cả sợ hãi, cao giọng thốt :

- Hiện tại, Khôi Thủ cho phép tại hạ nói một câu, về cái việc có thể bị bao vây đó...

Yến Thiết Y xì một tiếng :

- Cái miệng của người, dùng để ăn thì được, chứ nói mười câu sai hết chín. Nếu người đừng nói bậy như vừa rồi, thì ít nhất ta cũng có cách cứu Trầm Quyên ra khỏi Lâm Ba hiên, rồi mình mới trở lại đối phó với chúng. Bây giờ thì chỉ còn có cách là lấy công lực chọi công lực mà thôi. Người tưởng người có công lao gì đó, to tát lắm sao chứ?

Hùng Đạo Nguyên lại cúi đầu, chẳng dám hó hé gì nữa.

Một lúc sau, cả ba đến trước Lâm Ba hiên.

Yến Thiết Y không muốn vượt tường, hoặc do ngã ngạch, ngã hông mà vào.

Chàng dẫn hai cận vệ, do cửa chánh đến thềm, lên luôn mấy bậc, định công khai gọi cửa.

Từ cổng vào, có đến mấy chặng cửa, và hiện tại thì bọn chàng đã qua cổng, đến vọng cửa thứ nhất.

Chàng khỏi cần gọi, hai cánh cửa bằng gỗ cực dày, cực to, sơn đen xì, tự nhiên mở toang ra.

Năm người ăn mặc quái dị, hiện ra trước mắt họ.

Năm người đứng dàn thành hàng chữ nhất.

Trong khi năm người xuất hiện tại đây, thì ngoài kia, trong khoảng cách khá xa, một số người khác, rất đông, lao nhao, lổ nhổ khắp ba phía, chừng như chúng đang tìm vị trí mà đứng, y theo sự sắp xếp của chủ nhân.

Yến Thiết Y thấy đối phương hiện ra, chàng bèn dừng lại, rồi quắc mắt nhìn lộ vẻ tìm kiếm.

Thì ra, trong năm người đó, chàng chẳng thấy có Hồ Tuân.

Thực sự, chàng không hề biết mặt Hồ Tuân, có điều với ngoại hiệu Phấn Diện Lang Quân, thì ít ra gương mặt của hắn cũng trắng như phấn, nhưng năm người này đều xấu xí không tưởng nổi.

Người đầu, trông hết sức thô kệch, tuổi trạc lục tuần, vẻ mặt hằm hằm chẳng rõ luôn luôn như thế từ trước đến giờ, hay đang cơn phẫn nộ.

Người thứ hai dềnh dàng như con trâu nước, cũng vào trạc lục tuần, chột một mắt.

Người thứ ba cũng to lớn, mang một vết đao chạy dài xuống một bên má.

Người thứ tư còn trẻ tuổi.

Người cuối cùng, thứ năm cao không hơn ba thước.

Hùng Đạo Nguyên thấp giọng thốt :

- Đúng như Khôi Thủ dự đoán, chúng ta bị bao vây rồi. Thuộc hạ phỏng đếm, có ít nhất cũng trên hai mươi tên, ở phía sau lưng mình đó, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y khê gật đầu :

- Ta thấy.

Nhìn thẳng năm người đối diện dàn thành hàng chữ nhất, chàng thốt :

- Tại hạ đến đây, muốn bái phỏng một người...

Người thứ nhất “hừ” một tiếng, cầu nhàu :

- Có lẽ khách nhân họ Cừu, từng xưng cừu là báo cừu?

Yến Thiết Y cười lạt, vờ kinh ngạc, hỏi lại :

- Quái! Sao bằng hữu biết?

- Tại sao, bằng hữu cần gì phải tìm hiểu? Bằng hữu muốn tìm ai?

Yến Thiết Y không đáp, lại hỏi ngược lại :

- Các hạ là ai?

Đối tượng ngẩng cao gương mặt đầy xeo, với vẻ dương dương, đáp :

- Năm đệ tử của Thiên Tướng lão tổ tại Tử Vân động, giang hồ quen gọi là Ngũ Hành Tôn Giả.

Trong thâm tâm, Yến Thiết Y thoáng kinh hãi, nhưng mặt ngoài, chàng vẫn giữ tự nhiên.

Chàng điểm một nụ cười, “à” một tiếng, nói :

- Thì ra, năm vị là những cao đồ của Hồ lão tổ! Tại hạ thất lễ. Xin thứ cho nhé. Thật là không ngờ! Không ngờ!

Đối tượng gạt ngang :

- Đừng dài dòng. Tại hạ muốn biết bằng hữu tìm ai?

Yến Thiết Y vẫn chưa đáp câu hỏi, nhóng thử :

- Đại ước, bằng hữu là Kim Tôn Giả, thủ lãnh nhóm Ngũ Hành Tôn Giả, phải không? Các vị có mặt tại đây, hẳn là Hồ lão tổ cũng có mặt luôn?

Người đó gạt đầu :

- Đúng, tại hạ là Kim Tôn Giả Phan Thiệu Âm, còn Lão tổ thì đang ở trong khách chính. Lão nhân gia đang dùng bữa đấy. Hôm nay, có mấy món lý ngư bóp gỏi, lão nhân gia rất thích gỏi cá này, nhất là lý ngư vùng Đại Du Hà bóp gỏi thì phải biết, dùng món đó nhắm rượu thì tuyệt trần đời!

Y bỗng đổi giọng liền :

- Người muốn gặp nhắm một vài đốt xương thừa chẳng? Nếu muốn ta sẽ đưa vào, Lão tổ có tánh quảng xương bữa bãi dưới đất! Người tha hồ mà nhặt, tùy thích mà nhặt.

Bốn người kia ôm bụng cười rũ rượi.

Yến Thiết Y không giận chỉ cười nhẹ, thốt :

- Tại hạ làm gì có phúc phận được hưởng thọ sự thừa thừa của Lão tổ? Các vị là đệ tử thân yêu, từng ở kề cận Lão tổ, cái gì của Lão tổ đưa ra không đủ qua tay các vị, có đâu đến ngoại nhân! Tại hạ nói có đúng không nào?

Kim Tôn Giả Phan Thiệu Âm hạ nhục người, người ta quật trở lại, lại đâm cẩu, hét :

- Tiểu quỷ, người dám châm biếm bọn ta à?

Yến Thiết Y thản nhiên cười nói :

- Nói như vậy mà các hạ cho là châm biếm sao? Tại hạ tưởng vinh dự là khác! Cái đó, gọi là hưởng nhờ ơn mưa móc của bậc trưởng thượng mới phải. Cũng như kẻ thờ thần thánh, hưởng nhờ lễ vật của dân gian mang đến cúng, người ta thường gọi, những thứ đó là huê dạng thánh thần mà. Phải có phúc phận lắm mới được hưởng huê dạng của thánh thần, bằng hữu ơi!

Người thứ hai chen vào :

- Người chưa được bao nhiêu tuổi, mà ăn nói có vẻ sắc sảo quá, chắc người cũng thuộc giới giang hồ, vậy cứ thật mà nói, người muốn gì? Bọn ta sẵn sàng thanh toán cho người.

Yến Thiết Y nhìn kẻ phát thoại, hỏi :

- Bằng hữu là Mộc Tôn Giả?

Người đó gạt đầu :

- Phải, Mộc Tôn Giả Du Chiếu Khai, người muốn gì, cứ nói, lão phu sẽ tìm cách thỏa mãn ước vọng của người.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Các vị đừng hiểu lầm. Tại hạ chỉ muốn tìm một người, mà người đó không phải là các vị.

Kim Tôn Giả cao giọng :

- Mà người muốn tìm ai?

Yến Thiết Y buông gọn :

- Hồ Tuân!

Ngũ Hành Tôn Giả cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi chính Kim Tôn Giả Phan Thiệu Âm trầm giọng hỏi :

- Tìm Hồ Tuân để làm gì?

Yến Thiết Y bình tĩnh đáp :

- Thanh toán một việc còn đọng lại qua thời gian khá dài.

Phan Thiệu Âm “hừ” một tiếng :

- Việc gì?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Nợ! Nợ giang hồ!

Phan Thiệu Âm lại “hừ” một tiếng nữa :

- Thế ra, quả là người đến đây để báo thù.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Nhìn dưới một góc độ nào đó, sự tình có thể là như vậy.

Phan Thiệu Âm bật cười âm trầm, nghiêng nghiêng đầu quan sát Yến Thiết Y như một đồ tể xem xét một con thịt, đoạn bĩu môi hỏi :

- Người nói sao? Người mà đòi làm ra cuộc báo thù?

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Tại hạ không đủ sức làm cái việc đó sao, bằng hữu?

Mộc Tôn Giả Du Chiếu Khai mỉa mai :

- Người mất lý trí thì phải! Ăn nói mà không tự lượng sức mình, bảo sao chẳng bỏ mạng! Chết như thế là oan uổng đó, tiểu tử!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Bằng hữu nói chuyện không có duyên, nghe chán quá! Theo tại hạ thấy, những kẻ ăn nói thiếu duyên dáng, thường thường thì yếu thọ, thật là lạ lùng, người như bằng hữu mà lại sống dai đến cỡ tuổi đó!

Du Chiếu Khai trừng mắt :

- Chán rồi sao? Người định làm gì ta?

Yến Thiết Y khoát tay :

- Bằng hữu kiên nhẫn, chờ một chút là sẽ thấy tại hạ định làm gì.

Du Chiếu Khai “xì” một tiếng :

- Được rồi. Ta sẽ chờ.

Yến Thiết Y bây giờ mới giở cái giọng xác ra.

Chàng luôn luôn lễ độ. Khi còn trong vòng lễ độ, thì chàng rất dễ dãi, có thể tha thứ cho những kẻ xúc phạm nặng đến chàng.

Nhưng, khi chàng bắt đầu xúc xức, thì đừng ai mong chàng mềm lòng lại, lúc đó, chàng là một hung thần khát máu, mà những lời van xin tha thiết là những củi, những dầu không làm tắt lửa, mà còn nung cháy thêm.

Chàng cười gằn, tiếp :

- Người không thất vọng đâu, con chó già!

Du Chiêu Khai hét lên như sấm, Phan Thiếu Âm vội ra hiệu dần lòng.

Yến Thiết Y hỏi :

- Các người quan hệ như thế nào với Hồ Tuân?

Phan Thiếu Âm cười lạnh :

- Hồ Tuân là con nuôi của Lão tổ, đối với bọn ta, hẳn chẳng khác nào là một sư đệ. Với quan hệ đó, bọn ta có đủ tư cách đối phó với người chẳng?

Yến Thiết Y gật gù :

- Hôm nay, tấu xảo cho ta làm sao! Gặp cả bọn các người tại đây luôn như thế này!

Phan Thiếu Âm cười lớn :

- Không phải là tấu xảo đâu! Bất cứ lúc nào, người đến đâu, cũng đều gặp bọn ta cả, vì Lão tổ rất thương yêu đứa con nuôi, nên bắt chúng ta ở lại đây tiếp trợ hần. Còn như Lão tổ thì thỉnh thoảng mới đến chơi một lần, lưu lại vài hôm rồi trở về Tử Vân động. Gặp lão nhân gia, là một tấu xảo cho người mới phải, chứ bọn ta có mặt thường xuyên tại đây mà.

Một người chen vào câu chuyện :

- Nói làm chi dông dài với hần! Hãy để tiểu đệ thu thập hần cho rồi i.

Yến Thiết Y nhìn vào mặt người đó hỏi :

- Người là Thủy Tôn Giả?

Người đó cao giọng :

- Thủy Tôn Giả Thương Thọ. Người dám động thủ với ta chẳng?

Yến Thiết Y không đáp, hướng qua hai người sau cùng, hỏi luôn :

- Còn hai người? Là gì, sao chưa tự xưng cho ta biết?

Hai người cuối, một là Hỏa Tôn Giả Văn Hiên và người lùn là Thổ Tôn Giả Toàn Bảo.

Thổ Tôn Giả Toàn Bảo cười hì hì, sau khi tự giới thiệu rồi, bèn tiếp :

- Trong bọn, có ta là thấp nhất, thấp với ngôi thứ, thấp về thân vóc, thấp luôn tài nghệ. Ta nghĩ, động thủ với ta may ra người còn hy vọng giành được ưu thế, chứ đối với sư huynh ta, người cầm bại trước khi xuất thủ đó. Vậy người nên chọn ta đi!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Các người nhất định không nhượng lối cho ta vào?

Phan Thiếu Âm cười lớn :

- Chết đến nơi người còn to tiếng, quả thật ngu ngốc đến thương hại! Nơi đây đâu phải là một hội trường công cộng, mà người đòi bên ta nhượng lối cho vào?

Tử Vân động là một tòa cổ động trên Lãnh Thiên sơn, tuy thuộc hải phận nhưng cũng còn liên hệ với võ lâm Trung Nguyên, vị danh nhân chủ trì Tử Vân động là Hồ Lực, ngoại hiệu là Thiên Tướng lão tổ, nói đến Hồ lão tổ tại Tử Vân động là hầu hết khách giang hồ thuộc lứa tuổi trung niên trở lên đều biết, và ai ai cũng có kiêng nể!

Hồ lão tổ tâm tánh bất thường, có thể vui đó rồi phần nộ đó, người ta không biết thực sự lão hiền hay dữ, nhưng cứ như sự phê phán của phần đông, thì lão thuộc về tà phái, bởi người ta quen gọi lão là một đại ma đầu.

Dĩ nhiên, người ta gọi như thế, sau lưng lão, lúc vắng mặt lão, chứ có ai dám nói gì trước mặt lão!

Mẫu người đó, Yến Thiết Y thực ra không muốn gây thù kết oán làm gì, sợ thì chàng không sợ, có điều chàng không muốn sanh phiền phức lôi thôi một cách vô ích.

Nhưng hiện tại, chàng có thể tránh đụng chạm đến thầy trò Hồ lão tổ được chăng?

Hồ Tuân là con nuôi Hồ Lực, thì muốn đi đến Hồ Tuân, chàng phải đi ngang qua thầy trò Hồ Lực.

Trước cái thế chẳngặng đờng, thôi thì gặp sao, cam vậy. Còn dẫn đo thế nào được?

Chàng thở dài, day lại phía sau, dặn hai hộ vệ :

- Đạo Ngươn, Hậu Đức, chiếu cổ phía hậu đề phòng bọn bao vây chúng ta kia, cái lũ này để ta thu thập, hai người khỏi phải quan tâm.

Đoạn chàng hướng qua Thủy Tôn Giả, cười nhẹ tiếp :

- Toàn Bảo! Đánh trận đầu, ta không muốn thất bại, vậy ngươi là chiến lợi phẩm thứ nhất của ta đó, hãy chuẩn bị đi!

Toàn Bảo cười lớn :

- Cha! Ngươi thấy ta lùn, cho rằng dễ nuốt lắm! Phải, có thắng nổi ta, mới mong giao thủ với các sư huynh ta nổi! Nhưng thắng được ta là cả một vấn đề, thiên nan vạn nan, oắt con ơi!

Phan Thiếu Âm dặn :

- Liệu thanh toán chóng nhé, lão ngu! Mình không thừa thì giờ lắm đó. Còn phải vào hầu rượu sư phụ nữa đấy.

Toàn Bảo gật đầu :

- Tiểu đệ hiểu.

Vũ khí của y là thanh chủy thủ.

Vừa buông dứt câu nói, y chao mình lên, vọt mình đi, chưa đến cận Yến Thiết Y, một vết sáng đã đến trước rồi.

Người chưa tới, chủy thủ đã bay sang. Chủy thủ nhắm yết hầu của Yến Thiết Y bắn vào.

Yến Thiết Y bất động, mừng tượng chẳng thấy đối phương tấn công.

Khi chủy thủ còn cách yết hầu độ ba phân, Yến Thiết Y khẽ nhích động bàn tay tả.

Tay nhích động, thanh Chiếu Nhật đoản kiếm đương nhiên phải nhích theo.

Rồi một tiếng “keng” vang lên.

Chủy thủ bị hất vệt ra ngoài, Thổ Tôn Giả Toàn Bảo lùi lại, nhưng một vật sáng bay theo, vết sáng đó là thanh Chiếu Nhật kiếm, vết sáng chiếu thẳng ngực y, máu phun ra liền.

Toàn Bảo thét lên như bị chọc tiết, mà cũng đúng như vậy, chính y đang bị chọc tiết, có điều thay vì chọc vào yết hầu, thì Yến Thiết Y lại dời xuống ngực.

Một bóng người lướt tới, bóng người từ trên không đáp xuống.

Tay còn cầm thanh Chiếu Nhật kiếm, Yến Thiết Y không để cho người đó đáp xuống, lập tức vung tay, trong một thoáng, chàng vừa đâm vừa chém vào mình bóng người đó đủ mười chín vết. Người đó thét lên thê thảm hơn Thổ Tôn Giả gấp mấy lần.

Định xông tới, tiếp trợ đồng môn, nhưng chưa làm được cái gì, lại hứng đến mười chín vết thương, thì còn chịu làm sao thấu?

Người đó không ai khác hơn là Hỏa Tôn Giả Thương Thọ.

Y không cần đáp xuống nữa, bởi đáp là dùng khí lực, ý chí, mà hiện tại thì khí lực hết, ý chí tan biến rồi, y chỉ còn rơi xuống như quả chín sút cuống lìa cành.

Thái A và Chiêu Nhật, một trường một đoản chui vào vỏ, Yến Thiết Y thì ung dung đứng đó, thản nhiên nhìn sang đối phương.

Đối phương giờ còn lại ba, trong một thoáng mắt, hàng ngũ Ngũ Hành Tôn Giả mất hai mạng, một sự kiện có lẽ bình sanh bọn Phan Thiệu Âm chưa từng thấy.

Chẳng những bọn Phan Thiệu Âm tại cục trường kinh khiếp đến sững người, mà số nhân thủ bao vây bên ngoài, tuy chưa đối trận thực sự với địch, đã bắt đầu run sợ rồi.

Yến Thiết Y tặc lưỡi thốt :

- Thật ta làm thế này, hơi không phải đối với Hồ lão tổ vậy! Dù sao ta cũng phải nương tay một chút chứ! Mà nghĩ cho cùng, Hồ lão tổ cũng có lỗi ít nhiều! Tại sao nuôi người mà không chọn người kỹ lưỡng? Lão nuôi làm chi toàn lũ ăn hại, ngày thường thì khoác lác vênh váo, gặp địch thì chỉ đưa xác thân cho địch nện như chày nện gạo. Chẳng những mất mạng vô lý, lại còn mất luôn danh dự môn hộ!

Rồi chàng khoát tay bảo :

- Còn lại mấy mạng đó, về đi, ta không sát hại đâu, về mà làm bạn với lũ khỉ trên Lãnh Thiên sơn, đùa với chúng, hái trái mà ăn, dành cơm gạo cho những kẻ hữu dụng dùng.

Lâu lắm, Kim Tôn Giả Phan Thiệu Âm mới lấy lại bình thường, tuy nhiên y hỏi mà giọng còn run run :

- Người... người là ai?

Yến Thiết Y cười lớn :

- Mãi đến bây giờ mới chịu hỏi ta là ai? Nếu các người hỏi sớm hơn, thì đâu đến nỗi phải mất hai mạng? Biết sớm ta là ai, các người sẽ không dám cao ngạo đâu! Muộn rồi!

Phan Thiệu Âm “hừ” một tiếng :

- Khoan đắc ý vội, tiểu tử! Ta sẽ mời Lão tổ tới đây thu thập người.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Đánh một con trẻ là một cách bắt buộc người lớn phải ra mặt. Bởi, phần đông hạng phụ huynh hay sư phó thường bênh vực trẻ con của họ. Nhưng, các người khỏi phải đi mời Lão tổ các người làm gì. Ta bảo đảm là trong ba người các người, chẳng một người nào đi thỉnh được. Vĩnh viễn không đi được.

Phan Thiệu Âm bĩu môi :

- Nghĩa là chẳng có một ai sống sót dưới tay ngươi mà đi thỉnh Lão tổ?

- Thông minh đấy! Rất tiếc, lúc sắp chết mới thông minh, thì thông minh không cứu vãn được gì.

Dù biết rằng mình không phải là đối thủ, ba Tôn giả kia làm sao chịu nổi thái độ khinh thường của đối phương?

Không hẹn mà đồng, cả ba cùng vào một lượt.

Yến Thiết Y cười mỉa :

- Thế là đỡ khổ cho ta, ta khỏi phải xuất thủ ba lượt, mỗi lượt một tên.

Thái A và Chiêu Nhật lưỡng kiếm cùng chớp lên.

Hai nhát kiếm nhắm vào ba đích, kiếm chạm đích, đích rú lên thẳm thiết vang một góc trời rồi im lìm.

Địch ngã, kiếm lại chui vào vỏ, cả trường lẫn đoản.

Ngũ Hành Tôn Giả bị tiêu diệt toàn số.

Trước sau, Yến Thiết Y không hề rời vị trí nửa bước.

Bên ngoài xa xa, hai mươi đại hán bao vây, cùng quay mặt nhìn nhau, cùng nhận ra hiện tại sắc diện của nhau đổi thay quái dị, chừng như người nào cũng rung rung đôi chân.

Nhưng, Yến Thiết Y đâu có để cho chúng kinh sợ lâu.

Đảo mắt nhìn quanh chúng một vòng, chàng buông nhanh :

- Đến lượt các ngươi!

Đoạn, bóng người chớp, vệt sáng lóe, Yến Thiết Y bây giờ mới chịu rời vị trí.

Bọn đại hán hiện tại mới nhớ ra là còn đứng y tại chỗ, chứ chẳng thừa dịp Yến Thiết Y đối phó với ba Tôn giả cuối cùng mà bỏ chạy.

Hiện tại, chạy cũng chẳng còn kịp nữa.

Cả đến tiếng rú lên, cũng không còn kịp, nói chi đến việc chạy? Chạy, còn không phóng chân kịp, nói gì chạy thoát?

Trong chớp mắt, hai mươi người ngã gục giữa vũng máu, những vũng máu càng phút càng lan rộng tiếp giáp nhau, đọng thành một cái ao nhỏ.

Yến Thiết Y dừng tay, tra kiếm vào vỏ, lại tặc lưỡi, thốt :

- Nhanh quá!

Chàng tự tán? Hay tự thán?

Hùng Đạo Nguyên lắc đầu thở dài :

- Thủ pháp đến cỡ đó là cùng của cái thuật xử kiếm! Thuộc hạ từng theo Khôi Thủ khắp nơi, từng trông thấy Khôi Thủ giao chiến, thế mà mỗi lần mục kích thủ pháp của Khôi Thủ, là mỗi lần thuộc hạ say mê, đồng thời kinh rợn đến toát mồ hôi.

Yến Thiết Y vẫy tay :

- Mình vào!

Nhưng, bọn chàng khởi bước nửa bước.

Bởi, vừa lúc đó, có tiếng chân người vang lên, từ phía trong vọng ra, tiếng chân rầm rập, chứng tỏ người đi ra có vẻ hấp tấp vội vàng.

Có đến ba người chạy ra.

Người đi đầu là một hán tử vận y phục đen, y vừa trông thấy Yến Thiết Y là như bị điện giật, thun mình, thụt cổ, rồi lùi lại, lùi gần một lão nhân, vừa đưa tay chỉ, vừa thốt :

- Hắn đó, Lão tổ. Chính hắn gây náo loạn phía trước, vừa rồi đó.

Lão nhân có vẻ khô ngô, đầu đầy tóc đỏ, tóc dài phủ bờ vai, miệng rộng mũi to.

Đôi mắt của lão sáng quắc, sáng đến phát huy một cái gì tàn bạo ác độc.

Bên cạnh lão, là ngư phủ họ Tào!

Ngư phủ họ Tào hiện tại ở bên cạnh lão nhân, điều đó chứng tỏ hắn chỉ là một ngư phủ giả tạo.

Song phương cùng dừng lại, trong khoảng cách độ năm, sáu bước giữa nhau.

Rồi người bên cạnh Thiên Tướng lão tổ Hồ Lực gật đầu thốt :

- Ta đã nghi là ngươi, thế mà đúng!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta cũng nghĩ là người, có điều ta nghĩ hơi muộn!

Đối tượng hỏi :

- Người không phải họ Cừu thực sự?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Cũng như người! Ta không là họ Cừu khi người không là họ Tào. Ta biết người họ Hồ, Hồ Tuân phải không?

Đối tượng cao giọng :

- Đúng! Ta là Hồ Tuân đây!

Yến Thiết Y nhìn y, thông thả buông từng tiếng :

- Hồ Tuân, ta đến đây mục đích là để tìm người!

Bỗng, lão nhân tóc đỏ quát :

- Có phải người hạ sát năm đệ tử của ta?

Yến Thiết Y điềm nhiên gật đầu :

- Phải, Hồ Lực!

Đúng, lão nhân tóc đỏ là Động chủ Tử Vân động tại Lãnh Thiên sơn, họ Hồ tên Lực, ngoại hiệu Thiên Tướng lão tổ.

Hồ Lực quát mắt :

- Tại sao người sát hại đệ tử của ta?

Yến Thiết Y bình thản đáp :

- Tại vì chúng muốn giết ta. Chúng muốn ngăn trở ta không cho ta vào tìm người mà ta muốn gặp.

Hồ Lực hét :

- Người tìm ai?

Đưa tay chỉ Hồ Tuân, Yến Thiết Y đáp :

- Hắn, đứa con nuôi hiếu thuận của người, người chịu khó ngồi tại bờ sông, câu lý ngư đem về bóp gỏi cho cha nuôi dùng nhắm rượu.

Hồ Lực quát :

- Nguyên nhân nào khiến người tìm hắn?

Yến Thiết Y đáp :

- Nguyên nhân là tánh mạng của một vị bằng hữu của ta. Hồ Tuân, chắc người còn nhớ Bùi Vịnh chứ?

Hồ Tuân biến sắc mặt trắng nhợt.

Cổ làm ra vẻ cứng trước mặt cha nuôi, Hồ Tuân hỏi :

- Người là chi của Bùi Vịnh?

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Ta đã nói rồi, ta là bằng hữu của Bùi Vịnh, Bùi Vịnh còn là ân nhân cứu mạng ta.

Dừng lại một chút, chàng gần mạnh tiếng :

- Hẳn là người không quên đã hành hạ dày vò Bùi Vịnh như thế nào. Người đã làm cho y dở chết, dở sống. Ta nghĩ, trên đời này, con người mà hành hạ con người, không ai tàn nhẫn hơn người.

Hồ Tuân nói :

- Người đã có gan tìm đến đây, tất phải cậy nơi một cái gì. Vậy, người là ai?

Yến Thiết Y nhích bước tới gần, trầm giọng hỏi :

- Người chưa hề gặp ta?

Hồ Tuân nghiêng rằng :

- Người là cái quái gì mà ta cần biết mặt?

Yến Thiết Y hỏi :

- Bùi Vịnh không hề cho người biết, y có một vị hảo bằng hữu sao?

- Không.

- Bùi Vịnh không bao giờ nói cho người biết đâu. Bởi, một lẽ là, đó không phải là điều tất yếu, lẽ khác là từ đầu đến cuối, người đâu có để cho Bùi Vịnh một cơ hội nhỏ để nói được tiếng gì?

Hồ Tuân “hừ” một tiếng :

- Bùi Vịnh chết, là đáng tội của hắn, hắn là con người đê tiện nhất trên đời này.

Yến Thiết Y cười nhạt :

- Đê tiện là sao? Là chiếm đoạt vợ người, là chia duyên rẽ vợ người ta? Là dùng mọi thủ đoạn tàn nhẫn, để thỏa mãn một tự ái sằng?

Hồ Tuân hét :

- Trầm Quyên, trước kia là người của ta, Bùi Vịnh là kẻ đến sau, sao lại cho là ta chiếm đoạt? Có hắn chiếm đoạt thì có, và ta chỉ làm phận sự đoạt lại, sát hại luôn kẻ cướp tình. Người hồ đồ như thế, thảo nào mà chẳng kết bạn với thứ đê tiện như Bùi Vịnh!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Người say mê nàng, chứ nàng có tha thiết gì đến người? Nàng tỏm người như con chó ghẻ kia mà, ta nghe hàng xóm chốn quê hương nàng cho biết như vậy đó. Nàng yêu Bùi Vịnh, người đâm thù Bùi Vịnh, hèn hạ như người là cùng! Kém người không tìm cách cầu tiến, lại đi thù người và lén lút ám hại người, đúng là một thứ súc sinh!

Hồ Tuân hét lên :

- Ta chẳng biết gì hết, ta yêu nàng, ta phải làm mọi cách chiếm được nàng, dù bất buộc phải giết người, ta cũng làm. Huống chi Bùi Vịnh là cái quái gì, mà ta phải kiêng sợ?

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Ta xem người hết còn là người nữa rồi!

- Ta như thế đó, người làm gì nổi ta?

Yến Thiết Y gật gù :

- Rồi người sẽ thấy, Hồ Tuân, thấy gấp không lâu lắm đâu!

Bây giờ, Hồ Lực mới chen vào :

- Tuân nhi, bình bình đi. Để dưỡng phụ bắt sống hắn cho, sau đó, người muốn xử trí hắn thế nào tùy ý, cần gì phải quát tháo âm ỉ chỉ cho mệt!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người không muốn chống đối ta phải không, Hồ Lực?

Hồ Lực hét :

- Người là cái quái gì? Đối với người, ta cầm như đùa với trẻ con, khó khăn gì đó mà người gần dọa?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tốt, vậy người bước tới đi.

Nhưng Hồ Lực chưa vội bước. Lão ta chăm chú quan sát Yến Thiết Y một lúc lâu.

Đoạn lão lắc lắc chiếc đầu nói :

- Không! Không thể được! Người không thể là con người đó được!

Yến Thiết Y hỏi :

- Người nói ai? Người nào đó là ai?

Hồ Lực bật cười ghê rợn :

- Trước mặt ta dám giở thói ngông cuồng như người, trong thiên hạ chẳng có được bao nhiêu người đâu. Ta tìm nhớ một người trong ít số đó, ta nhớ ra, song nhất định chẳng phải là người. Bởi người thiếu hẳn khí phách của người đó, đồng thời cũng chẳng có oai thế gì?

Yến Thiết Y vẫn cười nhẹ :

- Chỉ sợ người nhận xét lầm, Hồ Lực.

Hồ Lực chợt hỏi :

- Người có mấy thanh kiếm bên mình?

Yến Thiết Y chỉ thanh kiếm trên vai :

- Đây là một...

Hồ Lực cười lớn :

- Không! Người không phải là con người đó. Nhất định là không!

Yến Thiết Y phách ngực chiếc áo rộng.

Thanh Chiêu Nguyệt Kiếm lộ ra trước mắt Hồ Lực.

Rồi chàng cười tiếp :

- Một nữa là hai...

Tràng cười của Hồ Lực vụt tắt, nhưng lão không khép kín miệng được. Miệng đang há hốc để mà cười thật lớn, tràng cười tắt, khổ nỗi toàn thân lão cứng đờ, quai hàm cứng luôn, lão không khép miệng lại được.

Hoặc giả, lão quá sững sờ, nên quên khép miệng?

Miệng há, đôi mắt cũng giương rộng lên.

Mường tượng lão vừa thấy quỷ hiện, thấy quỷ cực dữ.

Hồ Tuân thấy thần sắc của dưỡng phụ như thế, đâm lo hỏi :

- Hẳn là ai? Dưỡng phụ?

Hồ Lực trầm lặng một lúc lâu, đoạn thở dài thốt :

- Yến Thiết Y! Đại thủ lãnh Thanh Long xã, giang hồ từng gọi hẳn là Kiều Hùng hoặc Kiều Bá.

Đoạn, thấp giọng hơn, lão trách :

- Người gây sự tày trời, cái họa này không nhỏ đâu, Tuân nhi!

Hồ Tuân kêu khẽ :

- Trời! Ai ngờ được Bùi Vĩnh mà là bạn với tay đó?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Hồ Lực, trước kia chúng ta không thù, không oán với nhau, thì giờ đây, ta cũng chẳng muốn có điều oán giữa chúng ta. Ta không thích đắc tội với người, ta tưởng người không được lợi gì sanh sự với ta. Vậy ta khuyên người nên đứng ngoài vòng, để tránh cho chúng ta khỏi điều đáng tiếc. Người nghĩ sao?

Hồ Lực lộ vẻ khó khăn, ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Hồ Tuân đâm hoảng, kêu van :

- Dường phụ! Đang lúc thập tử nhất sinh này, dường phụ nữ bỏ Tuân nhi chết sống một mình sao?

Hồ Lực thở dài :

- Cái đó... cái đó...

Yến Thiết Y cao giọng :

- Hãy nghĩ kỹ, Hồ Lực. Thành danh không phải dễ, cũng chẳng phải một ngày một bữa mà nên. Còn như để cho thân bại, danh hoại, thì cái đó chẳng cần nhiều thời gian, chỉ trong một phút giây kém suy nghĩ, là rồi. Rồi cả thân, cả danh, cả sự nghiệp, cũng tan luôn. Ta tưởng, người chưa đến nỗi ngu xuẩn, lý trí người chưa đến nỗi lu mờ.

Hồ Tuân lại van cầu khẩn thiết.

Hồ Lực bị dằn co giữa sự cân nhắc lợi hại, và mối tình cảm thiêng liêng gì đó.

Sau cùng, Hồ Tuân dùng cái chết của Ngũ Hành Tôn Giả, để khích động Hồ Lực.

Dù sao, Hồ Lực cũng phải báo thù cho đệ tử.

Hành động của Yến Thiết Y phải được trừng trị, bởi chàng không kiêng nể gì Thiên Tướng lão tổ, giả như chàng có chút đạo nghĩa giang hồ, thì khi nào chàng lại xuống tay cực độc?

Không! Hồ Lực không thể bỏ qua việc này.

Bất quá, lão trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, lão còn so đo hơn thiệt.

Rồi lão thốt :

- Chúng ta bắt đầu là vừa, Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y khoác chiếc áo ngoài, trao cho Hùng Đạo Nguyên.

Thần sắc của chàng cực kỳ nghiêm lạnh.

Cuộc chiến xảy ra, giữa hai tay kiêu hùng, một là bá chủ miền duyên hải, một tung hoành khắp nội địa Trung Hoa.

Một cuộc chiến long trời lở đất, mỗi chiêu thức đưa ra là một công trình khổ nhọc qua nhiều năm tháng, mỗi chiêu thức là một nhát búa lôi công, một nhát liềm của tử thần.

Cuộc chiến kéo dài rất lâu, sau cùng Hồ Lực bị Thái A kiếm chặt đứt lìa một cánh tay, ngoài ra trên mình lão ta còn nhiều thương tích trầm trọng khác.

Yến Thiết Y cũng thọ thương nhiều nơi trên cơ thể, song nặng nhất là trên cánh tay tả. Nếu không khéo chữa trị, chàng sẽ mất hiệu dụng của cánh tay đó.

Hồ Lực dù thọ thương nặng, vẫn còn chi trì nổi, bất quá họ thấy không cần tiếp tục đấu nữa thôi.

Lão ta nhìn Yến Thiết Y thốt :

- Ta hiểu ngươi còn thừa sức thanh toán ta, ngươi có thể chặt đầu ta, trong khi ta bất lực đối phó. Nhưng, ngươi không làm và ta cũng chẳng vì thế mà tri ân ngươi. Yến Thiết Y, ta cảnh cáo ngươi, câu chuyện giữa chúng ta, đến đây chưa hẳn là liễu kết, mà chỉ mới mở màn đầu thôi!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Ta hiểu, Hồ Lực. Ngươi cứ đi và khi nào nghe hứng bốc dậy nơi lòng, thì cứ đến Sở Giác Lạnh. Ta luôn luôn mở rộng Long Hồn sảnh, tiếp đón ngươi.

Hồ Lực không buồn nhìn Hồ Tuân, lặng lẽ bước ra khỏi cổng Lâm Ba hiên.

Yến Thiết Y quay đầu, đưa mắt nhìn Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức.

Cả hai hiểu ý, vội phóng mình chạy vào phía hậu.

Còn lại tại cục trường, Yến Thiết Y đứng ở đầu thềm dưới, Hồ Tuân ở tại đầu thềm trên.

Sau đầu thềm trên là đại sảnh.

Hồ Tuân vừa run người, vừa gọi với giọng khẩn thiết :

- Yến Thiết Y! Ngươi hãy chấp nhận sự thương lượng của ta! Hoặc giả ngươi muốn yêu sách gì, thì cứ nói, ta sẵn sàng thuận tùng...

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Một điều kiện duy nhất, là Bùi Vịnh chết cách nào, ngươi phải chết đúng theo cách đó. Ngươi đã thi thố những gì trên thân xác Bùi Vịnh, bây giờ ngươi sẽ tiếp nhận đầy đủ, do ta thi thố.

Hồ Tuân chưa tuyệt vọng, vẫn còn van :

- Ta sẽ ra đi mình không, tất cả sự nghiệp bạc vàng, châu báu nhà cửa, tất cả... ta xin hai tay đứng lên cho ngươi, để đổi lấy một hơi thở...

Yến Thiết Y bước lên.

Một nấc thềm, hai nấc thềm, ba nấc thềm...

Hồ Tuân lùi một bước, hai bước, ba bước...

Bất thành linh, Hồ Tuân vung cả hai tay. Hai vầng cát vàng cuốn tới, chực phủ lên mình Yến Thiết Y.

Vô ích, độc sa đâu có hại nổi Yến Thiết Y dễ dàng?

Thái A kiểm khoa lên một vòng, tạo gió, gió thổi tạt độc sa qua một bên, còn chàng thì nhún chân, vọt xéo qua, rồi hoành thân đáp xuống.

Hồ Tuân vừa tung độc xa xong, quay mình tháo chạy.

Thành thử, khi Yến Thiết Y đáp xuống, là chàng ở trong tư thế đối diện với y.

Thái A kiểm đã xuất hiện rồi, giờ đến lượt Chiêu Nhật kiểm. Chàng muốn để Hồ Tuân sống, để hành hạ hấn cho linh hồn Bùi Vịnh được thỏa mãn, song nghĩ lại, có làm thế cũng vô ích, Bùi Vịnh không làm sao sống lại được nữa.

Cho nên chàng rút Chiêu Nhật kiểm đâm mạnh vào ngực Hồ Tuân, đoạn co chân đạp luôn hấn ngã nhào. Tiến lên theo, chàng đạp mạnh xuống thể xác không hồn.

Ngực vỡ ra, bụng tét ra, tim, gan, phèo, phổi đổ ra thành núi, thành đồng, máu me bắn tứ tung, máu trào ra miệng, mắt, tai, mũi.

Hồ Tuân chỉ còn là đồng thịt bầy nhầy tẩm trong máu.

Yến Thiết Y thanh toán Hồ Tuân vừa xong thì Hùng Đạo Nguyên cũng vừa trở lại.

Y cho biết đã tự tay hạ sát được Lâm Hoàng Lễ. Y cũng cho chàng biết luôn là Trầm Quyên đã tự tử ba ngày sau khi bị Hồ Tuân bắt đưa về đây. Chính Lâm Hoàng Lễ đã cung khai hết với y như thế.

Thôi Hậu Đức vừa lục soát khắp nơi, không thấy gì lạ, trở lại hiệp với nhau, rồi cả ba ly khai Lâm Ba hiên. Lên ngựa về Sở Giác Lãnh.

7. Chương 7: Họa Từ Thiên Giáng

Sau ngày đến Lâm Ba hiên tại Tiên Tích sơn, báo thù cho bằng hữu Bùi Vĩnh trở về, Yến Thiết Y dưỡng thương qua một thời gian, hiện tại thì chàng đã khôi phục bình thường rồi, nhưng các đệ huynh trong Thanh Long xã không muốn cho chàng hoạt động sớm, nên buộc chàng phải nghỉ ngơi thêm một ít lâu.

Con người hiếu động mà ngưng hoạt động thì còn gì chán bằng!

Tuy nhiên, trường hợp của chàng thì càng ngày càng khả quan, mà tình hình chung của Thanh Long xã thì càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Bởi từ trước, dù sao thì Thanh Long xã cũng còn âm thầm, tuy đã tạo nên thanh danh lẫy lừng, song vẫn chưa công khai chen chân góp mặt với giang hồ, tranh từng tấc đất, giành từng thế lực.

Trước, thì kể như còn trong bóng tối.

Chỉ từ sau ngày báo thù cho Bùi Vĩnh xong, thì giới giang hồ bắt đầu thì thầm bàn tán đến Thanh Long xã nhiều hơn trước.

Sự kiện đó, được xem như hoàn cảnh Thanh Long xã rời chỗ âm thầm, xuất hiện công khai trên đời.

Và, khi tổ chức công khai hoạt động, thì đương nhiên có chạm, có xung, bởi con người cần sống vững, phải có quyền lợi dồi dào, sống càng mạnh thì xung chạm càng dữ.

Sự nghiệp của Yến Thiết Y vừa bắt đầu thịnh vượng là phiền phức cũng bắt đầu kéo đến ùn ùn.

Phiền phức khắp các cơ sở rải rác mọi nơi, song chưa xâm nhập thực sự Sở Giác Lãnh.

Người trong Thanh Long xã đã cảm thấy những ngày sóng gió sắp đến với họ trong tương lai gần đây.

Hôm nay một ngày tốt trời.

Bình minh lên rạng rỡ, chẳng gợn chút mây nào.

Lãnh chúa Long Vân Kỳ là Đồ Trường Mục, ngoại hiệu Ma Thủ, hấp tấp đi theo con đường hành lang, thẳng đến gian phòng dành làm nơi nghỉ ngơi của Yến Thiết Y.

Nơi đó, có cái tên là Hắc Vân lâu, gồm phòng ngủ, phòng ăn, thư phòng của Yến Thiết Y.

Hắc Vân lâu ở ngay phía sau Long Hoa sảnh, một con đường hành lang nối liền hai bên.

Trong ba lãnh chúa của Thanh Long xã, Đồ Trường Mục là vị thủ lĩnh, quyền uy của lão ta trên hết, lão chỉ nhường có mỗi một mình Yến Thiết Y thôi.

Niên kỷ vào trạc ngũ tuần, Đồ Trường Mục không có điểm gì đặc biệt hơn người, lão có đôi bàn tay cực thô, cực lớn, đôi bàn tay không thể biểu hiện được trí khôn vừa cao siêu vừa mẫn tuệ, thế mà lão lại được toàn Xã nể vì, xem như lão là nhân vật thứ hai trong Xã, sau Yến Thiết Y.

Đến trước cửa Hắc Vân lâu rồi, lão vội nắm chiếc vòng treo lủng lẳng nơi vách, cạnh cánh cửa, giật luôn mấy lượt.

Cửa mở ra, Hùng Đạo Nguyên xuất hiện.

Vừa trông thấy Đồ Trường Mục, Hùng Đạo Nguyên vội nở nụ cười vuốt, nghiêng mình, kêu lên :

- A! Đại lãnh chúa! Có sự gì quan trọng mà tôn giá đến sớm thế? Một điều vui lớn? Một tin may?

Đồ Trường Mục gạt ngang :

- Đừng nói nhảm. Khôi Thủ đã thức dậy hay chưa?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Thức từ lâu rồi. Hiện đang sắp sửa dùng bữa sáng.

Đồ Trường Mục trầm giọng :

- Vào thông báo gấp, có ta cần gấp ngay Khôi Thủ.

Hùng Đạo Nguyên thốt :

- Xin Đại lãnh chúa chờ đây một chút.

Y vào trong liền.

Từ vọng cửa đó đến phòng của Yến Thiết Y, phải đi qua một gian sảnh nhỏ, rồi theo một hành lang là đến nơi.

Hùng Đạo Nguyên gõ cửa, thốt :

- Đại lãnh chúa cầu kiến Khôi Thủ.

Đồ Trường Mục không đứng tại chỗ cửa, mà lại đi theo Hùng Đạo Nguyên đến đó.

Chính Yến Thiết Y ra mở cửa.

Trông thấy chàng Đồ Trường Mục vội nghiêng mình chào :

- Khôi Thủ! Lão phu đắc tội với Khôi Thủ, mới sáng sớm mà đã làm phiền Khôi Thủ rồi.

Yến Thiết Y bước tới nắm tay Đồ Trường Mục, cười thốt :

- Ta đã bảo tất cả mọi người trong Xã, không nên câu nệ quy củ, cứ mỗi lúc mỗi giữ gìn ý tứ, thì còn gì là tự nhiên, mất vui đi. Ra ngoài hành sự thì tuân lệnh đã đành, chứ còn ở tại nhà mà giữ kễ quá, thành ra xa cách nhau, không còn gì là thân mật nữa.

Chàng kéo Đồ Trường Mục vào phòng, ấn lão ngồi trên một chiếc ghế, còn chàng thì theo thói quen, ngồi xuống một chiếc ghế rộng mặt, xếp bằng tròn như ngồi phần.

Giữa hai người là chiếc bàn vuông, trên bàn có những thức ăn sáng, còn nguyên vẹn, chứng tỏ Yến Thiết Y chưa hề mó đũa vào.

Yến Thiết Y mời Đồ Trường Mục dùng bữa ăn sáng với chàng.

Đồ Trường Mục không dám từ khước, nhưng chỉ ăn lấy lệ, còn chàng thì ăn ngấu nghiến như đói lắm.

Đồ Trường Mục nhìn chàng, hỏi :

- Khôi Thủ ăn vội vàng như thế hẳn có việc gì khẩn cấp?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Ta có việc gì đâu! Người có việc, chính là Trường Mục mới đúng. Phải khẩn cấp mà ăn vội vàng, ăn cho mau xong bữa, để còn nghe Đồ Trường Mục giải bày sự việc chứ!

Yến Thiết Y quả là tay tế nhị!

Đồ Trường Mục lộ vẻ ưu tư.

Lão gật đầu :

- Đúng vậy. Đích xác là lão phu có việc khẩn cấp trình bày.

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Chắc chắn không phải việc lành rồi. Phải không Trường Mục?

Khẽ giạt mình, Đồ Trường Mục hỏi :

- Khôi Thủ đã biết?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Thần sắc của người tố cáo với ta như vậy. Người cứ ăn đi, ăn rồi sẽ tường thuật sau cũng không muộn. Hoặc giả, người vừa ăn vừa nói chuyện cũng được.

Chàng có thói quen, gọi người dưới tay bằng tiếng người, điều đó chẳng phải tự cao, xem thường thuộc hạ, dù đối với hạng cao tuổi hơn chàng. Chàng cho rằng như thế là thân mật, là không khách sáo. Mà tất cả thuộc hạ đều hiểu như thế, nên chẳng ai phiền hà chi chàng.

Đồ Trường Mục thở dài.

Tâm sự làm cho lão ta hết nghe đói, thức ăn tuy ngon, lão đưa vào miệng rồi lại nuốt không trôi.

Yến Thiết Y thấy cần phải nâng tinh thần lão ta lên, nên an ủi lão :

- Việc trọng đại như thế nào, cũng chẳng đáng lo lắm, dù sao thì Thanh Long xã cũng là một cái sườn vững chắc, đủ sức che chở cho bất cứ cơ sở nào của chúng ta rải rác khắp nơi. Lo chi cho lắm, Trường mục!

Đồ Trường Mục lắc đầu :

- Chỉ sợ có kẻ âm thầm rút từng đoạn gỗ, từng mảnh ván, rồi cái sườn vững chắc đó thành yếu đi, không còn đủ sức bao quát những cơ cấu sinh hoạt của chúng ta!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Sao hôm nay người bi quan thế, Trường Mục? Đừng! Đừng vì một vài vấp ngã nhỏ mà sanh lạnh lòng, rồi nhút nhát, do dự, nhụt hết tinh thần phấn đấu. Kẻ nào to gan dám lật đổ Thanh Long xã chúng ta chứ? Lực lượng nào bao trùm Thanh Long xã mà toan trừ diệt chúng ta chứ?

Đồ Trường Mục trầm giọng :

- Gần đây, nhiều việc liên tiếp xảy ra, toàn là những việc bất lợi cho chúng ta. Cũng vì tình nghiêm trọng, dồn dập như nước cuốn mây bay, cho nên lão phu cần phải hội kiến với Khôi Thủ.

Yến Thiết Y hỏi :

- Chứ người không xử lý nổi sao? Việc gì nghiêm trọng khiến người tự cho mình bất lực giải quyết?

Đồ Trường Mục cau mày :

- Từ ngày Khôi Thủ hoàn thành chiến dịch Tiên Tích sơn trở về dưỡng thương tại Hắc Vân lâu đến nay, thì mọi việc trong ngoài, đều do lão phu liệu lý, giả như chẳng có điều chi hiểm ác nguy nan, thì chẳng bao giờ lão phu dám làm phiền phức Khôi Thủ trong khi Khôi Thủ cần được an tĩnh. Nhưng khốn nỗi sự tình dồn dập, có tánh cách cực kỳ nghiêm trọng, tin tức từ các nơi đưa đến không ngừng, toàn là những tin đại bất lợi cả. Mãi rồi lão phu cảm thấy như chìm đắm giữa những bất hạnh liên miên, suýt làm cho lão phu chếp ngộp. Bởi sự việc có tính cách nghiêm trọng và khẩn trương, lão phu nghĩ rằng nên báo cáo với Khôi Thủ, để nhờ Khôi Thủ quyết đoán, chứ lão phu không dám tự chuyện xử lý như trước.

Khi Đồ Trường Mục cảm thấy sợ sự việc thì sự việc đó phải có tầm quan trọng rất lớn lao. Yến Thiết Y thừa hiểu như vậy.

Đồ Trường Mục vốn là tay bình tĩnh nhất trong Xã, thế mà lão ta lại ưu tư đến lộ liễu, thì đủ biết tình hình nguy ngập vô cùng.

Chàng không nói gì, chờ nghe tiếp.

Đồ Trường Mục trầm giọng :

- Lão phu muốn tường trình cùng Khôi Thủ những việc mới nhất, vừa xảy ra trong mấy hôm gần đây.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Nói đi, Trường Mục! Ta nghe đây.

Liếm quanh vành môi, Đồ Trường Mục trình trọng thuật :

- Trước hết, cách nay hơn tháng, tại phủ Hiệp Thành, thuộc hạt Tứ Xuyên, vị Đại thủ lãnh của hàng Thiết Thủ Cấp trong cơ sở của chúng ta, đột nhiên thất tung. Mới đây cách ba hôm, hai vị thủ lãnh trong cơ sở

của chúng ta tại huyện Phụng Tiết, bỗng dưng mất tích. Rồi tại Giang Lăng, một thuộc hạ đắc lực của Đại thủ lĩnh Lô Bằng tên là Tô Xương chẳng rõ đi đâu, không ai tìm được dấu vết, Tô Xương là một Đại đầu lĩnh của hàng Thiết Thủ cấp trong cơ sở Giảng Lăng đó. Cách đây bốn hôm, vị Đại thủ lĩnh Đào Ngươn cho người phi ngựa từ Hàng Châu về, báo cáo là vị Đại đầu lĩnh hàng Thiết Thủ Cấp của y cũng mất tích luôn. Rồi hôm nay, lão phu vừa tiếp được hai tin tức, hồi sáng sớm, một báo cáo là vị Đại thủ lĩnh Thương Phó Đông thuộc cơ sở Hiệp Phì lại mất tích! Còn một tin nữa thì đề cập đến sự mất tích của các đệ huynh. Mất tích! Thất tung! Bao nhiêu vụ mất tích thất tung hầu như xảy ra hằng bữa, làm lão phu điên cái đầu.

Yến Thiết Y bình tĩnh bảo :

- Cứ nói hết đi, Trường Mục!

Đồ Trường Mục lại nói tiếp :

- Về vụ mất tích của Ngụy Tử Kỳ, Đại thủ lĩnh tại Hiệp Thành thuộc đất Tứ xuyên, thì tin tức đó cho biết, thủ cấp của Ngụy Tử Kỳ hiện đang treo bên dưới lầu thành phủ Quảng Ngươn, chính viên quan đầu phủ xử tử y, cắt lấy thủ cấp, hiệu lệnh tại vọng lâu. Còn Tô Xương thì bị giết chết, thi thể bị quăng trong bụi rậm giữa một cái gò. Và mãi đến nay, tuy ban trình sát đi khắp nơi truy tầm, nhưng cũng chưa tìm ra manh mối gì liên quan đến Thương Phó Đông và hai vị Thủ lĩnh hàng Thiết Thủ Cấp tại Hiệp Phì. Cứ theo tình hình mà suy đoán thì mười phần hết chín, những kẻ mất tích thất tung, mà số phận chưa rõ ra sao, đều thiệt mạng hết chứ không hy vọng sống sót.

Yến Thiết Y trầm ngâm lắc đầu, đoạn hỏi :

- Những việc đó, chỉ xảy ra trong vòng trên dưới một tháng nay thôi?

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Phải! Lúc đầu, lão phu cho rằng trường hợp thất tung, mất tích không có gì là lạ cả, bởi sống cái kiếp giang hồ là chấp nhận trước mọi bất trắc, trong những khi xuôi ngược đó đây, hành sự thì tránh sao khỏi đụng chạm, oán thù, thì một ngày nào đó, nếu không chết công khai, thì cũng bị thanh toán âm thầm. Nhưng, càng ngày càng xảy ra những trường hợp tương tự, làm lão phu phải nghĩ đến một chủ trương của kẻ bí mật nào đó, chuyên mưu toan tĩa dần vây cánh của Thanh Long xã, lão phu đã suy nghĩ nát óc, chẳng tìm được tia sáng nào trong những vụ đó, cuối cùng phải đến đây, tường trình với Khôi Thủ.

Yến Thiết Y cau mày :

- Theo người thì có kẻ bí mật chuyên mưu hại chúng ta. Nhưng, lý do? Kẻ bí mật đó hành động như vậy, là do động cơ nào thúc đẩy?

Đồ Trường Mục thở dài :

- Phàm cây cao, tàng lớn, thì hứng nhiều gió. Tổ chức của chúng ta, càng ngày càng khuếch trương to rộng, đặt cơ sở khắp nơi, thu lợi tức dồi dào, thịnh thế mạnh, trong sự kinh doanh, khó tránh khỏi kết oán gây thù. Thì lý do là báo phục, là tranh thế giành lợi, chứ còn gì nữa?

Yến Thiết Y nói :

- Nhưng, vấn đề là phải truy nguyên kẻ chủ trương. Một cá nhân chủ trương, hay một tổ chức? Đặt giả thuyết tranh giành quyền lợi, thì quyền lợi đó, thuộc phạm vi địa phương hay tổng quát, cả các cơ sở kinh doanh của Thanh Long xã? Đối phương muốn phá hủy một chi nhánh địa phương, hay toàn thể cơ cấu của Thanh Long xã? Đặt giả thuyết oán thù, thì oán thù thuộc phạm vi cá nhân của nạn nhân hay oán thù toàn thể nhắm vào toàn diện Thanh Long xã?

Đồ Trường Mục không đáp.

Một vấn đề phức tạp, làm sao lão dám vũ đoán?

Yến Thiết Y đi tới đi lui một lúc, rồi nghiêm giọng thốt :

- Chúng ta thử kiểm soát qua tình hình khởi đầu từ biến cố. Trước hết, chúng ta thấy rằng những người bị hại, đều là nhân vật trọng yếu của Thanh Long xã đó. Đối phương chủ động đả kích Thanh Long xã, chứ không nhắm vào một vài phần tử.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Trong số các đệ huynh thất tung, đến mấy người bị giết, nhưng giết với nhiều phương pháp, hoặc do quan viên đầu phủ xử tử, bêu đầu, hoặc bị kẻ bí mật giết, moi tim gan, ruột phổi quăng thi thể ngoài đồng hoang. Điều này, thật ra chẳng phải đối phương có ý gây hoang mang cho chúng ta, mà phải có một nguyên nhân rất thâm kín. Ta dám đoán định, là dù bị giết bằng nhiều phương pháp, chung quy tất cả các trường hợp đều do một chủ đích duy nhất, chủ đích đả kích Thanh Long xã!

Chàng lại dừng một chút, rồi lại tiếp :

- Không cần biết các đệ huynh thất tung của chúng ta, bị bọn quan quyền xử quyết hay kẻ hung tàn bạo ác nào đó sát hại, kết quả vẫn mất mạng, đó là điều thực tế, chúng ta cần để ý. Sự tử vong của các nạn nhân, không nhất quyết là trực tiếp do kẻ bắt họ, mà phải qua tay bọn đệ tam nhân, ta có cảm nghĩ như vậy đó, Trương Mục. Và hạng đệ tam nhân này, là cừu nhân chân chánh của các nạn nhân. Chính những cừu nhân của đệ huynh xấu số thực hiện giai đoạn cuối cùng, giai đoạn các đệ huynh về bên kia thế giới! Chứ bọn chủ mưu sau khi bắt được các nạn nhân rồi, chuyển họ sang kẻ thù chân chánh xong là rửa tay ngay, lui vào bóng tối, chực dịp tái diễn thủ đoạn.

Đồ Trường Mục cau mày :

- Lập luận của Khôi Thủ đàn là có lý, song lão phu nghĩ, chỉ có lý ở một phía cạnh thôi, khía cạnh liên quan đến các đệ huynh bị giết rồi quăng thi thể nơi đồng hoang, hay tim, gan, phổi, ruột bị moi bỏ ra ngoài, làm mỗi cho dã thú. Còn như người bị quan quyền xử quyết, treo đầu hiệu lệnh, thì oai, thì sao? Họ có thù với quan quyền chăng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không phải vậy. Nếu quan quyền có thù với tư nhân thì cùng lắm là sau khi nắm được kẻ thù rồi, thì chỉ có thể sát hại kẻ thù một cách âm thầm chứ không khi nào cắt đầu bêu lên thị chúng nhiều ngày cho khắp xa gần đều thấy. Những kẻ bị bêu đầu nêu gương, hầu hết là những tội nhân phạm trọng án, bị luật pháp bêu lên để làm gương cho mọi người. Người thử nhớ lại xem, trước khi gia nhập bốn Xã, Ngụy Tử Kỳ có phạm tội lớn lao gì ngoài đời chăng?

Đồ Trường Mục suy nghĩ một lúc, chợt sáng mắt lên, đáp gấp :

- Lão phu nhớ ra rồi. Bốn năm trước đây, trong một bữa tại phủ Quảng Ngươn, Ngụy Tử Kỳ nhân cao hứng uống quá nhiều rượu, lại sanh tranh chấp với hai thực khách. Không dẫn được tánh nóng, y chụp hai thực khách quăng ra cửa sổ lầu xuống đường, làm cho người ta vỡ sọ, gãy xương sống mà chết. Hai thực khách đó lại là thân nhân của một vị đại phú ông trong thành, mà vị đại phú ông đó lại là bạn tâm giao của vị quan phủ đương thời. Lão phu còn nhớ rõ, lúc đó vị quan phủ có ra bố cáo truy nã hung phạm dấn khắp phủ thành, đồng thời chuyển đến các phủ huyện lân cận.

Yến Thiết Y từ từ thốt :

- Nhưng, bọn quan quyền không hề thành công, bởi Ngụy Tử Kỳ sau đó về đầu bốn Xã, nương nhờ bốn Xã che chở y vững như vạn lý trường thành ngăn rợ Hồ. Đương nhiên, bỗng dưng có người đem Ngụy Tử Kỳ giao nạp, thì cả quan quyền lẫn vị đại phú ông đó phải hoan nghinh là cái chắc.

Đồ Trường Mục lại trầm ngâm một chút :

- Nhưng nguyên nhân giao nạp người, là sao? Kẻ kia có thừa lực lượng bắt được Ngụy Tử Kỳ, nếu có hận cừu đối với Ngụy Tử Kỳ thì sao không tự tay thanh toán kẻ thù, mà lại cố ý giao nạp kẻ thù cho quan quyền? Phàm ai ai cũng thế, tự mình thanh toán kẻ thù mới được khoái lạc chứ, vả lại khách giang hồ không có cái lối mượn tay ngoại nhân, nhất là mượn đến hạng quan quyền. Cái gì đến tay quan quyền là cái đó bị công khai hóa mất rồi, mà khách giang hồ thì dù sao đi nữa, cũng phải giữ hành động càng bí mật càng hay!

Yến Thiết Y chộp hai tay vỗ kêu bốp một tiếng, như vừa phát hiện ra một điểm gì làm cho chàng rất hài lòng.

Rồi chàng hỏi một hơi :

- Một trong hai nạn nhân tử vong dưới tay Ngụy Tử Kỳ là con trai độc nhất của Triệu Quán, tay đại phú tại phủ thành Quảng Ngươn, bạn tâm giao của Phủ doãn, năm xưa, trong tờ bố cáo tập nã, quan quyền có hứa một phần thưởng xứng đáng cho bất cứ ai hoặc điểm chỉ, hoặc bắt đem nộp hung phạm chẳng? Ngoài ra Triệu Quán có tuyên ngôn thưởng riêng tư gì nữa chẳng? Kẻ bắt được Ngụy Tử Kỳ giao nộp, có phải là vì số tiền thưởng trọng hậu chẳng?

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Điểm đó cũng đáng cho chúng ta lưu ý đến.

Rồi, lão cau mày, tiếp :

- Nhưng, Ngụy Tử Kỳ là người của Thanh Long xã. Bắt Ngụy Tử Kỳ là chạm đến Thanh Long xã. Tại sao kẻ đó lại khiêu khích chúng ta bằng cách bắt Ngụy Tử Kỳ?

Yến Thiết Y gần giọng :

- Còn tại sao nữa, nếu không vì cừ oán? Hung thủ, có thể là một cá nhân, có thể là một tổ chức quy tụ nhiều người. Cá nhân đó hay tổ chức đó có thù với chúng ta. Bất chấp mỗi thù đó đã phát sinh từ trước lâu hay mới có trong vòng mấy tháng gần đây, bất chấp họ công khai biểu hiện ý chí báo thù, hay âm thầm hoạt động, điều mà ta rút tỉa được trong các sự việc đã xảy ra, là cá nhân hay tổ chức ấy nhất tâm đả kích bốn Xã rõ ràng. Họ vừa báo được thù, vừa được lãnh một món tiền thưởng xứng đáng, làm một công mà được hai lợi như vậy, kẻ cũng sướng chứ! Này, Trương Mục, vô luận kẻ đó hay tổ chức đó là ai, chúng ta phải công nhận hành vi của họ cực kỳ độc ác. Nhất định là chúng ta không thể dung thứ họ được.

Đồ Trường Mục nhếch nhếch cười khổ :

- Đương nhiên là vậy rồi, Khôi Thủ. Làm sao mà dung thứ cho những kẻ tàn độc cỡ đó chứ? Tuy nhiên, cái khó là kẻ đó hiện còn ở trong bóng tối, mà chúng ta thì chẳng nắm được manh mối gì, để khả dĩ hướng dẫn cuộc điều tra! Trong khi chúng ta truy tìm tung tích đối phương, chưa biết được họ là những ai, thì họ cứ hạ thủ đều đều, tỉa dần từng cộng sự viên của chúng ta! Chỉ sợ đến lúc hiểu được họ là ai rồi thì mình tả tơi như manh áo rách, chẳng còn làm nên trò trống gì nữa! Muốn hành động thì chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, bởi chúng ta chưa nắm được một manh mối nhỏ nào. Bất động thì có khác nào giương mắt nhìn đệ huynh lần hồi chết thảm! Khổ ơ là khổ!

Yến Thiết Y gần giọng :

- Kẻ khổ nhất, chính là ta, chớ chẳng phải người đâu!

Hùng Đạo Nguyên chen vào câu chuyện :

- Bẩm Khôi Thủ, những người hoặc chết, hoặc thất tung, đều là những nhân viên cao cấp trong bốn Xã, tài nghệ rất siêu việt, thế mà vẫn bị đối phương hạ sát dễ dàng, thậm chí hàng thủ não có võ công cực cao cường mà cũng không tránh khỏi thủ đoạn của họ. Cho nên, dù đối phương là một cá nhân, hay một tổ chức, chúng ta phải tìm mọi cách trừ diệt mới xong. Và cuộc đối phó trong tương lai rất đáng cho chúng ta vận trù quyết sách! Thanh Long xã mà có đối thủ cỡ đó, mới xứng cho chúng ta trở tài. Cả ba bàn tối bàn lui, chẳng tìm ra một phương cách nào hữu hiệu.

Cuối cùng, Đồ Trường Mục đề nghị :

- Lão phu thấy rằng, mình có thể phái người đến phủ Quảng Ngươn, điều tra xem nhân vật nào giao nộp Ngụy Tử Kỳ cho phủ doãn. Đồng thời, mình cũng phái luôn một số người đi khắp nơi điều tra xem những kẻ thù của đệ huynh khác hoặc thất tung, hoặc tử vong, cho biết những kẻ đó là ai. Đó là giai đoạn thứ nhất. Từ giai đoạn đó, mình sẽ suy diễn dần dần, thế nào cũng bắt được manh mối.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Biện pháp đó khá đầy, tuy nhiên chúng ta phải đề phòng, đối phương sẽ có thể đánh lạc hướng sự điều tra của chúng ta bằng lối dàn cảnh giả tạo đấy. Nói cách khác, là đề phòng sa vào mê hồn trận của họ.

Đồ Trường Mục chớp mắt :

- Khôi Thủ muốn nói, đối phương có thể áp dụng biện pháp ly gián, giá họa cho người khác?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đúng vậy! Chẳng hạn, họ bắt một người, giao cho cừu nhân của người bị bắt, rồi tìm cách chỉ dẫn chúng ta đến tận nơi mà tìm, ta cứ tưởng chính cừu nhân hạ thủ chứ chẳng phải họ, ta quay mũi dùi thẳng vào cừu nhân, trong khi đó, họ ung dung chờ cơ hội tiếp tục kế hoạch. Cho nên, người phải chọn kỹ người, để giao phó công tác, giữ sao cho không mắc kế đối phương. Chọn được người thì sai phái, không có người thì thôi, đừng sai phái hồ đồ mà tạo trò cười cho họ.

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Lão phu sẽ lưu ý đến điểm đó.

Yến Thiết Y tiếp :

- Đồng thời, người hãy ra lệnh cho toàn thể đệ huynh tại Sở Giác Lãnh cũng như ở khắp mọi nơi, hãy tăng gia sự giới bị, chú ý tới bất cứ cái gì qua tai, qua mắt, mà mình nghi là bất lợi cho mình, kể cả những cái không liên quan đến mọi sinh hoạt của mình. Tóm tắt là chúng ta từ nhỏ đến lớn, đều phải luôn luôn đề cao cảnh giác.

Đồ Trường Mục đứng lên :

- Lão phu ngay từ bây giờ, vận trù kế hoạch theo chỉ thị của Khôi Thủ. Khôi Thủ còn có phân phó điều chi nữa chẳng?

Yến Thiết Y thấp giọng :

- Cứ như thế mà xúc tiến hành động. Chiều theo tình hình biến chuyển, mình sẽ liệu cách đối phó, chứ bây giờ thì chưa biết sao mà hoạch định chương trình một cách rõ rệt được.

Đồ Trường Mục cáo từ lui ra.

Hùng Đạo Nguyên bước tới, trầm giọng thốt :

- Khôi Thủ, thuộc hạ tướng giới bị như vậy còn chưa đủ!

Yến Thiết Y cau mày :

- Chứ người muốn sao?

Hùng Đạo Nguyên nói :

- Trước hết, báo thù cho Ngụy Tử Kỳ, phái một số người đến phủ Quảng Ngươn, hạ sát vị phủ doãn, cùng cái lão Triệu Quán nào đó. Tiếp nối, theo dõi kỹ những kẻ liên lạc với đám cừu nhân của đệ huynh, nếu cần, giết một vài tên cảnh cáo.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không được. Làm như vậy là hồ đồ, là động lúc chưa cần thiết, trong khi mình cần tịnh để quan sát. Đừng đập có đuôi rắn, thất sách lắm, Đạo Ngươn.

Hùng Đạo Nguyên hậm hực :

- Ai mà nhẫn nhịn được khi đối phương khiêu khích như thế? Chúng khinh thường Thanh Long xã quá!

Yến Thiết Y cười lạnh :

- Ta không biết tức như người sao? Nhưng tức là một việc, hành động là việc khác, người muốn báo thù phiền diện chỉ tổ làm cho đối phương đề cao cảnh giác, còn ta thì trước hết, ta muốn giăng một mẻ lưới bao la, rồi từ từ thu hẹp lưới, bắt tất cả các con mồi. Dục tốc bất thành, tuyệt đối không nên để cho tính khí chi phối hành động.

Hùng Đạo Nguyên không nói gì thêm, nhưng xem ra y tức uất vô cùng.

8. Chương 8: Xuất Phái Đại Quy Mô

Hôm nay, tại Long Hồn sảnh, Yến Thiết Y ngồi nghe thuộc hạ báo cáo tình hình.

Đúng hơn, các thuộc hạ do Đồ Trường Mục sai phái đi điều tra về các vụ thất tung và thảm tử của những đệ huynh tại các Phân cuộc, theo sự bàn nghị mấy hôm trước.

Thuộc hạ gồm ba người, do Đồ Trường Mục dẫn vào tiếp xúc với Yến Thiết Y.

Đại khái, viên phủ doãn phủ Quảng Ngươn, chẳng hề sát hại Ngụy Tử Kỳ. Một kẻ nào đó, bắt Ngụy Tử Kỳ, đem nạp cho phủ doãn, nhưng chỉ nạp xác chết chứ chẳng phải người sống và Ngụy Tử Kỳ đã bị chặt đầu trước rồi mới được đưa vào nha môn.

Viên phủ doãn chỉ muốn người sống, để cho Triệu Quán hành hạ, báo thù, nhưng bố cáo đã yết thị khắp nơi rồi, thì dù muốn dù không, cũng phải thu nhận đầu và mình của Ngụy Tử Kỳ, sau đó trao ra đúng số ba ngàn lượng bạc thưởng.

Yến Thiết Y hỏi :

- Tướng mạo, hình dung của kẻ giao nạp đầu và mình Ngụy Tử Kỳ, lãnh thưởng đó như thế nào?

Đồ Trường Mục rít giọng hận nói :

- Hắn bao kín chiếc đầu, vuông vắn tròn lẳn cả cổ, nên chẳng ai biết được mặt mũi hắn ra sao. Hắn nói giọng Giang Bắc, thân vóc ốm và cao, tên chứng kiến vụ giao nạp đó tiết lộ hắn là một nam nhân, tuổi trạc trung tuần.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Mơ hồ quá! Tên đó chỉ biết có bấy nhiêu thôi sao?

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Phải!

Rồi lão tiếp :

- Kết quả về cuộc điều tra quanh cái chết của Ngụy Tử Kỳ, chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Yến Thiết Y đứng lên, trầm giọng thốt :

- Mười hôm trước đây, bọn trình sát của chúng ta phát hiện thi hài của hai đầu thủ lãnh thất tung, cạnh một cái trạm giao dịch bên ngoài huyện thành Phụng Tiết. Hai xác chết mang đầy thương tích, lỗ chỗ như tổ ong, ai trông thấy cũng phải rợn người. Hai xác chết đã sinh thúi, chứng tỏ nạn nhân bị giết từ nhiều ngày trước. Rồi đến trường hợp của Thương Phó Đông! Theo tin tức đưa về đây thì xác chết của Thương Phó Đông bị bỏ trong một gian phòng khách sạn, xác sưng phồng lên, ngả màu tím sạm, mất mũi, miệng tai đều ứa máu, dường như họ Thương chết, vì bị đầu độc. Khách sạn đó tọa lạc tại tiểu trấn Trấn Điền. Việc gì khiến hắn đến tiểu trấn tìm vào khách sạn, để rồi bị đầu độc mà chết? Người phụ trách cuộc điều tra về cái chết của Thương Phó Đông không thu thập được một chi tiết nhỏ nào khả dĩ giúp chúng ta truy tìm hung thủ. Nay Trương Mưu, ta có cảm tưởng là dưới tay người chẳng có một tên nào hữu dụng cả.

Tham dự cuộc họp này, còn có Ứng Thanh Qua và Trang Không Ly.

Đồ Trường Mục cúi đầu, Lăng và Trang cũng trầm lặng luôn. Vị Khôi Thủ quả tuy qua trực tiếp Đồ Trường Mục, song hai người cũng xốn xang vô cùng.

Yến Thiết Y hậm hực :

- Việc cũ chưa giải quyết, việc mới lại phát sanh, trong khi đó thì các người chưa có một kế hoạch nào ứng phó! Đại đầu lãnh Sa Sanh tại Tế Nam thất tung! Hai đầu lãnh tại Thông Lương tập thất tung! Mà trong lúc này, thất tung là cảm như thủ tiêu! Ta đã bảo các người, truyền lệnh đi khắp nơi, nhắc nhở các Phân cuộc, gia tâm đề phòng, tại sao lại còn có những việc như vậy xảy ra, hử? Chúng ta mất người, là một cái tức, đối phương đắc ý, thêm một cái tức cho chúng ta nữa! Con người kiên nhẫn đến đâu, cũng không tài nào chịu nổi hai cái tức đó! Thật là mất mặt cho ta!

Ba tên thuộc hạ phụ trách cuộc điều tra báo cáo kết quả xong, còn đứng đó, thấy Khôi Thủ nổi giận cực độ, đều xám mặt, đầu cúi thấp, người phát run, hầu như nín thở.

Yến Thiết Y hỏi :

- Đại thủ nào Cát Quy tại Tế Nam hiện làm gì?

Tên thuộc hạ đứng bên hữu run giọng đáp :

- Cát đại thủ nào hiện với tám đầu lãnh, phân nhau thành bốn tổ, tản mác quanh vùng, truy lùng hung thủ, ngoài ra, nhân số được tăng cường tại các yếu điểm canh phòng, đồng thời các đệ huynh cũng cải dạng, đổi hình trà trộn vào ra các trà đình, tửu quán cùng những chỗ đông người, nghe ngóng. Sở dĩ...

Yến Thiết Y bực dọc, khoát tay ngăn :

- Các người cho đối tượng là hạng người gì? Mà để cho các người phát hiện với những trò trẻ đó? Tìm hung thủ bằng phương pháp đó, có khác nào tìm kim đáy biển? Ta chẳng hiểu các người để lý trí ở đâu?

Tên thuộc hạ cố phân trần một câu :

- Từ hôm xảy ra vụ thất tung của Đại đầu lãnh Sa Sanh, toàn thể nhân viên tại Phân cuộc Tế Nam hầu như bỏ ăn, bỏ ngủ...

Yến Thiết Y lại khoát tay :

- Im đi, cho ta nhờ. Các người có thể lui ra.

Ba tên thuộc hạ lập tức nghiêng mình làm lễ, đoạn quay mình bước đi gấp.

Yến Thiết Y trầm giọng hỏi :

- Làm sao? Chúng ta sẽ phải làm sao? Chẳng lẽ ngồi y một chỗ, giương mắt nhìn đệ huynh lần lượt bị đối phương ăn tươi nuốt sống sao?

Rồi chính chàng tiếp luôn, không đợi nghe bọn Đồ Trường Mục nói gì :

- Rải rác tại các địa phương, chúng ta ủy thác mười vị đại thủ nào điều hành mọi sự việc. Mỗi đại thủ nào có một Đại đầu lãnh cấp Thiết Thủ phụ tá, ngoài ra còn số năm Đại đầu lãnh Thiết Thủ và năm đầu lãnh Đồng Thủ trực thuộc tùy sai, số nhân thủ đó, dùng giữ nhà thì thừa, mà xuất ngoại hành sự thì thiếu, huống chi hiện tại như ở Tế Nam, trong mười hai người thì đã có đến chín người ly khai Phân cuộc sở, hoặc đi điều tra hoặc hòa lẫn vào dân chúng trong các quán trà, các quán rượu, các đám đông, nghe ngóng tình hình, nhân số mà phân tán mỏng như thế, thì chẳng sớm thì muộn, đối phương sẽ làm thật một cách dễ dàng. Tế Nam đã vậy, các nơi khác cũng chẳng hơn gì. Ta nghĩ, Thanh Long xã rồi đây cứ theo cái đà này, sẽ phải tan rã trong một ngày không xa lắm.

Đồ Trường Mục đằng hắng một tiếng, thốt :

- Muốn hành động, ít nhất mình cũng phải nắm được một vài manh mối, song cho đến phút giây này, mình chưa thu thập được chi tiết nào...

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Không nắm manh mối, thì phải tìm manh mối chứ? Chẳng lẽ ngồi yên một chỗ, chờ đối phương đến, dâng hiến manh mối với cả hai tay?

Đồ Trường Mục lắc đầu, thở dài :

- Thật là khó!

Bây giờ, Kim Linh Thủ Ứng Thanh Qua mới chen lời :

- Xin Khôi Thủ bình tâm, tịnh khí, đành rằng sự tình khẩn cấp, nhưng dục tốc bất đạt, chúng ta hãy từ từ suy luận, tìm giải pháp thỏa đáng cho vấn đề. Dù đối phương là ai đi nữa, miễn là một con người sống, hay một tổ chức gồm những người sống, là được. Bởi, chỉ có quý, có ma thì chúng ta mới không thể tìm ra mà thôi. Thuộc hạ dám cả quyết, đối phương có tâm cơ mưu trí đến đâu, cũng không hơn nổi Thanh Long

xã chúng ta. Thuộc hạ tin chắc, kể cười sau cùng, chính là chúng ta đó, dù hiện tại chúng ta khóc mà đối phương cười. Nhưng nụ cười giai đoạn, không bảo đảm một kết quả toàn thắng.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không phải là dục tốc, mà cũng không thể diên trì, các người phải hiểu, một chút bất động của chúng ta có cái giá trị một mạng người, trong khi chúng ta ngồi đây, biết đâu ở một nơi nào đó, chẳng có một thuộc hạ sa vào tay đối phương. Đành rằng không nên hành động hấp tấp, vội vã, nhưng cũng không thể kéo dài thời gian trong im lặng được. Chúng ta phải làm một cái gì mới được và làm ngay bây giờ.

Đến lượt Trang Không Ly cất tiếng :

- Hiện tại, địch thì ở trong bóng tối, còn chúng ta thì ở ngoài sáng, địch âm thầm, chúng ta lộ liễu, âm thầm thì khó tìm, mà lộ liễu thì dễ làm bia cho mọi cung tiễn. Cho nên, dù cẩn thận đến đâu, chúng ta cũng không thể đề phòng chu đáo. Vả lại, phạm vi doanh nghiệp của chúng ta rộng lớn quá, muốn bảo đảm an toàn cho mọi nơi về mọi mặt, cũng chẳng phải là việc dễ dàng. Thì tránh sao khỏi một vài lời tổn thất? Muốn diệt trừ hoạn họa, mình phải biết hoạn họa do ai phát động, không biết kẻ phát động thì làm sao tập trung chủ lực, đánh một trận quyết định? Theo thuộc hạ nghĩ, đối phương cố tránh những cuộc chiến quy mô, mà chỉ áp dụng sách lược tĩa dần, tĩa dần. Như thế đó, mình làm sao truy tìm tung tích địch?

Yến Thiết Y lộ vẻ không vui :

- Nói như lão Trang, thì chúng ta cứ ỷ y để mặc tình đối phương làm mưa, làm gió, chúng ta bất chấp danh dự, uy tín, thể diện, âm thầm chịu đựng cho đến một ngày bị tiêu diệt hoàn toàn?

Trang Không Ly lắc đầu :

- Đâu phải vậy, Khôi Thủ! Thuộc hạ chỉ đưa ra ý kiến là mình nên thảo luận để có một kế sách đối phó với địch, đối phó chận đầu cho chúng phải chạy theo đuôi. Thà bước chậm nhưng bước được vững vàng, bước có mục tiêu, hơn là chạy nhanh nhưng chạy không định hướng giữa sa mạc.

Yến Thiết Y bắt đầu hòa dịu thần sắc.

Chàng hỏi :

- Kế sách gì? Người đã nghĩ ra chưa? Nói cho ta nghe xem!

Ứng Thanh Qua chột thốt :

- Dụ địch, Khôi Thủ! Dụ địch!

Chớp đôi mắt, Yến Thiết Y gật đầu :

- Được lắm! Biện pháp đó có thể đưa đến kết quả cụ thể.

Đồ Trường Mục tán đồng :

- Lão phu công nhận ý kiến đó rất hay, Khôi Thủ! Mình phải nhử đối phương từ ám ra tinh, từ âm thầm ra công khai, đối phương lộ ra rồi, mình mới có thể bủa lưới bao vây, chứ hiện tại đối phương là vô hình thì mình làm sao mà dần thành mặt trận được!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Chúng ta an bày như thế nào, trong chiều hướng đó?

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Nhờ một cá nhân, hay một bang hội nào chưa hề có liên hệ chi đến Thanh Long xã, phao ngôn rằng, có thù với một số Xã viên của chúng ta và quyết báo phục mối thù đó cho kỳ được. Cá nhân hay bang hội ấy, treo giải thưởng cực to, nếu ai trợ giúp hoàn thành công cuộc báo phục, sẽ được tặng thưởng. Phần chúng ta thì ẩn nấp quanh địa điểm do người treo giải thưởng chỉ định, chờ kẻ ham thưởng đến thương lượng. Đồng thời gian, chúng ta cũng mai phục một số Xã viên quanh vị đệ huynh được đem ra làm con mồi, nhử đối phương. Đối phương sẽ đến một trong hai nơi, hoặc thương lượng giá cả với người treo giải thưởng, hoặc hạ thủ vô con mồi.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Nếu phao ngôn không đến tai đối phương? Nếu đối phương không tin phao ngôn và không đến một nơi nào cả?

Nhếch nụ cười khổ, Ứng Thanh Qua đáp :

- Trong khi chưa có biện pháp hữu hiệu, thì mình phải làm như việc cầu may, làm tất cả những việc cầu may, dù không có kết quả, cũng phải làm, chứ chẳng lẽ ngồi yên mà chờ tin dữ từ bốn phương dồn dập chuyển về?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tạm thời, chúng ta cứ như vậy mà hành động.

Đồ Trường Mục hỏi :

- Lão Ứng có sẵn chủ trương chứ?

Ứng Thanh Qua gật đầu :

- Phao ngôn sẽ xuất hiện từ một điểm kế bên Tế Nam, bởi theo lão phu nghĩ, thì sau vụ án Đại đầu lãnh Sa Sanh, đối phương chưa vội ly khai Tế Nam. Nhất định là những phao ngôn phải đến tai họ. Tế Nam cách Sở Giác Lãnh khá xa, họ sẽ không sợ gì chúng ta bắt thần xuất hiện, mà phải hấp tấp rời địa phương đó. Cách thành Tế Nam độ mười dặm, có một nơi khá nhiệt náo, thôn Hắc Thọ, tại đó có một võ đường, vị giáo đầu trong võ quán là chỗ quen biết cũ của lão phu. Chúng ta sẽ nhờ y loan tin tức.

Đồ Trường Mục hỏi :

- Nếu y từ khước?

Ứng Thanh Qua lạnh lùng :

- Khi một lãnh chúa Thanh Long xả đích thân yêu cầu thì dù muốn, dù không, hắn cũng phải đáp ứng.

Yến Thiết Y thốt :

- Bù lại, mình phải có khoản thù tạc cho hắn.

Ứng Thanh Qua gật đầu :

- Khôi Thủ yên trí, thuộc hạ không đến đổi uống nước quên nguồn.

Trang Không Ly hỏi :

- Còn người?

Ứng Thanh Qua hỏi lại :

- Lão Trang muốn nói người được chọn để mai phục bắt đối phương?

Trang Không Ly cười nhẹ :

- Chẳng lẽ mình chọn người để đi hầu rượu?

Ứng Thanh Qua trừng mắt, xì một tiếng rồi đáp :

- Mình đã quyết tâm bắt cho được đối phương, thì phải chọn những tay khá nhất, điều này thì để cho Khôi Thủ quyết định.

Yến Thiết Y thốt :

- Lão Ứng thử đưa ra một vài cái tên xem.

Ứng Thanh Qua nói :

- Nếu bọn lãnh chúa này mà được rảnh rang, thì còn nói gì!

Trầm ngâm một chút, lão tiếp luôn :

- Tuy nhiên, dù bận đến đâu, bọn thuộc hạ cũng phải thu xếp để đảm phụ trọng trách này, bởi không thể giao phó cho bất cứ ai. Vậy thì, thuộc hạ lão Trang và lão Đồ phải thân chinh là cái chắc rồi. Ngoài ra, bọn thuộc hạ cũng dẫn thêm hai trong bốn tên Vệ Sơn Long. Thiết tưởng, đám người đó cũng đủ lắm rồi.

Vệ Sơn Long, là những vị thủ hộ các Ty trong Thanh Long xã, phàm mọi sự vụ tại Tổng đường trước khi thi hành phải qua tay các Ty giới kiểm, sau đó mới được phát động chánh thức.

Tổng đường Thanh Long xã chỉ có bốn Vệ Sơn Long, Ứng Thanh Qua đòi đem theo hai tên, chừa lại hai tên cho Yến Thiết Y sử dụng, đủ biết họ quyết nắm thắng lợi trong cuộc đương đầu với địch bằng mọi giá.

Và với số người xuất đó, thực lực của Thanh Long xã được huy động hầu như tối đa, hơn thì không thể, mà kém thì lại sợ chẳng thành công.

Yến Thiết Y hỏi :

- Có cần ta tham gia công tác chăng?

Ứng Thanh Qua lắc đầu :

- Bọn thuộc hạ đi hết rồi, nếu Khôi Thủ cũng đi nữa, thì còn ai chiếu cố đến Tổng đường? Nếu đối phương biết được sào huyệt trống không, kéo đến hủy diệt thì sao?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Vắng ta, thì còn có vị chấp pháp đó chi! Ta nghĩ Âm Phụ Cừu có thể thay ta chủ sự mọi việc, trong cũng như ngoài. Như các người không muốn cho ta đi theo, thì thôi vậy. Ta chỉ cần khuyên các người một câu, là dọc đường cũng như sau khi đến tận nơi rồi, phải hết sức cẩn thận, luôn luôn đề cao cảnh giác, không được chểnh mảng, dù chỉ là một phút một giây.

Đồ Trường Mục thốt :

- Lão phu muốn, sáng sớm ngày mai, đoàn công tác lên đường.

Ứng Thanh Qua lắc đầu :

- Không! Chúng ta khởi hành ngay đêm nay. Đi đêm thì dù sao cũng dễ tránh đối phương phát hiện.

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Càng hay! Ta chỉ muốn đi sớm, làm nhanh, về gấp.

Yến Thiết Y thốt :

- Đêm nay, các người khỏi phải gấp lại ta để cáo từ. Muốn đi lúc nào, cứ tùy tiện mà đi, cứ coi như từ phút giây này, các người đã ly khai Tổng đường rồi đó nhé. Nhớ thường liên lạc với ta, cho ta biết tình hình diễn tiến ra sao.

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Khôi Thủ yên tâm. Bọn lão phu sẽ không để cho Khôi Thủ nóng nảy đợi chờ lâu đâu.

Yến Thiết Y rời Long Hồn sảnh, trở về Hắc Vân lâu.

Bước theo con đường hành lang, chàng miên man suy nghĩ, càng suy nghĩ càng cảm thấy sự tình rối rắm không tưởng nổi.

Khi chàng về đến Hắc Vân lâu, thì thấy Thôi Hậu Đức nghênh đón.

Nhưng chàng vẫn tiếp tục suy nghĩ, không nói năng gì với người cận vệ trung thành.

Hơn lúc nào hết, chàng nhận thấy trên giang hồ gió mây dấy động cực nhanh, rồi cũng tan biến cực nhanh, mọi sự việc như dồn dập thu ngắn đáng sợ cho kiếp sống con người. Cho nên, những ai khoác lớp gió sương lên mình là hầu hết như không trường thọ.

Bạn hữu chia tay nhau hôm nay, có thể là ngày mai, ngày kia mỗi người mỗi ngã, kẻ về âm cảnh, kẻ lưu lại dương trần, trong mười cuộc sanh ly thì có đến bảy tám biến thành tử biệt, ai còn hơi thở thừa ôm hận thiên cổ, mơ hoài đến người vĩnh viễn ra đi...

Biến cố phát sanh trong vòng một thời gian chưa tròn hai tháng, đã cướp đi của chàng một vài đệ huynh cùng đồng lao, cộng khổ với chàng trong công trình tạo dựng Thanh Long xã.

Sự nghiệp đã cấu thành, họ lại vĩnh du thế gian, không hưởng cái thành quả của vất vả gian nguy! Còn gì đau lòng hơn cho người ở lại? Và người ở lại sẽ làm gì để đáp tạ nghĩa tương tri, nếu không phải là báo thù, phục hận?

Càng nghĩ đến sự tình, Yến Thiết Y càng thêm hận. Niềm hận trầm trầm, chàng ngồi thừ tại chỗ mãi đến lúc đêm xuống sâu mới rời chiếc ghế lên giường ngủ.

Nằm xuống rồi, nằm rất lâu mà tâm tư vẫn chưa lắng dịu ưu uất.

Cuối cùng, chàng cũng chợp mắt được. Mắt vừa nhắm lại, là cơn mộng kéo đến, những mộng ngắn, tiếp nối nhau, như hạt chuỗi lâu dài. Chàng thấy tất cả trong chuỗi mộng, những việc cũ, đã qua, những việc hiện tại, cả những việc sẽ đến, đến theo chiều hướng giả tưởng của chàng.

Toàn là những mộng chẳng lành, khi chàng bình tỉnh thì mồ hôi lạnh thấm ướt đầy mình.

Chàng gọi to, mượn tiếng gọi xua đuổi những ảo ảnh còn lơ lửng trong tâm trí.

- Cho ta chén trà!

Hùng Đạo Nguyên mang chén trà vào.

Chàng lại tiếp :

- Vừa rồi, ta nằm mộng, thấy nhiều gương mặt, trông thì toàn là những gương mặt quý, nhưng lại phẳng phất giống các đệ huynh xấu số của chúng ta. Sau cùng, những gương mặt đó nhập lại làm một, để biến thành bộ mặt của Thương Phó Đông. Hắn có vẻ thâm hiểm vô cùng, hắn giương đôi mắt hận nhìn ta, như giục ta phải gấp báo thù cho hắn. Ta giật mình tỉnh lại, mồ hôi đầm ướt, đầm...

Hùng Đạo Nguyên nghe mà bất rợn người, cố tìm lời lẽ mà trấn an vị Khôi Thủ :

- Ngày trước chi, thì đêm ngủ nằm mộng thấy vậy. Mấy hôm nay Khôi Thủ quá lo lắng, tâm thần bất định, cho nên mộng mị xâm chiếm giấc ngủ, cái đó chẳng có gì đáng lấy làm lạ. Khôi Thủ hãy bảo trọng lấy sức khỏe, một ngày nào đó, Khôi Thủ sẽ phải đương đầu với đại địch, thuộc hạ hy vọng Khôi Thủ bảo vệ khí lực đầy đủ, hầu tận dụng lúc cần...

Yến Thiết Y thở dài :

- Ta an tâm làm sao được, Đạo Ngươn! Ta tin hồn oan của Thương Phó Đông về báo mộng, yêu cầu ta sớm báo phục hận cứu cho hắn.

Hùng Đạo Nguyên thở dài, không nói gì.

Yến Thiết Y hỏi :

- Buổi chiều này, chừng như ngươi xuất ngoại?

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Thuộc hạ có đi vòng ra trước núi, Khôi Thủ. Thuộc hạ không xin phép trước, xin Khôi Thủ thứ cho.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Lại đi tìm con bé Hoa Hài Nhi tại Thể Phụng lâu phải không?

Hùng Đạo Nguyên thoáng đỏ mặt :

- Không dám giấu Khôi Thủ, quả đúng là thuộc hạ đến tìm nàng, nhưng không dám ngủ đêm tại đó.

Yến Thiết Y ngáp dài mấy lượt, rồi hỏi :

- Bây giờ là chừng nào vậy?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Vừa sang canh ba.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Người có thể đi nghỉ, Đạo Ngươn. Đừng thức trắng đêm như thế, phí sức khỏe lắm. Có gì cần, ta sẽ gọi người.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng, đột nhiên Hùng Đạo Nguyên khựng lại.

Yến Thiết Y hỏi :

- Việc chi đó?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Chẳng quan trọng, có điều hơi kỳ quái một chút thôi, chẳng đáng bận bịu với Khôi Thủ.

Yến Thiết Y cau mày :

- Mà việc gì chứ?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Xế chiều hôm nay, thuộc hạ gặp Châu Thiệu Phàm tại An Từ tập, y cùng đi với một người lạ. Thuộc hạ sợ y sau này sẽ mĩa mai là đi ăn vụng ăn vặt, nên chuẩn bị sẵn một lý do, để giải thích với y. Nhưng, khi thuộc hạ và y đụng đầu nhau, y lại không nhìn thuộc hạ nữa con mắt, y lạnh lùng đi luôn, như hai khách lữ hành xa lạ ngược chiều qua mặt nhau trên lộ trình.

Yến Thiết Y thốt :

- Châu Thiệu Phàm là đại thủ não tại Tấn Thành, mà Tấn Thành là địa điểm gần Sở Giác Lãnh nhất, việc y có mặt tại An Từ tập cũng như y sợ người hổ thẹn sao đó, nên giả vờ chẳng trông thấy người, cho người yên tâm. Ta cho rằng sự thực chỉ có vậy thôi, người không nên đa nghi, Đại Ngươn!

9. Chương 9: Thực Hư, Hư Thực

Hùng Đạo Nguyên lắc đầu :

- Không phải vậy đâu, Khôi Thủ. Các đại thủ, từ hồi nào đối với thuộc hạ, tuy không thể cho rằng cực thân mật, song kể ra cũng tốt, mối giao tình giữa bằng hữu với nhau đến thế đó cũng hiếm có lắm. Chẳng có khi nào gặp nhau mà bọn thuộc hạ không vồn vã, niềm nở chào hỏi nhau. Cho nên lần này, thuộc hạ gặp y, mà y lại lạnh lùng ngoảnh mặt in tường không quen biết nhau, tự nhiên thuộc hạ phải lấy làm lạ!

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Biết đâu, trong một lúc nào đó, tại một nơi nào đó, người đã làm gì méch lòng y, làm gì mất mặt y?

Hùng Đạo Nguyên lại lắc đầu :

- Không hề có việc đó. Thuộc hạ đối với y, tình cảm như bát nước đầy. Không, không còn chỗ mà thêm một giọt trong khi thuộc hạ còn nhiều giọt dành cho y nữa đấy.

Thừa ngính y, xu phụng y thì có, quyết không xuyên tạc, mĩa mai y.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Người có tánh khí bốc đồng, vui buồn cau có bất thường, nói năng không dè dặt, có thể là người thất ngôn sao đó, mà chính người hoặc không lưu ý hoặc xem thường, rồi lâu ngày quên mất đi chẳng? Bởi quên đi, nên người tưởng là chẳng có điều chi méch lòng y, mà y đã nhớ mãi, rồi y lấy thái độ lạnh nhạt để xa lánh người.

Hùng Đạo Nguyên cười khổ :

- Thuộc hạ suốt buổi chiều hôm nay, cho đến bây giờ, cố moi ký ức tìm xem mình có làm gì đắc tội với Châu huynh chẳng, nhưng soát lại mọi cư xử với nhau từ lúc bắt đầu quen nhau, thuộc hạ thấy mình giữ trọn đạo nghĩa, một lời nói cợt giỡn nhau cũng không có, thì nói chỉ đến việc nghiêm trọng hơn? Huống chi đã là bằng hữu với nhau rồi, thì phải lấy sự thành thật đối đãi với nhau chứ, giả như y bất mãn về chuyện chi đó, thì y thẳng thắn mà bảo với thuộc hạ, có lý đâu cố chịu đựng để rồi phiền hận âm thầm, đoạn tuyệt với nhau.

Yến Thiết Y ngáp dài :

- Bỏ việc đó đi, người hãy lui ra ngồi nghỉ, ta nhọc tâm nhọc trí lắm rồi, đừng có đem những chuyện vụn vặt làm rối thêm tâm tư của ta.

Hùng Đạo Nguyên với tay khép cánh cửa phòng, rồi bước đi.

Yến Thiết Y nhắm mắt lại, cố lắng dịu tâm thần tìm một giấc ngủ êm thắm.

Đêm từ từ xuống.

Đêm càng xuống sâu, cảnh càng yên tĩnh, không gian như cô đọng lại, cả đến tiếng gió nhẹ cũng ngừng luôn.

Tiếng thở của Yến Thiết Y, người đứng xa xa cũng nghe rõ, đừng nói là chàng nghe rõ tiếng thở của chính mình, chàng còn nghe luôn tiếng tim đập bình bịch, đều nhịp.

Còn nghe, tức là chàng chưa ngủ.

Thời khắc trôi qua, trôi qua.

Bỗng, Yến Thiết Y phát hiện cánh cửa phòng tự mở.

Không có một ngọn gió nhẹ, Hùng Đạo Nguyên thì cũng rời xa rồi, mà dù y có muốn vào, cũng phải gõ cửa, hoặc lên tiếng, thế tại sao cửa phòng lại bật mở?

Con người như chàng, quý còn không sợ, nói gì ma.

Nhưng, chàng nghe xương sống ớn lạnh. Ảnh hưởng của giấc mơ vừa rồi chưa tan biến hẳn. Chàng như quên mình đang thức hẳn hoi, cứ tưởng là còn trong cơn mộng.

Chàng ngưng thần, lắng tai nghe động tịnh.

Cánh cửa hé ra, vừa đủ cho một người lách vào. Và quả có một bóng người lách vào, rón rén e dè.

Lọt vào bên trong phòng rồi, bóng đó quay lại đối diện với chiếc giường.

Yến Thiết Y thấy rõ gương mặt của người đó.

Bất giác, chàng rợn mình, suýt bật tiếng kêu kinh hãi.

Ngọn đèn trong phòng còn cháy đó, dưới ánh đèn, chàng nhận ra ngay gương mặt của Thương Phó Đông.

Một gương mặt thê thảm, chàng vừa thấy trong cơn mộng!

Thương Phó Đông! Người thật ư? Nhưng, Thương Phó Đông đã chết rồi! Oan hồn?

Thật sự oan hồn có thể hiện về sao?

Thương Phó Đông giơ hai tay lên, như chồm chồm, từ từ bước tới, dáng phiêu phiêu phưởng phưởng như hồn ma phách, quỷ dật dờ...

Yến Thiết Y hét :

- Đứng lại!

Thương Phó Đông dừng lại, buông giọng thiết tha, âm trầm như từ cõi u linh vọng về :

- Thân oan cho thuộc hạ! Khôi Thủ! Báo cừu cho thuộc hạ, Khôi Thủ! Thuộc hạ chết cách thảm thiết vô cùng, Khôi Thủ ơi!

Yến Thiết Y quát :

- Người là ai? Người giả vờ là quỷ là ma, định đến đây giở trò gì với ta? Vô ích!

Thương Phó Đông nhìn chàng, y tiếp tục rên rỉ :

- Thuộc hạ bị chúng hạ sát, Khôi Thủ ơi! Thuộc hạ chết cách thảm thiết quá! Báo cứu cho thuộc hạ, Khôi Thủ! Báo cứu!

Yến Thiết Y cổ dằn cơn kinh khiếp, hét :

- Hay cho tên gian tặc! Dám đến đây toan lừa gạt cả ta, là ngươi to gan lắm đấy!

Thương Phó Đông của ta đã chết rồi. Người là ai mà mạo nhận hấn? Người ngu xuẩn lắm mới dựng tấn kịch này đó nhé!

Thương Phó Đông nhếch nụ cười thảm, buông giọng thê lương :

- Khôi Thủ ơi! Khôi Thủ xem đây, thuộc hạ không là Thương Phó Đông thì là ai?

Một điểm linh hồn, từ cõi u minh về đây, dọc đường bị biết bao nhiêu ác quỷ hiếp đáp, chịu biết bao nhiêu gian khổ, về đây để thiết tha thỉnh cầu Khôi Thủ, báo thù cho, thế mà Khôi Thủ nở hoà nghi, đối xử với thuộc hạ bằng thái độ đó? Nỡ sao, Khôi Thủ? Nỡ lòng sao?

Quắc đôi mắt to lên như muốn lời trông thấy rõ, Yến Thiết Y lại hét :

- Dương trần sáng lạn chứ đâu phải là cõi âm trần, mà có oan hồn hiển hiện? Rõ ràng ngươi là kẻ sống giả mạo người chết, cốt lung lạc ta, đừng tiếp tục cái trò ngu xuẩn đó nữa, đề hèn lắm!

Thương Phó Đông òa lên khóc, rồi hấn lại chồm hai tay, lại từ từ bước tới.

Yến Thiết Y hét tiếp :

- Đứng lại! Ta bảo, ngươi có nghe không?

Hiện tại, Thương Phó Đông chỉ còn cách chiếc giường độ năm bước. Chẳng những hấn không dừng, mà còn nhích chân tới, chân nhích lại nhanh hơn trước.

Đồng thời, hấn khóc, hấn kêu van, như để khuất lấp sự tiếp cận của hấn.

Bất thành linh, từ tay hấn, bắn ra một vầng ám khí, vầng ám khí đó gồm vô số vật nhỏ li ti, loang loáng, vầng vật nhỏ lao vút đến Yến Thiết Y.

Một tiếng soạt vang lên, Yến Thiết Y tốc chiếc chăn đang phủ trên mình, chiếc chăn mở tung ra, tạo thành một tấm bình phong, cuốn tới, hốt trọn vầng vật nhỏ, bay luôn qua một bên rơi xuống.

Tiếp nối, một vật sáng xanh xẹt thẳng vào mặt Thương Phó Đông, bật kêu lên một tiếng “keng”.

Thương Phó Đông lùi lại ba bước.

Yến Thiết Y đã đứng trước mặt hấn, tay lăm lăm thanh Chiêu Nhật đoản kiếm.

Dĩ nhiên, quãng mình xuống giường, chàng không kịp xỏ chân vào đôi giày, cứ để chân không lướt tới tấn công.

Không để đối phương có đủ thì giờ chuẩn bị phản ứng, chàng xuất thủ đánh luôn một hơi độ mười chiêu, làm Thương Phó Đông chống ngăn không kịp thở.

Tuy nhiên, qua phút giây bối rối, bối rối vì không thành công bởi nắm ám khí bắn ra bất ngờ, hấn bình tĩnh lại, điều khiển ngọn Hắc Kim đao cực kỳ linh hoạt.

Nếu là tay nào khác, chẳng phải Yến Thiết Y, tay đó rất có thể bị hấn hạ rồi, không hạ bằng nắm ám khí thì cũng bị hạ bằng đường đao cực kỳ ảo diệu.

Có một đao pháp cỡ đó, đối phương hấn phải là một nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ, nếu chẳng phải vậy thì làm sao dám vào tận phòng ngủ của vị chúa tể Sở Giác Lạnh, mưu toan hành thích?

Yến Thiết Y đánh ra toàn là những chiêu độc, kiếm xuất phát kể có trăm nhát trở lên, những nhát kiếm loang loáng nhanh hơn ánh sao chớp, bức đối phương lùi dần, lùi dần, cuối cùng thì hắn ta lúng túng thấy rõ.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Đóng kịch khéo đấy, bằng hữu!

Chợt đối phương rít lên một tiếng, tung cao mình, từ trên không phóng ngọn Hắc Kim đao xuống đầu Yến Thiết Y.

Yến Thiết Y bật cười ghê rợn, vung thanh Chiêu Nhật kiếm, gạt ngọn đoản đao bay trở lên, đoản đao bắn vào đầu vai người đó, rọc tét một đường, máu tuôn xối xả.

Đao bay luôn cắm phập vào trình nhà.

Người đó lộn người, vút ngang qua cửa sổ chạy đi.

Cửa sổ vốn đóng, trong có sườn gỗ, ngoài có giấy bồi, người đó vút ngang qua, sườn gỗ gãy kêu rắc rắc, giấy bồi bung, kêu soạt soạt.

Khi Yến Thiết Y vọt mình theo ra đến bên ngoài, thì đối phương đã mất dạng.

Dấu chân dẫm cỏ quanh cửa sổ in loạn lên. Yến Thiết Y không thể nào nhận được hướng chạy của người đó, phần thì đang lúc đêm khuya, tuy sao trời chiếu sáng, song ánh sáng đó chẳng giúp được gì trong cuộc truy tầm, nên chàng bỏ luôn.

Rồi có tiếng chân người chạy tới, vang thình thịch.

Thôi Hậu Đức chưa đến nơi, đã gọi oang oang :

- Khôi Thủ! Khôi Thủ! Việc gì đã xảy ra?

Yến Thiết Y đã vào phòng rồi.

Chàng hừ một tiếng, trầm giọng bảo :

- Vào đây!

Thôi Hậu Đức tung cửa phòng, chạy vào.

Sau lưng y, còn có hai đại hán lưng to, vai rộng, sát khí đằng đằng, ý chừng nếu gặp gian tế sẽ chụp ngay mà ăn tươi nuốt sống.

Chưa hết, bên ngoài còn có vô số bóng người lao nhao, lố nhố, người nào cũng thủ vũ khí nơi tay, vũ khí chớp chớp trông phát ngán.

Vào đến bên trong, Thôi Hậu Đức hiểu ngay đại khái sự tình.

Những đồ vật trang trí gian phòng, ngã đổ lổn nhổn, trên nền có dấu máu rải rác, máu chưa khô, khung cửa bị tung vỡ.

Nhìn Yến Thiết Y, hắn ân hận nói :

- Thuộc hạ đáng chết! Tin cấp báo đến Hậu Đức này quá chậm, thành thử gian tế có đủ thời gian gây kinh động cho Khôi Thủ!

Yến Thiết Y bình tĩnh hỏi :

- Bỏ đi, đừng nói rườm rà, vô ích. Còn Đạo Ngươn đâu? Đêm nay chẳng phải là phiên trực của y sao? Có kẻ vào đây sanh sự mà y chẳng hay biết chi hết, thế là nghĩa gì?

Một trong hai đại hán đi theo Thôi Hậu Đức, gã có chiếc mũi sư tử cắt giọng sang sảng đáp :

- Bẩm Khôi Thủ! Chẳng rõ Hùng đại hộ vệ đi đâu, bọn thuộc hạ nghe bọn tuần sát báo cáo, là có tiếng động tại gian phòng của Khôi Thủ, nên lập tức kéo nhau đến đây.

Yến Thiết Y trầm gương mặt :

- Mới cách đây độ một giờ, Đạo Ngươn còn đem trà vào cho ta, nào có lâu lắc gì. Sao y lại vắng mặt chứ? Y đi đâu?

Đại hán đó bỗng giật mình thốt :

- Trời ơi! Chẳng lẽ lão Hùng đã bị địch hạ sát rồi?

Câu nói đó vừa buông ra, mọi người tại cục trường đều giật mình.

Yến Thiết Y quát lớn :

- Tôn Tam Năng! Tiền Mộ Cường! Các ngươi dù gì thì cũng là Vệ Sơn Long trong Tổng đường. Thanh Long xã nuôi các ngươi để làm gì chứ? Tại sao không huy động một số nhân thủ, lục soát khắp nơi, xem gian tế có ẩn nấp đâu đó chẳng?

Hai đại hán lập tức quay mình, chạy ra ngoài, dẫn luôn đám người đang quy tụ tại hành lang, đi lục soát khắp nơi.

Thôi Hậu Đức hỏi :

- Còn thuộc hạ, Khôi Thủ? Đi theo họ hay ở lại đây?

Yến Thiết Y gắt :

- Ai cần người mà người ở đây?

Thôi Hậu Đức hỏi :

- Kể nào đã đến giờ trò hành thích thế, Khôi Thủ? Nam hay nữ? Hình dáng ra sao? Thật tình, thuộc hạ hết sức mù mờ, bắt quá nghe báo là có biến tại phòng ngủ của Khôi Thủ thôi, ngoài ra chẳng hiểu mảy may về tình hình...

Yến Thiết Y hừ lạnh :

- Người không hiểu gì hết, là còn khá đó.

Thôi Hậu Đức sững sờ.

Y lẩm nhẩm :

- Khôi Thủ nói thế, là có ý tứ gì?

Yến Thiết Y nói :

- Người muốn biết, thì ta cho biết. Kể đến, là một thích khách, phái nam, rất quen thuộc với người, giống Thương Phó Đông như hai giọt nước. Nói một cách khác, thích khách chính là Thương Phó Đông.

Thôi Hậu Đức há hốc miệng, gương tròn mắt, một lúc lâu, mới ấp úng :

- Thương Phó Đông đã bị hạ sát từ nhiều ngày qua rồi mà? Thương Phó Đông nào lại đến đây nữa? Mà dù hán có chết đi sống lại, tại sao hán hành thích Khôi Thủ?

Yến Thiết Y nói :

- Ý tứ của ta, là thích khách rất giống Thương Phó Đông, giống như hai giọt nước, giống từ hình dáng, diện mạo, ngôn từ, cử động, binh khí, thích khách hễ cứ mở miệng lại tự xưng là oan hồn, hiện về van cầu ta gấp báo thù.

Thôi Hậu Đức cau mày :

- Làm gì có việc oan hồn hiện về kêu xin báo thù phục hận? Sự tình đáng cho mình suy ngẫm lắm...

Yến Thiết Y hỏi :

- Suy ngẫm như thế nào?

Thôi Hậu Đức trầm giọng :

- Có sự man trá sao đó...

Yến Thiết Y chớp mắt :

- Man trá như thế nào?

Thôi Hậu Đức đáp :

- Thứ nhất, không thể có việc oan hồn hiện về đòi báo thù phục hận. Nếu có, thì cũng chỉ có trong giấc mộng, hay lúc người ta chập chờn, dở tỉnh dở mê, và vậy là không thực sự khó tin. Thứ hai, giả như Thương Phó Đông chết nhằm giờ linh, có thể hiện hồn về đây nữa, thì y làm gì lại hành thích Khôi Thủ? Lúc sống, y là con người trung thành bậc nhất, chẳng lẽ khi chết thành quỷ rồi thì lại biến đổi tánh tình? Thứ ba, oan hồn gì lại biết sử dụng ám khí, biết sử dụng đao, thứ thiệt?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người suy luận đúng lý đó, Hậu Đức. Phải, thích khách chỉ là một kẻ, rất giỏi khoa cải sửa dung mạo, khoát cái lột Thương Phó Đông vào đây, định lừa ta.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Khoa cải sửa dung mạo của hắn, quả cao minh, đến cả ta đây cũng phải lầm, hướng chi người khác! Hay nhất là y nhái âm thanh của Thương Phó Đông rất giống.

Nhưng ta nghĩ, làm gì có việc oan hồn hiện về đối thoại với người sống, nghĩ như thế, ta đâm nghi, và cuối cùng ta nhận ra có sự man trá, và đối tượng chỉ là một khách giang hồ lợi dụng một trường hợp để thực hiện thủ đoạn thôi. Thủ đoạn bất lợi cho ta. Nếu ta không phát hiện ra sớm sự giả mạo đó, thì ta đã chết với mấy mũi... MỘC VI ĐÌNH hay NGỌN HẮC KIM ĐAO của y rồi!

Thôi Hậu Đức tiếp :

- Còn một điểm nữa, là quỷ hồn chẳng bao giờ có máu.

Nhìn xuống mấy dấu máu tươi còn rành rành trên mặt đất, Yến Thiết Y gật đầu :

- Đúng vậy! Quỷ hồn không bao giờ có máu, bởi chỉ là một cái bóng dật dờ, chứ đâu phải là một hình hài?

Thôi Hậu Đức hỏi :

- Chắc Khôi Thủ giáo huấn y một phen thật kỹ?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Giáo huấn y một phen? Người lắm rồi, Hậu Đức ạ. Theo ta nhận xét thì cơ người và Đạo Ngươn chưa phải là đối thủ của y. Sau cùng, y liều lĩnh phóng đao định sát hại ta, ta vùng kiếm đánh bật lưỡi đao dội trở lại, đao bay đi, chạm vào đầu vai y, thọ thương rồi y mới chịu lộ khai. Thật ra, nếu y đừng hấp tấp, cứ bình tĩnh mà giao đấu, thì có thể kéo dài thêm cuộc chiến được thêm một thời gian nữa. Tuy vậy, ta phải xuất phát độ ba mươi chiêu mới hạ được y.

Thôi Hậu Đức trở mắt :

- Ba mươi chiêu?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải! Nếu y trấn định tâm thần, thì chưa chắc gì ba mươi chiêu mà ta thủ thắng được ngay. Người phải biết, kẻ hành thích ta chỉ có lợi khí và thủ đoạn xuất kỳ bất ý, chứ nếu để cho đối phương phát hiện ra rồi, thì hy vọng đắc thủ vỡ tan, và lúc đó dù muốn dù không, cũng không khỏi hoang mang, phần thì đối phương đã có cảnh giác rồi, phần thì việc làm của y đã gây náo động, người ta sẽ kéo đến bao vây. Do đó, đấu pháp của y mất đi ít nhiều linh diệu.

Thôi Hậu Đức chớp mắt :

- Cầm cự với Khôi Thủ ba mươi chiêu mà không mất mạng, tay đó quả đáng sợ lắm chứ chẳng phải tầm thường đâu!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Mình cao, còn có kẻ cao hơn, cho nên các người luôn luôn ghi nhớ là không nên khinh địch! Khinh địch là cầm như bại phân nửa rồi, bại trước khi giao thủ!

Suy nghĩ một lúc lâu, Thôi Hậu Đức hỏi :

- Thích khách có thể là ai? Khôi Thủ đoán được chăng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Khó đoán lắm!

Thôi Hậu Đức cau mày :

- Bằng vào võ công của y, Khôi Thủ ít nhất cũng đoán được môn phái chứ? Biết xuất xứ của hắn rồi, mình truy ra lai lịch...

Yến Thiết Y trả lời :

- Ba mươi chiêu của ta, phát xuất cực nhanh, bắt quá trong thời gian một chớp nhoáng thôi, thì làm sao mà nhận xét nổi võ công của y thuộc môn phái nào? Phải chi, y đủ sức kéo dài cuộc đấu lâu hơn, thì còn có thể.

Thôi Hậu Đức cười nhẹ :

- Nếu cuộc đấu kéo dài hơn, thì y có cánh cũng chẳng bay thoát khỏi nơi này. Bọn thuộc hạ kịp thời kéo đến, bao vây, y tài gì chạy vượt?

Vừa lúc đó, có tiếng chân người vang thành thịch bên ngoài, rồi Hùng Đạo Nguyên như gió cuốn lao vút vào phòng.

Trông thấy Yến Thiết Y bình an vô sự, y thở phào, kêu lên :

- Khôi Thủ không việc gì chứ?

Yến Thiết Y hừ một tiếng :

- Đương nhiên! Nếu đã có việc gì thì ta đâu dám ngồi bình tĩnh như thế này? Đạo Ngươn, người khائن trưởng? Chừng như đã gặp quỷ?

Hùng Đạo Nguyên đáp gấp :

- Chứ còn gì nữa, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y hỏi :

- Gặp ai mà người cho là gặp quỷ?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Gặp một oan hồn! Oan hồn của Thương Phó Đồng!

Thôi Hậu Đức hét :

- Vừa rồi, người đi đâu? Ta phái người đi tìm người khắp nơi đấy nhé! Ta cứ tưởng là quỷ đã dẫn dắt người về tận phương trời nào rồi đấy!

Hùng Đạo Nguyên còn run sợ, nói :

- Thuộc hạ gặp oan hồn Thương Phó Đồng, phiêu phiêu phưởng phưởng, vào phòng thuộc hạ, mắt nhìn thuộc hạ trừng trừng, miệng thổi vo vo, thổi ra khí lạnh của quỷ, của ma, thuộc hạ suýt chết khiếp! Gương mặt của y thê thảm quá!

Thôi Hậu Đức trầm giọng :

- Rồi sao nữa?

Hùng Đạo Nguyên tiếp :

- Y từ từ bước tới, bước đến giường của thuộc hạ. Hoảng quá, thuộc hạ chụp ngọn thương đâm liền. Oan hồn cười khệt khệt như quỷ kêu, rồi phiêu phiêu phưởng phưởng lui ra khỏi phòng. Thuộc hạ bỗng nghi ngờ, bèn chạy theo ra, song chẳng thấy gì hết, oan hồn đã biến mất. Thuộc hạ tỉnh ngộ, nhớ ngay đến những trò ma mỵ mà khách giang hồ thường dùng để gây hoang mang cho đối phương, dụ dỗ đối phương đến một nơi xa xa, như cái kế điệu hổ ly sơn vậy đó. Cho nên, thuộc hạ không truy tầm nữa, và hối hả trở về đây...

Thôi Hậu Đức nghiêm sát mặt :

- Biến cố vừa xảy ra tại đây, Đạo Ngươn.

Đảo mắt nhìn quanh, thấy đồ vật ngã đổ lổn nhổn, Hùng Đạo Nguyên kêu lên :

- Đúng là kế điệu hổ ly sơn!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người là hổ, y dụ được, chứ ta là long, thành thử y thất bại!

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Việc gì đã xảy ra tại đây, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y đáp :

- Có kẻ đến hành thích ta.

Hùng Đạo Nguyên cao giọng :

- Ai?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Oan hồn của Thương Phó Đông!

Hùng Đạo Nguyên nổi giận :

- Một cừu nhân lợi dụng trường hợp của Thương Phó Đông!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Rất tiếc, ta chỉ làm cho y thọ thương, chứ không hạ sát được y.

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Khôi Thủ có đoán được là ai chăng?

10. Chương 10: Tiếp Nối Âm Mưu

Ngồi xuống mép giường, Yến Thiết Y thốt :

- Theo ta tưởng, thì sự việc đêm nay hẳn là liên quan đến các biến cố đã xảy ra tại một số phân cuộc của chúng ta trong vòng hai tháng qua. Biết đâu kẻ hành thích lại chẳng phải là kẻ chủ mưu các biến cố đó? Biết đâu y chẳng phải là hung thủ.

Hùng Đạo Nguyên rít hận :

- Nếu tóm được y, chắc chắn là thuộc hạ lột da y như lột da con ếch. Thuộc hạ dám nhai sống y lắm!

Yến Thiết Y nói :

- Con người đó tàn độc là cái chắc, nhưng tàn độc không phải là điều chúng ta lo sợ, bởi chúng ta có thừa thủ đoạn độc hơn, đánh cho y tan tác. Điều làm cho chúng ta lo lắng, là hiện tại y nấp trong bóng tối,

chuyên giỏi những trò bí mật, nguy hiểm, gây hoang mang cho chúng ta. Cho nên, ta nhận thấy y là đối thủ lợi hại nhất, khó đối phó nhất từ trước tới nay, so với những kẻ đương đầu với bốn Xã từ ngày thành lập.

Thôi Hậu Đức thốt :

- Nhưng dù sao thì chúng ta cũng phải hạ y cho kỳ được chứ, Khôi Thủ! Nếu không thì trong tương lai, chúng ta sẽ không còn chỗ đứng trên giang hồ nữa!

Yến Thiết Y cầm hờn :

- Ta còn nóng nảy hơn các người nữa đấy.

Dừng lại một chút, chàng lắc đầu tiếp :

- Ba lãnh chúa và hai Vệ Sơn Long vừa ly khai Sở Giác Lãnh, là biến cố lại xảy ra ngay trong Tổng đường! Thật là một sự tẩu xảo không có lợi! Chỉ sợ cái kế dụ địch của chúng ta không đem lại một hiệu quả nào!

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Mình phải làm một cái gì chứ, Khôi Thủ? Mà làm cái gì đây?

Yến Thiết Y thở dài :

- Đề phòng và chờ đợi! Hiện tại, ta thấy không có biện pháp nào khả dĩ dùng được.

Hùng Đạo Nguyên cau mày :

- Vậy là mình giữ cái thế tiêu cực rồi! Thụ động là mất tiên cơ, tiên cơ mất là bại nửa phần rồi!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Ta cũng muốn hành động tích cực lắm chứ, nhưng phải hành động như thế nào?

Bắt đầu từ đâu? Đối tượng là một bóng ma, mình không biết lai lịch, hình dáng, thì mình đặt trọng tâm hoạt động vào đâu được?

Hùng Đạo Nguyên không nói gì, chỉ hậm hực mãi.

Yến Thiết Y tiếp :

- Đối phương có chọc tức chúng ta, cho chúng ta điên đầu đấy! Trước khi có cơ hội đối phó với y, mình phải giữ bình tĩnh, Đạo Ngươn. Có bình tĩnh, mới hy vọng tìm ra manh mối.

Chàng nín lặng một hồi, ngồi thừ ra suy tư trầm trọng.

Thôi Hậu Đức đưa mắt ra hiệu với Hùng Đạo Nguyên, rồi thốt :

- Khôi Thủ cố dỗ giấc ngủ cho khỏe, việc bên ngoài, đã có bọn thuộc hạ liệu lý.

Đêm sắp tàn rồi đó, Khôi Thủ. Con người không phải cấu tạo bằng sắt đá, dù sao Khôi Thủ cũng phải dưỡng khí lực, chờ ngày đại quật khởi, phản công.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Các người lui ra đi, nhớ dặn Âm Phụ Cửu sáng mai đến đây sớm gặp ta.

Thôi Hậu Đức gật đầu rồi cùng ra ngoài, đóng cánh cửa phòng lại.

Yến Thiết Y nằm trên giường, mắt ngó lên trần nhà, nhìn thanh Hắc Kim Dao, tiếp theo suy nghĩ.

Một nghi vấn cứ vẫn vơ nơi đầu óc chàng. Nhân vật nào giả mạo Thương Phó Đông, đến đây toan hành thích chàng? Hành động độc lập, hay còn có kế hoạch của một tổ chức?

Chàng thức luôn đến sáng.

Khi phương đông vừa rạng chuyển màu, thì chàng xuống giường, rửa mặt, mặc áo, rồi ra khỏi phòng, đến gian tiểu sảnh dành cho chàng tiếp chuyện với các thuộc hạ thân cận.

Khi chàng xô cửa bước vào, thì tại tiểu sảnh đã có người chờ chàng.

Người đó có thân vóc ốm, cao, mặt răn rỏi, đôi mắt cực sáng.

Đang ngồi, chợt thấy Yến Thiết Y bước vào, người đó vội đứng lên, nghiêng mình chào :

- Khôi Thủ!

Trông thần sắc chàng, người đó hỏi luôn :

- Khôi Thủ thức trắng đêm?

Người đó, chính là Đại Chấp Pháp trong Thanh Long xã, họ Âm, tên Phụ Cửu, ngoại hiệu Tiểu Kiếm Đoạn Trường.

Yến Thiết Y gật đầu, tiến đến chiếc ghế, ngồi xuống xếp bằng tròn, những chiếc ghế dành cho chàng đều rộng mặt.

Chàng buông một câu :

- Mấy hôm nay Thanh Long xã vui nhộn!

Giọng chua chát, chừng như chàng có ý hờn thuộc hạ không tròn phần vụ đảm trách.

Âm Phụ Cửu gượng điểm một nụ cười, nói :

- Đối phương quả có xảo thuật chọc ngứa chúng ta!

Yến Thiết Y nhìn sững Âm Phụ Cửu :

- Người cao hứng?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Đối thủ càng cao cường, thì chiến cuộc trong tương lai càng gây thích thú cho chúng ta! Dịch tàn độc, như vỏ quýt dày, thì chúng ta có móng tay nhọn, sợ gì, Khôi Thủ! Một cuộc chiến mà lực lượng song phương tương xứng mới gây hào hứng chứ!

Bình sanh, thuộc hạ chỉ thích đương đầu với những tay già thủ đoạn, xảo tâm cơ thôi!

Yến Thiết Y còn lạ gì cá tính của Âm Phụ Cửu?

Bên ngoài của Âm Phụ Cửu không có điểm gì đặc biệt, y cũng tầm thường như Đồ Trường Mục, nhưng bên trong là một nổi nước sôi xục ngày đêm, luôn luôn hiếu động, con người đó phải có việc làm mãi mãi, nếu không thì máu sẽ ứ đọng, gân mạch sẽ vỡ tan mà thôi.

Hoạt lực của y bất cứ phút giây nào, trừ giấc ngủ, cũng ở nhiệt độ cao, y thuộc hạng tích cực, cho rằng tích cực là sống, tiêu cực là chết.

Y hiếu chiến đến độ bằng hữu trong Xã cho là y có dã tánh, và cũng hiếu chiến mà lắm lúc y tỏ ra bạo tàn, hung mãnh, bình sanh không hề chịu thua kém ai, nếu cần y cũng dám đụng đầu vào núi, cho núi biết đầu của y không mềm.

Đưa tay vuốt má, Yến Thiết Y vừa ngáp dài, vừa hỏi :

- Người đến đây sớm thế, chắc cũng chưa ngủ được trong đêm rồi?

Âm Phụ Cửu điểm một nụ cười :

- Đêm rồi, thuộc hạ thức trắng đó, Khôi Thủ! Thuộc hạ có đi vòng quanh núi mấy lượt, song chẳng phát hiện kẻ toan hành thích Khôi Thủ. Lúc trở về phòng thì gặp lại Thôi Hậu Đức, y bảo là Khôi Thủ cần nói chuyện chi đó với thuộc hạ, sáng nay.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta muốn gặp người sáng nay, nhưng người đến sớm quá! Cho nên, ta lấy làm lạ.

Âm Phụ Cửu hỏi :

- Khôi Thủ muốn phân phó điều chi?

Yến Thiết Y đáp :

- Hỏi người một việc. Sau khi tiếp được tin Thương Phó Đông bị giết, người sai phái viên Tư Sự Hình Đường đến tận nơi khám nghiệm, viên Tư Sự đó xác định đúng là thi thể của Thương Phó Đông phải không?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Trong Hình Đường, có tất cả năm viên Tư Sự, cả năm người đều là những tay đáng tin cậy, và đồng được thuộc hạ huấn luyện kỹ. Thuộc hạ lại chọn hai viên trong số đó, được xem như là thành thạo nhất, sai phái chuyên trách cuộc khám nghiệm. Ngoài ra chúng cũng là những nhân viên rất mực trung thành. Thuộc hạ dám bảo chứng là không thể có vấn đề về sự xác định của chúng. Hay là Khôi Thủ tin có việc Thương Phó Đông mượn xác hoàn hồn?

Yến Thiết Y điềm nhiên hỏi tiếp :

- Thế là cái chết của Thương Phó Đông là sự thật, trăm ngàn lần thật?

Âm Phụ Cửu gật đầu luôn :

- Thuộc hạ dám quả quyết như vậy. Hai viên Tư Sự đó biết rõ Thương Phó Đông như hai bàn tay, chúng biết cả cái xẹo nhỏ nơi đùi bên phải của Thương Phó Đông. Vết xẹo đó chứng minh một thực tế quá rõ ràng.

Yến Thiết Y trầm ngâm một lúc :

- Trừ việc phát hiện ra thi thể, mình có thu nhặt được manh mối gì chăng?

Âm Phụ Cửu lắc đầu :

- Khôi Thủ có nghe chúng tường trình công tác chứ? Lúc phát hiện ra thi thể, chúng đoán định là Thương Phó Đông đã chết từ ba ngày trước, chính viên quản lý khách sạn cũng không hay biết kịp thời, mãi đến khi có mùi hôi thối xông ra, hắn mới hiểu là có người chết sinh trong khách sạn. Tin tức đưa về đây muộn quá, mình đến nơi thì việc đã rồi từ lâu, không còn điều tra được.

Yến Thiết Y mơ màng một lúc, như đang tư tưởng đến một điều gì, chốc chốc chàng lại cau mày, tỏ vẻ bực dọc, rồi lại thở ra, in tuồng chán nản.

Lâu lắm, Âm Phụ Cửu chẳng nghe chàng nói chi, không dẫn lòng được, bèn hỏi :

- Khôi Thủ đang nghĩ gì thế?

Lạnh lùng, Yến Thiết Y đáp :

- Ta đang nghĩ đến Thương Phó Đông. Hắn có một thị hiệu đặc biệt, tuy các người thời thường tiếp cận hắn, song chẳng ai để ý. Mãi đến bây giờ, ta mới nhớ ra...

Âm Phụ Cửu chớp mắt hỏi :

- Thị hiệu gì thế?

Yến Thiết Y đáp :

- Hắn thích ngâm cam thảo, suốt ngày cứ ngâm, không lúc nào dứt...

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Khôi Thủ nhắc lại, thuộc hạ mới nhớ. Đích xác là hắn có thị hiệu đó. Chắc Khôi Thủ nhân việc đó mà nghĩ ra điều gì?

Yến Thiết Y trầm ngâm giây lâu, rồi đáp :

- Ta thường nghe hắn nói, trong các loại cam thảo, hắn thích nhất loại Bạch Tâm cam thảo. Loại này không thể tìm đâu cho có, ngoài các hiệu thuốc. Do đó ta nghĩ, mình có thể đến các hiệu thuốc trong các tiểu trấn, dò hỏi biết đâu chẳng thu thập được một vài chi tiết hữu ích?

Âm Phụ Cửu trầm giọng :

- Giả như hần có dự trữ sẵn một số lượng Bạch Tâm cam thảo trong mình và không cần mua tại các hiệu thuốc trong tiểu trấn tử vong đó?

Yến Thiết Y thở dài :

- Trong lúc này, chúng ta cần làm đủ mọi cách cầu may, Phụ Cửu ạ. Chẳng lẽ mình khoanh tay chờ thảm họa đến với mình liên tục? Nếu gặp hạnh vận, chúng ta truy ra manh mối thì có phải là sớm tránh cho một số huynh đệ khỏi chết oan uổng chăng?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Cũng được, chúng ta cứ thử thời vận xem, bất quá Khôi Thủ không nên đặt nhiều hy vọng vào cái việc đau chân há miệng đó.

Yến Thiết Y lại thở dài :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Còn làm chi được, có thể làm được, là ta cứ làm. À, địa phương tử vong của Thương Phó Đông có phải là Phúc Tùng trấn chăng?

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Phải, Phúc Tùng trấn là một địa điểm hẻo lánh, cách Hiệp Phi độ trăm dặm.

Không ai có thể tưởng tượng được là Thương Phó Đông lại mò mẫm đến tận nơi xa xôi hoang vắng đó.

Yến Thiết Y cảm hận :

- Thì cũng tại dịch dụ dẫn chứ còn tại sao mà tưởng tượng không nổi!

Âm Phụ Cửu “hừ” một tiếng :

- Lão Thương là tay lịch duyệt giang hồ, mà lại mắc mưu thì thật là lạ!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không nên trách hần, Phụ Cửu. Dù cho ta hay là người, mình cũng vẫn mắc mưu như thường.

Âm Phụ Cửu cười nhẹ :

- Chưa chắc, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y chính sắc mặt :

- Hiện tại, chúng ta đã hiểu, kẻ chuyên dối đầu với Thanh Long xã, luôn luôn chực dịp hạ thủ đoạn hãm hại các đệ huynh của chúng ta, là một tay rất sành thuật cải sửa dung mạo. Y giả mạo Thương Phó Đông giống đến nỗi chính ta cũng phải lầm, chẳng những giống tướng mạo, hình dáng, mà còn giống luôn âm thanh. Nếu y cứ dùng biện pháp đó, giả mạo một người trong bọn chúng ta, thì những người khác không làm sao biết được chân tướng của y. Đặt giả thuyết, y giả mạo ta, hay giả mạo người, rồi tiếp cận Thương Phó Đông, tự nhiên Thương Phó Đông phải lầm, và nghe theo lời của y làm mọi việc do y muốn. Thì, nếu y bảo Thương Phó Đông đi theo y đến Phúc Tùng trấn, làm sao lão Thương dám cãi chứ? Chẳng những lão Thương hoàn toàn tin tưởng, mà lại còn không mấy may để phòng ngừa đấy. Do đó, khi y hạ thủ, lão Thương sẽ bị hại ngay!

Bị hại một cách dễ dàng.

Âm Phụ Cửu sôi hận :

- Nếu thế, chúng ta sẽ là những con thịt nằm trên thớt, sẵn sàng cho y chặt, chặt mấy khúc tùy ý?

Yến Thiết Y thở dài :

- Cái đó có thể lắm chứ, Phụ Cửu ạ! Cho nên, ta cho rằng tình thế cực kỳ nguy hiểm cho chúng ta! Đối phương vừa cao thủ đoạn, vừa xảo tâm cơ, Thương Phó Đông lầm, chúng ta toàn thể cũng có thể lầm, mình không nên trách Thương Phó Đông hồ đồ sơ xuất.

Âm Phụ Cửu thốt :

- Phàm là con người, chẳng ai vĩnh viễn không sơ thất. Không ai tránh khỏi có lúc hớ hênh! Chỉ cần kẻ đó hớ hênh một lần thôi, cũng đủ cho chúng ta chụp đầu y mà quật ngược lại.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Đành là thế, song đến lúc nào y mới lộ hớ hênh? Trong khi chờ y hớ hênh, các đệ huynh của chúng ta lần lượt rơi vào thủ đoạn của y, cái đó mới đau, Phụ Cửu ơi! Vấn đề là làm sao gặp được cái lúc sơ thất đó! Muốn gặp, chẳng phải ngồi chờ mà gặp được, mình phải giành phần chủ động, mình phải điều tra, phải bủa lưới khắp nơi.

Âm Phụ Cửu thốt :

- Được rồi, thuộc hạ sẽ đi Phúc Tùng trấn một chuyến. Khôi Thủ thấy có nên chăng?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng nên lắm chứ, tuy nhiên, phải đi nhanh về chóng.

Âm Phụ Cửu nói :

- Thì hẳn rồi, lúc này là lúc nào, mà thuộc hạ dám diên trì chứ?

Co hai chân lên, đổi tư thế ngồi, Yến Thiết Y nhếch nụ cười khổ :

- Nên nhớ, là giữ bình tĩnh, đừng bao giờ để mình bị kích động trước bất cứ việc nào. Đừng đập cỏ đuổi rắn. Ta có cảm giác là đối phương luôn luôn có mặt ở bên cạnh chúng ta, theo dõi từng cử động của chúng ta. Muốn tượng y biết trước những gì chúng ta sắp làm vậy đó!

Âm Phụ Cửu chợt hỏi :

- Có thể có gian tể trà trộn trong Tổng đường chăng, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y thấp giọng :

- Ta có nghĩ đến vấn đề đó, nhưng chưa dám khẳng định như thế nào. Người không nên nêu lên nghi vấn về vấn đề ấy với bất cứ ai, để cho ta âm thầm điều tra xem sao. Sự việc mà lậu ra rồi, thì đối phương sẽ đề cao ảnh hưởng, khó cho ta hành động lắm.

Ta hy vọng đối phương chưa đặt nội tuyến bên cạnh chúng ta!

Âm Phụ Cửu nở nụ cười tàn khốc :

- Nếu có, thì nhiệt máu biết bao nhiêu! Hình như từ lâu không có việc chi làm, thành ra chán quá!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Nhưng loại việc làm đó, càng ít phát sanh, càng tốt! Phụ Cửu, bất cứ loại sanh ý nào, cũng có lợi, trừ sanh ý của Hình Đường!

Dừng một chút, chàng tiếp :

- Đến Phúc Tùng trấn rồi, điều trọng yếu người cần phải làm trước hết, là xem Thương Phó Đông có vào hiệu thuốc nào mua Bạch Tâm cam thảo hay không. Nếu có, người phải hỏi người trong hiệu ấy cho kỹ, xem hôm đó Thương Phó Đông đi với ai, hẳn nói gì, tóm tắt, người hỏi gì được cứ hỏi, đừng quên một chi tiết nhỏ nhất nào.

Âm Phụ Cửu gật đầu :

- Khôi Thủ yên trí, thuộc hạ bảo đảm là Khôi Thủ sẽ được mãn nguyện.

Yến Thiết Y gần giọng :

- Người nên hiểu, ta đang khổ tâm vì bao nhiêu việc xảy ra trong lòng hơn tháng nay, nếu không tìm ra manh mối gì, lo nghĩ mãi chắc ta phải điên mất!

Âm Phụ Cửu như nhớ ra điều gì, bèn tặc lưỡi, thốt :

- Theo thuộc hạ suy đoán, thì trong chuyến đi Hắc Thạ thôn lần này, ba vị lãnh chúa không thu hoạch kết quả khả quan đâu.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy. Song, trong lúc này, ai có ý kiến chi, cứ đưa ra, dù biết rằng không hữu ích lắm, mình cũng phải chấp nhận, và dùng thử. Bởi, chẳng lẽ ngồi không một chỗ giữ cái thể tiêu cực, để tùy tiện đối phương làm mưa làm gió?

Âm Phụ Cửu tiếp :

- Mình phải truyền lệnh cho khắp nơi, báo tất cả các đệ huynh hãy hết sức giới bị, phòng đối phương giả mạo người này, lừa gạt người khác, họ cứ tưởng là người nhà với nhau, thì lần lượt chết hết đấy. Trong hiện tình, chúng ta cần phải võ trang đến từng tấc đất, từng ngọn cỏ đó, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải lắm, Phụ Cửu. Ngay từ phút giây này, người hạ lệnh cho toàn thể Xã viên sử dụng loại ám ngữ khẩn cấp, vô luận là ai đối với ai, gặp nhau là phải dùng ám ngữ đó để biết chắc là mình đã tiếp xúc với người nhà chân chính, như vậy mới tránh lầm lạc, dù không tuyệt đối, cũng còn hơn không. Đồng thời phải kiểm soát chặt chẽ những sự xuất nhập tại Tổng đường, tăng cường nhân thủ tại các trạm canh, gia tăng các cuộc tra phòng, những ai không nhiệm vụ sẽ không được tự tiện đi lại như trước. Hạ lệnh xong rồi, người cứ khởi hành đến Phúc Tùng trấn, khỏi cáo từ ta.

Âm Phụ Cửu đứng lên, thốt :

- Thuộc hạ sẽ cho thi hành lệnh dụ, Khôi Thủ. Ngay bây giờ, kể như thuộc hạ xin cáo biệt Khôi Thủ, không rõ Khôi Thủ còn điều chi cần phân phó thêm?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đủ rồi, người cứ đi.

Còn lại một mình, Yến Thiết Y lại suy tư.

Không lâu lắm, Hùng Đạo Nguyên bước vào.

Ngừng mặt nhìn y, Yến Thiết Y chợt hỏi :

- Thanh Long?

Hùng Đạo Nguyên sững sờ, nhưng cũng đáp :

- Nhập Vân!

Rồi y cau mày, hỏi lại :

- Việc gì thế, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y nói :

- Từ giờ trở đi tất cả phải dùng ám ngữ để nhận diện nhau.

Hùng Đạo Nguyên “à” lên một tiếng :

- Tình huống bắt buộc phải dùng đến loại ám ngữ khẩn cấp hay sao, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y thở dài :

- Không còn làm sao hơn, Đạo Ngươn!

Hùng Đạo Nguyên nói :

- Thực ra, nhớ đến các việc vừa qua, ai mà chẳng khỏi điên đầu. Tiểu tử nào đó quả thật có thuật cải sửa dung mạo thật đáng sợ. Một người nào đó, trong chúng ta, cũng có thể là y giả mạo ra được lắm! Mãi rồi mình lại nghi ngờ đến cả những người nhà.

Trời ơi, cứ nghi ngờ thế này qua nhiều ngày tháng, thì kiếp sống còn thú vị cái quái gì nữa! Biết đâu, có một hôm nào đó, Khôi Thủ gọi thuộc hạ vào dạy việc, nhưng thuộc hạ lại tiếp xúc với một Khôi Thủ giả? Hay ngược lại, Khôi Thủ đỉnh ninh là Đạo Ngươn giả, rồi tặng mấy bạt tay?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Ta đâu có hồ đồ đến cỡ đó, Đạo Ngươn! Đành rằng thuật cải sửa dung mạo của đối phương cực cao minh, song muốn giả mạo một người, sửa dung mạo suông, chưa đủ, mà còn phải hiểu tánh tình, hiểu những tật nhỏ nhặt, sửa âm thanh, thuộc các ngôn ngữ thường dùng. Muốn giả một người cực giống, tất phải sống cạnh người đó ít nhất cũng một thời gian một vài tháng, cho nên ta nghĩ, đối phương không thể to gan đến thể giả mạo những kẻ thường tiếp cận với ta, ta hiểu cốt tủy của các người, chỉ trao đổi vài câu chuyện với nhau là chúng ta khám phá ra sự giả mạo ngay. Đối phương chưa dám chơi cái trò nguy hiểm đó. Tuy nhiên, muốn được chắc ý hơn. Chúng ta phải hết sức cẩn thận.

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Khôi Thủ nói đúng. Kẻ kia giả mạo Thương Phó Đông được, thì hẳn là y có tiếp cận Thương Phó Đông thường xuyên qua nhiều ngày tháng, thuộc hạ thấy...

Lời nói của Hùng Đạo Nguyên như nhắc nhở Yến Thiết Y một điều gì. Chàng sáng mắt lên, nhìn chăm chăm y, như tìm hiểu một cái chi còn ẩn tàng nơi khóe miệng Hùng Đạo Nguyên như phát hiện ra một điểm lạ...

Thấy Yến Thiết Y nhìn chăm chăm, Hùng Đạo Nguyên kinh hãi, hỏi :

- Tại hạ nói sai chăng, Khôi Thủ?

Niềm hứng khởi bùng lên nơi ánh mắt, Yến Thiết Y vỗ tay cao giọng hỏi :

- Người có biết là câu nói của người vừa rồi, có ý vị như thế nào không? Người bảo rằng, kẻ giả mạo Thương Phó Đông hẳn phải có tiếp cận thường xuyên với lão Thương qua một đoạn thời gian, có vậy y mới học được hết mọi ngôn từ cử động của lão Thương.

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Đương nhiên là phải vậy chứ, Khôi Thủ? Nếu không làm sao y biết rõ Thương Phó Đông như bàn tay? Nhưng ý vị như thế nào?

Yến Thiết Y tiếp :

- Chúng ta lập tức phái người đến Hiệp Phi, điều tra xem, trước khi bị hại, Thương Phó Đông có gần gũi với kẻ nào lạ mặt chăng, có thường đi đứng với kẻ đó chăng? Biết được kẻ đó rồi, là chúng ta cầm như nắm được đầu mối!

Hùng Đạo Nguyên khoan khoái, bật cười ha hả.

Thì ra, cũng có một vài ý kiến của y được Khôi Thủ hoan nghênh!

Y tán thành liền :

- Hay! Hay!

Yến Thiết Y giục :

- Gọi gấp Thôi Hậu Đức vào đây! Ta sẽ phái đi điều tra ngay!

Hùng Đạo Nguyên vâng một tiếng quay mình bước ra, nhưng vừa đến ngưỡng cửa, Yến Thiết Y gọi y, y quay mình trở lại, trông thấy thần sắc của Yến Thiết Y đổi khác.

Niềm cao hứng vừa hiện lên đó, bỗng chốc tan mất, Yến Thiết Y trở lại vẻ ưu tư trầm mặc.

Bất giác, y giật mình áp ứng hỏi :

- Có điều gì không ổn chăng, Khôi Thủ?

Buông tiếng thở dài, Yến Thiết Y đáp :

- Ta đã nghĩ lại, dù có điều tra, vị tất cuộc điều tra có kết quả như mong muốn!

Hùng Đạo Nguyên cau mày :

- Tại sao?

Yến Thiết Y đáp :

- Kể đó giỏi thuật cải sửa dung mạo, thì lúc tiếp cận Thương Phó Đông, y chỉ chường gương mặt giả, mình có đi tìm một gương mặt giả cũng vô ích thôi, bởi xong việc rồi, thì y đâu còn giữ bộ mặt giả tạo đó nữa? Dù có thu thập được chi tiết gì, thì cũng chỉ là những chi tiết của một con ma. Mình còn tìm đâu ra một con ma? Hơn thế, nếu y giả mạo một người nào đó, để tiếp cận Thương Phó Đông, mình vô hình trung, cứ tìm người đó mà sanh sự, thì lại sanh thêm phiền phức. Kẻ kia là tay gian xảo, đến làm cái việc ấy, y có thể quây phá cho chúng ta gây thù, kết oán với mọi người lắm!

Hùng Đạo Nguyên sững sờ, lập luận của Yến Thiết Y rất đúng lý.

Trầm ngâm một chút, y thốt :

- Biết vậy, song mình cứ điều tra, Khôi Thủ. Sau cuộc điều tra, nếu có manh mối gì, mình cẩn thận mà nghiên cứu tình hình, chứ đừng hấp tấp hành động. Như thế, mình cũng có thể tránh được phiền phức chứ?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng được.

Hùng Đạo Nguyên tiếp :

- Đối phương không phải là thánh, thì làm gì lại chẳng có lúc hớ hênh? Mà mình thì lại liên tiếp sai phái từng đợt trinh sát, thuộc hạ tin chắc sẽ có một ngày nào đó, mình phải thành công, Khôi Thủ ạ! Trừ ra y có cánh, bay bổng lên trời, chứ còn dưới phạm trần này, không có nơi nào cho y ẩn nấp an toàn vĩnh viễn. Bất quá, vấn đề là sớm hay muộn thôi, y phải sa lưới là các chắc.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Người cứ báo thẳng tới Thôi Hậu Đức, là ta ủy thác công tác đó cho y. Y khỏi phải vào đây nhận chỉ thị nữa. Nhớ dặn Hậu Đức chuyên tâm chú ý hành sự hết sức dè dặt, đừng để đối phương phát hiện hành tung, rồi phiền phức chồng phiền phức.

Sở Giác Lãnh bắt đầu từ phút giây này, khoác cái vẻ khẩn trương thất rõ. Người ta còn hoang mang với việc sử dụng ám ngữ khẩn cấp.

Chưa bao giờ Thanh Long xã nhộn nhịp như lúc này. Từ ngày thành lập, tuy người ta không đến đổi nghi ngờ nhau, song ai nấy đều dè dặt, mỗi khi gặp mặt nhau, không dám vồn vã với nhau như trước nữa.

Một hôm...

Cách bảy hôm sau khi Thôi Hậu Đức và Âm Phụ Cửu lên đường công tác, như thường lệ. Yến Thiết Y ngồi tại Long Hồn sảnh, gọi người này, sai phái người kia, đốc thúc, kiểm soát xong cuộc bố phòng quanh Sở Giác Lãnh.

Hiện tại, những thuộc hạ thân cận, chuyên trách mọi sự trong Tổng đường, đều đã được xuất phát hành sự thì chẳng phải đích thân liệu lý công việc hằng ngày.

Suốt bảy hôm, chàng hết sức vất vả.

Giờ đây, ngồi trước chiếc bàn, trên bàn có sẵn thức ăn, chàng ngồi đó mà không buồn cầm đũa.

Hùng Đạo Nguyên đứng hầu bên cạnh, chờ một lúc, nhắc :

- Xin Khôi Thủ dùng bữa.

Yến Thiết Y “ừ” một tiếng, nhìn xuống các món thức ăn, đoạn cau mày gắt gỏng :

- Tại sao mà bọn nhà trù làm ăn càng ngày càng tệ như thế này? Chúng cho ta ăn cái món gì mà kỳ quái thế? Trông không vừa mắt, thì làm sao vừa miệng được chứ?

Khốn nạn quá!

Hùng Đạo Nguyên cười vuốt :

- Tài nấu nướng của lão Triệu cũng có hạng lắm mà? Có lẽ tâm tình của Khôi Thủ không được sáng khoái, nên ăn chẳng thấy ngon. Hôm nay, thuộc hạ có dặn kỹ lão ta phải tìm món lạ nấu nướng cho Khôi Thủ dùng, Khôi Thủ chưa dùng đến thì làm sao biết ngon dở?

Yến Thiết Y trừng mắt :

- Nấu nướng không đúng cách, ta ghét, ngươi còn cãi lý cho lão Triệu à?

Hùng Đạo Nguyên hoảng sợ, nín lặng.

Yến Thiết Y “hừ” một tiếng :

- Tất cả đều vô dụng! Vô dụng từ trên xuống dưới, từ Đồ Trường Mục đến lão Triệu!

Hùng Đạo Nguyên càng khiếp hơn, gần nín thở.

Thần sắc Yến Thiết Y biến xanh dờn, cơn giận nơi chàng bốc lên cực độ.

Hừ hừ một tiếng, chàng gần giọng hỏi :

- Chứ Đồ đại lãnh chúa không đưa tin tức gì về đây sao?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Không có gì hết, Khôi Thủ.

Yến Thiết Y lại hừ hừ, gần mạnh giọng hơn :

- Còn Âm Phụ Cửu? Còn Thôi Hậu Đức?

Hùng Đạo Nguyên phân trần :

- Họ mới đi, sáu bảy hôm thôi, Khôi Thủ! Đường lại dài, làm gì có tin mà đưa về.

Yến Thiết Y gắt :

- Thì cũng phải cố gắng chứ! Hành sự chênh mảng như thế thì biết đến bao giờ mới xong việc! Ăn hại! Tất cả đều là một lũ ăn hại! Mấy năm trước, chúng đâu có vô dụng như thế này, chỉ có mấy năm thái bình, ở không mãi rồi hư đốn tuốt!

Hùng Đạo Nguyên không dám nói gì nữa.

Yến Thiết Y chỉ tay vào mũi Hùng Đạo Nguyên quát :

- Còn ngươi nữa! Đừng tưởng kẻ cận bên ta rồi làm gì thì làm. Liệu hồn đấy, nếu thiếu sót bốn phần, ta sẽ dùng người mà khai đao trước, để cảnh cáo tất cả đấy.

Hùng Đạo Nguyên xuất mồ hôi lạnh.

Biến cố liên tiếp xảy ra, làm cho vị Khôi Thủ của y mất bình tĩnh thấy rõ.

Có bao giờ chàng mắng đậm thuộc hạ như thế này?

Một lúc lâu, chàng lại quát :

- Đạo Ngươn! Câm rồi phải không? Sao ngươi chẳng nói chi hết?

Hùng Đạo Nguyên kinh hoàng :

- Nói... nói chi bây giờ, Khôi Thủ?

Yến Thiết Y gắt :

- Không có cái chi để nói, cũng phải nói, chứ ngươi nín lặng như vậy là chống đối ngầm với ta đấy. Bộ ta nói không phải sao chứ?

Hùng Đạo Nguyên hấp tấp đáp :

- Khôi Thủ nói phải, rất phải! Có khi nào Khôi Thủ nói sai đâu? Kẻ nói không phải chính là Đạo Nguyên đây, vì biết mình nói sai nên không dám nói nhiều, Khôi Thủ quả trách thật oan!

Thần sắc dần dần dịu lại, Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta chịu cái lỗi nói thẳng như người đó, ta không muốn ai cứ vâng vâng dạ dạ khi bị quả oan!

Chàng cầm đũa, đưa tới tô cá chưng, nhưng rồi rút đũa về, nhìn Hùng Đạo Nguyên, hỏi :

- Tương ớt, mọi khi cho ta ăn thứ này, lão Triệu luôn luôn điểm tương ớt bên trên, và có tương ớt thì món cá chưng ăn mới ngon. Sao hôm nay lão lại quên? Cái gì khiến lão hôn mê, lú lẫn như vậy?

Hùng Đạo Nguyên hiểu từ cái thích nhỏ đến cái thích lớn của vị chủ nhân, nên mắng luôn :

- Cái lão Triệu đáng tội chết! Thật là hồ đồ hết sức!

Y tiếp luôn :

- Khôi Thủ chờ một chút, thuộc hạ chạy đi lấy...

Yến Thiết Y vội ngăn :

- Khoan!

Hùng Đạo Nguyên trở mắt :

- Tại sao, Khôi Thủ?

Nhìn quanh các món ăn, Yến Thiết Y bảo :

- Người chạy đi tìm cho ta một đôi đũa bạc.

Hùng Đạo Nguyên tỉnh ngộ :

- Khôi Thủ nghi... có độc?

11. Chương 11: Những Lượn Sóng Dồn

Yến Thiết Y gật đầu :

- Trước hết, người hãy khép kín cái miệng lại, chờ mình thử xem rồi muốn nói cái gì thì nói.

Hùng Đạo Nguyên chạy đi liền, không lâu lắm, trở lại với đôi đũa bạc.

Yến Thiết Y cầm đôi đũa, nhúng vào tô cá. Màu bạc sẫm, biến thành tím sạm liền.

Hùng Đạo Nguyên nghiến răng :

- Cái lão Triệu quái vật quả thật to gan!

Yến Thiết Y trái lại bình tĩnh như thường, chàng khoát tay thốt :

- Việc không rõ ràng, người không nên võ đoán. Hãy gọi lão Triệu đến đây cho ta, nên nhớ rằng phải giữ vẻ thần nhiên nhé, đừng làm hùm, làm hổ mà lão sợ, lại chuồn mất.

Hùng Đạo Nguyên rít lên :

- Mười phần rõ mười là lão chứ còn ai vào đây nữa? Quỷ ma gì mà khiến lão ma tâm lú tách đến thế? Vừa rồi, thuộc hạ đến nhà bếp, chính lão trao thức ăn tận tay thuộc hạ mà! Lão còn cười hi hi, như là vô sự! Thật không ngờ...

Ngưng trọng thần sắc, Yến Thiết Y lộ vẻ ưu tư :

- Ta nghĩ, cái lão Triệu trao thức ăn tận tay người đó chẳng phải là lão Triệu chân chính.

Hùng Đạo Nguyên kinh hãi :

- Có việc như vậy được sao?

Rồi y lẩm bẩm :

- Đích xác là lão ta mà! Thuộc hạ vừa tiếp các thức ăn, vừa nhìn mặt lão, rõ ràng là Triệu Phúc! Chẳng lẽ thuộc hạ quá mạnh?

Yến Thiết Y điềm nhiên nói :

- Cũng vì quá biết rõ nhau, thành ra không cần quan sát, do đó lắm khi lầm lạc. Giả như ta đoán không sai thì hiện tại lão Triệu đang nguy khốn đấy. Có lẽ lão chết rồi nữa đấy!

Hùng Đạo Nguyên rợn người, kêu lên :

- Vái trời, sự thể không đến nỗi vậy!

Yến Thiết Y khoát tay :

- Đi gọi lão ta đi! Nếu còn gọi được!

Nghĩa là họ Triệu chân chánh thì có thể chết rồi, họ Triệu giả mạo thì cũng chuồn mất rồi.

Còn ai đâu mà gọi?

Hùng Đạo Nguyên thoát ra khỏi cửa Long Hoa Sảnh. Tuy Yến Thiết Y đã bảo y giữ vẻ thản nhiên, song y cứ chạy vùn vụt, như có việc khẩn cấp.

Nhà bếp cách đại sảnh không xa, vượt qua đoạn đường hành lang Hùng Đạo Nguyên đã đến trước cửa.

Nơi đó, vẫn như thường ngày, chẳng có vẻ gì khả nghi cả.

Chưa vào cửa, Hùng Đạo Nguyên đã thử sẵn hai ngón đoản thương nơi tay, cất tiếng gọi oang oang :

- Lão Triệu đâu? Vác các mặt ra đây cho ta xem!

Bên trong nhà bếp, im lặng như cảnh chết.

Hùng Đạo Nguyên lại gọi.

Lâu lắm, có tiếng run run hỏi vọng ra :

- Vị đại ca nào ở bên ngoài đó?

Hùng Đạo Nguyên nhận ra âm thanh của tên phụ bếp, hần tên là A Thanh, chẳng biết nấu nướng gì, chỉ chuyên chế củi, phơi củi, và chụm lửa trong lò.

Hắn là một thiếu niên chưa tròn hai mươi tuổi.

Như luồng gió cuốn, Hùng Đạo Nguyên tung cửa, lao vút mình vào, đúng lúc A Thanh từ trong một xó, lom còm ngồi dậy.

Hắn xám mặt khi nhận ra Hùng Đạo Nguyên.

Hùng Đạo Nguyên không buồn nhìn hắn, chạy thẳng đến bếp.

Nhưng, Triệu Phúc đã biến mất dạng.

Hùng Đạo Nguyên trở ra ngoài, nhìn đồng củi thất giữa sân, rồi nhìn sang chỗ chứa thực vật tươi và rau cải.

Y định nhìn có người nấp phía sau một trong hai chỗ ấy, nên quát :

- Chui ra ngay!

Không ma nào chui ra cả.

Hướng qua A Thanh, y gằn giọng hỏi :

- Triệu Phúc đâu?

A Thanh run sợ, lí nhí :

- Triệu... Triệu sư phó... nấu nướng xong, về phòng ngơi nghỉ rồi!

Hùng Đạo Nguyên vòng ra phía sau nhà bếp, nơi đó có một gian phòng nhỏ, dành cho Triệu Phúc.

Y không gọi, cứ tung cửa xông vào.

Không bóng người trong gian phòng.

Hùng Đạo Nguyên dậm chân bình bịch, mắng :

- Chó má thật! Súc sanh!

Y toan bước ra, bỗng nhìn xuống gầm giường, đôi mắt y rực sáng, y cúi mình thò tay lôi ra một người.

Người, là Triệu Phúc. Triệu Phúc còn sống.

Lão ta không bị trói, mà cũng chẳng mang thương tích gì nơi mình, miệng không nhét gì, nhưng lão không nói năng, không cử động được. Lão chỉ gương to đôi mắt, trừng trừng nhìn Hùng Đạo Nguyên.

Hùng Đạo Nguyên biết ngay lão bị điểm vào hai huyệt câm và tê, nên vươn tay giải khai huyệt đạo liền cho lão.

Triệu Phúc được giải huyệt rồi, lão kêu lên :

- Ông trời của lão ơi...

Hùng Đạo Nguyên hét :

- Đừng có gọi trời, gọi đất! Ta hỏi ngươi việc gì đã xảy ra?

Một phút sau, Triệu Phúc mới hoàn hồn, từ trên giường lão lết xuống nền, rồi run run giọng đáp :

- Hùng huynh ơi! Đa tạ Hùng huynh cứu lão phu! Nếu Hùng huynh không đến đây, chẳng rõ lão phu phải nằm dưới đó đến lúc nào nữa!

Hùng Đạo Nguyên lại hét :

- Đừng nói nhảm! Hãy đáp câu hỏi của ta! Ngươi làm sao mà bị người ta ám toán hả?

Da mặt vốn vàng, Triệu Phúc sợ quá, màu máu lặn xuống, thành ra tái xanh, lão ta lúnh quính đáp :

- Lão phu nào có biết tại sao! Khoảng gần giờ Ngọ, lão phu đang lui cui sửa soạn các thức ăn chờ Hùng huynh đến lấy, bỗng có người đứng bên ngoài cửa sổ gọi lão phu, gọi thật gấp. Lão phu vừa ứng tiếng, vừa bước ra, chẳng thấy bóng ma nào hết, nhưng bất thành linh, lão phu bị hất chân, ngã nhào, rồi câm và tê dại luôn.

Hùng Đạo Nguyên trầm giọng :

- Chính người hất ngươi ngã, mang ngươi vào phòng, rồi giấu ngươi vào gầm giường?

Triệu Phúc gật đầu :

- Phải!

Hùng Đạo Nguyên hừ một tiếng :

- Ngươi chẳng hề trông thấy mặt mày, hình dáng kẻ đó?

Triệu Phúc lắc đầu, lộ vẻ khổ sở :

- Chẳng thấy gì hết, Hùng huynh! Hắn đẩy lão phu xuống gầm giường mạnh quá, đầu lão phu va vào vách, trên trán còn u một cục đây, Hùng huynh ơi!

Hùng Đạo Nguyên hét :

- Vô dụng! Ngươi là một kẻ vô dụng nhất đời! Đã bị ám toán mà lại chẳng thấy được mặt mày kẻ ám toán mình! Vậy mà cũng vênh váo mặt tự hào là người của Thanh Long xã! Tệ ơi là tệ!

Triệu Phúc van :

- Lão phu bắt tài quá, Hùng huynh! Xin Hùng huynh tha cho lần này, nhất định là lần sau...

Hùng Đạo Nguyên quát :

- Lần sau? Làm gì có? Cho người hay, cái đầu của người sắp lìa cần cổ đấy nhé. Nếu mà có lần sau, thì địch sẽ không để cho người sống đâu. Ta hỏi người, người bị ám toán trước khi nấu xong bữa ăn, hay sau?

Triệu Phúc đáp :

- Sau khi nấu nướng xong tất cả các món ăn. Lão phu chỉ còn chờ Hùng huynh đến nơi thôi, là xong phận sự buổi mai. Có điều, lão phu chưa để tương ớt vào tô cá. Để sớm, ăn mất ngon.

Hùng Đạo Nguyên ngẩng mặt lên không bật cười dòn.

Triệu Phúc lấy làm lạ, hỏi :

- Hùng huynh cười gì?

Hùng Đạo Nguyên vừa cười vừa đáp :

- May phúc là người chưa để tương ớt vào tô cá đấy! Kẻ ám toán người lại chẳng hiểu gì hết, mà cũng nhờ trời bảo hộ Khôi Thủ chúng ta nữa! Cho nên, cái âm mưu của địch tuy chu đáo, nhưng cuối cùng cũng còn sơ hở!

Triệu Phúc kinh hãi, hỏi :

- Hùng huynh nói chi? Có việc bất thường xảy ra?

Hùng Đạo Nguyên trầm gương mặt :

- Có kẻ bỏ độc vào tô cá chưng, toan hãm hại Khôi Thủ!

Triệu Phúc xám mặt, bật kêu trời, rồi quỳ xuống khóc sụt sướt, van cầu :

- Hùng huynh ơi! Hãy xét cho lão phu! Xin thương cho lão phu, minh oan dùm!

Mưu hại Khôi Thủ là bị kết án lằng trì, lão phu dù có trăm cái mặt cũng chẳng dám manh tâm làm điều phản phúc! Hùng huynh ơi!

Hùng Đạo Nguyên hừ hừ :

- Người có biết là trưa nay, ai dọn thức ăn cho Khôi Thủ không?

Triệu Phúc lắc đầu :

- Lúc đó, lão phu bị chế ngự rồi, làm sao biết được?

Hùng Đạo Nguyên tiếp :

- Ta đây! Ta đến tận nhà bếp, lấy các thức ăn!

Lão Triệu hỏi :

- Ai trao tận tay Hùng huynh?

Đưa tay chỉ thẳng vào mặt Triệu Phúc, Hùng Đạo Nguyên buông gọn :

- Người!

Triệu Phúc lại khóc rống lên :

- Xin thần minh soi xét cho! Oan lão phu biết bao nhiêu! Lão phu nằm ý dưới gầm giường, có biết trời, biết đất gì đâu mà bảo là tiếp nhận từ nơi tay lão phu! Hùng huynh ơi! Thế này thì lão phu phải đứt đầu rồi!

Hùng Đạo Nguyên nắm cánh tay Triệu Phúc, dựng đứng lên, trấn an lão :

- Đừng quá bi lụy. Khôi Thủ đã biết là chẳng phải người hạ độc, mà có kẻ giả mạo người, làm cái việc đó. Nếu chính người làm, thì đại gì mà chui dưới gầm giường, chờ ta đến bắt? Người phải ba chân bốn cẳng chạy đi từ lâu rồi chứ, phải không?

Triệu Phúc đáp nhanh :

- Phải! Phải! Hùng huynh nhận xét sáng suốt quá! Khôi Thủ quả là một vị thần minh! Lão phu mà còn sống, là nhờ ơn tái tạo của Hùng huynh đó!

Hùng Đạo Nguyên lời Triệu Phúc ra ngoài, bảo :

- Đến Long Hồn sánh với ta, cả A Thanh nữa, cũng đi theo luôn. Khôi Thủ sẽ hỏi cả hai về sự việc vừa xảy ra đó.

* * * * *

Ngưng ánh mắt nhìn Triệu Phúc và A Thanh một lúc, Yến Thiết Y hòa dịu thần sắc, ôn tồn hỏi :

- Triệu Phúc! Đích xác người không thấy rõ mặt mày kẻ đó?

Triệu Phúc hấp tấp đáp :

- Bẩm Khôi Thủ, quả thật tiểu nhân chẳng thấy mặt mày kẻ đó ra sao. Nếu tiểu nhân nói ngoa, thì trời sẽ tru, đất sẽ diệt...

Yến Thiết Y gật đầu, day qua A Thanh, hỏi :

- Trước khi Hùng hộ vệ đến lấy các thức ăn, và Triệu Phúc đi ra ngoài, một lúc sau mới trở lại, người có phát hiện ra điều chi lạ chăng?

A Thanh suy nghĩ một chút, đoạn đáp :

- Bẩm Khôi Thủ, tiểu nhân không thấy cái chi lạ cả. Lúc đó tiểu nhân đang bận sắp củi, Triệu sư phó trở lại, tiểu nhân chỉ nhìn thoáng qua thôi, vì không để ý nên không phát hiện cái chi hết.

Triệu Phúc hấp tấp tiếp nói :

- A Thanh! Người thật là tệ! Đâu có phải ta? Tại sao người không nhận ra?

A Thanh mếu máo :

- Sư phó ơi! Thật tình tiểu đệ không nhận ra sự giả mạo!

Yến Thiết Y khoát tay :

- Không nên trách A Thanh! Mấy hôm nay, tại Tổng đường nhiều vụ bất lợi cho chúng ta liên tiếp xảy ra, chắc người cũng có nghe nói đến chứ, Triệu Phúc! Kẻ dối đầu với chúng ta cực kỳ lợi hại, chẳng những võ công cao cường, mà tâm cơ mưu trí cũng đáng sợ luôn, nhất là thuật cải sửa dung mạo của y thì linh diệu không tưởng nổi! Khi mà y muốn giả mạo ai, thì dù chính thân nhân của người bị giả mạo cũng không khám phá nổi, đừng nói chi là ai khác. A Thanh bận việc của hần, chẳng trách hần không nhận được việc giả mạo đó. Chỉ sợ ta hay Đạo Ngươn cũng khó tránh nhầm lẫn nữa đấy!

Triệu Phúc bệu bạo :

- Nếu Khôi Thủ xét kỹ cho tiểu nhân, thì tiểu nhân cảm kích vô cùng...

Yến Thiết Y day qua Hùng Đạo Nguyên, hỏi :

- Người nhớ lại xem, lúc đến nhà bếp lấy thức ăn, người có nói năng gì với kẻ giả mạo Triệu Phúc chăng?

Hùng Đạo Nguyên lắc đầu :

- Thuộc hạ chỉ hỏi một câu: Thức ăn trưa của Khôi Thủ đã xong chưa? Kẻ giả mạo lão Triệu gật đầu, trao mâm đồ ăn, rồi cười, chứ không nói tiếng gì cả. Rồi thuộc hạ trở về đây. Lúc đó, A Thanh đang khom lưng sắp củi thành đồng...

A Thanh chợt kêu lên :

- À, thuộc hạ nhớ rồi...

Hùng Đạo Nguyên vội nói :

- Nói đi, A Thanh!

A Thanh suy nghĩ một chút, đoạn thận trọng kể :

- Sư phó đi ra, không lâu lắm, trở lại. Tờ hồ có “hừ, hừ” mấy tiếng, tiểu nhân có ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua, chứ không nói năng gì hết, rồi sư phó đi thẳng vào bếp, mừng tượng lục soát cái chi chi đó. Tiểu nhân bèn thốt vọng vào là lão Trương có dặn, tiền lương tháng này, sư phó hãy trao cho tiểu nhân mang đến lão Trương.

Triệu Phúc quên mất tình hình hiện tại, hậm hực gắt :

- Cái lão Trương đáng ghét lạ. Lúc nào cũng sợ mất tiền! Lương hưởng gì? Đã đến ngày lãnh đâu mà lão ta hỏi rền? Luôn luôn hấp tấp đòi trước mấy hôm!

Hùng Đạo Nguyên hét :

- Im cái mồm! Lúc này mà người đem chuyện đó ra cần nhần, thế là nghĩa làm sao hả?

A Thanh lại nói tiếp :

- Tiểu nhân thấy có điểm đó hơi lạ. Thường thường thì cứ mỗi lần lão Trương nhấn gỏi như vậy, sư phó đều quạu cọ, mắng mấy tiếng, nhưng lần này lại nín thinh! Tiểu nhân lấy làm kỳ nhưng rồi lại bỏ qua. Bây giờ mới nhớ lại. Có phải vị sư phó lúc đó là con người giả mạo chăng?

Yến Thiết Y khoát tay, bảo Triệu Phúc và A Thanh trở về nhà bếp. Chàng còn dặn thêm Triệu Phúc :

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ cho người canh phòng quanh nhà trù, nghiêm ngặt như bất cứ nơi nào trong khu vực Tổng đường. Phần người, nấu nướng món nào xong rồi phải lấy đĩa hoặc muống bằng bạc mà thử, xem có kẻ gian manh bỏ độc vào chăng.

Lần này, cũng may mà người lại quên để gia vị vào tô cá, chứ nếu người bỏ tương ớt vào rồi, là ta đã mất mạng!

Triệu Phúc vâng vâng liền miệng, rồi cùng A Thanh trở về nhà trù.

Hùng Đạo Nguyên thốt :

- Khôi Thủ! Từ nay, trước khi Khôi Thủ dùng bữa, thuộc hạ xin nếm qua các món ăn, như vậy mới chắc ý.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Rủi có độc, người chết đi, thì còn ai ở bên cạnh ta?

Hùng Đạo Nguyên bèn lên, biết là mình nói quá lời, tuy vì trung thành mà nói thế, song nghe ra như có vẻ nịnh bợ...

Đúng lúc đó, một người có tướng mạo khôi ngô từ bên ngoài chạy tuông vào như gió cuốn.

Người đó là Tôn Tam Năng, một trong bốn Vệ Sơn Long.

Yến Thiết Y thoáng giật mình, hỏi gấp :

- Tôn Tam Năng! Sao khẩn trương cỡ đó? Việc gì thế?

Tôn Tam Năng với ngoại hiệu là Bát Ty Kim Cương, từng tạo nhiều thành tích trên giang hồ, vốn là một cộng sự viên đắc lực của Yến Thiết Y, giúp công giúp sức rất nhiều trong việc thành lập Thanh Long xã.

Hắn rất được Yến Thiết Y trọng dụng.

Vào đến nơi, hắn đứng thở một hồi, khi cơn khích động lắng dịu rồi, hắn mới đáp :

- Đáng hận thật, Khôi Thủ! Trên giang hồ chẳng thiếu cái bọn thừa nước đục thả câu, dậu chưa ngã mà bìm bịp toan bỏ ngọn với hy vọng phủ đầu...

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Cái gì hả, Tam Năng? Sao người không đáp hẳn câu hỏi của ta?

Tôn Tam Năng nói :

- Xà Lang Quân, một trong hai giáo lãnh Song Xà giáo, dẫn nhóm Thất Quân Tử, đến đây gây sự. Xà Lang Quân Nguyễn Vy Quan gọi đích danh Khôi Thủ, khiêu chiến.

Y tuyên bố oang oang là báo thù sáu năm về trước.

Yến Thiết Y cau mày :

- Ngoài Nguyễn Vy Quan và Thất Quân Tử ra, còn ai nữa chẳng?

Tôn Tam Năng đáp :

- Xuất hiện thì chỉ có tám tên đó thôi, còn có kẻ nào khác ẩn nấp đâu đó thì thuộc hạ không được biết, nên không dám chắc là chúng kéo đến bao nhiêu người...

Nói đoạn, y lại tiếp :

- Chẳng như chúng dọ được tin mình đã xuất phát số nhân thủ quan trọng hành sự bên ngoài. Tổng đường trống trải, chẳng còn bao nhiêu người ở lại, nên chúng chụp díp mở cuộc tấn công đó. Chúng định ninh hễ ra tay là chiếm tiện nghi ngay.

Hùng Đạo Nguyên trầm miệng :

- Nguyễn Vy Quan dám leo đến đây là y điên rồi đó! Sáu năm trước, tại Đại Kim Hà, vì tranh giành thủy lợi, Song Xà giáo đã bị chúng ta đánh cho một trận tơi bời, bài học đó chưa đủ sao, hôm nay lại còn kéo đến đây, nhờ mình giáo huấn thêm?

Yến Thiết Y khoát tay ngăn chặn Hùng Đạo Nguyên, bình tĩnh hỏi :

- Xà tiên sanh Phi Minh Tâm không đến sao?

Tôn Tam Năng lắc đầu :

- Hắn có đến hay không, thuộc hạ không được rõ, bởi hắn không có mặt trong đoàn chiến dịch của Nguyễn Vy Quan. Thuộc hạ tưởng, nhất kiếm Thái A năm xưa Khôi Thủ tặng Xà tiên sanh, có thể làm cho hắn trở thành phế nhân, nếu may mắn thoát chết.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Lúc đó, ta xuất thủ khá mạnh, gây trọng thương cho hắn, nhưng ta nhớ, nhất kiếm đó không đến đổi trí mạng. Có nhiều hy vọng còn sống sót lắm... Còn như trở thành phế nhân hay không, thì làm sao mình biết được!

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Thôi mình đi ra đó, xem chúng muốn gì.

Chàng đi trước, Hùng Đạo Nguyên và Tôn Tam Năng theo sau.

Hùng Đạo Nguyên thốt :

- Bẩm Khôi Thủ, sau cuộc chiến tại Đại Kim Hà, Song Xà giáo tan tành không còn manh giáp, từ đó đến nay, chúng im bất tiếng tăm, trú ẩn tại phương trời nào, chẳng ai hiểu rõ. Hôm nay, đột nhiên tái xuất hiện trên giang hồ, lại cả gan kéo đến đây đòi báo thù phục hận, chỉ sợ chúng có dụng ý sao đó, chứ dù cho chúng có tái lập lực lượng đi nữa, và lực lượng đó có hùng mạnh đến đâu đi nữa, chúng cũng chẳng dám làm một việc đội đá vá trời, vì chống đối với Thanh Long xã, là chúng ngu xuẩn làm công việc của con dã tràng xe cát lấp biển đông!

Yến Thiết Y đáp :

- Dĩ nhiên, phải có một hậu thuẫn khá vững mạnh, chúng mới dám nói đến chuyện báo thù phục hận. Theo ta nghĩ, một là chúng toan rửa hận ngày xưa, hai là nhân cơ hội này, khôi phục uy tín, dọn chỗ đứng trở lại cho Song Xà giáo, vì chúng mở chiến dịch Sở Giác Lãnh này, tuy biết là chẳng có nhiều hy vọng thành công, nhưng ít ra cũng gây tiếng vang trong võ lâm, là chúng ta đến Sở Giác Lãnh vuốt râu hùm. Trong khi người

ta không ai dám khiêu khích Thanh Long xã, chúng lại dám, điều đó cũng là một hãnh diện cho chúng đó. Suy qua tình hình, nếu có cuộc chiến xảy ra giữa Thanh Long xã và chúng lần này, thì cuộc chiến hẳn phải là nghiêm trọng hơn ngày trước.

Hùng Đạo Nguyên hừ một tiếng :

- Nghiêm trọng gì, Khôi Thủ! Chúng muốn chết hết, mình cho chết, cần quét chúng một lần, chẳng chờ một móng nào hết!

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Chứ chúng không mong muốn như ngươi sao? Chúng cùng quyết tâm diệt bọn mình, vấn đề là trong hai phải diệt một và mình chưa có thể đoán định bên nào sẽ bị diệt! Đừng khinh địch quá đáng như thế, Đạo Ngươn!

Tôn Tam Năng gằn giọng :

- Vô luận thế nào, hôm nay chúng ta bằng mọi cách phải diệt trừ chúng, nhất định không để cho tên nào thoát lọt.

Hùng Đạo Nguyên tán đồng :

- Lão Tôn có ý kiến hay!

Yến Thiết Y không nói gì, lặng lẽ bước đi.

Họ ra đến cổng.

Hai cánh cửa mở rộng.

Bên trong cổng hai trăm Xã viên, tay đao, tay thuẫn, đứng dàn thành hình cánh nhọn, sát khí đằng đằng.

Giữa hai cánh nhọn, độc một người đứng vững như núi. Người đó là Tiền Mộ Cường, một Vệ Sơn Long của Thanh Long xã.

Y chong mắt nhìn đăm đăm phía trước mặt.

Phía trước mặt cách hơn trượng, là đối phương, gồm tám người ăn mặc kỳ dị.

Tiếng chân của bọn Yến Thiết Y làm kinh động Tiền Mộ Cường. Y quay mình lại, nghênh đón, tay y vung chiếc bút chộp người.

Yến Thiết Y vừa bước tới, vừa hỏi với giọng trầm tĩnh :

- Có gì lạ chăng?

Tiền Mộ Cường đáp :

- Hiện tại chưa có gì khác lạ. Nguyễn Vy Quan và Thất Quân Tử, gần đây người thôi.

Yến Thiết Y hỏi :

- Ngươi đã bố trí thỏa đáng bên trong rồi chứ?

Tiền Mộ Cường gật đầu :

- Xong hết rồi, Khôi Thủ! Năm vị Tư sự Hình đường dẫn mỗi người một toán nhân thủ mai phục tại những yếu điểm chiến lược.

Yến Thiết Y nhìn ra đám người Song Xà giáo.

Cả tám người đều vấn khăn đen quanh đầu, mang giày đen, mặc áo đen, ngực áo có thêu hai con rắn màu đỏ, xoắn lấy nhau, một người đứng ở trước, bảy người dàn thành chữ nhất đứng phía sau.

Người đứng trước có dung mạo rất đẹp, xứng đáng với danh từ mỹ nam tử, rất tiếc đôi mắt nhỏ và dài, loại mắt rắn. Mắt tuy sáng song màu sáng lạnh và độc, chứng tỏ chủ nhân đôi mắt là một con người mang tâm địa không lành.

Bảy người phía sau vào trạc tứ tuần, tất cả đều có thái độ lạnh lùng tàn khốc như nhau.

Người đứng trước có dung mạo đẹp, chính là Xà Lang Nguyễn Vy Quan, bảy người đứng sau là nhóm Thất Quân Tử.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười, vòng tay chào :

- Sáu năm rồi, phải không huynh đài? Sáu năm trôi qua nhanh chóng quá! Trong sáu năm qua, hân Nguyễn huynh mãn nguyện chứ? Có được mọi việc đều như ý chứ?

Nguyễn Vy Quan cười lạnh, cất giọng trầm trầm như vọng từ cõi u linh, đáp :

- Tuy không lấy làm mãn nguyện, song cũng xứng ý phần nào. Sáu năm qua rồi, quý Xã thịnh vượng, hùng mạnh hơn xưa, đáng mừng cho đại Khôi Thủ vậy. Trên đời được như Yến các hạ, là nhất rồi.

Lời nói đó, có ngụ ý châm biếm, bọn Hùng Đạo Nguyên ba người sôi giận, song chưa dám tỏ thái độ, bởi Khôi Thủ của họ đang có mặt kia.

Đối đáp, là quyền của Yến Thiết Y, họ dần cơn giận lại đó. Chờ cho đến cái lúc phô trương nhạ sống.

Yến Thiết Y cười hì hì, nói :

- Nguyễn huynh đùa đấy thôi, chứ Thanh Long xã chỉ chiếm một địa vị khiêm tốn trên giang hồ, đâu xứng đáng với cái tiếng “nhất” mà Nguyễn huynh vừa tặng?

Song phương cùng buông giọng cao thấp với nhau một lúc, cuối cùng, Nguyễn Vy Quan đi thẳng vào vấn đề :

- Yến Thiết Y, vụ án do người gây ra tại Đại Kim Hà sáu năm trước, chẳng phải như vậy rồi kể là xong. Sự huynh ta đổ máu, hàng trăm đệ tử của ta đổ máu, máu đã chảy quá nhiều, máu do Thanh Long xã khơi dòng, máu đó không thể chảy một cách oan uổng được. Cái gì oan uổng, phải có sự bồi thường. Bồi thường một cách xứng đáng.

Nợ, cho vay ra, tất nhiên phải lấy lãi vào. Ngày nay, ta đến đây, là để hỏi người sổ vốn xuất ra sáu năm về trước, cộng với phần lãi tương xứng của nó. Bọn hung ác của Thanh Long xã phải trả một công đạo mà Song Xà giáo có quyền đòi hỏi.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Được lắm! Xin bằng hữu hãy chứng minh cái quyền đòi công đạo. Quyền, luôn luôn phải đi đôi với uy thế, xin bằng hữu biểu thị cái uy thế của quý giáo cho tại hạ thấy.

Bất quá, sự biểu thị đó dưới hình thức nào, bốn Xã cũng sẵn sàng hầu tiếp.

Nguyễn Vy Quan hừ một tiếng :

- Mục đích của ta là biểu thị một uy thế cường bách các người phải cúi đầu nhận hình phạt, thì khi ta đến đây rồi, tự nhiên ta phải biểu thị, cần gì người thách thức!

Yến Thiết Y lại gật đầu :

- Thế thì bằng hữu không nên làm mất thì giờ! Trừ ra, bằng hữu muốn dần dà, để chờ một cái chi đó, chẳng hạn, một vài viện thủ chưa đến kịp lúc chăng?

12. Chương 12: Mộng Ước Không Thành

Đảo mắt nhìn Xà Lang Nguyễn Vy Quan và bọn Thất Quân Tử, Yến Thiết Y cười lạnh, thốt :

- Với số nhân thủ đó, bằng hữu định làm chuyện lớn nổi sao?

Nguyễn Vy Quan hừ một tiếng :

- Người cho là chưa đủ?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Thiếu! Thiếu nhiều! Trở về đi, bằng hữu, khi nào có một lực lượng hùng mạnh hãy trở lại đây, bằng hữu đến lúc nào, Thanh Long xã hoan nghênh lúc đó.

Nguyễn Vy Quan trầm giọng :

- Sáu năm trước, bên bờ sông Đại Kim Hà, Thanh Long xã dàn trận với những cao thủ thượng đỉnh, ta còn nhớ, hầu hết các thuộc hạ cao cường của người đều có mặt, cho nên Song Xà giáo phải bại. Chứ còn, hiện tại, lực lượng của người có nghĩa quái gì với một vài tay múa rối, kèm sau lưng một phường bị thịt, chờ đồ tể hạ đao?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Bằng hữu quên là Yến Thiết Y đang có mắt! Có Yến Thiết Y, là có tường đồng vách sắt, bằng hữu đừng nuôi hy vọng chiếm tiện nghi. Không có gì khổ bằng vỡ mộng đấy Nguyễn huynh ơi!

Nguyễn Vy Quan hét :

- Người đứng là một tên nông cuồng!

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Động thủ đi, Nguyễn huynh! Chẳng lẽ Nguyễn huynh đến đây để đấu khẩu?

Nguyễn Vy Quan lại hét :

- Rồi người sẽ hối hận!

Yến Thiết Y hỏi :

- Đấu pháp như thế nào? Quần chiến ồ ạt, hay độc chiến?

Nguyễn Vy Quan gần giọng :

- Bất chấp mọi đấu pháp, miễn là ta tận diệt được các người thì thôi.

Thấy Nguyễn Vy Quan chưa chịu động thủ mà cứ kéo dài cuộc đối thoại nhì nhằng, Yến Thiết Y dậm bực, trầm giọng bảo :

- Nguyễn Vy Quan! Người làm mất nhiều thì giờ lắm rồi! Có viện thủ ẩn nấp đâu đó, người cứ gọi đến đây. Ta rất ghét cái thói nấp lấp ló vô cùng!

Nguyễn Vy Quan lộ vẻ thẹn, đáp gượng :

- Giả như ta có viện thủ, song chưa phải lúc viện thủ xuất hiện, thì cần gì ta gọi?

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Vậy người xuất thủ đi, ta chấp người phát động thế công trước đó.

Vũ khí của Nguyễn Vy Quan là ngọn Đoạt Mạng Xà Mâu, dài độ ba thước, hình thức rất cổ quái, trông như con rắn vặn mình, uốn khúc.

Xà Mâu, người ta chỉ dùng một ngọn thôi, nhưng Nguyễn Vy Quan lại dùng đến một cặp.

Hắn khoát đôi Xà Mâu một vòng tròn, ánh thép chớp sáng ngời.

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Sáu năm rồi, ta mới được hân hạnh trông thấy đôi Xà Mâu của người! Chắc là trong sáu năm qua, người luyện mâu pháp cực tinh vi? Có vậy người mới dám tìm đến ta chứ, phải không? Ta cứ tưởng đôi Xà Mâu không bằng đôi đũa bếp gạt lửa, bằng có là ngày trước nó chẳng giúp người được gì, và tưởng người đã đổi vũ khí rồi! Không ngờ, người cứ vẫn còn dùng vật cũ! Cũng như ngày xưa thôi, Nguyễn Vy Quan, người sẽ không làm được chi hơn!

Nguyễn Vy Quan tức giận hét :

- Vũ khí của người cũng là vật cũ và phép màu nhiệm không thể tái hiện với người được nữa. Nếu người hiểu rõ đạo lý đó, hẳn người phải vất bỏ thanh kiếm của người rồi.

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không! Ta sẽ không bao giờ bỏ. Kiếm của ta là thần vật, giúp ta chiến thắng trường kỳ, thắng mãi mãi, sáu năm trước thắng, sáu năm sau vẫn thắng luôn!

Chàng vừa buông đứt câu, song Mâu đã bay sang, ánh thép chớp sáng sát mặt chàng.

Điểm một nụ cười, chàng vung tay.

Thái A kiếm lóe lên, đồng thời chân nhích tới, Yến Thiết Y nhẹ lách mình độ năm tấc, tay vươn ra.

Mâu chưa đến đích, kiếm đã đến mình, Nguyễn Vy Quan cấp tốc lui lại ba bước.

Yến Thiết Y quay một vòng tròn, theo đà quay, kiếm chớp loang loáng, kiếm quang tạo thành một mảng lưới, phủ quanh Nguyễn Vy Quan.

Xà Mâu dài hơn kiếm, dù sao thì Nguyễn Vy Quan cũng day trở khó khăn khi địch nhập nội, hơn nữa, lưới kiếm phủ trùm, ngăn chặn mọi cử động thích nghi. Hắn lúng túng trong vùng lưới kiếm thấy rõ, chỉ mong tìm cách tháo ra chứ chẳng hy vọng phản công.

Thất Quân Tử tản hàng, tạo ngay vòng vây bên ngoài.

Vòng vây tròn rồi, bảy người cùng hướng mặt vào trung tâm, cùng vung vũ khí lướt vô.

Nhưng Thái A kiếm mở rộng lưới, mạng lưới lan ra nhanh chóng, lưới kiếm thoáng cái, đã chụp xuống đầu Thất Quân Tử.

Bảy người kinh hãi, cấp tốc thu vũ khí về, rồi nhào lộn người trở lại, xa hơn vị trí cũ.

Bảy người không còn cơ hội trở vào nữa, bởi Hùng Đạo Nguyên đã hét lên một tiếng, vung đôi đoản thương chặn hai người.

Đồng thời, Bát Tý Kim Cương Tôn Tam Năng tiến lên đón ba người. Vũ khí của y là đôi Kim Trảo chùy, đôi chùy quay vùn vụt rít lên như cuồng phong nổi dậy, biểu thị một khí thế cực kỳ hùng mãnh.

Còn lại hai người, thì Tiền Mộ Cương lãnh phần thu thập.

Thế là Yến Thiết Y rảnh tay, đối phó độc một Nguyễn Vy Quan. Chàng múa Thái A kiếm loang loáng, luôn luôn bức dồn Nguyễn Vy Quan lùi mãi, lùi mãi.

Gặp Yến Thiết Y, Nguyễn Vy Quan hết phương gỡ trò gì nổi, y chỉ có thủ chứ không công.

Sáu năm dài trôi qua, tài nghệ y vẫn như cũ, không mấy may tiến bộ.

Yến Thiết Y cười lớn, thốt :

- Quý vô thường bặt mất dẫn người đến đây phải không? Với bản lãnh đó mà người dám trở lại đây, đòi báo phục hận thù, nếu không điên thì người cũng tới số chết rồi.

Nguyễn Vy Quan tức uất vô cùng, song bận lo chống đỡ một trăm chín mươi nhát kiếm thiếu điều hụt hơi, nên không mắng trả.

Đánh với Nguyễn Vy Quan, Yến Thiết Y còn thừa sức, chàng rập tâm đem cái sức thừa thải đó, ban bố ra cho một vài “Quân tử” thị oai.

Điểm một nụ cười, thừa thế thuận tiện, chàng vung tạt ra một nhát kiếm.

Một trong hai Quân tử đang giao đấu với Tiền Mộ Cương, chợt thấy ánh sáng lóe lên trượt mặt. Mắt vừa hoa, hẳn liền bị bắn đi xa ngoài năm thước.

Nơi ngực hắn, có sáu lỗ, Thái A kiếm chọc đúng sáu lỗ nơi đó, máu phun ra như vòi.

Còn lại một tên đứng cặp với hắn, hoảng quá, ngã nhào xuống sát mặt đất, lăn luôn mấy vòng.

Nhưng giờ táng mạng của hắn đã điểm, hắn lặn nhanh, đôi chùy của Tiền Mộ Cương càng nhanh hơn.

Một quả chùy từ bên trên giáng xuống.

Chiếc đầu của hắn nát như, mường tượng vụt biến mất, hay chui vào lòng đất, chỉ còn chiếc cổ và thân hình dây đàn dạch một chút rồi bất động.

Cuộc chiến vừa bắt đầu, Nguyễn Vy Quan đã thấy bất lợi rồi.

Vừa sợ, vừa giận, hắn quát tháo ầm ĩ, nhảy tung tăng, như con chó điên dẫm phải than hồng, múa đôi Xà Mâu vung vít bất chấp quy củ.

Hắn rít lên :

- Yến Thiết Y! Ta liều mạng với ngươi!

Yến Thiết Y cười hì hì :

- Ngu! Liều mạng với ta là chết.

Trần qua, đảo lại mấy lượt, chẳng rõ từ lúc nào, Yến Thiết Y rút thanh Chiêu Nhật đoản kiếm cài trước ngực, quét qua Nguyễn Vy Quan nhanh như chớp, rồi chàng thu về cùng với tốc độ đó.

Cái hay của chàng ở chỗ rút kiếm xuất kiếm, cài kiếm vào nơi cũ, mà đối phương không hề phát hiện kịp thời.

Không phát hiện kịp thời, nên Nguyễn Vy Quan lãnh trọn nhất kiếm đó.

Kiếm chém xả một đầu vai của hắn, máu tuôn như xối, hắn loạn choạng lù lại, mặt xanh dờn.

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Còn non lắm, Nguyễn Vy Quan. Ngươi chưa phải là đối thủ của ta. Quảng xà mâu đi, đầu hàng thì ta tha chết cho!

Nguyễn Vy Quan đứng tại chỗ, quắt mắt nhìn chàng trừng trừng.

Yến Thiết Y tiếp :

- Trước khi động thủ, ta từng để cho ngươi một lối thoát, là bỏ hết các sự thù cừ, trở về căn cứ mà sống nốt chuỗi ngày tàn. Ngươi không nghe, toan làm cái việc lấp biển dời non, hậu quả ra sao, do ngươi tự tạo, đừng trách ta tàn nhẫn đấy nhé! Bây giờ thì muộn rồi, ngươi sẽ biến thành oan hồn vất vưởng tại dinh Sở Giác Lãnh này, ngày ngày chờ ta bố thí cho chút thức ăn thừa, thức uống cạn...

Nguyễn Vy Quan toan mắng lại, song một tiếng rú thẳm não làm cho hắn hãi hùng, há miệng ra rồi mà không buông thoát một lời nào cả.

Tiếng rú thẳm từ bên cạnh hắn vọng đến.

Một trong ba tên Quân tử đang giao đấu với Tôn Tam Năng, bị họ Tôn đánh văng đi xa, ra ngoài một trượng.

Nguyễn Vy Quan rít lên :

- Súc sanh...

Yến Thiết Y tắc lưỡi :

- Giả như ngươi có viện thủ, thì hãy gọi họ đến đi, đã đến lúc rồi đó nhé, bọn ngươi lý lợm sính tài chỉ tổ thiệt thân thôi, chứ không hy vọng xoay chiều cục diện được đâu!

Nguyễn Vy Quan hét :

- Chưa chắc là ngươi thắng được bọn ta, cuộc chiến nào đã kết thúc đâu mà ngươi sớm đắc ý?

Vừa lúc đó, nhiều tiếng quát tháo hò hét ầm lên từ bên trong vòng tường Tổng đường vang vọng đến.

Có tiếng vũ khí chạm nhau chen lẫn lộn trong tiếng hét, tiếng quát.

Hiển nhiên, nơi đó có một cuộc chiến đang khai diễn.

Và, không còn nghi ngờ gì nữa, cuộc chiến đó hẳn là khai diễn giữa đám người của Thanh Long xã có phận sự bảo vệ căn cứ, và vây cánh của Song Xà giáo.

Rồi, lửa đỏ bốc cao ngọn, không lâu lắm, một tiếng nổ kinh hồn vang lên, tiếng của một tòa kiến trúc vĩ đại sụp đổ dưới trận lửa hồng.

Ngửa mặt lên không bật cười ha hả, Nguyễn Vy Quan cao giọng thốt :

- Bây giờ mới là lúc chiến dịch chánh thức mở màn đó, Yến Thiết Y! Giả như ngươi còn cười được, thì cứ cười, cười to lên cho ta nghe đi nào!

Bên trong, tiếng người hét la hỗn loạn, tiếng chân chạy rầm rập, tuy mặt trận cách bên ngoài khá xa, nhưng mọi tiếng động đều nghe rõ, bởi tiếng động do hàng trăm người gây lên.

Tiếp nối, một đại hán từ bên trong vọt nhanh ra cửa, còn cách xa mà hắn vẫn gọi oang oang :

- Bẩm Khôi Thủ! Có năm gian tể đột nhập vào nội địa, phóng hỏa, đốt nhà, giết người... Năm tên đó có võ công cực cao...

Tiền Mộ Cương lướt tới, chặn đầu đại hán, hét to như sấm :

- Khôi Thủ đang bận đối phó với địch, người đi rồi sao mà chẳng thấy gì hết, lại kêu gọi vang ầm lên, không sợ làm phân tâm Khôi Thủ à? Rõ là cái thứ ăn hại!

Đại hán kinh hãi, khựng người lại.

Lúc đó, hai đại hán khác từ bên trong chạy ra đến nơi cũng dừng chân luôn.

Một tên thốt :

- Nhưng... Tiền đại ca... Bọn thuộc hạ không ai ngăn chặn chúng nổi...

Yến Thiết Y đã nghe rõ hết, chàng bình tĩnh bảo :

- Tiền Mộ Cương, Tôn Tam Năng, hai người trở vào Tổng đường tiếp trợ chúng.

Các việc tại đây cứ để cho ta liệu lý.

Tiền Mộ Cương kêu lên :

- Vậy là lực lượng của mình giảm sút quan trọng? Một mình Khôi Thủ...

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không sao! Ta thừa sức thu thập bọn này. Hai người yên trí, cứ vào trong tiếp trợ chúng, đừng để địch tung hoành phá hoại cơ sở.

Tiền Mộ Cương gọi to :

- Lão Tôn! Mình đi gấp!

Y vọt mình đi trước, Tôn Tam Năng phóng chân chạy theo sau.

Tiền và Tôn đi rồi, đám Quân tử mất đối tượng, chúng quay lại Nguyễn Vy Quan.

Thấy mình Nguyễn Vy Quan nhuộm máu đỏ ngời, một tên thất thanh kêu to :

- Nhị giáo chủ! Nhị giáo chủ thọ thương?

Nguyễn Vy Quan trấn an chúng :

- Không quan hệ!

Liếc nhanh mắt sang Yến Thiết Y, hắn thấp giọng hỏi thuộc hạ :

- Sao chưa thấy Đại giáo chủ và Tài Ông tới?

Mấy tên Quân tử đồng quay nhìn về khu rừng gần đó. Chúng có vẻ khản trương rõ rệt.

Thấy bộ tịch của bọn Song Xà giáo, Yến Thiết Y hiểu ngay sự tình.

Chàng điểm một nụ cười, thốt :

- Đừng quýnh quáng, Nguyễn Vy Quan. Ta không giết người ngay đâu. Người cứ thông thả sai một thuộc hạ, chạy đến khu rừng đó, hối thúc đám viện thủ của người gấp đến đây. Ta muốn ra tay trừ diệt nội bọn các người một lần, tiện hơn là phải giết từng tên một.

Rồi chàng cười mỉa, tiếp :

- Lạ quá, đáng lẽ bọn họ phải ra mặt gấp chứ, chẳng lẽ họ đợi cho các người chết hết rồi mới chịu chường mặt?

Nguyễn Vy Quan cũng lấy làm lạ như chàng. Hắn tự hỏi, thấy hắn thọ thương nặng như thế này, đáng lẽ họ phải ra mặt ngay, tại sao họ còn dằn dả?

Nhưng, hắn không phải lo hảo nữa, bởi lúc đó, một âm thanh khàn khàn từ ven rừng vọng lại :

- Yến Thiết Y! Người ngông cuồng quá!

Nghe âm thanh, bọn Song Xà giáo đều lên tinh thần, gương mặt hốc hác vì khiếp sợ phút chốc đã tươi sáng lên.

Nhưng, Yến Thiết Y thản nhiên đến lạnh lùng, dù biết rằng địch có viện thủ là chàng thêm vất vả. Tuy nhiên, chàng không hề nao núng, vẫn bình tĩnh như chẳng có gì.

Thanh âm dứt, một bóng người xuất hiện bên ngoài ven rừng.

Người đó có thân vóc lùn, mập, mặt đỏ, màu đỏ của rượu thịt quá thừa, dáng dấp là một phú ông hơn là một nhân vật trong võ lâm! Trong mười ngón tay, có đến bốn ngón mang phao vàng, bảo vệ móng. Trông người đó có vẻ khôi hài, đáng buồn cười.

Song, thấy người đó rồi, Yến Thiết Y không cười, trái lại thần sắc của chàng ngưng đọng, thái độ nghiêm lạnh.

Mường tượng chàng có giết mình.

Con người đó, không lạ đối với chàng.

Chàng không tưởng là Song Xà giáo tái sinh được một viện thủ cỡ đó.

Y có cái tên là Trần Khởi Tài, song người ta quen gọi là Trần Thiên Lượng.

Trần Khởi Tài là một nhân vật quái đản nhất trong võ lâm, có thể bảo y là một ác quỷ cũng không quá đáng. Bởi y độc ác hơn loài rắn rết.

Con người đó là cả một nghi vấn cho khách giang hồ, mãi đến nay, không ai biết y xuất xứ từ môn phái nào, không ai biết lai lịch của y.

Như vầng thái dương vừa lên, làm cả bầu trời sáng lạn, y vừa chường mặt trên giang hồ là thình danh của y nổi như cồn, có một thời gian, y làm mưa làm gió khắp nơi, hầu như khuynh đảo toàn thể võ lâm vậy.

Đến, không ai biết từ đâu đến. Đi, không ai biết đi về đâu. Y như hồn ma thoát hiện, thoát ẩn, hành tung kỳ bí ngụy dị khôn lường!

Cái gì nơi y cũng tích cực cả, võ công cực cao, hiểm trá cực độ, tàn bạo vô tương, y không thường xuất hiện trên chốn giang hồ mấy lúc sau này, nhưng nếu y xuất hiện là có đổ máu, thấy rơi, có tang tóc liền.

Tự y, y chẳng có việc gì làm, nhưng y lại thích làm hộ cho người khác. Mỗi lần làm hộ, là y nhận lãnh một số thù lao, và thù lao được ấn định sẵn trong cái mức tối thiểu một ngàn lượng, dĩ nhiên là lượng bạc.

Do đó mà có cái hiệu Trần Thiên Lượng.

Cái hiệu nghe tanh hơi đồng quá!

Sau lưng Trần Khởi Tài, là Đại giáo chủ Song Xà giáo, họ Phí tên Minh Tâm.

Trần Khởi Tài và Phí Minh Tâm từ từ đi tới.

Yến Thiết Y vẫn đứng yên, gương mặt lạnh lùng, hai tay khoanh lại trước ngực, bàn tay đặt nơi chuôi thanh kiếm Thái A.

Trần Khởi Tài nhìn quanh cục diện, lướt ánh mắt trên mấy xác chết, đoạn tặc lưỡi, lắc đầu, kêu lên :

- Thảm! Thảm ghê! Ta chỉ ngồi nghỉ một chút trong khu rừng, mà tại đây lại xảy ra một sự thể thảm như thế này!

Nguyễn Vy Quan rít hận :

- Tài Ông! Bầy Quân tử chỉ còn lại hai, tại hạ cũng mất một vai, tất cả đều do bàn tay ác độc của tên chúa tể Thanh Long xã! Nếu Tài Ông ra mặt sớm một chút, thì kết quả đâu đến nỗi như thế đó!

Bật cười ha hả, Trần Khởi Tài tỏ vẻ dừng dừng, đáp :

- Người nghĩ sai! Sai bét! Ta từng nói với người là ta thích một mình bay nhảy, múa may, chứ không khoái cái lối quây quần hỗn loạn. Giả như có một cuộc chiến, nếu người để cho mình ta ứng phó thì được, chứ còn hòa vào như bầy chó, chồm chồm nường đám đông mà sủa dọa, thì không bao giờ ta can thiệp. Các người chưa chết hết, thì ta xuất hiện sớm làm cái quái gì? Nếu sư huynh người không thúc dục, ta cũng chưa rời khu rừng đâu!

Phí Minh Tâm đứng phía sau y, nháy mắt ra hiệu cho Nguyễn Vy Quan, bảo hấn dần cơn giận, đừng nói làm cho Trần Khởi Tài phát cáu, rồi mà hỏng việc lớn.

Nguyễn Vy Quan giận đến rung người, dăm bất kể ám hiệu của Phí Minh Tâm lắm, song hấn nghĩ, nếu trở mặt với nhau, thì thiệt mình, lợi địch. Vả lại, hấn tự lượng sức, biết không làm gì nổi Yến Thiết Y.

Trần Khởi Tài hướng qua Yến Thiết Y, nhếch đôi môi đầy thịt, cười hì hì, thốt :

- Yến lão ca! Tuy chúng ta mới hội ngộ lần đầu, song xem chừng như có thần giao từ lâu lắm rồi, phải không?

Yến Thiết Y cười nhẹ, gật đầu :

- Tại hạ có cảm giác đó, Trần bằng hữu!

Trần Khởi Tài xoa xoa đôi tay, cười tiếp :

- Đối phó với lão ca, thực ra, tại hạ không nắm chắc phần thắng, bởi lão ca là con người khó chơi nhất trần đời. Phàm ai bôn tẩu giang hồ cũng đều hiểu như vậy. Nhưng, cái đám huynh đệ Song Xà giáo khẩn cầu quá, gia dĩ số bạc thù lao lại to, cho nên, tại hạ khó từ khước! Ai đại gì chối bỏ một số bạc lớn, hử lão ca? Do đó, tại hạ có mặt tại đây, trong phút giây này. Không rõ ma nào ngày xưa thốt ra một câu để đời “Nhân vị tài tử, điều vị thực vong”! Câu nói đó chí lý ghê! Chỉ cần thấy bạc là ai ai cũng hí hóp mắt. Lão ca nghĩ, vàng bạc làm gì chẳng giục con người động tâm, phải không?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Đúng lý, song chưa phải là chân lý. Chân lý là, sanh mạng quý hơn tiền tài!

Trần Khởi Tài tặc lưỡi :

- Nếu mình biết là nhận bạc mà chẳng nguy hiểm đến bản thân, thì cũng nên nhận chứ?

Giọng hơi trầm, y hỏi luôn :

- Lão ca cho rằng, tại hạ nhận bạc mà đến đây, là đi vào cỏi chết?

Yến Thiết Y cao giọng :

- Trần Khởi Tài, giữa chúng ta, từ xa xưa, không hề có oán, có thù, đường ai nấy đi, nghề ai nấy làm, cơm ai nấy ăn, tại sao vì một số bạc nhỏ mọn, các hạ lại mạo hiểm? Xứng đáng cho các hạ đem sanh mạng làm vật thử thách chăng?

Trần Khởi Tài lắc đầu :

- Làm sao hơn được, lão ca? Cái nghề của tại hạ là gánh vác việc đời, để mà nhận thù lao, để mà sống, cái nghề đó đâu có bắt buộc tại hạ đắn đo xem đối tượng có thù có oán hay không? Nếu mỗi việc đều đắn đo, thì tại hạ dối rã thây từ lâu rồi còn gì? Phải biết, Song Xà giáo bằng lòng trả cho tại hạ năm vạn lượng đấy, để giúp cho họ báo cái mối thù Đại Kim Hà ngày trước. Trời ơi! Năm vạn lượng đâu phải ít, lão ca! Có lẽ qua cái vụ này rồi, tại hạ phải đổi hiệu lại là Trần Vạn Lượng! Ngoại hiệu cũ nghe sao nghèo quá!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Chỉ sợ cái vụ này, các hạ phải chấm dứt nghề nghiệp luôn! Và, sau này, nếu có ai nhắc nhở đến các hạ, người ta sẽ gọi các hạ là Trần Vô Lượng!

Trần Khởi Tài tròn tròn đôi mắt, gằn giọng :

- Lão ca muốn chọc tức tại hạ?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Tại hạ từng bị những tay cao cường hơn các hạ hăm dọa, nhưng rút cuộc rồi, chính kẻ hăm dọa sợ ngược lại tại hạ!

Bật cười hắc hắc, Trần Khởi Tài thốt :

- Một tay kiêu bá ắt nói có khác!

Sợ Trần Khởi Tài chùn lòng, Phí Minh Tâm chen vào :

- Tài Ông! Mối huyết hải thâm thù của Song Xà giáo, toàn nhờ vào oai lực của Tài Ông đó, có báo phục được hay không, cũng do Tài Ông. Huynh đệ tại hạ đã chỉ cho Tài Ông phân nửa số thù lao rồi đấy.

Trần Khởi Tài cau mày :

- Hối thúc phải không? Hay sợ ta bỏ cuộc, giật luôn số bạc?

Phí Minh Tâm vội vuốt ve :

- Tại hạ đâu dám nghĩ thế! Tài Ông nói quá lời!

13. Chương 13: Mãnh Lực Kim Tiền

Hướng qua Phí Minh Tâm, Yến Thiết Y lắc đầu trách :

- Chuốc khổ làm chi, Minh Tâm?

Trầm lạnh mặt, Phí Minh Tâm gằn giọng :

- Ý tứ gì?

Yến Thiết Y từ từ đáp :

- Chuốc khổ tạo cái cuộc tranh chấp không đáng này? Chuốc khổ tái diễn cảnh tượng sáu năm về trước? Chuốc khổ lấy trứng troi đá? Chuốc khổ này để xuất tiền, để đi thỉnh cầu một người không đáng, để nhận cái nhục này?

Cái nhục này, là cái nhục bại, chưa giao thủ mà chàng dám nói thế, đủ biết chàng khinh thường đối phương như thế nào.

Phí Minh Tâm hét :

- Đừng khoác bộ mặt lương thiện, lên giọng dạy đời! Yến Thiết Y, ta hỏi ngươi, ngươi có hạ độc thủ năm xưa không, nghĩ tình đồng đạo, bất chấp nghĩa khí giang hồ, ngươi phá hoại cơ nghiệp của ta, rồi ngươi bảo ta đừng báo thù, phục hận? Tại sao chứ? Cho ngươi biết, ta sẽ đương đầu với ngươi mãi mãi, nếu ta còn một hơi thở, nếu ta còn một ngày nào sống, trừ ra ta tận diệt được lũ ngươi thì thôi! Thanh Long xã và Song Xà giáo không thể đội trời chung giữa hoàn vũ này!

Yến Thiết Y thở dài :

- Ngoan cố! Thảo nào chẳng bại hoại cả thanh danh lẫn cơ nghiệp!

Trần Khởi Tài vỗ tay tán thưởng :

- Tráng trí của Phi lão đệ đáng ngợi đầy. Thà ngã vinh hơn đứng nhục. Có thù mà không báo, có hận mà không phục thì sao phải con người? Ngày trước, kẻ kia không dung cho lão đệ một chỗ đứng giữa giòng đời, thì ngày nay, lão đệ há đi nhường nhịn cho kẻ kia được ung dung mãi sao?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cũng có lý, nhưng vấn đề là các vị có làm nổi cái việc mà các vị huênh hoang tuyên bố đó chăng?

Trần Khởi Tài cười nhẹ :

- Tấn kịch chưa đến hồi kết thúc, người đừng vội phê phán bố cục, Yến Thiết Y!

Hãy kiên nhẫn chờ xem...

Trần Khởi Tài lại nói tiếp :

- Thọ nhận tiền tài, vì nhận tiền tài, ta đã nói, Song Xà giáo đã đáp ứng với ta số thù lao năm vạn lượng, ta cũng tiếp nhận phân nửa rồi, chẳng lẽ ta không màng đến phân nửa số còn lại? Màng, là ta phải đóng trọn vai trò. Yến Thiết Y ơi, hai vạn rưỡi lượng, là một con số khá hấp dẫn đấy!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Không thể tránh khỏi một cuộc động thủ giữa ta và người sao?

Trần Khởi Tài lắc đầu :

- Chắc chắn là không rồi!

Yến Thiết Y hỏi :

- Nếu ta đề nghị, mình thương lượng với nhau?

Trần Khởi Tài bật cười ha hả :

- Vị đại Khôi Thủ Sở Giác Lãnh mà cũng có lúc thương lượng nữa à?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Nói chuyện nghiêm chỉnh một chút đi, Trần Khởi Tài. Một cuộc thương lượng cũng chẳng phải là một điều hèn hạ, nếu vì sự thương lượng mà chúng ta tránh được cảnh thương vong của một số người.

Trần Khởi Tài chớp mắt :

- Người cứ nói. Nói cho ta nghe đường lối thương lượng như thế nào?

Phí Minh Tâm dậm hoảng, kêu lên :

- Tài Ông...

Y sợ Yến Thiết Y đưa ra một miếng mồi to, cực hấp dẫn, rồi Trần Khởi Tài bị dụ hoặc, dám bỏ rơi Song Xà giáo lắm.

Bị bỏ rơi, chẳng những Song Xà giáo mất toi số bạc ứng trước là hai vạn rưỡi, bởi khi nào y và Nguyễn Vy Quan dám đòi lại? Mà còn bỏ luôn mối thù bất cộng đái thiên, bởi Trần Khởi Tài rút lui khỏi cuộc thì dù có cái mật to bằng núi, Song Xà giáo đơn độc cũng chẳng dám khiêu khích Thanh Long xã.

Trần Khởi Tài khoát tay :

- Đừng quýnh quáng lên như thế, Phi lão đệ cứ nghe hần nói, xem hần muốn gì, nào ngu huynh có tỏ thái độ đầu mà lão đệ lại hấp tấp?

Yến Thiết Y hỏi :

- Song Xà giáo hứa tặng nhà ngươi năm vạn lượng thù lao, phải không?

Trần Khởi Tài gật đầu :

- Năm vạn lượng bạc không thiếu một phân.

Yến Thiết Y tiếp :

- Nhưng ngươi chỉ tiếp nhận một nửa, ứng trước, còn một nửa, xong việc rồi Song Xà giáo sẽ giao sau, phải không?

Trần Khởi Tài gật đầu :

- Phải!

Yến Thiết Y hỏi :

- Nếu Song Xà giáo không chịu giao nửa số còn lại, sau khi người nhờ một phép nhiệm màu nào đó, giúp thành công?

Trần Khởi Tài bật cười cao ngạo :

- Thì thăm cảnh tại Đại Kim Hà ngày trước sẽ được tái diễn, và vai chủ động chính là ta, chứ chẳng phải Yến Thiết Y!

Phí Minh Tâm kêu lên :

- Không! Không bao giờ có chuyện chối bỏ, mong giật số tiền! Chẳng những Song Xà giáo sẽ trao ra đủ số, mà còn có tổ chức một tiệc khánh công lớn lao, thiết đãi vị ân nhân vĩ đại.

Yến Thiết Y khoát tay :

- Người im, đừng chen vào phá cuộc thương lượng của ta!

Rồi chàng tiếp :

- Lấy bạc hai lần, không bằng lấy một lần. Nếu người bằng lòng đứng ra ngoài vòng, ta sẵn sàng trao đủ số vàng năm vạn lượng cho người, ngay bây giờ, bằng hiện kim, bằng ngân phiếu, bằng châu ngọc, bất cứ bằng cái gì người muốn.

Tham niệm chớp ngời nơi ánh mắt, Trần Khởi Tài hỏi :

- Còn lợi tức tại vùng Đại Kim Hà? Các người không chia cho ta?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không được!

Trần Khởi Tài hừ một tiếng :

- Tại sao?

Yến Thiết Y giải thích :

- Lợi tức của vùng Đại Kim Hà, thuộc về doanh nghiệp, mà phạm là doanh nghiệp thì vô hạn định, lại bất đồng đều, khi thu nhiều, khi thu ít, có lúc lỗ lãi. Ngoài ra, sổ sách ghi chép cực phiền phức. Chia cho người, là gián tiếp dành cho người một số cổ phần, người sẽ tranh dành này nọ khi lợi tức thất thu, do đó tranh chấp phát sanh, cuối cùng khó tránh xung đột, điều mà ta không muốn. Cho nên, ta đưa ra một con số, để dứt khoát vĩnh viễn cuộc thương lượng giữa chúng ta! Nên hiểu, chúng ta làm một cuộc sanh ý, một cuộc giao dịch càng sòng phẳng, càng tốt, chứ bảo ta đeo người trên lưng suốt đời thì xin lỗi nhé, người đừng nuôi mộng.

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Tổng kết, ta chỉ nhận năm vạn lượng bạc của người, rồi rút lui ra xa chứ không hy vọng chia chác gì hơn?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đúng vậy! Không còn gì minh bạch hơn!

Trần Khởi Tài điểm một nụ cười cầu tài :

- Người có thể châm chước thêm phần nào chứ?

Yến Thiết Y nghiêm sắc mặt :

- Đừng hy vọng! Ta xử sự như thế, là có đạo nghĩa lắm đó! Ta muốn có một thái độ kiên nhẫn với người đó. Phải biết, Thanh Long xã không hề đem danh của cho bất cứ ai một cách nhu nhược đến thế đâu! Ta khuyên người, nên thấu đáo ý nghĩ của mấy chữ chi túc, an phận. Trèo cao thì té nặng, ích lợi gì Khởi Tài!

Phí Minh Tâm hấp tấp kêu lên :

- Đừng nghe hẩn, Tài Ông. Hẩn dụ hoặc Tài Ông rõ ràng, chứ làm gì hẩn dám đưa ra một số bạc cực to như vậy. Huống chi, Tài Ông đã hứa trước với bọn tại hạ rồi! Chẳng lẽ Tài Ông vì hơi đồng mà theo mới nói cũ? Hãy suy nghĩ kỹ, Tài Ông!

Nguyễn Vy Quan cũng chen vào :

- Tài Ông đã hứa, xin giữ đúng lời hứa, năm ngàn lượng bạc của bọn tại hạ, là số chắc, vả lại một nửa số bạc đã về tay Tài Ông rồi, còn như hẩn, hẩn nói như vậy mà chắc gì hẩn trao ra?

Trần Khởi Tài hét :

- Hai người cầm miệng cho ta nhờ. Ta muốn làm gì tùy ý ta, ta có quyền định đoạt việc của ta. Các người nhờ ta giúp, giúp thì ta lãnh bạc, không giúp thì ta trao hoàn tiền thù lao, bộ các người sợ ta giật hay sao chứ? Đừng chọc giận ta mà khổ đấy!

Phí Minh Tâm ve vuốt :

- Xin Tài Ông dần cơn giận! Dù sao thì bọn tại hạ cũng đáng thương sót hơn đó, Tài Ông! Giúp những kẻ thất thế, là tạo cái hùng danh trên cõi đời, tạo cái đức để dành khi về bên kia thế giới...

Trần Khởi Tài “xi” một tiếng :

- Các người đừng nói chi nữa. Ta nghe rất khó chịu đây.

Vẻ bất mãn hiện lên rõ rệt trên gương mặt của Phí Minh Tâm và Nguyễn Vy Quan.

Cả hai không ngờ Trần Khởi Tài có thể trở mặt một cách dễ dàng và hèn hạ như thế, tuy sự trở mặt đó chỉ mới biểu hiện qua thái độ, chứ chưa phát huy bằng hành động, song cái ý cũng đủ nói lên tư cách con người.

Tuy nhiên, họ chờ xem Trần Khởi Tài có dám đi xa hơn hay không!

Đành rằng, hiện tại, hoặc bất cứ lúc nào, họ không thể đối phó với Trần Khởi Tài bằng vũ lực.

Nếu đủ sức đối phó với y, thì bọn họ cần gì phải thỉnh y trợ giúp?

Nhưng họ cũng có cách báo thù, nếu quả thật Trần Khởi Tài bỏ rơi họ cách trắng trợn.

Trần Khởi Tài đâu đến nỗi quá ngu dại mà chẳng hiểu Phí Minh Tâm và Nguyễn Vy Quan đang phẫn nộ cực điểm?

Nhưng y có sợ gì?

Những kẻ đến yêu cầu, tự nhiên là kém y rồi và có ai sợ kẻ kém hơn mình chứ?

Bất quá, Phi và Nguyễn mắng thâm y là cùng.

Cần gì điều đó, con người ta ai lại chẳng sống vì tiền? Đồng tiền là đầu mối tranh chấp, người giành giật được bao giờ cũng bị kẻ không giành được xuyên tạc, mắng rủa.

Huống chi, cái nghề của y là thế? Ai đấu giá cao hơn, là bắt tay, ai đưa giá thấp, là y bỏ.

Trần Khởi Tài tặc lưỡi, gọi Yến Thiết Y :

- Người đề nghị một cuộc giao dịch, làm cho hai tài chủ của ta phát cáu rồi đó, tuy nhiên, nếu người chambers thêm chút ít, có lẽ ta sẽ chấp nhận!

Nguyễn Vy Quan và Phí Minh Tâm kêu lên :

- Tài Ông, Tài Ông nói gì thế?

Trần Khởi Tài cười hì hì :

- Nói cái việc có lợi cho ta đấy mà!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng đòi hỏi hơn, Khởi Tài! Như vậy là hậu lắm rồi đó nhé!

Trần Khởi Tài cau mày :

- Ít quá! Ít quá!

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Trái lại, ta cho là nhiều!

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Nhiều!

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Năm vạn lượng của ta, năm ngàn lượng của Song Xà giáo, số nào nhiều hơn?

Gấp mười lần đó, Khởi Tài!

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Nhưng họ sẽ gia tăng đến năm vạn lượng, họ sẽ hứa chia chác lợi tức Đại Kim Hà nữa, người nghĩ sao? Ngoài ra, ta còn lời hứa. Thuận với người, ta có năm vạn lượng, lại thêm lợi tức, lại giữ tròn lời hứa, ta có đủ ba điều lợi kia mà!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người quên một điều hại!

Trần Khởi Tài chớp mắt :

- Điều hại như thế nào?

Yến Thiết Y đáp :

- Mạo hiểm! Khiêu chiến với Thanh Long xã là chơi trò nguy hiểm. Giữ lời hứa với Song Xà giáo, bắt quá người thủ nghĩa mà quên rằng đem sanh mạng đùa với tử thần.

Mà hạng người như người, thì sanh mạng quý gấp mười cái “nghĩa”.

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Chưa chắc như vậy đâu, Yến Thiết Y! Cái đó cần phải thực nghiệm mới biết là nó sẽ như thế nào.

Yến Thiết Y thở dài :

- Nhưng sau cuộc thực nghiệm, người có còn đâu? Bởi thực nghiệm là chuẩn bị về cõi chết đó, Khởi Tài! Ta không muốn người chết, nên bằng lòng đền bù cho người chỗ thiệt hại, vì bỏ cuộc thì dù sao người cũng phải mất số bạc to!

Trần Khởi Tài tặc lưỡi :

- Đành thế, song người đưa ra một cái giá quá thấp!

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Thế người đòi bao nhiêu mới xứng ý?

Trần Khởi Tài cười nhẹ :

- Lợi tức tại Đại Kim Hà, mỗi năm lên đến...

Yến Thiết Y lắc đầu, chận lời :

- Không! Không bao giờ ta chấp thuận vụ Đại Kim Hà vào cuộc thương lượng này, ta không thể chịu đựng phiền phức lưu niên, năm này qua năm khác. Một lần, Khởi Tài ơi!

Trần Khởi Tài cau mặt :

- Người kiên quyết?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cực độ!

Trần Khởi Tài suy nghĩ một chút :

- Lần cuối, ta yêu cầu người, gia tăng số đó lên một ít...

Yến Thiết Y bảo :

- Người thử cho một số xem!

Phí Minh Tâm hoảng hốt, kêu lên :

- Tài Ông...

Trùng mắt liếc qua Phí Minh Tâm một thoáng, Trần Khởi Tài lạnh lùng bảo :

- Lão đệ làm cho ta bức lắm phen rồi đó nhé! Ta hành sự luôn có chủ ý chắc chắn, người không được chen vào việc của ta!

14. Chương 14: Tránh Đâu Khởi Số

Trần Khởi Tài chớp mắt :

- Giá tiền? Nhất định là người thừa sức chỉ ra, Yến Thiết Y! Ta dù tham, song tham cũng trong giới hạn nào đó, chứ không phải là không đáy như bọn tầm thường. Người yên trí!

Y bật cười ha hả.

Yến Thiết Y bực gắt :

- Mà người muốn bao nhiêu?

Mường tượng có chủ ý sẵn rồi, Trần Khởi Tài giờ nắm ngón tay, rồi y vừa co từng ngón vừa đếm, đếm xong y thốt :

- Năm! Là năm vạn, nhưng không là bạc, mà là vàng!

Yến Thiết Y “xì” một tiếng rồi so vai, rồi bĩu môi, rồi cười.

Trần Khởi Tài cau mày :

- Người cười cái gì?

Yến Thiết Y vẫn cười, đáp :

- Ta cười cái giá của người nêu ra. Người đòi năm vạn lượng vàng, phải không?

Trần Khởi Tài cao giọng :

- Đúng vậy! Giá tiền là năm vạn lượng vàng!

Yến Thiết Y thở dài :

- Thế là ta không nghe lầm! Nhưng người thì hồ đồ quá cỡ.

Trần Khởi Tài trừng mắt :

- Ta hồ đồ?

Yến Thiết Y gật đầu.

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Như vậy là người không đáp ứng?

Yến Thiết Y đáp :

- Người đòi hỏi quá phận! Năm vạn lượng vàng, ta có thể xuất phát, song người không đáng tiếp nhận, cái giá của người không đến con số đó, Khởi Tài. Người hay vật, hay bất cứ một món đồ gì cũng có cái giá thích nghi của nó, chẳng hạn, người đem bán một con gà, mà người đòi ngàn vàng, thì người ta sẽ cười là người điên! Tự nhiên, ta không điên!

Trần Khởi Tài “hừ” một tiếng :

- Người đánh giá ta thấp hơn năm vạn lượng vàng?

Yến Thiết Y điểm một nụ cười :

- Năm vạn lượng bạc, là cao lắm đó, mua người với giá đó, là ta khách khí đấy, bọn Song Xà giáo chỉ đánh giá người bằng con số năm ngàn lượng bạc, người thấy chứ?

Trần Khởi Tài bật cười ha hả :

- Thế ra, cuộc giao dịch giữa chúng ta bất thành?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tại người đòi hỏi quá phận!

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Người muốn động thủ?

Yến Thiết Y thở dài :

- Người chê năm vạn lượng bạc, thì còn biết làm sao hơn? Chê của ta, để thọ nhận một số chỉ bằng một phần mười, thọ nhận để đem sanh mạng giỡn với tử thần, ta không thấy trên đời này có ai ngu xuẩn hơn người! Thực ra, ta không muốn có cuộc chiến nào giữa người và ta, ta hy vọng người đừng dẫn ta vào cái thế chẳng đáng đừng! Bất lợi cho người lắm đó, Khởi Tài!

Trần Khởi Tài hét :

- Thế tại sao người không chấp nhận cái giá do ta đưa ra?

Yến Thiết Y đáp :

- Người không đủ tư cách mơ mộng đến cái giá đó thì sao?

Bọn người Song Xà giáo thở phào. Trần Khởi Tài không chấp nhận điều kiện của Yến Thiết Y, thế là cuộc chiến không thể không khai diễn.

Phí Minh Tâm kêu lên :

- Tài Ông sợ mất năm vạn lượng bạc. Bọn tại hạ, để gia tăng đủ số cho Tài Ông, ngoài ra, Tài Ông còn chia lời về doanh nghiệp tại Đại Kim Hà nữa đó!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Đại Kim Hà hiện tại, còn trong tay ta, lợi tức gì mà người hứa chia cho Trần Khởi Tài, hả?

Trần Khởi Tài trầm giọng :

- Yến Thiết Y! Người cố chấp như vậy thì đừng oán trách ta nhé! Người ta, lấy của che thân, chớ người lấy thân che của!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Thì của là những vật bất tri, của là khổ thân! Cái khổ, do người tự chuốc, Khởi Tài!

Bọn Song Xà giáo bắt đầu dàn trận, mỗi người giữ một vị trí thuận lợi, sẵn sàng trợ chiến.

Trong khi đó, Trần Khởi Tài từ từ nhích tới từng bước, từng bước.

Bỗng, bàn tay hữu của Yến Thiết Y chộp lên, thanh kiếm nơi tay lóe sáng.

Thấy ánh kiếm, tuy Yến Thiết Y chưa tấn công, Trần Khởi Tài khấn trương ra mặt, y dừng chân lại liền, mắt luôn luôn chớp.

Yến Thiết Y mỉm cười, hỏi :

- Sao? Hối hận rồi không phải?

Trần Khởi Tài hét :

- Ta chờ ngươi đây! Tiến tới đi, chẳng ai ngăn ngươi đâu!

Yến Thiết Y khoát Thái A kiếm một vòng tròn, rồi thu về, chuyển sang tay tả.

Tay tả vươn ra, mũi kiếm thọc đúng khoảng giữa đôi ngươi của Trần Khởi Tài phát xuất.

Trần Khởi Tài cấp tốc thoái bộ tránh.

Mũi kiếm chuyển động, ngàn sao bạc sáng xanh, ngàn sao rơi ào ào xuống phủ đầu, phủ quanh mình Trần Khởi Tài.

Nhanh như chớp, Trần Khởi Tài tràn mình qua một bên, bụng sát mặt đất, chuồn ra ngoài vùng kiếm ảnh.

Yến Thiết Y không buông tha, tiến theo sát.

Trần Khởi Tài lách mình tràn sang, lùi hậu, không dám đương diện tiếp đón thế công của địch, dù chiêu pháp Phách Không Toái Đỉnh của y cực kỳ lợi hại.

Vũ khí của y là Lưu Tinh chùy, đôi quả chùy giấu trong tay áo, đầu dây cột vào cổ tay.

Dùng chiêu tất phải đánh gần, mà đánh gần là đem bàn tay thịt xương chạm vào kiếm, thịt làm sao chống lại được với thép, nên Trần Khởi Tài bỏ chiêu dùng chùy.

Đôi quả chùy hoặc giao chuyền, quả sau nối quả trước, hoặc hai quả cùng giao chéo nhau, chùy rít gió vù vù, tạo khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Chùy của y có hình thức đặc biệt, mình to bằng nắm tay, ngoài nhon, trong tròn, chùy màu đen, dây chùy bằng da trâu vừa dẻo vừa chắc.

Thình thoảng, y cũng tung ra một vài chiêu lực, tiếp trợ với chùy.

Quả y là một tay cao cường, giả như hôm nay, không có Yến Thiết Y thì chắc chắn là bọn Hùng Đạo Nguyên và Vệ Sơn Long phải bị y hạ tại trường.

Tài nghệ đó ngang mức độ bản lĩnh của bọn lãnh chúa là Âm Phụ Cửu.

Cho nên, vừa trông thấy y xuất hiện, Yến Thiết Y lắc đầu, bởi thu thập được y, dù cho là chính chàng xuất thủ, cũng phải khó khăn, nói chi các thuộc hạ.

Chả trách, Song Xà giáo dám đến tận Sở Giác Lãnh, quyết tâm phục thù báo hận.

Yến Thiết Y ung dung điều khiển thanh kiếm, chốc chốc lại chọc sang một nhát, làm cho Trần Khởi Tài kinh hãi từng chấp, từng chấp.

Song phương đã trao đổi được bốn mươi chiêu.

Trần Khởi Tài đã xuất hạn đầy mình, hơi thở dập dồn. Bình sanh, y chưa gặp một đối thủ nào có thể cầm cự với y trong bằng ấy số chiêu.

Giờ đây, đã xuất phát đến bốn mươi chiêu rồi, y chưa nắm được ưu thế, chẳng những vậy, đối phương cứ ung dung như lúc đầu, còn y thì vừa mệt, vừa bối rối.

Xuất phát bốn mươi chiêu, y vận dụng công lực quá nhiều, hầu như xuất phát bốn mươi chiêu, vất vả, nguy hiểm, không tưởng nổi.

Bọn Song Xà giáo đứng bên ngoài, nín thở theo dõi cuộc chiến. Họ không đánh, nhưng người nào cũng đổ mồ hôi lạnh ướt mình.

Rồi dần dần, họ lo âu.

Họ thấy bức tường họ nương tựa, mong báo oán phục hận, bức tường đó như không vững chắc lắm, theo chỗ tưởng tượng của họ lúc ban sơ.

Nếu Trần Khởi Tài bại?

Song Xà giáo sẽ vĩnh viễn tan rã, cơ nghiệp tiêu, thanh danh mất!

Một canh bạc mà họ đen tất cả vốn phó cho rủi may! Và hiện tại thì họ thấy rủi nhiều, may ít!

Rồi họ nhớ lại sự tình sáu năm về trước, tự hỏi, lúc đó gan nào mà họ dám chống đối Thanh Long xã?

Đứng ngoài vòng chiến, họ có đủ bình tĩnh nhận xét tài nghệ đối phương, cái tài quán tuyệt trần gian!

Giả như, khi xưa họ sáng suốt thấy rõ ràng một đối phương lợi hại như thế, thì chắc chắn là họ nhận bại trước khi xuất thủ rồi. Thà mất quyền lợi trên giải Đại Kim Hà, song ít ra họ cũng bảo tồn được thực lực, chứ có đâu để tiêu điều xơ xác mãi đến sáu năm sau mới gây dựng lại nổi?

Và, họ cũng sẽ sáng suốt luôn mà cam phận yếu, bỏ mọi ý chí phục thù báo hận.

Chắc gì họ thực hiện ý chí đó được?

Trong khi họ suy nghĩ viễn vông thì bên trong cuộc chiến vẫn tiếp diễn đều đều.

Bỗng, Trần Khởi Tài lạng mình xuống thấp, vọt từ từ vọt xéo lên, đôi chùy bắn tới, đồng thời hai đạo chưởng phong cũng vút đi, bồi tiếp.

Yến Thiết Y chọc kiếm tạo thành một chiếc thuẫn kiếm quang, ngăn chặn cả chưởng lẫn chùy.

Nhưng kiếm càng loang, chưởng ảnh, chùy ảnh cũng phát mạnh, một biến mười, mười biến trăm, trăm biến ngàn, biến vạn...

Đã đến lúc Trần Khởi Tài giở tuyệt kỹ, Đại Hoàn thất thập thức ra sử dụng.

Rất ít khi y giở tuyệt kỹ, có thể bảo là từ lúc xuất hiện đến nay, chưa lần nào y bị bắt buộc phải sử dụng tuyệt học.

Bây giờ thì không còn đắn đo được nữa, y hy vọng với tuyệt học đó, y sẽ xoay chiều cục diện, trước hết lấy lại quân bình, rồi từ quân bình, tiến đến ưu thế.

Nhưng, Yến Thiết Y không hề bối rối, điều khiển thanh kiếm vững vàng, kiếm quang từng từng, lớp lớp bao bọc quanh mình, hộ vệ chàng một cách kín đáo, chặt chẽ.

Rồi từ thân hình chàng xuất phát một lực đạo lạ kỳ, lực đạo phát ra, cuộn cuộn như trăm ngàn lượn sóng, tiếp nối tràn đi, chẳng những đẩy chùy và chưởng bật dội trở về, mà cả Trần Khởi Tài cũng không đứng vững, phải lùi lại từng bước, từng bước.

Đứng bên ngoài, thoát đầu, bọn Song Xà giáo thấy Trần Khởi Tài thay đổi chiến pháp và Yến Thiết Y chỉ thủ chứ không công, đành nhìn là Yến Thiết Y bị áp lực của chùy và chưởng, hết phương tung hoành, họ reo hò lên, mừng rỡ tưởng là Trần Khởi Tài đã thắng rồi vậy.

Kế đó, thấy Trần Khởi Tài lùi, lùi mãi, lùi với vẻ quỳnh quáng, họ thất vọng đâm lo.

Bất thành linh, Trần Khởi Tài hét lên một tiếng, thay vì lùi, lại tiến gấp.

Một quả chùy bay sang, Yến Thiết Y lách đầu vai, né tránh.

Trần Khởi Tài cấp tốc tung mình lên, gạt cổ tay ngoái quả chùy lộn về, thuận thế giáng luôn xuống đầu vai của Yến Thiết Y.

Yến Thiết Y vì lách vai, thành thất thế, gia dĩ cử động của Trần Khởi Tài cực nhanh, chàng không làm sao tránh kịp.

Quả chùy xuống trúng đầu vai tả của chàng, lướt đi luôn.

Mũi chùy quét ngang đầu vai, rọc tét ngang một đường, máu tuôn ra xối xả. Thanh kiếm Thái A rơi luôn xuống đất.

Hùng Đạo Nguyên xám mặt, tưởng chừng đất dưới chân sụp thành lỗ, làm y chói với.

Trần Khởi Tài bật cười ha hả, tiến lên, tấn công luôn.

Yến Thiết Y trúng đòn đó, mất thăng bằng, nhào xuống đất, nhưng nhanh như chớp, Trần Khởi Tài chưa lao người tới là chàng đã vụt đứng lên rồi.

Vừa đứng lên, như mũi tên lao, chàng xoạc chân nhào mình tới.

Nếu ai không theo dõi kịp động tác của chàng, hẳn là phải cho rằng chàng bị Trần Khởi Tài đẩy dội trở lại. Bởi, vừa vút mình tới là chàng thoái thân ngay. Khi chàng trụ bộ thì khoảng cách giữa song phương độ ba trượng.

Đồng thời gian, Trần Khởi Tài kêu “ừ” một tiếng.

Tay ôm ngực, y loạng choạng lùi lại, lùi đến mấy bước mới đứng vững được.

Thần sắc của y biến đổi quái dị, ngơ ngơ ngác ngác như không tưởng là có việc như thế xảy đến cho y, kinh hoàng, khủng khiếp như không ngờ đối phương lợi hại cỡ đó.

Y lại sững sờ khổ sở, gương tròn đôi mắt to bằng mắt lợn, nhìn chòng chọc đối phương, rồi đến đôi môi dày đầy thịt mấp máy, như muốn nói gì đó, song chẳng tiếng nào thoát lọt.

Bọn Song Xà giáo vừa cao hứng, vụt xiu mặt, niềm thất vọng hiện lên nơi mắt, gương mặt trầm trầm, có lẽ lần này, thì niềm thất vọng sẽ không còn lỵ khai họ nữa...

Bây giờ thì đến lượt Hùng Đạo Nguyên nổi hứng, y bật cười vang, reo hò tán thưởng vị Khôi Thủ chuyển nguy thành an một cách tài tình.

Hai bàn tay đặt nơi ngực, Trần Khởi Tài ngăn chặn máu phun ra, nhưng máu vẫn trào, máu theo kẽ ngón tay chảy ra rờn rờn, phút chốc thấm đỏ vạt áo phía trước.

Máu ra nhiều quá, gương mặt hồng nhuận của y biến màu xanh, càng lúc càng xanh hơn, đôi chân chùng như yếu lại, không kềm nổi thân hình phì nộn, thân hình bắt đầu rung rung, thoát tiên như rừng mình, dần dần thì rung thấy rõ.

Đầu vai thọ thương, Yến Thiết Y có cái vẻ không nghe đau đớn gì, cầm thanh kiếm Chiêu Nhật chà chà vào vạt áo, lau sạch máu, rồi tra luôn vào vỏ.

Một lúc lâu, Trần Khởi Tài mới thốt :

- Ta... ta quên...

Yến Thiết Y gạt đầu :

- Phải! Người quên ta còn một thanh kiếm thứ hai, thanh đoản kiếm, mang cái tên Chiêu Nhật. Phàm ai giao thủ với ta, điều tối cần là không nên quên thanh kiếm đó! Và xưa nay, có biết bao nhiêu người bỏ mạng chỉ vì quên điều tối cần thiết đó! Quên nó, cảm như quên sinh mạng!

Trần Khởi Tài cảm hờn rít :

- Năm vạn lượng! Chẳng những mất toi, mà còn toi luôn tính mạng!

Yến Thiết Y tắc lưỡi :

- Ai bảo người quá ngu? Bây giờ thì muộn rồi! Đường ranh ranh tử chỉ bằng một sợi tóc, ngu xuẩn là vượt sợi tóc dễ dàng!

Khí uất bốc lên, Trần Khởi Tài bước tới.

Nhưng, thân hình vừa dợn, là vừa ngã cúi, y không gượng lại nổi, đành ngã luôn.

Vĩnh viễn y không còn đứng lên được nữa.

Hùng Đạo Nguyên reo to :

- Hoan nghinh Khôi Thủ! Hoan nghinh!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Chấp nhận lời khen của người, Đạo Nguyên!

Hướng qua bọn Song Xà giáo, Yến Thiết Y tiếp :

- Bây giờ, đến lượt các người! Phí Minh Tâm! Nguyễn Vy Quan! Hai người thấy đó, ngoan cố mà làm gì? Trước đây, ta khuyên hai người không nghe, hiện tại, dù các người có lạy ta mà van cầu, ta cũng chẳng dung tha! Hãy dọn mình đi theo Trần Khởi Tài xuống dưới đó mà thuê đám, mướn chém!

Phí Minh Tâm gào to :

- Mạng người còn dài, ta công nhận! Chẳng qua hoàng thiên bất công, trợ kẻ ác, phụ người hiền! Trời hại ta, Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Sai! Phí Minh Tâm! Trái lại, hoàng thiên hữu nhân, phạm những kẻ ngã gục, đều là những kẻ ác, người thấy đó, trước Khởi Tài, bao nhiêu kẻ ác đã ngã, sau Khởi Tài, những kẻ ác sẽ lần lượt ngã, trong số đó có bọn Song Xà giáo các người!

Phí Minh Tâm hét :

- Đứng lên mặt, Yến Thiết Y! Ta quyết không đội trời chung với người, thì cùng lắm là mất mạng thôi. Ta sẽ liều sống chết với người!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Hoàng thiên đã muốn cho kẻ ác bị loại trừ, thì cái số của các người đã vậy, tránh đâu cho khỏi số! Đã đến lúc tà giáo Song Xà của các người bị tiêu diệt rồi đó.

Hùng Đạo Nguyên cao giọng :

- Khôi Thủ! Giao phần thu thập đám đó cho thuộc hạ đi! Chúng không xứng đáng cho Khôi Thủ ra tay!

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Cứ để cho ta. Có vậy, các vị bằng hữu của ta mới an lòng nhắm mắt.

Hùng Đạo Nguyên nói :

- Cũng được, song Khôi Thủ hãy nhanh chóng một tí nhé, mình còn trở về Tổng đường, trong ấy có mấy vị bằng hữu đang chờ. Nên nhớ là đừng chừa một tên nào trong Song Xà giáo sống sót!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải! Ta đâu có muốn một thời gian sau, chúng sẽ trở lại với một tiếng Trần Khởi Tài khác!

Chàng lại hỏi :

- Đám Thất Quân Tử, còn được mấy tên?

Hùng Đạo Nguyên tính :

- Khôi Thủ giết một, lão Tiền giết một, lão Tôn hạ một, tuy tên này chưa chết, song rồi cũng phải chết, hơi thở của hắn mỗi mòn.

Yến Thiết Y thốt :

- Thế là còn bốn mạng! Ta cho người đó, làm sao được thì làm. Phần ta, chặt hai đầu rắn này.

Hùng Đạo Nguyên cười lớn :

- Thế thì thú quá! Mình bắt đầu đi, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y lại gật đầu :

- Phải! Cần tranh thủ thời gian, Đạo Ngươn!

Bọn Song Xà giáo sáu người, phân đứng tại phía sau, vị trí bất đồng, sáu gương mặt đều khẩn trương, ẩn ước có niềm kinh khiếp.

Tuy nhiên, Nguyễn Vy Quan sáng mắt lên.

Hắn vừa thấy thanh Thái A kiếm của Yến Thiết Y còn nằm trên mặt đất, chỗ đó gần nơi hắn đang đứng, nhưng lại cách Yến Thiết Y ngoài ba trượng.

Nếu hắn đoạt thanh kiếm, thì Yến Thiết Y không làm sao ngăn chặn kịp thời.

Nhìn thần sắc của Nguyễn Vy Quan, Yến Thiết Y biết hắn toan tính làm sao rồi.

Chàng nhìn hắn, vừa gật gù, vừa thốt :

- Tính như vậy, được lắm, Vy Quan! Ta xem, người cũng còn khôn ngoan phần nào đấy!

Nguyễn Vy Quan hừ lạnh :

- Người nói gì?

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Người không hiểu?

Nguyễn Vy Quan lại “hừ” một tiếng :

- Hiểu quái gì được ý tứ ẩn giấu của người!

Yến Thiết Y đưa tay chỉ thanh Thái A kiếm, nheo nheo mắt hỏi :

- Người tưởng rằng, nếu người nhặt thanh kiếm đó, thì có ảnh hưởng lớn đến ta?

Nguyễn Vy Quan nghe nóng mặt buông giọng lý :

- Giả như ta có tướng như vậy đi nữa, thì sao?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Bình sanh, ta không thích kẻ khác mó tay vào vũ khí của ta. Hà huống kẻ mó tay lại là một kẻ đối đầu? Thái A kiếm không bao giờ lọt vào tay ai cả, và kẻ nào tiếp xúc nó, kẻ đó bất hạnh nhất trần đời. Kẻ đó phải vĩnh viễn già từ cuộc đời!

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Tuy nhiên, nếu người tưởng rằng mất thanh kiếm đó, là ta mất đi oai lực, ta sẽ không còn lợi hại nữa, thì ta sẵn sàng để cho người có cơ hội nhặt lấy nó, xem cục diện có biến đổi mấy may chăng? Không cần đến nó, ta vẫn lấy tánh mạng của người được như thường. Dễ như thường!

Nguyễn Vy Quan chớp mắt :

- Người nói thật?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Không bao giờ ta nói ngoa. Ta muốn chứng minh là ta không khoác lác! Đối phó với người, ta cần như trò trẻ, thì ta cần gì sử dụng kiếm?

Nguyễn Vy Quan hỏi :

- Người không ngăn trở?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không!

Nguyễn Vy Quan lướt nhanh tới, cúi mình nhặt thanh Thái A kiếm cầm tay.

Nhìn thanh kiếm, hấn buộc miệng kêu lên :

- Quý vô cùng!

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Hấn vậy rồi! Vật tùy thân của Yến Thiết Y mà! Nó phải có giá trị chứ!

Nguyễn Vy Quan cao giọng :

- Hiện tại ta muốn thấy một Yến Thiết Y không kiếm mà có thể tỏ ra là một kiêu bá trên giang hồ hay không! Ta muốn xem thử oai phong của người như thế nào khi mất kiếm! Này, Yến Thiết Y, nếu người có bề gì, thì cũng tại người cam tâm tình nguyện đấy nhé!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta sẽ không nói gì đâu, Vy Quan!

Hướng qua Phí Minh Tâm, Nguyễn Vy Quan tiếp :

- Hấn tự đào mồ, tình nguyện chui xuống lòng đất đó, nhị sư huynh! Mình còn chờ gì nữa?

Phí Minh Tâm nghiêng răng :

- Yến Thiết Y! Giờ cuối cùng của người đã đến rồi!

Người ta, trước khi xuất thủ thế công, cũng phải có lấy một tư thế nào đó, nhưng Nguyễn Vy Quan thì không vậy, đang đứng tự nhiên, bất thành linh hấn lướt tới, tay tả cầm thanh Thái A kiếm, hấn vung lên, tay hữu cầm Đoạt Mạng Xà Mâu cũng vung theo, kiếm chỉ xuất phát cách thông thường, còn mâu thì theo đúng tuyệt học của hấn, gồm ba mươi thức. Mâu chớp chớp, linh hoạt vô cùng.

Yến Thiết Y thi triển một thân pháp cực nhanh, tính toán kỹ từng đường kiếm đường mâu, tránh né trong một góc độ cực hẹp, bất quá vừa đủ nhường vũ khí địch lướt qua, trong khoảng cách suýt soát một tấc là cùng.

Lắm khi, chàng né tránh trước, thành thử khi kiếm hoặc mâu bay sang, thì Nguyễn Vy Quan đã mất cái đích rồi, kiếm hoặc mâu chỉ còn thọc vào khoảng không một cách vô ích.

Bốn Quân tử còn lại, cùng hét lên một tiếng, cùng ào tới, bao vây Hùng Đạo Nguyên.

Vốn đã chuẩn bị sẵn rồi, Hùng Đạo Nguyên ngang nghiêng múa đôi đoản thương nghênh đón.

Né tránh một lúc, Yến Thiết Y phản công.

Chàng vung song chưởng, tạo chưởng ảnh trùng trùng, cuồng phong dấy động xoắn tít chunh quanh Nguyễn Vy Quan.

Đối phương tay không, Nguyễn Vy Quan có đến hai món vũ khí mà vẫn chẳng tạo được một ưu thế nào.

Bắt buộc Phí Minh Tâm phải trợ chiến.

Yến Thiết Y không hề nao núng, ung dung nghênh chiến.

Chàng cố bức dồn Nguyễn Vy Quan lùi lại phía Phí Minh Tâm, cho cả hai đòn đồng lại, Nguyễn và Phi biết vậy, song mấy lần tách nhau ra mà cũng không tách được lâu, rốt cuộc lại dồn chung một chỗ, ngọn côn đầu có khóa của Phí Minh Tâm, vang một tiếng “coong”.

Nhưng trong lúc đó, Yến Thiết Y kín đáo rút thanh Chiêu Nhật kiếm vung lên.

Côn chạm mâu, côn và mâu cùng bật dội trở lại.

Chiêu Nhật đoản kiếm bay sang, Nguyễn Vy Quan quỳnh quáng không làm sao quay Thái A kiếm lộn về ngăn chặn kịp, hứng trọn một nhát kiếm nơi ngực. Chiêu Nhật đoản kiếm đâm lút tận chuôi.

Liền theo đó, Yến Thiết Y rút kiếm về, xoay người nửa vòng, thọc nhanh qua Phí Minh Tâm, trúng nơi hông, mũi kiếm lút sâu vào sườn.

Chỉ qua một thoáng, chàng hạ được hai đối thủ.

Yến Thiết Y lau sạch máu nơi Chiêu Nhật đoản kiếm dưới đế giày, tra kiếm vào vỏ rồi bước tới cạnh Nguyễn Vy Quan, nhặt luôn thanh Thái A kiếm.

Đoạn chàng nhìn sang cuộc chiến giữa Hùng Đạo Nguyên và bốn Quân tử.

Chàng giục :

- Nhanh lên, Hùng Đạo Nguyên!

Sẵn thanh Thái A kiếm nơi tay, chàng tiến lên, vung tay loang một vòng. Hai Quân tử không kịp rút thăm nửa tiếng, cũng ngã nhào.

Còn lại hai tên, chúng hoảng quá, nên chậm ứng phó, bị Hùng Đạo Nguyên tặng mỗi tên một ngọn đoản thương.

Hùng Đạo Nguyên thở phào thốt :

- Chiến trường thu dọn kỹ rồi đó, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta đã khuyên chúng hết lời, chúng không nghe! Ngoan cố lắm chỉ thiệt thân thôi.

Yến Thiết Y lại nghiêm giọng chính Hùng Đạo Nguyên :

- Ta thấy ngươi quá chật vật với bốn tên Quân tử của Song Xà giáo đó, Đạo Ngươn. Nên nhớ, thân xác của chúng ta càng ít vết sẹo càng đẹp, sẹo đành là huy chương của thành tích oai hùng, song nó cũng là một chứng tích nhục nhã, từ nay ngươi nên năng luyện đôi đoản thương của ngươi. Đừng quá ỷ trực vào ta mà rồi có một ngày nào đó, ngươi sẽ tử huyệt.

15. Chương 15: Âm Hồn Bất Tán

Thoáng đỏ mặt, Hùng Đạo Nguyên áp ứng :

- Huấn thị của Khôi Thủ, thuộc hạ xin ghi vào lòng. Thực ra, bọn ấy là những tay khá, giả như một đối hai, thì thuộc hạ dễ dàng nuốt sống chúng, nhưng một đối bốn, dù sao thuộc hạ cũng có lúng túng, hoang mang...

Yến Thiết Y nói :

- Bại, thì không rồi, mà thắng thì ngươi khó khăn lắm, bất cứ trong cuộc chiến nào, mình càng kéo dài thời gian, càng bất lợi. Cố gắng trau dồi bản lĩnh, để luôn luôn dành phần chủ động trong mọi cuộc tranh chấp. Ta hy vọng ngươi hay Thôi Hậu Đức, cùng bọn Vệ Sơn Long đều càng ngày càng tiến bộ. Thanh Long xã cần có sự tiếp trợ đắc lực của các ngươi, chứ chẳng phải do một ta mà được kiên cố.

Nhìn quanh một lượt khắp bọn thủ hạ đứng thành hàng bên ngoài xa xa, chờ lệnh, Yến Thiết Y khoát tay, bảo :

- Ở lại đây mười tên, thu dọn chiến trường sạch sẽ, còn bao nhiêu, quay mình chạy về Tổng đường...

Yến Thiết Y lại dặn thêm :

- Xác nào chôn được, thì chôn, không chôn được, quăng xuống hố, xách nước rửa máu sạch sẽ, làm sao cho tàn tích tiêu tan.

Hùng Đạo Nguyên tiếp nối :

- Không nên lục soát trong các thi thể lấy tài vật. Hãy để cho chúng mang luôn xuống tuyền đài. Các người đừng tham lam vu vơ, mà rồi hồn ma của chúng cứ mãi về yêu sách trong mộng.

Mười thủ hạ cùng “vâng” một tiếng.

Hùng Đạo Nguyên cao giọng tiếp :

- Xong việc rồi, tìm ta mà báo cáo công tác.

Thủ hạ lại “vâng” một tiếng, đoạn phân nhau chạy đi thi hành trách vụ.

Trong khi đó thì Yến Thiết Y từ từ bước về phía Đạn Kiếm Lâu.

Đạn Kiếm Lâu là vọng lâu canh nơi cổng, như cái tên của nó, tòa vọng lâu này luôn luôn có mai phục một số nhân viên, sẵn sàng ứng chiến khi có sự xâm nhập bất thần của địch.

Hùng Đạo Nguyên chạy theo sau chàng.

Y gọi :

- Mình vào gấp bên trong chứ, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y buông một câu ngoài đề :

- Ta vừa nghĩ đến Trần Khởi Tài đây!

Hùng Đạo Nguyên trở mắt :

- Chẳng lẽ còn vấn đề liên quan đến hắn? Cả Trần Khởi Tài lẫn Song Xà giáo đều bị tiêu diệt hết rồi mà?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Chẳng phải là hậu hoạn hay hậu quả gì cả. Ta cảm khái về lòng tham của con người. Tham là nguồn gốc của mọi tai họa. Nếu con người biết đủ, biết dừng ở cái mức thích nghi của mình, thì làm gì có sự tranh chấp, làm gì có họa diệt thân? Chẳng qua, người ta nuôi dưỡng dục vọng vô cùng tận, làm hết sức mình để thỏa mãn dục vọng không đáy đó, được tấc đòi thước, được thước đòi trượng, đòi dặm, cho nên suốt đời không bao giờ mãn nguyện, để rồi cuối cùng phải chết với niềm bất mãn, dù rằng họ thu hoạch một tích tụ phi thường.

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Phải lắm!

Yến Thiết Y thở dài :

- Năm vạn lượng bạc, kể ra cũng làm một sự nghiệp khá lớn đấy, nếu Trần Khởi Tài khiêm nhượng một chút, hắn sẽ hài lòng với số bạc đó, hắn sẽ được sống sung sướng suốt đời. Bây giờ thì, chẳng còn gì, cả sanh mạng cũng đi đời luôn!

Nhưng, Hùng Đạo Nguyên đâu phải là con người thích dài dòng, về thứ triết lý đó, y gật đầu cho có lẽ vậy thôi, rồi y hỏi :

- Vết thương của Khôi Thủ?

Yến Thiết Y điềm nhiên :

- Không đáng kể. Rách da, té thịt là sự thường của những kẻ ăn cơm mặc manh áo, qua lại giang hồ. Qua mấy hôm là sẽ lành thôi.

Hùng Đạo Nguyên trầm ngâm một chút, lại hỏi :

- Tại sao lúc đó Thái A kiếm vuột tay Khôi Thủ? Khôi Thủ giả vờ, để dụ địch, hay là thực sự bị đánh rơi kiếm?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Phách Không Toái Đỉnh chuông của Trần Khởi Tài lợi hại lắm, thường thường kinh đạo phát ra, thì chỉ cuốn thẳng tới đích thôi, nhưng kinh đạo của Trần Khởi Tài trái lại đặc biệt, nó không cuốn thẳng tới, mà nó xoáy xoáy như con trốt, như hốt mục tiêu về với hấn, ta bị hấp lực của Đại Hoàn thất thập thức do hấn phát xuất thành ra chới với, suýt chi trì không vững. Hấp lực đó mạnh quá, hốt luôn thanh kiếm của ta, trong lúc bất thần, ta không kịp kèm chắc, thành ra kiếm vuột tay. Sự thật là vậy, ta không hề giả vờ. Chỉ có việc ta ngã xuống, thì đúng là ta lừa hấn. Ta làm như không phương tiếp tục giao thủ được nữa.

Hùng Đạo Nguyên cười hì hì :

- Và cuối cùng, Trần Khởi Tài mắc mưu! Khôi Thủ làm thuộc hạ lên ruột từng chap, từng chap vậy đó!

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Nếu đổi lại là thuộc hạ ở vào địa vị hấn, thì thuộc hạ chấp nhận số bạc thương lượng, vẫn có danh nghĩa và vinh dự hơn số bạc thuê, đành là không hơn không kém gì.

Đặt chân lên thềm Đạn Kiếm Lâu, Yến Thiết Y đưa mắt nhìn quanh, lộ vẻ nghi ngờ, đôi mày cau lại.

Chàng dừng lại đó.

Hùng Đạo Nguyên vội hỏi :

- Khôi Thủ phát hiện ra điều chi phải không?

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Tại sao vắng lặng thế này?

Vắng lặng thật! Không một bóng người, không một tiếng động.

Bây giờ Hùng Đạo Nguyên mới để ý. Y cũng lấy làm lạ như Yến Thiết Y, lẩm nhẩm :

- Tại sao thế? Tại sao? Chẳng lẽ...

Y muốn nói, chẳng lẽ địch đã làm sổ sạch tất cả những người trong khu Đạn Kiếm Lâu, nhưng y làm sao mở miệng nói câu đó được?

Đúng lúc đó, từ phía trong sâu, một bóng người lao vút qua, toàn thân nhuộm máu hồng, trông rợn vô cùng.

Hấn thở hồng hộc, như dùng chân mà vượt hàng trăm dặm dài, không hề dừng lại một phút.

Người đó, là một trong năm vị Tự sự tại Hình đường, tên là Hà Tam, ngoại hiệu Thiết Cước.

Hùng Đạo Nguyên lướt tới chặn lại, hét :

- Hà Tam! Làm gì mà ngươi có cái vẻ hồn bất phụ thể thế, hả?

Thấy Yến Thiết Y và Hùng Đạo Nguyên, Hà Tam như thấy cứu tinh, vội chạy đến báo cáo :

- Bẩm Khôi Thủ và đại hộ vệ, nguy! Nguy to! Bọn thuộc hạ... tới bởi manh giáp! Địch hùng mạnh quá...

Yến Thiết Y bình tĩnh khoát tay :

- Thở đi, thở cho khỏe rồi hãy tường trình sự việc, Hà Tam. Đừng vội vã!

Hùng Đạo Nguyên “hừ” một tiếng :

- Người thì luôn luôn vậy đó, tại sao lại không trầm được tính khí chứ? Là một Tư sự Hình đường, người cứ giữ tính nóng nảy, hấp tấp như thế thì có ngày gân oan ức cho người ta không nhỏ đấy!

Thở một lúc, lau mồ hôi mắt, Hà Tam bắt đầu thuật :

- Khôi Thủ và các vị ra bên ngoài rồi, thì địch đến liền. Chúng gồm năm tên, bọn thuộc hạ hay kịp lúc, kéo đến bao vây. Nhưng, chúng là những tay cực cao cường, chẳng những bọn thuộc hạ không ngăn chặn nổi, mà còn bị chúng hạ sát lần hồi, cho đến lúc thuộc hạ chạy ra đây thì đã có hơn hai mươi đệ huynh bị chúng đánh ngã.

Ngoài ra, chúng còn đang dùng hỏa dược, đốt cháy khắp nơi. Vị trưởng nhóm Tư sự là Đặng Trường, mấy lượt phái đệ huynh chạy đi thông báo với Khôi Thủ, song chẳng người nào thoát chạy khỏi tay chúng. Mình bao vây chúng mà rồi trở thành bị chúng dồn đông lại một phía, ngăn chặn mọi liên lạc với bên ngoài. Cuối cùng, thuộc hạ liệu chết vọt đi...

Yến Thiết Y lại khoát tay :

- Được rồi! Ta đã hiểu!

Hà Tam lại tiếp :

- Sau đó, Tôn Tam Năng và Tiền Mộ Cương vào đến, cục diện xoay chiều trở lại.

Hai Vệ Sơn Long đáng ngã ba tên bên đối phương, nhưng lão Tiền thọ thương nơi đùi và một người Tư sự Hình đường táng mạng. Bất ngờ, từ trong xó nào đó chẳng rõ, hai tên nữa chạy ra, tăng cường thực lực của đối phương, hai tên này có bản lĩnh cao cường gấp mười lần ba tên đã chết. Tiền Mộ Cương vì thọ thương, yếu sức, không chi trì nổi, bị địch sát hại. Một Tư sự Hình đường nữa cũng bị hai tên sau giết luôn. Hiện, tình huống cực kỳ nguy ngập, Đặng Trường và Tôn Tam Năng hết phương chống đỡ, cả hai có thể bị hạ trong bất cứ phút giây nào. Còn bọn thuộc hạ thì có thêm mười người nữa đang bị chúng dồn vào tử địa...

Hùng Đạo Nguyên hét lên như sấm :

- Tức chết! Tức chết! Bọn này từ đâu đến mà dám tung hoành tại Tổng đường Thanh Long xã như vào chỗ không người?

Yến Thiết Y bình tĩnh hỏi :

- Người ra đây tìm ta, để cầu viện nơi ta? Giả như ta còn bận giao đấu với đám Song Xà giáo thì sao?

Hà Tam kinh hãi, ấp úng :

- Cái đó... cái đó... Khôi Thủ ơi! Bọn thuộc hạ hết phương chi trì, nếu tình hình không chuyển biến thì... chắc là sẽ còn nhiều người nữa ngã gục.

Yến Thiết Y hỏi :

- Địch hiện đang ở đâu?

Hà Tam đáp :

- Ở phía hậu viên, bên hữu :

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đi!

Hùng Đạo Nguyên vươn tay nắm cánh tay Hà Tam, lôi hắn chạy đi như bay.

Vừa chạy, Hùng Đạo Nguyên vừa mắng, mắng liên miêng, Hà Tam thì chẳng nói gì, bắt quá chốc chốc hắn phụ họa một vài tiếng, lấy lòng người đại hộ vệ của Khôi Thủ thôi.

Qua khỏi Đạn Kiếm Lâu, họ thấy rõ bức tường sau của Long Hồn sảnh đồ vỡ, gạch vôi dòn đồng, cả ngôi mái hậu của đại sảnh cũng đổ xuống, cát bụi còn bay vùn vùn, chưa lắng đọng hẳn.

Hùng Đạo Nguyên lại hét :

- Ta có cho hơn trăm thuộc hạ từ ngoài cổng chạy vào tiếp viện các người, chúng đi đâu mà để cho địch tự tung, tự tác như thế này?

Hà Tam đáp :

- Họ vừa vào đến nơi thôi, họ vào sau khi địch phóng hỏa pháo phá vỡ Long Hồn sảnh như thế đó.

Họ vượt qua Hắc Vân Kiều, đến hậu viện.

Từ Hắc Vân Kiều nhìn tới, họ thấy xác chết nằm ngổn ngang, dài dài đến tận địa.

Xa xa, các đệ huynh Thanh Long xả thủ vũ khí, đứng thành vòng tròn, tại trung tâm Tôn Tam Năng, Đặng Trường đang liều chết cầm cự với bốn kẻ địch.

Xem ra, Tôn Tam Năng và Đặng Trường chỉ còn dững khí thôi, chứ lực khí thì hầu như tiêu tan đến điểm cuối cùng.

Một viên Tư sự chạy loay hoay bên ngoài cuộc chiến, không làm sao xáp vào được để tiếp trợ, bởi khí thế bốn tên địch mạnh quá, hấn dù liều lĩnh nhập cuộc cũng bị đánh hất ra ngay.

Hùng Đạo Nguyên đảo mắt quanh bên ngoài, chẳng thấy Yến Thiết Y. Y lấy làm lạ, y tự hỏi, tại sao vị Khôi Thủ lại vào chậm thế?

Không thể đợi được, Hùng Đạo Nguyên quay sang Hà Tam bảo :

- Chúng ta vào cuộc đi, Hà Tam! Nếu chờ Khôi Thủ đến, e không còn kịp nữa, bọn Tôn Tam Năng kiệt sức thấy rõ!

Hà Tam cau mày :

- Nếu Khôi Thủ quở?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Ta chịu trách nhiệm cho. Chờ thì hỏng việc mất!

Cách cục trường độ trượng, có một cây to, nhánh xà xuống thấp, lá rườm rà.

Yến Thiết Y từ trên tàng cây buông mình xuống, cạnh nhánh đó, nhẹ như chiếc lá rơi.

- Khôi Thủ đã đến kìa!

Hùng Đạo Nguyên vội lôi Hà Tam chạy đến nghênh đón.

Yến Thiết Y “suyt” một tiếng, bảo khẽ :

- Đừng làm kinh động chúng. Chúng không tưởng là mình giải quyết bọn Song Xà giáo nhanh chóng như thế này đâu, và cho rằng mình còn ở ngoài cổng đang giao thủ.

Hùng Đạo Nguyên thốt :

- Không thể chờ lâu được, Khôi Thủ. Bọn Tôn Tam Năng, Đặng Trường đang nguy đến nơi rồi. Mình phải vào gấp.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Tự nhiên là phải vào, nhưng đừng vội, chưa sao đâu. Đúng là trong bốn tên, có hai tên mới tham gia cuộc chiến sau này, song ta xem cả bốn không phải cùng chung một bọn đâu. Nhất định là chúng thuộc hai tổ chức riêng biệt...

Hùng Đạo Nguyên “hừ” một tiếng :

- Chẳng cần biết chúng chung bọn hay riêng bọn, mình cứ hạ tất cả bốn tên, chúng dám đến đây gây sự, là địch rồi, bọn nào cũng đều là địch, cứ bắt hết rồi truy ra.

Ba người cùng bước tới.

Bọn thuộc hạ bao vây bên ngoài, trông thấy Khôi Thủ, bất giác tươi hân gương mặt, reo hò vang dội.

Rồi những người ở phía Yến Thiết Y thấy chàng xuất hiện, đồng tản ra hai bên, dọn thành một lối vào.

Nhưng bên trong, bốn địch nhân giật mình, cùng gọi khẽ nhau, bảo dè dặt.

Bất thành linh, hai trong bốn người tung bổng người lên không, vượt ngang qua đầu bọn thuộc hạ Thanh Long xã thoát đi.

Còn lại hai người, họ cùng quay lưng lại từ trong đánh ra.

Đúng lúc Hùng Đạo Nguyên và Hà Tam đến nơi, cả hai mỗi người chặn một địch nhân, xuất thủ liền.

Tôn Tam Năng gọi Đặng Trường :

- Lão Đặng! Ta và người đuổi theo hai tên kia đi!

- Không cần! Cứ hiệp nhau lại đây, hạ cho kỳ được hai tên này, Khôi Thủ đã đuổi theo hai tên đó rồi!

Đúng vậy, vừa thấy hai địch nhân tung mình lên không, Yến Thiết Y biết là họ định thoát chạy, chàng đoán được hướng của họ bằng vào tư thế, nên cấp tốc phi thân đuổi theo.

Vừa đuổi, chàng vừa mừng thầm, cho rằng như thế này thì chàng sẽ bắt đi phần nào vất vả.

Bởi chàng cũng như các vị lãnh chúa, các nhân viên cao cấp khác, đang vận dụng tâm cơ tìm ra manh mối quanh các vụ thất tung tại các phân cuộc.

Kể vào hành thích chàng, kẻ toan đầu độc chàng và hai người này chắc chắn là có liên quan đến các vụ thất tung.

Nếu bắt được họ, thì sự việc sẽ được giản dị hóa quan trọng!

Do trực giác, chàng dám quả quyết hai người vừa thoát đi, chẳng phải là dư đảng Song Xà giáo.

16. Chương 16: Chưa Năm Được Gì

Hai người đó, quả có bản lĩnh phi thường, vừa chớp mình là bay lướt đi như đôi chim ưng vỗ cánh tung mây, mỗi cái phóng chân là vượt một khoảng cách trên năm, sáu trượng, thoáng mắt họ đã ra khỏi phạm vi Tổng đường Thanh Long xã.

Theo những lối khúc khuỷu, quanh co, giữa những đỉnh thấp cao của vùng Sở Giác Lãnh, họ chạy xuống chân núi.

Thân pháp của họ cực nhanh, gia dĩ họ chạy chết, nên tốc độ chấp cả gió, đà vọt cơ hồ bắt kịp mũi tên lao.

Nhưng, thuật khinh công của Yến Thiết Y đã đạt đến mức siêu huyền, tuy trong nhất thời chàng không đuổi kịp, song dần dần, chàng thu hẹp khoảng cách, càng lúc càng gần hơn...

Song phương chỉ cách nhau độ trượng.

Đến lúc đó, Yến Thiết Y chợt nghĩ đến một việc.

Một việc mà bất cứ ai đuổi theo hai người chạy phía trước, cũng phải lo nghĩ đến.

Rồi chàng tự nhủ, còn thanh kiếm Thái A sau lưng đây, sự lo nghĩ đó không thành vấn đề nữa.

Hai trước, một sau, họ đuổi và chạy đến lưng chừng núi.

Bỗng hai người chạy phía trước, tách ra, một rẽ hướng tả, một rẽ hướng hữu.

Yến Thiết Y vội vòng tay rút thanh kiếm Thái A, đồng thời chàng vung kiếm phóng vút đến người rẽ sang hướng tả.

Người hướng tả chợt rú lên một tiếng thảm, thanh kiếm xuyên từ lưng trở ra ngực, đà kiếm rất mạnh, đẩy hẳn văng tới, xa ngoài ba trượng, ầm ầm lọt luôn vào một cái hang.

Không quay đầu lại, Yến Thiết Y gia tăng tốc độ, đuổi theo người phía hữu.

Chàng cần gì quay đầu xem kết quả như thế nào, tiếng rú đó đủ chứng minh là chàng đã đắc thủ.

Tiếng rú thẳm làm kinh khiếp người chạy về hướng hữu, vô tình trung, hấn chậm chân lại, rồi quay đầu nhìn.

Không nhìn còn khá, nhìn thấy cái gì xảy ra rồi, hấn bay hồn bạt vía.

Trong khi hấn kinh hoàng, chậm chân, Yến Thiết Y vẫn phóng chân đều đều, thu khoảng cách lại chỉ còn độ sáu thước.

Khoảng cách thu hẹp từng giây, từng giây.

Người đó cứ cầm đầu chạy, hơi thở hồng hộc, mồ hôi đầm ướt cả mình.

Tin chắc thế nào cũng bắt kịp, Yến Thiết Y lạnh lùng gọi :

- Còn gượng làm chi nữa, bằng hữu? Hy vọng gì mà gượng? Dừng lại đi cho khỏe xác.

Người đó cố chạy.

Yến Thiết Y lại gọi, lần này tiếng gọi nghe sát bên tai hấn :

- Một vô ích, bằng hữu! Hãy nghe tại hạ nói đây, đứng lại đi. Giả như tại hạ muốn giết bằng hữu, thì chỉ cần vươn tay ra thôi, bởi tại hạ đã đến sát bên bằng hữu rồi.

Người đó cứ chạy, xem chừng đã ngất ngư lắm rồi, nhưng hấn vẫn cầm đầu chạy, bất kể là có chạy thoát được hay không.

Chân hấn bắt đầu loạn choạng, mừng tượng hấn sẽ ngã quỵ trong phút giây.

Yến Thiết Y nổi giận, vừa tung mình lên, vừa quát :

- Xem ra, bằng hữu chưa xuống huyện đài, hấn chưa biết diêm vương!

Đồng thời, chàng rút chiếc võ kiếm sau lưng, quạt xuống vai người đó, võ kiếm trúng vai. Người đó “hự” lên một tiếng, lạng mình qua bên, định chuồn đi.

Nhưng Yến Thiết Y đã đáp xuống phía trước rồi. Chừng như đoán được ý định của đối tượng, chàng tung sang hấn một ngọn cước.

Trúng cước, hấn ngã nhào, lộn đi mấy vòng.

Hấn cũng là tay gan lỳ, trong khi lộn người, hấn thừa thế phóng ngược lại một đường đao, đao có tấm độc, vào mình Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y cử chiếc võ đao hất thanh đao vệt ra ngoài, đao vừa tạt qua một bên, chàng ấn luôn đầu võ đao ngay yết hầu người đó.

Bị chế ngự, hấn nằm ngửa mặt, không dám nhúc nhích, y phục ướt sũng, mồ hôi quyện đất cát lem luốc, hấn thở ồ ồ.

Yến Thiết Y nhìn hấn thốt :

- Thở đi, bằng hữu! Thở cho khỏe rồi đáp mấy câu hỏi của tại hạ.

Người đó vừa trừng mắt nhìn chàng, vừa thở.

Một lúc sau, Yến Thiết Y hỏi :

- Khỏe rồi chứ?

Chợt hấn nhắm mắt lại.

Nắm mắt là chấp nhận số phận, mặc cho Yến Thiết Y muốn làm gì thì làm.

Mắt nhắm khít, như thách thức Yến Thiết Y đem bất cứ vật gì, cạy miệng hấn, nhất định cái miệng đó không hề hé mở.

Yến Thiết Y cười hì hì :

- Điều bộ đó không cần thiết, bằng hữu! Hà tất phải biểu lộ!

Người đó bất động, một đoạn gỗ cũng trở mình như thể thôi, chứ không hơn.

Yến Thiết Y trầm giọng tiếp :

- Bằng hữu muốn cho tại hạ biết là sẽ không đáp bất cứ câu hỏi nào của tại hạ, phải vậy không?

Người đó như câm, như điếc.

Yến Thiết Y tiếp :

- Giá như bằng hữu tưởng rằng, với điều bộ đó, bằng hữu trí thân vật ngoại, không màng đến bất cứ cái gì quanh mình, không cảm giác, thì tại hạ hy vọng bằng hữu giữ thái độ dửng dưng đó đến cùng, đừng bao giờ mở miệng hoặc van xin hoặc đáp ứng một câu gì của tại hạ. Tại hạ nghĩ, ý chí dù cứng, ý chí dù kiên cường, song xác thịt là thứ mềm mại, là thứ chịu thử thách dễ nhất, xác thịt có là bằng đồng, bằng sắt, lửa đốt phải chảy ra, xác thịt có là bằng đá, búa đập cũng phải tan ra, người ta không sờ mó đến ý chí của bằng hữu, bởi nó là thứ vô hình, nhưng người ta có thể hành hạ thứ hữu hình. Và tại hạ có hơn ngàn vạn phương cách làm cho thứ hữu hình đó bật thành tiếng, những tiếng mà tại hạ chờ nghe!

Người đó cứ như câm, như điếc.

Chờ một chút, Yến Thiết Y hỏi :

- Bằng hữu muốn chịu đựng một cuộc thực nghiệm?

Người đó vẫn câm, vẫn điếc.

Yến Thiết Y thở dài :

- Trên đời này, tại sao lại có hạng người chuốc khổ một cách không đúng chỗ, đúng việc như thế? Vậy là bằng hữu chối bỏ xác thân rồi! Chối bỏ xác thân là chết, bằng hữu ơi!

Yến Thiết Y có cảm tưởng là mình đối thoại với đoạn gỗ.

Chàng nhích bước đến gần hơn, tiếp :

- Con người chỉ có mỗi một xác thân duy nhất, hư hoại rồi là cầm như hồng luôn không có nhiệm mầu nào giúp sửa chữa, chấp vả đúng như nguyên thủy! Thời thường khi hối hận thì sự việc đã rồi, bằng hữu ơi!

Người đó câm và điếc như cũ.

Yến Thiết Y nhích lại gần hơn :

- Bằng hữu kiên trì? Nên nhớ, đây là lần hỏi cuối cùng đấy!

Người đó cứ câm và điếc.

Yến Thiết Y thở dài :

- Bằng hữu buộc tại hạ phải làm cái việc mà bình thường tại hạ chán ghét nhất, cái việc khơi động cho những người câm biết nói, những người điếc biết nghe. Thôi thì đành vậy chứ biết sao, trong cái thế chẳng đặng đừng này!

Chàng cúi mình xuống, đưa tay sờ vào mình hắn.

Chẳng rõ chàng bóp thế nào, hắn thấy ngàn sao lóe sáng trước mắt, ngàn sao hợp lại thành một vầng lửa, mắt hắn hoa lên, mồ hôi vã ra như tắm, thân hình co quắp lại, uốn quăn, lắc lư, lảo đảo, dây dụa rồi cuộn tròn, rồi tháo ra.

Trông thảm quá!

Không buông tha, dù là một giây, cứ mỗi lần hắn oằn oại đưa lưng lên là Yến Thiết Y dùng đầu vỏ kiếm thọc vào chỗ nhức.

Cuối cùng, hắn bắt đầu “oái” một tiếng.

Yến Thiết Y tắc lưỡi :

- Tại hạ đã nói, dù là kẻ câm, gặp tại hạ cũng phải mở miệng mà! Nhưng chưa phải là thứ tiếng tại hạ chờ nghe! Cố gắng lên, bằng hữu, nói gì cho nghe được đây!

Với thủ pháp cực độc, chàng tiếp tục gia hình.

Hết phương chịu đựng, người đó hét lên :

- Dừng tay! Dừng tay!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Đủ rồi phải không, bằng hữu?

Người đó run giọng thốt :

- Yến Thiết Y! Giết ta đi! Hành hạ ta là hèn! Nếu ngươi là anh hùng, thì đừng giở thói hèn hạ, đối phó với kẻ chiến bại dưới tay người!

Yến Thiết Y tắc lưỡi :

- Tại hạ không phải là khát máu. Vả lại không cần thiết giết bằng hữu, thì giết làm gì?

Đầu võ kiếm nhích mạnh, ấn xuống sườn.

Có tiếng rắc vang lên, một thanh sườn gãy.

Người đó thét lên như lợn bị chọc tiết, mắt trợn trừng, lệ trào ra chảy ròng ròng.

Yến Thiết Y thốt :

- Tấn kích mới chánh thức bắt đầu khai diễn, với một thanh sườn đó nhé, bằng hữu. Sau một là hai, sau hai là ba, lần lượt đến thanh cuối cùng, rồi chuyển sang địa hạt khác...

Người đó hét lên :

- Khỏi! Ta nói! Ta bằng lòng nói...

Yến Thiết Y gật đầu :

- Có vậy mới phải chứ! Sống khổ, chết dễ, nếu bằng hữu muốn chết, thì còn nói gì! Đáng hận cho bằng hữu! Phải chi, lúc đầu, bằng hữu biết điều một chút, thì tại hạ đâu có làm khó nhau? Tuy nhiên, cũng chưa muộn! Thông thả mà nói, khi nào bớt đau, sẽ nói, bằng hữu!

Rồi chàng bắt đầu hỏi, hỏi trước để hắn suy nghĩ, đáp sau :

- Gần đây, nhiều tai biến dồn dập phát sanh gây bất lợi cho Thanh Long xã, hẳn có kẻ nào đó, hoặc tổ chức nào đó, âm thầm chủ mưu đối đầu với bốn Xã, bằng hữu là thuộc hạ của kẻ đó? Hay một phần tử trong tổ chức đó?

Người ấy gật đầu.

Hắn không xác nhận chủ mưu là một người hay một tổ chức, chỉ thừa nhận có tham gia thôi.

Yến Thiết Y đòi một xác nhận :

- Phần tử của một tập đoàn?

Người ấy gật đầu.

Yến Thiết Y lại hỏi :

- Gồm bao nhiêu người?

Người ấy đáp :

- Năm người.

Yến Thiết Y hỏi :

- Ai là thủ lĩnh?

Người ấy rung môi mãi, song chưa nói tiếng nào, ánh mắt chớp chớp, niềm kinh khiếp ngời lên thấy rõ.

Chùng như nghe nhắc đến vị thủ lĩnh của hắn, là hắn như thấy tử thần hiện ra trước mặt Yến Thiết Y trấn an hắn :

- Chẳng sao đâu, bằng hữu đừng quá sợ. Oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ biết mà, cái đích của một cuộc báo thù, là kẻ chủ mưu, chứ hạng thừa hành vô tội, bởi hạng đó thừa hành mạng lệnh, Thanh Long xã sẽ để yên, bằng hữu chắc chắn như vậy.

Người ấy lắc đầu, đáp :

- Ta không biết, không ai biết vị thủ lĩnh của tập đoàn là ai!

Yến Thiết Y dụ :

- Cứ nói ra đi, sợ gì mà giấu diếm, bằng hữu? Tại hạ sẽ bảo đảm bằng hữu được an toàn. Không một ai dám động chạm đến bằng hữu.

Người ấy lắc đầu :

- Ta hiểu, người là tay khuấy nước chọc trời trên giang hồ, không ai dám trêu vào người. Nhưng, người không đối phó nổi với vị thủ lĩnh của ta đâu. Bằng có là người đó dám trêu chọc đến người. Thủ hạ của người, người không bảo vệ nổi, thì tài gì mà người bảo vệ được ta?

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Không thể vịn vào phiên diện mà bình luận toàn diện, bình luận như thế là sai, bởi không đủ yếu tố hậu thuẫn, ví dụ bằng hữu lấy cái kết quả của các sự việc vừa qua, những sự việc giáo đầu cho một cuộc tranh chấp vĩ đại, mà đoán định chung cuộc, thì không thể nào đúng được. Phàm muốn so sánh hai lực lượng, để xem lực lượng nào mạnh, lực lượng nào yếu, thì phải chờ hai lực lượng đó công khai tiếp xúc với nhau chứ.

Hiện tại, kẻ kia núp trong bóng tối, âm thầm chờ cơ hội, thỉnh thoảng đưa ra một đòn lén lút, hành động đó, kẻ bất tài cũng làm được như thường, chỉ cần ít nhiều gian trá là đủ. Như thế, sao đáng gọi là cao cường? Một ngày nào đó, tại hạ khám phá hành tung của đối phương, lúc ấy mới có thể nói là ai mạnh, ai yếu, bằng hữu đề cao vị thủ lĩnh của mình như vậy là sớm đó!

Người ấy thốt :

- Nhưng...

Yến Thiết Y khoát tay :

- Chẳng có nhưng gì hết. Tại hạ chỉ cảnh cáo bằng hữu là khoan võ đoán. Cái gì phải đến, sẽ đến, đến trước mắt bằng hữu, nếu bằng hữu sống sót đến thời gian đó.

Hiện tại bằng hữu hãy cho biết, vị thủ lĩnh của bằng hữu là ai. Tiết lộ điều đó, là bằng hữu có hy vọng sống sót đây. Tại hạ đã thấy phần nào kẻ chủ mưu chỉ chuyên nấp trong bóng tối, gây khủng bố thôi, chứ đương trường, công khai, mở một màn tranh chấp, thì chắc chắn là y chẳng có cam đảm làm. Bằng hữu nên tính ngộ, đừng ngu chung với kẻ thiếu tài, thiếu đức, mà toi mạng một cách oan uổng. Thân vóc do phụ mẫu sanh ra, đừng phí phạm đem hiến dâng cho kẻ lợi dụng mà rồi phải lỗi đạo hiếu với bậc sanh thành.

Người ấy lẩm nhẩm :

- Dù sao, y vẫn thừa sức giết ta! Y có trăm ngàn phương cách trừng phạt ta, nếu ta phản bội y.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Tại hạ sẽ ở bên cạnh bằng hữu, y có ba đầu tám tay cũng chẳng dám chạm đến bằng hữu. Ngược lại, nếu bằng hữu không cung khai cho tại hạ biết, bằng hữu có sống sót được chăng? Tại sao bằng hữu sợ y giết, mà không sợ tại hạ giết? Tại hạ có ưu tiên giết bằng hữu mà?

Người ấy lắc đầu :

- Người không biết đó thôi, y giết người với thủ pháp tàn độc nhất đời, y có nhiều thủ pháp vô cùng lợi hại.

Hắn thở dài, tiếp :

- Nếu ta tiết lộ hành tung, lai lịch của hắn, thì hắn sẽ giết ta!

Yến Thiết Y nổi giận :

- Người sợ hắn, chứ ta không sợ hắn. Nếu người không khai, ta giết người liền, giết ngay lập tức!

Người ấy kêu lên :

- Ta không dám! Người đừng bắt ta phải khai, ta không dám làm!

Yến Thiết Y dợm mình, in tuồng chuẩn bị tái diễn lại cảnh hành hạ.

Người đó lại kêu lên :

- Đừng! Đừng! Ta chịu hết nỗi rồi, ta xin khai. Nhưng người phải cam kết bảo vệ ta đến cùng nhé?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đương nhiên!

Người đó bắt đầu tiết lộ :

- Vị thủ lãnh của ta, rất giỏi thuật cải sửa dung mạo.

Yến Thiết Y khoát tay :

- Nói cái khác đi, chứ cái đó thì ta biết rồi. Hãy tiết kiệm thời gian.

Rồi chàng lại hỏi :

- Y giả mạo Thương Phó Đông để lừa ta phải không?

Người đó gật đầu :

- Đêm đó y thất bại ra về với một vết thương.

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Cũng may là hắn có đôi chân rất linh hoạt, chứ không thì hắn đã chết trong phòng ngủ của ta rồi.

Người đó nói :

- Y sẽ tìm cách báo thù nhất kiếm của người. Y sẽ ẩn mình một thời gian để cho vết thương lành lặn...

Yến Thiết Y cười nhạt :

- Ta cũng đang đợi y lộ diện đây.

Người đó lại nói :

- Được! Ta tin chắc là y sẽ tìm người!

Yến Thiết Y “xì” một tiếng, hỏi :

- Tên y là chi? Y xuất thân như thế nào?

Người đó đáp :

- Y là... là họ...

Bỗng từ nơi bìa rừng bên cạnh, một vệt sáng lao vút ra, nhắm người đó lao tới.

Yến Thiết Y nhanh như chớp, hất chiếc võ kiếm lên, gạt vật sáng bay bổng lên.

Mọi người nhìn lại là một vật to bằng ngón tay út, dài độ nửa thước, chớp chớp màu xanh.

Màu xanh là màu độc được tẩm vào ám khí.

Người đó kêu rối rít :

- Đừng giết! Xin đừng, tha cho thuộc hạ. Thuộc hạ nào có nói gì đâu? Thuộc hạ đâu có tiết lộ điều gì? Đừng, thủ lãnh ơi!

Hướng về phía rừng, Yến Thiết Y quát :

- Vị bằng hữu nào đó? Nếu có khí phách anh hùng, thì cứ chường mặt, đối thoại với tại hạ đây! Đừng chơi trò ma quỷ, mất hết tư cách khách giang hồ!

Không một tiếng nào đáp từ bìa rừng.

Người đó lại kêu lên :

- Đúng là thủ lãnh của ta đến đây. Đây là Đoạt Hồn Tâm Ma Thoa của người!

Một loại thoa mà phóng ra là một người tán mạng.

Yến Thiết Y bữu môi :

- Chờ xem y sẽ đoạ hồn ai?

Bỗng, tiếng gió rít lên, từ bìa rừng phóng ra hơn ba mươi vật sáng cùng phát xuất một lúc.

Hơn ba mươi mũi Tâm Ma Thoa!

Yến Thiết Y quay mình một vòng tròn, thanh đoản kiếm đã nằm gọn nơi tay, kiếm loang theo đà xoay tạo thành một vùng sáng bao bọc khắp thân hình, những mũi Tâm Ma Thoa bắn vào người chàng đều bị vắng tứ tán.

Chàng trụ bộ, hướng về phía rừng thét :

- Dù cho bằng hữu là ai, tại hạ cho rằng bằng hữu hèn nhất, chẳng xứng đáng đứng giữa giòng đời! Trên giang hồ mà có một súc sanh như bằng hữu, thật là một cái nhục cho con nhà võ!

Như lần trước, không một tiếng đáp, không một tiếng động.

Yến Thiết Y toan phi thân tới bìa rừng, nhưng lại ngại kẻ đó nấp trong chỗ kín đáo, ám toán chàng, nên thôi.

Chàng quay đầu lại nhìn gã đại hán, bắt giác kinh hãi.

Đại hán đã co quắp mình, mặt xám đen, mắt trợn trừng.

Chàng hấp tấp hỏi :

- Người làm sao thế? Người không trúng ám khí chứ?

Người đó mấp máy môi, nhưng không nói được tiếng nào cả.

Yến Thiết Y nhìn hẩn kỹ hơn, thấy một vật gì màu xanh dính nơi ngực hẩn.

Nhìn kỹ đó là một con rắn nhỏ.

Rắn càng nhỏ, càng độc.

Một con rắn, dài độ ba tấc, thân hình tam giác và trong suốt.

Con rắn đang há miệng, cắn nơi ngực đại hán.

Yến Thiết Y nổi giận, vung tay quét kiếm ngang qua, con rắn đứt thành hai khúc, mỗi khúc bắn qua một nơi.

Yến Thiết Y hỏi gấp :

- Có cách gì cứu người chẳng? Nói gấp?

Người đó cố gắng lắc đầu, không nói gì được.

Yến Thiết Y cúi mình, ghé tai sát miệng hắn, hỏi :

- Người muốn nói gì? Nói gấp đi!

Đại hán mấy máy môi một lúc, mới buông được mấy câu :

- Công... Mộc... Tấn Thành... Châu... Thiếu... Phàm...

Yến Thiết Y hét :

- Nói rõ hơn một chút! Công Mộc là cái gì? Châu Thiếu Phàm tại Tấn Thành làm sao?

Nhưng, đại hán đã tắt thở.

Yến Thiết Y bực tức, đứng lên, nhìn về phía rừng.

Bất thành linh, chàng lao vút mình đến đó, xông xáo tìm kiếm một hồi, song vô ích, chẳng có ma nào hiện cả.

Khu rừng tịch mịch như muôn thuở, chỉ có gió nhẹ chốc chốc thổi qua, khua động cành lá rì rào.

Vừa lúc đó, từ xa có tiếng y phục quét gió phàn phật.

Một đại hán chạy đến như bay.

Đại hán là Hùng Đạo Nguyên.

Hùng Đạo Nguyên dừng lại bên bìa rừng, ngơ ngác nhìn quanh.

Yến Thiết Y phi thân đến chỗ Hùng Đạo Nguyên.

Hùng Đạo Nguyên kêu lên :

- Khôi Thủ! Bọn thuộc hạ đi tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy chúng đâu.

Nói đoạn, y lại hỏi :

- Hai lão đó, hắn đã bị Khôi Thủ hạ thủ rồi phải không?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta thanh toán chúng xong rồi. Ta đang lùng bắt một tên khác, tên thứ ba.

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Khôi Thủ có hỏi han gì chúng chẳng?

Hai người đó, quả có bản lĩnh phi thường, vừa chớp mình là bay lướt đi như đôi chim ưng vỗ cánh tung mây, mỗi cái phóng chân là vượt một khoảng cách trên năm, sáu trượng, thoáng mắt họ đã ra khỏi phạm vi Tổng đường Thanh Long xã.

Theo những lối khúc khuỷu, quanh co, giữa những đỉnh thấp cao của vùng Sở Giác Lãnh, họ chạy xuống chân núi.

Thân pháp của họ cực nhanh, gia dĩ họ chạy chết, nên tốc độ chấp cả gió, đà vọt cơ hồ bất kịp mũi tên lao.

Nhưng, thuật khinh công của Yến Thiết Y đã đạt đến mức siêu huyền, tuy trong nhất thời chàng không đuổi kịp, song dần dần, chàng thu hẹp khoảng cách, càng lúc càng gần hơn...

Song phương chỉ cách nhau độ trượng.

Đến lúc đó, Yến Thiết Y chợt nghĩ đến một việc.

Một việc mà bất cứ ai đuổi theo hai người chạy phía trước, cũng phải lo nghĩ đến.

Rồi chàng tự nhủ, còn thanh kiếm Thái A sau lưng đây, sự lo nghĩ đó không thành vấn đề nữa.

Hai trước, một sau, họ đuổi và chạy đến lưng chừng núi.

Bỗng hai người chạy phía trước, tách ra, một rẽ hướng tả, một rẽ hướng hữu.

Yến Thiết Y vội vòng tay rút thanh kiếm Thái A, đồng thời chàng vung kiếm phóng vút đến người rẽ sang hướng tả.

Người hướng tả chợt rú lên một tiếng thẳm, thanh kiếm xuyên từ lưng trở ra ngực, đà kiếm rất mạnh, đẩy hắn văng tới, xa ngoài ba trượng, ẩn hắn lọt luôn vào một cái hang.

Không quay đầu lại, Yến Thiết Y gia tăng tốc độ, đuổi theo người phía hữu.

Chàng cần gì quay đầu xem kết quả như thế nào, tiếng rú đó đủ chứng minh là chàng đã đắc thủ.

Tiếng rú thẳm làm kinh khiếp người chạy về hướng hữu, vô tình trung, hắn chậm chân lại, rồi quay đầu nhìn.

Không nhìn còn khá, nhìn thấy cái gì xảy ra rồi, hắn bay hồn bạt vía.

Trong khi hắn kinh hoàng, chậm chân, Yến Thiết Y vẫn phóng chân đều đều, thu khoảng cách lại chỉ còn độ sáu thước.

Khoảng cách thu hẹp từng giây, từng giây.

Người đó cứ cầm đầu chạy, hơi thở hồng hộc, mồ hôi đầm ướt cả mình.

Tin chắc thế nào cũng bắt kịp, Yến Thiết Y lạnh lùng gọi :

- Còn gượng làm chi nữa, bằng hữu? Hy vọng gì mà gượng? Dừng lại đi cho khỏe xác.

Người đó cố chạy.

Yến Thiết Y lại gọi, lần này tiếng gọi nghe sát bên tai hắn :

- Một vô ích, bằng hữu! Hãy nghe tại hạ nói đây, đứng lại đi. Giả như tại hạ muốn giết bằng hữu, thì chỉ cần vươn tay ra thôi, bởi tại hạ đã đến sát bên bằng hữu rồi.

Người đó cứ chạy, xem chừng đã ngất ngư lắm rồi, nhưng hắn vẫn cầm đầu chạy, bất kể là có chạy thoát được hay không.

Chân hắn bắt đầu loạn choạng, dường tượng hắn sẽ ngã quỵ trong phút giây.

Yến Thiết Y nổi giận, vừa tung mình lên, vừa quát :

- Xem ra, bằng hữu chưa xuống huyện đài, hắn chưa biết diêm vương!

Đồng thời, chàng rút chiếc võ kiếm sau lưng, quật xuống vai người đó, võ kiếm trúng vai. Người đó “hự” lên một tiếng, lạng mình qua bên, định chuẩn đi.

Nhưng Yến Thiết Y đã đáp xuống phía trước rồi. Chừng như đoán được ý định của đối tượng, chàng tung sang hắn một ngọn cước.

Trúng cước, hắn ngã nhào, lộn đi mấy vòng.

Hắn cũng là tay gan lì, trong khi lộn người, hắn thừa thế phóng ngược lại một đường đao, đao có tấm độc, vào mình Yến Thiết Y!

Yến Thiết Y cử chiếc võ đao hất thanh đao vệt ra ngoài, đao vừa tạt qua một bên, chàng ấn luôn đầu võ đao ngay yết hầu người đó.

Bị chế ngự, hắn nằm ngửa mặt, không dám nhúc nhích, y phục ướt sũng, mồ hôi quyện đất cát lem luốc, hắn thở ô ô.

Yến Thiết Y nhìn hắn thốt :

- Thở đi, bằng hữu! Thở cho khỏe rồi đáp mấy câu hỏi của tại hạ.

Người đó vừa trừng mắt nhìn chàng, vừa thở.

Một lúc sau, Yến Thiết Y hỏi :

- Khỏe rồi chứ?

Chợt hần nhấm mắt lại.

Nhấm mắt là chấp nhận số phận, mặc cho Yến Thiết Y muốn làm gì thì làm.

Mắt nhắm khít, như thách thức Yến Thiết Y đem bất cứ vật gì, cạy miệng hắn, nhất định cái miệng đó không hề hé mở.

Yến Thiết Y cười hì hì :

- Điều bộ đó không cần thiết, bằng hữu! Hà tất phải biểu lộ!

Người đó bất động, một đoạn gỗ cũng trở mình như thể thôi, chứ không hơn.

Yến Thiết Y trầm giọng tiếp :

- Bằng hữu muốn cho tại hạ biết là sẽ không đáp bất cứ câu hỏi nào của tại hạ, phải vậy không?

Người đó như câm, như điếc.

Yến Thiết Y tiếp :

- Giá như bằng hữu tưởng rằng, với điều bộ đó, bằng hữu trí thân vật ngoại, không màng đến bất cứ cái gì quanh mình, không cảm giác, thì tại hạ hy vọng bằng hữu giữ thái độ dửng dưng đó đến cùng, đừng bao giờ mở miệng hoặc van xin hoặc đáp ứng một câu gì của tại hạ. Tại hạ nghĩ, ý chí dù cứng, ý chí dù kiên cường, song xác thịt là thứ mềm mại, là thứ chịu thử thách dễ nhất, xác thịt có là bằng đồng, bằng sắt, lửa đốt phải chảy ra, xác thịt có là bằng đá, búa đập cũng phải tan ra, người ta không sờ mó đến ý chí của bằng hữu, bởi nó là thứ vô hình, nhưng người ta có thể hành hạ thứ hữu hình. Và tại hạ có hơn ngàn vạn phương cách làm cho thứ hữu hình đó bật thành tiếng, những tiếng mà tại hạ chờ nghe!

Người đó cứ như câm, như điếc.

Chờ một chút, Yến Thiết Y hỏi :

- Bằng hữu muốn chịu đựng một cuộc thực nghiệm?

Người đó vẫn câm, vẫn điếc.

Yến Thiết Y thở dài :

- Trên đời này, tại sao lại có hạng người chuốc khổ một cách không đúng chỗ, đúng việc như thế? Vậy là bằng hữu chối bỏ xác thân rồi! Chối bỏ xác thân là chết, bằng hữu ơi!

Yến Thiết Y có cảm tưởng là mình đối thoại với đoạn gỗ.

Chàng nhích bước đến gần hơn, tiếp :

- Con người chỉ có mỗi một xác thân duy nhất, hư hoại rồi là cầm như hồng luôn không có nhiệm mầu nào giúp sửa chữa, chấp vớ đúng như nguyên thủy! Thời thường khi hối hận thì sự việc đã rồi, bằng hữu ơi!

Người đó câm và điếc như cũ.

Yến Thiết Y nhích lại gần hơn :

- Bằng hữu kiên trì? Nên nhớ, đây là lần hỏi cuối cùng đấy!

Người đó cứ câm và điếc.

Yến Thiết Y thở dài :

- Bằng hữu buộc tại hạ phải làm cái việc mà bình thường tại hạ chán ghét nhất, cái việc khơi động cho những người câm biết nói, những người điếc biết nghe. Thôi thì đành vậy chứ biết sao, trong cái thế chẳng đặng đừng này!

Chàng cúi mình xuống, đưa tay sờ vào mình hấn.

Chẳng rõ chàng bóp thế nào, hấn thấy ngàn sao lóe sáng trước mắt, ngàn sao hợp lại thành một vầng lửa, mắt hấn hoa lên, mồ hôi vã ra như tắm, thân hình co quắp lại, uốn quăn, lắc lư, lảo lộn, dẫy dụa rồi cuộn tròn, rồi tháo ra.

Trông thảm quá!

Không buông tha, dù là một giây, cứ mỗi lần hấn oằn oại đưa lưng lên là Yến Thiết Y dùng đầu vỏ kiếm thọc vào chỗ nhọc.

Cuối cùng, hấn bắt đầu “oái” một tiếng.

Yến Thiết Y tặc lưỡi :

- Tại hạ đã nói, dù là kẻ câm, gặp tại hạ cũng phải mở miệng mà! Nhưng chưa phải là thứ tiếng tại hạ chờ nghe! Cố gắng lên, bằng hữu, nói gì cho nghe được đây!

Với thủ pháp cực độc, chàng tiếp tục gia hình.

Hết phương chịu đựng, người đó hét lên :

- Dừng tay! Dừng tay!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Đủ rồi phải không, bằng hữu?

Người đó run giọng thốt :

- Yến Thiết Y! Giết ta đi! Hành hạ ta là hèn! Nếu ngươi là anh hùng, thì đừng giở thói hèn hạ, đối phó với kẻ chiến bại dưới tay người!

Yến Thiết Y tặc lưỡi :

- Tại hạ không phải là khát máu. Vả lại không cần thiết giết bằng hữu, thì giết làm gì?

Đầu vỏ kiếm nhích mạnh, ấn xuống sườn.

Có tiếng rắc vang lên, một thanh sườn gãy.

Người đó thét lên như lợn bị chọc tiết, mắt trợn trừng, lệ trào ra chảy ròng ròng.

Yến Thiết Y thốt :

- Tấn kích mới chánh thức bắt đầu khai diễn, với một thanh sườn đó nhé, bằng hữu. Sau một là hai, sau hai là ba, lần lượt đến thanh cuối cùng, rồi chuyển sang địa hạt khác...

Người đó hét lên :

- Khỏi! Ta nói! Ta bằng lòng nói...

Yến Thiết Y gật đầu :

- Có vậy mới phải chứ! Sống khổ, chết dễ, nếu bằng hữu muốn chết, thì còn nói gì! Đáng hận cho bằng hữu! Phải chi, lúc đầu, bằng hữu biết điều một chút, thì tại hạ đâu có làm khó nhau? Tuy nhiên, cũng chưa muộn! Thông thả mà nói, khi nào bớt đau, sẽ nói, bằng hữu!

Rồi chàng bắt đầu hỏi, hỏi trước để hấn suy nghĩ, đáp sau :

- Gần đây, nhiều tai biến dồn dập phát sanh gây bất lợi cho Thanh Long xã, hấn có kẻ nào đó, hoặc tổ chức nào đó, âm thầm chủ mưu đối đầu với bốn Xã, bằng hữu là thuộc hạ của kẻ đó? Hay một phần tử trong tổ chức đó?

Người ấy gật đầu.

Hấn không xác nhận chủ mưu là một người hay một tổ chức, chỉ thừa nhận có tham gia thôi.

Yến Thiết Y đòi một xác nhận :

- Phần tử của một tập đoàn?

Người ấy gật đầu.

Yến Thiết Y lại hỏi :

- Gồm bao nhiêu người?

Người ấy đáp :

- Năm người.

Yến Thiết Y hỏi :

- Ai là thủ lĩnh?

Người ấy rung môi mãi, song chưa nói tiếng nào, ánh mắt chớp chớp, niềm kinh khiếp ngời lên thấy rõ.

Chừng như nghe nhắc đến vị thủ lĩnh của hắn, là hắn như thấy tử thần hiện ra trước mặt Yến Thiết Y trấn an hắn :

- Chẳng sao đâu, bằng hữu đừng quá sợ. Oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ biết mà, cái đích của một cuộc báo thù, là kẻ chủ mưu, chứ hạng thừa hành vô tội, bởi hạng đó thừa hành mạng lệnh, Thanh Long xã sẽ để yên, bằng hữu chắc chắn như vậy.

Người ấy lắc đầu, đáp :

- Ta không biết, không ai biết vị thủ lĩnh của tập đoàn là ai!

Yến Thiết Y dụ :

- Cứ nói ra đi, sợ gì mà giấu diếm, bằng hữu? Tại hạ sẽ bảo đảm bằng hữu được an toàn. Không một ai dám động chạm đến bằng hữu.

Người ấy lắc đầu :

- Ta hiểu, người là tay khuấy nước chọc trời trên giang hồ, không ai dám trêu vào người. Nhưng, người không đối phó nổi với vị thủ lĩnh của ta đâu. Bằng cố là người đó dám trêu chọc đến người. Thủ hạ của người, người không bảo vệ nổi, thì tài gì mà người bảo vệ được ta?

Yến Thiết Y lạnh lùng :

- Không thể vịn vào phiên diện mà bình luận toàn diện, bình luận như thế là sai, bởi không đủ yếu tố hậu thuẫn, ví dụ bằng hữu lấy cái kết quả của các sự việc vừa qua, những sự việc giáo đầu cho một cuộc tranh chấp vĩ đại, mà đoán định chung cuộc, thì không thể nào đúng được. Phạm muốn so sánh hai lực lượng, để xem lực lượng nào mạnh, lực lượng nào yếu, thì phải chờ hai lực lượng đó công khai tiếp xúc với nhau chứ.

Hiện tại, kẻ kia núp trong bóng tối, âm thầm chờ cơ hội, thỉnh thoảng đưa ra một đòn lén lút, hành động đó, kẻ bất tài cũng làm được như thường, chỉ cần ít nhiều gian trá là đủ. Như thế, sao đáng gọi là cao cường? Một ngày nào đó, tại hạ khám phá hành tung của đối phương, lúc ấy mới có thể nói là ai mạnh, ai yếu, bằng hữu đề cao vị thủ lĩnh của mình như vậy là sớm đó!

Người ấy thốt :

- Nhưng...

Yến Thiết Y khoát tay :

- Chẳng có nhưng gì hết. Tại hạ chỉ cảnh cáo bằng hữu là khoan võ đoán. Cái gì phải đến, sẽ đến, đến trước mắt bằng hữu, nếu bằng hữu sống sót đến thời gian đó.

Hiện tại bằng hữu hãy cho biết, vị thủ lĩnh của bằng hữu là ai. Tiết lộ điều đó, là bằng hữu có hy vọng sống sót đấy. Tại hạ đã thấy phần nào kẻ chủ mưu chỉ chuyên nấp trong bóng tối, gây khủng bố thôi, chứ đương trường, công khai, mở một màn tranh chấp, thì chắc chắn là y chẳng có cam đảm làm. Bằng hữu nên tính

ngộ, đừng ngu chung với kẻ thiếu tài, thiếu đức, mà toi mạng một cách oan uổng. Thân vóc do phụ mẫu sanh ra, đừng phí phạm đem hiến dâng cho kẻ lợi dụng mà rồi phải lỗi đạo hiếu với bậc sanh thành.

Người ấy lẩm nhẩm :

- Dù sao, y vẫn thừa sức giết ta! Y có trăm ngàn phương cách trừng phạt ta, nếu ta phản bội y.

Yến Thiết Y trầm giọng :

- Tại hạ sẽ ở bên cạnh bằng hữu, y có ba đầu tám tay cũng chẳng dám chạm đến bằng hữu. Ngược lại, nếu bằng hữu không cung khai cho tại hạ biết, bằng hữu có sống sót được chăng? Tại sao bằng hữu sợ y giết, mà không sợ tại hạ giết? Tại hạ có ưu tiên giết bằng hữu mà?

Người ấy lắc đầu :

- Người không biết đó thôi, y giết người với thủ pháp tàn độc nhất đời, y có nhiều thủ pháp vô cùng lợi hại.

Hắn thở dài, tiếp :

- Nếu ta tiết lộ hành tung, lai lịch của hắn, thì hắn sẽ giết ta!

Yến Thiết Y nổi giận :

- Người sợ hắn, chứ ta không ngán hắn. Nếu người không khai, ta giết người liền, giết ngay lập tức!

Người ấy kêu lên :

- Ta không dám! Người đừng bắt ta phải khai, ta không dám làm!

Yến Thiết Y dợm mình, in tuồng chuẩn bị tái diễn lại cảnh hành hạ.

Người đó lại kêu lên :

- Đừng! Đừng! Ta chịu hết nỗi rồi, ta xin khai. Nhưng người phải cam kết bảo vệ ta đến cùng nhé?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Đương nhiên!

Người đó bắt đầu tiết lộ :

- Vị thủ lãnh của ta, rất giỏi thuật cải sửa dung mạo.

Yến Thiết Y khoát tay :

- Nói cái khác đi, chứ cái đó thì ta biết rồi. Hãy tiết kiệm thời gian.

Rồi chàng lại hỏi :

- Y giả mạo Thương Phó Đông để lừa ta phải không?

Người đó gật đầu :

- Đêm đó y thất bại ra về với một vết thương.

Yến Thiết Y bĩu môi :

- Cũng may là hắn có đôi chân rất linh hoạt, chứ không thì hắn đã chết trong phòng ngủ của ta rồi.

Người đó nói :

- Y sẽ tìm cách báo thù nhất kiếm của người. Y sẽ ẩn mình một thời gian để cho vết thương lành lặn...

Yến Thiết Y cười lạt :

- Ta cũng đang đợi y lộ diện đây.

Người đó lại nói :

- Được! Ta tin chắc là y sẽ tìm người!

Yến Thiết Y “xì” một tiếng, hỏi :

- Tên y là chi? Y xuất thân như thế nào?

Người đó đáp :

- Y là... là họ...

Bỗng từ nơi bìa rừng bên cạnh, một vệt sáng lao vút ra, nhằm người đó lao tới.

Yến Thiết Y nhanh như chớp, hất chiếc võ kiếm lên, gạt vật sáng bay bổng lên.

Mọi người nhìn lại là một vật to bằng ngón tay út, dài độ nửa thước, chớp chớp màu xanh.

Màu xanh là màu độc được tẩm vào ám khí.

Người đó kêu rối rít :

- Đừng giết! Xin đừng, tha cho thuộc hạ. Thuộc hạ nào có nói gì đâu? Thuộc hạ đâu có tiết lộ điều gì? Đừng, thủ lãnh ơi!

Hướng về phía rừng, Yến Thiết Y quát :

- Vị bằng hữu nào đó? Nếu có khí phách anh hùng, thì cứ chường mặt, đối thoại với tại hạ đây! Đừng chơi trò ma quỷ, mất hết tư cách khách giang hồ!

Không một tiếng nào đáp từ bìa rừng.

Người đó lại kêu lên :

- Đúng là thủ lãnh của ta đến đây. Đây là Đoạt Hồn Tâm Ma Thoa của người!

Một loại thoa mà phóng ra là một người tán mạng.

Yến Thiết Y bữu môi :

- Chờ xem y sẽ đoạ hồn ai?

Bỗng, tiếng gió rít lên, từ bìa rừng phóng ra hơn ba mươi vật sáng cùng phát xuất một lúc.

Hơn ba mươi mũi Tâm Ma Thoa!

Yến Thiết Y quay mình một vòng tròn, thanh đoản kiếm đã nằm gọn nơi tay, kiếm loang theo đà xoay tạo thành một vùng sáng bao bọc khắp thân hình, những mũi Tâm Ma Thoa bắn vào người chàng đều bị vắng tứ tán.

Chàng trụ bộ, hướng về phía rừng thét :

- Dù cho bằng hữu là ai, tại hạ cho rằng bằng hữu hèn nhất, chẳng xứng đáng đứng giữa giòng đời! Trên giang hồ mà có một sức sanh như bằng hữu, thật là một cái nhục cho con nhà võ!

Như lần trước, không một tiếng đáp, không một tiếng động.

Yến Thiết Y toan phi thân tới bìa rừng, nhưng lại ngại kẻ đó nấp trong chỗ kín đáo, ám toán chàng, nên thôi.

Chàng quay đầu lại nhìn gã đại hán, bắt giắc kinh hãi.

Đại hán đã co quắp mình, mặt xám đen, mắt trợn trừng.

Chàng hấp tấp hỏi :

- Người làm sao thế? Người không trúng ám khí chứ?

Người đó mấp má môi, nhưng không nói được tiếng nào cả.

Yến Thiết Y nhìn hẩn kỹ hơn, thấy một vật gì màu xanh dính nơi ngực hẩn.

Nhìn kỹ đó là một con rắn nhỏ.

Rắn càng nhỏ, càng độc.

Một con rắn, dài độ ba tấc, thân hình tam giác và trong suốt.

Con rắn đang há miệng, cắn nơi ngực đại hán.

Yến Thiết Y nổi giận, vung tay quét kiếm ngang qua, con rắn đứt thành hai khúc, mỗi khúc bắn qua một nơi.

Yến Thiết Y hỏi gấp :

- Có cách gì cứu người chẳng? Nói gấp?

Người đó cố gắng lắc đầu, không nói gì được.

Yến Thiết Y cúi mình, ghé tai sát miệng hắn, hỏi :

- Người muốn nói gì? Nói gấp đi!

Đại hán mấy máy môi một lúc, mới buông được mấy câu :

- Công... Mộc... Tấn Thành... Châu... Thiếu... Phàm...

Yến Thiết Y hét :

- Nói rõ hơn một chút! Công Mộc là cái gì? Châu Thiếu Phàm tại Tấn Thành làm sao?

Nhưng, đại hán đã tắt thở.

Yến Thiết Y bực tức, đứng lên, nhìn về phía rừng.

Bất thành linh, chàng lao vút mình đến đó, xông xáo tìm kiếm một hồi, song vô ích, chẳng có ma nào hiển hiện cả.

Khu rừng tịch mịch như muôn thuở, chỉ có gió nhẹ chốc chốc thổi qua, khua động cành lá rì rào.

Vừa lúc đó, từ xa có tiếng y phục quét gió phàn phật.

Một đại hán chạy đến như bay.

Đại hán là Hùng Đạo Nguyên.

Hùng Đạo Nguyên dừng lại bên bìa rừng, ngơ ngác nhìn quanh.

Yến Thiết Y phi thân đến chỗ Hùng Đạo Nguyên.

Hùng Đạo Nguyên kêu lên :

- Khôi Thủ! Bọn thuộc hạ đi tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy chúng đâu.

Nói đoạn, y lại hỏi :

- Hai lão đó, hẳn đã bị Khôi Thủ hạ thủ rồi phải không?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta thanh toán chúng xong rồi. Ta đang lùng bắt một tên khác, tên thứ ba.

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Khôi Thủ có hỏi han gì chúng chẳng?

17. Chương 17: Chỉ Đường

Yến Thiết Y gật đầu :

- Có hỏi song chi tiết thu thập vừa ít ỏi vừa mù mờ. Trong hai đại hán, một do ta giết, còn một thì không.

Hùng Đạo Nguyên trở mắt :

- Thế ai hạ thủ?

Yến Thiết Y đáp :

- Kẻ thứ ba, thù nhân vô hình của chúng ta. Ta đang lùng y thì các người đến!

Hùng Đạo Nguyên kêu lên :

- Y? Y chạy thoát rồi?

Yến Thiết Y thở dài :

- Ta đến chậm một chút!

Hùng Đạo Nguyên “hừ” một tiếng :

- Tại sao y hạ sát thuộc hạ của y?

- Có lẽ để che giấu điều bí mật chi đó?

Nói xong, Yến Thiết Y lẩm bẩm :

- Gặp nhau mà không chào hỏi? Bạn hữu rất thân nhau? Có việc như vậy sao?

Hùng Đạo Nguyên trở mắt :

- Khôi Thủ nói gì?

Yến Thiết Y hất hất chiếc đầu, hơn là lắc, như để xua đuổi vạn niềm ưu tư đang dồn chiếm khối óc, rồi đứng lên, nắm cánh tay Hùng Đạo Nguyên, rồi nói :

- Chúng ta hãy về Tổng đường rồi sẽ nói chuyện tiếp!

Về tới Tổng đường rồi, chàng lôi y đến chiếc ghế của chàng, ấn y ngồi xuống.

Hùng Đạo Nguyên kinh hãi hấp tấp hỏi :

- Khôi Thủ làm cái gì kỳ thế?

Yến Thiết Y thốt :

- Có manh mối rồi, Đạo Ngươn!

Giọng chàng hơi run run, chứng tỏ niềm xúc động đang bốc lên nơi tâm tưởng.

Chàng ấn hay tay xuống hai đầu vai Hùng Đạo Nguyên, nhìn vào mặt y tiếp :

- Hung thủ ẩn nấp trong bóng tối đó, kẻ dối đầu âm thầm âm mưu hại bọn mình đó. Đạo Ngươn, ta như chụp được đầu dây mối nhợ của các vụ án bí mật! Có thể cho rằng, những manh mối này chính xác lắm!

Hùng Đạo Nguyên lộ vẻ mê man, chớp chớp đôi mắt hỏi :

- Thật vậy?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ta đặt nhiều hy vọng vào sự phát hiện đó!

Hùng Đạo Nguyên gấp giọng hỏi :

- Khôi Thủ có thể giải thích cho Đạo Ngươn nghe? Do đâu, Khôi Thủ phát hiện ra manh mối?

Yến Thiết Y đáp :

- Do người!

Hùng Đạo Nguyên kêu lên :

- Do thuộc hạ?

Yến Thiết Y đáp :

- Người có nói với ta, là Châu Thiếu Phàm gặp người lần cuối cùng, đã tỏ ra xa xôi, lạnh nhạt với người. Nhân việc đó, ta suy diễn ra.

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Có! Thuộc hạ tường thuật sự tình với Khôi Thủ, ngay trong đêm gian tế đến, toan hành thích Khôi Thủ.

Rồi y cau mày tiếp :

- Nhưng, việc đó có liên quan gì đến các biến cố? Chính trong đêm đó, Khôi Thủ có bảo thuộc hạ là không nên lưu ý đến những cái nhỏ nhặt, bởi biết đâu vì vô tình, hay vì bận lo nghĩ chi đó, mà Châu Thiếu Phàm không trông thấy thuộc hạ. Hoặc giả vì một lý do nào đó, y không tiện thăm hỏi...

Yến Thiết Y gật đầu :

- Lúc ấy, quả ta có nói như vậy. Chẳng qua, đang khi trăm ngàn mối lo âu dồn dập nơi tâm tưởng, ta không kiểm soát được những nhận xét, thành thử ta khuyên dứt người, không nên phiền trách Châu Thiếu Phàm. Nhưng, bây giờ ta mới nghĩ ra...

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Khôi Thủ nghĩ ra điều gì?

Không đáp vội Yến Thiết Y hỏi :

- Châu Thiếu Phàm đối với người, giao tình như thế nào?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Trong thời gian trước lần gặp sau cùng, y đối xử với thuộc hạ rất tốt, mỗi lần gặp nhau là tay bắt mặt mừng và lần nào thuộc hạ có dịp công tác tại Tấn Thành, là y như phải ăn uống say sưa với y, cả hai đàm đạo cực tương đắc. Những khi y về Tổng đường trình báo sự việc, là y cũng phải ăn uống với thuộc hạ, không bỏ sót một lần nào!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Như vậy, kể cũng là một mối giao tình nồng nhiệt!

Hùng Đạo Nguyên nói :

- Hẳn rồi, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y thốt :

- Châu Thiếu Phàm là người cẩn thận, phàm làm việc gì cũng hết sức dè dặt, đoán hại, tìm lợi, cho nên ít khi sơ suất lắm. Chính ta cũng có ấn tượng tốt về y. Bằng vào giao tình của người và y, như người vừa kể, thì chẳng bao giờ y lại lãnh đạm với người như vậy.

Hùng Đạo Nguyên “hừ” một tiếng :

- Tuy nhiên, y đã tỏ thái độ xa lạ với thuộc hạ rồi!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Y làm thế cũng là hợp lý!

Hùng Đạo Nguyên kêu lên :

- Hợp lý? Khôi Thủ phán đoán như thế được sao?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Bởi lẽ, Châu Thiếu Phàm mà người gặp trong lần sau cùng, chẳng phải là Châu Thiếu Phàm.

Hùng Đạo Nguyên bật đứng lên, buộc miệng hỏi :

- Có thể như vậy sao?

Yến Thiết Y xoa xoa hai tay vào nhau, bình tĩnh tiếp :

- Chỉ có cách giải thích đó thôi! Giải thích thái độ bất thường của Châu Thiếu Phàm. Chắc chắn là người đã gặp Châu Thiếu Phàm giả! Nói cách khác, có gian tế đội lốt họ Châu hoạt động tại Tấn Thành!

Hùng Đạo Nguyên trở mặt :

- Hoang đường lắm! Khôi Thủ, thuộc hạ và Châu Thiếu Phàm quen biết nhau từ sáu, bảy năm trước, chứ nào phải mới một sớm một chiều đây? Thuộc hạ khi nào nhìn lầm? Dù cho có kẻ giả mạo họ Châu đi nữa, thuộc hạ cũng nhận ra được sự giả mạo mà? Gương mặt rõ của y, thuộc hạ còn lạ gì?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Đừng nên lập luận một cách tuyệt đối. Phải biết, kẻ đối đầu với ta rất giỏi thuật cải sửa dung mạo, y đã giả dạng là Thương Phó Đông, chính ta đây cũng phải lầm! Y đã giả dạng lão Triệu tại nhà trù, chính người và A Thanh cũng phải lầm! Người lầm được họ Triệu, thì cũng lầm được họ Châu, lầm như thường. Huống chi, gặp nhau rồi, y đi qua, qua luôn, người chỉ thấy thấp thoáng thôi, thì còn nhận định cách quả quyết làm sao được?

Hùng Đạo Nguyên lẩm bẩm :

- Từ đó đến nay, thuộc hạ cứ suy nghĩ mãi, chẳng hiểu tại sao Châu Thiếu Phàm bỗng dưng thay đổi tánh tình như vậy?

Yến Thiết Y tiếp :

- Còn tại sao nữa? Người đã gặp một Châu Thiếu Phàm giả! Một kẻ giả mạo làm sao nhận thức hết những người quen biết với kẻ y giả mạo?

Hùng Đạo Nguyên đâm lo :

- Thế còn Châu Thiếu Phàm chân chánh?

Yến Thiết Y thở dài :

- Khó nói lắm! Ta có thể dự đoán là Châu Thiếu Phàm hiện nay, hung đa kiết thiếu, tình huống của y đáng lo ngại, nếu y còn sống sót!

Hùng Đạo Nguyên đổ mồ hôi lạnh, kêu khổ :

- Trời!

Yến Thiết Y khuyên :

- Mình chưa có tin đích xác về y, thì đừng vội bi quan, Đạo Ngươn. Chúng ta cứ xúc tiến việc truy tầm hung thủ. Báo thù cho kẻ chết, phục hận cho kẻ sống!

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Có thể đặt giả thuyết, Châu Thiếu Phàm phản bội Thanh Long xã, quay đầu hợp tác với địch chăng?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Lòng người là biển sâu, từ mặt biển, người nhìn thấu chăng? Trên đời này, bất cứ cái gì, lạ đến đâu, cũng có thể xảy ra được. Tuy nhiên, đừng vội đoán!

Hùng Đạo Nguyên thở dài :

- Bị địch uy hiếp, bức bách, lâu ngày chầy tháng, rất có thể y xuôi thuận...

Yến Thiết Y thốt :

- Mình sẽ điều tra!

Hùng Đạo Nguyên thù người một lúc, đoạn tặc lưỡi :

- Thủ đoạn của địch quả thật huyền ảo!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Cái đó, ta cũng phải công nhận!

Hùng Đạo Nguyên lại hỏi :

- Bằng vào việc do thuộc hạ tường thuật, Khôi Thủ đoán ra?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Không hẳn vậy. Mới đây, ta nghe đại hán bị rắn độc cắn chết đó, nhắc nhở đến Châu Thiệu Phàm tại Tấn Thành. Việc sau nhắc đến việc trước, ta kết hợp lại, mới phát hiện ra manh mối đó.

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Gã ấy nói gì?

Yến Thiết Y đáp :

- Vốn vẹn có mấy tiếng: Công Mộc, Tấn Thành Châu Thiệu Phàm! Tấn Thành Châu Thiệu Phàm thì rõ rệt rồi, chúng ta hiểu ngay. Còn Công Mộc là cái gì, ta suy nghĩ nát óc, vẫn chưa biết được!

Hùng Đạo Nguyên thốt :

- Thế này thì mình phải đi Tấn Thành một chuyến rồi đó, Khôi Thủ!

Yến Thiết Y gật đầu :

- Phải! Chắc chắn là phải đi đến đó xem sao!

Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Đi ngay bây giờ?

Yến Thiết Y đáp :

- Đi, dĩ nhiên là phải đi rồi, song không nên vội, cần tránh các việc đập cỏ động rắn. Đối phương đang nghi ngờ ta có khai thác được gì nơi gã đại hán bị rắn độc cắn chết, chắc là có đề phòng tại Tấn Thành. Mình đến đó ngay, sẽ trùng chỗ dự đoán của y, biết đâu lại không mắc mưu thêm một lần nữa? Mình nên chờ các lãnh chúa và Âm chấp pháp trở về, cùng nhau thương lượng kỹ, rồi hãy xuất phát chiến dịch Tấn Thành.

Hùng Đạo Nguyên cau mày :

- Nếu mình dãn dãn, hẳn bỏ đi nơi khác thì sao?

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Y chưa biết đích xác là mình đã hiểu giả mạo đó, thì khi nào lại bỏ đi nơi khác?

Do đó, ta không muốn đến Tấn Thành gấp. Y đợi, ngày qua ngày, không thấy mình đến, y sẽ hết nghi ngờ, lúc ấy, mình xuất kỳ bất ý xông đến, y sẽ khó trở tay kịp.

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Có lý!

Trở lại vấn đề, y hỏi :

- Còn hai tiếng Công Mộc? Công Mộc là cái quái gì?

Yến Thiết Y cười khở :

- Nếu biết là cái gì, thì mình đã biết ít nhất cũng nửa phần bí mật! Kẻ kia đã nói ra, tất có dụng ý, lúc hắn nói, ta xem hắn có vẻ chân thành lắm. Hắn đang sợ ta hành hạ, thì không khi nào dám nói hoang đường. Chừng như hắn oán hận chủ nhân của hắn, nên quyết tiết lộ sự tình với ta, rất tiếc là hắn không kịp tiết lộ trọn vẹn! Có điều, hai tiếng đó vẫn rất quá, khó hiểu quá!

Bây giờ, Hùng Đạo Nguyên mới trực nhớ là đang ngồi trên chiếc ghế của vị Khôi Thủ.

Y kính hãi, lật đặt đứng lên, ấp úng :

- Tội quá! Thuộc hạ mang tội phạm thượng rồi!

Yến Thiết Y cười nhẹ, khoát tay :

- Chính ta ấn người xuống đó mà, tội lỗi gì đâu mà người đâm hoảng?

Hùng Đạo Nguyên tiếp :

- Thuộc hạ dọn bữa cho Khôi Thủ dùng nhé?

Yến Thiết Y gật đầu :

- Ủ! Bây giờ thì ta nghe đói.

* * * * *

Hôm qua, bọn Đồ Trường Mục, Ứng Thanh Qua và Trang Không Ly trở về.

Tính ra, họ xuất ngoại, vừa đi vừa về, vừa liên lạc với các địa phương công tác, được mười bảy ngày.

Trong vòng mấy hôm cuối cùng, Thanh Long xã đã trùng tu các nơi bị hủy diệt xong hết, hiện tại thì tàn tích của cuộc thảm biến do Song Xà giáo gây ra, đã được xóa tan mất rồi.

Nghe tin báo cáo các lãnh chúa trở về, Yến Thiết Y đến Long Hồn sảnh chờ tiếp kiến họ.

Vừa thấy họ vào, chàng cất tiếng trước :

- Các vị vất vả quá!

Đồ Trường Mục cười khổ, cất tiếng trước :

- Vất vả hơn nữa, cũng chẳng sao, có điều lãnh sứ mạng ra đi mà không làm tròn sứ mạng, cái đó mới đáng trách!

Ứng Thanh Qua tiếp nối :

- Kế dự định bất thành. Bọn thuộc hạ nấp tại Hắc Lâm thôn hơn mười hôm, chẳng thấy bóng ma nào léo đến.

Yến Thiết Y điềm nhiên thốt :

- Trước khi các người trở về, ta cũng đã biết vậy rồi. Ta biết, các người xuất hành vô công!

Đồ Trường Mục hỏi :

- Khôi Thủ có cho người theo dõi?

Yến Thiết Y không đáp câu đó, chỉ tiếp :

- Đối phương có mối thù quảng đại đối với Thanh Long xã, y không chỉ nhắm vào một vài nhân viên mà hoạt động của y bao gồm toàn thể bốn Xã. Dù là tại Tổng đường, bất cứ nơi nào, gặp cơ hội thuận tiện là y hạ thủ đoạn, chẳng hạn, vừa rồi, bọn Song Xà giáo kéo nhau đến trả thù, nhưng y cũng chen vào chia phần. Trước kia, ta cứ tưởng là y thuê bọn hung ác, tìm dịp gây bất lợi cho các đệ huynh, bây giờ thì ta thức ngộ ra, chính y tự hành động, và hành động vì cừu hận, chứ chẳng phải tranh giành tài lợi chi cả.

18. Chương 18: Khó Phân Chân Giả

Dừng lại một chút, Yến Thiết Y tiếp :

- Mọi chi tiết thu thập quanh các biến cố, đều cho thấy đối phương cực tàn độc, cực lợi hại, quyết tâm tận diệt Thanh Long xã, điều này chứng tỏ y oán hận bốn Xã vô cùng. Sở dĩ y gây nên bao nhiêu tai họa cho bốn Xã là vì niềm oán hận, duy nhất vì oán hận mà thôi, ngoài ra chẳng có lý do gì khác.

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Khôi Thủ phân tích sự việc, lập luận chính xác lắm. Hiển nhiên đối phương có mối hận cừu thâm trọng đối với bốn Xã. Mục tiêu của y chẳng phải là một vài cá nhân, mà là toàn diện từ Khôi Thủ xuống đến mọi thuộc viên cấp thấp nhất, y cũng chẳng từ bỏ một ai, có dịp là y hạ thủ đoạn liền. Tuy nhiên, hành động của y, có lúc thì âm thầm, có lúc lại công khai, bất quá y chưa lộ chân tướng thôi, thành thử chúng ta chưa truy được lai lịch của y.

Ứng Thanh Qua rút hận :

- Cái đó thì cần gì phải nói! Tự nhiên, chúng ta phải ăn miếng trả miếng! Y vay quá nhiều máu nơi Thanh Long xã rồi, thì cũng phải có ngày y trả số nợ máu đó cho chúng ta!

Yến Thiết Y thuật lại cuộc đối thoại giữa chàng và Hùng Đạo Nguyên hôm trước cho mọi người nghe, đồng thời nêu lên những nhận xét của chàng đúc kết trong cuộc đối thoại đó, để toàn thể cùng thảo luận, hầu hoạch định một phương thức đối phó với địch.

Nghe xong, Ứng Thanh Qua xốn xang vô cùng, bởi Châu Thiệu Phàm là người do lão ta đề bạt.

Dù sao đi nữa, thì lão cũng phải chịu trách nhiệm tinh thần.

Nhìn sang lão, Đồ Trường Mục hỏi :

- Thanh Qua! Lão đệ thấy sao? Liệu Châu Thiệu Phàm có thể thành vấn đề chẳng?

Ứng Thanh Qua cười gượng :

- Theo ý đệ nghĩ, thì không thể có vấn đề gì về Châu Thiệu Phàm được. Bởi, hắn không thể nào làm điều đại bội nghịch như thế đâu. Con người của hắn, huynh đệ hiểu rõ, hắn trung thành và rất đáng tin cẩn. Một là, nếu chẳng có kẻ giả mạo hắn, thì huynh đệ dám bảo chứng, hắn không đến nỗi mất cả lương tâm quay mũi giáo đâm ngược lại chúng ta. Hai là, nếu có kẻ giả mạo hắn, thì con người chân chánh của hắn chắc chắn là bị hại rồi, bằng không nữa, thì ít nhất hắn cũng bị quản thúc một nơi kín đáo.

Rồi lão quắc mắt, bắn tinh quang chớp chớp, rút giọng căm hờn, tiếp :

- Nếu quả thật hắn thay lòng đổi dạ, quán thông với địch, thì huynh đệ sẽ tự tay mình trừng trị kẻ phản nghịch.

Yến Thiết Y khoát tay :

- Việc đó, thuộc về tương lai, nói bây giờ, thì quá sớm, vừa vô ích vừa mất thời gian, mình nên bàn đến những cái gì có tánh cách khẩn cấp hơn!

Ứng Thanh Qua lộ vẻ khổ sở :

- Không thể tưởng tượng được là hắn phải bị lôi cuốn vào vòng thị phi này được!

Yến Thiết Y trấn an lão :

- Nếu luận về tội phản nghịch, trong trường hợp Châu Thiệu Phàm quả có phạm tội, thì chẳng những một mình người bị liên can mà thôi, tất cả những huynh đệ trong Xã đều liên can suốt, cả ta nữa cũng chẳng tránh khỏi. Bởi lẽ, trên kém kiểm soát, dưới thiếu nhận định, đành rằng thuộc hạ cấp dưới của Châu Thiệu Phàm không thể không tuân hành mệnh lệnh của hắn, song ít ra khi nhận lãnh một công tác, mọi Xã viên cũng phải suy nghĩ xem, công tác đó có lợi hay có hại cho bốn Xã, đồng thời quan tâm chú ý đến các cuộc tiếp xúc của chỉ huy bí mật giao du với địch. Thấy cái chi lạ, là phải báo cáo ngay. Hiện tại, có nói gì thì sự việc cũng đã xảy ra rồi. Tuy vậy, mình chưa có bằng cứ rõ ràng, thì khoan quy tội cho hắn một cách hồ đồ, giả như hắn vẫn một mực trung thành, nghe được cuộc bàn nghị này, chắc chắn là hắn chạm tự ái mạnh, hắn dám làm việc thiếu suy nghĩ lắm. Ta xin tất cả nên giữ kín câu chuyện, cứ âm thầm theo dõi, tra xét, khi có chứng cứ rồi, ai muốn nói chi thì nói.

Ứng Thanh Qua thở dài :

- Thuộc hạ hy vọng, Châu Thiệu Phàm không đến nỗi chối bỏ lương tri đến cỡ đó.

nói thật, nếu hắn có lòng dạ nào thì từ nay chắc là thuộc hạ sẽ mãi mãi găm đầu, chẳng dám ngẩng mặt nhìn ai!

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Đừng quan trọng hóa vấn đề, Thanh Qua!

Đồ Trường Mục tiếp nối :

- Tuy tiếng là người đề bạt, song cha mẹ sanh con còn chưa rõ được lòng con, huống chi người tiền cử? Vả lại, lòng người đâu phải là gỗ đá, mà không thể đổi thay trong một hoàn cảnh nào đó? Tội ai làm, người ấy chịu, Thanh Qua đừng bị quan mà thành thụ động. Lão đệ chẳng dính dáng gì đến Châu Thiệu Phàm cả. Ta nói như thế này cho lão đệ yên tâm, họ Châu phạm tội, lão đệ tự cho là mình có tội, nhưng nếu họ Châu lập được công lao, thì lão đệ có chia được sự ban thưởng chăng? Trong Thanh Long xã, không có cái việc bị tội cả nhà, như chuyện tru di tam tộc của thời chuyên chế xa xưa...

Ứng Thanh Qua vẫn áy náy :

- Ít nhất, huynh đệ cũng mang tiếng thiếu sáng suốt trong việc tiến diễn thuộc hạ.

Yến Thiết Y mỉm cười :

- Người có tánh cố chấp nặng thật!

Trang Không Ly muốn cho mọi người bỏ qua việc đó, bèn hỏi :

- Về hai tiếng Công Mộc, Khôi Thủ đã suy gẫm ra ý tứ như thế nào chưa?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Chịu thôi, ta không tài nào đoán định được ý nghĩa của hai tiếng đó.

Đồ Trường Mục hỏi :

- Chừng nào mình đi đến Tấn Thành, Khôi Thủ? Đi để điều tra về vụ Châu Thiệu Phàm?

Yến Thiết Y hỏi lại :

- Ta tính đợi Âm Phụ Cửu trở về xem y đã thu thập được chi tiết gì chẳng, người nghĩ sao?

Ứng Thanh Qua cheo vào :

- Tại sao phải chờ Âm Phụ Cửu, hử Khôi Thủ?

Yến Thiết Y đáp :

- Ta muốn mang y cùng đi theo với ta, đồng thời nếu y có tin tức gì, ta sẽ bằng vào đó mà hướng cuộc điều tra một cách sát mục tiêu hơn!

Đồ Trường Mục gật đầu :

- Càng hay. Khác hơn bọn thuộc hạ, Khôi Thủ xuất thủ là không hề vô công, phải có nhiều yếu tố hậu thuẫn cho một niềm hy vọng thành tựu mới được chứ!

Trang Không Ly tiếp nối :

- Tuy nhiên, rút kinh nghiệm lần trước, từ nay chúng ta không nên tận xuất phát chủ lực, mà bỏ trống Tổng đường nữa. Chúng ta không thể để cho trường hợp một Song Xà giáo tái sanh, đành là trong cuộc tấn công của địch vừa qua, chúng ta thắng, song dù sao thì cũng có ảnh hưởng ít nhiều đến uy tín của mình.

Yến Thiết Y gật đầu :

- Người lo liệu như thế thì phải lắm. Trước khi viễn hành, ta sẽ an bài chu đáo.

Đồ Trường Mục tặc lưỡi :

- Kể ra, Trần Khởi Tài ngu xuẩn thật! Dù có bản lĩnh cao siêu đến đâu đi nữa, y phải biết chạm vào Thanh Long xã là mạo hiểm, thế mà y vẫn vì số bạc nhỏ nhen, dám liều thân khiêu chiến. Người ta nói, tiền tài ám nhân, thật là không sai.

Yến Thiết Y thở dài :

- Thu thập được y, kể cũng vất vả đó, Trường Mục! Theo ta nghĩ, chẳng phải y hoàn toàn ham tiền, mà một phần là do y ỷ tài, cứ tưởng Thanh Long xã dễ nuốt sống lắm.

Trang Không Ly lắc đầu :

- Mà cái bọn Song Xà giáo cũng ngoan cố đấy chứ? Thảm bại năm xưa chưa đủ làm cho chúng chùn lòng sao?

Yến Thiết Y tiếp :

- Trước khi động thủ, ta có khuyên Nguyễn Vy Quan và Phí Minh Tâm, song cả hai ỷ trượng vào Trần Khởi Tài, nên bất chấp sự cảnh cáo của ta. Chả trách giờ đây chúng biến thành hai oan hồn, mãi mãi ôm hận dưới tuyền đài!

Hùng Đạo Nguyên phụ họa một câu :

- Từ lâu lắm, Đạo Ngươn này mới có dịp luyện lại ngọn thương! Hôm đó, đánh thật sướng tay.

Yến Thiết Y trừng mắt :

- Người thì luôn luôn thế đó. Mỗi lúc, mỗi ước mong động thủ!

Vừa lúc đó, cửa đại sảnh mở ra, hai người tiến vào.

Hùng Đạo Nguyên hét :

- Sao không báo, mà lại tự nhiên vào? Đây là khu rừng hoang phải không?

Người đi đầu nạt :

- Câm miệng lại, Đại Ngươn!

Yến Thiên Y kêu lên :

- A! Âm Phụ Cửu! Người trở về đó à? Bọn ta vừa nhắc đến người đây!

Và chàng hỏi :

- Cùng về với Thôi Hậu Đức hả?

Đúng vậy, hai người đó là Âm Phụ Cửu và Thôi Hậu Đức.

Họ làm lễ trước vị Khôi Thủ rồi quay mình chào các vị lãnh chúa, không buồn ngó đến Hùng Đạo Nguyên.

Rồi Âm Phụ Cửu thốt :

- Chuyển đi Phúc Tùng trấn này, kể ra cũng chẳng đến nỗi vô công, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y sáng mắt lên :

- Nói nhanh đi, Phụ Cửu!

Âm Phụ Cửu tiếp liền :

- Đến Phúc Tùng trấn rồi, thuộc hạ lập tức viếng qua tất cả các hiệu buôn dược liệu. Chỉ có mỗi một cửa hiệu trên con lộ về hướng Đông là có bán loại cam thảo Bạch Tâm thôi, loại dược thảo này rất ít người mua, nên phần đông các hiệu thuốc không trữ bán. Mà số ít người mua, lại thỉnh thoảng mới mua một lần, vì cái chỗ bất thường đó mà bọn nhân công trong hiệu nhớ dai hình dáng người mua hơn là những khách hàng khác. Quả có một người mặt vuông mày rậm, mắt nhỏ mang ba chòm râu đen, tác trung niên, nơi cạnh tai hữu có một nốt ruồi đen to bằng móng tay, đến mua Bạch Tâm cam thảo.

Y trầm giọng tiếp :

- Người có hình dung đó, nếu không phải là Châu Thiếu Phàm thì còn là ai nữa, hử Khôi Thủ?

Yến Thiên Y vỗ tay một tiếng “bốp”, thốt :

- Kết quả sự điều tra của người, phù hợp với sự suy diễn của ta! Khá đó Phụ Cửu!

Đồ Trương Mục hỏi :

- Châu Thiệu Phàm đến hiệu thuốc một mình hay có kẻ nào khác đi theo?

Âm Phụ Cửu đáp :

- Một mình y!

Hướng qua Yến Thiên Y, Âm Phụ Cửu thuật tiếp :

- Thuộc hạ phán đoán, Châu Thiệu Phàm đi mua cam thảo đó, là Châu Thiệu Phàm giả, và chính kẻ đối đầu với chúng ta, giả mạo Châu Thiệu Phàm. Y sợ Thương Phó Đồng đích thân đi mua thay cam thảo, thì sự tình dễ bị bại lộ, nên y đi mua thay cho họ Thương, trong khi đó y bảo họ Thương đến khách sạn trước chờ y. Hai người gặp nhau rồi, y thừa cơ hội nào đó, hạ độc thủ hãm hại Thương Phó Đồng ngay trong khách sạn. Dĩ nhiên là Thương Phó Đồng không hề phòng bị, vì người kẻ cạ là Châu Thiệu Phàm mà! Do đó, họ Thương bị hạ không khó khăn lắm!

Dừng lại một chút, y tiếp luôn :

- Hẳn là lúc vào khách sạn, y len lén bỏ đi một cách lén lút, cho nên người trong khách sạn không hay biết, thành thử họ chẳng rõ hình dáng, dung mạo hung thủ như thế nào. Có một điểm này, thuộc hạ nghi ngờ...

Yến Thiên Y hỏi :

- Điểm nào?

Âm Phụ Cửu đáp :

- Châu Thiệu Phàm vốn tính cương trực, hành động quanh minh chánh đại, cẩn thận, dè dặt, biết đạo nghĩa, y không có lý do gì mưu hại Thương Phó Đồng cả. Tại sao đối phương lại giả mạo y, mà không giả mạo người khác? Hay là chỉ có Châu Thiệu Phàm là người hợp ý với đối phương?

Yến Thiên Y hỏi :

- Người nêu nghi vấn, nhưng người tìm được giải đáp chưa?

Do dự một chút, Âm Phụ Cửu thốt :

- Trước khi trình bày tư tưởng, thuộc hạ xin Thanh Qua huynh miễn chấp cho!

Ứng Thanh Qua đáp nhanh :

- Âm Phụ Cửu, người có nhận xét gì, cứ nói thẳng ra, bổn phận của chúng ta là đồng tâm hiệp lực với nhau, truy tung tích hung thủ, thì hành bổn phận thì xá chi tình riêng, người còn hoài nghi ta hay sao?

Âm Phụ Cửu cười nhẹ :

- Vậy thuộc hạ xin nói!

Ứng Thanh Qua gật đầu :

- Nói đi, Phụ Cửu!

Âm Phụ Cửu nói :

- Thuộc hạ luôn luôn lấy làm lạ, tự hỏi tại sao đối phương lại chọn Châu Thiệu Phàm mà giả mạo? Suy nghĩ mãi, thuộc hạ thấy có lý do. Thứ nhất, Châu Thiệu Phàm là đại thủ não, một nhân vật trọng yếu trong bốn Xã, nếu giả mạo họ Châu thì đối phương sẽ có nhiều cơ hội khám phá nội tình bốn Xã, ngoài ra lại dễ dàng hoạt động với đầy đủ quyền uy. Thứ hai, với chức vụ trọng yếu đó, đối phương dễ tiếp cận bất cứ ai trong bốn Xã, từ cấp cao đến cấp thấp, cơ hội sẽ đến với y nhiều, để y hạ thủ đoạn sát nhân, hạ sát từng người một. Thứ ba, Châu Thiệu Phàm có tâm thức tương đồng với y, y dễ giả mạo hơn. Ngoài ra, Tân Thành cách Tổng đường không xa lắm, giả như y kiểm chế, bức bách được Châu Thiệu Phàm, thì đương nhiên là y có lợi hơn nếu giả mạo Châu Thiệu Phàm thay vì giả mạo một kẻ nào khác.

Ứng Thanh Qua thốt :

- Biết đâu, Châu Thiếu Phàm đã chẳng bị đối phương hãm hại rồi, và Châu Thiếu Phàm hiện tại còn tại Tấn Thành, là một kẻ giả?

Âm Phụ Cửu lắc đầu :

- Không thể có việc đó được, Ứng huynh! Phải biết, chức đại thủ não là một chức khá cao, thay mặt Tổng đường liệu lý sự vụ địa phương, nắm quyền uy tối trọng, thế gian người ta thường cho rằng hương đảng là tiểu triều đình mà! Sự vụ tại một địa phương rất phức tạp, một đại thủ não vừa liệu lý bên trong lại vừa thù tạc bên ngoài, nếu không là người chân chánh của bốn Xã thì chẳng làm sao nắm vững tình hình, mà điều hành mọi hoạt động một cách suông sẻ được. Một đại thủ não, trấn đóng tại một địa phương, có dưới tay ít thì cũng trên trăm huynh đệ, nhiều thì đến mấy trăm, mỗi người có một nhiệm vụ riêng biệt, nếu không phải là nhân viên cao cấp chân chánh của bốn Xã, thì làm sao biết mặt hết đám thủ hạ, làm sao biết được người nào giữ chức vụ nào mà sai bảo, mà kiểm soát việc làm? Nếu có kẻ giả mạo, thì kẻ đó sẽ bị bại lộ chân tướng gắp, bởi sử lý sự vụ không rành, lộn người này, lăm người kia, chẳng mấy chốc phải bị nghi ngờ. Hà huống, Châu Thiếu Phàm còn có vợ, có con, kẻ giả mạo có thể lừa người ngoài, chứ lừa sao nổi vợ con người ta? Các vị nên hiểu, biến cố phát sanh chưa đầy hai tháng, thì nếu có sự giả mạo Châu Thiếu Phàm, sự giả mạo cũng không hơn hai tháng nay, trong vòng hai tháng, làm gì kẻ giả mạo học hết được tánh tình, tập quán, tiểu tật, ngôn từ và am tường lề lối làm việc trong phân cuộc, biết mặt, biết mày, toàn thể thủ hạ, biết từ chức vụ nhỏ nhen phức tạp của hơn trăm người? Khó lắm! Khó lắm!

Ứng Thanh Qua xanh mặt :

- Ý tứ của người là...

Âm Phụ Cửu trầm giọng :

- Ý tứ của thuộc hạ là, đối phương giả mạo Châu Thiếu Phàm, họ Châu hay biết, và đồng ý, nhất định như vậy đó, Châu Thiếu Phàm thì xử lý sự vụ, tiếp xúc thủ hạ, còn giả Châu Thiếu Phàm thì chuyên xuất ngoại, dụ dẫn các đệ huynh, để hạ sát. Chân Châu Thiếu Phàm che chở giả Châu Thiếu Phàm, thậm chí cung cấp tin cho giả Châu Thiếu Phàm!

Ứng Thanh Qua thở dài :

- Nhưng Châu Thiếu Phàm hành động như vậy vì lý do gì?

Âm Phụ Cửu đáp :

- Có một lý do, hầu như duy nhất, là Châu Thiếu Phàm có nhược điểm sao đó, kẻ kia nắm được nhược điểm, uy hiếp họ Châu, bắt buộc họ Châu phải cúi đầu, tuân lệnh.

Ứng Thanh Qua nghiêng rằng :

- Châu Thiếu Phàm có nhược điểm gì?

Âm Phụ Cửu lạnh lùng nói :

- Nhược điểm gì, mình sẽ điều tra ra mà!

Hùng Đạo Nguyên chợt vỗ ngực bình bình, kêu lên :

- Khốn nạn cho Đại Ngươn này quá, Khôi Thủ! Thật là lú lẫn không tưởng nổi!

Mãi đến bây giờ, thuộc hạ mới nhớ ra!

Yến Thiên Y hỏi :

- Chuyện gì đó?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Gần đây, một đệ huynh tại Tấn Thành thường đi đi, về về Tổng đường, cứ hai ba hôm là về một lần, mỗi lần về thì hay lân la, tiếp xúc với một đệ huynh khác tại Tổng đường, độc một đệ huynh đó thôi, chứ không với một ai khác. Lý do đi đi, về về của hắn, là đòi nợ, là thu tiền góp tiền hụi hàng gì đó. Thuộc hạ không quan tâm cho lắm, bởi con người ai lại chẳng có những việc riêng tư của cá nhân họ? Trong những lúc đàm

đạo với nhau, thuộc hạ thỉnh thoảng có đem việc đó nói ra với Tôn Tam Năng, nhưng bọn thuộc hạ tuyệt nhiên không lấy làm lạ về sự liên lạc thường xuyên giữa Tấn Thành và Tổng đường. Bây giờ, bỗng nhiên nhớ đến, biết đầu gã ấy chẳng phải là một liên lạc viên của địch sai đến đây thám dò tình hình, thu thập tin tức?

Yến Thiên Y bảo gấp :

- Đi bắt gã ngay bây giờ!

Hùng Đạo Nguyên vâng một tiếng, vọt mình qua cửa sảnh.

Âm Phụ Cửu trầm giọng :

- Gã ấy hẳn là có vấn đề, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy. Cứ bắt gã trước, rồi hãy xét sau. Cảnh giác của Hùng Đạo Nguyên không nhạy lắm, mãi đến nay mới có phản ứng, chứ theo người khác thì đã phát hiện ra sự trạng đó từ lâu rồi.

Âm Phụ Cửu hỏi :

- Thế là mình phải hành động gấp chứ? Khôi Thủ định sao?

Yến Thiên Y đáp :

- Nếu nắm được chúng rồi, thì mình động thủ ngay trong đêm nay.

Ứng Thanh Qua thở dài :

- Khôi Thủ cho thuộc hạ đi theo với!

Yến Thiên Y dịu giọng :

- Người không nên đi, Thanh Qua! Đi mà chứng kiến sự tình thì chỉ tổ đau lòng thêm chứ chẳng ích gì. Ta đáp ứng với người, kẻ có tội thì sẽ đền tội, nhưng ta bảo đảm là dù Châu Thiếu Phàm có tội, hắn cũng không bị hành quyết tại Tấn Thành đâu.

Ta sẽ mang hắn về Tổng đường, cho người tham dự cuộc nghị xử.

Ứng Thanh Qua run run người :

- Đa tạ Khôi Thủ! Song, thuộc hạ...

Yến Thiên Y chặn lời :

- Yên trí, Thanh Qua! Chẳng có gì mà người phải khó chịu, người không dính dấp gì vào vụ này cả, không ai oán trách chi người cả.

Đồ Trương Mục tiếp nói :

- Lão đệ bình tâm, ta sẽ dành cho Châu Thiếu Phàm một điểm cảm tình vào phút cuối.

Yến Thiên Y day qua Thôi Hậu Đức, hỏi :

- Công tác của người tại Hiệp Phi như thế nào?

Thôi Hậu Đức tường trình :

- Tại đó, chẳng ai thấy Thương Phó Đông tiếp xúc với người lạ nào cả. Ba hôm trước khi biến cố xảy ra, Thương Phó Đông chỉ phân bua mấy tiếng về trách vụ của y, với những người trong phân cuộc, rồi hấp tấp ra đi, đi không hề trở lại. Lúc đó, các đệ huynh trong phân cuộc chẳng ai biết đích xác y xuất ngoại vì việc gì và y đi đâu cả.

Thuộc hạ lưu lại mấy hôm, truy mãi mà chẳng ra manh mối gì rõ rệt, nên trở về đây.

Vừa đến chân núi, thuộc hạ gặp đại chấp pháp, bèn hiệp cùng đại chấp pháp đồng đi với nhau lên đây.

19. Chương 19: Châu Đại Thủ Nã

Âm Phụ Cửu buông giọng cứng rắn :

- Đối phương dù tàn độc, bất quá y chỉ làm mưa làm gió trong vòng hai tháng thôi. Hai tháng qua rồi, bắt đầu từ nay, y sẽ thấy thế phản công của chúng ta! Nhất định là một ngày gần đây, rất gần, y sẽ trả bao nhiêu nợ máu đã vay nơi Thanh Long xã.

Đồ Trương Mục mỉm cười :

- Phụ Cửu, lãnh chúa chấp pháp, phụ trách Hình đường, lâu ngày chầy tháng, người nhiễm tập quán mất rồi, đến độ méo mó nghề nghiệp, động thấy cái gì cũng mơ đến hình phạt. Đề cập đến những hình phạt có đổ máu, thây rơi, ta thấy người cao hứng lạ!

Âm Phụ Cửu hừ một tiếng :

- Chưa hẳn là vậy, Đồ huynh, song huynh đệ không phủ nhận, cứ tưởng đến cái việc trừng trị kẻ hung tàn, gây thảm họa cho bốn Xã, là đệ nghe toàn thân nóng ran lên.

Chẳng lẽ các vị không cảm thấy huyết quản sôi sục máu hận?

Trang Không Ly cười nhẹ :

- Máu hận sục sôi, dĩ nhiên là ai cũng cảm thấy, song có đâu quá lộ liễu như người, mừng tượng là ngồi trước bàn tiệc đầy thịnh soạn, người ngựa ngáy tay chỉ mong được cầm đũa ngay, đũa chưa vào tay mà nước bọt đã tràn đầy miệng!

Âm Phụ Cửu cười ha hả :

- Bình sanh, huynh đệ chỉ thích mỗi việc tranh đấu, đối phương càng cao cường, huynh đệ càng thích thú. Trong bất cứ cuộc chiến nào, thủ thắng một cách khó khăn, thì mình càng cảm thấy sướng với cái thắng đó, thắng dễ dàng thì chán chết, chán hơn đùa với trẻ con vậy đó, các vị ơ!

Yến Thiên Y thốt :

- Ta định đêm nay bắt đầu hành động. Hiện tại, mình hãy nghĩ đến việc chọn binh tuyển tướng.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Thanh Qua, Không Ly ở lại nhà với ba Vệ Sơn Long. Ta chỉ mang theo Đồ Trương Mục, Âm Phụ Cửu và hai cận vệ thôi. Những người khác, ai ở đâu cứ ở đó, cố thủ vị trí, tuyệt đối không được vọng động!

Trang Không Ly kêu lên :

- Tại sao Khôi Thủ bắt thuộc hạ phải lưu lại đây?

Yến Thiên Y đáp :

- Ứng biến tại Tổng đường là phần việc cực quan trọng, ta không muốn thấy trường hợp Song Xà giáo tái diễn. Nội có an, thì ngoại mới vững tâm hành động. Do đó, ta để người ở lại nhà, có cả người lẫn Thanh Qua tại nhà, ta yên trí hơn. Phạm hành sự, là phải chú ý sao cho chu đáo, an toàn, chứ không phải là dịp tranh công, chúng ta có trách nhiệm liên đới với nhau, kẻ làm việc này thì phải có kẻ khác lãnh việc khác, chứ nếu cứ mỗi việc, mỗi ủa nhau mà thi đua dưng khí, thì thất sách lắm.

Tham gia chiến dịch là biểu lộ khí hùng, song bảo vệ căn cứ, cần phải dùng đến những tay tài trí cao minh. Việc người ở lại, quan trọng hơn là cùng đi Tấn Thành với ta.

Trang Không Ly vẫn kéo dài :

- Nhưng, đại lãnh chúa có thể lưu lại, thuộc hạ đi thay, bảo vệ căn cứ là việc quan trọng, đáng lẽ đại lãnh chúa đảm trách mới phải...

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Không Ly! Lên đến địa vị như người rồi, mà vẫn còn cố chấp à? Ở lại nhà, có phải là nhàn rồi đâu, ngày ăn đêm ngủ, ăn no ngủ kỹ đâu? Hay là người thấy phần việc ở nhà khó khăn, rồi muốn đưa cho Trường Mục?

Trang Không Ly nín lặng.

Một lúc lâu, lão lẩm nhẩm :

- Thuộc hạ chỉ muốn được tham gia công cuộc này để tự tay bắt hung thủ, để hả đi phần nào uất hận. Y đã lung lạc Châu Thiếu Phàm, mà họ Châu thì do thuộc hạ tiến cử! Nếu thuộc hạ nhận trách nhiệm tình thần thì chịu trách nhiệm đó do hung thủ cấu tạo!

Yến Thiên Y an ủi :

- Thì người cứ ở lại, bắt được y, ta sẽ mang về đây, để tùy người xử quyết. Huống chi, người hành sự hay ta hành sự nào có khác gì đâu. Người có cái tính hay phân biệt người và việc một cách lạ lùng! Làm như Thanh Long xã này chẳng phải là một tổ chức chung vậy?

Đồ Trương Mục xen vào :

- Đừng đòi hỏi nữa, Không Ly! Khôi Thủ sẽ sanh giận đấy, người và Thanh Qua hãy cẩn thận nhé, việc này mà tiết lộ ra, thì chuyến đi của Khôi Thủ cảm như vô ích!

Day qua Yến Thiên Y, Đồ Trương Mục hỏi :

- Vết thương của Khôi Thủ có đáng ngại chăng?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Ta cử động được như thường.

Chàng duỗi tay, co tay cho mọi người thấy.

Âm Phụ Cửu vì về sau, nên chẳng biết chi hết, nghe thế hấp tấp hỏi :

- Khôi Thủ thọ thương?

Yến Thiên Y tóm lược sự việc, thuật cho y biết.

Vừa lúc đó, Hùng Đạo Nguyên trở lại, vẻ bức tức hiện rõ nơi gương mặt y.

Yến Thiên Y hỏi :

- Lại sống mất gã rồi, phải không?

Hùng Đạo Nguyên căm hờn :

- Gã đã trở về Tấn Thành từ giờ ngọ rồi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Càng hay! Gã đi trước khi chúng ta hội nghị, như vậy là gã chưa hay biết gì.

Chúng ta khỏi phải sợ gã trở về đó báo động với hung thủ.

Chàng nhìn quanh một lượt, rồi tiếp :

- Thế là dứt khoát rồi đó, ai ở nhà lo việc nhà, ai ra đi, chuẩn bị hành trang mà đi, ta muốn đi gấp.

Nói xong, chàng đứng lên trước.

* * * * *

Từ Sở Giác Lãnh đến Tấn Thành, khoảng cách không xa lắm.

Bọn Yến Thiên Y lại dùng tuần mã thay chân, nên chỉ mất nửa ngày đường là họ đến nơi.

Khi họ khởi hành thì vừa lúc đêm xuống.

Dọc đường, họ chỉ dừng tạm hai lần, cho ngựa nghỉ chân. Lúc đến nơi thì vào khoảng nửa đêm.

Còn cách ba con đường phố, đến phân cuộc Thanh Long xã, họ dừng lại, đồng xuống ngựa, đi bộ.

Tấn Thành là địa phương rất quen thuộc đối với bất cứ ai trong năm người, nên họ tìm nơi phải đến không khó khăn lắm.

Nơi họ đến, là một ngôi nhà trong con đường vắng vẻ, một ngôi nhà tuy không huy hoàng, song có vẻ trang nghiêm tỏ rõ khí phái phi thường.

Đèn trong nhà đã tắt.

Năm người nép mình sát tường, nghe ngóng động tĩnh một lúc, rồi Yến Thiên Y thấp giọng hỏi :

- Bên trong không có phân phiên canh gác đêm à?

Đồ Trương Mục đáp :

- Theo lẽ thì phải có.

Dĩ nhiên, họ nói chuyện với nhau nho nhỏ, vừa đủ nghe thôi.

Âm Phụ Cửu chen vào :

- Có hay không có, cũng thế thôi. Liệu các bạn canh gác đó có thể làm gì được chứ? Có mặt chúng kẻ như không!

Yến Thiên Y tiếp :

- Tuy nhiên, mình cũng phải cẩn thận, Phụ Cửu. Lần này chúng ta đến đây không phải bằng tư cách thủ lĩnh Thanh Long xã mà mục đích của chúng ta là bắt gian, cầm địch. Người đừng tưởng nơi đây là một phân cuộc của chúng ta như ngày nào, mà phải nghĩ rằng đây là sào huyệt của địch, ít nhất cũng trong hiện tại.

Âm Phụ Cửu mỉm cười không đáp.

Yến Thiên Y dạy qua Hùng Đạo Nguyên hỏi :

- Người có biết chỗ ở của Châu Thiệu Phàm chứ?

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Biết!

Yến Thiên Y bảo :

- Vậy người đi trước dẫn đường.

Hùng Đạo Nguyên tung mình nhảy qua khỏi đầu tường, vào trong. Bọn Yến Thiên Y, Đồ Trương Mục, Âm Phụ Cửu và Thôi Hậu Đức theo sau liền.

Nơi góc trong, có một gian nhà, cách phân cuộc sở xa xa, vị trí cực an tĩnh.

Năm người nhẹ bước tiến về phía đó, chưa đến nơi, họ đã thấy hai thuộc hạ, ngồi trước cửa sảnh đường tựa mình vào tường, ngáy pho pho.

Yến Thiên Y lắc đầu, buông giọng chán nản :

- Canh gác như thế này, thì mất mạng cũng chẳng oán trách được ai!

Gian nhà này là một kiến trúc phụ thuộc của phân cuộc, dành cho vị phân cuộc chủ cư trú.

Hùng Đạo Nguyên chỉ một khung cửa sổ trên gác, thốt :

- Châu Thiệu Phàm cư trú trong gian phòng có cửa sổ đó.

Yến Thiên Y hỏi :

- Phòng ngủ riêng của y, hay chung cho cả hai vợ chồng?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Thuộc hạ nghĩ rằng đó là gian phòng chung của hai vợ chồng y, bởi tầng lầu chỉ có ba gian phòng, phòng trước dành cho con trai y, phòng sau thì hai người con gái của y chiếm.

Yến Thiên Y cau mày :

- Nếu có vợ y trong phòng, thì bất tiện cho chúng ta quá! Vợ y kêu la lên, thì cầm như việc của chúng ta hỏng hết. Đối phương mà nghe động, có trối chân y lại, y cũng chuồn gấp gấp.

Âm Phụ Cửu hừ một tiếng :

- Gan nào mà mụ ta dám kêu la? Giả như mụ gây tiếng động, thì càng hay, bởi đó là một bằng chứng vợ chồng Châu Thiếu Phàm có quan thông với địch. Thuộc hạ sẽ giết mụ, giết không chớp mắt đó, Khôi Thủ!

Đồ Trương Mục trầm giọng :

- Giết mụ ta rồi mình được lợi gì? Điều tối quan trọng là mình bắt hung thủ, hung thủ sống mất, người giết bao nhiêu mạng người cũng vô ích. Hãy để cho Khôi Thủ định đoạt mọi việc, người không nên táo bạo mà làm hư mất kế hoạch của chúng ta.

Âm Phụ Cửu toan cãi, Yến Thiên Y khoát tay nói :

- Thôi đi, các người làm ồn thế thì chính mình làm kinh động đối phương chứ chẳng phải vợ chồng Châu Thiếu Phàm đó nhé!

Day qua Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức, chàng tiếp :

- Từ phút giây này, hai người án ngữ bên dưới lầu, không nên để cho bất cứ ai tự tiện vào, bất cứ ai ra. Đánh rằng hung thủ cao cường hơn các người, song ít ra, các người cũng có thể ngăn chặn hung thủ trong một thời gian ngắn, chỉ cần các người ngăn chặn hung thủ trong một thời gian ngắn thôi, là ta sẽ có cách đối phó.

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức gật đầu :

- Thuộc hạ hiểu.

Yến Thiên Y tiếp :

- Đồ Trương Mục phi thân lên, do cửa sổ vào phòng đánh thức Châu Thiếu Phàm, ta và Âm Phụ Cửu do thang lầu tiến lên.

Âm Phụ Cửu hỏi :

- Nếu không có vợ chồng Châu Thiếu Phàm trong phòng, mà lại có hung thủ ngủ trong đó?

Yến Thiên Y lạnh lùng :

- Thì càng hay. Y có cánh cũng chẳng thoát khỏi vòng vây của ba chúng ta. Ít nhất, Đồ Trương Mục cũng cầm chân y được một trong vài giây phút, trong khi đó thì ta và người lên đến nơi rồi!

Chàng vẫy tay nói tiếp :

- Chúng ta bắt đầu!

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức vọt mình tới, mỗi người chọn một vị trí thuận lợi, họ đối diện với nhau, vừa quan sát được phía hậu của đồng bọn, vừa chú ý đến mặt trước.

Đồ Trương Mục nhún chân tung mình lên.

Khi Yến Thiên Y và Âm Phụ Cửu lên đến nơi rồi, thì Đồ Trương Mục đã đứng tại cửa phòng của Châu Thiếu Phàm, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Yến Thiên Y hết sức áy náy, tự nghĩ như thế này thì kém lẽ độ đối với thuộc hạ quá. Giữa lúc đêm khuya thanh vắng, tự tiện vào phòng, mà phòng thì là của vợ chồng người ta, gian phòng là thế giới riêng tư của

vợ chồng người ta, dù bên trong là những kẻ dưới quyền cũng thế, thì khiếm nhã hết sức, chàng nhận thấy mất đi thể thống phần nào.

Nhưng trước sự thể chẳng dặng dưng, chàng còn biết sao hơn? Nếu đường hoàng mà lên, thì mong gì truy cứu được mối manh?

Yến Thiên Y bước vào.

Đồ Trương Mục thấp giọng thốt :

- Hai vợ chồng y đồng ngủ tại đây. Thuộc hạ đã đánh thức y rồi, hiện tại thì y đang mặc y phục chỉnh tề để tiếp đón Khôi Thủ.

Yến Thiên Y hỏi :

- Có phải là Châu Thiếu Phàm chân chánh chăng?

Đồ Trương Mục gật đầu :

- Không thể lầm được, Khôi Thủ!

Âm Phụ Cửu mang đến một chiếc ghế, Yến Thiên Y ngồi xuống, còn Âm Phụ Cửu thì đứng sau lưng chàng.

Không lâu lắm, từ bên trong, một người mở cánh cửa ngăn đôi gian phòng bước ra.

Y phục không được chỉnh tề cho lắm, bất quá không có đường nhăn vậy thôi, còn tóc tai thì rối bù.

Đúng là vị đại thủ não của Thanh Long xã, phân cuộc chủ phân cuộc Tấn Thành, họ Châu tên Thiếu Phàm.

Niềm kinh khủng hiện rõ trên gương mặt y.

Trông thấy Yến Thiên Y và Âm Phụ Cửu, y biến sắc mặt thảm xanh, mặc dù đã được Đồ Trương Mục báo tin cho biết trước.

Trong niềm kinh khủng ẩn ước có vẻ tuyệt vọng.

Yến Thiên Y điềm nhiên nhìn y một lúc, đoạn thốt :

- Châu đại thủ não, người có cần ta phải đặt thành câu hỏi nữa chăng? Hay người tự động tường thuật sự tình, một cách rõ ràng, có thứ tự?

Châu Thiếu Phàm run người một lúc, rồi quỳ xuống.

Y ngã khuỵu xuống thì phải hơn.

Y lết gối đến gần chân Yến Thiên Y, bật khóc.

Khóc một lúc, y rên rĩ :

- Thuộc hạ sai lầm! Thuộc hạ đáng tội chết, Khôi Thủ ơi! Chẳng rõ tại sao bỗng dưng thuộc hạ mê tâm loạn tánh đến độ lú lẫn, mà thành ra có hôm nay... Thuộc hạ hiểu... mình không thể... thoát khỏi bị trừng trị... Thuộc hạ hết sức tủi thẹn với Thanh Long xã, đối với Khôi Thủ, với toàn thể đệ huynh...

Yến Thiên Y lạnh lùng bảo :

- Đừng khóc, nước mắt không giải quyết được vấn đề, trái lại chỉ biểu hiện sự nhu nhược thôi. Bình tĩnh lại, rồi từ từ thuật hết các việc, rành rẽ cho ta nghe đi, Châu Thiếu Phàm.

Châu Thiếu Phàm vẫn nức nở tiếp :

- Thuộc hạ biết tội của mình, nên không dám mở miệng van cầu Khôi Thủ dung thứ, chỉ mong Khôi Thủ nhớ đến công lao của thuộc hạ ngày trước, mà chế giễu cho vợ và hai đứa con gái của thuộc hạ được lượng hải hà, họ là những kẻ vô can, họ bạc phúc có chồng không xứng, có cha không đáng...

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Một lần nữa, ta bảo người, đi ngay vào vấn đề. Rất có thể ta cho người hưởng trường hợp giảm khinh nếu xét thấy người đáng hưởng.

Nghiêm sắc mặt, chàng hỏi :

- Đang đêm ta đến đây, hửn người biết vì lý do gì chứ?

Châu Thiếu Phàm gật đầu :

- Biết! Lý do là biến cố phát sanh liên tiếp mấy lúc sau này, tạo bất lợi cho Thanh Long xã... Thuộc hạ biết luôn, không sớm thì muộn, cũng phải có một ngày, như ngày hôm nay, đến với thuộc hạ...

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Thuộc hạ không phải là hung thủ, mà cũng chẳng bao giờ tiếp trợ cho hung thủ.

Thuộc hạ là kẻ bị lợi dụng thôi, bị uy hiếp, bị bức bách, thuộc hạ bị dồn vào hy sinh tối đa...

Âm Phụ Cửu gắt gỏng :

- Đừng đổ tội cho ai hết, Thiếu Phàm! Khôi Thủ bảo người cung khai, người cứ sự thực tường trình, sao lại nói quanh nói quẩn mãi? Mất thì giờ lắm!

Châu Thiếu Phàm vẫn còn khóc, chưa chịu khai gì. Chừng như y do dự, tự hỏi có nên khai sự thực hay không!

20. Chương 20: Chân Tướng Hiện Lộ

Sau cùng, y thở dài, thuật :

- Ba tháng trước đây, vào một đêm tối, lối giờ tỵ, thuộc hạ từ một tiệc rượu xã giao trở về, đi qua con đường vắng vẻ, bỗng một bóng người xuất hiện tại ngã tư, phía trước mặt thuộc hạ. Bóng đó có ý chặn đường thuộc hạ rõ rệt, y cất tiếng trước, ngỏ ý muốn đàm đạo với thuộc hạ về một vài câu chuyện quan trọng.

Thuộc hạ nhận thấy, y có thân vóc cực giống thuộc hạ, cao thấp ốm mập tương đồng, mặt lại vuông, mày cũng rậm, mắt không to lắm. Thuộc hạ đáp là đêm đã khuya, thuộc hạ cần về nhà nghỉ ngơi, không thể dừng tại đó lâu, giả như y có muốn thảo luận điều gì, thì cứ đến phân cuộc mà gặp thuộc hạ, trong ngày sau, tùy tiện lúc nào cũng được. Rồi thuộc hạ lách mình qua một bên, bước đi. Y không bỏ đi, y lẻo đẻo theo sau thuộc hạ. Thuộc hạ gắt thì y cười nhẹ, hỏi một câu... Câu hỏi của y có động lực biến thuộc hạ từ một nhân viên trung thành, thành kẻ phản động...

Đồ Trương Mục hỏi :

- Câu gì?

Châu Thiếu Phàm đáp :

- Y hỏi: “Châu lão huynh! Lão huynh có muốn vụ thâm lạm công quỹ đó được tuyên bố công khai chăng? Nếu vụ ấy được loan truyền ra, thì toàn thể huynh đệ trong Thanh Long xã sẽ nghĩ như thế nào về lão huynh? Vị Khôi Thủ của lão huynh sẽ có thái độ gì dành cho lão huynh?” Xong... Một câu hỏi chấm dứt cuộc đời của thuộc hạ!

Vận mạng của thuộc hạ thế là xong... Thuộc hạ sững sờ, đứng đờ tại chỗ.

Yến Thiên Y cau mày?

- Người đã lạm tiêu dụng công quỹ?

Công quỹ, là tiền của Thanh Long xã, tiền tích thu tại địa phương, do phân cuộc đảm trách, đợi đến một ngày nào đó, chuyển về Tổng đường sổ quy định, còn lại thì phân cuộc giữ, để trang trải mọi phí khoản, như trả lương, mua vật thực cho nhân viên phân cuộc, thù tạc thưởng tứ, quan hôn tang tế...

Châu Thiếu Phàm gật đầu :

- Công quỹ bị lạm tiêu, song chẳng phải do thuộc hạ vung phí... Thuộc hạ có...

Âm Phụ Cửu chặn lời :

- Thêm một tội nữa nhé! Quán thông với địch, lạm thủ công quỹ để tư dụng, trong hai tội, tội nào cũng lớn cả!

Châu Thiếu Phàm thở dài :

- Tất cả đều do đứa con trai ngỗ nghịch của thuộc hạ mà ra!

Âm Phụ Cửu chặn lời :

- Bất cứ do ai làm, người vẫn chịu trách nhiệm!

Yến Thiên Y khoát tay :

- Hãy để cho Thiếu Phàm nói hết!

Châu Thiếu Phàm tiếp :

- Đứa con trai của thuộc hạ, say mê cuộc cờ đen, lại thích ca hát, ngày đêm miệt mài tại các sòng bạc, các ca kỹ viện, có thể bảo hắn là một đồ quý, kiêu tử quý, kiêu luôn sắc quý, tiêu tiền như nước. Quanh mình hắn lại có một lũ gia nô chuyên xu phụng hắn, tăng bốc hắn, lợi dụng hắn. Như thế đó, tiền trong tay, có bao nhiêu cũng chẳng còn. Tiền hết, thì phải xoay, không thể xin nơi thuộc hạ nữa, thì có kẻ xúi hắn làm nhiều trò...

Ngừng một chút, y kể tiếp :

- Hắn dùng ấn tín của thuộc hạ, lần thứ nhất, rút hai vạn năm ngàn lượng tại ngân khố, lần thứ hai, hắn trộm số bạc dành dụm của thuộc hạ độ ba vạn lượng, lần thứ ba, hắn đến các cơ sở doanh nghiệp thuộc bốn phân cuộc, thu nhặt bảy ngàn lượng, cuối cùng thì hắn nhân danh thuộc hạ, đi vay hỏi nơi này, nơi nọ, tổng số nợ lên đến vạn lượng!

Ai ai cũng lộ vẻ căm hận thiếu niên đó.

Châu Thiếu Phàm lại tiếp :

- Tổng kết, bao nhiêu tiền của bốn phân cuộc, đều bị hắn vơ vét, sạch sành sanh!

Cả tiền riêng của gia đình thuộc hạ.

Dừng lại một lúc khá lâu, Châu Thiếu Phàm tiếp :

- Khi thuộc hạ phác giác sự tình, thì muộn mất rồi. Thuộc hạ tức uất, tức không tưởng nổi, làm phen thuộc hạ định tự tử, bởi làm sao mà thuộc hạ tìm đủ tiền lấp khoảng trống trong ngân khố? Nhưng tự tử rồi, mình thì thoát, mà vợ và hai đứa con gái thì sao? Chứ cái gã vô lương kia dù hắn có chết mười thân, thuộc hạ cũng không hề luyến tiếc xót thương!

Yến Thiên Y hỏi :

- Hắn trốn biệt rồi?

Châu Thiếu Phàm gật đầu :

- Nếu không thì, hắn đã chết với thuộc hạ!

Yến Thiên Y lại hỏi :

- Hung thủ dùng vụ đó làm lợi khí uy hiếp người?

Châu Thiếu Phàm gật đầu :

- Y buộc thuộc hạ cúi đầu tuân lệnh, y phân phó điều chi, là thuộc hạ phải làm, bằng không thì y sẽ tuyên bố nội vụ đến Tổng đường. Mãi về sau này, thuộc hạ truy cứu ra chính hung thủ khuyến dụ dẫn dắt đứa con trai thuộc hạ vào vòng trụy lạc, khích lệ hắn ăn trộm tiền nhà, đoạt của công...

Yến Thiên Y hỏi :

- Hung thủ là ai?

Châu Thiếu Phàm đáp :

- Công Tôn Hoang Mộc, ngoại hiệu Đại Áo Tài Tử.

Yến Thiên Y và các thuộc hạ giật mình.

Đại Áo Tài Tử là một nhân vật lừng danh từ mười năm trước, võ công cực cao, thuật cải sửa dung mạo cực kỳ tinh vi, sau một thời gian tung hoành trên giang hồ, bỗng một hôm y biệt tung tích.

Từ mười năm qua, chẳng ai biết y đã chết hay còn sống, và hạ lạc tại phương trời nào.

Ngày trước, giữa y và Thanh Long xã, không hề có mảy may ân oán tình cừ.

Bây giờ, đột nhiên y xuất hiện, và chuyên đối phó với Thanh Long xã!

Cái đó mới kỳ! Bọn Yến Thiên Y không tài nào truy ra nguyên do!

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Thảo nào hôm đó, đại hán bị rắn độc cắn chết, trước khi tắt thở, có nói lên hai tiếng Công Mộc! Thì ra là Công Tôn Hoang Mộc, hai tiếng giữa hán thốt không ra hơi, thành thử mình chẳng hiểu gì hết.

Rồi chàng hướng qua Châu Thiếu Phàm hỏi :

- Bị hung thủ uy hiếp như vậy, sao ngay từ lúc đầu, người không báo cáo về Tổng đường cho ta biết để định đoạt? Có phải người nhẹ tội hơn chăng? Xưa nay, người từng tỏ ra là người thận trọng, sáng suốt, có sao đối với việc này, người lại ngu xuẩn không tưởng nổi? Đối phương có ma lực gì làm cho người mê hoặc đến độ đó?

Châu Thiếu Phàm thở dài :

- Sợ liên can vì tội con làm, chưa hết, lại sợ đối phương, rồi còn sợ Khôi Thủ hay ra, bao nhiêu cái sợ dồn dập, làm cho thuộc hạ mất hết tự chủ, tâm thần bấn loạn, còn nghĩ xa lo gần gì được nữa, Khôi Thủ?

Yến Thiên Y hỏi :

- Công Tôn Hoang Mộc có hận thù gì với Thanh Long xã, mà luôn luôn bám sát, quấy nhiễu chúng ta như thế?

Châu Thiếu Phàm đáp :

- Y cho biết, y có người bào đệ là Công Tôn Đại Khí, Đại Khí có nhiều cơ sở kinh doanh tại Mã Hà Ba, thuộc đất Yên. Lúc trước, công cuộc kinh doanh của Đại Khí rất thịnh vượng. Nhưng từ khi chúng ta đặt phân cuộc tại Đại Danh Thủ, khai thác các nguồn lợi trong vùng, chúng ta ngày càng phát đạt mà Công Tôn Đại Khí thì ngày càng thất bại. Cuối cùng, Đại Khí dùng võ lực tranh giành quyền lợi với chúng ta, song chung cuộc y cũng thất bại luôn. Uất ức, lâu ngày Đại Khí sanh bệnh, bệnh tình càng lúc càng trầm trọng, cuối cùng y chết vì chứng bệnh đó, sự việc này, xảy ra từ tám chín năm về trước, hửn Khôi Thủ chưa quên.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta còn nhớ. Nhưng, Công Tôn Đại Khí chết vì bệnh, chỗ đâu có phải do Thanh Long xã sát hại, tại sao Công Tôn Hoang Mộc lại oán hận chúng ta?

Châu Thiếu Phàm đáp :

- Sở dĩ y quy oán về chúng ta, là vì y cho rằng tâm bệnh của bào đệ y, do chính chúng ta gây ra, nếu chúng ta không tranh giành quyền lợi, làm cho cuộc sinh hoạt của Đại Khí càng ngày càng sa sút, thì Đại Khí đâu có tức uất đến nỗi tâm bệnh phát sinh!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Phàm sinh ý, một phần do mình khéo chiều hàng đãi khách, lợi dụng thời cơ, phần khác do vận số, chúng ta có uy hiếp Đại Khí, phá hoại sinh kế của Đại Khí đâu mà Hoang Mộc lại oán hận chứ? Thương trường

là chỗ cạnh tranh, khéo thì tồn tại, vụng thì bị loại trừ, thành hay bại là do cái tình thế xử nhân, sao lại đi oán hận chúng ta?

Chàng thở dài, tiếp :

- Đúng là vô tình, chúng ta lại chuốc lấy thị phi! Thị phi phát sanh từ chín năm trước, mãi đến chín năm sau mới phát động!

Chàng lại hỏi :

- Công Tôn Hoang Mộc hiện ở đâu?

Châu Thiếu Phàm lắc đầu :

- Y không hề cho thuộc hạ biết nơi cư trú. Chẳng bao giờ y tiết lộ hành động, kế hoạch với thuộc hạ. Khi có việc cần nhờ thuộc hạ, thì y đến, xong việc rồi, là bỏ ra đi. Y để cho thuộc hạ tự do điều hành sự vụ trong phân cuộc, lúc bình thường song phương không liên quan chi với nhau cả.

Âm Phụ Cửu hừ một tiếng :

- Chừng như người che giấu hành tung của hắn đó, Thiếu Phàm!

Châu Thiếu Phàm lộ vẻ khổ sở :

- Oan cho thuộc hạ quá, đại chấp pháp! Che giấu cho y, thuộc hạ được lợi lộc gì? Đến nỗi này rồi, thuộc hạ còn dám man trá Khôi Thủ nữa sao?

Âm Phụ Cửu đòi dùng nghiêm hình tra tấn Châu Thiếu Phàm.

Yến Thiên Y ngăn chặn :

- Đừng quá bức bách y, Phụ Cửu.

Chàng bảo Châu Thiếu Phàm :

- Người bình tâm tịnh ý, cố nhớ lại xem, có quên chi tiết nào chẳng? Giả như, trong ngôn từ, trong cử động, y có để lộ cái chi khả nghi chẳng? Phải biết, một chi tiết nhỏ nhặt, có thể giúp chúng ta truy ra manh mối như thường.

Châu Thiếu Phàm suy nghĩ một lúc, chợt sáng mắt lên, thốt :

- Có điểm này, khả dĩ cho là đặc biệt, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Nói đi, Thiếu Phàm!

Châu Thiếu Phàm tiếp :

- Có một hôm, Công Tôn Hoang Mộc hỏi thuộc hạ, vào thời kỳ nào thì công ngân từ các phân cuộc ở địa phương chuyển giải về Tổng đường? Thuộc hạ có cho y biết, những định kỳ của sự chuyển giải đó. Định kỳ gần nhất, là ngày mai, từ các nơi, có những đoàn hộ tổng giải bạc về Tổng đường, đi ngang qua Tấn Thành, nhưng không vào thành, mà chỉ mượn con đường xuyên Tùng Phong Lâm, rồi từ Tùng Phong Lâm, về thẳng Sở Giác Lân. Nếu quả thật Công Tôn Hoang Mộc có ý cướp công ngân, thì chắc chắn là ngày mai y sẽ nấp quanh vùng phụ cận Tùng Phong Lâm, chờ các chuyển tải bạc.

Yến Thiên Y sáng mắt lên, gật gù :

- Tốt! Người cứ nhớ lại nữa đi, còn điểm chi khác nữa chẳng?

Châu Thiếu Phàm lắc đầu :

- Không còn điểm gì đặc biệt khác, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y trầm ngâm nghĩ ngợi, lâu lắm chẳng nói thêm một tiếng nào.

Đồ Trương Mục hiểu ngay, vị Khôi Thủ Thanh Long xã đang vận trù quyết sách, đối phó với Công Tôn Hoang Mộc.

Cuộc điều tra tạm ngưng tại đó.

Tùng Phong Lâm tựa vào vách núi, tọa lạc trên một cái gò, mặt gò lồi lõm.

Tùng mọc rất dày, tàn dùng liên kết che khuất ánh dương quang, bên dưới âm u lạnh lùng, từ xa xa nhìn vào, người ta có cảm tưởng khu rừng luôn luôn che giấu một cái gì vừa bí mật, vừa kinh rợn...

Chỉ có mỗi một con đường xuyên ngang khu rừng đó.

Hiện tại, là giờ ngọ. Tuy giữa trưa, nhưng trong khu rừng vẫn không được sáng lắm.

Có tiếng bánh xe lăn碌碌 trên con đường duy nhất đó. Tiếng bánh xe từ phía tả vọng đến, không lâu lắm, một cỗ xe màu đen xuất hiện.

Đường xuyên rừng, chỉ có một, nhưng đầu đường trước rừng, đầu đường sau rừng, đều có nhiều con lộ khác quy tụ lại, tạo thành ngã năm, ngã bảy. Từ các nơi, khách lữ hành tùy địa điểm phát khởi, do nhiều con lộ khác nhau đi đến đó, nhưng đến ngã năm, ngã bảy rồi, là tất cả phải do con đường duy nhất đó, xuyên rừng.

Cho nên, dù muốn dù không, khách từ các nơi hoặc xuôi hoặc ngược, đều phải gặp nhau trên con đường duy nhất.

Rừng vắng vẻ, âm u, không khí nặng nề.

Chưa vào rừng, đoàn người theo xe đều có vẻ lo ngại ít nhiều, khi vào rừng rồi, người ta có cảm tưởng nhẹ nhàng, thư thái hơn.

Thì ra, từ xa trông, khu rừng có vẻ đáng sợ, vào trong rồi, mới thấy an tịnh vô cùng.

Cỗ xe này, phát xuất từ phân cuộc Thanh Long xã tại đất Dự, đáo định kỳ vận, tải bạc về Tổng đường.

Theo xe, có đoàn kỵ sĩ gồm tám người, bốn trước xe, bốn sau.

Bỗng một người cỡi ngựa hồng xuất hiện phía trước, cách đoàn hộ tống hai trượng.

Vừa xuất hiện, người đó cao giọng thốt :

- Thanh Long tại thiên!

Từ trong đoàn hộ tống, một đại hán vận y phục màu tím vọt ngựa lên, đáp :

- Tường thụ núi kiến!

Song phương trao đổi khẩu hiệu.

Người cỡi ngựa hồng hỏi :

- Các người nhận ra ta chăng?

Đại hán áo tím lập tức vòng tay, nghiêng mình đáp :

- Châu đại thủ nào! Bao Tử Thành đại thủ lãnh cấp Thiết Thủ tại phủ Khai Phong xin kính chào ra mắt!

Người cỡi ngựa hồng, đúng là đại thủ nào Châu Thiệu Phàm tại Tấn Thành.

Châu Thiệu Phàm hừ một tiếng, buông giọng kẻ cả trách :

- Các người sơ ý quá! Đi đường mà không hề có một điểm cảnh giác nhỏ thì lạ thật! Tai họa sắp giáng xuống đầu mà vẫn còn ung dung được, cười nói được, thì bảo sao đừng có việc chết người, mất của?

Bao Tử Thành bắt giác sững sờ, trở mặt hỏi :

- Có phải đại thủ nào...

Châu Thiệu Phàm cao giọng chặn lời :

- Đêm qua, bốn tòa tiếp được mật tin, có một số cường đạo lục lâm định đón đường các người, cướp số công ngân này, đối phương đã an bài mọi việc, chỉ còn chờ các người lọt vào vùng chúng mai phục là chúng hạ thủ liền. Chúng quyết tâm tận diệt các người, chẳng chừa một mạng sống sót. Bốn tòa hết sức lo ngại cho các người, nên hấp tấp đến đây, thông tri cho các người rõ, để chuẩn bị đối phó.

Đoạn, y trầm giọng quở :

- Chuyển vận bạc về Tổng đường, là một công việc quan trọng, thế mà các người lại khinh thường, dọc đường chẳng những không mấy may phòng bị, lại còn nhớn nhợ như khách du nhàn! Bao Tử Thành! Người quả thực không xứng đáng với sự tín nhiệm của Thanh Long xã chút nào!

Bao Tử Thành biến sắc mặt :

- Có việc như vậy sao, Châu đại thủ nào?

Châu Thiếu Phàm hừ mạnh :

- Bốn tòa bịa chuyện dọa khiếp người à?

Bao Tử Thành tặc lưỡi :

- Bằng hữu giang hồ nào lại to gan, dám đón đường cướp giật?

Châu Thiếu Phàm bĩu môi :

- Chúng sợ người à?

Bao Tử Thành đáp :

- Bốn nhân thì chẳng đáng kể gì, song ít nhất họ cũng hiểu số bạc này thuộc về Thanh Long xã, mà bốn Xã thì trên giang hồ còn ai dám trêu vào? Chẳng phải bốn nhân khinh thường không phòng bị, mà là vì bốn nhân nghĩ rằng không làm gì có vụ đánh cướp được.

Châu Thiếu Phàm lắc đầu :

- Đành là người có lý, song bọn cướp đã quyết tâm cướp đoạt công ngân, thì hẳn chúng cũng có tính toán kỹ, cướp được số bạc rồi, chúng giết chết các người, thì còn ai đâu mà đi báo cáo để trừng trị bọn chúng?

Lấy lại bình tĩnh từ lâu, Bao Tử Thành cười lớn :

- Vậy, ý tứ của đại thủ nào như thế nào? Hẳn là muốn chỉ giáo bốn nhân sao đó mới chịu khó đến đây, thông tin cho bốn nhân biết chứ?

Châu Thiếu Phàm thốt :

- Dừng xe lại tại đây, cho bốn nhân viên đến phía trước dò thám tình hình, xem có gì chẳng. Phần bốn tòa, bốn tòa sẽ lưu lại một bên người, sẵn sàng tiếp trợ người nếu có biến. Bốn tòa đã dự phòng một số nhân thủ, họ sẽ đến kịp lúc, tăng cường lực lượng của chúng ta.

Bao Tử Thành lắc đầu :

- Tính như vậy, không ổn đâu, đại thủ nào. Nhân thủ đã ít, nếu phân tán ra thì lực lượng yếu lắm, nếu có biến thì nguy.

Rồi y tiếp luôn :

- Nói thì nói vậy, chứ bốn nhân không tin là có biến được.

Châu Thiếu Phàm nạt :

- Ta có hảo ý, lo liệu cho người như vậy, người lại bất tuân lệnh ta phải không?

Bao Tử Thành suy nghĩ một chút, đoạn gật đầu :

- Bốn nhân đâu dám chẳng tuân.

Hướng về phía sau, y gọi :

- Bốn đệ huynh hãy tiến lên, quan sát tình hình phía trước, có gì lạ thì lập tức trở về đây, thông báo cho bốn nhân biết.

Châu Thiếu Phàm tiếp :

- Còn lại bốn đệ huynh, người bảo họ cho xe quay đầu, trở xuống chân gò, chờ tại đó.

Bao Tử Thành do dự một chút, lại ra lệnh :

- Các đệ huynh hãy làm theo lời của Châu đại thủ nào đi!

Người đi, xe đi rồi, chỉ còn Châu và Bao tại cục trường thôi.

Châu Thiếu Phàm lấy trong mình ra một vật gì nho nhỏ, đoạn từ từ tiến đến gần Bao Tử Thành.

Liệu khoảng cách vừa tầm rồi, Châu Thiếu Phàm vờ đưa tay lên gỡ vành tai.

Bàn tay của y chưa chạm vành tai, vật nhỏ tròn tròn màu xanh từ bàn tay bỗng bay vút đến Bao Tử Thành.

Y chưa kịp làm gì kế tiếp, bốn đệ huynh được sai phái đến phía trước quan sát tình hình, đã quày ngựa trở về, đứng thành hàng chữ nhất, chặn đường.

Rồi bốn đệ huynh có phận sự dời xe xuống chân gò, cũng quày xe, trở lại vị trí cũ.

Châu Thiếu Phàm kinh ngạc, quát :

- Các người trở lại hết đây để làm gì?

Rèm xe vệt qua một bên, một người thò đầu ra, cười cười.

Người đó, là vị Khôi Thủ trong Thanh Long xã, là Yến Thiên Y!

Bốn đệ huynh phía trước cùng gỡ mặt nạ ra, hiện lộ chân tướng. Họ là Đồ Trương Mục, Âm Phụ Cửu, Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức.

21. Chương 21: Máu Rửa Hận Thù

Châu Thiếu Phàm giả?

Hắn là vậy rồi, cuộc dàn cảnh của bọn Yến Thiên Y đã chứng minh rõ rệt.

Tuy nhiên, giả Châu Thiếu Phàm cố trấn định tâm thần, vờ kinh hãi kêu lên :

- Khôi Thủ! Sao lại có cuộc này, Khôi Thủ lại có ý tứ gì? Châu Thiếu Phàm chẳng hiểu chi hết!

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Kịch! Một tấn kịch thôi! Nay, Công Tôn Hoang Mộc, bằng hữu đã diễn nhiều tấn kịch cho bọn tại hạ xem, từ hai tháng nay rồi, chẳng lẽ có vay mà không có trả? Cho nên, tại hạ thấy cần phải đáp lễ, vậy thôi! Hy vọng tấn kịch của tại hạ không đến nỗi quá tầm thường.

Giả Châu Thiếu Phàm, mà cũng là Công Tôn Hoang Mộc sững sờ.

Nhìn Yến Thiên Y một phút, bỗng y bật cười lớn, ngẩng mặt lên không, đưa tay vuốt từ trán xuống cằm.

Một dung mạo lạ hiện ra trước mắt bọn Yến Thiên Y!

Mắt vuông, mày rậm, mắt nhỏ, nhưng không râu.

Ánh mắt của y ngời tà ý, ánh mắt đó chỉ có nơi những kẻ chuyên sống về ảo thuật, lanh xảo phi thường.

Nhìn đối tượng một lúc, bọn Yến Thiên Y lại nhìn đến những vật hóa trang do y vừa tháo gỡ, quăng ném tứ tung.

Sau cùng, Yến Thiên Y cất tiếng :

- Công Tôn Hoang Mộc! Tại hạ không ngờ, người gây biến cố cho Thanh Long xã lại chính là bằng hữu! Bằng hữu đã làm nhiều tội ác, dù tại hạ hoan nghênh xảo thuật của bằng hữu đến đâu, cũng không thể dung thứ. Đã đến giờ bằng hữu đền tội, bằng hữu nên sáng suốt nhận định tình thế, mất phần chủ động rồi, bằng hữu đừng cưỡng lại vận số làm gì, nên thức thời bỏ tay nhận tội đi!

Công Tôn Hoang Mộc bật cười lớn :

- Thì ra, người đã truy ra lai lịch của ta! Khá lắm! Khá lắm!

Đoạn, y trầm giọng hỏi :

- Làm sao người khám phá được bí mật của ta?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Nhân vô thập toàn! Cho dù người có tâm cơ mưu trí đến đâu, trăm lần thành công thì cũng có lần thất bại, kế hoạch của người chu đáo kín mật đến đâu, cũng phải có một sơ hở, bất cứ cái gì do nhân tạo ra thì cũng không thể là vẹn toàn. Người có sơ hở thì tự nhiên ta phải có cách khám phá chứ!

Công Tôn Hoang Mộc hừ một tiếng :

- Được lắm, vỏ quít dày, gắp móng tay nhọn, ta nhận bại. Song, hiện tại, với cuộc đàn cảnh đó, người muốn gì?

Yến Thiên Y đáp ngoài câu hỏi :

- Ta muốn hỏi người, giữa người và Thanh Long xã, oan cừu như thế nào mà người luôn chực dịp xuống tay độc? Thiết tưởng, vụ Mã Hà Ba chín năm về trước, đâu có phải là quan trọng? Cạnh tranh nghề nghiệp là sự thường mà, ai khôn khéo thì được nhiều lợi tức, ai vụng dại thì lỗ vốn, mất lời, chứ nào phải là cuộc đoạt quyền, cướp lợi bằng tranh chấp đổ máu? Huống chi, Công Tôn Đại Khí lại chết vì bệnh hoạn?

Công Tôn Hoang Mộc rít lên :

- Nếu người không cạnh tranh nghề nghiệp, thì Đại Khí đâu có lâm vào cảnh sa sút, uất tức, ưu phiền, thì làm gì mang tâm bệnh? Trách nhiệm hoàn toàn về người, đừng dùng ngoa ngôn xảo ngữ chạy tội!

Yến Thiên Y cau mày :

- Tuy nhiên, chẳng lẽ vì một cuộc thất bại trong việc kinh doanh mà người lại gây thành nhiều huyết án?

Công Tôn Hoang Mộc cắn hờn :

- Ta không cần biết chi hết, ta chỉ biết là cái chết của em ta, do Thanh Long xã các người gây nên!

Yến Thiên Y gật gù :

- Cũng được! Tùy tiện người muốn hành động thế nào, ta sẵn sàng hoan nghênh mọi biểu thị của người. Người đã gây ra huyết án trong Thanh Long xã, thì ta phải lấy máu rửa oan cừu. Máu của người! Cuộc đàn cảnh hôm nay, sở dĩ có là vì mục đích lấy máu rửa hận. Đó, ta đã phúc đáp câu hỏi của người rồi, vậy người hãy chuẩn bị đối phó!

Hướng qua Đồ Trương Mục, Yến Thiên Y bảo :

- Bắt tay vào việc đi, lão Đồ!

Đồ Trương Mục lập tức quày đầu ngựa, chạy đi về phía trước.

Hùng Đạo Nguyên và Thôi Hậu Đức theo sau liền.

Cuộc chiến khắp khai diễn, người ta cần có viện thủ, càng nhiều càng tốt, thế mà Yến Thiên Y lại phân tán lực lượng?

Chàng sai bọn Đồ Trương Mục đi đâu?

Công Tôn Hoang Mộc lấy làm lạ, trừng mắt hỏi :

- Người bảo bọn đó đi đâu thế, Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Nếu ta không lầm, thì ngươi có tất cả bốn thủ hạ. Trong số đó ta giết một, ngươi cho rắn độc cắn chết một, còn lại hai. Hai tên này đang mai phục phía trước, chờ bốn thủ hạ của Bao Tử Thành đến nơi, là chúng ra tay hạ sát. Ta sai bọn Đồ Trương Mục đến chỗ mai phục, thu thập chúng.

Công Tôn Hoang Mộc hét lên :

- Ngươi tàn độc lắm, Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y lại cười :

- Bất quá, ăn miếng trả miếng, chứ tàn độc sao bằng ngươi?

Công Tôn Hoang Mộc lại quát một tiếng to, nhún chân tung mình lên không, vung tay quăng xuống phía sau lưng Âm Phụ Cửu một nắm ám khí màu xanh biếc, chớp ngời.

Đồng thời gian, y lộn người đáp xuống cạnh Yến Thiên Y, nơi tay chẳng rõ từ lúc nào, đã có thanh Phong Vỹ Kiếm, kiếm theo tay chớp lên, màu xanh của chất độc chớp sáng, ánh sáng vẽ thành một đường dài, xẹt đến Yến Thiên Y!

Một vật sáng xanh xẹt đến, nhưng mục tiêu có đến mười hai điểm, kiếm phong nhắm vào mười hai nhược điểm trên người Yến Thiên Y vút tới.

Hét to một tiếng, Âm Phụ Cửu tung mình cao hơn ba trượng, tránh ám khí. Lão ta tránh cho mình được, nhưng con ngựa lãnh trọn số ám khí đó, ám khí có độc, chất độc cực mạnh, ngựa trúng ám khí, ngã xuống liền.

Ám khí, Tâm Ma Thoa!

Hoang Mộc nhanh, Yến Thiên Y còn nhanh hơn, vừa thấy Phong Vỹ Kiếm chớp lên, Yến Thiên Y đã lao vút người lên không, nhảy ngang qua đầu Hoang Mộc.

Mười hai nhát kiếm của Hoang Mộc đâm vào khoảng không.

Y biến chiêu cực nhanh, lập tức trầm cổ tay xuống, nhắc mũi kiếm ngược lên, rồi từ đó đâm thốc luôn theo Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y từ bên trên loang thanh Thái A kiếm nửa vòng, thanh kiếm chiếu thẳng xuống, kiếm khí bốc ra, tạo thành một áp lực kinh hồn, đè nặng.

Công Tôn Hoang Mộc cả sợ, cấp tốc hụp mình xuống, lạng qua một bên.

Vừa lúc đó, Âm Phụ Cửu xông vào, tay tả vung một mảng lưới bung ra, chụp tới, đồng thời tay hữu cũng vung luôn ngọn cương xoa đen nhánh chớp loáng, phóng ngay vào mặt đối phương.

Chưa kịp đối phó với Âm Phụ Cửu, Hoang Mộc cử kiếm nghinh đón nhát kiếm thứ hai của Yến Thiên Y!

Kiểm chạm kiếm, bật thành tiếng vang ngân dài dài, lửa bắn tung tóe.

Nhưng nhát kiếm đó bất quá Yến Thiên Y xuất phát cầm chân Hoang Mộc, chiêu chân chánh phải do Chiêu Nhật Đoản Kiếm đưa sang.

Trong khi hai mũi kiếm chạm nhau, Yến Thiên Y đã đưa tay tả rút thanh Chiêu Nhật Đoản Kiếm cài nơi ngực, quét ra một vòng.

Kiểm chạm kiếm rồi, Hoang Mộc nhảy lùi về phía hậu ba bước, chỉ nghe ran rạt nơi ngực, chứ không thấy Yến Thiên Y xuất phát Chiêu Nhật Đoản Kiếm, bởi chàng rút kiếm cực nhanh, quét nhanh, quét nhanh rồi cài nhanh vào chỗ cũ.

Hoang Mộc lùi lại rồi, chàng đứng nguyên tại chỗ, không đuổi theo.

Trừ bộ ổn định rồi, Công Tôn Hoang Mộc nhìn xuống ngực.

Máu! Máu tuôn nhiều quá, thấm ướt cả ngực áo, máu còn chảy ròng ròng xuống quần.

Máu ra nhiều, chứng tỏ vết thương rất sâu.

Thương tích nơi ngực rất sâu, nhất kiếm hiển nhiên phải chạm vào một chỗ nhược.

Rời ánh mắt khỏi ngực, y nhìn sang Yến Thiên Y.

Ánh mắt biểu hiện niềm căm hờn cao độ, mắt trợn trừng một lúc, sau cùng, đôi chân rung rung, người từ từ ngã.

Công Tôn Hoang Mộc chết mà không thốt lên một lời.

Âm Phụ Cửu vọt mình tới, tay hữu cử cao, ngọn cương xoa màu đen chớp loáng.

Yến Thiên Y gọi :

- Dừng, Phụ Cửu!

Âm Phụ Cửu hậm hực :

- Cái thứ đó, dù có phân thân trăm ngàn đoạn, cũng chưa bù được với tội ác!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Y chỉ ác với Thanh Long xã chứ chưa ác với đời, chúng ta không nên vì tư thù mà báo oán đến cả xác chết. Đời sẽ lên án chúng ta là tàn nhẫn, là kém tư cách anh hùng. Người ta nói, chết là hết chuyện kia mà!

Bao Tử Thành bước tới chúc mừng Yến Thiên Y thành công, và cảm tạ chàng cứu nạn.

Bỗng, Yến Thiên Y chụp ngực áo Bao Tử Thành, quăng y ra xa xa, đồng thời rút thanh Chiêu Nhật Đao Kiếm chém xuống chỗ y đứng.

Bao Tử Thành kinh hãi, chẳng biết vị Khôi Thủ có ý tứ gì.

Chính Âm Phụ Cửu cũng ngạc nhiên.

Cả hai cùng nhìn xuống đất.

Một con rắn độc, rất nhỏ, bị thanh kiếm chặt làm ba đoạn.

Yến Thiên Y thốt :

- Công Tôn Hoang Mộc chuyên huấn luyện loại rắn đó, chính y đã phóng một con, sát hại một tên thuộc hạ ngày trước tại Sở Giác Lân. Phụ Cửu hãy bước tới, lục soát trong người y, hẳn là có một cái túi hay một cái hộp chi đó, chứa loại rắn này, y ngã xuống, rắn bị kinh động, bò ra, Bao Tử Thành đứng gần, nên bị con rắn thứ nhất đánh hơi, tìm đến trước.

Âm Phụ Cửu bước tới, dùng ngọn xoa vít vít nơi mình Công Tôn Hoang Mộc.

Đúng như Yến Thiên Y đã nói, ngọn xoa chạm một chiếc hộp nơi hông Hoang Mộc, hộp văng ra ngoài, nắp hộp rơi mất từ lúc nào chẳng rõ, từ trong hộp độ mười con rắn nhỏ vọt ra.

Âm Phụ Cửu vung ngọn cương xoa, đập chết số rắn đó.

Yến Thiên Y bèn hạ lệnh gom thuộc hạ lại, cùng nhau trở về Tấn Thành.

Bọn Đồ Trương Mục lúc đó cũng đã trở lại, bọn họ thanh toán dễ dàng hai tên thủ hạ của Công Tôn Hoang Mộc.

Nể tình Ung Thanh Qua, Yến Thiên Y dành trường hợp giảm khinh cho Châu Thiệu Phàm. Thay vì xử quyết ngay khi trở về Tổng đường, chàng hạ lệnh giam cầm Châu Thiệu Phàm trong thời hạn ba năm, sau đó, sẽ nghị án. Chàng cũng muốn tha luôn cho y, song ngại trái quy luật của bốn Xã, nên tạm thời quản thúc y lại một nơi, chờ có dịp thuận tiện, sẽ cho y lập công chuộc tội. Dù sao thì y cũng chẳng đến nỗi phản bội đệ huynh, bất quá vì sinh con ngỗ nghịch mà chuốc họa vào thân thôi.

Đứa con trai của Châu Thiệu Phàm, từ ngày Châu Thiệu Phàm phát giác ra vụ trộm bạc, đã bỏ nhà đi biệt, không ai rõ hẳn hạ lạc phương trời nào.

22. Chương 22: Nhân Hiền, Quả Lành

Hôm đó, Yến Thiên Y có mặt tại Cửu Đông trấn, thuộc vùng Hà Bắc.

Chàng dự tiệc mừng thọ tại nhà một vị đại phú ông tên Hà Đại Quan Nhân.

Trong dĩ vãng, Yến Thiên Y từng thi ân trọng với họ Hồ, họ Hồ cảm kích ân đức của chàng, nhân thết tiệc mừng ngũ tuần, không ngại đường xa, vượt núi băng rừng, từ Hà Bắc đến tận Sở Giác Lãnh, thỉnh chàng cho kỳ được.

Thấy người ta ân cần quá, chàng không tiện từ khước, nên dẫn Hùng Đạo Nguyên cùng đi theo.

Vì nhân tình mà đến, thực ra chàng không thích những buổi tiệc linh đình, bản tính ưa trầm tĩnh, sống kiêu giang hồ, bắt buộc phải chịu đựng cái náo nhiệt của chiến trường là điều quá đáng lắm rồi, cho nên nhiệt náo tại các cuộc vui say đối với chàng là cực hình, chứ ăn ngon, uống ngon hay được lụy chiều, ưu đãi, đối với chàng không thành vấn đề nữa.

Một đại phú gia chuẩn bị lễ thượng thọ, tất nhiên phải tưng bừng huy hoàng, có cả diễn kịch, hát tuồng, ngoài số người được mời dự tiệc, còn có dân chúng quanh vùng đổ xô tới, xem vui.

Náo nhiệt đó gia tăng cực điểm.

Giữa cảnh náo nhiệt, chịu đựng liên tiếp từ giờ này qua giờ khác, Yến Thiên Y khổ sở hết sức. Từ giờ Ngọ mãi đến khi canh một sắp bắt đầu, thì chàng mới cáo từ được chủ nhân cùng Hùng Đạo Nguyên trở về khách sạn.

Về đến phòng, chàng thở phào, thay áo, cởi giày, uống chén trà giải khát xong, là lên giường nằm.

Chàng nghe toàn thân mỏi nhừ, như rụng từng đốt xương, như rơi từng thớ thịt.

Hùng Đạo Nguyên lo liệu cho chàng xong xuôi, toan vặn thấp ngọn đèn, bỗng nghe có tiếng sột soạt khe bên ngoài khung giấy bồi che cửa sổ.

Hùng Đạo Nguyên tặc lưỡi thốt :

- Khôi Thủ! Chiều mai mình còn phải dự một bữa cơm tại nhà Hà Đại Quan Nhân chứ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Chịu thôi, ta định sáng sớm ngày mai, trở về Sở Giác Lãnh.

Hùng Đạo Nguyên cau mày :

- Nhưng Khôi Thủ đã hứa với họ Hồ rồi?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Trước khi mình khởi hành, người cầm danh thiếp khước từ của ta, đến trao cho Hà Đại Quan Nhân!

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Cũng được!

Đến lúc đó, Hùng Đạo Nguyên mới hướng mắt về phía cửa sổ, buông giọng mỉa :

- Bằng hữu nào bên ngoài đó? Bất kể bằng hữu là ai, bất kể chủ ý của bằng hữu như thế nào, tại hạ khuyên bằng hữu nên tìm nơi khác mà đến là tốt phúc đấy. Ở đây khó làm ăn lắm, bằng hữu ạ!

Tiếng sột soạt vừa rồi, Hùng Đạo Nguyên cho rằng con thạch sùng bò tới bò lui, gây thành, chớ làm gì có kẻ dám đến đây dòm ngó, định vuốt râu hùm.

Ngờ đâu, bên ngoài quả có người thật.

Và người đó thấp giọng hỏi vào :

- Có phải Yến Thiên Y đại hiệp đang ở trong phòng đó chăng?

Yến Thiên Y thoáng giật mình, bật ngồi dậy, trầm giọng đáp :

- Yến Thiên Y đây, ai ở bên ngoài đó?

Người bên ngoài vẫn thấp giọng tiếp :

- Xin Yến đại hiệp mở cửa sổ, cho tiểu nhân vào, báo cáo một sự cơ mật đại sự.

Tiểu nhân không thể đứng đây lâu, sợ bị người phát giác, đồng thời, thời gian cũng khẩn cấp lắm, tiểu nhân không thể chần chờ...

Yến Thiên Y xuống giường, đến khung cửa sổ kéo chốt, mở một cánh.

Một người từ bên ngoài tung mình qua khoảng trống vào trong. Người đó có khuôn mặt rất hiền, độ hơn ba mươi, trông quen quen, nhưng trong cơn bất ngờ, Yến Thiên Y không nhớ rõ là ai.

Vóc ốm, mặt xương, nước da vàng vàng, đôi mắt cực sáng, mũi cao, xương gò má nhô cao, hẳn có vẻ nhiều nghị lực hơn là khí lực.

Vừa vào phòng, hắn vội quỳ xuống chào Yến Thiên Y hết sức cung kính.

Rồi, hắn tự giới thiệu :

- Chắc Yến đại hiệp đã quên tiểu nhân rồi? Tiểu nhân họ Tùng, tên Triệu, bằng hữu tặng ngoại hiệu là Tiểu Vô Ảnh. Gia huynh từng được...

Chợt tỉnh ngộ, Yến Thiên Y vội đưa tay nâng Tùng Triệu lên, vừa đáp :

- Tại hạ nhớ ra rồi, các hạ là bào đệ của Trại Yến Tử Tùng Hồng đây mà. Bảy tám năm rồi, nào phải mới mẻ gì đâu! Huống chi ngày trước, tại hạ chỉ thấy mặt các hạ hai ba lần thôi...

Tùng Triệu tiếp :

- Tiểu nhân chỉ gặp đại hiệp có hai lần, mà lại gặp nhau trong một thoáng thôi, tự nhiên đại hiệp không nhận ra. Đại hiệp vốn bận rộn suốt ngày vì vô số việc nhỏ việc lớn, nên không lưu ý lắm đến hạng tầm thường như tiểu nhân, chứ còn tiểu nhân thì chỉ cần trông thấy đại hiệp một lần, là ngàn năm vẫn nhớ mãi chân dung bậc đại anh hùng.

Yến Thiên Y mỉm cười hỏi :

- Lệnh huynh lúc này ra sao?

Tùng Triệu đáp :

- Gia huynh vẫn được bình an. Tám năm trước, sau khi nhờ đại hiệp cứu mạng, gia huynh hồng mắt một chân, trở thành tàn phế. Từ ngày đó, y thoát khỏi giang hồ, không màng đến thế sự, tuy chưa được bao nhiêu tuổi đời, y quyết sống cảnh quy ẩn như bậc lão thành.

Yến Thiên Y động niềm cảm khoái, thở ra :

- Lệnh huynh quả là một trang hảo hán, đáng khen ngợi lắm! Năm xưa, tại Bách Nhân trang, một mình chống cự với số đông cao thủ vây quanh, chẳng chút sờn lòng, toàn thân đầm máu mà vẫn cương quyết chiến đấu đến cùng, con người có tánh quật cường cỡ đó, thiết tưởng trong hạng thanh thiếu ngày nay, chẳng có được mấy tay!

Tùng Triệu tiếp :

- Cũng may, nhờ đại hiệp đi ngang qua vùng, thấy chuyện bất bình, ra sức can thiệp, chứ nếu không thì y đã táng mạng tại Bách Nhân trang rồi! Gia huynh mà còn sống sót đến ngày nay, toàn nhờ ân đức của đại hiệp! Tiểu nhân chẳng biết phải báo đáp bằng cách nào cho xứng đáng...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Bỏ đi, lão đệ! Mình đối với nhau mà còn khách sáo thì chẳng hóa ra không thành thật với nhau sao? Lão đệ đến tận nơi này, tìm tại hạ hẳn phải có nguyên do gì chứ? Chẳng lẽ chỉ đến nói lên mấy tiếng biết ơn suông?

Yến Thiên Y ngồi xuống một chiếc ghế, vẫy tay bảo Tùng Triệu cùng ngồi xuống.

Tùng Triệu ngồi, mặt hướng về cửa sổ chưa nói gì.

Yến Thiên Y trấn an hắn :

- Lão đệ có việc gì cứ nói, chẳng có kẻ nào dám bén mảng đến gần nghe lén đâu mà sợ. Ít nhất, tại hạ cũng có đề phòng cho chính bản thân mình chứ?

Tùng Triệu bắt đầu vào vấn đề chánh :

- Tiểu nhân cư ngụ tại phố Thường Đức. Rồi Thường Đức lần này, tiểu nhân định đi thẳng đến phủ Tế Nam, bên ngoài thì lấy danh nghĩa là hộ tống một số hàng hóa, kỳ thực bên trong thì để liên lạc với Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái, ước hẹn với hai tổ chức đó, cộng đồng khởi sự.

Yến Thiên Y cau mày :

- Cộng đồng khởi sự? Sự gì?

Tùng Triệu tiếp :

- Quạt ngà Thanh Long xã, tàn quét Tổng đường tại Sở Giác Lãnh, tiêu diệt các Phân cuộc địa phương.

Yến Thiên Y giật mình :

- Có việc như vậy thật à?

Tùng Triệu cười khở :

- Bởi vì, một lực lượng khác vừa vươn mình lên. Một lực lượng quan trọng, có danh vọng giành địa vị của Thanh Long xã hiện nay.

Yến Thiên Y trầm ngâm một chút, đoạn gật đầu :

- Lý do rất chánh đáng. Ai ai cũng muốn xuất đầu, nếu có kẻ chiếm mất chỗ, thì đương nhiên phải giành giật chỗ. Trên chốn giang hồ, giành thế đứng với nhau là sự vừa thường vừa hợp lý.

Tùng Triệu thốt :

- Việc này đã được trù hoạch từ lâu trong bóng tối, mãi đến gần đây độ nửa tháng thôi là đã thành định cuộc, chỉ còn chờ một vài tổ chức nữa hưởng ứng thôi, là đại sự bắt đầu phát khởi. Họ áp dụng phương thức sấm dậy bất ngờ, làm cho bên ta không kịp thời đối phó.

Yến Thiên Y từ từ hỏi :

- Nhân vật nào vừa có can đảm vừa có chí khí, lại vừa có một lực lượng quan trọng làm hậu thuẫn?

Tùng Triệu đáp :

- Chủ nhân Đại Sum phủ!

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Đại Sum phủ chủ? Trung Châu Tế Lạc Mộ Hàn?

Tùng Triệu gật đầu :

- Đúng là Trung Châu Tế Lạc Mộ Hàn.

Trên giang hồ, ai ai cũng biết võ lâm Trung Nguyên phân định rõ rệt thành hai vùng ảnh hưởng: Một gồm sáu tỉnh miền Bắc, một gồm bảy tỉnh miền Nam. Trong hai vùng ảnh hưởng đó, có rất nhiều tổ chức, nhỏ lớn đều đủ, và trong số các tổ chức quan trọng, có Thanh Long xã.

Tại Hà Bắc, Đại Sum phủ là một tổ chức có thế ngang ngửa với Thanh Long xã, tổ chức này quy tụ các cao thủ trong hai giải Lương Hồ, chừng như đã được các nhân vật trong hai đạo Hắc Bạch âm thâm tôn làm Minh chủ.

Trung Châu Tế Lạc Mộ Hàn là vị Phủ chủ Đại Sum phủ, người ta quen gọi là Phủ Tông.

Về võ công, mưu lược, cơ trí, nhất nhất về bất cứ phương diện nào, họ Lạc cũng tỏ ra là tay siêu quần bạt tụy, dưới tay có cao thủ đông như mây, mưu sĩ nhiều như cát.

Y quả là một tay đại lược hùng tài, đáng mặt bá chủ bốn phương.

Với tài năng, với cơ trí đó, đương nhiên y phải có dã tâm thôn tính vô lâm, tóm thu thiên hạ anh hùng về một mối.

Về nội tình các tổ chức dùng võ nghiệp căn cơ, trên khắp sông hồ, Yến Thiên Y rành như bàn tay.

Nhưng, cái việc các tổ chức đó liên minh với nhau, đối phó cùng Thanh Long xã thì chàng mới nghe Tùng Triệu tiết lộ đây thôi.

Chưa chi, chàng mơ màng đến những cuộc chiến trong tương lai, những cuộc chiến hải hùng, chưa từng có từ ngày Thanh Long xã thành lập.

Chàng ngao ngán thở dài, lắc đầu, rồi tặc lưỡi.

Máu! Luôn luôn có máu chảy! Trời giang hồ là một bầu trời tang tóc, triền miên tang tóc, liên tục tang tóc từ ngàn trước đến ngàn sau, đến một ngày nhân loại bị hủy diệt hoàn toàn.

Tùng Triệu tiếp :

- Ngoài các tổ chức lẻ tẻ đó, Đại Sum phủ còn có một trợ lực cực kỳ quan trọng là Kim Cương hội! Hội chủ Kim Cương hội, là Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính, họ Bồ đã phát thệ quyết giúp Đại Sum phủ đến hơi thở cuối cùng. Yến đại hiệp cũng biết lực lượng của Kim Cương hội như thế nào chứ?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Biết, tại hạ còn hiểu Lạc Mộ Hàn và Bồ Hòa Kính từng lạy nhau đủ tám lạy để kết tình huynh đệ với nhau.

Tùng Triệu thở dài :

- Trong tương lai, máu sẽ chảy thành sông, thầy sẽ chết thành núi, tang tóc đầy trời, ngày đêm chỉ nghe tiếng rên la than khóc...

Hùng Đạo Nguyên bỗng xen vào, hỏi :

- Còn tổ chức nào gia nhập liên minh do Đại Sum phủ khởi xướng nữa chăng?

Tùng Triệu đáp :

- Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ thì, ngoài Kim Cương hội ra, còn có Thiên Nhân đường, Phác Hoa bang, Lực Tự giáo trường. Có thể kéo luôn Hồng Trù bang, nhưng Hắc Lạp phái thì còn do dự chưa nhất quyết. Lần này, tại hạ hợp cùng vị tam gia của Đại Sum phủ là Cảnh Thanh đến họp Hắc Lạp phái, tìm cách thuyết phục họ.

Yến Thiên Y thốt :

- Lực lượng Đại Sum phủ thì tại hạ biết rồi, Kim Cương hội cũng khá lắm, không thể xem thường, còn như Thiên Nhân đường, Phác Hoa bang, Lực Tự giáo trường, thì chỉ là những tổ hợp nhỏ, chẳng đáng kể. Hồng Trù bang với Hắc Lạp phái tương đương có căn cơ vững vàng, nếu hai tổ chức này gia nhập liên minh của Đại Sum phủ, thì cũng là một mối lo cho Thanh Long xã, bởi chúng ta sẽ lâm vào cảnh lưỡng đầu thọ địch. Chúng ta không thể không dự phòng ngay từ bây giờ.

Tùng Triệu gật đầu :

- Đại hiệp nói phải đó. Chuẩn bị sớm, bao giờ cũng được chu đáo hơn.

Yến Thiên Y thở dài :

- Sóng trước tan, sóng sau dồn tới, sóng càng lúc càng dâng cao hơn! Giang hồ là cõi mãi chịu đựng những cơn giông bão hải hùng, biết đến ngày nào thanh bình, an ổn?

Tùng Triệu thốt :

- Sợ gì, đại hiệp! Đại hiệp là bất tài trí có thừa, họ lấy lành mà đến, thì mình lấy lành tiếp đón, họ lấy dữ mà đến, thì mình sẽ lấy dữ chống ngăn! Tiểu nhân tin chắc thắng lợi cuối cùng phải về Thanh Long xã!

Yến Thiên Y thở dài :

- Chỉ mong được như lời lão đệ chúc tốt! Tuy nhiên, phải đi qua sông máu, núi thây! Chính đó là những cái khổ, mình muốn tránh mà không tài nào tránh được!

Rồi chàng tiếp :

- Lão đệ lên đến đây, báo tin cho tại hạ thế này, là mạo hiểm đó, nếu bọn kia hay được, nhất định chúng chẳng để cho lão đệ yên thân đâu!

Tùng Triệu đáp :

- Không sao đâu, đại hiệp! Bọn tiểu nhân ngược Bắc lần này, gồm ba người, do Ba Đầu Sát Cảnh Thanh chỉ huy, hiện tại Cảnh Thanh và một người nữa đang ở tại Bạch Mã tập, cách đây độ bảy mươi dặm đường. Tiểu nhân viện cớ đến vùng này, để thăm viếng một người trong thân quyến, có hẹn là ngày mai sẽ về sớm. Họ nằm mộng cũng không tưởng là tiểu nhân đến gặp đại hiệp, báo cáo cơ mật đại sự.

Yến Thiên Y hỏi :

- Làm sao lão đệ biết tại hạ ở đây mà tìm?

Tùng Triệu đáp :

- Gia huynh có quen với một vị trong quý Xã, thuộc cấp Thiết Thủ, họ Hoàng tên Đan, tiểu nhân đến tìm y, để chuyển đạt một sự việc do gia huynh giao phó. Trong câu chuyện, Hoàng bằng hữu cho biết là đại hiệp dự tiệc mừng thượng thọ tại nhà họ Hồ. Tiểu nhân nghĩ rằng đại hiệp phải thuê phòng tại khách sạn ngủ đêm, chứ không thể lưu lại gia cư nhà họ Hồ, bởi nơi đó hẳn phải náo nhiệt ồn ào. Nghĩ như vậy rồi, tiểu nhân âm thầm dò hỏi các khách sạn. Tuy nhiên, tiểu nhân phải chờ đến khi đêm xuống mới dám vào thành, rồi lẩn quẩn trong khách sạn này, chờ đại hiệp trở về.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tuy nhiên, lão đệ cũng phải cẩn thận, đừng để chúng nghi ngờ.

Rồi chàng hỏi :

- Thân phận của lão đệ trong Đại Sum phủ như thế nào?

Tùng Triệu thở dài :

- Một hộ vệ trong tổ chức đó, sung vào đội phụ trách an ninh tại Trung đường. Tiểu nhân gia nhập tổ chức đó từ năm năm nay, thoát đầu thì chỉ là một gã sai vặt, lần lần leo lên địa vị ngày nay. Cũng vì chén cơm manh áo, đại hiệp ơi! Nếu gia thế không túng quẩn, thì khi nào tiểu nhân chịu làm tay sai cho kẻ khác!

Yến Thiên Y tắc lưỡi :

- Vì sự an toàn của bốn Xã, mà lão đệ phải phản bội tổ chức, thật lòng tại hạ hết sức áy náy...

Tùng Triệu nghiêm sắc mặt :

- Ân đức của đại hiệp rất lớn, cái gì quan trọng hơn, tiểu nhân cũng dám làm, nói chi việc này?

Yến Thiên Y cam kết :

- Nếu sau vụ này mà Thanh Long xã còn vững bền, thì hạnh phúc là hạnh phúc chung, chúng ta sẽ cùng hưởng, lão đệ!

Song phương đình nhìn dạn dò nhau, một bên thì bảo là phải chuẩn bị đề phòng bên kia, tha thiết xin thông báo gấp nếu có tin gì quan trọng.

Rồi họ chia tay nhau.

Tùng Triệu đi rồi, Yến Thiên Y thức trắng đêm đó.

23. Chương 23: Đại Sum Phủ

Huyện Thường Đức thuộc tỉnh Hồ Bắc.

Về phía Tây huyện thành, có một con đường cực rộng, đường tuy rộng rãi, song lại vắng vẻ thanh tịnh vô cùng, tận đầu phía tả có một lối rẽ rất dài, rất thẳng, lối rẽ này do tư nhân tạo thành để dẫn vào một khu huy hoàng, tráng lệ.

Dĩ nhiên, sử dụng lối rẽ này, chỉ là người ở trong khu cư sở đó, và những ai có việc cần lui tới.

Cư sở đó tường cao bao bọc, cổng bằng sắt, gồm hai cánh, sơn đen, cao hai trượng, rộng gần hai trượng.

Bảng đồng và búa nhỏ cũng bằng đồng dùng để đánh lên gọi cửa, bóng nhoáng, chớp ngời dưới ánh dương quang.

Cổng xây trên một cái nền cao, nền có chín bậc thềm, bằng đá trắng mài láng.

Trên đầu cổng, có vọng lâu canh, khoảng giữa đầu cổng và vọng lâu, có tấm biển cực to, khảm ba chữ lớn, phết vàng: Đại Sum phủ!

Hiện tại, một cỗ kiệu do hai kiệu phu khiêng, từ đầu lối rẽ bên ngoài tiến về phía cổng.

Theo sau cỗ kiệu, là một gã thanh niên vận áo xanh, đội mũ xanh, vừa thở hồng hộc, vừa chạy lúp xúp, hẳn phải chạy vì kiệu phu khiêng kiệu đi nhanh quá.

Hai tay hắn xách hai chiếc bao lớn nhỏ bất đồng.

Trông hắn vất vả quá!

Kiệu đến trước bậc thềm thì dừng lại.

Gã thanh niên tiến đến ngang kiệu, vén rèm nghiêng mình, báo cáo :

- Đến nơi rồi! Tôn đại gia!

Rồi gã đứng thẳng người, nép qua một bên, nhìn ra phía ngoài.

Trời!

Gã thanh niên chẳng phải là người xa lạ, chính là Yến Thiên Y!

Đương nhiên chàng không dùng tên họ thật để vào Đại Sum phủ, làm một kẻ tùy sai vặt vãnh.

Tại đây, người ta gọi chàng là Tiểu Lang, người ta biết chàng mang họ Trương.

Viên chủ quỹ họ Triệu giới thiệu chàng với vị Tổng quản Sự họ Tôn trong phủ, để làm một tên hầu hạ cạnh họ Tôn, phụ trách tất cả các việc vặt.

Triệu chủ quỹ nói rằng, chàng là một đứa cháu vợ, gia đình nghèo khổ, thiếu cơm ăn áo mặc, không việc làm, y thấy thương tình, nên yêu cầu Tôn tổng quản thu dụng chàng, cho chàng có nơi nương tựa.

Khi một Yến Thiên Y đảm nhận công việc, thì phải biết chàng thừa sức làm hài lòng chủ nhân, cho nên, chỉ qua ba ngày là chàng được sự tín nhiệm ngay của Tổng quản họ Tôn.

Tại sao Yến Thiên Y lại cam tâm làm công tác đó?

Chàng trở thành một tên tùy sai vặt vãnh trong Đại Sum phủ, là kết quả của một đêm tròn thức trắng suy tư.

Cái đêm Tùng Triệu âm thầm đến tìm chàng, báo cáo cơ mật đại sự.

Trăm ngàn phương pháp hiện ra trong đầu óc, cuối cùng chàng chọn phương pháp này.

Chàng cho rằng phương pháp này hữu hiệu nhất, giúp cho hòa giải cái mầm chiến tranh giữa Thanh Long xã và liên minh do Đại Sum phủ khởi xướng.

Phải, bằng mọi giá, chàng phải hóa giải cuộc chiến này thành cuộc hòa, tránh cho hàng ngàn, hàng vạn sinh linh đổ máu oan uổng.

Chàng không cần biết sau cuộc chiến, ai thắng, ai bại, mà chỉ sợ máu đổ nhiều, thân ngã nhiều.

Chàng phải tự mình lãnh công tác hạ đẳng này, để có dịp lưu trữ trong Đại Sum phủ, chứ không thể ủy thác cho một ai dưới tay chàng, vì lẽ chàng không tin tưởng những kẻ khác có thể tùy nghi xử sự bằng chàng, hơn nữa, rất ít người biết rõ mặt mày chân tướng của chàng do đó chàng không sợ bị bại lộ hành tung.

Hôm nay, Yến Thiên Y theo chân Tôn tổng quản ra phố, mua một vài món tạp hóa, ngoài ra chàng còn đến hiệu giày, lấy đôi giày cho đại tiểu thư, đến tiệm bánh mua bánh cho đại thiếu gia.

Đi, Tôn tổng quản ngồi kiệu, chàng phải lụp xụp chạy theo sau, lướt đi tay không còn đỡ, lướt về tay xách tay mang kèn cang, hết sức khổ sở.

Nhưng, niềm tin thành công giúp chàng quên đi phần nào mệt nhọc, xác tuy mệt, mà tinh thần hăng hái, thì cũng chẳng đến nỗi nào.

Tổng quản Tôn Vân Đình vào trạc ngũ tuần, vóc cao, ốm, để ria chữ Bát, tay không rời chiếc ống điều. Họ Tôn là nhân vật cực tinh minh, phải là tinh minh mới được vị Phủ Tông tin dùng, đặt vào địa vị trọng yếu đó.

Qua khỏi cổng, rẽ về khu vườn bên tả, một lúc sau thì đến hai dãy nhà.

Nơi đây là khu dành cho viên Tổng quản xử lý mọi gia vụ.

Vào phòng rồi, Tôn Vân Đình tự kéo ghế ngồi, rót trà uống mấy ngụm xong, đoạn lên tiếng :

- Tiểu lang! Cái hộp lớn đó đựng đôi giày, người hãy đem vào cho đại tiểu thư xem, có vừa ý hay không, còn mấy hộp bánh, người mang đến cho nhị thiếu gia, mang gấp nhé, để lâu bánh ngui ăn mất ngon. Còn lại mấy hộp người cứ để lại đấy cho ta.

Mấy hộp sau, là những hộp đựng tạp hóa.

Yến Thiên Y chớp mắt hỏi :

- Bánh mua nhiều quá, đại gia không giữ lại vài hộp dùng sao?

Tôn Vân Đình cười ha hả :

- Ta không thấy thèm, vả lại bánh của nhị thiếu gia, ta giữ lại thì khó coi quá, không khéo nhị thiếu gia sẽ cho ta tham lam, đánh cắp mà dùng đấy...

Yến Thiên Y kéo nài :

- Đại gia đi từ sáng sớm đến giờ, lại chưa ăn chi hết, hẳn là phải đói, cứ dùng tạm vài cái, có sao đâu? Chẳng lẽ nhị thiếu gia hẹp hòi, nói này nói nọ?

Tôn Vân Đình lắc đầu :

- Ta không thấy thèm, có để lại cũng vất bỏ thôi. Người hãy mang đi hết đi.

Yến Thiên Y tiếp :

- Vậy thì tiểu nhân mang giày lại cho đại tiểu thư, mang bánh cho nhị thiếu gia xong, rồi gọi A Quý đến đây cho đại gia dạy bảo.

Tôn Vân Đình gật đầu :

- Được, người đi đi!

Nhìn theo bóng Yến Thiên Y, Tôn Vân Đình gật gù ra vẻ rất hài lòng gã thanh niên hầu hạ.

Vị Phủ Tông Đại Sum phủ là Trung Châu Tế Lạc Mộ Hàn, có hai người con, một trai một gái, gái lớn năm nay được hai mươi ba tuổi, có dung nhan cực đẹp, lại minh mẫn rất được cha mẹ nuông chiều. Trai nhỏ

tuổi độ đôi mươi, một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, rất tiếc là sinh trưởng trong thế gia vọng tộc võ lâm, hần nhiên phải thói kiêu ngạo khiến cho người đối thoại lắm lúc phải bực mình.

Gái tên là Lạc Chân Chân, trai tên là Lạc Chí Ngang, đều được phụ thân truyền cho tất cả võ học nên tuy còn nhỏ tuổi mà đã có bản lĩnh cao cường.

Phía hậu trang viên, có một cái hồ, trên hồ có một tòa hương đình, hình bát giác.

Hiện tại, Lạc Chí Ngang đang cùng mấy bằng hữu, đồng tuổi cho chim ăn. Chim lú lo trong lồng, bên ngoài họ đàm luận oang oang, ai ai cũng có vẻ tự đắc.

Yến Thiên Y tiến tới, đưa cao các hộp bánh, thốt :

- Vật điểm tâm của nhị thiếu gia đây! Xin thiếu gia dùng!

Lạc Chí Ngang mở nắp một chiếc hộp, lấy ra một chiếc bánh, rồi bảo :

- Còn lại bao nhiêu, người hãy đặt lên mặt bàn đá cho mọi người cùng ăn.

Yến Thiên Y đặt bánh xuống bàn rồi, quay mình toan bước đi.

Lạc Chí Ngang gọi giật lại :

- Tiểu Lang! Người định đi đâu đó?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân mang giày đến cho đại tiểu thư.

Lạc Chí Ngang gắt :

- Bánh, ta đã bảo là mọi người cùng ăn, sao người không ăn?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Mọi người, là các vị bằng hữu của nhị thiếu gia, chứ tiểu nhân là kẻ dưới, thân phận thấp hèn, đâu dám sánh mình ngang hàng với các vị ấy?

Lạc Chí Ngang nổi giận :

- Nói bậy! Người là người, sao lại phân ra người trên kẻ dưới? Ta bảo, người là người gì, thì người là người đó, ta bảo người ăn bánh, là người phải ăn, người không ăn là bất tuân lời ta, là khinh thường ta đó. Người đã khinh thường ta, ta phạt người đánh với ta ba chiêu!

Vờ ra vẻ kinh hãi, Yến Thiên Y lí nhí van cầu :

- Việc gì thì tiểu nhân làm được, chứ đánh với nhị thiếu gia thì tiểu nhân làm sao dám? Nhị thiếu gia là Đại La Kim Tiên, còn tiểu nhân là kẻ phạm tục thấp hèn, tài nghệ chi mà dám sao tài? Đừng nói ba chiêu, dù đánh nửa chiêu thôi, tiểu nhân cũng khó bảo toàn tánh mạng!

Lạc Chí Ngang bật cười ha hả :

- Năm nay, người được bao nhiêu tuổi, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y đáp :

- Hai mươi...

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Người hai mươi, ta hai mươi, tuổi đồng nhau, ta lại chỉ có một chiếc đầu, hai tay hai chân như người, thế thì người sợ gì? Đánh! Phải đánh với nhau mới được! Nam hán tử, đại trượng phu, mình đừng làm mất thể cách!

Một thanh niên mặt trắng vận y phục hoa lệ reo lên :

- Phải! Phải! Thanh thiếu niên là phải hùng tráng, cương cường, có đầu nhút nhát như nữ nhân? Người phải đánh với nhị thiếu gia đúng số chiêu mới được.

Một người khác, mặt bự thịt, răng vàng khè hỏi :

- Chẳng lẽ người sợ chết? Thế thì hèn quá!

Yến Thiên Y kêu van :

- Xin các vị buông tha cho tiểu nhân! Tiểu nhân sợ lắm!

Thanh niên răng vàng khè bấu môi :

- Hèn! Hèn! Người hèn lắm!

Thanh niên mặt trắng giục :

- Xuất chiêu đi, Chí Ngang! Xuất chiêu trước đi!

Gã có răng vàng khè, cũng giục :

- Nhanh lên, Chí Ngang!

24. Chương 24: Khéo Đối Xử

Yến Thiên Y lùi lại, với vẻ quẫn bách, kêu lên :

- Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia! Xin mở lượng từ bi thương xót cho tiểu nhân...

Lạc Chí Ngang lướt tới, tay tả chỉ ra, tay hữu vòng qua một bên, hốt lại, tay tả chạm ngực Yến Thiên Y xô mạnh, tay hữu ôm ngang hông chàng kéo lại.

Yến Thiên Y ngã nhào.

Thuận thế, Lạc Chí Ngang tung luôn một ngọn cước, bắn Yến Thiên Y luôn xuống hồ, rơi ùm một tiếng, nước văng tung tóe.

Lạc Chí Ngang và bằng hữu ôm bụng cười lăn.

Vừa lúc đó, một tiếng nạt vang lên, âm thanh cực trong trẻo, rồi từ không trung, một bóng người đáp xuống mặt hồ, mình nghiêng nghiêng, tay vươn ra, chụp lưng áo Yến Thiên Y vừa nhấc bổng lên, vừa lộn người lấy thế lao vút lên không, uốn cầu vòng đáp xuống tòa lương đình.

Người đó là một thiếu nữ, dung nhan tuyệt vời, vận y phục màu nguyệt bạch.

Buông Yến Thiên Y xuống sàn lương đình, Lạc Chân Chân nghiêm ánh mắt nhìn Lạc Chí Ngang.

Nàng hần giọng, hỏi :

- Nhị đệ không thấy thẹn à?

Lạc Chí Ngang sợ hãi lùi lại, nhưng dù sao thì trước mặt bằng hữu, hần cũng phải làm bộ cứng, đáp :

- Tiểu đệ đùa cho vui mà, đại thơ! Ai ngờ gã vô dụng đến thế?

Lạc Chân Chân hừ lạnh :

- Đùa cho vui? Nhị đệ khinh khi ta quá, thế mà còn là đùa vui? Nhị đệ bảo gã vô dụng? Tự nhiên, người ta không học võ thì làm gì chống cự nổi với nhị đệ? Muốn đùa vui, thì đi ra bên ngoài, tìm kẻ cao cường mà thử sức, chứ sao lại nhờ kẻ ăn kẻ ở trong nhà mà dùng làm công cụ đùa dai? Đùa như thế thì còn gì tư cách anh hùng?

Lạc Chí Ngang đỏ mặt, cãi :

- Tiểu đệ có cố ý nhục mạ gã đâu, sao đại thơ lại nổi giận, buông giọng nặng nề?

Lạc Chân Chân nổi giận thực sự, gắt :

- Người còn ngụy biện nữa, phải không? Đi, đi theo ta đến trước mặt gia gia, rồi lý luận cho gia gia nghe!

Lạc Chí Ngang đâm hoảng, kêu lên :

- Thôi mà đại thơ, mắng tiểu đệ như vậy cũng đủ rồi, lại còn đưa nhau đến cho gia gia quở phạt tiểu đệ sao? Đại thơ nở nào?

Lạc Chân Chân vừa bực tức, vừa buồn cười, xì một tiếng :

- Rõ thật là mặt dày! Cút đi, cút hết cho ta nhờ!

Lạc Chí Ngang vẫy tay, gọi các bằng hữu chuồn nhanh khỏi lương đình.

Yến Thiên Y chỗi dậy.

Y phục ướt sũng nước, dán sát mình. Sắc mặt chàng nhợt nhạt đến thảm hại.

Lạc Chân Chân dịu giọng thốt :

- Trông người như con gà nhúng nước! Em ta đùa ác quá, cũng tại nó được nuông chiều từ lúc nhỏ, thành ra hư hỏng, từ nay người đừng đến gần hần.

Yến Thiên Y áp ứng :

- Đa tạ... đại tiểu thơ! Suýt chút nữa, tiểu nhân phải chết ngộp!

Bật cười sảng sặc, Lạc Chân Chân nói :

- Làm gì có việc chết ngộp? Hần đâu ác đến độ dìm chết người! Nếu ta đến trễ, bắt quá người uống thêm vài ngụm nước nữa thôi, chứ chết làm sao được? Gia gia ta đâu có dung túng cho hần làm quá lộng như vậy!

Yến Thiên Y chột kêu lên :

- Chết tiểu nhân rồi!

Lạc Chân Chân hỏi :

- Cái gì nữa đó?

Yến Thiên Y mếu máo :

- Hộp giày thêu của đại tiểu thơ! Rơi xuống nước, thấm nước, chìm hết rồi! Làm sao bây giờ?

Lạc Chân Chân cười dịu :

- Tưởng là chi! Người đừng lo ngại, lỗi tại em ta, đâu phải tại người! Không sao đâu, để rồi ta sẽ thêu những đôi khác.

Rồi nàng bảo :

- Người hãy đi thay y phục khô đi! Sáng sớm mà trùm nước thế đó, hần phải lạnh!

Nàng còn dặn dò :

- Nhớ lau khô mình, kéo mắc phải bệnh cảm đấy!

Nói đến một tiếng lau khô mình, nàng hơi đỏ mặt.

Tại sao? Có phải chăng nàng đề cập đến hình hài của một nạn nhân, một hình hài không có y phục che giấu?

Yến Thiên Y thấy rõ gương mặt nàng thoáng biến đổi, song chàng vờ chẳng biết gì.

Chàng nghiêng mình tỏ lời cảm tạ, đoạn bước đi.

Nàng còn thốt vói theo :

- Nam nhân gì mà khúm núm rụt rè thế? Hãy dạn dĩ thêm một chút, Tiểu Lang! Người nhút nhát quá, thảo nào mà nhị thiếu gia chẳng trêu cợt người?

Chàng lại lí nhí mấy tiếng đa tạ, rồi đi luôn.

Lạc Chân Chân còn hướng mắt theo chàng. Chừng như nàng có vẻ mơ màng...

Thực ra, Lạc Chân Chân đối xử với chàng rất có thanh tình, lần nào song phương gặp nhau, nàng đều ân cần săn hỏi, hết dặn dò điều này lại chỉ bảo điều kia, như sợ chàng phạm lỗi trong Đại Sum phủ, rồi bị tống khứ vĩnh viễn vậy.

Một tiểu chủ nhân đối xử với gia nô như vậy, kể cũng rất tốt!

Về gian phòng nhỏ dành riêng cho chàng, Yến Thiên Y thay y phục xong, lại trầm tư mặc tưởng.

Chẳng phải chàng nghĩ về chị em nhà họ Lạc.

Mà cũng chẳng phải chàng nghĩ đến việc của vị Tổng quản họ Tôn.

Chàng nghĩ đến đêm nay! Đêm mà chàng có cuộc hội kiến với người trong bốn Xã, một cuộc hội kiến đầu tiên, từ ngày chàng khoác cái lốt gia nô cam phận cơm thừa, cá cặn tại nhà họ Lạc.

Chàng ước hội với người trong bốn Xã đêm nay gặp nhau, để hoạch định chương trình hành động.

Đương nhiên, cuộc hội kiến này phải được an bài cực kỳ chu mật, có thể chàng mới lưu trú trong Đại Sum phủ lâu ngày, đủ thời gian thực hiện ý đồ hóa giải chiến thành hòa.

Người chàng sẽ gặp đêm nay, là vị Đệ nhị lãnh chúa Thanh Long xã, là Ứng Thanh Qua.

Thời gian là khi canh một bắt đầu.

Địa điểm là một gian phòng nhỏ trong một tòa lầu cũ kỹ, tàn hại, gần sụp đổ, một tòa lầu bình thường, chẳng có vẻ gì lạ hơn các tòa lầu khác.

Ngọn đèn trong gian phòng, được vắn thấp, vừa đủ soi sáng thôi.

Ứng Thanh Qua và Hùng Đạo Nguyên toan làm trọn lễ, Yến Thiên Y đang ngồi xếp bằng tròn trên nền, khoát tay, bảo :

- Lại đây, mình bắt đầu nói chuyện ngay. Thời giờ không nhiều, đừng thủ lễ quá độ mà thành phí phạm vô ích.

Ứng Thanh Qua nhìn sững bộ y phục của Yến Thiên Y, áo xanh, mũ xanh, loại y phục của hạng nô bộc.

Lão ta không giấu vẻ kinh ngạc.

Yến Thiên Y mỉm cười, hỏi :

- Người thấy sao? Thích hợp chứ?

Ứng Thanh Qua nghiêm sắc mặt, hỏi :

- Khôi Thủ muốn nói...

Yến Thiên Y đáp :

- Ta muốn nói về y phục ta hiện tại.

Ứng Thanh Qua lúng túng một chút, đoạn thở dài, đáp :

- Vì muốn cứu sanh mạng của đệ huynh trong bốn Xã, vì tránh cuộc đổ máu cho bao nhiêu người, thuộc các môn phái, bang, hội trong liên minh đối phương, Khôi Thủ dụng tâm gian khổ như thế này! Bọn thuộc hạ hết sức đau lòng! Trong mấy ngày qua, hẳn là Khôi Thủ vất vả lắm!

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Ta chịu đựng nổi, Thanh Qua!

Ứng Thanh Qua lại thở dài :

- Khôi Thủ lại nhần nhục, còn bọn thuộc hạ thì an nhiên hưởng lạc tại nhà! An nhiên mà chờ cái kết quả tốt đẹp, nghĩ ra thực là thẹn!

Yến Thiên Y khoát tay :

- Gặp nhau là để bàn luận về đại sự, chứ chẳng phải để nói, để nghe những lời vô bổ ích, Thanh Qua! Bỏ đi! Trong chúng ta, bất cứ ai, làm được cái gì, cứ làm, làm để mưu lợi ích chung, thì sá gì kẻ thấp người cao, sá gì thân phận mà tránh né? Ta có thể làm gì khác nữa kia, thấp hèn hơn nữa kia, miễn sao hòa giải được cuộc chiến này thì thôi, dù là ta thất bại trong ý đồ, thì ít nhất ta cũng nắm được tình hình địch. Giả như cuộc chiến không tránh khỏi, thì chúng ta có nhiều cơ hội thắng hơn. Bảo vệ an toàn tối đa cho bốn Xã, là phận sự của mỗi người, ta đâu có muốn tự ngồi nhà để mặc các người nhảy vào nước sôi, lửa đỏ?

Rồi chàng tiếp :

- Trước khi vào Đại Sum phủ, ta có giao phó cho các người mấy việc, vậy các người có y theo thứ tự mà thi hành chăng?

Ứng Thanh Qua đáp :

- Hoàn toàn tuân theo chỉ thị của Khôi Thủ. Mọi công việc đều được chuẩn bị chu đáo. Tổng đường cũng như các địa phương, đều ở trong cái thế sẵn sàng nghinh chiến. Đối phương bất cứ phút giây nào kéo đến, là các đệ huynh đều đầy đủ nhuệ khí ứng phó. Bình thường thì phân tán mỏng, rải rác mai phục tại các yếu điểm trong vùng, khi có báo động thì ai vào vị trí nấy, nhất định không để cho đối phương chiếm tiên cơ mà uy hiếp tinh thần. Ngoài ra, liên minh của chúng ta gồm sáu bang hội từ đất Bắc có sai phái người đến liên lạc, cả sáu tổ chức đó đồng thanh trợ giúp Thanh Long xã. Một đệ tam nhân là Tề Như Hận, vị lão anh hùng ẩn cư tại Bạch Dương sơn, mới đây, có ra mặt khuyên can Hồng Trù bang và Hắc Hạp Hội, nên từ bỏ ý đồ liên kết với Đại Sum phủ, chống đối lại Thanh Long xã. Lão anh hùng Tề Như Hận là bậc lão luyện giang hồ, đức cao, vọng trọng, đối với Khôi Thủ mười phần kính ngưỡng. Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái cực lực phủ nhận sự gia nhập liên minh của Lạc Mộ Hàn. Dù cho chúng phủ nhận hay thừa nhận, Tề lão gia cũng chẳng cần biết, bởi khi khuyến cáo điều đó, tức nhiên Tề lão gia có sẵn chủ trương rồi.

Yến Thiên Y hỏi :

- Tề lão đầu có tỏ lộ ý tứ như thế nào chăng?

Ứng Thanh Qua đáp :

- Không hiểu được. Bọn thuộc hạ không hay biết việc lão khuyến cáo hai bang phái đó. Mãi đến sau này, vì theo sát Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái, bọn thuộc hạ mới rõ lão có đánh tiếng giải hòa. Lão không muốn giang hồ lại trải qua một lần phong ba nữa, sợ dĩ lão xuất hiện can thiệp với hai bang phái đó, là vì lão muốn bảo tồn hòa khí trong võ lâm thôi.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Chủ trương đó đáng ngợi lắm!

Ứng Thanh Qua tường trình tiếp :

- Bọn thuộc hạ có mai phục một số tử sĩ tại Ma Thạch Ba, cách huyện Thường Đức độ năm dặm, số tử sĩ này, do Tam lãnh chúa Trang Không Ly điều khiển. Thuộc hạ sợ nhân thủ quá ít, nên có ra lệnh cho mỗi phân cuộc phái về năm hảo thủ, tăng cường số tử sĩ đó. Thôi Hậu Đức được đặt dưới quyền chỉ huy của Trang Không Ly, tiếp lão Trang cai quản đạo nhân quyết tử này. Họ luôn luôn ở trong tình thế ứng biến, nếu được lệnh Khôi Thủ gọi, là trong một khắc thời gian, họ sẽ đến tận Đại Sum phủ.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tốt lắm! Ta chỉ dùng đến đạo quân quyết tử đó lúc tối cần thiết, và khi nào dùng đến, là máu sẽ đổ thành sông, thân chất thành núi! Huyết chiến mở màn!

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Tại đầu đường, dẫn vào Đại Sum phủ, có một cửa hiệu buôn nhang đèn vừa khai trương, hiệu buôn đó do bọn thuộc hạ dựng lên, dùng làm trạm liên lạc với Khôi Thủ. Cần việc gì, Khôi Thủ cứ cho người trong hiệu buôn biết mà chuyển đạt lệnh dụ. Đại đầu lãnh Hồng Phúc Thái phụ trách trạm liên lạc này.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đặt con người đó vào chức vụ đó xứng người, xứng vụ đấy.

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Theo thuộc hạ đến đây để gặp Khôi Thủ rồi, Hùng Đạo Nguyên sẽ không cùng đi với thuộc hạ, y phải rẽ qua Ma Thạch Ba, báo cái tình hình với Trang Không Ly.

Yến Thiên Y cau mày :

- Phân phối nhiều người tại ngoại như vậy, tại Sở Giác Lãnh, nhân thủ còn đủ dùng chăng?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Đủ! Rất đủ! Tại đó có Đô đại lãnh chúa, Ứng nhị lãnh chúa, Âm đại chấp pháp, bọn Vệ Sơn Long, các hình đường Tư Sự. Ngoài ra còn có liên minh các phái trợ lực. Thuộc hạ thấy mình vững vàng lắm!

Yến Thiên Y thốt :

- Cứ mỗi hai hôm, chúng ta họp mặt một lần và lần sau thì tại Thiên Ân miếu. Sau đó ta sẽ chỉ định địa điểm khác. Minh phải thay đổi địa điểm luôn luôn mới được.

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Khôi Thủ cần liên lạc gấp thì cứ đến cửa hiệu bán nhang đèn, còn không thì chờ đến lúc hội diện cũng được. Từ nay, Hùng Đạo Nguyên sẽ phụ trách phần liên lạc giữa Ma Thạch Ba và Sở Giác Lãnh.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta nhớ!

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Vào Đại Sum phủ mấy hôm rồi, Khôi Thủ có gặp Trung Châu Tế Lạc Mộ Hàn lần nào chăng?

Yến Thiên Y đáp :

- Thấy từ xa xa thôi và chỉ có một lần. Chừng như y có vẻ bận rộn lắm vậy. Y rất hòa nhã, thường thường xuất ngoại, mỗi lần trở về thì quang cảnh đại sảnh rộn rịp vô cùng, người vào người ra liên miên không dứt. Đại Sum phủ gồm ba đường: Tiền, Hậu và Trung, ngoài Đường chủ còn có sổ phủ vệ, tổng cộng độ hơn ba mươi người, ta xem người nào cũng có võ công cao cường cả. Lạc Mộ Hàn có ba tên hộ vệ, họ luôn ở sát bên cạnh y, và hai mưu sĩ sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thừa mưu kế hiển dăng, nếu Lạc Mộ Hàn hỏi đến.

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Còn Hội chủ Kim Cương hội là Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Ta chưa hề thấy nhân vật đó.

Chàng cho biết luôn, Lạc Mộ Hàn có hai người con, một trai, một gái, võ công cực cao.

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Khôi Thủ đã có kế hoạch gì chưa? Nếu cần mình cũng có thể học cái cách của Đại Ảo Tài Tử Công Tôn Hoang Mộc, là ám toán, tía dân, tía dân vậy cánh chúng.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Cũng được, nhưng để ta nghĩ lại, biện pháp nào cũng được, miễn làm sao cho lực lượng đối phương suy giảm, Lạc Mộ Hàn chùn lòng, bỏ cái mộng thôn tính Thanh Long xã thì thôi.

Ứng Thanh Qua dẫn dò :

- Khôi Thủ cẩn thận đừng để cho bọn chúng phát hiện vũ khí của Khôi Thủ.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Yên trí, Thanh Qua, ta luôn luôn đề phòng.

Ứng Thanh Qua hỏi :

- Tùng Triệu đã trở về Đại Sum phủ chưa?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Chưa!

Ứng Thanh Qua mỉm cười :

- Khi trở về đó, trông thấy Khôi Thủ, y kinh ngạc không tưởng nổi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Cái đó thì chắc rồi! Y cũng biết là chúng ta dò thám hành động của Lạc Mộ Hàn, song không ngờ là ta dám mạo hiểm vào hang cọp.

Ứng Thanh Qua tiếp :

- Có y bên trong, đỡ cho Khôi Thủ lắm!

Yến Thiên Y dẫn dò Hùng Đạo Nguyên :

- Người không nên bèn mảng đến gần Đại Sum phủ đấy, nếu cần thì ta đi tìm người, mà người thì tuyệt đối tránh xa khu vực đó!

Hùng Đạo Nguyên gật đầu :

- Thuộc hạ biết!

Song phương không còn gì để nói với nhau nữa, họ chia tay nhau, bắt quá họ cùng khuyến cáo nhau là hãy thận trọng trong mọi hành động.

Rồi người về phủ, kẻ về Tổng đường.

Đại Sum phủ hôm nay có vẻ rộn rịp lại.

Hơn trăm đại hán vậy y phục chẹt màu đen, phân tán trấn đóng khắp nơi, cái nơi hiểm yếu trong khu vực phủ. Võ trang đầy đủ, có bọn cung tiễn thủ mai phục tại mỗi lối thông thường, người ta huy động đến cả những vị thủ lĩnh các đội phủ vệ để sung vào các toán canh phòng.

Nhất là tại khách sảnh của tòa Quần Hùng đường thì sự phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.

Dĩ nhiên, đám gia nhân cũng không thể nhàn rãi như thường ngày, chúng chạy tới chạy lui, lo trà, lo nước, sắp đặt chỗ ngồi, nghinh đón tân khách.

Tôn tổng quản quả là tay nặng cân, trầm tĩnh phi thường, hôm nay có việc quan trọng như vậy mà đêm vừa qua, lão không hề hở môi cho ai biết, mãi đến sáng ra, lão mới truyền lệnh cho tất cả thuộc hạ và gia nhân, phân phối nhiệm vụ, sắp xếp ai vào việc nấy, chỉ một giờ thôi là đâu đó đều được an bài đúng theo ý muốn của phủ tổng.

Vào giờ ngọ hôm nay, sẽ có cuộc hội nghị quan trọng dưới quyền chủ tọa của Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn.

Người tham dự gồm toàn những tay có thành tích lẫy lừng trong võ lâm vùng Nam Bắc tỉnh.

Theo sự dò hỏi của Yến Thiên Y thì sẽ có những vị sau đây dự đại hội: Hội chủ Kim Cương hội là Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính, Phó hội chủ Thiết Quân Tử Hoàng Đơn, và bốn vị Đại A Ca.

Về Thiên Nhân đường thì có Đường chủ là Đạt Hồ Lang Tướng Đỗ Sơn Nông, Phó đường chủ Tể Quan Ứng Doãn Thiệu và năm vị Lệnh chủ.

Về Phác Hoa bang thì có Bang chủ Giác Long Báo Sở Hoài, Phó bang chủ Tuyết Dao Dao Phù Dương cùng ba Đường chủ.

Về Lực Tự giáo trường thì có Tổng giáo đầu Bạch Nhiêm Khách Tiêu Tiên, cùng sáu vị giáo đầu. Ngoài ra, còn có ba vị không thuộc bang phái nào, là Đơn Đánh Hồng Mạnh Hạo, Liệt Hỏa Kim Hoàn Tào Quảng Toàn và Đại nương Công Tôn Mạc Sầu.

25. Chương 25: Bước Đầu Dọa Dẫn

Người trong Đại Sum phủ hôm nay dọn bữa cơm trưa sớm hơn ngày thường một giờ. Ăn sớm, để có chút thì giờ ngơi nghỉ, cho cơ thể sáng khoái, cho tinh thần sáng suốt.

Họ cần có đủ khí lực, lẫn trí lực để điều khiển cuộc hội nghị sắp khai mạc sau giờ Ngọ.

Khí lực đủ, để nắm vững quả cảm, để cương quyết giữ lập trường. Trí lực đủ để cân nhắc lợi hại, hoạch định chương trình.

Bằng mọi cách, họ cần phải làm chủ ý chí, trước khi phát động đại sự.

Đại sự như thế nào?

Đó là điều hiện tại Yển Thiên Y đang cố suy nghĩ.

Cho nên, trong khi mọi người ngơi nghỉ, thì chàng một mình ngồi trước cửa phòng, qua dáng vẻ thì chàng đang nhàn hạ, như không thích náo nhiệt và nhân lúc thanh tịnh tìm chỗ mát mẻ mà mơ mộng.

Làm cách nào, để nghe ngóng trọn vẹn cuộc hội nghị của quần hùng? Họ sẽ đi đến kết luận như thế nào?

Mười phần hết tám, chàng nghĩ họ sẽ thiên về chiến dịch tổng tấn công Thanh Long xã và các Phân cuộc địa phương.

Thì, cũng như họ, bằng mọi giá, chàng phải nghe kết luận của cuộc hội nghị, hiểu sách lược họ sẽ áp dụng trong chiến dịch này, đồng thời biết rõ thời gian họ sẽ phát động.

Làm sao?

Thân phận một kẻ tùy sai thấp hèn khó cho phép chàng bén mảng đến gần nghị sảnh, thì làm sao theo dõi cuộc bàn cãi của họ?

Ngồi nơi thềm phòng quan sát, chàng đưa mắt nhìn ra xa xăm, nhìn mà chẳng trông thấy gì.

Tâm sự tràn ngập những ưu tư miên man, chàng nghĩ ngợi đến xuất thần!

Bỗng chàng giật mình.

Có tiếng chân người vang rất nhẹ phía sau lưng chàng. Tiếng chân vang từ xa xa, tiếng chân càng lúc càng gần, chứng tỏ người đó đang đi về phía chàng.

Sửa dáng thản nhiên, chàng vội nhìn ra phía trước, không hề quay lại, gương mặt lại trở về với dáng vẻ bình thường, bình thường trong sự an phận của một kẻ tùy sai, có cơm ăn no, có áo mặc ấm, có sự chở che của một gia đình danh vọng.

Rồi một mùi hương rất dịu loang trong không khí, quện đến mũi chàng.

Ngửi mùi hương đó, chàng hiểu ngay người sắp đến nơi là ai.

Một thỉnh âm trong âm, dịu hiền vang lên :

- Ý! Người làm cái gì mà ngồi thừ ra đó như cái xác không hồn, hở Tiểu Lang?

Người đó, là đại tiểu thư Lạc Chân Chân.

Thỉnh âm có vẻ thân mật, như lo lắng đến sức khỏe của gã, như trách gã sao không nghỉ ngơi như mọi người, lại ngồi đó mà mơ màng vớ vẩn.

Yến Thiên Y vờ giật mình cho Lạc Chân Chân trông thấy, đoạn đứng lên quay mình, cúi đầu chào, đáp :

- Lỗi quá! Không hay đại tiểu thư đến. Tiểu nhân thất lễ chào đón, mong đại tiểu thư thứ cho!

Lạc Chân Chân điểm một nụ cười :

- Lỗi gì đâu mà người lí nhí van xin tha thứ? Người sao hay lo xa những điều chẳng đáng lo, ta chưa thấy ai có cái mặc cảm tự ty như người cả. Bỏ cái tánh đó đi nhé, Tiểu Lang. Phàm làm trai mà nhút nhát như thế thì còn mong cầu tiến thế nào được?

Yến Thiên Y đỏ mặt, vờ lúng túng, ấp úng mãi mà chẳng thốt thành lời.

Chàng màu mè tuyệt diệu, đối tượng phải tin là đang đứng trước một phần tử quê mùa, chất phát, bình sanh chưa hề tiếp xúc với giới giàu sang, dư quyền, dư thế.

Lạc Chân Chân hỏi :

- Người đang làm gì đó, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tiểu nhân đâu có nghĩ gì, đại tiểu thư! Tiểu nhân chỉ ngồi đây hóng mát thôi.

Lạc Chân Chân “hừ” nhẹ :

- Ta thấy cái tướng của người không giống kẻ nói ngoa mà, tại sao người dối ta? Không nghĩ gì mà người ngồi thờ người, ánh mắt nhìn về một hướng xa xôi, nhìn đến xuất thần! Người có thể cho ta biết chăng?

Yến Thiên Y lại chối.

Lạc Chân Chân vặn hỏi mãi, Yến Thiên Y mới nói :

- Nói ra, chỉ sợ đại tiểu thư cười...

Lạc Chân Chân lắc đầu :

- Ta không cười đâu. Hay là, người đang nghĩ đến một cô nương nào đó?

Nàng là một thiếu nữ, đâu có lẽ đề cập đến vấn đề đó khi đối thoại với một nam nhân, dù nam nhân là một kẻ dưới tay?

Chẳng qua, bản tính của nàng vốn thuần hậu, hiền hậu, gia dĩ nàng lại có vẻ ưa thích Trương Tiểu Lang, nàng cho rằng hỏi như thế là tỏ ra một niềm thân mật. Một niềm thân mật giữa chủ và tớ, chủ hiền tớ lành, cùng đối xử thành thật với nhau.

Yến Thiên Y lắc đầu gáp :

- Không đâu, đại tiểu thư! Tiểu nhân không hề mơ mộng đến một bóng dáng cô nương nào cả. Thân phận thấp hèn, gia đình nghèo, tiểu nhân chưa nghĩ đến việc lập gia đình.

Lạc Chân Chân gật gù :

- Kể ra, trai gái lớn lên, là phải lập gia đình, cái đó rất hợp lý, song người nghĩ như vậy là biết lo xa đấy.

Nàng lại hỏi :

- Thế thì người nghĩ về việc gì?

Yến Thiên Y vờ do dự một chút, đáp :

- Tiểu nhân đang nghĩ về một tương lai, nhà có một mẹ già làm sao có tiền để nuôi mẹ già, để lập chút đỉnh sự nghiệp, sống an nhàn trong cảnh thanh bần.

Lạc Chân Chân mỉm cười :

- Người có hiếu tâm như vậy, ân trên sẽ phù hộ người, ta tin chắc thế nào rồi người cũng đạt thành sở nguyện. Ta nói câu này, người hãy ghi nhớ nhé: trong tương lai, nếu người cần nhờ ta điều gì, dù cho người còn làm

việc trong phủ hay đã ly khai về quê nơi nào, người đừng ái ngại gì hết, cứ cho ta biết, ta sẽ lo liệu cách giúp đỡ cho.

Yến Thiên Y cảm kích vô cùng.

Chàng thấy cảm mến con người tuy sanh trưởng trong gia đình danh vọng, song không kiêu căng, cao ngạo, khinh người như phần đông các tiểu thư đài các trâm anh, nàng là thái cực đối chiếu với Lạc Chí Ngang rõ rệt, em thì kiêu ngạo, xấc lấc, còn chị thì dịu hiền, đôn hậu...

Rồi chàng sợ, niềm cảm mến đó đi xa hơn giới hạn thông thường, nên không dám nghĩ nhiều về nàng nữa.

Chợt, nàng thốt :

- Này, Tiểu Lang, chẳng rõ tại sao ta có cảm nghĩ lạ lùng! Ngay từ ngày đầu tiên người vào nhận việc trong phủ, ta không tin con người của người trời sanh ra chỉ để làm kẻ tùy sai cho kẻ khác. Người phải hơn cái hạng tiểu công. Ta nhận thấy, người có nhiều điểm đặc biệt, và những kẻ đã thành tựu danh và lợi trên đời cũng chưa chắc có đủ, như người. Chẳng hạn, khi người...

Yến Thiên Y giật mình, song giữ vẻ bình thản, chặn nói :

- Đại tiểu thư quá khen! Bất quá, tiểu nhân mẫn cán, siêng năng vậy thôi, chứ một người thuộc giai cấp căn bản thì có gì hơn người đâu? Tiểu nhân không mong muốn chi hơn là được chủ nhân hài lòng và thu dụng mãi mãi để tiểu nhân có công việc làm, kiếm chén cơm manh áo, lãnh số tiền công nhỏ mọn, nuôi mẹ già.

Lạc Chân Chân tiếp theo sự suy nghĩ của nàng :

- Có lúc ta cho rằng người chẳng phải một Trương Tiểu Lang hèn mọn, ta nghĩ người phải là một con người khá. Khá đến mức độ nào thì ta cũng không hiểu, nhưng hẳn là phải trên bậc gia nô! Người không phải là người, với thân phận hiện tại! Người là một kẻ khác, nếu hiện tại người không giả vờ, thì trong tương lai, con người của người phải đổi khác, người sẽ vượt bậc, vượt xa.

Lần này thì Yến Thiên Y giật mình nhiều hơn trước.

Nhưng con người chàng không thể nào mất bình tĩnh dễ dàng, chàng ngơ ngác, rồi cười khổ, lắc đầu đáp :

- Đại tiểu thư khó hiểu quá! Tiểu nhân nào biết tại sao!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Chính ta cũng chẳng hiểu tại sao lại có cảm nghĩ như thế!

Yến Thiên Y buông một câu giải thích theo lối tầm thường :

- Tiểu nhân nghe người lớn nói, phạm ai trông kẻ nào thuận nhân, thì lại mong muốn cho kẻ đó hơn người. Có lẽ đại tiểu thư thường chiều cổ đến tiểu nhân, nên sanh ảo tưởng chẳng, ảo tưởng sanh mãi thì thành cảm nghĩ, đại tiểu thư ạ. Người lớn cho rằng, đó là một cơ duyên giữa một người với một người.

Lạc Chân Chân tỏ vẻ đồng tình :

- Người nói nghe cũng có lý, nhưng ta cũng tin rằng hậu vận của người sẽ khác bây giờ nhiều lắm!

Rồi nàng tiếp luôn :

- Nhưng ta thiết nghĩ, cứ an phận như nhà người lại hay. Chen chân trong chốn giang hồ thì chỉ tổ sinh nhiều chuyện đổ máu, rơi cây, chứ chẳng ích lợi gì cả.

Yến Thiên Y lại hỏi như một gã khờ khạo :

- Đổ máu? Rơi cây? Nghĩa là đánh nhau, chém giết nhau, hử tiểu thư?

Lạc Chân Chân gạt đáp :

- Chứ còn gì nữa! Không chém giết nhau, thì máu đâu mà đổ, cây đâu mà rơi!

Yến Thiên Y lè lưỡi :

- Vậy là có chết người! Ghê quá!

Lạc Chân Chân lại thở dài :

- Chết nhiều, nhiều lắm, Tiểu Lang ơi!

Yến Thiên Y run sợ :

- Khiếp! Khiếp! Tại sao có cuộc đánh nhau, đại tiểu thư? Tại sao họ phải chém giết?

Lạc Chân Chân trầm giọng :

- Tại quyền thế, lợi lộc, tại địa vị, tiền tài, tại tham vọng, chứ còn tại gì nữa!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tiểu nhân không hiểu nổi!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Người không hiểu càng tốt. Hiểu ra rồi, người sẽ mất lạc quan về tương lai do người vừa phát họa với ta đó!

Yến Thiên Y trở mắt :

- Ảnh hưởng lớn như thế à?

Lạc Chân Chân gật đầu :

- Sau này, người sẽ hiểu! Tham vọng sanh cạnh tranh, cạnh tranh sanh phiền phức, đến lúc đó rồi, người đừng mơ tưởng một cuộc sống thanh bần, an hưởng nhàn hạ!

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Chừng như đại tiểu thư không tán thành hành động của lão gia?

Lạc Chân Chân đáp nhanh không cần suy nghĩ :

- Ta không tán thành, mẫu thân ta cũng không tán thành. Nhưng, dù mẹ ta chống đối, phỏng có ích gì? Phụ thân ta có cái tật lạ, khi lão nhân gia quyết làm một việc gì, thì đừng ai mong ngăn trở nổi, cả vợ con cũng bất lực luôn. Hà huống, có rất nhiều tay kỳ mưu, dị trí ở bên cạnh, ngày ngày khuyến khích, đốc xúi?

Yến Thiên Y vờ trầm ngâm một lúc, rồi hỏi :

- Mà việc gì vậy chứ, đại tiểu thư?

Lạc Chân Chân đáp :

- Đại khái, hôm nay họ thảo luận chương trình tiến công mục tiêu. Nghe nói tình hình mừng tượng biến chuyển bất lợi sao đó, chừng như họ bắt được tin tức là đối tượng của họ đã hay biết mưu đồ của họ, và chuẩn bị cuộc đối phó rất chu đáo, cho nên, đáng lẽ cuộc hội nghị này còn lâu mới khai diễn, song vì sự biến chuyển tình hình, mà gia gia ta phải triệu tập hội nghị sớm hơn dự định. Đối tượng của họ là tay ghê gớm lắm, cầm đầu một tổ chức có thực lực không kém gia gia ta. Tay đó là một nhân vật có thịnh danh lòng lẫy trong võ lâm, tuổi độ ba mươi thôi, mà võ công thì cao cường không tưởng nổi...

Yến Thiên Y vờ bất phục :

- Chẳng lẽ kẻ đó cao cường hơn lão gia?

Lạc Chân Chân nói :

- Đó là chuyện có thật, ta thấy cha ta và các bằng hữu của người tổ vẽ lo lắng và e ngại người ấy lắm. Ta cho người biết thêm một chuyện, nhưng người nhớ phải giữ miệng cho, chuyện này mà bại lộ ra, thì chẳng những người mất mạng, chính ta cũng khổ luôn đấy.

Yến Thiên Y đáp gấp :

- Đại tiểu thư yên trí, tiểu nhân không phải là người ham nói!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Sở dĩ có cuộc hội nghị sớm hơn dự định, là vì đêm qua, bọn Cảnh Thanh, Tùng Triệu trở về báo cáo sao đó, gia gia ta bèn lập tức triệu tập các bằng hữu, để thảo luận phương cách đối phó.

Yến Thiên Y giật mình.

Thì ra, Tùng Triệu đã trở về rồi! Bí mật trở về, hẳn bạn tường trình, luận bàn đại sự với Lạc Mộ Hàn, nên không hề rời Lạc Mộ Hàn suốt đêm vừa qua, thành thử chàng không thấy hẳn.

Chàng nghĩ, làm sao gặp được hẳn?

Nếu hôm nay, có Tùng Triệu trong cuộc hội nghị thì chàng khỏi cần mạo hiểm bèn mắng đến gần để nghe ngóng.

Chàng chỉ cần tìm cách liên lạc với Tùng Triệu, sau khi hội nghị kết thúc, để hiểu sự nghị định của đối phương như thế nào.

Rồi, ngay trong đêm nay, chàng phải gặp Hùng Đạo Nguyên, để cho y biết kết quả của cuộc thảo luận giữa Lạc Mộ Hàn và các lực lượng liên minh, hầu kịp thời chuyển về Sở Giác Lân.

Chàng lại hỏi Lạc Chân Chân, tin tức gì Tùng Triệu và Cảnh Thanh mang về Đại Sum phủ.

Lạc Chân Chân không giấu.

Nàng cho biết đại khái thì Tề Như Hận đã rời khỏi Bạch Dương sơn, tìm kiếm hai bang hội Hồng Trù và Hắc Hợp, thuyết phục họ sao đó, hiện tại hai bang hội ấy có vẻ không tham gia liên minh của phụ thân nàng.

Điều đó, ngoài chỗ dự liệu của gia gia nàng, hơn thế, lão ta còn lo ngại, nếu hai bang hội đó không tham gia bên này, thì rất có thể ngã về bên kia, như vậy đòn cân lực lượng nghiêng chiều bất lợi cho lão ta.

Có thể lão lại sợ các bang hội, môn phái khác theo dấu của Hồng Trù bang và Hắc Hợp phái mà trở cờ.

Do đó, mà có cuộc hội nghị này, để củng cố lực lượng, để thị oai với những kẻ toan bội phản sự liên kết.

Tin tức đó, Yến Thiên Y đã được Ứng Thanh Qua cho biết rồi, hiện tại nói ra cũng bằng thừa, cho nên chàng nói :

- Đại tiểu thư hãy yêu cầu phụ nhân ngăn trở lão gia thử xem? Tránh được cuộc chém giết, là cứu được nhiều mạng người, là làm một công đức lớn.

Lạc Chân Chân lắc đầu :

- Vô ích! Trên đời này, không ai ngăn cản phụ thân ta được.

Yến Thiên Y cau mày :

- Thế thì làm sao, hử đại tiểu thư?

Lạc Chân Chân thở dài :

- Làm sao? Còn biết làm sao nữa? Cứ để cho sự tình xảy ra, tới đâu hay tới đó!

Thấy không còn gì để hỏi nữa, Yến Thiên Y nhắc :

- Đại tiểu thư đứng đây đã lâu rồi, chỉ sợ lão gia tìm...

Lạc Chân Chân gắt :

- Tìm ta? Tìm làm gì? Hôm nay, lão nhân gia còn tâm tình nào nghĩ đến vợ con, mà tìm ta?

Lạc Chân Chân hỏi qua tình thân tộc của Yến Thiên Y, dĩ nhiên là gia đình thân tộc của Trương Tiểu Lang.

Yến Thiên Y bịa đáp cho xuôi việc.

Chừng như nàng quyến luyến gã tùy sai vật vãnh, nên cứ dằn dãi mãi tại đó, chưa chịu rời thân. Hai người không còn gì để nói nữa, thì họ im lặng, họ không nhìn nhau nhưng chắc chắn là họ có nghĩ đến nhau, chẳng nhiều thì ít.

Họ nghĩ gì về nhau, khi một người là chủ, một người là tớ?

Chỉ có họ hiểu lấy họ thôi.

26. Chương 26: Một Gã Si Tình

Nàng không trở về.

Thì tùy nàng, nàng muốn đến đâu, cứ đến, muốn ở đâu, cứ ở, chàng đâu có quyền lực gì can thiệp.

Chàng xuôi tay, đứng đó.

Lạc Chân Chân nổi giận, gắt :

- Sao ngươi không nói gì hết, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y ngạc nhiên, hỏi lại :

- Nói? Nói gì bây giờ, đại tiểu thư?

Lạc Chân Chân “hừ” một tiếng :

- Thì cứ nói như vậy: Xin mời đại tiểu thư ngồi xuống đây! Nói như vậy không được sao?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không được! Cái giọng đó, chỉ có những bằng hữu, đồng hàng với nhau thôi! Tiểu nhân là kẻ thấp hèn, đâu dám học đòi theo hạng quyền quý?

Lạc Chân Chân gắt :

- Ngươi động mỗi chút mỗi đề cập đến giai cấp, đáng ghét lạ! Trên là người, dưới chẳng phải là người sao? Mà tại sao có trên có dưới?

Yến Thiên Y cười trừ, chẳng biết nói sao.

Một lúc lâu, chợt nhớ ra điều gì, Yến Thiên Y hỏi :

- Tham dự hội nghị, ngoài lão gia ra, trong phủ còn có ai khác nữa không, đại tiểu thư?

Chừng như Lạc Chân Chân thích nghe chàng nói gì gì khác, hơn là đề cập đến những chuyện không may liên quan đến cả hai, cho nên nàng “xì” một tiếng gắt :

- Can cập gì tới ngươi, mà ngươi hỏi?

Yến Thiên Y cười hì hì :

- Đại tiểu thư bảo tiểu nhân nói chuyện, nói cái gì cũng được, thì tiểu nhân nhớ đâu nói đó, bất quá thuận miệng mà hỏi vậy thôi, chứ có mục đích gì đâu, đại tiểu thư!

Lạc Chân Chân dụ gương mặt, nói :

- Thực ra thì ta cũng chẳng nên ở lại đây lâu, ta đi cũng khá lâu rồi, chắc là mẹ ta đang cho người tìm ta.

Rồi nàng đáp câu hỏi của Yến Thiên Y :

- Chính ta cũng chẳng biết rành những ai được gia gia ta cho phép tham dự hội nghị. Có điều, tình hình hôm nay nghiêm trọng lắm, thể nào cũng có người trấn đóng, canh phòng gian tế lén vào nghe ngóng. Ta khuyên ngươi đừng nên bèn mảng đến gần nghị trường, rủi ro bọn phòng vệ tưởng là gian tế thì nguy cho ngươi đấy.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Tiểu nhân hiểu, đại tiểu thư ạ. Tôn đại gia có ần cần khuyến cáo tiểu nhân điều đó.

Lạc Chân Chân vừa quay mình, bước đi một bước, chợt biến sắc mặt. Gương mặt nàng trở nên lạnh lùng, trông như một tảng giá băng che khuất.

Yến Thiên Y nghe tiếng chân người gấp rút bước đến, vội quay đầu lại.

Hai người đi ngược chiều về phía chàng và Lạc Chân Chân.

Người đi đầu, là nàng liễu hoàn, hầu lạ Lạc Chân Chân, tên là Tiểu Thúy, người đi sau là một thanh niên nghi biểu đường đường.

Thanh niên vận y phục thư sinh, màu thiên thanh, mắt sáng, răng trắng, môi hồng, làn da trắng như ngọc.

Con người đó đúng là một mỹ nam tử, thế nhưng chẳng biết tại sao, Lạc Chân Chân lại lộ vẻ không ưa thích rõ ràng.

Trông thấy vị tiểu chủ, Tiểu Thúy reo lên :

- Tiểu thơ đây rồi! Vậy mà tỳ tử tìm khắp nơi! Chương công tử cũng đã đi theo tỳ tử.

Thanh niên là Chương Phàm, tươi ngay nét mặt, thấy Lạc Chân Chân chẳng khác nào bắt được vàng.

Nhưng Lạc Chân Chân thì vẫn lạnh lùng không nói năng gì, cũng chẳng nhìn hấn.

Chương Phàm vòng tay, vái rất sâu, cười hì hì, thốt :

- Chân muội báo hại ngu ca tìm đến mệt.

Lạc Chân Chân “hừ” một tiếng :

- Ai khiến người tìm ta! Có quỷ nói chuyện với người đấy! Ta không nhàn rồi mà tiếp chuyện.

Chương Phàm vẫn không đổi sắc, nói luôn :

- Ba tháng nay không gặp Chân muội, ngu ca nhưng nhớ biết bao! Gặp mặt rồi, Chân muội chẳng mừng mà lại còn mĩa mai, thật buồn cho ngu ca hết sức! Ngu ca vừa đến đây chào nghĩa phụ rồi là chạy thẳng vào hậu viện, nghĩa mẫu bảo Chân muội đi đâu đó, làm ngu ca dầm nát hết các nẻo đường trong phủ.

Tiểu Thúy chen vào :

- Đúng vậy, tiểu thơ! Chương công tử chạy tìm khắp chốn, vất vả vô cùng...

Lạc Chân Chân gắt :

- Tiểu Thúy! Khép cái mồm của người lại cho ta nhờ!

Tiểu Thúy lè lưỡi, lùi lại sau xa xa, nín lặng.

Chương Phàm vẫn không đổi sắc mặt, cười hì hì, tiếp :

- Thực ra, gia gia ngu ca hôm nay có đến, hay không đến dự đại hội, cái đó chẳng quan hệ gì, chỉ cần nghĩa phụ thông tri một tiếng là đủ. Bởi, tuy không đến, gia gia ngu ca từng cho nghĩa phụ biết trước là tán đồng mọi kế hoạch của nghĩa phụ, chẳng qua gia phụ sợ nhiệt náo mà thôi. Ngu ca đến đây, cảm như thay mặt gia phụ vậy đó. Thay mặt, là việc chung, còn việc riêng thì nhân cơ hội này, ngu ca đến để thấy mặt Chân muội. Lần gặp nhau trước, cách nay đã ba tháng rồi, ba tháng đối với ngu ca như ba năm, thử hỏi lòng nào chịu nổi...

Lạc Chân Chân mĩa mai :

- Ba tháng không đến đây, là tốt cho người lắm! Ta xem, người đấy đã ra, đỏ da thắm thịt hơn trước nhiều! Nếu người không đến độ ba năm, thì chắc chắn sẽ phát phì như Phật Di Lạc!

Chương Phàm không giận, cứ thản nhiên tiếp :

- Ngu ca đấy đã thật sao? Con người gặp việc vui thì luôn luôn tươi tỉnh...

Lạc Chân Chân bĩu môi :

- Ta trông, càng ngày người càng giống một đại đầu quỷ quá!

Chương công tử vẫn lơ đi :

- Quần Hùng đường hôm nay bài trí quy mô hết sức. Chắc chắn là chốc nữa đám có quang cảnh náo nhiệt phi thường! Ngu ca thấy lão Bạch quần sự chạy ngược, chạy xuôi, chân không dính đất. Còn lão Tôn tổng quần thì nhàn nhàn đường thần...

Yến Thiên Y vội bênh vực Tôn Văn Đình, chàng nói :

- Tổng quần bị vất vả từ sáng đến bây giờ, các việc đâu vào đấy rồi, đại gia mới ngồi nghỉ một chút đó!

Chương Phàm liếc mắt sang Yến Thiên Y, ngẩng cao mặt, buông trống :

- Cái thứ gia nô giỏi lớn mặt, chẳng biết sanh sản từ đâu mà không biết quy củ gì hết, tùy tiện, thọc mồm vào câu chuyện của người ta!

Nhìn thẳng vào Yến Thiên Y, hấn gằn giọng hỏi :

- Chỗ này là chỗ dành cho người muốn nói gì thì nói hay sao chứ?

Yến Thiên Y biến sắc trắng nhợt, đôi môi rung rung, nhưng chỉ cúi đầu chẳng nói gì.

Chương Phàm thấy thế càng tức hơn, hấn chỉ thẳng vào mặt Yến Thiên Y, mắng tiếp :

- Mi cậy vào ai mà dám không trả lời bốn công tử? Để công tử dạy cho mi vài quyền để lần sau chó có học đòi bàn chuyện với chủ nhân nữa nhé!

Chương Phàm đang định động thủ thì Lạc Chân Chân đã đứng chắn trước mặt Yến Thiên Y, nang hét lên giận dữ :

- Công tử là cái thá gì mà dám động thủ đánh người nhà của ta vô cớ như thế? Có giỏi thì đánh ngay ta đây nè!

Chương Phàm bắt đầu mất bình tĩnh, hơi thở dồn dập, mặt biến xanh, nghiêng răng ken két.

Hắn “hừ” một tiếng :

- Chân muội cho rằng ngu ca chẳng dám động thủ?

Lạc Chân Chân nhích tới một bước, nói mạnh :

- Công tử chẳng dám, tôi chắc như thế! Đại Sum phủ đâu phải là nơi bất cứ ai muốn làm mưa làm gió tùy ý? Nếu công tử vọng động, tôi sẽ cho công tử thấy là đến được nhưng đi không được, vào được nhưng không hy vọng ra được!

Chương Phàm nghiêng mạnh suýt rụng hai hàm răng, thốt như thét :

- Tiểu thơ nói được câu ấy à? Tại hạ sẽ giáo huấn tiểu thơ, nhưng vì tại hạ là nghĩa huynh, tiểu thơ là nghĩa muội, trên đầu của ta còn có gia pháp, nên tại hạ phải nhẫn nhịn mà thôi. Được rồi, tiểu thơ cố ý xem tại hạ như người ngoài, để cho kẻ địch cười chê hai gia đình! Tại hạ muốn thấy, thế nào là không đi được, không ra được đây, tiểu thơ. Nghĩa phụ và nghĩa mẫu hạ sát tại hạ phải không? Tiểu thơ khinh người thái quá! Có gan cứ gọi to lên, gọi người đến đây thu thập tại hạ đi!

Lạc Chân Chân bĩu môi :

- Sự sanh, chính ra giữa chúng ta, công tử ghép gia phụ và gia mẫu vào đó làm chi? Muốn gì cứ nhắm mắt mình tôi đây, cũng đủ.

Chương Phàm hét thật sự :

- Tại hạ sẽ thỉnh nghĩa phụ và nghĩa mẫu đến đây phân xử! Tiểu thơ vốn biết chúng ta là người nhà mà! Tiểu thơ muốn tạo phản phải không?

Tiểu Thúy sợ hãi cực độ, run người như cây xắc, lí nhí khuyên dút :

- Chương... Chương công tử... xin công tử dần cơn giận... tiểu thơ của tỳ nữ... có cái tánh... ương ngạnh... chứ đâu phải là cố tâm khiêu khích công tử? Xin công tử... bỏ qua cho!

Lạc Chân Chân nạt :

- Đi nơi khác ngay, Tiểu Thúy! Ta không mượn người chó mõ vào việc của ta!

Tiểu Thúy càng run sợ hơn, càng lí nhí khó nghe hơn :

- Tiểu... tiểu thơ... tỳ nữ xin tiểu thơ bỏ qua đi cho! Bất quá, Chương công tử nóng tánh nên nói vậy thôi, chứ đâu phải cố sanh sự đâu, đừng để lão gia và phu nhân hay ra việc này, tiểu thơ...

Lạc Chân Chân lạnh lùng :

- Việc của ta, chẳng liên can gì đến người mà người sợ. Ta cấm người nói thêm câu nào nữa!

Tiểu Thúy nín lặng, lùi lại, rồi len lén rời bỏ cục trường.

Yến Thiên Y đứng gần đó, xuôi tay, bất động, chẳng tỏ một phản ứng nào.

Chương Phàm chống nạnh hai bên hông, thở phì phì.

Lạc Chân Chân gọi :

- Tiểu Lang! Đi theo ta ra ngoài kia.

Yến Thiên Y dè dặt bước từng bước một, nhưng bước được vài bước, rồi đứng lại.

Chàng làm như khó khăn quá, không biết có nên đi tiếp hay không nên đi.

Chương Phàm như chụp được chỗ phát tiết khí uất, vội hét lên một tiếng lớn, đoạn nạt :

- Súc sanh, người có cút đi nơi khác hay không? Muốn chết với ta thì đứng đó!

Lạc Chân Chân lại gọi :

- Đi, Tiểu Lang! Đừng thềm để ý đến một gã điên.

Yến Thiên Y sợ quá, kêu lên :

- Tiểu thơ...

Lạc Chân Chân trừng mắt :

- Người sợ cái gì? Hả! Mọi việc đều có ta đây, do ta chịu trách nhiệm. Ai dám làm chi người chứ?

Yến Thiên Y do dự một chút :

- Đại tiểu thơ! Tiểu nhân thấy... tiểu thơ nên...

Lạc Chân Chân nổi giận, dậm chân thành thịch :

- Nên cái gì? Người có chịu đi theo ta hay không?

Yến Thiên Y cúi đầu từ từ bước theo.

Nhưng, Chương Phàm từ phía hậu gào lên :

- Tên chó má! Đứng lại cho ta!

Lạc Chân Chân bảo :

- Mặc hử, mình cứ đi, Tiểu Lang!

Yến Thiên Y bước luôn.

Họ đi chưa được trượng đường, bỗng có tiếng gió rít lên bên trên đầu, một bóng xanh phóng tới như chim ưng, chụp xuống.

Lạc Chân Chân cấp tốc tràn mình qua một bên, đồng thời gọi :

- Chạy nhanh, Tiểu Lang!

Hiện tại, với thân phận một kẻ tùy sai, Yến Thiên Y tự nhiên không thể là một người biết võ công, có vậy mới phù hợp với địa vị của chàng trong Đại Sum phủ.

Chương Phàm phi thân tập kích, chàng xem thường, nhưng khổ cái là chàng không nên né tránh!

Do đó, chàng phải lãnh đủ hai chưởng một cước, thân hình bắn ra xa.

Lạc Chân Chân kêu lên :

- Tiểu Lang!

Giọng nàng như khóc.

Nàng phi thân lướt tới cạnh chàng, trông thấy hai má của chàng tím xanh, môi rớm máu, hai tay ôm chân hữu, mình nghiêng qua ngã lại, y phục vấy đầy bụi đất.

Nàng ngồi xuống, lấy khăn tay lau máu miệng cho chàng, run run giọng hỏi :

- Có đau lắm không? Tiểu Lang? Tiểu Lang ơi! Ta hại người!

Yến Thiên Y gượng thốt :

- Không sao, đại tiểu thư!

Lạc Chân Chân vừa lau máu miệng cho chàng, vừa xoa má, chỗ bầm tím, đồng thời hỏi lại câu :

- Có sao không? Tiểu Lang? có sao chẳng, Tiểu Lang?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không sao cả, đại tiểu thư, bất quá môi ra máu chút ít vậy thôi.

Chương Phàm giận run người, cung tay ngang ngực, trợn mắt tròn xoe, bắn sáng ngời, gân xanh nơi trán nhảy thấy rõ.

Lạc Chân Chân cũng giận run, cũng trợn mắt nhìn Chương Phàm, nhìn một lúc, nàng nghiêng răng gằn giọng :

- Chương Phàm! Hôm nay, người phải trả cho ta một công đạo! Người đã vay thì phải trả gấp!

Chương Phàm hét lên :

- Dù cho bốn công tử có giết chết gia nô đó đi nữa, liệu có sao cho bốn công tử chẳng?

Lạc Chân Chân nổi giận, vụt đứng lên tung mình tới quát :

- Có sao cho người hay không, rồi người sẽ biết!

Chương Phàm cấp tốc né tránh.

Thủ pháp của Lạc Chân Chân chẳng chậm, vừa vươn tay tới là đánh ra đủ chín chiêu với mười bảy thức.

Trần qua, tránh lại, hoặc lùi, Chương Phàm vừa tránh, vừa thốt :

- Tiểu thư có dừng tay không?

Lạc Chân Chân thay vì dừng tay, nàng công tới tấp, nhanh hơn trước, đánh mạnh, đánh gấp, nàng dùng cả chỉ pháp lẫn chưởng pháp, nghĩ làm sao, đánh thế ấy, đôi tay quét gió lồng lộng.

Chương Phàm lại hét :

- Tiểu thư có dừng tay hay không nào? Tiểu thư bắt buộc tại hạ phải hoàn thủ hay sao chứ?

Vừa lúc đó, Tổng quản Tôn Vân Đình chạy đến, y phục xốc xếch, đáng dấp hơ hãi. Còn từ xa xa, lão cao giọng hỏi :

- Việc gì thế hở? Việc gì vậy chứ?

Kể đó, từ một rừng cây, bóng người lao vút đến như tên bắn.

Hơn mười đại hán xuất hiện cùng một lượt, với Tôn Vân Đình.

Nhưng, một bóng người khác nhanh hơn, hần xuất phát sau nhưng lại đến trước.

Bóng đỏ sử dụng thuật khinh công, bay lướt trên đầu các đại hán, đáp xuống giữa Lạc Chân Chân và Chương Phàm.

Hai đấu thủ bắt buộc phải ngừng tay.

Người đó, chính là nhị thiếu gia Lạc Chí Ngang.

Lạc Chân Chân vừa tức bực, vừa dậm chân gắt :

- Nhị đệ muốn gì? Hãy tránh ra một bên để cho thơ thơ đánh chết gã vô sĩ đó!

Chương Phàm vừa thở vừa kêu :

- Nhị đệ! Nhị đệ đến đến đúng lúc quá! Hãy phân xử vụ này hộ ngu ca! Xem kìa, đại thơ của nhị đệ ngang ngược quá, muốn khinh khi ai thì khinh khi, muốn đánh ai thì đánh.

Bật cười ha hả, vừa cười vừa nhăn mặt, Lạc Chí Ngang thốt oang oang :

- Hai người quả là một đôi oan gia mà, mỗi lần gặp nhau là mỗi lần có chuyện! Hôm nay lại đi quá trớn, đến đối đánh nhau!

Chương Phàm cãi :

- Ngu ca có hoàn thủ đầu mà bảo là đánh nhau? Người ta đánh ngu ca, ngu ca chỉ né tránh thôi mà! Nhị đệ không tin hãy hỏi Tiểu Thúy thì biết.

Lạc Chân Chân bĩu môi :

- Ai thêm khinh khi người? Ta có thêm lưu ý gì đến người đâu mà bảo là khinh khi người?

Lạc Chí Ngang kêu lên :

- Thôi đi, đừng có tranh cãi nữa, cãi rồi đánh nhau lại nữa cho xem! Tiểu đệ đã nói, oan gia mà không hạp nhau mà cứ xáp lại với nhau hoài! Nếu gia gia và mẫu thân hay được, thì chết cả đám đấy nhé!

Mười đại hán của Đại Sum phủ lúc đó đã phân nhau thành vòng vây bên ngoài.

Người nào cũng lộ vẻ mê mê, hoặc hoặc, không hiểu việc gì đã xảy ra.

Bởi, hai đương sự thì, một là dưỡng tử của phủ tổng, một là đại tiểu thơ, tuy họ không là đồng bào cốt nhục, song cũng là nghĩa huynh, nghĩa muội của nhau, có sao họ động thủ với nhau?

Các đại hán chạy đến độ rồi, dù muốn dù không cũng phải xuôi tay, chứ tài gì mà dám can thiệp? Mà can thiệp thì bên nào, bỏ bên nào?

Giả như Chương Phàm không còn là nghĩa tử của vị phủ tổng đi nữa, thì hẳn cũng là con của vị đệ tam kiếm khách trong số Đại Địa Thần Kiếm Khách, tên Chương Sâm.

Các đại hán làm gì dám đắc tội với Chương Sâm?

Lạc Chí Ngang vừa hắc hắc cười, vụt gọi mười đại hán :

- Các vị đại ca ơi! Yên trí! Yên trí! Chẳng có việc gì hết! Người ta đùa với nhau đấy thôi! Xin các vị trở về vị trí, sự việc nơi đây rồi cũng sẽ được thu xếp nhanh chóng.

Mười đại hán rút lui liền.

Tôn Vân Đình bước tới hỏi :

- Việc gì thế, nhị thiếu gia?

Lạc Chí Ngang cười nhẹ :

- Họ cãi nhau, họ không nhìn nhau, họ sanh đánh nhau đó Tổng quản ơi!

Tôn Vân Đình vốn không ưa thích Chương Phàm cho lắm, nên chào hỏi qua loa rồi hướng sang Lạc Chân Chân hỏi :

- Có sao không, đại tiểu thư?

Lạc Chân Chân cười lạnh :

- Có cái gì được chứ, Tổng quản? Cái ngữ đó mà làm gì nổi tôi! Còn lâu lắm hần mới kiêu hãnh được!

Nàng quay mình bỏ đi liền, không buồn nhìn ai nửa mắt.

Chương Phàm tức uất đến tái mặt.

Lạc Chí Ngang bước tới cặp kè Chương Phàm, bảo :

- Đi! Mình đi quanh một lúc, cho dịu bớt cơn giận! Hôm nay là ngày quan trọng, không nên đem việc bé xé ra to, gia gia sẽ phiền lòng.

Chương Phàm vừa bước đi vừa càu nhàu.

Còn lại Yến Thiên Y, chàng cố gượng đứng lên.

Tôn Vân Đình bước tới, phụ đỡ chàng, lão tỏ vẻ xót thương chàng thực sự, nhìn chàng mà lão lắc đầu thở dài mãi.

Yến Thiên Y thốt :

- Đại gia ơi! Đâu phải tiểu nhân dám chống cự gì Chương công tử? Y quát tháo đuổi tiểu nhân, không cho tiểu nhân ngồi nghỉ trước cửa phòng quản sự! Tiểu nhân được đại tiểu thư gọi, nên bước theo tiểu thư, y vọt tới đánh đá tiểu nhân.

Tôn Vân Đình trầm giọng :

- Y có quyền gì quát tháo kẻ ăn người ở của ta? Hừ! Chưa thành rể nhà họ Lạc mà đã tác oai, tác quái rồi! Nếu là rể chánh thức, thì chẳng rõ y còn hách dịch đến đâu nữa!

Yến Thiên Y vờ kinh hãi, than :

- Tôn đại gia ơi! Tiểu nhân sợ Chương công tử không dung tha quá!

Tôn Vân Đình cười mỉa :

- Nào hần đã là rể của nhà họ Lạc đâu? Từ đây đến đó ít nhất cũng còn một đoạn thời gian mà, hần muốn làm gì thì cũng phải cần chánh thức vào cái nhà này mới được. Tuy nhiên, người yên trí, Tiểu Lang, mọi sự có ta đây. Ta sẵn sàng che chở cho người. Sống trong gia đình họ Lạc suốt hai mươi năm dài, dù sao thì ta cũng có cái giá đáng kể của kẻ bồi thành đắp lũy chớ. Dù sao cái mặt của ta cũng đáng được nể nang chứ?

Yến Thiên Y cảm kích vô cùng, thốt qua màn lệ :

- Đại gia thương mến tiểu nhân cực độ! Làm sao mà tiểu nhân quên được ân đức của đại gia!

Tôn Vân Đình bảo :

- Hội nghị sắp khai mạc rồi đó, người đừng ở đây, hãy vào phía sau tắm rửa, rồi lấy thuốc thoa phết vào các chỗ tím bầm, chờ ta xong công việc, ta sẽ sai người rước y sư xem tình trạng của người để chữa trị.

Yến Thiên Y đáp :

- Đại gia khỏi phải quá lo, bất quá chỉ có mấy vết xây xước bên ngoài, tự nhiên rồi nó cũng hết, chẳng cần chi phải rước y sư.

Tôn Vân Đình lắc đầu :

- Đừng cãi ý muốn của ta, biết đâu người sẽ chẳng mang bệnh hậu? Chương Phàm nhỏ mọn lắm, hần đánh đá như vậy, hần phải dùng nhiều sức lực, hần muốn giết người rõ ràng, người không nên khinh thường sau này sẽ hối hận.

Lão khoát tay tiếp :

- Người đi đi!

Yến Thiên Y tạ ơn rồi đi liền.

Nhìn theo bóng chàng, Tôn Vân Đình lắc đầu thở dài.

Về đến phòng, chỉ thoáng mắt là Yến Thiên Y đã biến thành con người hoàn toàn khác lạ.

Chàng không còn là gã Tiểu Lang thuần hậu, chất phác nữa.

Toàn thân đen, y phục đen, đôi giày đen, mặt bao lớn bằng khăn đen, chỉ chừa hai lỗ nơi mắt.

Một hắc khách, nhưng không là dạ hành.

Bên hông, có cài thanh Chiếu Nhật đoản kiếm, dĩ nhiên là kín đáo.

Giữa ban ngày mà làm một việc dò thám, đâu phải là dễ? Huống chi cuộc dò thám thi hành ngay bên cạnh những đại nhân vật, thuộc hàng tổng sư trong võ lâm?

Chàng vào Đại Sum phủ chưa được bao nhiêu hôm, song đã cố ý thì phải cố công, trong thời gian ngắn đó, chàng đã quan sát địa hình, địa thế khắp phủ, cho nên chàng hiểu nơi nào vắng vẻ, nơi nào người ta thường qua lại, nhờ vậy mà chàng đến được đại sảnh an toàn.

Nóc Quần Hùng đường bốn phía thoải thoải, đỉnh bằng, nấp trên đỉnh, chàng có thể nghe rõ những lời nghị luận bên dưới.

Đỉnh lại cao, chung quanh chẳng có tòa kiến trúc nào cao bằng, chàng nằm nép mình sát mặt đỉnh, không sợ bị phát hiện.

Phòng họp được an bày đại khái giống như phòng họp của bất cứ cuội hội nghị nào, có bàn dài, có ghế hai bên, có bàn chủ tọa.

Có khác chẳng, là khác ở vẻ trang trí thôi.

Vẻ trang trí ở đây, tự nhiên phải sang trọng, chính cái sang trọng làm tăng thêm sự tôn nghiêm.

Vấn đề thảo luận, cực kỳ quan trọng, thì khung cảnh phải tôn nghiêm, dự hội là thành phần lãnh đạo, thì khung cảnh phải sang trọng mới hợp lý.

Ngoài ra, có hộ vệ án ngữ các nơi ra vào, hộ vệ trong, hộ vệ ngoài, trên hộ vệ còn có chỉ huy.

Hộ vệ nghiêm lặng, bởi chứng không phải có mặt để ăn nói, chúng chỉ có mặt để bảo đảm an ninh cho những người ăn nói.

Khi chàng đến nơi, thì hội nghị đã khai mạc rồi. Phần đầu cuộc thảo luận đã xong, tuy vậy chàng không lo ngại, bởi nếu có một quyết định nào, thì sự quyết định sẽ được nêu lên trước khi kết thúc hội nghị.

Hiện tại, một người đang phát biểu ý kiến :

- Tại hạ nhận thấy, hạn kỳ của cuộc Bắc tiến phải được đình hoãn lại, bởi Thanh Long xã đã hay biết sự tình, chúng đang chuẩn bị công cuộc đối phó với chúng ta, một cách cực kỳ nghiêm mật.

27. Chương 27: Mây Giăng Sấm Chớp

Một giọng nói sâu sắc, vang lên :

- Tư huynh nghĩ sao, thời hạn kỳ lại như vậy, có hại chi cho chúng ta chẳng?

Thì ra, người nói trước chính là Đường chủ Tiền đường Tư Diên Tông. Trong Đại Sum phủ, có ba Đường: Tiền, Trung và Hậu, mỗi đường do một người chuyên trách.

Tư Diên Tông đáp :

- Hiện tình cho chúng ta thấy không có gì đáng lo cả. Dù Thanh Long xã có bắt được tin tức chi đi nữa, những tin tức đó vẫn chưa đủ chứng cứ xác thực, tại hạ nghĩ, họ vẫn chưa dám liều lĩnh tấn công đột ngột chúng ta. Tuy nhiên, tiếng là dời hạn kỳ, nhưng cũng không nên để quá lâu, bởi đêm dài lắm mộng, nếu dần dà mãi, tình thế chuyển biến đi, thì bất lợi cho chúng ta đó.

Một người khác cất giọng rần rỏi xen vào :

- Chúng ta có thể tóm lược tình hình như thế này: Hiện tại, Thanh Long xã chuẩn bị nghiêm mật, phòng thủ chặt chẽ, tại các Phân cuộc thì họ cho tản mát hầu hết nhân thủ cao cường, mai phục rải rác khắp nơi, chỉ chừa lại những tay tầm thường, sinh hoạt cầm chừng vậy thôi. Nếu chúng ta có tấn công, thì bất quá chỉ thu thập bọn vô dụng, chứ không làm sao gặp được đối tượng quan trọng chân chánh. Ngoài ra, Hồng Trù bang thì ngày càng lơ lửng, không còn hăng hái như lúc đầu nữa. Mà Hắc Hạp phái thì do dự thấy rõ, ý chừng họ muốn rút khỏi liên minh hơn là tham gia. Cũng tại cái lão quái vật Tề Như Hận ở Bạch Dương sơn nói ra nói vào với hai bang phái ấy sao đó, cho nên họ mất sự kiên định lúc đầu. Có điều, chúng ta chưa hiểu bọn Thanh Long xã đã biết rõ hành động của chúng ta hay biết một cách mơ hồ, và toan tính như thế nào để đối phó với chúng ta. Do đó, chúng ta phải tạm thời dời hạn kỳ lại, để có thì giờ dò thám địch tình một cách tường tận. Bất quá chúng ta không nên dời ngày quá xa thôi, bởi dời quá xa thì đối phương lại có rộng thời giờ củng cố lực lượng, giả như họ tập kích bất thần, thì mình phải mất ưu thế của một tiên cơ chế tài, đối phương dành phần chủ động, còn chúng ta thì bị dồn vào thế bị động.

Nhiều người cùng bàn nghị lằng xằng, cuối cùng một người thốt :

- Phải! Phủ Tông luận thế rất phải!

Người đó tiếp :

- Bằng mọi cách, chúng ta phải giành được tiên cơ, chiếm ưu thế, muốn được như vậy thì phải xuất thủ trước, đành là hiện tại đối phương có phòng bị nghiêm mật, nhưng chắc gì lòng người ổn định với cái tin sét đánh này? Chúng ta tấn công ngay khi địch còn hoang mang thì có nhiều hy vọng thủ thắng hơn!

Một người tán :

- Phủ Tông luận xét rất hợp lý. Mình không nên trì hoãn lâu ngày...

Một người hỏi :

- Dời hạn kỳ hay không dời, cũng thế thôi, song nếu chủ trương dời hạn kỳ thì phải có lý do gì khác hơn là việc địch đã giới bị. Chẳng lẽ mình dời hạn kỳ, rồi địch hết phòng bị hay sao? Tại hạ muốn nói, dời hạn kỳ để làm gì? Chờ đợi cái gì mà chưa chịu cử đại binh tấn công như đã dự định?

Người có giọng rần rỏi đáp :

- Phải có lý do quan trọng hơn chứ!

Người mà các đồng bọn gọi là Phủ Tông chính là Trung Châu Tể Lục Mộ Hàn.

Lão ta tiếp :

- Có hai lý do bắt buộc chúng ta phải dời hạn kỳ. Thứ nhất, mình phải dò thám lại thật kỹ tình hình. Phối kiểm những tin tức từ trước với những tin tức mà mình sẽ thu nhặt trong nay mai, xem có phù hợp hay không. Điều quan trọng là mình cần phải hiểu mọi toan tính của đối phương, biết được điều này, mình mới có thể tu chỉnh được chương trình hành động cho đúng với thực tế.

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Muốn chiến thắng, chúng ta cần phải áp dụng một chiến lược phủ đầu địch về mọi phương diện, chiến lược đó chỉ được trù hoạch toàn thiện khi nào chúng ta thấu đáo triệt để địch tình, do đó phải chờ. Thứ hai, chúng ta phải chờ luôn Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái cho biết dứt khoát. Khi nào nắm được giải pháp của bao vấn đề này, chúng ta sẽ khởi sự. Điều cần yếu, là không nên để cho cuộc tranh chấp giữa chúng ta và Thanh Long xã dây dưa qua nhiều ngày tháng, mà phải làm sao với một lần xuất quân duy nhất, chúng ta tiêu trừ địch hoàn toàn, tiêu trừ trong một lần mà thôi.

Một âm thanh thô bạo vang lên :

- Đại ca! Nếu Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái trở quẻ, chúng ta sẽ nhân dịp này trừ diệt luôn, có thể mới hă cho!

Yến Thiên Y trầm nghĩ :

- “Nhân vật vừa phát biểu ý kiến, hẳn là Hội chủ Kim Cương hội Bát Tý Vi Đà Bồ Hòa Kính!”

Chàng đoán đúng.

Lạc Mộ Hàn đáp :

- Đương nhiên là vậy rồi, Hòa Kính hiền đệ! Nếu hai bang phái đó mà từ khước tham gia chiến dịch, thì chúng ta gôm luôn họ trong mục tiêu xung kích, họ không muốn uống thứ rượu mời dâng hoàng, thì chúng ta sẽ dành rượu phạt cho họ!

Một người khác cất tiếng :

- Nay Phủ Tòng! Tại hạ hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao Thanh Long xã lại biết được hành động của chúng ta!

Lạc Mộ Hàn cảm hờn gần giọng :

- Chớ ai biết tại sao? Tất cả chúng ta đây cũng như nhau, làm gì biết được? Có thể, người trong trận tuyến của chúng ta hớ hênh sao đó, để bại lộ sự tình, mà cũng có thể người của chúng ta phản bội liên minh, tiết lộ hành động với địch. Bốn phủ đã cho mở cuộc điều tra kín đáo để tìm hiểm nguyên nhân, chắc chắn là trong một ngày rất gần đây, chúng ta sẽ hiểu rõ lý do.

Một người cao giọng thốt :

- Nếu truy ra được kẻ phản bội, thì chúng ta phải lột da, phải lóc thịt kẻ đó ra từng mảnh, cho hăn từ từ thấm thía ý nghĩa của sự phản bội.

Một người hỏi :

- Dù thái độ của Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái như thế nào, chúng ta cũng phải xuất quân. Giả như ngày xuất quân của chúng ta mà để địch nhân hiểu được, và bố phòng chặt chẽ, thì chúng ta làm sao?

Lạc Mộ Hàn cười lớn :

- Hoàng lão đệ hỏi như vậy là biết lo xa đó!

Yến Thiên Y hiểu ra, người vừa nêu vấn đề chính là vị Phó hội chủ Kim Cương hội, tên là Hoàng Đơn, ngoại hiệu Thiết Quân Tử, một nhân vật nổi tiếng bạo tàn nhất trên giang hồ.

Lạc Mộ Hàn đáp :

- Hiện tại, địch phân tán mỏng lực lượng tại các Phân cuộc, thì mình không cần tấn công các Phân cuộc, mình cứ dồn chủ lực càn quét Sở Giác Lân, khi căn cứ chánh của Thanh Long xã bị hủy diệt rồi, thì các Phân cuộc như rắn không đầu, mình không đánh, tự các Phân cuộc đó cũng tan rã.

Dừng một chút, lão lại tiếp :

- Tuy nhiên, bốn phủ không hy vọng dư đảng của Thanh Long xã tan rã, bởi vì trong trường hợp đó, chúng sẽ là những mối hậu họa của mình trong tương lai. Cho nên bốn phủ quyết định như thế này, sau khi hủy diệt xong cao thủ chánh của Thanh Long xã tại Sở Giác Lân, mình phải lập tức chia lực lượng ra thành nhiều toán nhỏ, đi thu thập các Phân cuộc địch, giết hết, các Xã viên hạ cấp cũng không chừa. Tuy cực nhọc một lần, mà mình được yên ổn vĩnh viễn.

Bồ Hòa Kính tán đồng :

- Ý kiến đó rất hay!

Lạc Mộ Hàn tiếp :

- Hiện diện tại đây, trong Thiên Nhân đường thì có Bồ huynh, Doãn lão đệ, trong Phác Hoa bang thì có Câu và Phù nhị vị lão đệ, trong Lực Tự giáo trường thì có Tiêu huynh, ngoài ra còn có các vị Chương lão

ca, Mạnh lão đệ. Tào huynh, Công Tôn đại nương, không phụ lòng bốn phủ từ ngàn dặm xa xôi, lặn lội đến đây cam kết sẵn sàng tham dự chiến dịch do bốn phủ phát động. Bốn phủ xin chư vị cho biết cao kiến như thế nào về dự tính của bốn phủ?

Quần hùng bàn hội nghị một lúc rồi đồng thanh tán đồng.

Trong số những nhân vật đó có một người cất giọng cao vút, thốt :

- Nay Lạc đại ca, đại ca còn quên một điều, không cho bọn huynh đệ biết, là đại ca sai ai đi dò thám Thanh Long xã? Đại ca phải có tiếp xúc với Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái, để tiếp nhận sự phúc đáp của họ?

Mường tượng, rất xem trọng người vừa cất tiếng, Lạc Mộ Hàn bật cười ha hả, đáp bằng ngôn từ khách sáo :

- Công Tôn đại nương! Đại nương không hỏi, bốn phủ quên mất tường trình cùng toàn thể quý vị. Công tác dò thám Thanh Long xã thì được giao cho Kim Xuyên tam quý, ba người này là sư đệ đệ của Đường chủ bốn phủ, họ rất tinh linh, đáng tin nhiệm. Còn công tác tiếp xúc với Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái thì đương nhiên là cũng phải chọn người đáng tin nhiệm mà ủy thác. Bốn phủ đã nhờ đến Liễu Hòa Trúc, một trong các vị chấp pháp của Kim Cương hội.

Công Tôn đại nương kêu lên :

- Liễu Hòa Trúc! Con người có ngoại hiệu Ôn Sát, tánh tình tàn bạo, cương trực, vô tư. Khi hành sự dù người thân phạm tội cũng không vì tình riêng mà phớt bỏ qui cũ, chọn lão ấy là đúng người đúng việc rồi! Hồng Trù bang và Hắc Hạp phái sẽ biết tay lão ta phen này.

Bồ Hòa Kính tiếp nối :

- Sai Liễu Hòa Trúc đi, là gián tiếp làm áp lực với hai bang phái đó.

Hội nghị bàn qua việc phân phối người và chọn lộ trình Bắc tiến cho mỗi toán người.

Sau đó bên dưới im lặng.

Yến Thiên Y nghĩ rằng họ đã bế mạc hội nghị, và giải tán rồi, chàng không còn việc gì để nghe nữa, nên âm thầm rời chỗ nấp.

Ý định tìm gặp Tùng Triệu, chàng không còn thực hiện được nữa, bởi công cuộc phòng thủ trong phủ cực kỳ nghiêm mật, vả lại Tùng Triệu thì không rảnh được phút giây nào.

Chàng về phòng luôn.

Thế là sự dò thám của chàng trôi chảy một cách êm thấm, không hề gặp một sự trở ngại nào.

Nhưng, có chắc như thế không?

Bởi, lắm khi cái rủi không xảy ra ở đầu công việc, mà chỉ xảy ra trong khi mọi việc cảm như xong cả rồi. Rủi xảy ra sau việc, cũng có ảnh hưởng lớn lao như nó xảy ra trước sự việc, hoặc giữa việc...

Về đến phòng, toan đưa tay xô cửa, bỗng chàng nghe tiếng gọi từ một khúc quanh của hàng lang ở phía trước mặt :

- Ủa! Tiểu Lang! Người...

Yến Thiên Y thầm kêu khổ.

Không sớm, không muộn, dù là một giây thôi. Lạc Chí Ngang lại bắt chợt đến tìm. Tìm đúng cái lúc mà chàng không muốn cho ai trông thấy chàng!

Huống chi, lúc thường, vị công tử đó có khi nào chịu khó cất chân đến tận chỗ ngủ của chàng đâu!

Xui thật!

Chàng không đáp, lách mình qua cửa, vào trong, đóng cửa lại, cài then kỹ.

Vô ích, Lạc Chí Ngang đã dùng thuật khinh công bay mình tới. Chừng như hắn có ý nghi ngờ sao đó. Hắn thấy cái dáng đi thì đúng là dáng của Tiểu Lang, song y phục thì đen, từ đầu đến chân toàn một màu đen, chứ không phải màu xanh.

Hơn nữa, nếu là Tiểu Lang, thì nghe tiếng hắn gọi, tất phải đáp chứ? Có sao lại nín thinh?

Cửa sổ đóng kín, Yến Thiên Y định mở cửa sổ, vọt mình ra ngoài.

Chàng vừa đến bên cửa sổ, Lạc Chí Ngang đã đẩy cửa vào phòng.

Yến Thiên Y quay mình lại.

Lạc Chí Ngang đứng chặn tại cửa.

Song phương trở mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu, Lạc Chí Ngang cất tiếng cười ròn, thốt :

- Khá lắm! Ta muốn biết ngươi là ai?

Yến Thiên Y không đáp.

Lạc Chí Ngang vẫn cười ròn tiếp :

- Ta lập được công đầu! Cái công này không nhỏ. Nhất định mọi người sẽ phục lẫn là cái chắc! Ngươi là ai? Gian tế? Gián điệp? Nói đi, nói cho ta biết!

Yến Thiên Y không đáp.

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Ngươi không mở miệng? Tại sao? Ngươi sợ ta nhận được âm thinh của ngươi? Tại sao ngươi sợ? Chắc chắn ngươi không phải là kẻ lạ? Chắc chắn là ta có biết ngươi!

Yến Thiên Y than thầm :

- Nhị thiếu gia! Kể chuốc khổ, là nhị thiếu gia, chứ chẳng phải tại hạ đâu!

Chàng vẫn không đáp.

Lạc Chí Ngang lại tiếp :

- Ngươi muốn ta đoán? Ta làm sao đoán được? Ta chỉ biết ngươi là Tiểu Lang thôi!

Mường tượng Yến Thiên Y đã quyết định phải đối phó như thế nào.

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Khá lắm đó, Tiểu Lang! Ngươi đóng kịch khéo quá, thuần hậu, chất phác, vừa mẫn cảm, siêng năng, giỏi nhẫn nhục, trông bộ pháp, thân pháp của ngươi vừa rồi, lúc lách mình vào phòng, ta biết ngay ngươi có luyện võ, và đạt mức thành tựu khá cao! Con người như thế đó, mà chịu đựng nổi cảnh tôi đòi, thật ngươi đáng cho ta khâm phục! Nhưng, vì một sứ mạng, không biết làm sao hơn, phải không? Tiểu Lang? Một kịch sĩ lành nghề cũng không hơn ngươi nổi!

Yến Thiên Y không đáp.

Lạc Chí Ngang cứ tiếp :

- Nói đi, Tiểu Lang? Ngươi là gian tế, vào đây để làm nội tuyến? Ngươi từ Thanh Long xã đến? Hay từ Bạch Dương sơn? Hãy thuộc một tổ chức nào khác?

Yến Thiên Y buông chiếc áo choàng bên ngoài, rơi xuống nền.

Lạc Chí Ngang cười nhẹ :

- Vội gì, Tiểu Lang? Ngươi muốn giết gấp ta để diệt khẩu? Chạy không thoát đâu! Hôm nay, cao thủ hội về đây, đông như mây, ngươi có cánh cũng khó bay khỏi bốn phủ!

Yến Thiên Y nhìn hấn, ánh mắt bỗng trở nên hòa dịu, chừng như chàng thương tiếc cho hấn.

Thương tiếc một người chết oan, bất đắc dĩ phải bị giết oan!

Lạc Chí Ngang hỏi :

- Người không chịu nói gì trước khi ta mang người đến cho gia gia ta? Ít nhất, người cũng muốn nhắn gửi ta một vài lời gì đó, để ta chuyển đến cái vị đại thơ ngu khờ của ta chứ? Nói đi, Tiểu Lang, có gì cần nhắn gửi cứ nói!

Yến Thiên Y lắc đầu.

Miệng cười, nhưng bị mảnh vải che mặt bao khuất, nụ cười không hiện lộ, chỉ có ánh mắt là tươi hơn trước.

Lạc Chí Ngang lại tiếp :

- Người lỗi quá, người lừa cả đại thơ ta, đại thơ ta đối xử với người rất đẹp, luôn luôn sẵn sàng che chở người, nếu hay được việc này, thì đại thơ ta đau lòng biết mấy!

Rồi hấn tự tán :

- Nam dù sao, cũng hữu ích cho gia đình hơn nữ! Đại thơ ta luôn luôn ủng hộ ngoại nhân, còn ta thì chuyên dò xét nam nhân, nhất là thứ nam nhân gian xảo! Ta lập được kỳ công đó nhé, Tiểu Lang ơi!

Yến Thiên Y vẫn nín lặng.

Lạc Chí Ngang tiếp :

- Ta đến đây, do đại thơ ta sai đến đó, đến để xem thương thế của người ra sao, và bảo người tối nay, đến cho đại thơ ta nhờ người ra phố mua đồ...

Hấn lại dừng, cười đắc ý, nói tiếp :

- Người phải biết, với kỳ công này, ta sẽ trở thành một nhân vật lớn, giang hồ sẽ trọng vọng ta, bổng chốc mà ta có một thế đứng cao, thiết tưởng cũng là một cái may hỷ hữu! May cho ta, nhưng lại rủi cho người!

Bây giờ, Yến Thiên Y mới cất tiếng, lần đầu tiên chàng cất tiếng :

- May đến thế à, nhị thiếu gia?

Lạc Chí Ngang gật đầu :

- Đúng vậy, Tiểu Lang! Đi theo ta, Tiểu lang, đi ngay bây giờ với ta, ta sẽ không làm khó chi người đâu.

Yến Thiên Y tháo chiếc khăn bao đầu và mặt xuống.

Lạc Chí Ngang vẫn nhìn chàng cười hì hì tiếp :

- Gương mặt của người hiền hậu quá, ta trông thấy còn phải mẩn ngay, huống hồ là đại thơ ta!

Yến Thiên Y buông giọng thản nhiên :

- Đa tạ nhị thiếu gia!

Lạc Chí Ngang hỏi :

- Tình nguyện đi theo ta, hay bắt buộc ta phải cưỡng bách, hử Tiểu Lang? Ta hiểu, hôm nay người không phải là một Tiểu Lang của hôm đó, hôm mà ta đã quăng người xuống hồ!

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân ca bốn câu cho nhị thiếu gia nghe? Nghe rồi, nhị thiếu gia sẽ hiểu cái ý bốn câu như thế nào?

Chàng ca! Trong bốn câu có hai câu Thiết Y, hai tiếng Thanh Long.

Lạc Chí Ngang lẩm bẩm :

- Thanh Long, Thiết Y!

Bỗng hần trợn tròn đôi mắt, há hốc mồm, một lúc sau kêu lên :

- Người! Người là Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Chính tại hạ!

Lạc Chí Ngang kêu lên :

- Người là Yến Thiên Y? Thật vậy?

Thân phận đã bại lộ rồi, Yến Thiên Y tưởng không cần giữ lối xưng hô như trước nữa, nên gật đầu đáp :

- Phải, ta là Yến Thiên Y thật sự, Lạc Chí Ngang! Ta lừa dối người làm gì? Bởi điều đó đâu cần thiết.

Lạc Chí Ngang lắc đầu :

- Không! Không thể được! Không thể có chuyện như vậy được! Ta không tin, bởi khó tin lắm! Yến Thiên Y không bao giờ liều lĩnh mạo hiểm, không bao giờ chịu nhấn nhục, chịu khuất mình làm một tên gia nô, hầu hạ người, để mặc người sai khiến nặng nề.

Yến Thiên Y bước đến giường, ngồi xuống cạnh, trầm lặng nhìn Lạc Chí Ngang.

Lạc Chí Ngang vừa kinh hãi, vừa bối rối, cổ trắn định tâm thần, nhìn trả Yến Thiên Y một lúc, đoạn lắc đầu thốt :

- Ta không tin! Tuyệt đối người không phải là Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y nhếch mép cười :

- Tại sao không phải? Bằng vào đâu người kết luận như vậy, Lạc Chí Ngang?

Lạc Chí Ngang đáp :

- Thân danh là Khôi Thủ Thanh Long xã, bốn phận là quản trị từ căn cứ trung ương đến các Phân cuộc rải rác tại cách địa phương, sự vụ phiền toái, Yến Thiên Y đâu có thời giờ để đến đây, lưu lại qua nhiều ngày? Giả như muốn làm một cuộc dò thám thì dưới tay y, có biết bao nhiêu nhân tài, sao y không sai phái họ, lại tự mình làm cái việc cực nguy? Yến Thiên Y không hề ngu như người.

Yến Thiên Y đáp :

- Người nói phải đấy, song ta thì thích làm theo ý muốn, ngoài ra, ta tin chắc là chỉ có ta mới thành công trong sự việc này, ngoài ta ra, chẳng một thủ hạ nào làm nổi.

Lạc Chí Ngang vẫn lắc đầu :

- Người nói sao thì nói, còn ta thì nhất định là không tin được!

28. Chương 28: Một Cuộc Thất Tung

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Ta là Yến Thiên Y, hay không phải, cái đó chẳng quan hệ gì, vì ta nghĩ cái đó không cần phải tranh luận với người. Cái đó, người sẽ biết rõ, trong một sớm một chiều, không lâu lắm đâu. Trong hai chúng ta, kẻ chuốc khổ là người chứ chẳng phải ta, người sẽ thấy ta nói đúng sự thật. Đừng đắc ý vội, Lạc Chí Ngang!

Lạc Chí Ngang “hừ” một tiếng :

- Người dọa ta? Người tưởng ta sợ mà buông tha người à?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Ta không dọa, mà chỉ cảnh cáo người một sự thật. Người làm gì được ta mà nói đến hai tiếng buông tha? Đáng lý chính người nên xin ta thì phải hơn!

Lạc Chí Ngang ngán thật sự, nhưng tin tưởng ở cơ cấu phòng thủ bên ngoài, và quần hùng còn đủ mặt trong phủ, hẳn cũng cõi đáp :

- Cho dù người chấp cánh, cũng chẳng thoát ly khỏi bốn phủ được!

Yến Thiên Y lại lắc đầu :

- Ta không thoát ly. Đuổi ta, ta không đi, đừng nói gì tự ta đi?

Lạc Chí Ngang bĩu môi :

- Đi không thoát rồi nói lý phải không?

Yến Thiên Y lạnh lùng nói :

- Ta không đi, là vì ta cần ở lại đây một thời gian nữa. Ta tiếp tục khoác cái lột Tiểu Lang, để thực hiện ý định của ta trước khi ta vào phủ này. Ý định đó chưa xong thì ta chưa đi, mục đích của ta chưa đạt thành thì ta còn phải lưu lại. Cho người biết, ngoài cái việc dò thám hành động và mưu đồ bí mật của bọn gia gia người, ta còn tìm cách giải trừ sự liên kết của các người, ta sẽ phá tan trận tuyến của các người trước khi chiến dịch phát động. Các người tạo, ta phá, ta không muốn cuộc tương tranh này thành hình.

Lạc Chí Ngang hừ lạnh :

- Đừng nuôi mộng!

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Ta tin chắc, mộng sẽ thành sự thực!

Chợt Lạc Chí Ngang kinh hoàng hỏi gấp :

- Tại sao người tố giác những bí mật của người? Người...

Yến Thiên Y nở một nụ cười :

- Ta sợ gì mà chẳng dám tiết lộ với người? Bởi ta sẽ không dung cho người có một cơ hội báo động với linh tôn về vai trò hiện tại của ta trong phủ này.

Lạc Chí Ngang bĩu môi :

- Người sẽ làm gì ta?

Yến Thiên Y đáp :

- Ta đã thấy tài nghệ của người như thế nào rồi. Ta tin chắc người không phải là đối thủ của ta. Ta thừa sức chế ngự người, chế ngự một cách dễ dàng.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Thực ra, công phu của người kể cũng có hạng, song đem công phu đó mà chống đối với ta, ta nói thật, người đem trứng chọi đá rõ ràng. Ta hạ người dễ như thò vào túi mà lấy một món đồ vậy.

Lạc Chí Ngang cao giọng :

- Nếu người là Yến Thiên Y chân chính, thì ta công nhận người là dũng sĩ thật, nhưng người đâu phải là Yến Thiên Y! Kém họ Yến thì có, chứ kém người thế nào được!

Yến Thiên Y cau mày :

- Người muốn ta làm cách nào cho người thấy là ta không nói ngoa?

Lạc Chí Ngang đáp :

- Võ công! Chỉ có võ công là phương tiện thực nghiệm hữu hiệu nhất!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Người muốn vậy, ta phải theo y vậy.

Nắm chặt hai tay thành quả đấm, tưởng chừng cứng hơn sắt đá, Lạc Chí Ngang rít lên :

- Ta sẽ đánh ngã ngươi! Ta hạ ngươi dễ dàng như hạ một con cừu!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không được đâu, đừng hy vọng vô ích! Ngươi không bao giờ trở thành một đại nhân vật. Quần hùng sẽ chẳng buồn lưu ý đến ngươi, lệnh tôn cứ xem ngươi như một đứa con lêu lổng, phá phách. Không ai dành cho ngươi một trọng đãi nào, như ngươi phác họa! Bởi, phúc hậu đâu chẳng thấy, ngươi lại chuốc tai họa mất rồi! Ngươi sẽ làm cho gia đình ngươi bị thương vì ngươi, cho ngươi, ngươi sẽ hổ thẹn vì sớm hôm mình, ngươi gây niềm thất vọng cho cả người lẫn cho tự ngươi, chính ngươi.

Lạc Chí Ngang hét :

- Đừng khoác lác! Có gan thì cứ bước tới đây, so với ta mấy chiêu xem, cứ sao lại ngồi ỳ tại chỗ mà nói miệng tài?

Yến Thiên Y hỏi :

- Ngươi xuất thủ trước, hay ta?

Lạc Chí Ngang “hừ” một tiếng :

- Chấp ngươi đó! Ta tùy tùy tiện tiện thu thập ngươi, muốn thu thập lúc nào cứ ra tay lúc đó.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Đừng ngu quá, Chí Ngang! Xuất thủ trước, ngươi còn có thể thi thố năm ba chiêu, còn nếu ta xuất thủ trước, là ngươi phải ngã gục liền, không có cơ hội phát chiêu nổi!

Lạc Chí Ngang giận run người lên.

Yến Thiên Y điềm nhiên tiếp :

- Ta dám đánh cuộc với ngươi, là ngươi không chịu đựng nổi với ta qua năm chiêu. Còn như hiện tại, ngươi có sợ mà toan thoát đi, ta cam kết với ngươi, là ngươi sẽ không phương thoát mình ra khỏi cửa phòng ta đó! Cho nên ngươi đừng tưởng đứng tại cửa là chiếm được lợi thế!

Lạc Chí Ngang không còn dằn lòng được nữa, cấp tốc nhún chân, vọt mình tới.

Yến Thiên Y vẫn ngồi nơi mép giường, khẽ đưa chân vít chiếc áo choàng lên, đưa tay chop lấy rồi thuận thế quăng ra.

Chiếc áo mở rộng bay tới, phủ trùm từ trên đầu Lạc Chí Ngang xuống dưới, che khuất mặt mày hấn.

Hấn kinh hãi, co gối, rùn mình, rồi vọt lên, xéo về phía hậu.

Yến Thiên Y rút chiếc áo về, quay một vòng tay, quần chiếc áo vào đôi chân Lạc Chí Ngang, áo cuộn lại thành giấy, sắp sửa quần quanh đôi chân hấn.

Một lần nữa, hấn hoảng hồn, rút hai chân lên, lộn người một vòng, đáp xuống.

Lại một lần nữa, Yến Thiên Y lại quay tay, đầu ngoài chiếc áo nhắm vào ngực tả của Lạc Chí Ngang bắn tới.

Lạc Chí Ngang đã biến hóa tư thế hai lần, tránh né hai thế công của Yến Thiên Y, vậy là khá lắm rồi.

Nhưng, tài nào hấn tránh luôn được chiêu thứ ba?

Đầu chiếc áo chằm ngực tả của hấn, vang thành một tiếng bịch.

Hấn toan hét lên, nhưng yết hầu như bị ngăn chặn. Hấn toan vung tay, hất chân, nhưng tay chân đã tê liệt hết rồi.

Máu trong người đảo lộn, làm hấn hôn mê ngã xuống bất tỉnh.

Khi hần mở mắt ra, thì Yến Thiên Y đã thay đổi y phục xong. Chàng vắt bỏ y phục đen, khoác lên mình bộ y phục xanh, đội mũ xanh.

Chàng đã trở lại cái lót gã tiểu công tên Trương Tiểu Lang như trước.

Chàng vẫn ngồi nơi mép giường như trước.

Nhìn Lạc Chí Ngang, chàng cười, thốt :

- Thực ra, ta đánh giá ngươi hơi thấp. Ngươi chịu nổi ba chiêu của ta, kể ra ngày thường, ngươi có chịu khó tập luyện đấy.

Lạc Chí Ngang vừa thẹn, vừa tức, y thở hồng hộc chứ không nói được tiếng gì.

Yến Thiên Y tiếp :

- Giận dữ mà làm gì? Trong trường hợp của ngươi, kẻ khôn thì bình tĩnh để được sáng suốt tìm cách đối phó, dù có tức uất tràn hông, cũng không xoay chiều cục diện được.

Chàng đứng lên, đi tới đi lui mất lượt, đoạn tiếp :

- Thực ra, ngươi không đến nỗi quá hư hỏng, một phần ngươi được nuông chiều cực độ, phần khác ngươi sanh trưởng trong một gia đình thừa tiền, lắm bạc, mạnh thế, to quyền, chính hoàn cảnh tạo ngươi thành một con người cao hãnh, dù vậy ngươi cũng chưa làm một tội ác nào, cho nên ta không muốn giết ngươi là vì ta còn có chỗ dùng ngươi. Ích lợi do ngươi sẽ mang lại cho ta sau này, nhiều hay ít, còn tùy ở cá tánh quật cường của linh tôn, tùy ở trình độ quật cường đó.

Lạc Chí Ngang chỉ nghe, chứ không nói gì được.

Hần lộ vẻ bất an, chừng như hần cũng có hối hận ít nhiều. Bây giờ hần mới biết, sự việc do hần sanh ra, có cái tầm quan trọng không tưởng nổi, ít nhất cũng về phương diện liên quan đến cá nhân hần.

Yến Thiên Y tiếp :

- Ngươi hãy xem việc hôm nay như là một cuộc giáo huấn ngươi, thứ giáo huấn của đau khổ. Tuy nhiên, ngươi không chết thì kể như trong bất hạnh, ngươi lại gặp đại hạnh. Ta hy vọng với cuộc giáo huấn này, từ nay ngươi sẽ chừa bỏ thói ngông, thói bạo, thói khinh người, gặp ta là ngươi còn sống sót được, chứ gặp kẻ khác thì mười mạng ngươi cũng đi đời.

Lạc Chí Ngang vô cùng thất vọng, tự trách mình sao quá hồ đồ, sơ xuất, để rồi phải chịu nhục nhã ê chề như thế này.

Hần lo ngại, khi hần bị mang đi an trí một nơi, thì phụ thân hần sẽ khổ sở vô lường, ông ta bận lo việc nhà thì đương nhiên là phải bỏ dở dang đại sự.

Ngoài ra, trong tương lai, hần còn mặt mũi nào nhìn lại bạn bè?

Như thế, cuộc đời của hần dù còn dài, song có khác nào tàn lụn trong đen tối của u buồn, tủi nhục?

Nghĩ đến những viễn ảnh tiêu điều như những ngày cuối thu, Lạc Chí Ngang đâm hoảng, càng phút hần càng thấm thía hậu quả của sự ngông cuồng, tự trách mình, phải chi bình tĩnh mà giải quyết sự tình, thì cục diện đâu đến nỗi ảm đạm thế này?

Chẳng hạn, hần có thể nhu hòa như Lạc Chân Chân, đối xử tốt đẹp với chàng, hoặc giả hần vờ thân thiện, rồi mà thâm sách với phụ thân hần những gì vừa khám phá, việc thu thập chàng, sẽ có người khác đảm đương, rút mình ra khỏi vòng thị phi, thì hần được an toàn biết bao nhiêu.

Cũng tại hần ỷ tài, cũng tại hần tham danh, mà thành ra chuốc khổ.

Hần hoảng, rồi hần lo, huyết thái dương nhảy thấy rõ, mồ hôi lạnh tuôn ướt đầu, ướt trán.

Yến Thiên Y lắc đầu, bảo :

- Nên cam số phận, Chí Ngang. Hãy chấp nhận nghịch cảnh, nóng nảy bồn chồn không biến cải được nghịch cảnh đâu! Ta cho ngươi biết như thế, tối nay, ta sẽ tiếp xúc với thủ hạ của ta, nhân dịp ta sẽ giao ngươi cho

y tạm thời quản thúc người ở chỗ nào đó, chờ xem thái độ của lệnh tôn. Có thể lệnh tôn vì tình phụ tử mà hủy diệt ý định chống đối Thanh Long xã, biến chiến thành hòa. Cũng có thể áp lực chung quanh sẽ bắt buộc lệnh tôn dứt bỏ nghĩa cha con, để tiếp tục thực hiện mưu đồ. Bởi thân tình, đành là mối quan hoài cao quý, song có những thứ cao quý hơn thân tình như tôn nghiêm, danh dự, uy tín, con người không thể đứng giữa dòng đời, với tánh quật cường cao độ, lệnh tôn dám hy sinh thân tình lắm đó, và chính là điều đáng lo ngại cho người.

Lạc Chí Ngang càng kinh hoảng hơn.

Yến Thiên Y tiếp :

- Từ đây đến lúc ta tiếp xúc với thủ hạ, người sẽ an nghỉ dưới gầm giường của ta. Đêm nay, ta sẽ đến gặp đại tiểu thư, ta sẽ ra phố mua đồ cho nàng, tiện dịp ta tiếp xúc với người trong bốn Xã, sau đó sẽ di chuyển người đến một nơi an toàn hơn. Tiểu Lang này cần phải lưu lại Đại Sum phủ một thời gian nữa.

Điểm một nụ cười, chàng kết luận :

- Không ai để ý đến sự thất tung của người đầu. Người có lối sống phóng túng, lêu lổng, thường cặp bè, cặp bạn rong chơi bên ngoài cả mấy hôm liền, không về nhà, lần này người ta sẽ cho người đi du hí như thường lệ và khi người ta phác giác ra sự thất tung của người, thì cái khoảng thời gian “thường lệ” đó rất đủ cho ta an bài một khung cảnh thích hợp cho người.

* * * * *

Đại Sum phủ thết đãi quần hùng, dĩ nhiên bữa tiệc phải linh đình với đầy đủ sơn hào hải vị.

Người ta ăn, người ta uống, ăn to, uống đậm, nói lớn, cười to, mừng tượng người ta mở tiệc đãi khách công, dù rằng chiến dịch chưa phát động, dù rằng chẳng những chưa phát động đúng hạn kỳ, mà còn dời hạn kỳ lại một ngày xa hơn.

Có sao? Khi người ta tin chắc nắm thắng lợi trong tay, thì bữa tiệc ăn mừng lúc nào lại chẳng được?

Chưa chết, người ta còn té sống thay được, hưởng hồ một công tác? Chưa thi hành, nhưng khi thi hành là thành công, thì người ta có quyền mừng trước, nếu cao hứng, lại mừng sau lượt nữa, cho vui.

Yến Thiên Y đứng tựa mình vào một thân cây, trong chỗ tối tăm, nhìn vào đại tiệc.

Chàng chờ dịp tiếp xúc với Tùng Triệu.

Tiệc khai diễn khá lâu rồi, người tham dự có vẻ chéch choáng cả.

Tùng Triệu từ bàn tiệc bước ra, dáng chênh choạng, chừng như hẩn tìm chỗ tiểu tiện.

Hẩn tìm chỗ tối tăm, quanh đó chẳng có nơi nào tối tăm bằng chỗ Yến Thiên Y đang đứng chờ.

Hẩn đi thẳng đến cội cây, vạch quần, bắt cháp có người hay không người tại đó.

Yến Thiên Y kêu lên :

- Ý! Dè dặt một chút chớ, không khéo lại tưới ngay vào mình ta đấy nhé!

Tùng Triệu nạt :

- Đi chỗ khác!

Nhưng, hẩn bỗng chồm mình tới, mở mắt to, nhìn, rồi hẩn kêu lên :

- Trời! Yến đại hiệp!

Yến Thiên Y mỉm cười, bảo :

- Nói khẽ chứ! Cột dải quần lại kỹ đi, rồi nói gì hãy nói.

Tùng Triệu toan sụp mình làm lễ, Yến Thiên Y vội vươn tay ngăn lại, thốt :

- Đừng! Ở đây không phải chỗ, bỏ những cái rườm rà đó đi!

Chàng nắm tay hắn, kéo vào chỗ tối tầm xa hơn, xa phòng tiệc hơn.

Tùng Triệu lẩm nhẩm :

- Gia nô... Tạp dịch... Tiểu công... Yến đại hiệp làm được hết?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Mọi phương tiện đều tốt đẹp để đi đến một kết cuộc tốt đẹp.

Tùng Triệu thở dài :

- Yến đại hiệp mạo hiểm quá!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Muốn bắt hổ, phải vào hang hổ.

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp vào đây, để làm gì?

Yến Thiên Y vỗ vai hắn :

- Lại còn hỏi? Dọ thám địch tình, tìm hiểu sách lược, thời gian, lộ trình do địch hoạch định để phát động chiến dịch tấn công Thanh Long xã, chứ còn làm gì nữa?

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp đến đây, một mình hay có ai khác đi theo?

Yến Thiên Y đưa một ngón tay :

- Đơn thân độc mã! Bất quá, bên ngoài phủ, có một số thuộc hạ, chực chờ tiếp ứng, nếu cần. Họ mai phục tại Ma Thạch Ba.

Tùng Triệu lộ vẻ lo lắng :

- Tình thế nghiêm trọng lắm rồi. Người ta đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ giờ phát động!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ hiểu, lão đệ!

Tùng Triệu trở mặt :

- Đại hiệp có mặt tại cuộc hội nghị hôm nay?

Yến Thiên Y lại gật đầu :

- Phải! Tại hạ nghe hết họ nói những gì.

Tùng Triệu phụ trách công cuộc phòng vệ tại Quần Hùng đường hôm nay, thế mà chẳng phát giác được có kẻ nghe lén.

Hắn nhìn sững Yến Thiên Y, niềm cảm phục ngời trong ánh mắt.

Một lúc lâu, hắn thốt :

- Thế là tiểu nhân khỏi phải tường thuật lại cho đại hiệp nghe.

Yến Thiên Y cho hắn biết, sở dĩ chàng cần gặp hắn, là để cho hắn hiểu, chàng đang có mặt trong phủ, đồng thời báo tin với hắn là chàng đã quật ngã Lạc Chí Ngang rồi.

Tùng Triệu kêu lên :

- Đại hiệp đã giết Lạc Chí Ngang?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Giết hắn, đâu phải là một việc làm cần thiết? Yên trí đi, lão đệ! Tại hạ không hiếu sát đến trình độ đó đâu.

Chàng thuật sơ lược tình hình đã xảy ra.

Sau cùng thì chàng ân cần dặn dò họ Triệu phải hết sức thận trọng, bởi đối phương bắt đầu nghi ngờ trong hàng ngũ có người phản bội.

Tùng Triệu tặc lưỡi :

- Nếu sự thất tung của Lạc Chí Ngang bị phát giác, thì hẳn là Đại Sum phủ sẽ náo nhiệt phi thường.

Yến Thiên Y nở một nụ cười :

- Chưa náo nhiệt bằng trong một sớm một chiều, sẽ còn nhiều người nữa thất tung! Tại hạ sẽ tiện dần, tiện dần từng người một, mãi đến khi nào liên minh của chúng rã tan, Lạc Mộ Hàn cô thế, sẽ từ bỏ ý định tranh chấp với Thanh Long xã.

Tùng Triệu kinh hãi :

- Đại hiệp hành động ngay tại đây?

Yến Thiên Y cười hì hì :

- Còn nơi nào thuận tiện hơn ở đây?

Qua đêm, Yến Thiên Y vác Lạc Chí Ngang vượt tường ra khỏi Đại Sum phủ.

Đương nhiên chàng hành động cực kỳ cẩn mật, không người nào trong phủ hay biết.

29. Chương 29: Một Lần Sơ Hở

Chàng chạy thẳng đến Thiên Ân miếu, gặp Hùng Đạo Nguyên, trao Lạc Chí Ngang cho Hùng Đạo Nguyên, đồng thời tiết lộ những gì đã thu thập được, để cho Hùng Đạo Nguyên chuyển đạt về Sở Giác Lãnh.

Chàng cũng truyền luôn hai lệnh dụ cho các đệ huynh Tổng đường, chọn cao thủ phái đi chặn đường bọn Kim Xuyên tam quỷ và Ôn Sát Liên Hoa Trúc, bằng mọi giá, phải hạ sát cho kỳ được cả bốn người này.

Trước khi mang Lạc Chí Ngang đi, chàng có vào hậu viện gặp Lạc Chân Chân, để lấy bảng liệt kê hàng hóa, ra phố mua cho nàng.

Lạc Chân Chân có dặn chàng, khi trở về chàng hãy mang đồ vào hậu viện cho nàng.

Đáng lẽ ra, khi trở về, chàng đích thân mang hàng hóa vào cho nàng, nhưng chàng lại không đến, chỉ nhờ liễu đầu chuyển đến.

Chàng không dám gặp mặt nàng, bởi dù sao chàng cũng cảm thấy thẹn là mình đã lừa dối, trong khi nàng thành tâm, thành ý đối xử với chàng.

Sáng nay, mọi việc đều diễn tiến như bình thường.

Như Yến Thiên Y dự liệu, sự vắng mặt của Lạc Chí Ngang trong đêm rồi không làm cho ai phải lạ lùng cả. Hắn thường ra đi như vậy, đi mãi hai ba hôm mới trở về nhà.

Và, hôm nay, Yến Thiên Y chuẩn bị sang qua giai đoạn thứ hai của chương trình hành động.

Giai đoạn thứ hai, là giai đoạn giết người, giết dần dần từng người một, từng cặp một, nếu mục tiêu không ở riêng rẽ một mình và như vậy là rủi cho kẻ nào cặp kè cùng người mà chàng định giết, trong giờ phút chàng định hạ thủ. Lúc đó, giả như có ba người, chàng cũng giết luôn cả ba, một là mục tiêu chánh, còn hai kia bất quá để diệt khẩu mà thôi.

Đầu tiên, chàng nhắm vào hai người: Phó hội chủ Kim Cương hội Thiết Quân Tử Hoàng Đơn và Đơn Đảnh Hồng Mạnh Hạo, hai nhân vật này thuộc thành phần cực đoan, hiếu chiến, lại lắm mưu mô, hạ sát được họ là trừ diệt được mối lo quan trọng.

Yến Thiên Y đã dò thám kỹ, Kim Cương hội chỉ ở lại đây độ năm hôm thôi, do đó chàng phải hạ sát họ trước, còn mấy vị khác như cha con họ Chương, Liệt Hỏa Kim Hoàn Tào Quảng Toàn, Công Tôn đại nương thì chưa vội lộ khai, chàng còn rộng thì giờ tính toán về họ.

Bọn Thiên Nhân đường, Phác Hoa bang và Lực Tự giáo trường thì đã cáo từ ngay sau khi hội nghị bế mạc. Hôm nay, trời trong sáng, ánh dương quang rực rỡ khắp nơi.

Tôn Vân Đình còn lo lắng cho hấn nhiều hơn hôm qua, lão bảo hấn đừng vất vả quá độ, cứ nghỉ ngơi để chóng bình phục. Lão cho biết, trưa nay sẽ có một y sư chuyên chữa trị về các thương tích do đâm đá gây nên, hoặc vấp ngã, vật nặng đè, làm gãy xương, trặc gân, y sư sẽ đến phủ xem qua tình trạng của chàng để chữa trị.

Trong khu vực Đại Sum phủ, có một mảnh vườn, nằm về phía Tây, nơi đây cảnh trí vừa đẹp vừa u nhàn, thanh tĩnh.

Ai muốn dưỡng thần, tịnh ý thì cứ đến khu vườn đó, để rồi sẽ cảm thấy tâm tư sáng khoái ngay.

Nơi đó, có mấy gian nhà nhỏ, có thể dùng làm nơi ẩn nấp, chờ cơ hội hạ thủ.

Yến Thiên Y đã chú ý đến mấy gian nhà đó từ nhiều ngày qua, ngay từ khi chàng quyết tâm áp dụng sách lược của Công Tôn Hoang Mộc, đối phó với Đại Sum phủ.

Chàng nhặt một cành trúc, dài độ ba thước, làm gậy chống, còn thanh Chiếu Nhật đoản kiếm thì giấu trong áo, đoạn khập khểnh đi về khu vườn.

Vừa đến nơi, bỗng chàng nghe một tiếng “a” vang lên, từ ngoài xa hơn trượng rướn vọng lại.

Bất giác, chàng giật mình.

Nơi phát xuất âm thanh, là một giàn hoa, hoa đầy, lá rậm, trong giàn hoa, chẳng rõ có bao nhiêu người.

Quanh chàng, chẳng có một người nào khác.

Như vậy, mười phần chắc chín, tiếng la đó phát lên, là do sự có mặt của chàng.

Người trong giàn hoa nghi ngờ gì mà kêu lên như thế?

Chàng vờ chẳng nghe gì cả, cứ ung dung chống gậy khập khểnh bước đi. Thực ra, chàng cũng phải hồi hộp ít nhiều.

Giả như người ta nghi ngờ thì chàng không còn trở lại nơi này nữa, ít nhất cũng trong thời gian ngắn.

Mà, không trở lại đây, thì làm sao thực hiện ý đồ tiêu diệt dần các cao thủ trong cánh đối lập? Thời giờ trong lúc này, cực kỳ quý báu, chàng cần thực hiện ý đồ đó, và thực hiện với hiệu quả trăm phần trăm trước khi chiến dịch địch mở màn, càng hiệu quả càng có hy vọng phá hỏng chiến dịch địch.

Từ trong giàn hoa, có tiếng gọi vọng ra :

- A! Người đứng lại đó!

Tiếng sột soạt vang theo, có người vạch hoa lá chui ra.

Yến Thiên Y đứng lại, quay đầu nhìn.

Hai người chui ra, trong hai, chàng nhận được một, một đó là viên phủ vệ thuộc Trung đường, tên Lý Tử Kỳ, ngoại hiệu Thiết Tiên Thôi.

Còn người kia, chính là người phát thoại, tác tứ tuần, mặt rỗ, vận áo màu lam.

Người mặt rỗ, áo lam chú mắt nhìn sững chàng.

Y nhìn kỹ quá, làm Yến Thiên Y bối rối. Chàng tự hỏi, chẳng rõ y phát hiện ra điểm quái dị gì nơi mình chàng mà quan tâm cỡ đó.

Một lúc sau, người mặt rỗ gọi :

- Người bước lại đây!

Yến Thiên Y chưa chịu bước tới, hỏi :

- Vị đại gia gọi tiểu nhân? Hẳn có điều chi phân phó tiểu nhân?

Người mặt đỏ vẫn không rời ánh mắt, bật cười hắc hắc, tiếp :

- Người lại đây, ta có chuyện này, muốn hỏi người.

Yến Thiên Y bắt buộc phải bước tới, nhưng chỉ bước hai bước thôi, rồi dừng lại thốt :

- Xin đại gia hỏi đi.

Bỗng, Lý Tử Kỳ hét :

- Muốn cho người ta hỏi, ít nhất người cũng phải đến gần chứ? Cách xa như thế còn ai hỏi được? Chẳng lẽ người muốn cho Sử gia hò hét lên? Thật đáng ghét cho cái tên ngoan cố này quá!

Yến Thiên Y bước thêm mấy bước nữa, vừa bước chàng vừa suy nghĩ, và trong một thoáng, chàng quyết định một chủ trương. Chàng sẵn sàng đối phó, thuận đối thuận, nghịch đối nghịch, bởi không còn cách nào hơn.

Lý Tử Kỳ trầm giọng tiếp :

- Người mới vào phủ mấy hôm nay thôi, thế mà đã cậy thế cậy thần, học cái thói khinh người rồi phải không? Sao ta gọi, người không đến? Người tưởng có Tôn tổng quản che chở, rồi không ai dám làm gì người cả phải không? Cho người biết, gặp ta mà người giữ cái thái độ đó ra, thì mất mạng với ta đấy nhé!

Vị Sử gia đưa tay ngăn chặn, sợ Lý Tử Kỳ hành động thật sự.

Yến Thiên Y phân trần :

- Lý gia thứ cho, tiểu nhân nào dám chống đối Lý gia? Tiểu nhân có việc gấp, cần đi nhanh, nên dừng chân tại đây, nghe phân phó xong là đi liền, không dám dãn dãn, chứ nào phải có cái tâm thất kính đối với các vị?

Lý Tử Kỳ “hừ” một tiếng :

- Liệu hồn đấy, lấp lửng với ta là chết có ngày!

Sử gia bảo :

- Người ngẩng đầu lên, cho ta xem gương mặt đi!

Yến Thiên Y vừa ngẩng đầu vừa buông giọng tha thiết :

- Tiểu nhân có làm điều chi đắc tội với Sử đại gia đâu? Chừng như Sử đại gia không hài lòng tiểu nhân thì phải?

Sử gia vừa trông thấy mặt chàng, là giật mình đánh thót nhảy lùi lại xa xa, mặt biến sắc trắng nhợt.

Yến Thiên Y đứng yên tại chỗ, vờ ra vẻ kinh khiếp cực độ.

Lý Tử Kỳ sững sờ, nhìn họ Sử một phút, đoạn hỏi :

- Sử gia sao thế?

Lấy lại bình tĩnh, nhưng cũng còn dán mắt trừng trừng nơi gương mặt Yến Thiên Y, mãi một lúc lâu, y mới lẩm nhẩm, nhưng tự thốt chứ không phải đáp câu hỏi của Lý Tử Kỳ :

- Không thể được! Không thể được! Trong thiên hạ, làm gì có người giống người đến mức độ đó?

Lý Tử Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Sử gia nói cái gì vậy?

Sử gia bấy giờ mới đáp :

- Tiểu tử giống một người...

Lý Tử Kỳ cau mày :

- Giống ai?

Họ Sử lắc đầu.

Nói ra, nếu không đúng sự thật, thì không khéo câu chuyện sẽ trở thành một đề tài cho vô lâm cười ngạo.

Bởi, con người mà y liên tưởng qua hình dáng, dung mạo của gã Tiểu Lang này, là một nhân vật cao thượng, nói đến tên nhân vật đó, chẳng ai không khiếp đảm kinh hồn, thì chẳng lẽ nhân vật đó biến thành một tên tiểu gia nô, cam tâm làm mọi công việc thấp hèn?

Mà, không nói ra thì âm ức quá!

Y nín lặng.

Lý Tử Kỳ lại hỏi :

- Sử gia bảo rằng, hắc giống ai?

Họ Sử thở dài :

- Có lẽ tại hạ nhận lầm, bất quá, hắc giống...

Lý Tử Kỳ bật cười ha hả :

- Hắc có tướng mạo khá, nên nhìn hắc Sử gia liên tưởng đến một dung mạo hao hao giống chứ gì?

Họ Sử hỏi :

- Đây, tiểu tử, tên họ ngươi là chi?

Yến Thiên Y cung kính đáp :

- Tiểu nhân họ Trương, tên Tiểu Lang.

Lý Tử Kỳ xác nhận :

- Phải đó, hắc là Trương Tiểu Lang.

Nói rồi, y nhìn qua Yến Thiên Y, tiếp :

- Vị này là Song Lưu Chuông Sử Viêm Vượng từ phương Tây mới đến hồi sớm tinh sương này thôi. Phủ Tông thành tâm, thành ý thỉnh Sử gia đến đây làm quý khách, vậy ngươi hãy liệu lời đối đáp sao cho phải lễ đấy nhé.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tiểu nhân đâu dám thất lễ, Lý gia!

Sử Viêm Vượng vẫn còn nghi ngờ, trầm giọng hỏi :

- Ngươi là Trương Tiểu Lang thật sự à?

Yến Thiên Y lộ vẻ mê hoặc :

- Không là Trương Tiểu Lang thì là gì? Sử gia, cái tên đó, chính là phụ thân tiểu nhân đặt cho từ lúc tiểu nhân mới sanh ra. Lang, là gã con trai, vì sanh sau rốt nên gọi là tiểu, do đó có cái tên Tiểu Lang.

Dừng lại một chút, làm như thức ngộ điều gì, Yến Thiên Y áy náy, tiếp :

- Hay là Sử gia không thích tiểu nhân mang tên đó? Vậy xin Sử gia đặt cho cái tên khác, tên nào cũng được. Thực ra, tiểu nhân cũng muốn đổi tên từ lâu, bởi hai tiếng Tiểu Lang nghe như tâm thường và thô tục thế nào ấy.

Lý Tử Kỳ mê hoặc, trở mắt nhìn Sử Viêm Vượng, lấy làm lạ, hắc không hiểu tại sao y lại hỏi cách kỳ thế.

Cười khan một cách gượng gạo, Sử Viêm Vượng khoát tay :

- Chẳng phải đâu. Cái tên của ngươi, ta không hề quan tâm đến!

Yến Thiên Y nói :

- Vậy thì tiểu nhân tiếp tục mang tên Tiểu Lang!

Một câu nói biểu thị rõ rệt tánh chất đại khờ của một con người ở lứa tuổi đôi mươi thốt lên câu đó, quả thật là chậm tiến.

Sử Viêm Vượng “hừ” một tiếng :

- Ta đã nói, cái tên của ngươi không liên quan gì đến ta, đổi hay không đổi, tùy ngươi, nói với ta làm gì?

Rồi y hỏi :

- Ngươi có biết võ công chẳng?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không. Nhưng tiểu nhân thích học võ công lắm, học để trở thành một cao thủ, đi khắp nơi hành hiệp, nghe Lý gia vừa nói, tiểu nhân hết sức mừng, Sử gia là người danh vọng, vậy Sử gia nhận dạy cho tiểu nhân nhé!

Sử Viêm Vượng lại hỏi :

- Thực sự ngươi không biết võ công?

Lý Tử Kỳ cười lớn :

- Làm gì hần biết mà Sử gia hỏi mãi? Một tên tiểu gia nô dù có học qua võ công đi nữa, thì bất quá múa tay múa chân như thường tuồng là cùng, hạng đó làm cái việc đuổi chó, chưa chắc chó sợ, tài gì mà học nổi cái nghề đánh người?

Sử Viêm Vượng cau mày :

- Tại hạ cũng biết vậy, song có chỗ không hiểu...

Lý Tử Kỳ hỏi :

- Sử gia không hiểu cái chi?

Sử Viêm Vượng tiếp :

- Phàm học võ, thành tựu cỡ chúng ta, thì tai phải thính, mắt phải tinh, hai chúng ta ở đây chuyện trò với nhau, thế mà tiểu tử xuất hiện trong khoảng cách độ một trượng rưỡi, chúng ta không hề phát hiện! Bộ pháp của hần đáng được chúng ta lưu ý lắm chứ! Một gã tiểu gia nô, chuyên làm công việc tầm thường trong nhà, làm sao có được như thế?

Lý Tử Kỳ đoán :

- Hay tại lúc này chúng ta mãi nói chuyện nên không để ý hần đi tới?

Sử Viêm Vượng lắc đầu :

- Thính giác và thị giác của chúng ta gần như trở thành tập quán mất rồi, tự nhiên mà có phản ứng, chẳng cần gì chúng ta lưu ý mới phát hiện, không lưu ý thì chẳng hay biết gì.

Lý Tử Kỳ cau mày :

- Thế là Sử gia định ninh hần biết võ công?

Sử Viêm Vượng đáp :

- Định ninh thì không, nhưng đáng nghi ngờ lắm!

Yến Thiên Y phân biện :

- Nhị vị nghi oan quá! Nếu tiểu nhân biết võ công thì thiếu chi nghề cho tiểu nhân làm mà kiếm sống, tại sao lại cam phận gia nô!

Lý Tử Kỳ “hừ” một tiếng :

- Im đi!

Day qua Sử Viêm Vượng, y tiếp :

- Trừ điểm đó ra, Sử gia còn thắc mắc về cái chi nữa chẳng?

Sử Viêm Vượng đáp :

- Chẳng hiểu tại sao, lúc hần nói năng, tại hạ nhận thấy toàn thân hần bốc ra một oai khí khiếp người! Cái oai khí đó, chỉ có những tay siêu thượng trong võ lâm mới biểu lộ nổi!

Lý Tử Kỳ cười vang :

- Có lẽ Sử gia vì vất vả trên đường dài, tâm thần dao động nên mất đi phần nào tự chủ, chứ hần là một gã tiểu gia nô thì có oai khí quái gì?

Sử Viêm Vượng lắc đầu :

- Chẳng phải vậy đâu! Tại hạ tin là mình có cảm giác rõ rệt như thế, nhất định không thể có sự hồ đồ!

Lý Tử Kỳ cũng lắc đầu :

- Tại hạ thì nghĩ khác, nhất định hần chỉ là một gã tầm thường, một gã trời sanh ra để người ta sai bảo vụn vặt, một phụ gia nô, chứ đừng nói là một gia nô chân chánh, hần không may mắn tư cách làm một gia nô!

Sử Viêm Vượng hỏi :

- Thế còn cái việc hần giống một người nào đó, thì sao?

Lý Tử Kỳ cười hì hì :

- Trên đời này, người giống người là một sự thường, mình ngẫu nhiên mà gặp, thì cứ kể như là một ngẫu nhiên, tội gì mà phải nghĩ vợ nghĩ vắn?

Sử Viêm Vượng lại lắc đầu :

- Đâu có trường hợp giống cách lạ kỳ như vậy chứ? Giống còn hơn hai huynh đệ song sinh, cái lạ là người mà tại hạ đề cập đó, lại là con ruột trong gia đình!

Lý Tử Kỳ cau mày :

- Người đó là ai? Sao Sử gia không nói lại cho ta biết?

Sử Viêm Vượng cười khỏ :

- Lý huynh đừng nóng, thế nào rồi tại hạ cũng nói cho biết mà!

Với vẻ quả quyết, y tiếp :

- Tại hạ phải thử, thế nào cũng phải thử xem hần là hần, hay người mà tại hạ nghi ngờ. Bởi, sự nghi ngờ của tạ hạ mà đúng, thì toàn thể huynh đệ trong liên minh của chúng ta có phúc lớn đấy! Vì sự an toàn của các đệ huynh trong liên minh, tại hạ bắt buộc phải thử!

Lý Tử Kỳ hỏi :

- Bằng cách nào? Dùng võ công?

Sử Viêm Vượng gật đầu :

- Nếu hần là hần, thì chẳng bao giờ hần chịu nổi một chiêu Song Lưu chương của tạ hạ. Nếu hần là người mà tại hạ đề cập đó, thì nhất định hần hóa giải chiêu chương của tạ hạ một cách dễ dàng.

Lý Tử Kỳ lắc đầu :

- Rủi hắn là hắn, thì nguy lắm. Tôn tổng quản sẽ sanh sự với chúng ta, Phủ Tổng sẽ quy trách nhiệm về chúng ta, nếu hắn chết nơi tay Sử huynh! Không được đâu, Sử huynh. Đừng đùa cách nguy hiểm thế!

Sử Viêm Vượng trừng mắt :

- Đùa? Ai bảo tại hạ đùa? Tại hạ hành động để bảo đảm sự an toàn cho toàn thể đệ huynh mà? Vì dù hắn có chết dưới tay tại hạ đi nữa, thì tại hạ sẽ nhận hết trách nhiệm, tại hạ sẽ chịu tội với Tôn tổng quản, với Phủ Tổng. Huống chi, tại hạ không vận dụng toàn công lực, thì làm gì hắn chết được? Bất quá hắn chỉ trở thành một phế nhân thôi.

Yến Thiên Y kêu lên rồi rít :

- Lý gia! Sử gia! Xin nhị vị thương xót tiểu nhân! Tiểu nhân còn mẹ già, nếu chết đi thì ai nuôi mẹ! Nhị vị buông tha cho tiểu nhân!

Lý Tử Kỳ thấy không ngăn trở được Sử Viêm Vượng, có vẻ bức, không nói gì nữa, quay lưng lại, để cho y muốn làm gì đó thì làm.

Sử Viêm Vượng từ từ bước tới.

Yến Thiên Y xanh mặt, từ từ lùi lại.

Người này bước tới một bước, người kia lùi lại một bước.

Vừa lùi, Yến Thiên Y vừa van cầu :

- Sử gia ơi! Hãy buông tha tiểu nhân. Tiểu nhân chết hay tàn phế, thì còn ai đâu để làm lụng nuôi mẹ già? Tiểu nhân không có anh trai, mấy chị gái thì lấy chồng xa, mà gái thì có bao giờ nuôi mẹ tròn bổn phận bằng trai? Xin Sử gia mở lượng biển trời, dung tha cho hai mạng trẻ già được sống sót!

Sử Viêm Vượng gồng tay, vận dụng nội lực, từ từ bước tới.

Yến Thiên Y từ từ lùi.

Mặt xanh dờn, sắc mặt biến thành trắng nhợt.

Lùi mãi, lùi mãi, bất giác chàng chạm mình vào một thân cây. Chàng đã lùi đến chạng cây rậm rạp, không phương lùi hơn nữa. Và chỗ đó đã cách Lý Tử Kỳ khá xa.

Chợt, chàng đứng lại, quắc đôi mắt sáng rực nhìn Sử Viêm Vượng.

Một quyết định hiện lên trên đầu, chàng giữ luôn quyết định đó.

Sử Viêm Vượng trông thần sắc chàng, bất giác kinh hãi đứng nhanh lại, trở mắt nhìn, đôi tròng mắt như chực lọt ra ngoài.

30. Chương 30: Gậy Trúc Nhuộm Máu Hồng

Vẫn chỏi chiếc gậy trúc xuống mặt đất, Yến Thiên Y với giọng nhu hòa, hỏi :

- Sử Viêm Vượng, hãy cho ta biết, người thấy ta giống ai?

Sử Viêm Vượng kích động phi thường, con tim đập mạnh suýt vỡ lồng ngực, y quên mất thở, trở mắt nhìn đối tượng một lúc lâu, mới mở miệng thốt thành lời :

- Quả nhiên, người là Yến...

Rồi vì quá sợ, y không tiếp tục câu nói cho tròn ý.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải, ta là Yến Thiên Y đây! Người nhận không lầm! Ta không có anh em song sinh. Trong thiên hạ, không thể có trường hợp người giống nhau cách lạ lùng như vậy. Người quả có nhãn lực!

Nằm mộng cũng không tưởng nổi một tao ngộ như thế này. Sử Viêm Vượng lại trợn tròn đôi mắt, há hốc mồm, thân hình bất động, mừng tượng mắc chứng tê liệt bất ngờ.

Yến Thiên Y tiếp :

- Thực ra, người cần gì phải làm mặt lạnh? Nhận ra ta, người sẽ thu hoạch lợi ích gì? Sao người không nghĩ trong tình cảnh này, nếu ta để cho người tiết lộ thân phận, thì ta làm sao dung thứ cho người được? Muốn an toàn là đương nhiên ta phải diệt trừ người! Người ngu quá! Đã biết sợ ta mà còn dám làm tài khôn, đoán tới, đoán lui. Quả thật là người chán sống rõ rệt!

Tim vẫn đập mạnh, máu vẫn sôi động, bao nhiêu thớ thịt trong người đều giật mạnh, nhưng cổ họng nghẹn, Sử Viêm Vượng chẳng thốt được tiếng nào.

Yến Thiên Y tỏ vẻ thương hại, tiếp :

- Đáng lẽ ra, người còn có thể sống dài dài, sống đến ngày cuối cùng theo số mạng do thiên công chủ định. Nhưng lăm lăm con người muốn tỏ ra khôn mà thành quá dại, và vì quá dại mà mạng số của người phải cáo chung! Cáo chung ngay trong phút giây này! Tội nghiệp cho người, cho thân quyến người vô cùng, Sử Viêm Vượng!

Sử Viêm Vượng cố gắng buông một câu :

- Xin... xin buông tha cho tại hạ...

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Người thừa hiểu là điều người thỉnh cầu đó, ta không thể chấp nhận, thế mà còn nê lên, thì đã ngu, người còn khờ, người còn khờ hơn đứa trẻ lên ba! Sử Viêm Vượng! Ta có trách nhiệm bảo toàn an ninh cho nhiều người, ta phải nghĩ đến số đông, và bắt buộc phải hy sinh người, dù ta thấy người đáng thương hại lắm.

Sử Viêm Vượng lùi lại một bước, run run giọng, van cầu :

- Yến đại hiệp! Tại hạ bảo chứng là sẽ bưng kín miệng mình, không hề dám rỉ hơi cho một ai biết!

Yến Thiên Y cười mỉa :

- Làm được không?

Sử Viêm Vượng đáp gấp :

- Tại hạ xin thề! Thề nặng, thề độc! Tại hạ sẽ câm nín suốt đời về vụ này!

Yến Thiên Y lạnh lùng :

- Hiện tại, ta cần được an tâm, mà không làm gì cho ta an tâm hơn là trừ diệt những kẻ biết bí mật của ta! Phương pháp đó, rất thông thường, bất cứ ai có sự bí mật nào cũng nghĩ đến phương pháp ấy. Nếu thực hành được là chẳng ai từ bỏ! Ta thừa sức làm, thì khi nào ta từ bỏ?

Sử Viêm Vượng vẫn tha thiết van xin :

- Buông tha tại hạ... phóng thích tại hạ...

Yến Thiên Y nhìn qua đầu Sử Viêm Vượng, mục tiêu hiện tại của chàng là Lý Tử Kỳ.

Họ Lý vẫn đứng yên trong tư thế đưa lưng về chàng, như vậy là y chưa phát hiện sự lạ.

Y cứ cho rằng, Trương Tiểu Lang đang bị Sử Viêm Vượng uy hiếp.

Năm ngón của bàn tay cầm gậy, máy động, Yến Thiên Y thốt :

- Sử Viêm Vượng! Trước khi ta hạ thủ, ta muốn hỏi người một điều, người gặp ta tại đâu, vào lúc nào, mà nhớ rõ dung mạo của ta?

Mồ hôi lạnh vãi ra như tắm, Sử Viêm Vượng run giọng đáp :

- Tại hạ gặp Yến đại hiệp hai lần. Lần đầu, cách đây năm năm, tại Hà Tây. Tại hạ cùng đi với một người bằng hữu ngược chiều với đại hiệp trên một đoạn đường. Qua mặt đại hiệp rồi, vị bằng hữu đó mới cáo tố

cho tại hạ biết, đại hiệp là ai. Lần thứ hai, cách đây ba năm, tại Kim Dương bảo, lúc Bảo chủ cử hành hôn lễ, đại hiệp có mặt trong tiệc cưới.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Thì ra là thế! Và chỉ có thể thôi, chứ giữa chúng ta, nào có mối hiềm khích gì? Ai bảo người làm mặt khôn lanh để chuốc lấy tai họa như vậy? Chết, do người muốn, thì đừng oán trách ta!

Sử Viêm Vượng quay đầu nhìn lại.

Rất tiếc, Lý Tử Kỳ vẫn đưa lưng lại như cũ.

Khoảng cách lại khá xa, họ đối đáp với nhau không to tiếng lắm. Phần thì Lý Tử Kỳ đang bực, không buồn lưu ý đến hành động của Sử Viêm Vượng.

Cho nên, họ Lý không hề hay biết họ Sử đang bị dồn vào tử địa.

Yến Thiên Y điểm một nụ cười, hỏi :

- Người định kêu to, để báo động, phải không?

Sử Viêm Vượng chối gấp :

- Đâu có, đại hiệp! Tại hạ nào dám có ý đó? Nếu đại hiệp buông tha, tại hạ xin đi ngay, đi khỏi nơi này gấp, không cần phải gấp ai trong phủ, tại hạ xin thề...

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Chỉ cần người ly khai vài bước, là người quên mất tất cả những lời thề, người sẽ tuyên bố vang ầm lên, người sẽ gọi nhân thủ đến đây bao vây ta!

Sử Viêm Vượng hấp tấp thốt :

- Không! Không bao giờ tại hạ làm thế!

Yến Thiên Y chợt trầm giọng :

- Người có muốn báo động chăng? Thì cứ gọi to lên! Gọi đi!

Thừa hiểu tài nghệ của chàng, Sử Viêm Vượng khi nào dám mạo hiểm? Kêu thì được, nhưng biết người ta có đến kịp thời giải cứu chăng?

Chỉ sợ kêu lên rồi, là mình mất mạng ngay. Thì tội gì phải kêu? Cứ van xin, cứ khuất phục, may ra còn được dung thứ!

Tuy nhiên, y thử khích Yến Thiên Y :

- Giả như ta có kêu cứu, thì với nhân danh, địa vị của người trên giang hồ, người sẽ không hạ độc thủ ta khi báo động, bởi làm vậy là hèn, là khiếp nhục, phải không?

Bật cười quái dị, Yến Thiên Y đáp :

- Thực ra trong tình hình hiện tại, ai ở vào trường hợp của ta, cũng bị bắt buộc từ bỏ mọi quy củ, ai ai cũng phải bảo toàn mạng sống, bảo toàn bằng mọi cách, bất chấp luôn thân danh, địa vị. Bởi, có ai dại gì vì thân danh, địa vị mà chịu chết một cách oan uổng, trong khi có nhiều hy vọng sống sót? Nhưng, ta sẵn sàng phá lệ, ta cho người kêu cứu, ta hứa chỉ hạ thủ khi nào người có viện thủ. Ta biết người khích ta, song ta có sợ đâu, ta tự tin thừa khả năng thu thập người lẫn viện thủ của người.

Dừng lại một chút, chàng bĩu môi, hỏi :

- Có phải người định gọi Lý Tử Kỳ?

Sử Viêm Vượng sáng mắt lên gật đầu :

- Phải, nếu người có gan, thì cứ để cho ta gọi họ Lý đến đây! Tuy nhiên, người phải suy nghĩ kỹ, nếu không thì sẽ hối hận sau này đây.

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Ta gọi hần hộ ngươi nhé!

Rồi chàng cao giọng gọi luôn :

- Lý Tử Kỳ! Lý Tử Kỳ! Bước lại đây!

Lý Tử Kỳ giật mình.

Thình âm không phải là của Sử Viêm Vượng! Mà, ở đây ngoài Sử Viêm Vượng ra chỉ còn có một Trương Tiểu Lang thôi.

Hần gọi y? Gọi bằng tên y?

Thế thì hần xác láo quá!

Đáng hận thật!

Lập tức, y quay mình, phi thân vọt đến nơi, chân chưa chấm đất, miệng đã mắng oang oang :

- Tên chó má! Người gọi ta như vậy phải không? Hồn với ta, người không sợ chết à?

Yến Thiên Y điềm nhiên gạt đầu :

- Phải, chính ta gọi ngươi! Chứ ngươi không phải mang tên Lý Tử Kỳ sao?

Lý Tử Kỳ xấn tay áo, nắm chặt hai tay, định đâm tới.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Lý Tử Kỳ! Chết đến nơi mà chưa hay, lại còn làm dữ với ta à?

Lý Tử Kỳ quát tháo ầm ĩ, y mắng :

- Đồ chó má! Đồ dã thú! Người phải chết với ta, tên súc sinh!

Y quay sang Sử Viêm Vượng, gần giọng tiếp :

- Lúc này, Sử gia muốn giết hần, tại hạ đã khuyên ngăn. Bây giờ thì đến lượt tại hạ giết hần! Phải giết hần mới được!

Nhưng Sử Viêm Vượng thờ người tại chỗ, thần sắc nhợt nhạt, in tuồng mất hồn.

Lý Tử Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Sử gia làm sao thế?

Sử Viêm Vượng thở dài :

- Tại hạ đã đoán đúng!

Lý Tử Kỳ trở mắt :

- Sử gia đoán cái gì đúng?

Sử Viêm Vượng đáp :

- Tại hạ đoán đúng hần là ai...

Lý Tử Kỳ “hừ” một tiếng :

- Hần là ai thì mặc hần chứ? Hần làm gì chúng ta?

Yến Thiên Y thốt :

- Ta giết các ngươi chứ còn làm gì nữa!

Lý Tử Kỳ hét :

- Cầm cái mồm thú của ngươi lại! Với ta, mà ngươi còn khoác lác được sao chứ?

Lại hướng qua Sử Viêm Vượng, y hỏi :

- Sử huynh nói là đoán đúng, thế hẳn là ai?

Sử Viêm Vượng đáp :

- Là Yến Thiên Y!

Lý Tử Kỳ giật bản mình, trố mắt, há mồm, một lúc lâu hỏi :

- Sử huynh nói đùa?

Sử Viêm Vượng cười khở :

- Chính tại hạ trước đây, dù nghi ngờ cũng chẳng dám tin quyết như vậy. Nhưng bây giờ thì bắt buộc phải tin, vì sự thật là thế.

Lý Tử Kỳ xám mặt.

Lâu lắm, y mới buông một câu ngắn ngủi :

- Khó tin!

Sử Viêm Vượng tiếp :

- Hiện tại, Lý huynh đã biết tại sao tại hạ không xuất chiêu!

Lý Tử Kỳ run giọng hỏi :

- Hẳn muốn gì?

Sử Viêm Vượng lắc đầu :

- Còn phải hỏi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy, cần gì phải hỏi!

Lý Tử Kỳ kêu lên :

- Diệt khẩu?

Sử Viêm Vượng gật đầu :

- Hẳn vậy rồi!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Nếu hai vị thấy có phương pháp nào hay hơn, xin cứ đề nghị, tại hạ sẽ áp dụng cho các vị hài lòng.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Dĩ nhiên, phương pháp đó phải thích đáng với trường hợp của tại hạ!

Lý Tử Kỳ nói :

- Dù cho người là Yến Thiên Y đi nữa, người ở trong phạm vi Đại Sum phủ, quanh người có cao thủ đông như mây, hướng chỉ ngay tại đây, chúng ta hai, mà người chỉ có một, ít nhất bọn ta cũng có thể vừa chống cự, vừa cầm chân người, vừa kêu gọi báo động, người tài gì thoát khỏi mà hồng lên mặt?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cái lối lập luận đó trẻ con quá, Tử Kỳ! Điều mà người nêu lên, không thành vấn đề, đối với ta!

Lý Tử Kỳ bĩu môi :

- Chưa chắc! Đùng ôm mộng mà khở khi vỡ mộng!

Yến Thiên Y điềm nhiên giải thích :

- Người nghe đây! Thứ nhất, ở đây là khu Tây Viên, cách khu trung ương rất xa, một nơi hoàn toàn vắng bóng người, ta giết các người rồi, chừng nào người trong phủ mới phát giác được sự tình? Cao thủ đông mà làm gì? Bị bao vây thì có gì đáng sợ? Nếu ta không gây kinh động đến họ thì nguy hiểm gì ta phải lo? Các người chết rồi, ta vẫn còn là Trương Tiểu Lang, ta vẫn ở lại phủ như thường, tiếp tục hoạt động như thường. Không một ai lưu ý đến gã tiểu gia nô Tiểu Lang cả. Ta vẫn vững vàng như bàn thạch. Thứ hai, các người chưa phải là đối thủ của ta, dù cho cả hai đều liên thủ. Bởi, nếu các người có món nghề tuyệt diệu gì, thì khi nào ta lại trêu các người? Nay, Tử Kỳ, là con người, ai ai cũng phải có tự tín, song vừa phải thôi nhé, tự tín quá độ thì thành ra ngông cuồng, chỉ thiệt thân chứ chẳng làm nên trò trống gì cả!

Lý Tử Kỳ “hừ” một tiếng :

- Người muốn ta tự tuyệt tại đây, người khỏi phải ra tay?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Cách đó giúp các người chết toàn thây!

Lý Tử Kỳ nạt :

- Nói nhảm! Khi nào bọn ta chết được!

Yến Thiên Y gật gù :

- Ta chờ người thực nghiệm đây!

Sử Viêm Vượng đưa mắt sang Lý Tử Kỳ, ngẫm ra hiệu.

Lý Tử Kỳ nhanh như chớp, rùn mình xuống, rồi vọt tới, đôi chân tung ra hai cước, tréo nhau, như hai lưỡi kéo.

Sử Viêm Vượng cũng phóng ra hai cánh tay, một trên một dưới, theo Song Lưu chưởng pháp, công đứng hai nơi.

Yến Thiên Y lạng mình xuống thấp, tràn qua một bên, bàn tay tả cầm gậy trúc, quét ngược lại một vòng.

Đầu gậy trúc ngang tầm ngực của họ Lý và họ Sử.

Lý Tử Kỳ và Sử Viêm Vượng kinh hãi, xoay mình lách về phía hậu, rẽ ra hai nơi.

Đồng thời gian, cả hai cùng cất tiếng kêu cứu, đương nhiên họ dùng tận khí lực để phát xuất âm thanh, mong âm thanh vọng đi cực xa.

Nhưng chiếc gậy trúc bay tới liền theo đó, mục tiêu là Lý Tử Kỳ. Đầu gậy trúc chéch lên, từ bên dưới thọc lên ngay bụng họ Lý.

Một tiếng “bục” vang lên, tiếp nối là một tiếng rú thê thảm.

Gậy trúc thọc thủng bụng Lý Tử Kỳ, khoảng dưới rốn.

Lũng chỗ đó, dù cho là thần tiên cũng khó sống!

Sử Viêm Vượng lại gân cổ lên kêu cứu lượt nữa, nhưng tiếng kêu vừa dứt thì đầu gậy trúc đã chạm vào bụng y rồi.

Lại một tiếng “bục” vang theo, nhưng lần này không có tiếng rú.

Yến Thiên Y vung tay, quăng chiếc gậy trúc vào giàn hoa, rồi quay mình chạy đi, thoảng mắt đã mất dạng.

Lúc đó, toán phòng vệ quanh khu Tây Viên đã nghe rõ tiếng kêu cứu của họ Lý và họ Sử, chúng từ các chỗ nấp ào ra, chạy đến, tụ tập tại đó.

Có tiếng kêu cứu, tất phải có người, nhưng người đâu, sao chẳng thấy bóng dáng?

Đám phòng vệ bèn phân nhau ra thành nhiều toán nhỏ, chạy đi khắp các nơi tìm kiếm.

Yến Thiên Y đã về đến phòng, trước khi bọn phòng vệ phát hiện ra hai thi thể.

Chàng về phòng rồi, vuốt y phục thẳng nếp, đoạn ung dung bước ra ngoài.

Tôn Vân Đình đang đứng tại thềm phòng quản sự cùng với mấy người khác, ngó tới, nhìn lui, người này hỏi người kia, chẳng ai biết rõ sự tình diễn tiến như thế nào.

Niềm ưu tư hiện rõ nơi khuôn mặt, Tôn Vân Đình vốn tính trầm tĩnh, song hiện tại không khỏi dao động ít nhiều.

Yến Thiên Y vờ hoang mang, hỏi qua những người hiện diện, rồi bước đến cạnh Tôn Vân Đình, đứng nghiêm.

Tôn Vân Đình chăm chú nhìn về hướng Tây Viên, nơi đó càng phút càng có đông người, bóng người lao xao rộn ràng.

Lão ta trầm giọng thốt :

- Chỉ sợ có việc xảy ra.

Yến Thiên Y không nói gì, mấy người đứng gần đó cũng ngưng bàn tán.

Lão tiếp :

- Ta có nghe mấy tiếng kêu kinh hãi đó, tiếng đầu có vẻ quá khiếp sợ một cái gì đó. Cách không lâu lắm, lại có tiếng rú thảm vang lên. Con người kêu cứu như vậy, hẳn là gặp một trường hợp cực kỳ nguy hiểm, cầm chắc cái chết trong tay rồi, âm thanh biểu hiện niềm tuyệt vọng rõ rệt!

Yến Thiên Y trầm nghĩ :

- “Lão ta quả rất giàu kinh nghiệm, chỉ nghe tiếng kêu mà vẫn đoán đúng sự việc!”

Day qua chàng, Tôn Vân Đình hỏi :

- Tiểu Lang, người có nghe tiếng kêu cứu đó chẳng?

Yến Thiên Y giật mình, nói :

- Mấy tiếng kêu trước, tiểu nhân không nghe, chỉ nghe mang máng mấy tiếng kêu sau cùng thôi. Tiểu nhân từ Tây Viên trở về vào phòng luôn, nằm mà chờ vị y sư đến xem bệnh, chính lúc đó mới nghe tiếng rú vang lên. Tiểu nhân chẳng hiểu việc gì đã xảy ra, mãi đến lúc có người qua lại bên ngoài, tiểu nhân mới dám rời phòng...

Tôn Vân Đình hỏi :

- Người về phòng từ lúc nào?

Yến Thiên Y lại giật mình :

- Cách đây hơn nửa giờ.

Tôn Vân Đình gật đầu :

- Lúc người về đây thì ta vắng mặt, ta bận thu xếp mấy việc ở Tiền đường. Cũng may là người trở về đây sớm, chứ không, bọn phòng vệ đó bắt gặp người ở Tây Viên thì nguy cho người không tưởng nổi. Từ nay về sau, hãy cẩn thận cho, trong phủ chừng như bắt đầu có biến cố rồi đó, cái cảnh thái bình của ngày cũ không còn nữa, người đừng có ngêu ngao khắp nơi như trước, mà có ngày phải mang tai họa đấy.

Thì ra, lão lo cho chàng, chứ chẳng phải nghi ngờ chi hết.

Yến Thiên Y thở phào, thốt mấy tiếng cảm tạ.

Đám người tụ họp tại Tây Viên thảo luận với nhau sao đó, rồi chia nhau ra, thành nhiều toán, mỗi toán có phận sự lục soát một phía, họ túa ra chạy đi, dáng hăng hái, tay lăm lăm vũ khí, những toán này gồm toàn cao thủ, hung hăng hơn các toán phòng vệ trước.

Có ba người chạy về hướng quản sự.

Yến Thiên Y nhận ra Tùng Triệu trong số ba người này.

Tùng Triệu thấy chàng, trở mắt nhìn, như dò hỏi. Chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên.

Tôn Vân Đình bước tới, chặn bọn Tùng Triệu, hỏi :

- Việc gì đã xảy ra ở ba vị?

Tùng Triệu vừa thở vừa đáp :

- Có hai người trong bọn chúng ta, bị kẻ lạ mặt sát hại, thi thể hiện còn tại Tây Viên.

Một người khác tiếp :

- Chẳng hiểu hung thủ là ai mà lại có thủ pháp cực kỳ lợi hại! Hai thi thể nằm cách nhau đến mấy mươi thước, mỗi thi thể chỉ có một vết thương, tại dạ dưới, xem ra, nạn nhân chẳng những không phải là đối thủ của hung thủ, mà họ còn khiếp sợ đến không kịp có một phản ứng nào khi hung thủ xuất hiện, thành thử họ bị giết dễ dàng, dù hai người đứng cách xa nhau, song khi người này bị hạ sát, mà người kia lại không chạy thoát được, như vậy đủ biết thân pháp của hung thủ nhanh đến đâu! Họ chết rồi, mà mắt họ vẫn trợn trừng, mồm há hốc, điều này chứng tỏ họ điếng người đến độ không hay biết là bị giết.

Tôn Vân Đình sững sờ một lúc, rồi nói :

- Tam vị chưa cho lão phu biết, nạn nhân là những ai?

Tùng Triệu đáp :

- Một là, phủ vệ Trung đường họ Lý, tên Tử Kỳ, ngoại hiệu là Thiết Tiên Thôi. Còn một là Song Lưu Chương Sử Viêm Vượng, người mà Phủ Tòng mời đến để tiếp trợ chúng ta, trong chiến dịch Sở Giác Lãnh. Họ Sử vừa đến đây hồi sáng sớm này, ngồi chưa nóng ghế... Thảm thật!

Người thứ ba tiếp nói :

- Ai ai cũng nghĩ, hung thủ còn ẩn nấp trong phủ, nên phân công lực soát khắp nơi.

31. Chương 31: Đáy Biển Mò Kim

Bọn này gồm ba người, trừ Tùng Triệu ra, còn hai. Trong hai thì một vừa cất tiếng đó, y vừa dứt lời, người kia bẻ liền :

- Thạch huynh ơi! Nói làm chi các việc lực soát! Vô ích! Chính Song Lưu Chương Sử Viêm Vượng kia mà còn bị hung thủ hạ sát dễ dàng, hạ sát bên cạnh Lý Tử Kỳ, thì ngẫm lại mình, dù có lực soát mà gặp hung thủ đi nữa, thử hỏi gặp để làm gì hung thủ được chứ? Chỉ sợ chưa chớp mắt là đã không kịp thở với hân rồi chứ.

Người mang họ Thạch lộ vẻ không phục, đáp :

- Người đừng có tăng bốc đối phương, tự dìm sâu mình như vậy. Chúng ta là những kẻ từng vung gậy múa đao suốt mười mấy, hai mươi năm nay, thì dù sao cũng chẳng đến nỗi quá hèn. Ta không cãi với người làm gì, lão Thôi, người cứ chống mắt xem, giả như chúng ta lực soát, may ra mà gặp được hung thủ, người cứ để cho ta đối phó với hân!

Họ Thôi hơi thẹn, nổi giận gất :

- Con mẹ nó! Nói miệng tài mãi! Người cũng như ta chứ hơn gì ta đó mà lớn lối? Chỉ sợ gặp hung thủ rồi, người lại cứng miệng mà không còn kêu cứu được nữa đấy, chứ đừng hòng vung gậy múa đao?

Y không thềm dùng lối xưng hô huynh huynh, đệ đệ nữa.

Cả hai cãi vã với nhau một lúc.

Tùng Triệu khuyên dứt :

- Thôi đi cho ta xin, mình có bổn phận lực soát, thì cứ lực soát, việc gì sẽ xảy ra, mặc cho số phận, cãi vã mãi, Đường chủ hay được, sẽ quả nặng chúng ta đấy.

Tôn Vân Đình cũng khuyên :

- Sự tình đã như thế, thì có luận bàn gì thì nó cũng đã như thế rồi, tốt hơn là mình hãy nghĩ phương pháp an toàn, điều tra cho rõ ràng nguyên nhân, dự phòng hậu hoạn, cốt sao tròn nhiệm vụ thì thôi. Kẻ kia có hung dữ đến đâu, chẳng phải mình cãi vã như vậy, mà rồi hấn thay đổi tính tình, trở nên hiền hòa cho chúng ta nhờ đâu!

Họ Thôi trầm giọng :

- Nếu không tìm được hung thủ, thì uy tín của bốn phủ còn gì? Người trong phủ thì đông, lại thêm có quần hùng tụ họp, thế mà hung thủ vào ra như chỗ không người, hấn giết ai cứ tự do giết, giết rồi ung dung ra đi! Chẳng lẽ Đại Sum phủ đến ngày tàn lụi? Chưa xuất phát chiến dịch mà thỉnh thế bắt đầu lung lay, thử hỏi còn nhuệ khí đâu mà tính đến chuyện dài, chuyện lớn?

Tùng Triệu lại nhìn thoáng qua Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y lộ vẻ kinh khiếp hơn ai hết, chàng còn lại làm hơn thế, đầu thì cúi, thân hình còn rung rung.

Tôn Vân Đình thở dài, thốt :

- Chỉ sợ từ nay, Đại Sum phủ mất cái cảnh thái bình của ngày nào! Chúng ta bắt đầu không còn ăn no, ngủ kỹ được nữa rồi đó!

Họ Thạch lắc đầu :

- Không nên quan trọng quá tình hình, Tổng quản. Sự việc hôm nay, xảy ra như vậy là vì chúng ta không thể tưởng đến đối phương mạo hiểm cỡ đó. Nhất định từ nay những cảnh thế này sẽ không bao giờ còn tái diễn nữa! Vô hình chung, đối phương đã có hảo ý cảnh cáo chúng ta, nhắc nhở chúng ta luôn luôn đề cao cảnh giác, dù rằng chúng ta hy sinh hai mạng người, sự hy sinh đó đáng giá lắm!

Tôn Vân Đình cười khổ :

- Hy vọng được như lời Thạch lão đệ vừa nói!

Họ Thạch cao giọng :

- Đừng để mất niềm tin, Tổng quản!

Nhưng, Thôi phòng vệ không đồng ý, bữu môi thốt :

- Con mẹ nó! Tự mình bảo toàn bản thân, chưa chắc là xong, lại nói đến những chuyện xa vời, kém thực tế quá!

Họ Thạch lại cãi.

Tùng Triệu lại dàn giải.

Rồi y tắc lưỡi, thốt :

- Thực ra chúng ta phải nhìn nhận đối phương quả là tay phi phàm! Cảnh Tây Viên, có một toán canh, túc trực ngày đêm, thế mà vừa nghe tiếng kêu cứu, họ cấp tốc chạy đến nơi vẫn không kịp thấy hung thủ! Giết người nhanh, thoát đi nhanh hơn một nháy mắt, trên đời này, phỏng có mấy kẻ ngang tài!

Dừng lại một chút, y tiếp :

- Chẳng rõ hung thủ dùng võ khí gì, hạ sát Sử Viêm Vượng và Lý Tử Kỳ!

Họ Thôi đáp :

- Vết thương nơi hai nạn nhân, đồng bộ vị, ở khoảng dạ dưới. Về Sử Viêm Vượng thì dường tượng bị kiếm đâm thủng, còn về Lý Tử Kỳ thì theo huynh đệ nghĩ, y bị một vật gì đó không nhọn lắm, đâm vào, vật đó nhất định chẳng phải là loại vũ khí bằng thép như đao, kiếm, thương...

Y tiếp luôn :

- Hiện tại, tại Tây Viên, hẳn là nhiệt náo lắm. Ngoài số người trong bốn phủ, còn có mặt các vị trong Kim Cương hội, cha con họ Chương, cùng mấy vị cao thủ dự đại hội hôm qua. Chờ xem họ có khám phá ra được điều nào khả dĩ giúp cuộc truy nã hung thủ chăng!

Tôn Vân Đình thở dài :

- Việc xảy ra trước mắt quần hùng, thì làm sao giữ bí mật được.

Họ Thôi “hừ” một tiếng :

- Mong gì việc đó, Tổng quản? Vấn đề chỉ là thời gian thôi, chẳng sớm thì muộn, sự tình sẽ bị tiết lộ ra khắp sông hồ! Dù muốn, dù không, danh hiệu của Đại Sum phủ cũng phải bị sút mẻ ít nhiều...

Tôn Vân Đình cau mày :

- Chẳng rõ hung thủ có thoát đi được không?

Tùng Triệu đáp :

- Theo đệ huynh thì, hung thủ đã thoát đi từ lâu rồi. Bởi gan nào mà hắn dám lưu lại đây, trong khi hắn thừa hiểu tại Đại Sum phủ, hiện có rất nhiều cao nhân dị khách tập hợp?

Y vừa thốt vừa liếc sang Yến Thiên Y!

Câu nói đó có ý nghĩa sâu xa, y gián tiếp tạo sự tuyệt vọng cho những ai còn hăng say lực soát tìm hung thủ.

Người ta lời lực soát thì hung thủ sẽ tránh được nhiều phiền phức.

Hung thủ, ngoài cái người mà y dự đoán, thì còn là ai chứ? Dĩ nhiên, y phải lo lắng.

Họ Thôi tán đồng ý kiến đó :

- Đúng vậy! Chắc chắn là hung đã thoát đi rồi, thoát lọt khỏi hệ thống phòng vệ của Đại Sum phủ. Hẳn mà thoát đi nhanh như vậy, đúng là một điều đáng sợ cho chúng ta, bởi đó là một bằng chứng minh tài nghệ cao siêu của hắn!

Họ Thạch mỉa :

- Người luôn luôn tăng bốc đối phương!

Tùng Triệu giải thích :

- Không phải tăng bốc, bắt quá lão Thôi căn cứ vào tình hình, dù sao đi nữa, chúng ta cũng không thể phủ nhận bản lĩnh tuyệt vời của hung thủ!

Tôn Vân Đình cười khỏ :

- Động cơ nào thúc đẩy đối phương hành động như vậy?

Tùng Triệu lại liếc mắt sang Yến Thiên Y, nói :

- Cái đó, còn phải chờ cuộc điều tra mới biết được, Tổng quản!

Yến Thiên Y cúi đầu thấp hơn, rung mình nhiều hơn.

Họ Thạch giục :

- Đi! Mình cứ tiếp tục lực soát, may ra thấy được manh mối gì chăng! Cứ đứng đây mà bàn bàn, luận luận, chẳng lẽ hung thủ dẫn xác đến tự nạp?

Nói đoạn, cả ba cùng kéo nhau đi về phía hữu.

Tôn Vân Đình nhìn theo họ, lắc đầu, thở dài :

- Bốn phận, là phải lực soát, nhưng chỉ vô ích thôi! Không khéo lại thiệt đến thân! Rõ khổ!

Bây giờ Yến Thiên Y mới cất tiếng :

- Hung thủ là ai mà có võ công cao cường như thế? Nghe các vị đó nói chuyện với nhau, tiểu nhân sợ quá!

Tôn Vân Đình vỗ nhẹ tay lên đầu chàng, như muốn cho chàng biết là có lão ta, chàng không nên sợ hãi, lão sẵn sàng che chở, miễn sao chàng cứ giữ tánh tình thuần hậu, chất phác, mẫn cán, siêng năng.

Lão khuyên :

- Người đã thấy đó, sóng gió đã bắt đầu nổi dậy trong bốn phủ, nhưng không ai nhắm vào người đâu, bởi người đâu có phải là đối tượng? Như vậy, người chẳng việc gì phải lo ngại, có điều từ nay người hãy dè dặt hơn trước, đừng bao giờ lơ đãng đến chỗ thanh vắng, đừng đi quanh quẩn gần các chỗ tối tăm, lúc đêm khuya. Cũng đừng nên đi đứng một mình, khi ngày tàn, xong việc, là đóng cửa cài then mà nghỉ ngơi, để tiếp tục phận sự ngày mai. Xê dịch trong khu vực phủ, người hãy chọn những con đường có gia nhân qua lại thường xuyên, như vậy người ta sẽ không nghi ngờ người. Người hiểu đại khái những lời ta nói chứ?

Yến Thiên Y cúi đầu :

- Tiểu nhân hiểu. Đa tạ Tôn đại gia chiếu cố.

Tôn Vân Đình dạy qua đám gia nhân đứng gần đó, gọi :

- A Quý! Sao chưa thấy y sư đến?

A Quý hấp tấp đáp :

- Sắp đến nơi rồi đó, Tổng quản!

Tôn Vân Đình giục :

- Người chạy đi nhắc lão ấy xem, người ta đang chờ mà lão cứ dằn dụa mãi, đáng ghét lạ!

A Quý chạy đi rồi, Tôn Vân Đình nắm cánh tay Yến Thiên Y dắt vào phòng.

Đêm xuống từ lâu.

Đại Sum phủ, đêm nay khoác bộ mặt cực nghiêm, các đội phòng vệ được tăng cường, địa điểm canh cũng gia tăng, chốc chốc có tiếng mõ canh, phát lên từ một nơi, các nơi khác cũng phụ họa, tiếng mõ vang rền.

Người ta làm như đại địch sắp đến tấn công, đến bất cứ phút giây nào.

Trong phòng của Yến Thiên Y, đèn đã tắt, nhưng chàng chưa ngủ.

Bởi, chàng đang tiếp khách.

Khách của chàng là Tùng Triệu, cả hai cùng ngồi nơi mép giường. Một lúc lâu, Yến Thiên Y thốt :

- Bây giờ, mình nói chuyện được rồi đó, Tùng lão đệ.

Tùng Triệu hỏi :

- Sự tình hôm nay có phải đại hiệp gây nên?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Nếu không là tại hạ, thì lão đệ nghĩ là ai chứ?

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp bắt đầu xúc tiến chương trình giết trừ dần dần vây cánh của Đại Sum phủ?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy!

Tùng Triệu lại hỏi :

- Mở đầu bằng cái chết của Sử Viêm Vượng và Lý Tử Kỳ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Một tẩu xảo không may cho hai người đó thôi. Thực ra mục tiêu đầu tiên của tại hạ là Phó hội chủ Kim Cương hội Thiết Quân Tử Hoàng Đơn và Đơn Đảnh Hồng Mạnh Hạo. Họ Lý và họ Sử bất ngờ xuất hiện trong lúc tại hạ sắp sửa hành động, xự xuất hiện đó gây trở ngại cho tại hạ, thành thử tại hạ phải diệt trừ họ. Nghĩ ra, cái chết của họ có phần nào oan uổng.

Tùng Triệu hỏi :

- Lúc đó, đại hiệp không thể dung thứ cho họ được sao?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Một trường hợp chẳng đáng dừng, lão đệ! Sử Viêm Vượng vừa trông thấy tại hạ, liền quả quyết tại hạ chẳng phải Trương Tiểu Lang chân chánh, mà là Yến Thiên Y giả mạo ra. Tại hạ phân trần hết lời, cả Lý Tử Kỳ cũng phủ nhận hộ tại hạ, thế mà Sử Viêm Vượng lại không chịu tin cho. Cuối cùng, y đòi dùng võ công trác nghiệm lai lịch của tại hạ. Chẳng lẽ, tại hạ trăn mình cho y đánh? Giả như y quyết tâm đánh chết tại hạ, cứ các chỗ nhược mà đánh, thì sao? Tự nhiên, tại hạ phải phản ứng, và giết y thì cũng bắt buộc giết cả Lý Tử Kỳ.

Tùng Triệu thở dài :

- Tại sao Sử Viêm Vượng ngu thế? Tội tình gì mà y cứ đề quyết đại hiệp như vậy? Sao y không hiểu, một khi đại hiệp lộ chân tướng rồi, thì làm gì đại hiệp để cho y sống sót?

Yến Thiên Y cười khổ :

- Y muốn lập công đầu, mua lòng Lạc Mộ Hàn, chứ còn tại sao nữa? Danh vọng, ai không ham, nhưng phải chính mình tạo thành, chứ liều lĩnh lập công cho người, rồi chờ người ban bố, thông lệ, thì thật là hèn, thì phải chết, đáng chết lắm!

Chàng hỏi lại :

- Sau vụ đó, Lạc Mộ Hàn có phản ứng như thế nào?

Tùng Triệu lắc đầu :

- Lão trầm lặng như thường, không hề biểu lộ một cảm nghĩ gì hết. Phần đông có đề cập đến Thanh Long xã, nhưng vì không có chứng cứ, thành ra không ai dám cả quyết như thế nào.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Về vụ này, tại hạ xin nhờ Tùng lão đệ theo dõi, xem quần hùng có thái độ chi đối với bốn Xã.

Tùng Triệu thốt :

- Tiểu nhân lo quá, sớm muộn gì họ cũng tìm ra manh mối! Họ sẽ biết là Thanh Long xã đã trà trộn vào trong hàng ngũ của họ rồi.

Yến Thiên Y tiếp :

- Cái đó thì hẳn rồi, nhưng ít nhất cũng phải qua một thời gian. Và, thời gian dù có ngắn, cũng đủ cho sự việc rồi. Tại hạ chủ trương đánh mạnh vào tinh thần địch, chứ phương pháp đó không giúp tại hạ tận diệt địch, mà chính tại hạ cũng không muốn tận diệt địch. Tinh thần lung lay, đấu chí lung lay theo luôn, từ đó họ sinh chán nản, cuối cùng phải bỏ cuộc.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Sở nguyện của tại hạ, là đổi chiến thành hòa, chứ không phải xúc tiến cuộc thanh toán lẫn nhau. Bằng mọi giá chúng ta phải cố tránh đổ máu, dù rằng khung cảnh giang hồ luôn luôn ánh hồng máu thắm, song không phải vì thế mà chúng ta nuôi dưỡng tính hiếu sát. Bình khí là hung khí, trừ trường hợp bất đắc dĩ, không nên thích dùng. Khi lương tâm vấy máu rồi, thì con người dù là bậc anh hùng cũng biến thành ác quỷ!

Tùng Triệu trầm giọng :

- Đại hiệp phải thận trọng mới được.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đương nhiên! Hành động là cốt sao thu thập kết quả đẹp, chứ đâu phải là việc liều lĩnh. Mình giành sự sống còn mà, Tùng Triệu!

Tùng Triệu hỏi :

- Sau Lý Tử Kỳ và Sử Viêm Vượng, đại hiệp chọn mục tiêu nào?

Yến Thiên Y đáp :

- Thiết Quân Tử Hoàng Đơn và Đơn Đảnh Hồng Mạnh Hạo, trong Kim Cương hội.

Tùng Triệu tắc lưỡi :

- Hai tay đó không vừa đâu, đại hiệp!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Tại hạ sẽ cố gắng thu thập họ. Trừ diệt được họ rồi, là tại hạ sẽ bước được một bước dài trên lộ trình tiến đến thanh bình. Hai người đó là những nhân vật hăng say nhất trong hàng ngũ chủ chiến. Họ chết đi, nhuệ khí địch sẽ giảm sút quan trọng.

Tùng Triệu hỏi :

- Đại hiệp có cần tiểu nhân tiếp trợ chăng?

Yến Thiên Y nghiêm sắc mặt :

- Tại hạ nói thật, Tùng lão đệ đừng giận nhé. Giả như tại hạ không thủ thắng nổi trước Hoàng Đơn và Mạnh Hạo, dù có Tùng lão đệ cũng chẳng ích lợi gì, trái lại còn vướng bận cho tại hạ nữa đấy. Công phu của lão đệ còn kém lắm, có thêm lão đệ cũng chẳng phát huy được oai lực gì.

Tùng Triệu công nhận điều đó, chẳng qua hấn thành tâm, thành ý đối với Yến Thiên Y, nên muốn làm một cái gì cho chàng vậy thôi, chứ về võ lực thì hấn chưa đủ tư cách đứng cạnh Yến Thiên Y trong bất cứ cuộc chiến nào.

Yến Thiên Y tiếp :

- Muốn tiếp trợ tại hạ, lão đệ chỉ cần gia tâm dò dẫm mưu đồ của địch, tìm hiểu mọi hành động của họ, mà làm công việc đó cũng khó khăn lắm rồi, nói chi đến sự đối địch với những tay có bản lĩnh cỡ sư phó của lão đệ?

Tùng Triệu hỏi :

- Đến lúc nào, đại hiệp bắt đầu thực hiện cuộc ám sát người trong Kim Cương hội?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không thể định trước, bởi phải tùy thời, tùy cơ, bất quá tại hạ sẽ không chờ lâu hơn một hay hai ngày nữa.

Chàng nắm tay Tùng Triệu, tiếp :

- Tùng lão đệ phải cố gắng hơn một chút, tại hạ nhận thấy lão đệ thiếu trầm tĩnh nhiều. Hôm nay nhân đi lục soát trong phủ tìm hung thủ, lão đệ đứng lại trước phòng quản sự, người ta thì bàn nghị lảng xảng, còn lão đệ lại luôn luôn nhìn sang tại hạ, ánh mắt của lão đệ biểu hiện quá rõ ràng một niềm nghi ngờ, tuy miệng không hỏi, song ánh mắt đó hỏi nhiều, hỏi rõ hơn miệng. Nếu lúc đó có kẻ nào nghi ngờ tại hạ, bắt gặp ánh mắt của lão đệ, kẻ đó càng nghi ngờ hơn. Như vậy là hỏng rồi!

Tùng Triệu “ạ” khê một tiếng :

- Tiểu nhân còn kém quá, chưa trấn định nổi tâm thần! Từ nay xin cố sửa chữa.

32. Chương 32: Tiếp Tục Thị Oai

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải có định lực vững chắc, lão đệ. Nhiều khi mình thất bại, chẳng phải vì quá bất lực, mà chính là định lực thiếu kém, rồi thành ra để lộ sơ hở, đối phương chụp lấy mà khai thác liền.

Tùng Triệu tắc lưỡi :

- Đại hiệp thần nhiên quá, tiểu nhân cố ý quan sát, nhưng chẳng thấy một điểm gì nơi đại hiệp, khả dĩ nghi ngờ...

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Lão đệ chưa vượt mức tầm thường, nếu nhìn thấu tâm tư của tại hạ, thì tại hạ làm sao qua mắt nổi hạng phi thường!

Chàng đứng lên, đi tới đi lui trong phòng mấy lượt, đoạn hỏi :

- Người trong phủ hiện tại đối với việc thất tung của Lạc Chí Ngang như thế nào? Có ai nghi ngờ chi chẳng?

Tùng Triệu đáp :

- Chưa ai lưu ý đến sự vắng mặt của hần, bởi bình thường thì hần hay xuất ngoại như thế, hai ba hôm mới trở về nhà. Tuy nhiên, nếu biến cố cứ phát sanh dồn dập, thì người ta phải nghĩ đến hần sớm hơn, nghĩ đến là người ta đi tìm.

Dừng một chút, hần tiếp :

- Sự thất tung của Lạc Chí Ngang, người ta phát hiện sớm hay muộn, điều đó có quan hệ chẳng, đại hiệp?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không! Điều cần thiết là phải làm sao cho chính họ phát hiện ra, họ phát hiện là họ phải hoang mang, càng hoang mang họ càng cố kỵ Thanh Long xã, họ sẽ thấy Thanh Long xã lợi hại hơn chỗ tưởng của họ.

Tùng Triệu hỏi :

- Nếu Lạc Mộ Hàn cứng rắn, không chịu thương lượng thì đại hiệp sẽ dành cho Lạc Chí Ngang số phận nào? Tha? Quần thúc vĩnh viễn! Gây tàn phế?

Yến Thiên Y đáp :

- Tại hạ chưa nghĩ đến trường hợp đó, có điều tại hạ dám nói trước là không giết hần đâu.

Cả hai đàm luận với nhau một lúc nữa, rồi Tùng Triệu cáo từ.

* * * * *

Vào Đại Sum phủ mới mấy hôm, Yến Thiên Y đã làm được hai việc.

Việc thứ nhất, chế phục Lạc Chí Ngang, đưa đi an trí một nơi.

Việc thứ hai, hạ sát Lý Tử Kỳ và Sử Viêm Vượng, làm dao động lực lượng liên minh của Lạc Mộ Hàn.

Giờ đây, chàng đang dự bị làm việc thứ ba, ám sát hai nhân vật trong Kim Cương hội.

Không ai dám hành động dồn dập như chàng, bởi đáng lý ra, người ta phải đình hoãn lại mọi bạo động, ít nhất trong vài hôm, để cho bọn cao thủ trong Đại Sum phủ lờ đi phần nào cảnh giác, nhưng chàng thì chủ trương tốc chiến tốc thắng, dù biết rằng làm như vậy là nguy hiểm.

Tùng Triệu đi một lúc lâu, chàng liền thay đổi y phục dạ hành, toàn thân phủ một màu đen, hông cài đoản kiếm, nhẹ nhàng mở cửa, lách mình ngóng trước trông sau, đoạn khép cửa lại, cài then kỹ, rồi men theo bóng tối, tiến về phía Tây Viên.

Phải khó khăn lắm chàng mới lọt qua các trạm canh và tránh né bọn tuần phòng.

Dĩ nhiên, đêm nay người ta canh gác cực kỳ nghiêm mật, chẳng những nhân thủ tăng, mà địa điểm cũng tăng.

Cạnh Tây Viên, có ba dãy tịnh xá, dãy cuối gồm bảy gian, Đơn Đảnh Hồng Mạnh Hạo một mình chiếm gian cuối.

Yến Thiên Y chờ cho đám tuần phòng đi qua rồi, bước đến cửa sổ, lấy mũi kiếm rọc qua kẽ, vít then cài.

Then bật ra, chàng đẩy cánh cửa, nhảy vào trong.

Trong phòng, đèn tắt, bóng tối dày đặc. Người trong phòng dù đã ngủ, song thức dậy rất nhanh.

Một âm thanh trầm lạnh đón tiếp chàng :

- Ai?

Yến Thiên Y gật đầu, ra vẻ tán thưởng cảnh giác cực nhạy của đối tượng.

Chàng không đáp, lấy mũi kiếm trong mình ra, bật lên, bước tới cạnh bàn, đốt ngọn nến.

Sau đó, chàng quay mình lại.

Người trong phòng đã bước xuống giường, đứng nguyên tại đó, nhìn chàng.

Chàng nhìn lại.

Đối tượng có khuôn mặt vuông, tai lớn, làn da trắng mỏng, thể cách cao sang, đáng lẽ y phải là một vị quan to, hay một đại phú thương, hưởng quyền, hưởng lợi, hơn là một tay sát nhân không chớp mắt trong hắc đạo.

Y bình tĩnh lạ lùng, trong trường hợp đó mà y không hề khẩn trương, kể ra cũng là tay đáo để.

Cửa sổ đã được Yến Thiên Y đóng lại sau khi vào, hiện tại họ quan sát nhau và đồng phát hiện là đối tượng có ánh mắt của những kẻ luyện công phu đến mức siêu thần nhập hóa.

Tịch tịch! Trong phòng thật yên tĩnh, họ nghe rõ hơi thở của nhau, hơi thở bình thường, không dập dồn, không nặng nề, điều này chứng tỏ họ trấn định tâm thần, vững như núi.

Mạnh Hạo chân không, tay vòng ngang hông, nơi đó có vật gì cộm cộm, nhô áo lên.

Một lúc lâu, Mạnh Hạo cất tiếng trước :

- Các hạ là ai?

Yến Thiên Y trầm giọng đáp :

- Hỡi như thế là thừa, mà thừa thì mất thì giờ.

Lộ vẻ tàn khốc, Mạnh Hạo tiếp :

- Hiện tại, không phải thời khắc khách đến viếng thăm, bằng hữu chọn lúc này mà đến thì hẳn là đến với ý không lành rồi. Huống chi lối vào phòng lại đặc biệt quá! Thế bằng hữu định chơi bạo?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy, Mạnh Hạo!

Điểm một nụ cười, Mạnh Hạo hỏi :

- Bằng hữu biết tại hạ?

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Có biết, mới tìm đúng người mà đến chứ!

Mạnh Hạo tiếp :

- Vụ án xảy ra sáng sớm hôm nay tại Tây Viên, có phải bằng hữu gây nên chăng?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Chính tại hạ.

Mạnh Hạo lạnh lùng :

- Thân pháp và thủ pháp khá lắm!

Yến Thiên Y bĩu môi :

- Quá khen!

Nhìn Yến Thiên Y thêm một chút nữa, Mạnh Hạo hỏi :

- Trong giờ phút này, bằng hữu đến đây, hẳn là muốn tái diễn cái cảnh sáng sớm hôm nay?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười, dù rằng Mạnh Hạo không thể thấy nụ cười dưới lớp vải bao mặt :

- Đối với bằng hữu, nói gì chẳng hơn nói thật. Quả vậy, tại hạ đến đây với ý định đó!

Mạnh Hạo mỉm cười :

- Tại hạ là Mạnh Hạo, chứ không phải Sử Viêm Vượng, hay Lý Tử Kỳ. Chỉ sợ bằng hữu gặp khó khăn thôi!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ hiểu, các hạ cao cường hơn hai vị ấy, tài nghệ của các hạ vượt xa họ đến mấy bậc.

Mạnh Hạo tiếp :

- Đã biết vậy mà bằng hữu còn đến? Nghĩa là bằng hữu tin chắc thành công?

Yến Thiên Y gật gù :

- Tại hạ thì tin, song bằng hữu hoài nghi thì sao? Cho nên, mình phải thử sức với nhau một phen đó, bằng hữu!

Mạnh Hạo cười dài :

- Chỉ sợ bằng hữu lại khoắc cái số phận của họ Sử và họ Lý đó thôi. Thử sức với tại hạ, là mạo hiểm đó, bằng hữu đừng chơi ngông mà thiệt hại.

Yến Thiên Y thản nhiên thốt :

- Con kiến còn muốn sống, huống chi con người? Tại hạ tin chắc là mình không thể chết, nên mới ung dung đến đây chứ, tội gì dẫn xác đi nạp cho quỷ vô thường một cách ngu xuẩn. Ngoài ra, tại hạ thừa hiểu, kẻ nào trêu vào tay bằng hữu là kẻ đó cầm như tàn đời, bởi bằng hữu là con người khát máu, có dịp khơi dòng máu đỏ là chẳng hề bỏ qua, dung tha cho bất kỳ ai!

Mạnh Hạo gật đầu :

- Tại hạ có thói quen đó mất rồi, chắc chắn là phải giữ thói quen tàn khốc đó đến hơi thở cuối cùng.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Hơi thở cuối cùng của bằng hữu, nhất định là đêm nay phát hắt ra, và thói quen tàn khốc đó cũng chấm dứt luôn vĩnh viễn.

Mạnh Hạo tặc lưỡi :

- Ngông cuồng bằng hữu, kể như cực độ! Đáng thương hại quá đi thôi!

Y hỏi :

- Chủ ý của bằng hữu như thế nào, trước khi đến đây?

Yến Thiên Y buông gọn :

- Giết bằng hữu.

Mạnh Hạo chớp mắt :

- Hận gì? Cừu gì?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cần gì những thứ đó?

Mạnh Hạo lại chớp mắt :

- Tại hạ có đắc tội gì với bằng hữu bao giờ đâu? Tại hạ cũng không chạm đến thân nhân, bằng hữu của các hạ? Thì cái lý do giết người như thế nào?

Yến Thiên Y đáp :

- Bằng hữu chọn sai đường đi. Bằng hữu chọn sai người để tiếp trợ.

Mạnh Hạo giật mình, kêu khẽ :

- Bằng hữu là người của Thanh Long xã? Bằng hữu là...

Động tác của Yến Thiên Y nhanh như điện chớp, Mạnh Hạo chưa dứt câu, thép kiếm ngời lên liền.

Mạnh Hạo vừa tràn mình né tránh, thì chàng đã tung đủ bảy mươi chín đường kiếm. Ánh kiếm bao quanh mình Mạnh Hạo từ trên đầu phủ xuống, từ bốn phía cuốn vào.

Mạnh Hạo quả là tay khá, trong vùng kiếm ảnh, lách qua tràn lại, thoát hụp mình, thoát vút bổng lên không.

Nhưng, y xê dịch đến đâu, là vầng kiếm ảnh theo đến đó.

Dĩ nhiên, y đã sử dụng đến vũ khí, đối phó với thanh đoản kiếm của Yến Thiên Y.

Vũ khí của y là đôi dùi, một đầu nhọn, một đầu có cột một đường dây, đầu dây có thông lọng, tiện đâm thì đâm, tiện giật thì giật.

Đôi dùi mang tên là Phi Hồn trảo, tuy gọi là trảo song chẳng có móng vuốt chi cả.

Song phương ác đấu với nhau một lúc, Yến Thiên Y quyết thắng, nên không lùi, dù đối tượng chống trả mãnh liệt.

Chàng luôn bám sát Mạnh Hạo, càng phút càng vào gần, cuối cùng chàng phóng sang một đường kiếm trúng trán Mạnh Hạo.

Máu phun ra, nhuộm đỏ vùng trán, máu chảy ròng ròng xuống mặt, xuống ngực áo.

Vết thương không trí mạng, y lùi nhanh nhưng vẫn còn đứng vững như thường.

Quắc đôi mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Yến Thiên Y như muốn ăn tươi nuốt sống chàng, không đợi Yến Thiên Y lướt tới, y vùng đôi Phi Hồn trảo tiến lên, quật khởi thế công.

Dùng toàn công lực, y quăng trọn thân hình tới, như một hòn núi trắc gốc lao đi, dù cho đôi trảo có huyệt đích, thì thân hình đó cũng đè bẹp đối tượng.

Nhưng, thân hình vừa bay được nửa đà, bỗng y nghe lạnh ở bụng.

Mũi kiếm của đối phương đã thọc trúng chỗ đó, kiếm thọc qua, y bay lại, kiếm và người cùng lao mạnh, ngược chiều, kiếm đâm thủng bụng y, trở ra sau lưng khỏi cần Yến Thiên Y phải dùng nhiều sức.

Kiếm thọc thủng bụng nhanh quá, y không nghe đau, song cảm thấy khí lực tiêu tan, thế công trở thành vô hiệu.

Rồi y rơi xuống như quả mít sứt cùi.

Đồng thời gian, y thấy tối tăm mặt mày.

Màn đêm đã buông trước mắt y, buông vĩnh viễn, y không còn trông thấy thế gian mà y đang sống.

Y đã sang bên kia thế giới rồi.

Yến Thiên Y nhẹ nhàng xách Mạnh Hạo đặt lên giường, nhìn thi thể y một chút, lắc đầu thở dài, lẩm nhẩm :

- Người chọn sai con đường đi, nên phải gặp tử thần sớm! Lỗi tại người, hãy nhận lấy số phận, đừng oán tránh ta!

Đảo mắt nhìn quanh gian phòng, xem có lưu lại dấu vết gì giúp đối phương truy ra thân phận chàng, chàng thổi tắt ngọn nến, mở cửa bước ra.

Chàng tiến đến dãy tịnh xá thứ hai, trong dãy này, có một gian dành cho Hoàng Đơn, vị Phó hội chủ Kim Cương hội.

Đèn trong phòng của Hoàng Đơn còn cháy, ánh đèn rạng sáng mờ mờ qua lớp giấy bồi của khung cửa sổ.

Đèn còn cháy, là Hoàng Đơn hoặc chưa ngủ, dù đêm đã khuya, hoặc y vừa giật mình tỉnh giấc.

Hoàng Đơn thức!

Y thức là Yến Thiên Y không thể áp dụng phương pháp cũ, phương pháp đối phó với Mạnh Hạo.

Chàng do dự. Nên tiếp tục hành động hay phải hoãn lại một ngày khác?

Chàng cần phải quyết định gấp, bởi đêm sắp tàn rồi.

Nhưng nghĩ mãi mà chưa có một chủ ý nào, bỗng chàng nhìn ra phía trước. Từ nơi một gian nhà, có tiếng mở cửa vọng đến tai chàng, rồi hai người từ bên trong bước ra, sóng vai nhau mà đi.

Gian nhà đó, là gian dành cho Hoàng Đơn.

Và trong hai người bước ra, có luôn Hoàng Đơn.

Yến Thiên Y lấy làm lạ, tự hỏi ngày chưa đến tại sao Hoàng Đơn thức quá sớm và đi đâu trong giờ này.

Chàng nom theo liền.

Hoàng Đơn và người nào đó đi được trăm bước, đến một khoảng đất trống, cạnh Tây Viên.

Trên khoảng đất trống, có đủ những dụng cụ luyện võ, hẳn là nơi Đại Sum phủ dành cho thuộc hạ luyện võ hằng ngày.

Hai người dừng chân tại khoảng đất trống.

Thoạt tiên, họ bắt đầu hô hấp, qua một lúc, họ tách nhau ra, đứng cách nhau độ trượng, mặt đối mặt, họ biểu diễn chiêu thức.

Đêm xuống nhanh quá, sương sớm buông nhiều, nhuộm màu bàng bạc do vầng đông còn ẩn khuất dưới chân trời, phóng lên như dọi thám trần gian trước khi chường mặt để hoàn thành chu kỳ sáu khắc.

Yến Thiên Y thu hình trong đồng cảnh khô, ban đêm thì có thể ẩn nấp tại đó, chứ ban ngày thì dù con mèo nằm khoanh bên trong, người ta cũng phát hiện dễ dàng.

Khổ cái, là chung quanh chẳng còn nơi nào nấp được, thành thử chàng miễn cưỡng chui vào đó.

Ngoài khoảng trống, hai người biểu diễn chiêu thức một lúc, rồi dần dần xấp lại gần nhau, cuối cùng thì họ quện vào nhau, không còn phân biệt người này với người kia nữa.

Họ kết hợp thành một khối, rồi cái khối đó hoặc xoay vờn vờn, hoặc tung lên, đáp xuống, dù chuyển tả, tràn hữu, vọt tới, thụt lui, luôn luôn họ xoắn tít với nhau không rời.

Thủ pháp của họ từ chậm biến nhanh, sau cùng thì quá nhanh, như điện chớp.

Thì ra, họ đang tập dượt với nhau, như hầu hết con nhà võ mỗi sáng sớm tinh sương đều tập luyện, vừa giữ gân cốt dẻo dai, cứng rắn, vừa ôn nhuận các môn đã học.

Đáng khen cho hai vị này, dù tuổi hơi cao, dù có danh lớn trên giang hồ, họ vẫn không chảnh mắng ôn tập công phu.

Phải, họ là những tay hữu danh trên giang hồ, vì Thiết Quân Tử Hoàng Đơn là vị Phó hội chủ Kim Cương hội, con người đó còn ai không nghe tên tuổi?

Mà người đồng tập dượt với Hoàng Đơn xem ra tài nghệ chẳng kém họ Hoàng lắm. Đương nhiên, y phải có hạng cao trong võ lâm, bất quá, Yến Thiên Y chưa nhận ra là ai vậy thôi.

Bây giờ chàng mới thức ngộ là Hoàng Đơn quả có thực tài, cái tài của y cao hơn chỗ tưởng của chàng nhiều.

Thu thập con người đó, tuy chẳng phải vất vả lắm, nhưng sự việc sẽ khó khăn hơn là đối phó với Mạnh Hạo nhiều.

Tuy nhiên, chàng không thuộc hạng người thấy khó rồi do dự, rồi bỏ qua dự định.

Đã chủ trương tiêu diệt hai tên cao thủ trong Kim Cương hội, thì dù sao chàng cũng phải tiếp tục hành động, chứ không thể dời lại một ngày khác. Mạnh Hạo đã bị sát hại rồi, đối phương sẽ gia tăng phòng bị, trong tương lai chàng sẽ khó có dịp thuận tiện thực hiện mưu đồ.

Nghĩ là làm.

Lập tức, chàng chui ra khỏi chỗ nấp, nhún chân tung mình lên không, vọt xéo tới cục trường, vừa đáp xuống vừa đánh ra một chưởng.

Hoàng Đơn đang mải mê giao đấu với người kia, thấy chàng đáp xuống, đồng thời xuất chưởng tấn công, tự nhiên phải giật mình, nhưng không hề sợ hãi, bởi y nghĩ có lẽ một đồng bọn nào đó, thức sớm như y, ra đây ôn tập công phu, thấy y cùng người kia giao thủ, nổi hứng lên, vào cuộc.

Lách nhanh mình qua một bên, tránh chiêu chưởng, Hoàng Đơn cao giọng hỏi :

- Vị nào vào cuộc đó vậy?

Hụt chiêu đầu, Yến Thiên Y lại nhảy lên, cao hơn ba thước, đồng thời hỏi thay vì đáp :

- Không hoan nghinh sao, lão Hoàng?

Rồi chàng lướt tới, vung chưởng tới tấp, chưởng ảnh lơ lửng không gian, phủ quanh mình Hoàng Đơn.

Hoàng Đơn vừa tránh vừa gắt :

- Đứng! Để cho người ta tập luyện công phu buổi sáng chứ! Phá chi mà ác ôn như vậy?

Người giao thủ trước đó với Hoàng Đơn, đã rút ra khỏi vòng chiến, đứng nhìn vào cuộc, đưa tay lau mồ hôi trên trán, cười thốt :

- Chắc là cái lão tiểu quỷ họ Tư đó, Hoàng phó hội chủ ơi!

Yến Thiên Y càng lúc càng đánh rát, làm cho Hoàng Đơn xính vính, thiếu điều chống trả không nổi.

Yến Thiên Y càng lúc càng đánh già, cuối cùng chàng lại rút đoản kiếm ra, sử dụng luôn.

Người bên ngoài reo cười ha hả tiếp :

- Lão Tư ơi! Ê chề lắm đấy nhé, người ta tay không, sao mình lại dùng kiếm? Bằng hữu hay được hấn là cười chê ghê lắm!

Nhưng nhận ra đối phương có đấu pháp lạ kỳ, Hoàng Đơn kêu lên :

- Tư Diên Tông! Tư huynh đánh cái chi mà quái dị thế? Những chiêu đó, có khi nào Tư huynh dùng đến đâu? Sao bây giờ lại giở ra?

Yến Thiên Y không đáp, cứ vung kiếm ráo riết.

Một đường sáng lóe lên, Chiêu Nhật đoản kiếm bay sang, rớt tét một vệt nơi đầu vai tả của Hoàng Đơn.

Hoàng Đơn hét :

- Người đùa hay đánh thật đó, họ Tư?

Vì đứng cách xa ca, ngoài một trượng, và sương sớm rơi nhanh, phủ đầy đầy, người bên ngoài không trông thấy rõ ràng Hoàng Đơn thọ thương, cứ tưởng đầu y không thích đùa nên sanh giận, bèn cất tiếng dần giải :

- Đừng nóng chứ, Hoàng phó hội chủ? Cùng là huynh đệ với nhau, cứ mỗi sáng mà có đông người quây quần tập luyện mới hăng say. Giá như Tư huynh chọc phá mãi, Phó hội chủ không thích, thì nhảy ra ngoài đi, nhường cho huynh đệ.

Nhưng Hoàng Đơn hét :

- Người đùa ác, thì ta phải trả ác, cho người biết tay ta!

Thì ra, người bên ngoài cứ đinh ninh là Tư Diên Tông đang giao đấu với Hoàng Đơn.

Tư Diên Tông là Đường chủ Tiền đường, ngoại hiệu là Hoàng Long Thủ, một nhân vật rất có hạng trong Đại Sum phủ.

Và người ngoài đó, chẳng ai khác hơn là Tào Quảng Toàn, ngoại hiệu Liệt Hỏa Kim Hoàn.

Bên trong, Hoàng Đơn vừa buông dứt câu nói, liền giở ngay tuyệt kỹ ra tấn công.

Tuyệt kỹ của y, Toái Đảnh chưởng pháp, gồm tám thức.

Tào Quảng Toàn lại kêu lên :

- Đừng, Phó hội chủ! Sao lại dùng độc thủ? Rủi ra thì sao?

Hoàng Đơn rít lên :

- Cầm cái mồm của người lại đi! Hẳn đâu có phải là Tư...

Trong vầng chưởng ảnh của Hoàng Đơn, Yến Thiên Y lòn qua, tràn lại, thoát hụp mình, thoát tung cao, lừa dịp thuận tiện, thọc sang một nhát kiếm.

Mũi kiếm trúng đích, đâm từ dạ dưới của Hoàng Đơn trở ra sau lưng.

Nhát kiếm đi nhanh, mừng tượng đâm thủng bụng y mà y không hay biết. Trúng mũi kiếm đó, dù y có là thánh cũng không sống sót nổi.

Nhưng y không ngã, vì đang ở trong tư thế đứng tấn vững chắc.

Lúc đó, y đang đưa lưng về Tào Quảng Toàn, còn Yến Thiên Y thì rút kiếm ra rồi, lùi lại xa xa, cách hơn trượng.

Cuộc đấu dừng.

Hoàng Đơn bất động.

Tào Quảng Toàn hừ một tiếng gọi :

- Phó hội chủ! Không được nữa thì thôi có sao lại giận? Làm gì mà lằm lằm, lì lì như thế?

Hoàng Đơn vẫn bất động không đáp.

Tào Quảng Toàn lại hừ một tiếng bước tới, lại gần hơn. Y càng đến gần Hoàng Đơn thì càng xa Yến Thiên Y, đưa lưng về Yến Thiên Y.

Rồi y đưa tay đập nhẹ lên đầu vai của Hoàng Đơn.

Bất giác, y giật mình, nghe bàn tay ướt ướt. Máu! Y sửng sốt.

Song, y càng sửng sốt hơn nữa, là cái đập nhẹ tay lên đầu vai của Hoàng Đơn làm Hoàng Đơn ngã chúi tới, ngã rồi nằm bất động luôn! Y nhìn xuống, thấy máu đóng thành vũng dưới chân Hoàng Đơn.

Biến sắc mặt, y quay đầu lại.

Yến Thiên Y đã mất dạng, chẳng rõ từ lúc nào.

Tĩnh ngộ, y lập tức phóng chân đuổi theo, vừa chạy vừa hét :

- Súc sanh! Người có chạy đằng trời cũng không khỏi tay ta!

Y la hét vang rền, làm kinh động bọn phòng vệ quanh đó, chúng kéo nhau chạy đến rần rần.

Tất cả đều sửng sốt trước cảnh tượng thê thảm.

Họ càng điếng hồn hơn, khi có người kêu la inh ỏi là phát hiện ra Mạnh Hạo đã bị ám sát trong phòng.

Nhưng tất cả chẳng phải là những kẻ bàng quang, sau phút giây kinh hoàng, họ nhớ đến nhiệm vụ, họ cùng hét lên một tiếng vang dội, cùng phóng chân chạy đi, vài ba người một phía, họ chạy đi khắp mọi phía tìm hung thủ.

Hung thủ như cánh chim bông, vút tận ngàn xanh, như bóng ma theo bóng đêm tàn về âm cảnh, còn lâu lắm họ mới tìm được, nếu có thể tìm được.

Tìm không được hung thủ, thì làm sao biết được lai lịch, thân phận của hung thủ?

Không biết lai lịch hung thủ thì làm sao truy ra động cơ thúc đẩy hung thủ bạo hành?

Xem ra, hung thủ thừa tài chọc trời khuấy nước, vào ra Đại Sum phủ như chỗ không người.

Chính điểm này làm cho nhân thủ trong phủ phải ngán, cho nên tuy chạy đi khắp nơi truy tầm, song một số hy vọng không gặp hung thủ, còn một số khác tự hỏi, giả như gặp rồi, làm cách nào bắt hung thủ đây?

Hay họ lại phải chịu chung số phận của Lý Tử Kỳ, của Sử Viêm Vượng, của Hoàng Đơn, của Mạnh Hạo?

Giờ đây, Kim Cương hội bị tổn hại nhân thủ rồi, họ tình nguyện tham gia cuộc truy tầm, tham gia luôn cuộc canh phòng trong phủ.

Trong ngày đó, Lạc Mộ Hàn liên tiếp mở ba cuộc hội thương cùng quần hùng, song không đi đến kết luận nào khả dĩ ứng phó với tình hình được.

Yến Thiên Y được Tôn Vân Đình sai phái mang tế phẩm đến tịnh xá, chuẩn bị nhập liệm thi thể của hai nạn nhân.

Nhìn hai xác chết, chàng thâm nghĩ, giang hồ là chốn đấu tranh ác liệt hơn mọi giới, hôm qua còn đó, hôm nay đã biến thành ma, thế mà người ta không ngừng tranh đấu, người ta thích chiến hơn hòa!

Chàng tự thán, hôm nay mình mang đồ phúng điếu cho kẻ kia, trong tương lai, ai sẽ mang đồ phúng điếu lại cho chàng?

33. Chương 33: Con Tim Rung Động

Trông nay, suy sau, Yến Thiên Y nghe lòng man mác băng khuâng, tâm tư vương nhẹ niềm u buồn diệu vợi...

Với tâm trạng đó, chàng lững lờ cất bước trở về phòng.

Đi ngang qua Tây Viên, chàng bất gặp Lạc Chân Chân tại đó, mừng tượng nàng đang chờ ai, thần sắc như uất, như sầu.

Nàng đang ở trong giàn hoa, nơi mà hôm qua Lý Tử Kỳ và Sử Viêm Vượng ngồi đàm đạo trước khi gặp chàng.

Thoáng giật mình, chàng đi nhanh đến nơi.

Vừa trông thấy chàng, Lạc Chân Chân vụt đứng lên, vẻ sầu tư tan biến liền.

Nàng hấp tấp bước tới, vừa mừng, vừa cự nự :

- Tiểu Lang! Người đi đâu mà biệt tăm, biệt dạng hử? Mãi đến bây giờ mới trở lại?

Yến Thiên Y đứng lại, xuôi tay, ngơ ngác hỏi :

- Đại tiểu thơ tìm tiểu nhân?

Lạc Chân Chân nổi giận :

- Không tìm người thì tìm ai? Ta có đến phòng quản sự, Tôn tổng quản cho biết là sai người mang đồ vật gì đó đến tịnh xá. Ta biết, khi trở về, thế nào người cũng đi ngang qua đây, nên ta chờ. Ngờ đâu, ta chờ mãi chẳng thấy người, thành ra ta nóng nảy vô cùng. Mang vật gì đến đó, xong rồi thì trở về ngay chứ, sao người còn dằn dụa làm chi mà lâu quá vậy? Hay là người có đi đâu nơi nào khác nữa?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân đâu có đi nơi nào khác, đại tiểu thơ! Tiểu nhân chỉ đến linh đường, rồi ở đó một lúc thôi, thành ra lâu như thế. Tiểu nhân đâu có ngờ đại tiểu thơ cần dùng đến tiểu nhân mà trở về gấp?

Lạc Chân Chân “hừ” một tiếng :

- Người nói sao ta hay vậy, chứ ai biết được trong bụng người chứa quỷ, chứa ma gì?

Yến Thiên Y hỏi :

- Đại tiểu thơ tìm tiểu nhân để...

Bỗng Lạc Chân Chân thức ngộ là mình thiếu dè dặt trong ngôn từ, nên thẹn đỏ mặt, vội quay đầu, đành hắng mấy tiếng, lấy lại bình thường. Tuy bên ngoài có vẻ thản nhiên, song con tim nàng đập rộn rã lên, hơi thở gấp rút.

Nàng nhận thấy, tình cảm của nàng đối với Trương Tiểu Lang như thể biến mất rồi, tình cảm đó đi quá mức một tiểu thơ dành cho gã nô bộc.

Nhưng, sự chuyển biến đó gây bối rối, xúc động, ngây ngất, bàng hoàng nơi nàng. Ấn ước có chút gì thích thú.

Nàng hiểu, sự biến thể này là một biến cố quan trọng, biến cố đó đưa những gì bình thường thành phi thường.

Chẳng hạn, từ tình cảm giữa chủ và tớ, nàng chuyển sang giai đoạn, thơ thơ đối với đệ...

Không! Hơn thế kia. Thơ với đệ thì cũng thường, còn tình cảm mới mẻ này xem ra đậm đà, ấm dịu hơn nhiều.

Một thứ tình cảm nặng trĩu niềm xuân.

Nàng không nói gì, song ánh mắt của nàng đủ bù vào sự im lặng.

Yến Thiên Y phát hiện ra sự thay đổi nơi nàng, chàng hết sức hoang mang.

Trong tình cảnh này, chàng phải đối xử làm sao với nàng đây? Dù sao thì chàng vẫn còn là một Trương Tiểu Lang kia mà!

Trương Tiểu Lang thì có tư cách gì đề cập đến chuyện tâm tình với nữ thiếu chủ?

Chàng đánh trống lảng, xoa xoa hai tay vào nhau, cười hì hì, thốt :

- Tiểu nhân ngu ngốc hết sức vậy đó, đại tiểu thơ. Lắm lúc tiểu nhân muốn nhờ đại tiểu thơ khai đạo cho, nhưng chưa gặp dịp nào thuận tiện...

Lạc Chân Chân cười nhẹ :

- Thôi đi, đừng làm bộ làm tịch nữa, ai biết được người giả vờ hồ đồ hay thực sự hồ đồ?

Yến Thiên Y vội chối :

- Trước mặt đại tiểu thơ, khi nào tiểu nhân dám đóng kịch? Đại tiểu thơ nghĩ oan cho tiểu nhân quá!

Lạc Chân Chân bật cười sảng sặc :

- Thôi được rồi, mình bỏ qua việc đó đi. Này Tiểu Lang, linh đường có chi đáng xem đâu mà người lưu luyến đến độ quên trở về? Chẳng lẽ người thích ngắm cảnh tang tóc thê thảm?

Yến Thiên Y đáp :

- Chưa tiện bỏ ra về thì tiểu nhân phải ở lại, chứ nào phải lưu luyến gì cảnh buồn, đại tiểu thơ? Đối với tiểu nhân, sống hay chết cũng thế thôi, chết là một cuộc ra đi, quen biết nhau thì động niệm hoài luyến, không quen biết nhau thì cảm như một đồng loại tròn duyên phận luân hồi, người ta trước, mình sau, ai ai cũng phải qua cầu một lần, thì qua một lần, thì quan trọng hóa sự tình làm chi cho nhọc? Huống chi, người chết đó, không đồng giai cấp với tiểu nhân, thì ý niệm gì phát sinh nơi tiểu nhân, đến độ phải tha thiết bi hoài?

Lần thứ nhất, Tiểu Lang luận về sự đời!

Có hớ hênh chẳng, khi nêu lên tư tưởng đó?

Lạc Chân Chân nhìn sững chàng, không tưởng là một gã tiểu gia nô lại thần nhiên bình luận sự tồn vong của một kiếp người! Một kẻ mộc mạc chất phác có thể có tư tưởng như vậy chẳng?

Chừng như thức ngộ sơ hở của mình, Yến Thiên Y bổ tức :

- Ngày trước, tại nhà quê, tiểu nhân thường nghe một vị tú tài luận đàm thế sự nhân tình, nghe mãi rồi nhiễm tánh luôn, nên hôm nay bất ngờ mà nói năng hơi ngông cuồng một chút, xin đại tiểu thơ đừng cười cho. Thực ra, hạng người như tiểu nhân thì làm gì thấu triệt được triết lý của tử sanh? Và làm sao khỏi buồn trước cái chết, làm sao tránh được tham sanh?

Lạc Chân Chân gật đầu :

- Người rất thông minh, Tiểu Lang. Người như hòn ngọc nguyên hình, chỉ cần có thợ khéo trau chuốt, là có giá trị liên thành.

Yến Thiên Y chụp díp, buông luôn :

- Cho nên, tiểu nhân hy vọng được đại tiểu thơ thường chỉ giáo cho luôn, để trở thành một con người hữu dụng trên đời!

Chợt nhìn chàng nghiêm chỉnh, Lạc Chân Chân nhấn mạnh từng tiếng :

- Tiểu Lang! Ta có cảm tưởng, người chẳng phải là Tiểu Lang!

Yến Thiên Y cười khan :

- Tiểu nhân chẳng phải là Tiểu Lang, thì là ai, hử đại tiểu thơ?

Chàng nghe con tim đập mạnh.

Chẳng lẽ nàng đã thấy điểm gì khả nghi nơi chàng?

Lạc Chân Chân đáp :

- Ta từng quan sát người, tìm hiểu người, nhận thấy người không thuộc hạng người thấp kém đến độ cam số phận gia nô. Con người của người dưới mắt ta, phát huy một ánh sáng kỳ diệu, thứ ánh sáng quyết không hề có ở giai tầng hạ tiện! Khí chất của người bộc phát rõ rệt, thứ khí chất cao vời, hoa mỹ, chỉ huy chứ chẳng phải hạng tùy sai thuộc hạ. Ta không tin người là một tiểu nhân. Tiểu Lang, hãy nói cho ta biết, thật sự người là ai?

Yến Thiên Y giật mình.

Cổ nén cơn khích động, chàng phân trần :

- Đại tiểu thơ! Tiểu thơ thích đùa với tiểu nhân quá! Tiểu Lang là Tiểu Lang, khi nào lại là người khác? Xin tiểu thơ từ nay đừng nói thế nữa, mà sanh ra dị nghị, có hại cho tiểu nhân! Mà việc làm tại đây, tiểu nhân sẽ khổ sở, mà mẹ già sẽ lâm vào cảnh khốn cùng. Nào phải dễ dàng mà kiếm được chén cơm manh áo, tiểu thơ? Tiểu thơ nói mà làm cho tiểu nhân cũng có cảm tưởng là mình siêu phàm mất!

Rồi chàng hỏi :

- Đại tiểu thư tìm tiểu nhân, có vẻ hồi hã thế, chắc là có việc gì cần phân phó?

Lạc Chân Chân mỉm cười :

- Chẳng có việc gì cả, ta thấy buồn buồn, nên tìm người nói chuyện giải khuây vậy thôi. Sao người hỏi thế? Người không thích đàm đạo với ta?

Yến Thiên Y vội thốt :

- Tiểu nhân đâu dám!

Lạc Chân Chân chợt thở dài :

- Hai hôm nay, sự tình xảy ra liên tiếp trong phủ, hẳn người cũng có biết chứ! Thực là khủng khiếp! Bây giờ, nơi nào cũng có canh gác, nơi nào cũng có võ trang, từ ngọn cỏ đến cục đất, hòn sỏi, chiếc cột, nóc nhà, ngọn cây... Sát khí bừng bừng! Người trầm tĩnh nhất cũng phải kinh tâm, táng đờm! Ta có cảm tưởng ác quỷ hiện tại có mặt trong phủ, ngày cũng như đêm!

Yến Thiên Y vờ ngây ngô hỏi :

- Mà kẻ hung thủ đó là ai, hử tiểu thư? Cái gan của kẻ đó hăng không nhỏ! Đại Sum phủ cảm như là vùng đất cấm, hẳn tòi gì vào lọt bên trong mà hành hung táo bạo?

Lạc Chân Chân tiếp :

- Nếu hấn sợ, thì khi nào lại dám đến đây? Trước khi đến, hẳn phải tự lượng sức mình chứ!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tiểu thư nói phải, song tiểu nhân tin chắc, nếu hấn ngựa quen đường cũ, thì lần sau hấn sẽ bị bắt cho mà xem.

Lạc Chân Chân lắc đầu :

- Khó nói trước lắm! Người không biết võ công, nên không hiểu được tình hình. Bao nhiêu người đã bị hung thủ hạ sát, những người đó đâu phải là tay vừa? Hung thủ giết Mạnh Hạo, êm như ru, đến nỗi người cách vách không hay biết chi hết! Như vậy đủ thấy hung thủ cao cường đến đâu! Muốn bắt được con người đó, thiết tưởng chẳng phải là việc dễ làm!

Yến Thiên Y thốt :

- Dù sao cũng là một cái may cho hung thủ. Giả như lúc đó, Tào đại gia chịu khó quan sát kỹ một chút, thì đâu đến nỗi lâm hung thủ với Từ đường chủ? Và phát hiện ra hung thủ rồi, thì Tào đại gia và Hoàng phó hội chủ liên thủ với nhau, đối phó với hung thủ. Chắc gì hung thủ chạy thoát được.

- Không hẳn như vậy đâu! Tào Quảng Đoàn có nói, hung thủ võ công cực cao, dù cho hai người hợp sức vị tất đánh bại được hấn.

Yến Thiên Y tỏ vẻ không tin :

- Tiểu thư nói thế, chứ trên đời này làm gì có kẻ thừa tài áp đảo nổi Tào đại gia và Hoàng phó hội chủ?

Lạc Chân Chân tiếp :

- Cũng có lý, song ta dặn người, đừng đem những lời phê bình đó nói lại với ai nhé! Bép rúp cái lỗ miệng là người có hại, chứ chẳng ích lợi gì, người ta sẽ chú ý đến người đấy. Một gã tiểu gia nô có tư cách gì mà luận võ công của khách giang hồ chứ? Từ nay, hãy thận trọng!

Yến Thiên Y cúi đầu :

- Tiểu nhân hiểu!

Lạc Chân Chân tiếp :

- Hiện tại, gia gia đang tức uất vô cùng, nên không kèm hãm được tánh tình, thường giận dữ một cách vô lý. Lão nhân gia phát thệ, bằng mọi giá, phải báo cho kỳ được mối thù của Hoàng Đơn. Đại Sum phủ giờ

đây cầm như xáo trộn đảo điên hoàn toàn, mọi sinh hoạt bình thường như đình trệ hẳn và tất cả mọi người dồn nỗ lực vào công cuộc phục thù! Để tự bảo thân, người nên an phận thủ thường, đừng lạm bàn vu vơ đến sự việc của người ta!

Yến Thiên Y vờ sợ hãi :

- Tiểu nhân sẽ không tiếp cận với ai, tiểu nhân sẽ tránh mọi cuộc tập hợp, như vậy không ai lưu ý đến mình.

Chàng hỏi :

- Nhưng hung thủ là ai hở, đại tiểu thư? Mình có tìm được manh mối gì chưa?

Lạc Chân Chân lắc đầu :

- Chưa có manh mối gì cả. Có người hồ nghi Thanh Long xã chủ động công cuộc này, nhưng nào có chứng cứ gì đâu mà đề quyết cho người ta? Hiện tại, ai ai cũng hoang mang!

Vừa lúc đó, có tiếng gọi từ xa vọng lại :

- Chân muội! Chân muội!

Lạc Chân Chân trầm gương mặt, cầu nhàu :

- Âm hồn hiện lên rồi đó! Rõ khổ cho ta! Đi đâu cũng không tránh khỏi quỷ bám theo.

Thình âm đó là của đại công tử Chương Phàm.

Y còn cách giàn hoa hơn trượng, thế mà y cất tiếng cười ròn, vừa cười vừa thốt :

- Chân muội ở đây à? Báo hại ngu huynh chạy tìm khắp nơi, mồ hôi đầm ướt cả y phục đây nào! Nghĩa mẫu bảo ngu huynh chạy đi tìm Chân muội về dùng điểm tâm, có thứ bánh gì đó ngon lắm, thứ mà Chân muội thích ăn nhất.

Vừa chạy tới, chợt thấy Yến Thiên Y, y sững sờ, lạnh mặt, “hừ” một tiếng :

- Ý! Tiểu nô tài! Người ở đây làm gì?

Yến Thiên Y lễ phép đáp :

- Tiểu nhân đến đây để báo công tác do đại tiểu thư giao phó. Bây giờ tiểu nhân xin rút lui.

Lạc Chân Chân nổi giận :

- Người ở lại đó, không việc gì mà phải sợ hãi người ta. Thử xem lần này hấn dám giở trò thô bạo đối với người như lần trước nữa hay không cho biết?

Chương Phàm vội cười vuốt :

- Ngu huynh nể mặt Chân muội, sẽ bỏ đi cho hấn. Chân muội đừng giận chứ!

Lạc Chân Chân trầm giọng :

- Hấn có làm gì công tử đâu, mà bỏ với chẳng lẽ? Công tử không có quyền nói tiếng đó.

Chương Phàm thở dài :

- Hà tất phải nói như thế, Chân muội! Trước mặt kẻ thấp hèn, Chân muội dùng lời nặng nề với ngu huynh làm chi? Ngu huynh tự xét, chưa làm gì đắc tội với Chân muội mà! Dù sao, thì mình cũng nên dành cho nhau một chút tình huynh muội mới phải. Giá như ngu huynh có hèn, thì cũng không đến nỗi hèn hơn bọn gia nô!

Lạc Chân Chân buông xẵng :

- Chưa chắc!

Chương Phàm biến sắc mặt, sôi giận bùng bùng :

- Tiểu nô tài! Hễ có người là Chân muội nổi nóng với ta. Người có cút đi nơi khác cho ta nhờ không? Người chờ giáo huấn phải không? Người là cái thứ ngu xuẩn mù quáng không thể tưởng nổi!

Yến Thiên Y quýnh quáng, hấp tấp đáp :

- Phải! Phải! Tiểu nhân xin đi ngay!

Lạc Chân Chân gắt :

- Mặc kệ hắn! Người đứng lại đó cho ta.

Yến Thiên Y năn nỉ :

- Đại tiểu thư cho phép tiểu nhân đi. Trận đòn trước còn làm cho tiểu nhân ê mình đây, nếu để bị đánh nữa, thì mất mạng đấy.

Lạc Chân Chân không nói gì, quay mình bước đi.

Chương Phàm thất thểu theo sau, cũng chẳng dám nói gì.

Yến Thiên Y thở phào, rồi chàng lững thững bước đi, hướng về phòng quản sự.

Nhưng, chàng chưa đi được mấy bước, từ trong khu rừng cạnh đó Tùng Triệu phi thân vút ra, vẻ hấp tấp thấy rõ.

Yến Thiên Y hỏi :

- Có việc gì đó, phải không?

Tùng Triệu chưa kịp đáp, hỏi lại :

- Việc sớm mai này, do đại hiệp gây nên?

Yến Thiên Y gật đầu.

Tùng Triệu trở mặt, nhìn sững chàng, quên hết dè dặt.

Yến Thiên Y mỉm cười, thốt :

- Lão đệ lại kém định lực nữa rồi đó nhé! Sao lại nhìn tại hạ cách đó? Phải biết chung quanh chúng ta, có những cặp mắt hoặc ẩn trong bụi cây, hoặc nấp trên tàng rộng, mình tuyệt đối không nên để bị phát hiện một điểm gì khiến chúng nghi ngờ.

Rồi chàng hỏi :

- Có việc gì quan trọng mà lão đệ hồi hã đi tìm tại hạ?

Tùng Triệu đáp :

- Phủ Tông đã phát hiện ra sự thất tung của Lạc Chí Ngang rồi. Hay đúng hơn, lão bắt đầu chú ý đến sự vắng mặt của con trai lão và đang tìm hiểu hắn đến địa phương nào.

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Lão biết càng sớm càng hay.

Tùng Triệu hỏi lại :

- Đại hiệp định tỏ rõ thật với lão ta?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải! Mình nói trước, có lợi hơn là để lão truy cứu ra manh mối.

Tùng Triệu chớp mắt :

- Đại hiệp đánh ván bài này với tất cả vốn liếng! Nguy hiểm quá, đại hiệp ơi!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Biết nguy cũng phải làm, bởi không còn cách nào hơn. Bất quá mình thận trọng thì cũng chẳng đến nỗi nào.

Rồi chàng khoát tay bảo Tùng Triệu ly khai gấp, không để cho người trong phủ bắt gặp y đứng nói chuyện với chàng.

Chàng lững thững trở về phòng quân sự.

34. Chương 34: Gan Sắt Song Dạ Mềm

Trong khi Đại Sum phủ nhốn nháo khẩn trương, hoang mang hỗn loạn, Yến Thiên Y trở về vị trí Tiểu Lang, làm mọi việc vặt, đều đều.

Suốt bảy hôm liền, chàng bất động, nhưng Đại Sum phủ vẫn còn sôi động với sự canh phòng chặt chẽ.

Chàng muốn để đối phương khẩn trương hơn, hoang mang hơn, rồi khi tinh thần căng thẳng cực độ, đối phương phải mệt mỏi, phải lơ đãng cảnh giác, lúc đó, dù muốn dù không, hệ thống tuần sát cũng phải lỏng lẻo ít nhiều.

Và, chính là lúc chàng tái diễn thâm canh, canh thứ tư sau một vụ bắt cóc và hai vụ ám sát.

Đối phương mệt mỏi, sự phản ứng phải mất đi ít nhiều bén nhảy, chàng dễ dàng hành động hơn.

Hiện tại Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn đã xác định là đứa con trai của lão thất tung thực sự.

Bởi hắn đã vắng mặt đúng chín hôm rồi, chưa bao giờ hắn vắng mặt tại nhà lâu như thế.

Tuy nhiên, lão không thể quyết định là con trai lão rơi vào tay ai.

Có một giả thuyết khác, về sự thất tung của Lạc Chí Ngang, là hắn tự tiện ly khai gia đình.

Nhưng, giả thuyết này vừa được nêu lên là lão bỏ ngay, bởi lão thừa hiểu chẳng bao giờ Lạc Chí Ngang tự bỏ nhà ra đi một cách âm thầm như vậy.

Lý do gì chứ?

Phụ mẫu nuông chiều, gia nhân cung phụng, bằng hữu hoan nghinh, lại thừa tiền, lại mạnh thế, thì hắn còn bỏ đi đâu nữa.

Nơi nào mà hắn được thỏa mãn hơn ở đây, thỏa mãn trên mọi phương diện?

Sầu con, hận địch, Lạc Mộ Hàn như mất bình tĩnh, tánh khí sanh ra bất thường, người trong phủ hết sức sợ hãi trước một chủ nhân buồn vui bất nhất.

Mà các bằng hữu cũng trầm ngâm, dè dặt. Ít ai dám tiếp cận với lão.

Đóng vai kẻ bàng quan, căn cứ theo tình hình, Yến Thiên Y nhận thấy trong một sớm một chiều thôi, chứ không lâu hơn, chàng sẽ có cơ hội hạ thủ lần thứ tư.

Hiện tại, chừng như kế hoạch đại tấn công Thanh Long xã được tạm thời hoãn lại, tuy Đại Sum phủ đã chuẩn bị điều đó thật chu đáo. Một lực lượng hùng hậu sẵn sàng xuất phát chiến dịch bất cứ lúc nào, song bao nhiêu việc dồn dập xảy ra trong vòng chín mươi ngày nay, bắt buộc họ phải dời hạn kỳ tiến công.

Họ dự cảm là những bất hạnh xảy ra trong Đại Sum phủ phải có liên quan đến chiến dịch, và rất có thể nhiều bất hạnh khác đón chờ họ trong chiến dịch này. Không ai muốn bất hạnh xảy đến cho mình, do đó ai ai cũng tán đồng sự dời hạn kỳ đến một ngày khác.

Cả đến số người chủ chiến, hiểu động, cũng dăm ra thận trọng, không còn chủ trương đánh mạnh, đánh gấp nữa.

Người ta không hiểu bất hạnh từ đâu đưa đến, ai ai cũng đoán mò, có kẻ cho rằng Thanh Long xã chủ động, nhưng không nắm được bằng cứ, thì rốt cuộc chẳng ai dám quả quyết như thế nào cả.

Trong số những người nghi ngờ Thanh Long xã chủ trương các vụ ám sát, có vị Phủ Tổng Đại Sum phủ Trung Châu Tể Lạc Mộ Hàn, và vị Đệ tam kiểm khách trong nhóm Đại Địa thập kiểm, tên Chương Sâm, ngoại hiệu Quan Luân.

Họ nghi, mà họ không tìm được bằng chứng, thành ra họ bực tức vô cùng.

Là việc quan trọng, họ cần phải có chứng minh chính xác, chứ không thể suy đoán suông, mà nếu đoán sai thì hậu quả sẽ tai hại vô lường, ngoài ra, giang hồ sẽ cười chê là họ nông nổi.

Chiến dịch Sở Giác Lãnh, tạm đình, họ chuyển hướng hành động sang công cuộc truy tầm Lạc Chí Ngang.

Theo người trong Đại Sum phủ thì, chỉ cần Lạc Chí Ngang còn sống sót thôi, kẻ bắt cóc hẳn phải có ý đồ sao đó và không lâu lắm, sẽ liên lạc với họ để thương lượng.

Rồi lần lượt mấy vị hảo thủ nữa, bị hạ sát một cách bí mật, cũng như trường hợp của Sử Viêm Vượng, Lý Tử Kỳ, Mạnh Hạo, Hoàng Đơn.

Người ta quay đầu về công cuộc truy tầm hung thủ, lơ đi việc tra cứu sự hạ lạc của Lạc Chí Ngang.

Yến Thiên Y dự định, sau khi hạ sát một số người xong, chàng sẽ cho Đại Sum phủ biết số phận của Lạc Chí Ngang.

Bây giờ, đối tượng của chàng trong lần ám sát kế tiếp là Công Tôn đại nương.

Công Tôn đại nương là một danh từ mà giang hồ gán cho bà, chứ tên thật của bà là Công Tôn Mật Sầu. Bà vào trạc ngũ tuần, nhưng khéo giữ dung nhan nên trông như một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi. Phải nhìn nhận bà có vẻ đẹp tuyệt vời.

Bà sống đơn độc một mình.

Không ai biết trước kia, bà có lấy chồng hay không, và có thì chồng bà là ai?

Cũng không ai hiểu lai lịch, thân thế của bà vì bà có hành tung rất bí mật. Thời thường bà ở đâu, nơi nào bà hay đến, đến để làm gì, tuyệt nhiên người ta không thể biết.

Từ ngày xuất đạo, bà lăm phen chạm trán với cao nhân dị khách, song chẳng một ai giao thủ với bà mà sống sót được, do đó cái danh của bà càng ngày càng lẫy lừng, người ta càng ngày càng sợ bà, không dám gần bà.

Hầu như bà không có bằng hữu.

Tóm tắt, dung mạo của bà thì hiền, nhưng tâm thì cực kỳ độc ác.

Riêng Yến Thiên Y hiểu rõ bà hơn ai hết, về võ công, môn học tối cao minh của bà là thuật khinh thân, ngoài ra chàng còn biết bà học nghệ với nhân vật nào.

Sư phó của bà chẳng ai khác hơn là trượng phu của bà, hay nói một cách khác, trượng phu của bà là sư phó của bà. Nhân vật đó là một quái kiệt lừng danh thuở trước, vì chán kiếp sống giang hồ, nên quy ẩn chốn lâm tuyền, và mất đi từ hai mươi lăm năm trước.

Trượng phu của bà là Chung Nhận Ảnh, ngoại hiệu Hải Thiên Phi Hồng, một tay đệ nhất khinh công thời trước.

Chồng là tay tài giỏi, tự nhiên vợ cũng được truyền thọ ít nhiều, hưởng chi Chung Nhận Ảnh lại tận tâm đào tạo cho vợ.

Hai mươi lăm năm! Một thời gian bằng một phần tư thế kỷ, dĩ nhiên không ngắn, và khách giang hồ còn mấy kẻ nhớ đến việc xa xưa?

Cũng nhờ giao thiệp rộng mà Yến Thiên Y có dịp được nghe đồng đạo võ lâm đề cập đến bà.

Không ngờ, chàng lại gặp bà, ngay trong Đại Sum phủ!

Quả là một đại bất hạnh cho Công Tôn đại nương, bất hạnh vì gặp Yến Thiên Y dưới cái lốt Trương Tiểu Lang, bất hạnh vì được chàng chọn làm một trong những mục tiêu cần hủy diệt.

Thừa hiểu bản lãnh của Công Tôn đại nương như thế nào, Yến Thiên Y tin chắc là mình thành công, cho nên, chiều hôm qua, khi chàng mở miệng xin với Tôn Vân Đình, thay A Quý ra phố sáng nay để mua thức ăn điểm tâm về cho lão.

Lão thích dùng thứ bánh bao nhân bào ngư, và trong phố thì chỉ có một hiệu bán, và nếu không đến thật sớm, thì đừng có ai hòng mua được thứ bánh đó.

Khổ cái, khi nào không có thứ bánh bao đó, thì Tôn Vân Đình bỏ luôn bữa điểm tâm, và lão cau có gắt gỏng liền miệng.

Bình thường, chính A Quý được giao phó cái việc mua bánh, nhưng gã lại ham ngủ, đã mấy lượt gã ngủ quên, báo hại lão phải nhịn thèm, chịu đói.

Yến Thiên Y tự muốn làm thay A Quý, chàng lại mẫn cán, siêng năng, tự nhiên Tôn Vân Đình phải hân hoan, lão chấp thuận liền.

Canh năm vừa điểm, chàng mắt nhắm, mắt mở ra khỏi phủ.

Dưới lớp y phục xốc xếch qua một đêm lặn lội trên giường của chàng đó, có ai ngờ lại có một thanh đoản kiếm giấu kỹ?

Ra khỏi phủ rồi, chàng đi nhanh đến hiệu bánh, mua xong, trở về, nhưng không theo lối cũ, mà lại vòng qua phía nam.

Nơi đây, có cửa hậu, trong cửa hậu là một khu vườn hoa.

Về phía này, có tường cao bao bọc, song Yến Thiên Y không vượt tường vào, bởi chàng biết, bên trong cứ cách mười thước là có hai tên phòng vệ đứng canh, ngoài ra còn có những cơ quan mai phục rải rác, nếu vượt tường mà vào thì thể nào cũng bị phát giác.

Chàng không thể để hành tung bại lộ.

Do đó, chàng đi ngay lại cửa.

Cửa, dĩ nhiên đóng kỹ, then cài kỹ.

Do Tùng Triệu mách cho biết đêm qua, chàng hiểu, hiện tại có người túc trực bên trong cửa, người này là Mã Đại Tân, ngoại hiệu Khoái Dao, một phủ vệ thuộc Hậu đường.

Chàng gõ cửa, nhẹ nhẹ.

Bên trong có tiếng càu nhàu hỏi vọng ra :

- Ai đó?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân đây, Mã gia! Tiểu nhân là Trương Tiểu Lang, tiểu nhân nhận được âm thỉnh của Mã gia!

Mã Đại Tân rút chốt cửa, hé cánh, nhìn ra, nhận đúng là Trương Tiểu Lang, bèn xô cửa cho Yến Thiên Y vào, rồi đóng cửa lại, cài then kỹ.

Đoạn y hỏi :

- Ngươi đi đâu mà giờ này mới trở về?

Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân đi mua bánh bao loại đặc biệt, Tôn tổng quản sai tiểu nhân đi mua, rồi do ngã hậu mà vào, trao mấy chiếc bánh cho Mã gia dùng!

Mã Đại Tân hừ một tiếng :

- Cái lão Tôn sao bỗng dưng lại biết điều như thế?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Tôn tổng quản sai tiểu nhân đem bánh chữ thực ra biếu bánh không phải là do ý Tổng quản. Chính Phủ Tông thấy mấy hôm sau này, các vị phủ đệ vất vả quá, nên hôm qua có dặn Tổng quản, bắt đầu từ nay, cứ mỗi sáng sớm phải sai người mang đến cho các vị một vài thức ăn điểm tâm dùng tại chỗ.

Mã Đại Tân ạ một tiếng :

- Thì ra là vậy. Chủ yếu chính là do ý của lão Tôn thì thật sự quái dị! Cái lão ấy, dù cho bọn ta có đói rã ruột tại đây, cũng chẳng buồn cau mày, nói biếu bánh!

Yến Thiên Y cười hì hì :

- Cái đó thì... thì... tiểu nhân không được biết.

Mã Đại Tân lại hỏi :

- Sao người không do cửa trước mà vào, lại do ngõ này?

Yến Thiên Y giải thích :

- Cửa trước có bốn vị luân phiên trực, mà các vị đó thì tiểu nhân không quý mến bằng Mã gia. Nếu tiểu nhân do cửa trước vào, thì họ đón chặn ăn hết bánh đi, còn đâu cho tiểu nhân mang đến cho Mã gia? Cho nên, tiểu nhân quyết định vào đây, gặp Mã gia trước, để cho Mã gia ăn bằng thích, còn thừa lại bao nhiêu, tiểu nhân sẽ mang đến cho các vị ấy.

Mã Đại Tân lòng mát rượi, thốt :

- Người tốt quá, Tiểu Lang. Ta hứa sẽ tìm dịp cất nhắc người lên địa vị khá hơn một chút, cho người nhờ tấm thân! Tội nghiệp, người khổ nhọc quá mà đồng lương lại chẳng được bao nhiêu!

Yến Thiên Y vờ xúc động :

- Đa tạ Mã gia.

Mã Đại Tân nhìn chiếc hộp đựng bánh, thấy nhỏ quá, cầu nhàu :

- Con mẹ nó, cái hộp bao lớn đó, đựng được mấy cái bánh chữ? Lại mang cho cả năm người ăn! Mỗi người chỉ được một miếng hả?

Yến Thiên Y thốt :

- Thì Mã gia cứ ăn hết cũng chẳng sao, tiểu nhân sẽ có cách giải thích với các vị kia.

Chàng trao hộp bánh cho Mã Đại Tân.

Mã Đại Tân vừa đưa tay tiếp nhận, bỗng nghe nhói nơi ngực tả, mũi kiếm ngắn đã chọc thủng tim của y.

Với phản ứng tự nhiên, y đưa tay định chụp chuôi đao bên hông, nhưng bàn tay chưa chạm vào chuôi đao, y đã rung rung người, rồi ngã xuống.

Y không kịp kêu lên một tiếng.

Yến Thiên Y vươn tay xách hống y lên, quăng vào bụi rậm gần đó, đoạn từ từ tiến về một phía tường.

Xa xa, trước mặt chàng, cách độ mươi thước, có hai tên phòng vệ đang ngồi đối diện với nhau, dáng dấp nhàn hạ, dường tượng ngồi để nói chuyện phiếm, hơn là thi hành một nhiệm vụ cực kỳ nghiêm trọng.

Chợt, một trong hai người trông thấy Yến Thiên Y, hấn trở mắt nhìn chàng, chưa kịp hỏi, chàng đã cất tiếng chào trước :

- Hai đại ca vất vả quá!

Câu nói vừa buông dứt, từ hai bàn tay có hai hòn sỏi bay đi, rít gió vu vu.

Hai người đồng ngã, một ngửa mặt, một nằm xấp, hai hòn sỏi, một viên xuyên thủng trán một người và viên còn lại thủng ót của người kia.

Không đủ thì giờ nhìn xuống hai xác chết, Yến Thiên Y bước đi, đi tới một góc tường.

Nơi đó, có hai tên phòng vệ.

Nhanh như chớp, chàng xuất thủ điểm vào tử huyệt của chúng.

Triệt sát ba nhóm phòng vệ tại đây rồi, chàng không còn lo ngại gì nữa, ung dung tìm chỗ nấp chờ.

Chàng chờ Công Tôn đại nương.

Bà ta vốn tính thích hoa, không buổi sáng tốt trời nào mà không ngắm hoa.

Đêm dần dần tàn, ngày sắp sửa đến.

Có bóng người từ một gian nhà gần đó lững chững bước tới, dáng thướt tha yếu điệu.

Đúng là một nữ nhân.

Nữ nhân, là Công Tôn đại nương.

Yến Thiên Y nhặt một chiếc gậy của ai đó bỏ nằm trên mặt đất, cầm sẵn nơi tay, chiếc gậy bằng gỗ, mục bên ngoài.

Chiếc gậy đó, ở nơi tay của người nào khác, chỉ là một đoạn gỗ vô dụng, song ở trong tay chàng thì là một thanh đao, một thanh kiếm cực bén nhọn.

Công Tôn đại nương vừa đi vừa nghiêng mình nhìn từng đóa hoa.

Yến Thiên Y nhẹ chân từ từ rời chỗ nấp.

Chừng như bà phát hiện được tiếng chân chàng, nên quay đầu lại nhìn chàng với ánh mắt lạnh lùng.

Trong ánh mắt ẩn ước có vẻ kinh dị.

Yến Thiên Y dừng chân lại, điểm một nụ cười gật đầu.

Rồi chàng hỏi :

- Tại hạ gọi sao đây? Công Tôn đại nương hay Chung phu nhân?

Công Tôn đại nương đã lấy lại bình tĩnh, cất giọng hỏi chàng, giọng nói không được trong trẻo lắm, song dễ nghe :

- Người là kẻ biến hiện vô thường, đến không hình, đi không bóng?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải!

Công Tôn đại nương tiếp :

- Ta không thể không nhìn nhận người là một cao thủ!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Quá khen!

Quan sát chàng kỹ lượt nữa, Công Tôn đại nương hỏi :

- Ta xem ra, người không phải từ bên ngoài đột nhập bất ngờ vào đây, mà người luôn luôn ở trong phủ trá hình để làm phận sự một gian tế?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải!

Công Tôn đại nương thở dài :

- Đáng thẹn cho bọn ta quá!

Yến Thiên Y dịu giọng thốt :

- Đừng tự trách lấy mình, đại nương! Các vị ở chỗ sáng, tại hạ nấp trong bóng tối, từ ngàn xưa, lẽ thường là người trong bóng tối đánh ra, ai ở chỗ sáng cũng phải chịu thất bại. Bất quá, tại hạ giành trước một ưu thế thôi, chứ nào phải các vị bất tài.

Công Tôn đại nương bình tĩnh hỏi :

- Người khoác cái lót gì để ẩn mình tại đây?

Yến Thiên Y gật đầu, nói :

- Một tiểu gia nô, đại nương.

Công Tôn đại nương lại thở dài :

- Thế người chịu khuất nhục?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Chứ sao, đại nương? Mọi phương thức đều có thể áp dụng, miễn đạt được cái đích là đủ. Huống chi thời gian khuất nhục không dài?

Công Tôn đại nương hỏi :

- Người chờ ta?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải!

Công Tôn đại nương trầm giọng :

- Thế là ta có tên trong bảng danh sách do người liệt kê? Bảng danh sách đen?

Yến Thiên Y tắc lưỡi :

- Tại hạ bị dồn vào thế chẳngặng đừng, thật lỗi với đại nương quá!

Công Tôn đại nương điềm nhiên :

- Ta biết, người đã quyết tâm nên chường mặt thật ra trước ta. Ta khen người đó! Khen về điểm bạo gan, khen về niềm tự tin của người.

Rồi bà tiếp luôn :

- Người tự phụ quá!

Yến Thiên Y đáp :

- Tự phụ hay bắt buộc phải làm, cũng thế thôi, đại nương ạ. Bởi dù sao thì tại hạ cũng phải đi đến chỗ hành động.

Công Tôn đại nương tiếp :

- Trong lứa tuổi đó, với đảm lược, võ công đó, trên đời này chẳng có mấy tay, ta đoán dễ dàng người là ai!

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Đại nương cho nghe!

Công Tôn đại nương nói :

- Người là Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y tán :

- Đại nương thông minh đấy.

Công Tôn đại nương thở dài :

- Nhưng muộn cho ta! Nếu thông minh sớm, hẳn ta đã có phản ứng sớm, phản ứng trước khi có cuộc chạm mặt này.

Yến Thiên Y lại tắc lưỡi :

- Đại nương hiểu cho! Tại hạ không còn cách nào hơn. Hôm nay không gặp đại nương thì ngày mai, ngày kia, cũng phải tìm gặp đại nương, bởi mục đích lưu trú tại phủ của tại hạ là phải gặp một số người, trong số đó, có đại nương.

Công Tôn đại nương trầm ngâm một chút, đoạn tiếp :

- Trước khi đến đây, ta cũng hiểu về ngươi quá nhiều. Tuy vậy, ta vẫn cho là chưa đủ, nên chịu khó điều tra thêm, và hiện tại thì ta có thể tự hào là biết rõ ngươi như lòng bàn tay. Một bằng hữu của ta, cáo tố với ta là ngươi đáng sợ nhất vô lâm ngày nay, y khuyên cáo ta luôn, là đừng bao giờ đơn độc giao thủ với ngươi, y hiểu rõ võ công của ta như thế nào, và ba năm trước, y từng trông thấy ngươi thi thố bản lĩnh, nên quả quyết ta không phải là đối thủ của ngươi.

Yến Thiên Y trầm nghĩ, con người này xem ra thích thô bạo, cộc cằn, bình thường kém nhả độ khi tiếp xúc với ngoại nhân, nhưng thực sự bên trong lại là một người suy rộng xét sâu, lý luận xác đáng, tâm tình nhân tịnh, có phong thái của bậc khuê tú trầm anh.

Mường tượng bà ta là con người đôi, tùy trường hợp mà biến tướng mặt này hay mặt khác.

Chàng hỏi :

- Chúng ta chưa giao thủ với nhau, sao đại nương lại sớm sanh lòng chán ghét?

Công Tôn đại nương thở dài :

- Tuy chưa bị đao chém, kiếm đâm, song con người ít nhất cũng thừa hiểu rằng, kiếm đao không phải là thứ dễ chịu. Nay, Yến Thiên Y, ta có thể cầm cự với ngươi trong một thời gian nào đó, nhưng cuối cùng phần bại vẫn về ta.

Dừng lại một chút, bà tiếp :

- Chính ngươi cũng nghĩ như thế, cho nên ngươi mới mạo hiểm tìm gặp ta tại chốn này.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tại hạ có mục đích, nên tự nhiên phải đi đến cái đích, bắt buộc phải đi, còn đến hay không thì phải chờ phút cuối mới hiểu được. Tại hạ có việc làm, bắt buộc phải làm, còn thành hay bại, thì khi kết cuộc mới hiểu được. Bất quá, tại hạ dốc toàn lực mà làm. Cho nên, tại hạ khuyên đại nương, khoan nản chí sớm.

Công Tôn đại nương thở dài :

- Phàm kẻ thức thời, phải biết người biết mình, biết kém mà bại thì tại mình không thể lùi bước, là tại mình cần bảo vệ giá trị một con người. Không biết kém mà bại, là hiểu chiến, hiểu động một cách ngu xuẩn.

Yến Thiên Y chớp mắt :

- Nhưng đại nương nào đã bại đâu? Chắc gì đại nương bại?

Công Tôn đại nương lắc đầu :

- Trừ phi có một nhiệm mầu nào đó, đến với ta, mà nhiệm mầu thì không bao giờ đến với ta. Ta biết, ta không phải là một người tốt, ta không có quyền mơ vọng một sự can thiệp từ đấng thiêng liêng!

Song phương cùng im lặng một lúc.

Công Tôn đại nương cất tiếng trước :

- Động thủ đi, Yến Thiên Y! Ta không muốn làm mất thì giờ của ngươi. Ta sẽ cố gắng đối phó với ngươi cho cuộc chiến đáng giá trị hơn một chút, ngươi đừng tưởng nỗ lực của ta, có ý nghĩ, có hy vọng xoay chiều cục diện.

Ngẩng mặt nhìn qua không trời, Yến Thiên Y thốt :

- Đại nương thứ cho tại hạ!

Công Tôn đại nương thân nhiên :

- Chúng ta đồng ý trong đại thể bất đắc dĩ, người không nên khách khí!

Yến Thiên Y nâng chiếc gậy gỗ lên, đâm ngay ngực Công Tôn đại nương.

Đại nương lùi lại ba bước, rồi từ đó vòng về phía hậu của Yến Thiên Y, bộ pháp cực kỳ ảo diệu.

Bà lướt nhanh, mừng tượng trước sau vẫn đứng y tại chỗ chứ không hề đổi vị trí.

Yến Thiên Y không quay đầu, vung đoản kiếm đâm ngược về phía hậu, kiếm vừa chớp lên là ánh sáng tắt liền.

Đại nương lùi luôn, lùi để bước tới, chiếc giỏ bằng trúc tía chụp xuống đầu đối phương.

Yến Thiên Y lách mình, lùi một bên, chĩa đầu gậy vào yết hầu đại nương.

Đại nương lùi lại, đồng thời gian, tay tả cầm chiếc giỏ từ trên ném xuống, tay hữu rút thanh nhuyễn kiếm dài bảy thước vút sang.

Một tiếng choảng vang lên, trường kiếm và đoản kiếm chạm nhau tóe lửa.

Cùng một lúc, chiếc gậy gỗ lao vào mặt đại nương.

Tránh được ngọn gậy, lại gặp đoản kiếm quay sang, đại nương vung thanh nhuyễn kiếm đón tả nghênh hữu, giữa trên, chấn dưới có phần vất vả ít nhiều.

Bà đã quăng mất chiếc giỏ rồi, nên không còn vật gì phụ họa với trường kiếm.

Chiếc gậy gỗ của Yến Thiên Y tuy vô dụng, song vẫn giúp ích được cho chàng, gây hoang mang bối rối cho đối phương, nhờ thế đoản kiếm mới phát huy nhiều oai lực hơn.

Gậy gỗ vô dụng nếu người cầm nó ý tưởng nó là một vũ khí độc đáo, song nó cũng có thể chế ngự được địch, nếu nó chạm phải chỗ nhược.

Song phương quần nhau một lúc.

Kết quả, như Công Tôn đại nương đã đoán, phần bại về bà.

Cuối cùng, bà bị một nhát kiếm chém lên đầu vai, áp lực của thanh đoản kiếm cực mạnh, hất bà ngã luôn xuống đất.

Máu phun từ vết thương, lan rộng mặt đất, đọng thành vũng quanh phần trên, từ bụng trở lên đầu đại nương.

Bà cố gượng đau, ngồi dậy, trừng mắt nhìn Yến Thiên Y.

Đứng cách bà độ năm bước, đoản kiếm tra vào vỏ rồi, Yến Thiên Y bình tĩnh nhìn bà, ánh mắt của chàng hòa dịu, hiền từ quá.

Rồi chàng thốt :

- Chiêu thức của tại hạ, thuộc Minh Thiên kiếm pháp, kiếm pháp này gồm chín chiêu, tại hạ vừa sử dụng chiêu thứ năm, có cái tên là Thiên Ngoại Thiên. Bà bại là phải, bởi từ trước tới nay, không lần nào tại hạ dùng đến chiêu này mà không đắc thủ. Trước bà, đã có một số người bị hạ vì chiêu thức Thiên Ngoại Thiên của tại hạ.

Công Tôn đại nương hỏi :

- Sao người không tiến lên, hạ sát luôn ta? Ta bại không phải là một sự lạ, ta bại không oan uổng, bởi ta biết mình chưa phải là đối thủ của người, tại sao người chưa hạ thủ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tại hạ không nói được. Tại hạ không thể hạ thủ.

Đại nương nhếch nụ cười khổ :

- Tại sao không nói được? Tại sao không thể hạ thủ? Ta biết, ngươi chưa hề buông tha một kẻ địch nào? Ta biết, mục đích của ngươi tìm ta, là quyết giết ta! Đắc thủ rồi, sao ngươi còn do dự?

Yến Thiên Y thở dài :

- Đại nương nói phải, bình sanh tại hạ không hề buông tha một kẻ địch. Nhưng hiện tại, tại hạ không nỡ hạ thủ. Chính tại hạ cũng chẳng biết tại sao nữa đó bà!

Công Tôn đại nương rung rung người tiếp :

- Trong đời ta, chỉ có hai điều ta không tưởng tượng nổi, mà việc ngươi không hạ thủ đây là một.

Yến Thiên Y thốt :

- Tại hạ nghĩ, có lẽ tại hạ mến những người có đủ lý trí, những người hiểu rõ tình cảm từ chỗ kín đáo, nhỏ nhặt...

Công Tôn đại nương chớp mắt :

- Chỉ có vậy thôi?

Yến Thiên Y tiếp :

- Ngoài ra, tại hạ nhận thấy, bà đã ném quá đủ những hương vị chua cay của một kiếp người. Bà sống một cuộc đời quá tịnh mịch, bà chịu thử thách quá nhiều, một nạn nhân phi thường cũng chưa có sức chịu đựng bằng bà. Đáng lẽ bà phải hưởng thọ diễm phúc, nhưng trái lại, bà chỉ tiếp nhận những u buồn, tại hạ thấy bất công quá, do đó tại hạ đồng tình với bà, rồi vì chỗ đồng tình đó, tại hạ mềm lòng, thành thử không nỡ xuống tay!

Công Tôn đại nương thở dài :

- Yến Thiên Y! Ngươi là người duy nhất hiểu được tâm tư của ta! Một tâm tư nặng, nặng trĩu đau buồn.

Yến Thiên Y khuyên giải :

- Đừng bi quan, bà bi quan cũng vô ích, thì tội gì bà phải tha thiết với cảm hoài. Con người, ai ai cũng có số, sanh ra trên đời là cam với số phận. Thế thôi. Phôi pha, quên lãng, để đi nốt quãng đường đời!

Nhìn lên trời, Công Tôn đại nương thốt :

- Ta muốn đi, Yến Thiên Y!

Bà thọ thương, Yến Thiên Y không sát hại bà, thì bà còn ở lại Đại Sum phủ làm gì?

Bà tiếp :

- Đa tạ ngươi dành cho ta một ngoại lệ hôm nay! Ta hy vọng giao thủ lần này không làm khinh động bọn phủ vệ canh phòng quanh khu vườn hoa này. Hơn ai hết, ta thừa hiểu bản lĩnh của ngươi, hiểu trước khi có cuộc gặp mặt này, ta biết luôn trong tương lai, nếu chiến dịch Sở Giác Lĩnh mở màn, thì bọn Lạc Mộ Hàn sẽ bị bại là cái chắc. Nhưng họ còn hồ đồ quá, mà ta thì làm sao ngăn trở họ? Ngăn trở họ chẳng phải ta có thâm ý gì đối với Thanh Long xã, mà chính ta không muốn mình bị lôi cuốn vào vòng tử diệt, ta không muốn trông thấy họ bị tử diệt. Thực ra, ta nào có thích gia nhập cuộc tranh chấp này đâu? Sở dĩ ta có mặt tại đây từ hôm khai mạc hội nghị là vì Lạc Mộ Hàn ân cần quá, thành thử ta khó từ khước một cách dứt khoát. Thế thôi!

Bà kết luận :

- Ngươi sẽ thắng, Yến Thiên Y. Thời gian còn dài, ngày gặp lại nhau, hẳn còn đó, lúc đó ngươi sẽ công nhận trước mặt ta, là ta nói đúng.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Bà đi đi! Chúc cho bà mọi điều như nguyện. Tại hạ hy vọng ngày gặp lại nhau, tại hạ sẽ thấy bà yêu đời hơn!

Trời sáng rồi.

Yến Thiên Y không dám dần dà lưu lại đó, trông trước nhìn sau, đoạn chàng phóng chân chạy về phòng.

35. Chương 35: Sắc Tự Mê Nhân

Công Tôn đại nương thất tung!

Năm xác chết phơi bày tại khu hoa viên!

Hung tin đó đến tai bất cứ người nào trong Đại Sum phủ, cũng cảm như tiếng sét nổ ngang đầu.

Lòng người chấn động cực độ.

Hung tin chồng hung tin, những hung tin sau cùng khủng khiếp quá, làm cho người ta quên mất những vụ trước, vụ thất tung của Lạc Chí Ngang, vụ thảm tử của Sử, Lý, Mạnh và Hoàng.

Dĩ nhiên, người ta lại lao đầu vào công cuộc truy tầm manh mối, truy tầm hung thủ.

Nhưng vất vả để làm gì chứ, khi mà mọi người đều biết đối tượng chỉ là một bóng ma?

Trên đời này có ai đi tìm ma mà gặp ma?

Tra cứu manh mối? Bằng vào đâu để phăng lần?

Họ chỉ còn chờ? Trong khi chờ, phải làm một cái gì đó chứ chẳng lẽ cùng khoanh tay mà ngồi chờ?

Cho nên, họ phải vất vả, họ lằng xằng để quên niềm khủng khiếp, để cho tâm tư bớt hoang mang, thể thôi.

Họ chờ gì?

Chờ một thảm cảnh kế tiếp? Chờ hung thủ tự nạp mình?

Không ai biết là mình chờ gì, bất quá, họ linh cảm một cái gì đó rồi cũng sẽ đến, và họ chờ cái đó đến.

Hiện tại thì mọi tư tưởng dị đồng dung hòa lại thành hợp nhất, là ai ai cũng định quyết, tai họa của họ do Thanh Long xã mang đến thôi!

Hoặc, người gây ra tai họa có liên quan đến Thanh Long xã!

Họ định quyết như vậy, chứ nào ai nắm được một chứng cứ gì đâu?

Trong khi Đại Sum phủ hoang mang, Yến Thiên Y không ngừng hoạt động.

Và, mục tiêu mà chàng đang nhắm, là Chương Phàm, vị công tử của tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm, ngoại hiệu Quang Luân, tên Chương Sâm.

Chàng biết rõ hần suốt ngày cứ lân la các dãy nhà phía hậu, muốn tìm hần lúc nào, cứ đến đó mà tìm, đến là gặp ngay.

Hôm nay.

Ngày vừa tàn, màn đêm vừa buông rũ, bóng tối bắt đầu lan.

Yến Thiên Y trước khi đi có trình với Tôn Vân Đình là chàng cần vào phía hậu viện để trao mấy món đồ cho đại tiểu thư Lạc Chân Chân.

Đến đó, chàng là nam nhân không có quyền tự do ra vào các dãy nhà giành cho nội quyền của chủ nhân, nên chàng giao các món đồ cho tỳ nữ Tiểu Thúy, đứng tại đó nói chuyện trên trời dưới đất một lúc với Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy cho biết, Lạc đại tiểu thư hôm nay không được khỏe trong người nên không dùng bữa ăn chiều và rút về phòng sớm hơn mọi hôm.

Ai biết được là nàng giả vờ mệt nhọc, cốt tránh mặt Chương Phàm?

Chàng biết luôn, trong mấy hôm này, Lạc Chân Chân mắt hấn vẻ tươi vui, một phần lớn nguyên nhân là sự thất tung của Lạc Chí Ngang.

Nàng buồn về sự mất tích của đứa em trai, Yến Thiên Y vô phương giúp đỡ, còn như việc nàng tránh mặt Chương Phàm, thì chàng sẵn có biện pháp ngăn chặn Chương Phàm, để hấn khỏi bám sát bên nàng, gây phiền phức triền miên.

Chàng đứng tại cửa tòa lầu, gọi chuyện với Tiểu Thúy cốt kéo dài thời gian, chờ Chương Phàm xuất hiện.

Chàng hiểu, Chương Phàm hiện đang chiếm một gian phòng trong khách quán cạnh hòn giả sơn. Khách quán này chỉ giành cho những người thật thân đối với gia đình họ Lạc.

Chương Phàm được Lạc Mộ Hàn nhìn nhận là nghĩa tử thì đương nhiên lưu ngụ tại đó.

Không lâu lắm, chàng thấy Chương Phàm xuất hiện phía sau tòa giả sơn.

Lập tức, chàng kết thúc cuộc đàm thoại. Tiểu Thúy trở lên lầu, còn chàng thì quay mình bước thẳng tới, nghênh đón Chương Phàm.

Đang cơn cao hứng, Chương Phàm bước đi thẩn thoát, chợt ngẩng đầu lên, trông thấy Yến Thiên Y hấn liền sa sầm mặt.

Yến Thiên Y buông vuốt một câu :

- Đại công tử hồi hả quá!

Chương Phàm gắt :

- Tránh qua một bên, đừng án đường bốn công tử.

Yến Thiên Y nép mình qua một bên đường, chàng xua hai tay, cười hì hì, tiếp :

- Công tử đến tìm tiểu thơ phải không?

Chương Phàm vụt đứng lại, quắc mắt to nói hét :

- Tên nô tài chó má, ngươi muốn gì nữa hả? Ta tìm ai mặc ta, can gì đến ngươi mà ngươi xỏ cái mõm thúi vào? Thân phận ngươi là gì, ai cho ngươi có quyền hỏi han đến ta? Ngươi muốn chết hử, tiểu tử? Ta mà thấy ngươi luẩn quẩn bên cạnh tiểu thơ nữa, ngươi chết không kịp ngáp đó!

Yến Thiên Y lè lưỡi, rút cổ, rung rung người thốt :

- Công tử! Tiểu nhân đâu có dám xúc phạm đến công tử, sao công tử nổi giận? Tiểu nhân vâng lệnh tiểu thơ chuyển đại đến công tử mấy lời, bây giờ vừa gặp công tử là công tử mắng quát ào ào, như vậy làm sao tiểu nhân dám mở miệng? Thế này thì tiểu nhân phải trở lại cho tiểu thơ biết mới được!

Chương Phàm đang phát tác, nghe thế bèn đổi thái độ, nắm tay Yến Thiên Y dịu giọng nói :

- Khoan! Ngươi khoan đi! Nói cho ta nghe gấp!

Yến Thiên Y cố ý làm mặt giận, nói :

- Công tử muốn hành hung tiểu nhân thì cứ hành hung. Tiểu nhân không nói gì hết. Đáng lẽ tiểu thơ sai Tiểu Thúy nhưng vì Tiểu Thúy là nữ nhân, đến khách quán không tiện, bất ngờ tiểu nhân mang đồ đến cho tiểu thơ, tiểu thơ bèn sai tiểu nhân đi thế Tiểu Thúy. Tưởng là mình đi tới đi lui như vậy, sẽ được công tử thưởng công, dè đâu lại bị mắng! Công tử còn hăm he này nọ nữa.

Chương Phàm gạt ngang :

- Được rồi, ta sẽ thưởng cho ngươi, thưởng trọng. Ngươi nói đi, nói cho ta nghe gấp đi.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Chừng như công tử không tin tiểu nhân, vậy tốt hơn công tử cứ đến đó, hỏi lại tiểu thơ thì rõ, tiểu nhân khỏi phải nói.

Chương Phàm bực, nổi giận, nhưng cố dần lòng, nở nụ cười tươi, thốt :

- Tiểu lão đệ khó tánh quá, thôi bỏ qua cho bốn công tử đi. Tiểu thơ từng khen ngợi tiểu lão đệ trước mặt bốn công tử, và khuyên bốn công tử đừng hằn học với lão đệ nữa. Từ nay chúng ta làm lành với nhau, chúng ta thân nhau, bốn công tử hứa sẽ dành nhiều tốt đẹp cho lão đệ!

Yến Thiên Y vuốt mặt hần :

- Một ngày nào đó, công tử sẽ là vị tân cô gia trong gia đình này, công tử sẽ là tân chủ nhân của tiểu nhân, ngày đó công tử đừng quên tiểu nhân nhé! Phải biết tiểu nhân có công lao không nhỏ đấy.

Chương Phàm khoan khoái cực độ đáp :

- Ta mà cưới được tiểu thơ thì ta sẽ ghi công đầu cho người đó! Nhất định người sẽ hài lòng về cách đối xử của ta sau này!

Hần hạ thấp giọng tiếp :

- Người thấy Tiểu Thúy ra sao? Được không? Ta sẽ đứng ra tác hợp cho người với nàng ấy thành vợ chồng với nhau. Người đừng lo, hiện tại có thể bắt nàng xây mộng đẹp được rồi.

Yến Thiên Y giả bộ mừng rỡ, hỏi gấp :

- Thật hả, công tử?

Chương Phàm vỗ ngực :

- Bốn công tử khi nào đi lừa người chứ? Ta bảo chứng với người, là người sẽ được mãn nguyện! Người cứ tin tưởng nơi ta!

Yến Thiên Y nghiêng mình :

- Tiểu nhân xin đa tạ công tử trước!

Chương Phàm nhích tới gần hơn, chồm đầu tới gần sát mặt Yến Thiên Y, hỏi :

- Tiểu thơ nhắn gởi điều gì với ta đâu? Người nói gấp cho ta nghe đi! Ta nóng nảy quá!

Nhìn tả, nhìn hữu, Yến Thiên Y lộ vẻ thần bí, thấp giọng đáp :

- Tiểu thơ bảo như thế này, sau khi đèn nhà đèn lên, công tử hãy đến Thiên Ân miếu gặp tiểu thơ. Tiểu thơ có việc trọng đại gì đó, muốn thảo luận với công tử.

Chương Phàm cao hứng quá, gật đầu lia lịa, kêu lên :

- Con người ta, nếu có tâm thành thì cũng có lúc làm lòng trời cảm động, nên khiến cho tiểu thơ lưu ý đến ta đó, tiểu lão đệ!

Rồi hần hỏi :

- Đây, Tiểu Lang, tại sao tiểu thơ của người không ước hội tại một nơi nào trong phủ, mà lại chọn Thiên Ân miếu, là một địa điểm xa xôi bên ngoài?

Yến Thiên Y giải thích :

- Công tử phải biết, trong phủ hiện nay, nơi nào cũng có người ta canh phòng, và những cuộc ước hội như vậy, nếu để cho kẻ khác phát hiện được, thì còn gì danh diện của tiểu thơ nữa? Công tử hỏi như thế là không chu đáo bằng tiểu thơ rồi đó nhé, tiểu thơ sẽ cười cho mà xem!

Chương Phàm cười hì hì :

- Ta sơ suất quá, người đừng thuật lại với tiểu thơ nhé!

Rồi hần lại hỏi :

- Mà người có biết là đại tiểu thơ sẽ nói gì với ta chẳng?

Trầm ngâm một chút, Yến Thiên Y đáp :

- Tiểu nhân không được hiểu rõ, một việc mà tiểu thư cho rằng trọng đại thì khi nào tiểu thư lại tiết lộ với tiểu nhân? Dù cho tiểu thư có dành cho tiểu nhân ít nhiều hảo cảm, song hảo cảm nào cũng có giới hạn. Bất quá, tiểu nhân chỉ biết như thế này, nhờ Tiểu Thúy vừa thuật lại với tiểu nhân. Là trong mấy hôm nay, tiểu thư buồn bực vô cùng, đến cả cơm nước tiểu thư cũng không màng nghĩ đến. Chừng như tiểu thư tự xét mình đối xử kém đẹp với công tử sao đó, nên hối hận. Phu nhân bảo tiểu thư hãy tìm gặp công tử mà phân trần, xin công tử đừng cố chấp. Có lẽ cuộc ước hẹn này mà có là do nguyên nhân đó, công tử ạ.

Chương Phàm như lên mây, nghe phơ phớt cả thân thể.

Hắn tắc lưỡi, thốt :

- Chân muội khéo lo ngại vãn vợ! Khi nào ta dám phiền hà Chân muội! Ta dám sẵn sàng chết cho Chân muội mà!

Yến Thiên Y tiếp :

- Còn việc này nữa, công tử...

Chương Phàm giục :

- Nói đi! Nói gấp! Người có tánh hay dằn dả quá!

Yến Thiên Y thì thầm :

- Tiểu thư dặn, công tử chỉ đi một mình thôi nhé, đừng dẫn ai theo hết nhé! Mà cũng không nên cho ai biết được cuộc ước hẹn này nhé!

Chương Phàm gật đầu :

- Đương nhiên! Đương nhiên! Ta đâu có quá ngu, Tiểu Lang! Ta phải bảo vệ danh dự của Chân muội chứ! Còn người, người cũng đừng bép xép cái lỗ miệng đấy nhé! Cuộc hôn nhân của ta mà thành tựu rồi, người sẽ được thưởng lớn!

Yến Thiên Y nghiêm giọng :

- Công tử yên chí! Ai cạy răng, tiểu nhân cũng chẳng nói.

Chương Phàm vuốt y phục, thốt :

- Đêm xuống lâu rồi, ta đi ngay bây giờ, ta đến đó trước, chờ tiểu thư.

Yến Thiên Y buông vôi :

- Công tử biết Thiên Ân miếu ở đâu chứ? Ở phía trước tòa lương đình đó.

Chương Phàm gật đầu, đi luôn.

Nhìn theo bóng Chương Phàm, Yến Thiên Y điểm nhẹ một nụ cười, lưng thững bước, trên con đường trở về phòng.

Chàng cần gì phải vội vã? Đến sớm hay đến muộn, cũng thế thôi, chắc chắn là Chương Phàm ở đó chờ, dù chờ đến sáng mai, hẳn cũng chờ.

Nhưng ra khỏi khu hậu viện rồi, chàng không rẽ về phòng quản sự, mà lại đi thẳng ra cửa phủ.

Gặp bọn gia nhân đồng nghiệp, với ai chàng cũng gởi chuyện một vài câu, cuối cùng chàng ra đến bên ngoài, không một ai nghi ngờ gì chàng cả.

Thiên Ân miếu nằm về phía Tây đối với Đại Sum phủ. Một ngôi miếu gần như bỏ hoang, hương tàn, khói lạnh, về đêm có vẻ thê lương vô cùng.

Đêm nay, chàng cũng ước hẹn Hùng Đạo Nguyên. Địa điểm được thay đổi mỗi lần có cuộc ước hẹn, thay đổi rồi, chàng chọn trở lại chỗ cũ, là ngôi miếu này.

Bất quá, họ hẹn gặp nhau trong khu rừng bên hữu ngôi miếu, chứ không phải ngay trong miếu.

Chàng đến gặp Hùng Đạo Nguyên trước.

Chàng hỏi :

- Người đến đây đã lâu chưa?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Thuộc hạ vừa đến thôi, Khôi Thủ!

Yến Thiên Y tiếp :

- Đêm nay, ta sẽ giao cho người một con dê béo mang về Ma Thạch Ba.

Hùng Đạo Nguyên sáng mắt :

- Dê nào đó?

Yến Thiên Y đáp :

- Tinh Lăng Kiếm Chương Phàm, con trai của Quang Luân Chương Sâm, tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm.

Hùng Đạo Nguyên ạ một tiếng :

- Thì ra là tiểu tử đó!

Rồi y tiếp :

- Mấy hôm nay, Khôi Thủ đã gây sóng to gió lớn trong Đại Sum phủ, nghe nói bọn Lạc Mộ Hàn kinh hoàng như điên loạn lên, đến cả chó gà cũng không được yên ổn mà làm cái thân thú vật! Bây giờ, đến lượt con trai của Chương Sâm thất tung! Chúng sẽ nhón nháo như thế nào nữa chứ?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Chỉ sợ lòng người trong liên minh của Lạc Mộ Hàn sẽ rung động, đầu chí tiêu tán, sự kết hợp của họ rồi cũng đến vỡ tan thôi!

Hùng Đạo Nguyên thốt :

- Tuy nhiên, Khôi Thủ cũng phải dè dặt cho lắm...

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta hiểu.

Chàng hỏi :

- Vụ đón chặn Kim Xuyên tam quý và Ôn Sát Liêu Hóa Trúc, kết quả như thế nào?

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Chưa có tin tức chi hết, nhưng có lẽ trong vài hôm nữa thôi, mình sẽ biết kết quả.

Yến Thiên Y tiếp :

- Phải tranh thủ thời gian, Đạo Ngươn.

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Thuộc hạ có sai liên lạc viên mỗi ngày mỗi đi dò thám, nhất định không hề có việc chậm trễ đâu.

Yến Thiên Y đứng lên, tiếp :

- Phần việc của ta, trong Đại Sum phủ, ta đã hoàn thành từng giai đoạn một, các người bên ngoài cũng phải cố gắng, làm cái gì khả quan lên một chút chứ!

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Ai ai cũng nỗ lực hết, Khôi Thủ! Mọi dự định của Khôi Thủ đều được tuân hành, Khôi Thủ yên trí!

Rồi cả hai chia tay, hẹn lại một lần khác, ở một địa điểm khác.

* * * * *

Thiên Ân miếu tuy nhang tàn khói lạnh, song vẫn có người ở.

Miếu hoang tàn, có bóng đèn, tức nhiên có người ở.

Đèn nhỏ ngọn, lồng đèn lại đóng bụi đen dày qua nhiều năm tháng, ánh sáng lơ mơ làm tăng thêm vẻ thâm của cảnh vắng lạnh, hầu như âm u.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, lồng đèn chao, ánh sáng lung linh, tạo nên những bóng chập chờn trông như quỷ hiện về nhảy múa.

Cảnh tượng vừa rộn vừa thảm.

Từ xa xa, Yến Thiên Y nhận ra trong miếu có người khoanh tay đi tới đi lui.

Chàng cùng Hùng Đạo Nguyên chia tay nhau, Hùng Đạo Nguyên đi được mấy bước, chàng gọi lại.

Chàng quên mất việc dụ con dê béo cho Đạo Ngươn, lúc đó mới nhớ ra, nên bảo Hùng Đạo Nguyên chờ.

Chàng tiến về phía tòa lương đình, Hùng Đạo Nguyên lặng lẽ theo sau.

Đêm thanh, cảnh vắng, còn ai cao hứng đến tận ngôi miếu lạnh này?

Không Chương Phàm thì là ai?

Yến Thiên Y điểm một nụ cười.

Trông thấy Yến Thiên Y, Chương Phàm cảm như mình bắt được hòn ngọc vô giá, sấn tới ba bước một, đón chàng.

Không đợi Yến Thiên Y nói gì, hấn hỏi liền :

- Đại tiểu thơ đâu? Đến hay không đến? Ta chờ đây lâu quá rồi, Tiểu Lang! Chẳng hiểu tại sao tiểu thơ lại hẹn ta ở chỗ đây quỷ khí như thế này! Ta rộn người từng chập đó, Tiểu Lang.

Yến Thiên Y thản nhiên đáp :

- Lâu hay mau gì, cũng phải chờ, chứ biết sao bây giờ, công tử? Tiểu thơ ước hẹn, tự nhiên phải đến, nếu chưa đến kịp hẳn là có trở ngại gì đó vào phút cuối. Kiến nhẫn thêm một chút nữa đi, công tử.

Chương Phàm hừ một tiếng :

- Kiên nhẫn! Thì ta kiên nhẫn đây, người chẳng thấy sao? Cứ nôn nao chờ đợi thế này mãi, chắc ta phải điên mất đó, Tiểu Lang!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Hẹn hò tình tự, thì người ta phải chọn chỗ thanh vắng như thế này mới được chứ! Gặp nhau rồi, muốn làm chi thì làm, chẳng sợ bị ngoại nhân phát hiện! Chẳng lẽ công tử thích gặp tiểu thơ giữa chốn đông người? Ở những nơi đó, công tử còn nói năng gì được?

Chương Phàm khoát tay :

- Thôi đi, đừng nói nữa, ta đang nôn nóng đây, người léo nhéo mãi, ta thêm bực! Ta hỏi người, tiểu thơ đến hay không đến? Còn người, người đến đây để làm gì? Hay tiểu thơ sai người đến nói gì với ta?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Tiểu thơ không có nhắn gởi chi hết.

Chương Phàm dậm chân thành thịch :

- Thế tại sao đã hẹn với ta rồi mà nàng còn dằn dụa, chưa chịu đến đây?

Yến Thiên Y mỉm :

- Công tử giống như một con chó thối ba! Cứ ngoắc ngoắc cái đuôi mà chạy rong khắp mọi nẻo đường!

Chương Phàm nổi giận :

- Tên chó má, ai cho phép ngươi mắng ta?

Yến Thiên Y bĩu môi :

- Chương Phàm! Ta ví ngươi với loài súc vật, là còn nể nang ngươi đấy! Thực ra thì ngươi còn kém súc vật, kém xa !

Chương Phàm sôi giận cực độ, hét :

- Ngươi muốn chết hả, tiểu nô tài? Muốn chết, ngươi sẽ chết. Ta thanh toán cho ngươi!

Yến Thiên Y thốt :

- Bình tĩnh lại, Chương Phàm! Ta muốn nói với ngươi câu này...

Chương Phàm quát :

- Câu gì?

Yến Thiên Y tiếp :

- Đó là một câu hỏi, như thế này: Ai bảo ngươi đến đây?

Chương Phàm hét :

- Tiểu thơ ngươi bảo ngươi đến hẹn với ta chứ còn ai nữa?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cuộc ước hẹn, do chính ta nói với ngươi, nhưng không phải tiểu thơ sai ta đến nói với ngươi. Tự ta chủ trương, tự ta bịa chuyện, để ước hẹn với ngươi, bất quá ta mạo danh tiểu thơ mà ước hẹn. Đại tiểu thơ không dính dấp gì đến vụ này, không hay biết gì về vụ này.

Chương Phàm như từ cung trăng rơi xuống, hấn tức uất, hấn lét lên như thú dữ bị thương, quát tháo ầm ĩ :

- Thì ra, tất cả đều do ngươi an bài. Ngươi lừa ta? Ngươi đùa cợt với ta? Tiểu nô gia, ngươi to gan thật! Tiểu súc sanh! Đúng là ngươi chán sống rồi đó! Đừng trách ta tàn nhẫn!

Chợt, Chương Phàm ngưng mắng, hấn quắc mắt nhìn Yến Thiên Y, ánh mắt ngời lên vẻ kỳ dị lẫn tàn độc, một lúc lâu, hấn gằn từng tiếng :

- Ngươi nói, chính ngươi cố ý ước hẹn ta?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy!

36. Chương 36: Chỉ Còn Sớm Muộn

Chương Phàm lại nhìn chàng một lúc nữa, rồi kêu lên :

- Ta hiểu rồi! Ta hạ nhục ngươi mấy lần, ngươi hận, chờ dịp báo hận! Ngươi bịa ra chuyện để dụ dẫn ta đến đây! Hừ! Vậy mà ta cứ tin tưởng nơi ngươi!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Nếu ngươi thông minh hơn một chút, thì khi nào lại tin tưởng nơi ta? Ngươi mạt sát ta quá mức, ta hận ngươi thì có chứ làm gì lại giúp đỡ ngươi xây đắp mộng tình?

Chương Phàm bật cười khanh khách, tỏ vẻ khinh miệt, tiếp :

- Thực hiện một cuộc báo hận, ngươi cần gì mà phải hẹn ta đến đây? Bất cứ nơi nào, nếu ngươi muốn là bốn công tử đến đó ngay, đến để xem ngươi làm gì bốn công tử cho biết. Số phận của ngươi ở trong tay ta

mà, nếu Chân muội không can thiệp, chỗ che người mấy lần trước, thì ta đã cho người về châu Diêm chúa rồi đó. Ta giết người như giết một con kiến, người trong Đại Sum phủ không bao giờ trách cứ ta cả.

Bỗng hần phát hiện ra, Hùng Đạo Nguyên đang đứng sau lưng Yến Thiên Y, hần bật cười ha hả, tiếp :

- Thì ra người hẹn ta đến đây là vì người có thuê côn đồ tiếp trợ người! Tiểu Lang ơi! Đừng nuôi mộng! Dù cho người thuê hàng chục, hàng trăm tên côn đồ, ta cũng chẳng ngại, chứ một tên thì có nghĩa lý gì?

Yến Thiên Y tặc lưỡi :

- Người ngoan cố quá, chết đến nơi rồi mà vẫn còn lớn lối!

Chương Phàm vẫn giữ thái độ hống hách :

- Người hãy chống con mắt, xem bọn công tử thu thập các người!

Hùng Đạo Nguyên hét :

- Cầm cái mõm thúì của người lại!

Yến Thiên Y hỏi :

- Chương Phàm! Người ngoan ngoãn đi theo ta, hay chờ nằm xuống để cho ta vác?

Chương Phàm trừng mắt :

- Người dọa ta? Người làm gì nổi ta?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Ta làm nổi, một mình ta thôi, chẳng cần gì bằng hữu của ta tiếp tay. Ta sẽ cho người nằm xuống đất gấp.

Chương Phàm thách :

- Người có gan thì cứ lướt tới!

Yến Thiên Y gật đầu :

- Chuẩn bị đi, ta lướt tới đây.

Hùng Đạo Nguyên kêu lên :

- Khôi Thủ! Hãy để cho hần...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Khỏi cần.

Chương Phàm sửng sốt, hỏi :

- Tiểu tử đó gọi người bằng gì thế?

Yến Thiên Y không đáp, khẽ nhích động thân hình.

Một vầng đen cuốn tới, chụp xuống đầu Chương Phàm.

Vốn là tay khá, vừa thấy Yến Thiên Y xuất thủ là Chương Phàm biết ngay chàng không phải tay vừa.

Hần kinh hãi, cấp tốc lùi lại.

Yến Thiên Y vọt mình theo, xuất phát luôn một trăm mười một chưởng thần diệu.

Chương Phàm biến sắc, tung bổng người lên không, vùng hai chân đá tới, tận lực kháng cự, nhưng vô ích, hai chân luôn luôn phóng vào khoảng không.

Dĩ nhiên, hần không thể ở mãi trên không, cuối cùng rồi phải đáp xuống.

Yến Thiên Y đảo bộ vòng ra phía hậu của hần, vừa cười hì hì vừa vươn tay tới.

Bàn tay của chàng chạm vào đầu Chương Phàm, chàng đẩy nhẹ, Chương Phàm ngã nhào.

Nhưng hần lẩn mình một vòng, bật đứng lên, giương tròn mắt nhìn Yến Thiên Y.

- Ngã có đau không, Chương công tử?

Chương Phàm hét lên :

- Người là ai?

Yến Thiên Y bình tĩnh đáp :

- Đừng hỏi tại hạ là ai, Chương công tử. Tại hạ là người đã hạ sát Sử Viêm Vượng, Lý Tử Kỳ, tại hạ là người hạ sát Mạnh Hạo, Hoàng Đơn. Ngoài ra tại hạ cũng đã bức bách Công Tôn đại nương ly khai Đại Sum phủ, và tại hoa viên, tại hạ trừ diệt bọn Mã Đại Tân cùng mấy tên phủ vệ. Tại hạ cũng cho Chương công tử biết luôn Lạc Chí Ngang hiện ở trong tay tại hạ và trong chốc lát nữa đây, tại hạ sẽ đưa công tử đến làm bạn với Lạc Chí Ngang ở chốn lao tù.

Chương Phàm kinh hoảng, kêu lên :

- Nhưng người là ai?... Trước kia giữa ta với người, nào có oán thù gì? Ta không quen người, người không biết ta.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Đúng vậy. Ta không thù oán chi người, ta không hề quen biết người, chúng ta hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn vô liên hệ, nhưng bỗng dưng người và lệnh tôn đến Đại Sum phủ, đến với mục đích bất lợi cho Thanh Long xã. Phàm kẻ nào gây bất lợi cho Thanh Long xã, ta xem như cừu địch, do đó ta phải hạ thủ cha con người. Người trước, rồi kể đến lượt phụ thân người.

Chương Phàm bầy giờ mới sợ thực sự.

Sợ, chẳng phải vì đối tượng tài cao, mà sợ vì sa vào tay người Thanh Long xã, thì nếu hần bị chế ngự, chắc gì đối tượng dung tha hần.

Hần phải chết với đối tượng.

Hần lại kêu lên :

- Thế ra, người là người của Thanh Long xã?

Yến Thiên Y lại gật đầu :

- Phải!

Hùng Đạo Nguyên cười lạnh, chen vào :

- Người muốn biết, ta cho biết luôn, biết rõ ràng. Người trước mặt người hiện tại, là bá chủ võ lâm của mấy tỉnh miền Bắc, vị Khôi Thủ của Thanh Long xã, Tổng đường đặt tại Sở Giác Lãnh đó.

Chương Phàm sững sờ.

Niềm sợ hãi tăng gia, hần như chết nửa phần người, không nói năng, không nhúc nhích.

Yến Thiên Y từ từ thốt :

- Chương Phàm, ta không bắt buộc người, ta chỉ khuyên người nên ngoan ngoãn cúi đầu đi, cho ta bắt dẫn đi, giả như bất phục, thì hiện tại vẫn còn cơ hội cho người sử dụng kiếm pháp Tinh Lăng, gồm mười tám thức, do phụ thân người truyền thụ, kiếm pháp gia truyền của người kẻ cũng có hạng lắm, người có thể hy vọng vào tuyệt học đó mà thoát thân. Ta sẵn sàng giành cho người cơ hội tìm lối thoát, nếu người từ khước giải pháp ôn hòa.

Chương Phàm suy nghĩ một lúc lâu.

Yến Thiên Y tiếp :

- Giả như người quyết định giao thủ, thì ta khuyên người luôn, đừng sợ hãi, cứ bình tâm thi thố tài năng, biết đâu người chẳng làm được một việc phi thường? Người mà thoát khỏi tay ta, cả phụ thân người cũng ngưỡng trọng người, và người sẽ có nhiều hy vọng thành hôn với Lạc Chân Chân đấy!

Khuyến khích đối tượng nên xuất thủ chứ đừng thúc thủ, là gián tiếp dọa đối tượng, bởi vì biết đối tượng phải bại là cái chắc.

Sau cùng, Chương Phàm run run giọng nói :

- Người... người là... Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Người thấy ta có điểm nào chứng tỏ sự khác biệt chẳng?

Chương Phàm lẩm nhẩm :

- Thế mà... trước đây mấy hôm, ta đánh người, người không hề phản ứng? Làm sao ta tin được người là Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Người còn ngây thơ quá, Chương Phàm! Ta cam khuất phục để thực hiện mưu đồ, khi mà bề đẳng các người còn một tên sống sót, ta vẫn còn phải cam khuất phục như thường, bởi khi nào liên minh của các người tan rã, là ngày đó Tiểu Lang sẽ trở về với thân phận Yến Thiên Y. Dù cho người có làm gì ta hơn nữa, ta cũng khuất nhục mà, huống hồ một vài ngọn cước, một vài câu mắng nhiếc? Vả lại ta xem những ngọn cước, những ngọn quyền của người như trò trẻ con, thậm tháp gì mà ta phải bận tâm?

Chương Phàm “hừ” một tiếng :

- Yến Thiên Y! Người đừng quá khinh thường ta!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Ta chỉ nói sự thật thôi. Ta xem người như một đứa trẻ, người chống đối với ta, quả thật như trứng trội đá.

Chương Phàm trầm giọng :

- Người khoan vũ nhục ta vội! Bởi vì ta cũng có cốt khí của một kẻ ngang tàng, thà gãy, chứ không chịu cong đầu.

Yến Thiên Y gật gù :

- Hoan nghinh! Ta chờ xem người gỡ cái cốt khí của hạng kiêu hùng ra, cho biết nó như thế nào.

Chương Phàm chột lùi lại hai bước, rút thanh kiếm bên mình, kiếm chạm vỏ kêu “soảng” một tiếng lạnh, thép kiếm lóe sáng trong đêm tối.

Hùng Đạo Nguyên cười lớn :

- Khôi Thủ ời! Hấn cũng gan lì chứ! Nhưng hấn lắm, hấn tưởng làm như thế là tỏ ra một khí hùng, biết đâu mình liều lĩnh một cách ngu xuẩn.

Chương Phàm hét :

- Ta giết người!

Hấn vung kiếm lướt tới.

Hùng Đạo Nguyên cử đôi đoản thương lên chặn liên.

Một tiếng “soảng” vang lên, ngàn tia lửa xẹt, Chương Phàm bị chấn dội về phía hậu năm bước.

Nhưng chẳng phải trường kiếm của Chương Phàm chạm đôi đoản thương của Hùng Đạo Nguyên.

Y có xuất thủ thật, song chiêu thức của y phát xuất chậm.

Chậm hơn Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y rút đoản kiếm vung trước và đoản kiếm chạm trường kiếm, kiếm chạm rồi, Yến Thiên Y đứng nguyên tại chỗ, tay khoanh trước ngực, dáng ung dung, in tường không hề xuất thủ.

Rồi chàng day qua Hùng Đạo Nguyên, cười nhẹ :

- Người vọng động làm chi? Ta thu thập hấn như thò tay vào túi, lấy một món đồ. Cứ đứng đó mà xem, khỏi phải xuất lực cho nhọc.

Hùng Đạo Nguyên đáp :

- Cũng được, Khôi Thủ! Thuộc hạ bắt quá chỉ muốn thay Khôi Thủ làm cái việc nhỏ nhặt mà thôi.

Yến Thiên Y nhìn Chương Phàm, bật cười lớn, chàng giục :

- Vào đi, Chương Phàm! Ta đang chờ đây. Hay là người ngán sợ ta?

Chương Phàm biến sắc mặt xanh dờn, hét :

- Người yên trí, bốn công tử thà chết làm ma chứ không chịu sống rút đầu!

Tay vung, chân lướt, Chương Phàm liền theo câu nói, tấn công nhanh, trường kiếm nhắm yết hầu Yến Thiên Y lao tới.

Yến Thiên Y đứng tại chỗ, khoát cánh tay tả lên, hất thanh kiếm của Chương Phàm bật ra ngoài.

Đường kiếm của hấn lệch đích, dĩ nhiên không gây tổn hại gì cho đối tượng cả, trái lại đà kiếm trầm xuống dưới áp lực của cánh tay địch, kiếm chém đứt một mảnh tà áo trước ngực.

Hấn kinh hãi, cấp tốc lùi lại, loang kiếm lên, bảo vệ phần ngực.

Yến Thiên Y bây giờ mới rời vị trí, tung mình tới, nhập nội, bắt chặp văng kiếm của Chương Phàm.

Song chưởng cùng khoa lên, chưởng ảnh trập trùng, chưởng lực mạnh, khí thế như núi bổ.

Đua với Chương Phàm một lúc, xem mức thành tực của hấn như thế nào, rồi Yến Thiên Y kết thúc trận đấu bằng một thân thủ ảo diệu.

Giữa vùng kiếm ảnh, chàng đảo bộ vòng quanh ra phía hậu của Chương Phàm.

Khi Chương Phàm hoành kiếm đâm ngược về sau, thì Yến Thiên Y đã rút đoản kiếm đâm vào mông hấn, sâu ba tấc.

Động tác của chàng nhanh hơn điện, đâm xong, chàng thu hồi đoản kiếm, tra vào vỏ.

Chương Phàm đi đẩy tới, loạng choạng năm sáu bước, ngã xuống.

Hùng Đạo Nguyên tiến lên, khóa hai tay Chương Phàm, chụp thanh trường kiếm quăng đi xa.

Đau quá, Chương Phàm rít lên :

- Các người định làm gì ta? Cho các người biết, gia gia ta sẽ chẳng dung tha các người đâu!

Hùng Đạo Nguyên cười lớn :

- Đó là việc sau, người đề cập đến trong lúc này, cũng chẳng dọa khiếp ai được, huống chi, bọn ta đâu có xem gia gia người ra cái quái gì?

Yến Thiên Y bảo :

- Mang hấn đi, Đạo Ngươn. Nhớ là đừng nhốt chung phòng với Lạc Chí Ngang nhé! Cho hấn hưởng chế độ lao tù tương đồng với Lạc Chí Ngang thì được, nhốt chung nhà cũng được, nhưng tuyệt đối không được chung phòng giam.

Hùng Đạo Nguyên vâng một tiếng.

Yến Thiên Y dặn thêm :

- Do đường tắt mà về, phải cẩn thận, đừng để lộ hình tích. Thôi, đi đi.

Hùng Đạo Nguyên lại vâng một tiếng, đưa tay điểm vào huyệt mê trên mình Chương Phàm, đoạn nghiêng mình chào vị Khôi Thủ, rồi đi luôn.

Chờ cho Hùng Đạo Nguyên đi khuất, Yến Thiên Y từ từ trở về Đại Sum phủ.

* * * * *

Sáng hôm sau.

Ăn điểm tâm xong, Yến Thiên Y mang chén bát của chàng đến hồ nước rửa ráy.

Bỗng, Tùng Triệu từ xa hơ hải chạy đến.

Yến Thiên Y trầm giọng trách :

- Lão đệ sơ suất quá. Nơi đây đâu có phải là chỗ thuận tiện cho mình gặp nhau? Có việc gì mà lão đệ hấp tấp thế?

Tùng Triệu vừa thở, vừa đáp :

- Không có chi quan hệ. Bất quá, tiểu nhân mang một tin mới đến cho đại hiệp thôi.

Đoạn, hần hỏi :

- Con trai của Chương Sâm thất tung trong đêm rồi, có phải đại hiệp hạ thủ chăng?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải! Gã đã được mang đi, an trí một nơi.

Tùng Triệu tiếp :

- Chương Sâm chờ suốt đêm, chẳng thấy con trai lão trở về bèn đến Phủ Tông, báo tin, lúc lão ta đến nơi, thì đêm chưa tàn, lão nóng nảy quá, bất chấp lịch sự, gọi phá giấc ngủ của Phủ Tông. Hiện tại, tuy sự việc chưa được tiết lộ ra ngoài, song lão ta và Phủ Tông đều nghĩ rằng Chương Phàm theo dấu Lạc Chí Ngang, cùng chung số phận.

Yến Thiên Y thốt :

- Cái đó không thành vấn đề, bởi sớm muộn gì rồi họ cũng phát hiện ra.

Tùng Triệu lộ vẻ lo, tiếp :

- Tiểu nhân không quan tâm đến việc đó, mà chỉ đề cập đến hậu quả của nó thôi. Hậu quả đó như thế này: Họ kết luận là, hoặc trong Đại Sum phủ có gian tế ẩn mình, hoặc một nhân vật trong liên minh phản bội. Song, họ tin tưởng vào lẽ thứ nhất hơn, bởi hung thủ biết rõ về lối sinh hoạt trong phủ, biết các ngõ ngách, đường lối, biết luôn cả tánh, tập quán của mỗi người. Biến cố chỉ phát sanh trong vòng tháng này thôi, thì theo suy đó, họ cho rằng những kẻ mới vào làm công trong phủ từ ba tháng trở lại đây, là đáng nghi ngờ, còn những gia nhân cũ thì không đáng nghi lắm, bởi nếu là người cũ thì không phải chờ đợi lâu đến ngày nay mới hành động. Họ bèn quyết định điều tra những người mới vào phủ từ ba tháng trở lại đây, trong số đó đương nhiên có đại hiệp.

Yến Thiên Y trầm ngâm một lúc, đoạn thốt :

- Tuy tại hạ tạo một lai lịch cực kỳ chu mật, song ai dám bảo đảm là họ chẳng nghi ngờ? Mà họ chẳng phải là những minh quân, họ đâu cần tưởng đến niềm oan ức của kẻ khác, cho nên tại hạ ngại họ dám làm liều, biến nghi ngờ thành võ đoán, rồi đề quyết, bất chấp có hại cho tại hạ. Tuy nhiên, nếu cuộc điều tra của họ đi dần từ trên xuống dưới, tới phiên tại hạ, ít nhất cũng phải mất mấy hôm. Với thời gian mấy hôm đó, tại hạ có thể hoàn thành mọi công tác trong Đại Sum phủ. Thiết tưởng chẳng có gì đáng lo cho lắm, lão đệ. Thực ra, mãi đến bây giờ, họ mới nghĩ đến việc điều tra, thì kể hơi muộn.

Dừng lại một chút, chàng tiếp :

- Bất quá, tại hạ phải dứt giai đoạn hành động thôi, công tác đòi hỏi mười hôm, thì tại hạ phải cố gắng xúc tiến sao cho trong vòng đôi ngày là hoàn tất. Một thì có một thật, song trước cái thể chẳng dặng dưng, thì còn biết làm gì hơn?

Tùng Triệu hỏi :

- Tiểu nhân phải làm gì để tiếp trợ đại hiệp?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Lão đệ khỏi phải làm gì cả, ngoài các việc cho tại hạ biết tin tức quan trọng. Bởi dù muốn dù không, chúng ta cũng phải nhìn nhận là việc làm rất nguy hiểm, mà lão đệ chưa đủ sức chia sẻ lao nhọc với tại hạ, như vậy thì không nên mạo hiểm làm gì, chẳng những vô ích, mà lại thiệt thân oan uổng.

Chàng hỏi thăm đến tình cảnh của huynh trưởng của Tùng Triệu, họ chuyện trò với nhau một lúc nữa, đoạn Tùng Triệu cáo thoái.

Còn lại một mình, Yến Thiên Y trầm tư mặc tưởng.

Chàng sẽ thành công chăng?

Chàng sẽ được an toàn trở về Sở Giác Lãnh chăng? Dù sao thì chàng cũng phải lưu lại, làm song mấy việc còn dở dang.

37. Chương 37: Chơi Trò Ly Gián

Vào giờ Ngọ hôm đó, Tôn Vân Đình sai Yến Thiên Y ra phố, đến hiện buôn gạo Thái Hòa thanh toán một phí khoản.

Nhân dịp này, chàng đến hiệu buôn nhang đèn của Thanh Long xã tại con đường Tẩu Mã, truyền lệnh cho vị chủ hiệu vốn là một đại đầu lĩnh tên Hồng Phúc Thái, đêm nay canh ba, dẫn hết lực lượng tại Ma Thạch Ba, tấn công Thiên Nhân đường, sau đó liền trong đêm, tấn công luôn Phác Hoa bang.

Chàng đưa ra nguyên tắc hành động, là tốc chiến, tốc thắng, càng nhanh càng hay, nhất định phải thu thập hiệu quả tối đa.

Đương nhiên, mục tiêu chính phải là Đường chủ Thiên Nhân đường và Bang chủ Phác Hoa bang.

Bằng mọi giá, phải hạ cho kỳ được hai nhân vật này.

Tổng đường của Thiên Nhân đường đặt tại Lộc Bộ tập, Tổng đàn của Phác Hoa bang đặt trên Thái Cương Lĩnh, hai nơi cách nhau độ ba mươi dặm và hai nơi cùng cách huyện thành Thường Đức độ sáu mươi dặm. Nếu hành động nhanh, thì công tác sẽ được hoàn thành ngay trong đêm, luôn cho cả hai nơi, trước khi trời sáng.

Có nhiều hy vọng thành công đúng thời gian dự tính lắm, bởi tử sĩ gồm hai trăm người, lại do chính Trang Không Ly chỉ huy.

Dĩ nhiên, công tác đòi hỏi hy sinh, bởi hành động như vậy là mạo hiểm, không kể vất vả, lao nhọc.

Vì hành động có ảnh hưởng lớn lao đến đại cuộc, nên Yến Thiên Y yêu cầu mọi người nỗ lực để đạt thành quả mong muốn.

Sở dĩ Yến Thiên Y xúc tiến cuộc tấn công hai nơi này sớm hơn dự định là vì chàng muốn cắt đứt mọi ngoại viện của Đại Sum phủ, đồng thời gây chấn động cho địch, cả trong lẫn ngoài đều không kịp trở tay.

Từ trong hiệu buôn nhang đèn bước ra, Yến Thiên Y mặc chiếc áo xanh dài, đầu đội mũ, có dải trắng lòng thông sau lưng, chân mang giày, tay cầm quạt.

Chàng cải trang thành một thư sinh.

Chàng còn nốc mấy ngụm rượu, để khi nói chuyện, hơi rượu bốc ra.

Ra khỏi hiệu rồi, chàng bước thấp, bước cao, loạng choạng tiến về phía cửa Bắc huyện thành.

Nơi đó, có cơ sở của Lực Tự giáo trường.

Nơi cổng trường sở, có tấm biển lớn, biển khắc bốn chữ: Lực Bạt Sơn Hà. Hai bên cửa, túc trực một số đại hán lực lưỡng, dàn thành hai hàng, mỗi hàng sáu người.

Yến Thiên Y vẫn chệnh choạng bước, làm như chẳng thấy hai hàng đại hán, từ bên ngoài đi thẳng vào cửa.

Hai tên giữ cửa trong số mười hai tay đại hán đó, lập tức bước ra, chặn đường.

Một trong hai tên quát lớn :

- Ý, ý! Tiên sinh muốn gì chứ? Bọn này đứng đây lù lù trước mắt, tiên sinh không trông thấy à? Ít nhất cũng phải gọi, phải hỏi chớ. Chẳng lẽ bọn này đứng đây chỉ để làm cảnh, chứ không có một phận sự gì sao?

Nhìn qua tả, nhìn trở lại hữu, rồi nhìn đại hán trước mặt, quan sát một lúc, Yến Thiên Y cất giọng sắc mùi rượu, thốt :

- Cũng may mà các vị ngó mặt ngoài, lại lên tiếng lên tằm, chứ nếu không thì bốn nhân cứ tưởng các vị là những hình tượng được trưng bày trước cổng miếu đường, như những tượng lù đầu trâu mặt ngựa đấy mà! Thì ra, các vị là những con người sống!

Đại hán vừa cất tiếng quát trước đó, liền quát tiếp :

- Tiên sanh này! Muốn chết hay sao chứ? Nốc rượu ở đâu đến say mất cả lý trí, rồi chân quàng chân xiềng, lết đến đây, cả tiếng mắng người ta là trâu là ngựa? Tiên sanh muốn giở thói ngông cuồng, thì đi nơi khác mà giở, đứng đó léo nhéo chỉ sợ mất mạng đấy.

Một đại hán khác cất tiếng :

- Có lẽ đầu tiểu tử này ngứa ngáy sao đó, nên tìm đến đây nhờ chúng ta nện cho một lúc.

Yến Thiên Y cười tít, ngẩng mặt lên, đầu nghiêng nghiêng, mắt lem nhem hi hí, nhìn đối tượng rồi gật gù thốt :

- Bây giờ, bốn nhân mới trông thấy rõ ràng! Thì ra, đây là trường sở Lực Tự giáo trường mà! Nhưng bốn nhân xin hỏi, Lực Tự giáo trường là cái gì? Giáo là dạy, dạy người ta cưỡi gà, trộm chó phải không? Hay dạy người ta đón đường cướp giết? Hay đốt nhà, đoạt cửa? Các vị ở đây, chuyên dụ dỗ người lương thiện làm điều ác, các vị tụ tập với nhau để lừa bịp, lập đảng húng hiếp thiên hạ? Đáng lẽ phải xưng là Thổ Phỉ giáo trường mới đúng hơn đấy. Dạy người dùng võ lực húng hiếp người, như vậy thì còn ra cái quái gì, hả?

Đại hán đối thoại đầu tiên trợn ngược đôi mắt, hét :

- Tên khốn nạn! Người mở miệng thúí mắng ai thế? Ta sẽ đập chết ngươi, lột da, xé xác ngươi cho mà xem! Nói mà không làm, ta thề chẳng phải là lão Hồ!

Yến Thiên Y cười hì hì :

- Không là lão Hồ thì là lão Cầu à?

Một đại hán mặt ồm, rít lên :

- Đúng là hán tìm đến đây để sinh sự!

Mười hai đại hán cùng một lượt xông vào, bao vây Yến Thiên Y.

Đại hán to mắt hừ hừ luôn mấy tiếng, gằn giọng :

- Con mẹ nó, giáo trường đâu có phải là nơi bọn hạ đẳng cùng lưu muốn đến lúc nào thì đến, muốn mắng ai thì mắng? Dù cho hạo hán giang hồ, hào kiệt võ lâm nghe đến bốn tiếng Lực Tự giáo trường, cũng phải tỏ vẻ kính mộ, huống hồ một gã thư sinh chưa ráo máu đầu? Tiểu tử này muốn chết rõ ràng.

Hắn hô lên một tiếng.

Mười một đại hán kia cùng khoa tay, toan dậm chân.

Yến Thiên Y kêu lên :

- Cái gì kỳ vậy? Hả? Cái gì kỳ vậy chứ? Các người đúng là cường đạo, là thổ phỉ mà! Giữa ban ngày ban mặt, vô cớ hành hung người ta à? Các người có biết vương pháp là gì không? Ta đã biết trước mà, giáo trường các người chỉ là một nơi chứa sài lang, hổ báo, chuyên sống trên xương máu dân lành mà! Từ Tổng giáo đầu các người, xuống đến tên hèn mọn nhất, trong giáo trường tất cả đều là một phần bi bở, vô sỉ, một lũ súc sanh...

Đại hán to mắt đỏ mặt bừng bừng, quát to như sấm :

- Đánh! Đánh cho ta! Cứ đánh chết hẳn cho ta!

Mười một đại hán kia cùng hét lên, cùng vung tay, ập vào.

Mười hai đại hán cùng đánh thốc vào trung tâm, cùng đá thốc vào.

Nhưng mục tiêu tại trung tâm biến mất.

Thành thử, tả tràn qua, hữu tràn lại, kẻ xông tới, hậu tiến lên, tay quơ, chân quét, tự đánh, tự đá nhau, rồi cùng kêu trời inh ỏi.

Chúng đánh, đá cực mạnh, tên nào trúng đòn là phải trúng nặng, sau đợt tấn công thứ nhất, có nửa số người ngã quỵ, cựa quậy mình mãi mà không tài nào đứng lên nổi.

Trong khi đó, Yến Thiên Y lại chệnh choạng tiến về phía cửa.

Chàng vượt qua ngưỡng cổng, vào đến sân trong.

Các đại hán, tên nào còn chạy được, cứ chạy, tên nào không chạy được, cứ bò, cứ lết. Chạy, bò, lết theo chàng.

Đồng thời, chúng hô to :

- Các đệ huynh ơi! Nguy! Nguy rồi! Kẻ địch đã đến cửa! Hãy chuẩn bị gấp...

Từ hai dãy nhà bên sân, từ dãy nhà phía trước mặt, có tiếng gọi nhau vang dội, có tiếng chân chạy rầm rập, rồi bóng người lao nhao, sau cùng hơn mười người cầm vũ khí xông vào.

Nhưng, khi thấy Yến Thiên Y, chỉ đơn độc một mình, tất cả đều sững sốt.

Một người, thì làm gì dám xung phá giáo trường, mà gọi là địch được chứ?

Tuy nhiên, chúng cũng ào tới, bao vây Yến Thiên Y.

Và, tên nào cũng có vẻ hờm hờm, tay lăm lăm vũ khí, sẵn sàng xuất chiêu.

Ba nhân vật xuất hiện tại cửa sảnh đường, cả ba có hình dáng quái dị, lối ăn mặc cũng rất quái dị.

Cả ba từ cửa sảnh, tiến ra sân.

Hai có thân vóc cao, một thì lùn, nhân vật lùn đi trước.

Họ vận y phục chẹt, màu tro, nơi ngực áo có thêu chữ Lực, hiển nhiên họ là những tay có hạng trong Lực Tự giáo trường.

Người lùn rất mập, đầu to, mặt có vằn vện, như quả dưa kéo chỉ xanh.

Bọn người đang bao vây Yến Thiên Y lập tức mở một lối trống, cho ba nhân vật đó tiến tới.

Người lùn mập nhìn Yến Thiên Y một lúc, đoạn cất giọng mũi, hỏi :

- Tiểu tử! Người muốn gì?

Yến Thiên Y cười ha hả :

- Hỏi nghe hay chưa! Mà người là cái quái gì chứ?

Hai người cao biến sắc mặt.

Người lùn khoát tay, ngăn chặn, rồi nói với giọng trống mái :

- Ta à? Ta là Đại giáo đầu trong Lực Tự giáo trường, tên Bao Chí Thành, ngoại hiệu Nô Phong Long, còn hai vị phía sau ta, cũng đều là Đại giáo đầu, một là Đả Ngưu Quấy Thi Thọ Đường, một là Đại Khảo Trừu Cổ Hưng. Tính hiếu kỳ của người đã được thỏa mãn chưa?

Yến Thiên Y nheo nheo mắt :

- Thì ra các vị là Bao thủ giáo và hai đại giáo! Còn tại hạ là Chương Phàm, con trai của Chương Sâm. Tại hạ có ngoại hiệu Tinh Lăng Kiếm, gia phụ là Quang Luân, tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm. Thật tại hạ thất lễ với các vị quá.

Bao Chí Thành giật mình, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, bật cười lớn, sửa thái độ ôn hòa, thốt :

- Tại hạ cứ tưởng cường địch nào ở đâu đến giờ thối ngông cuồng, không ngờ cùng là người nhà cả! Cũng may mà tại hạ ra đây sớm, chứ nếu không thì có chuyện không đẹp xảy ra rồi! Mình xí xóa hết, Chương thiếu hiệp nhé!

Đảo mắt nhìn quanh bọn đại hán, như để cảnh cáo chúng, đoạn tiếp :

- Lĩnh tôn mạnh giỏi chứ, thiếu hiệp? Hôm đại hội tại Đại Sum phủ, tại hạ được hân hạnh tiếp xúc với lĩnh tôn. Lão nhân gia còn quắc thước vô cùng...

Yến Thiên Y vừa đổi lối xưng hô, lại đổi một lượt nữa, chàng lạnh lùng thốt :

- Nay, họ Bao! Đừng có vuốt đuôi ngựa, trơ trẽn lắm! Hôm nay, thiếu gia nhất định phải đòi người cho kỳ được một công đạo.

Bao Chí Thành sững sờ.

Cổ dẫn cơn giận, y thốt :

- Chương thiếu huynh nói cái chi, tại hạ không hiểu gì hết? Có lẽ Chương thiếu huynh gặp lúc vui tính, thành quá chén, nên nghĩ lầm sao đó chăng? Không sao, thiếu huynh hãy vào sảnh đường, dùng chung trà nóng, giải cơn men, nếu cái bọn đồ đệ của tại hạ có xúc phạm đến thiếu huynh, thì tại hạ xin chịu lỗi, và hứa sẽ giáo huấn chúng thật kỹ, để từ nay chúng không còn dám lố lăng nữa.

Bao Chí Thành xử sự như vậy là rất mực ôn hòa, chịu nhún nhường giữ tròn niềm thuận thảo, duy trì tình giao hữu với nhau.

Còn gì hợp tình, hợp lý hơn?

Nhưng Yến Thiên Y là một Chương Phàm giả hiệu, đến đây với mục đích đặc biệt, bằng một nguyên nhân giả tạo, thì khi nào chàng dừng lại ở mấy tiếng cầu tình đó?

Chàng trợn mắt lên, hét :

- Người cho rằng thiếu gia say sưa, nói càn, nói bướng phải không? Nay, thiếu gia cho người biết, dù người có bò la bò lét dưới chân thiếu gia, vấp đầu van xin, thiếu gia cũng chẳng dung tha đâu! Lực Tự giáo trường là nơi dung chứa toàn lũ súc sanh mà! Hôm nay thiếu gia quyết đánh chết lũ súc sanh này mới hả cho!

Bao Chí Thành nghe máu sôi trào trong huyết quản, cao giọng phản đối :

- Sở dĩ tại hạ nhún nhường là vì tại hạ nể mặt lĩnh tôn và Đại Sum phủ đấy, tại hạ không muốn gây tổn thương niềm hòa khí giữa bằng hữu với nhau, chứ chẳng phải tại hạ ngán gì ai đâu. Tại sao thiếu gia vô cớ mắng người? Chẳng lẽ vì gia đình thiếu giáo dục mà thiếu gia quen thói ngông cuồng?

Yến Thiên Y nhảy dựng lên, cả tiếng mắng lại :

- Câm họng! Con mẹ nó, câm cái họng thú vị của người lại! Người là cái quái gì chứ? Cả lũ các người là những cái quái gì chứ? Thiếu gia ngông cuồng? Thiếu gia kém giáo dục? Khi nào thiếu gia nhìn nhận lũ cầu trệ các người là bằng hữu? Có gan cứ bước tới đây, so chiêu với thiếu gia đi! Hôm nay thiếu gia quyết đập nát giáo trường của các người, thiếu gia phá vỡ cái ổ đầu trộm đuôi cướp của các người, trừ hại cho dân lành! Bọn các người ngoài mặt thì giả nhân giả nghĩa, bên trong thì nuôi dưỡng cái tâm sai lang hổ báo, sớm hòa tối phản, cho nên nghĩa phụ và gia gia ta không yên tâm, sai ta ngầm ngầm điều tra! Hừ! Cũng may mà ta phát giác ra sớm hành vi ô nhục của các người, chứ nếu không thì đại sự của bọn ta phải hỏng, bởi nhầm

lấn dung tưng các người trong hàng ngũ liên minh! Hừ, cái ngữ này thì sớm muộn gì cũng phản phúc, cũng dám bán bằng hữu như thường!

Yến Thiên Y cố ý mắng già.

Bọn Lực Tự giáo trưởng run người lên, mắt người nào cũng đổ lửa.

Yến Thiên Y càng hăng say mắng.

Cuối cùng, Bao Chí Thành hết phương dần lòng, hét :

- Bắt hẩn cho ta!

Lệnh ban ra rồi, Thi Thọ Đường hành động trước hơn ai hết.

Y vung chiếc thiết quấy to lớn, đập xuống đầu Yến Thiên Y.

Đại Kháo Trừu Cổ Hưng cũng không chịu kém, từ một bên vọt vào, đánh luôn hai cánh chỏ.

Yến Thiên Y trần mình né tránh.

Cùng lúc đó ba thanh đao bay qua.

Cuộc hỗn chiến khai diễn, ác liệt ngay từ phút giây đầu.

Đến lượt Bao Chí Thành cũng vào cuộc luôn, y sử dụng thanh Long Thiết kiếm, kiếm pháp của y thật quả cao cường, với một chiêu, y biến thành mười hai thức, mỗi thức nhắm vào một yếu huyệt của Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y tung hoành bay, nhảy giữa rừng đao kiếm quấy, như dượt võ giữa chốn không người.

Cuộc đấu kéo dài một lúc, bỗng Bao Chí Thành kêu oai lên một tiếng, rồi nhảy ra ngoài vòng chiến.

Máu tươi chảy nơi đùi hữu của y.

Bọn Lực Tự giáo trưởng kinh hãi, cùng tản dần ra xa, đứng đó mà la, mà hét, không dám ồ ạt tấn công như trước.

Vừa lúc đó, một lão nhân có thân vóc khôi vĩ xuất hiện, kèm theo ba vị mà Yến Thiên Y đoán chừng là bọn Đại giáo đầu.

Lão nhân có bộ râu cực dài, râu và tóc đều bạc trắng.

Yến Thiên Y cười thâm, cố ý không màng đến lão, hờm hờm thanh kiếm như sắp sửa thừa cơ sẵn đánh bọn đệ tử giáo trưởng.

Lão nhân hét :

- Chương Phàm! Người định gây tại họa tày trời, để gia gia người gánh lấy hậu quả phải không?

Yến Thiên Y hừ một tiếng lớn, hỏi :

- Người là ai? Có tư cách gì trách cứ thiếu gia? Ta không ngại ai hết, dù người tuổi cao tác lớn!

Lão nhân cao giọng nói :

- Ta là Tiêu Tiến, ngoại hiệu Bạch Nhiêm Khách, Tổng giáo đầu Lực Tự giáo trưởng. Chương Phàm! Ta chỉ sợ người sinh cường rồi để khổ cho gia gia người gánh chịu đấy thôi.

Yến Thiên Y vờ kính nhường một chút, dịu giọng đáp :

- Thì ra Tổng giáo đầu Tiêu lão tiên bối! Nghĩa phụ và gia gia vẫn bốn sai vẫn bối đến đây, xem tiềm lực nhân thủ của quý giáo trưởng như thế nào, để phân phối công tác trong chiến dịch tương lai, ngờ đâu quý đệ tử quá hung hăng, khinh người cực độ, vẫn bối vừa đến cửa...

Tiêu Tiến trầm giọng chặn lời :

- Ta đã nghe hết đầu đuôi câu chuyện, người khỏi phải nói nữa. Hãy về đi, ta không muốn làm khó chi người, Chương Phàm! Về tỏ lại với lệnh tôn và Phủ Tông, rằng Lực Tự giáo trưởng hèn mọn, người ít, sức kém,

không đức, không tài, giáo trưởng chỉ quy tụ toàn là đầu trộm đuôi cướp, ăn hại, sáng đồ bác, chiều rượu chè, say sưa be bét, chẳng làm nên trò trống gì. Bổng giáo trưởng tự lượng sức mình, xin rút lui ra khỏi liên minh, từ nay đơn thân độc lực mà ứng phó với mọi khó khăn trên đường doanh nghiệp, có lợi thì nhờ, có hại thì tự mình chịu, chẳng dám kêu gọi đến ai. Bổng giáo trưởng cam chịu, chẳng dám kêu gọi đến ai. Bổng giáo trưởng cam tâm tự lập hơn là bám theo đuôi ngựa của Đại Sum phủ, gây phiền phức cho Phủ Tông. Việc người làm hôm nay, ta nghĩ tình giao hảo của ngày trước mà bỏ qua cho, từ nay, mọi liên hệ giữa Lực Tự giáo trưởng và Đại Sum phủ cầm như đứt khoát.

Yến Thiên Y vờ kinh ngạc, gấp giọng phân trần :

- Tiêu... Tiêu lão bá... Lão bá nói thế...

Tiêu Tiến khoát tay, cười lạnh, tiếp :

- Mọi việc đến đây xem như chấm dứt, người cứ về, đừng nói gì hơn. Giáo trưởng của ta bất quá chỉ là một ngôi miếu nhỏ, không dám phụng nghinh một vị thần trọng đại tôn thờ! Xin tôn thần hãy trở về núi cho bốn giáo trưởng được yên ổn!

Đoạn, lão quát :

- Mở lối, nhường đường, tiễn khách ra về!

Không đợi nghe Yến Thiên Y nói gì, Tiêu Tiến quay mình, trở vào đại sảnh.

Mọi người ôm hận, song không ai dám trái lệnh Tổng giáo đầu, cùng tản ra hai bên, nhường lối cho Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y cúi đầu, sụp mặt, thất thủ bước ra...

* * * * *

Có thể nói, cái kế ly gián này, Yến Thiên Y thực hiện khá chu đáo, và thu thập kết quả hoàn hảo.

Chàng đã dò xét, biết rõ giữa Lực Tự giáo trưởng và cha con họ Chương, chẳng có tình cảm chi nồng nhiệt lắm. Trừ Tiêu Tiến ra, có lẽ trong giáo trưởng chưa một ai biết mặt Chương Sâm, nói chi là Chương Phàm?

Không ai biết mặt Chương Phàm, thì chàng giả mạo Chương Phàm là điều rất dễ.

Và, không ai nghi ngờ có sự giả mạo đó được.

Chương Phàm, nghiệp dĩ đã thất tung, mà sự thất tung của hắn chưa được chánh thức công bố, thì Lạc Mộ Hàn và Chương Sâm làm sao phân biệt, khi chứng nhân vắng mặt, khi sự tình chưa công khai hóa?

Ít nhất, cũng trong thời gian ngắn, mối hiềm khích giữa song phương có hiệu lực thuận lợi cho Yến Thiên Y nhiều.

Sau thời gian đó, giả như sự thật phô bày, thì việc đã rồi, chàng còn lo ngại gì nữa?

Thế là chàng đã tạm thời loại bớt một trợ lực của Đại Sum phủ.

Hôm đó, trước bữa ăn tối, người nào đó trong Đại Sum phủ bắt được tin Chương Phàm đại náo Lực Tự giáo trưởng.

Người ta lại một phen nhốn nháo. Nhân tâm dao động rõ ràng.

Lạc Mộ Hàn bèn phái Chương Sâm và Bồ Hòa Kính đến tận trường sở Lực Tự giáo trưởng để hỏi qua sự tình.

Nhưng, đâu phải một sớm một chiều mà người ta phơi pha được một sĩ nhục nặng nề như vậy?

Người ta không vịn vào đó mà sanh thù, là quý lắm rồi, bảo người ta bỏ luôn hiềm khích, thì chẳng hóa ra, muốn mắng ai cứ mắng, mắng bằng thích rồi tự tiện bảo phơi pha?

Yến Thiên Y bình thần làm công việc vặt tại phòng quản sự.

Bồng, Tùng Triệu hót hơ hót hải chạy đến, mồ hôi mồ kê nhễ nhãi, ướt cả đầu, cả mặt, chảy xuống ròng ròng, đầm luôn cả ngực áo.

Y quăng ánh mắt sang Yến Thiên Y, đoạn gọi Tôn Vân Đình :

- Tổng quản ơi! Gọi y sư gấp!

Tôn Vân Đình đang ngồi trên ghế, vụt đứng lên, hỏi gấp :

- Việc gì thế, Tùng lão đệ?

Tùng Triệu vừa đẩy Tôn Vân Đình ra cửa vừa đáp :

- Có hai huynh đệ đang ở tại hoa sảnh, họ vừa từ miền Bắc chạy vất chân lên cổ về đây, họ sắp chết đến nơi, phải gọi y sư chữa trị gấp cho họ...

Tôn Vân Đình cau mày :

- Mà việc gì chứ? Lão đệ chẳng cho biết gì hết...

Tùng Triệu giục :

- Tổng quản ra đó thì hiểu. Hai huynh đệ đó, do bồn phũ sai phái nom theo Kim Xuyên tam quỷ và Ôn Sát Liêu Hóa Trúc, để giám thị tình hình và thông tin về phũ.

Tôn Vân Đình lắc đầu, bước ra cửa.

Tùng Triệu bước theo ra ngoài, nhìn trước nhìn sau chẳng thấy ai, bèn trở vào báo cáo với Yến Thiên Y :

- Theo tin tức vừa chuyển đến, thì Ôn Sát Liêu Hóa Trúc vừa đến Ngưu Minh Thạch và Kim Xuyên tam quỷ vừa đến Tổng đàn Hồng Trù bang, liền gặp ngay người của Thanh Long xã đón chặn. Ôn Sát và Tam Quỷ đều bị giết chết hết. Đại chấp pháp Âm Phụ Cửu hạ sát Kim Xuyên tam quỷ, còn Ôn Sát thì bị Ứng Thanh Qua nhị lân chúa trừ diệt. Bên Thanh Long xã chỉ có hai toán người, mỗi toán gồm hai người nhưng chỉ có một người xuất thủ thôi.

Yến Thiên Y bình tĩnh gật đầu :

- Thế càng hay.

Rồi chàng chỉnh Tùng Triệu :

- Đến bây giờ mà Tùng lão đệ cũng chưa luyện được một định thuật khả quan, động một chút là mỗi kích thích, kinh hoàng mất cả thường thái! Có hại lắm đấy nhé! Phải biết, hiện tại người trong Đại Sum phũ đang bị nghi ngờ, từ trên xuống dưới, lão đệ cứ quỳnh quáng lên như vậy mãi, có ngày họ truy ra được thì mất mạng chứ chẳng chơi!

Tùng Triệu kêu nhỏ :

- Sự tình rùng rợn quá đi, đại hiệp! Tiểu nhân dù cố trấn định tâm thần, cũng không giữ được bình tĩnh.

Yến Thiên Y tiếp :

- Việc bọn Ôn Sát và Tam Quỷ bị giết, vốn trong chỗ dự liệu của tại hạ, ngoài ra tại hạ cũng hiểu luôn, người nào trong Thanh Long xã phụ trách trừ diệt tên nào. Còn hai cao thủ đi theo Âm Phụ Cửu và Ứng Thanh Qua, chính là hai tên Vệ Sơn Long chứ chẳng phải ai khác.

Dừng lại một chút, chàng trầm giọng tiếp :

- Điều đáng trách Tùng lão đệ, là Lạc Mộ Hàn có sai phái hai thuộc hạ đi theo bọn Ôn Sát và Tam quỷ, thế mà lão đệ chẳng biết chi hết, do đó tại hạ nhận thấy cái lối dò thám tình hình mà lão đệ áp dụng, còn kém cỏi lắm.

Tùng Triệu biết lỗi, cúi đầu không đáp.

Yến Thiên Y cảnh cáo :

- Lạc Mộ Hàn là con người thâm trầm, lão ấy không hề làm việc gì mà không rào trước đón sau, có thể bảo là lão dám hiểu kết quả sự việc trước khi sự việc tiến hành. Cho nên, đáng lẽ ra, cái tin bọn Ôn Sát và Tam quỷ bị hạ đây, tại hạ phải hay trước lão, song nhờ lão hành sự chu đáo, thành ra lão hay trước tại hạ.

Tùng Triệu thở dài.

Một lúc lâu, hần hỏi :

- Còn việc đại náo Lực Tự giáo trường, có phải...

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Giả như chính tại hạ gây nên, thì sao?

Tùng Triệu lắc đầu :

- Không tưởng tượng nổi, đại hiệp!

Yến Thiên Y tiếp :

- Chưa hết đâu, lão đệ. Còn nữa, còn dài dài, lão đệ cứ chờ xem.

Tùng Triệu trở mắt :

- Còn gì nữa? Bao nhiêu đó chưa đủ sao, đại hiệp?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Biết thế nào là đủ, thế nào là thiếu? Tại hạ phải tiếp tục hành động, đến khi nào thời cơ thuận tiện chấm dứt, đến khi nào Lạc Mộ Hàn hối tâm, chịu giảng hòa, bỏ chiến. Tại hạ còn nhiều kế hoạch, kế hoạch áp dụng bên trong Đại Sum phủ, kế hoạch thi hành bên ngoài, mọi kế hoạch sẽ được thực hiện, giả như Lạc Mộ Hàn cương quyết chủ chiến thì tại hạ chẳng còn cách gì khác hơn là dàn trận để cùng lão ta định quyết cuộc thư hùng. Lúc đó, máu chảy nhiều, thầy ngã lắm thì cũng là do cái tâm hiếu động, tánh ngoan cố của lão ta.

Tùng Triệu thốt :

- Lần này, chắc là Hồng Trù bang sẽ noi gương Hắc Hạp phái, sinh lòng do dự, rồi từ từ rút lui, từ khước hợp tác.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ hy vọng như vậy, lâm vào cảnh thân cô, thế cô, Lạc Mộ Hàn sẽ phải suy nghĩ nhiều. Lão ta là con người thức thời vụ, lẽ nào chẳng biết cái cơ tiến thoái?

38. Chương 38: Long Tranh Hổ Đấu

Yến Thiên Y hỏi :

- Còn vụ điều tra? Đại Sum phủ xúc tiến chưa? Đến đâu rồi?

Tùng Triệu đáp :

- Theo sổ nhân công, thì trong vòng ba tháng trở lại đây, số người mới vào giúp việc, là mười sáu, dĩ nhiên có đại hiệp trong đó. Luận theo cấp bậc thì hạng thấp kém nhất gồm sáu người, đại hiệp và năm người nữa. Công cuộc điều tra được ủy thác cho Tư Diên Tông, vị Đường chủ Tiền đường, và phương pháp điều tra thì bắt đầu từ người có địa vị cao nhất xuống đến người có địa vị thấp nhất. Như đại hiệp, có lẽ đại hiệp chỉ sẽ bị đuổi sau cùng. Tuy nhiên, tiểu nhân nghĩ rằng, đại hiệp vốn là một tiểu gia nô, lại suốt ngày quanh quẩn trong phòng quân sự, thì người ta không nghi ngờ gì đại hiệp cho lắm.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Dù vậy, tại hạ cũng phải dè dặt.

Họ đàm đạo với nhau một lúc nữa, rồi Tùng Triệu cáo từ.

Yến Thiên Y suy tư mãi về cuộc điều tra sắp tới. Đành rằng chàng bịa đặt một lai lịch thực chu đáo, nhưng nếu đối phương không tin, cho người đến tận nơi sinh quán giả tạo truy cứu thì sao?

Như thế, hành tung của chàng phải bị bại lộ.

Tình hình cấp bách, chàng phải làm sao ứng phó đây?

Một ý niệm phát sinh, lập tức chàng nghiền cứu kỹ, nhận thấy có thể thực hiện được ý niệm đó. Trừ diệt Tư Diên Tông! Trừ diệt họ Tư, chàng sẽ thu hoạch được mấy điều lợi: Làm cho cuộc điều tra trì hoãn lại, ít nhất cũng được năm, mười hôm. Lạc Mộ Hàn mất một cánh tay đắc lực, khủng tổ tinh thần thuộc hạ Đại Sum phủ.

Chàng quyết định hành động theo ý niệm đó, ngay trong đêm đó.

* * * * *

Đêm xuống từ lâu.

Đèn trong Đại Sum phủ đốt sáng như ban ngày, đèn trong nhà, đèn ngoài, thêm đuốc bốt cao ngọn.

Người canh gác tăng cường gấp mười lần, cứ ba bước có một cặp, năm bước có một đôi, vũ khí lăm lăm, ánh thép chớp ngời dưới bóng đèn, bóng đuốc.

Yến Thiên Y khoác lột dạ hành. Đầu, mặt bao vải đen, y phục đen, từ đầu đêm, chàng đã nằm sẵn trên nóc sảnh thuộc Quần Hùng đường.

Từ trên cao nhìn xuống, chàng thấy người lao xao, đèn chớp sáng, đuốc bập bùng.

Chàng có cảm tưởng khôi hài là người ta đang mở hoa đăng mừng chàng, biểu diễn các cuộc rước đuốc, rước đèn cho chàng xem.

Bên dưới sân trước mặt chàng, là cửa chánh Quần Hùng đường, bên tả là Tây Viên, bên hữu là những dãy nhà, có vườn hoa, có đình đài, có giả sơn, có hồ nước...

Cũng về phía hữu, có sân luyện võ, nơi Yến Thiên Y hạ sát Hoàng Đơn, trước sự chứng kiến của Tào Quảng Toàn.

Chàng đã dọ hỏi kỹ, vào canh ba mỗi đêm, thì Tư Diên Tông từ Quần Hùng đường đi tuần quanh một vòng khắp Đại Sum phủ.

Y có thói quen, không chịu dẫn theo nhiều người, mà chỉ mang hai tên phủ vệ thôi.

Theo kế hoạch thì Yến Thiên Y đón chặn Tư Diên Tông tại đoạn đường có nhiều cây và hoa nơi phía tả.

Không lâu lắm, trống lầu canh điểm ba tiếng.

Tư Diên Tông quả là con người hành sự đúng giờ, ba tiếng trống vừa dứt, ba bóng người từ trong Quần Hùng đường bước ra.

Vừa ra đến ngoài, họ liền rẽ về phía tả. Họ đi nhanh quá, gia dĩ từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy lưng thôi, Yến Thiên Y không thể xác định người đi đầu có phải là Tư Diên Tông hay không.

Nhưng, thời gian cấp bách, ba người đó lại đi nhanh, Yến Thiên Y không thể do dự, lập tức từ trên đỉnh mà quảng mình xuống chỗ tối, đoạn phóng chân chạy theo.

Chàng theo lối tắt, đến gấp nơi dự định đón đầu.

Giả như trong số ba người đó, chẳng có Tư Diên Tông, thì cũng không sao, bởi họ chỉ là những thuộc hạ trong Đại Sum phủ, người nào cũng thế, trừ diệt được mạng nào hay mạng nấy.

Hướng chi cuộc dọ thám hôm nay, chàng làm rất kỹ, chàng tin rằng không thể nhầm lẫn được.

Ba người vừa đi, tuy đi nhanh, nhưng họ vẫn thấp giọng đàm đạo với nhau, như ung dung, bình thản, không tỏ vẻ quan tâm đến nhiệm vụ quan trọng mà họ đang thi hành.

Cuối cùng rồi họ đến nơi Yến Thiên Y nấp.

Nơi đó, là cạnh hàng cây rậm, có hai tên phủ vệ đứng cạnh, xa xa là một góc tường, tại đây có ba tên phủ vệ phòng thủ.

Yến Thiên Y rời chỗ nấp, phi thân lướt qua trên đầu hai tên phủ vệ cạnh hàng cây.

Nằm mộng chúng cũng không tưởng là bên trên có người kích xuống, chúng chỉ kịp kêu lên một tiếng, cùng ngã nhào.

Hai người cùng ngã một lượt, dĩ nhiên có gây tiếng động.

Tiếng động làm kinh động ba cao thủ tuần sát. Cả ba giật mình, cùng quay đầu lại xem.

Họ chỉ kịp thấy một bóng đen bay vút lên không, uốn cầu vòng đập xuống góc tường, uốn cầu vòng trở lại.

Ba tên phủ vệ tại góc tường cùng ngã gục.

Ba cao thủ hiểu ngay có sự lạ xảy ra.

Đồng một loạt, họ nạt lên một tiếng, rồi cùng lướt tới.

Yến Thiên Y trở lại, ba người lướt tới, khoảng cách thu hẹp nhanh chóng và chỉ trong thoáng mắt, song phương chạm mặt nhau rồi.

Quả nhiên, trong số ba người đó, có Tư Diên Tông.

Tư Diên Tông vừa trông thấy chàng, “hừ” một tiếng, nghiêng răng hét :

- Người! Ta cứ tưởng ngươi là ma, chẳng bao giờ hiện thân! Thử xem lần này ngươi có thoát đi được như các lần trước hay không?

Tiếng nói vừa dứt, người cũng vừa đến nơi, người chưa đến nơi là ánh chớp chớp chớp, nhanh hơn điện. Tư Diên Tông đánh ra bảy mươi chín chưởng, chưởng sanh gió, gió từng cơn cuốn tới như sóng lượn trào đùa, tạo thành một khí thế cực kỳ mãnh liệt.

Yến Thiên Y không lên tiếng, nhún chân tung người lên, rồi từ trên đáp xuống, thanh đoản kiếm lóe sáng bắn đi một đường, bức thoái Tư Diên Tông lùi ba bước.

Người thứ hai từ trong bóng tối tiến ra, chiếc trượng trong tay loang loáng vùn vụt, trượng ảnh tỏa rợp không gian, bao bọc quanh mình Yến Thiên Y.

Nhưng, nhanh chân, Yến Thiên Y nhảy về phía hậu, thoát khỏi vùng trượng ảnh.

Giật mình, chàng trầm nghĩ, Tư Diên Tông kia rồi, thì hai kẻ tùy hành phải là hai tên phủ vệ, song phủ vệ thì làm gì có bản lĩnh kinh hồn như thế?

Người đó không bỏ, vọt theo, trượng ảnh lướt nữa tỏa rợp quanh mình chàng, trượng phong rít lên vù vù.

Yến Thiên Y chợt tỉnh ngộ.

Vi Đà trượng!

Thì ra, một trong hai người tùy hành Tư Diên Tông là Bát Tỹ Vi Đà Bồ Hòa Kính.

Bất chợt, một vầng sáng lóe lên, vầng sáng lấp lăm lăm như ngàn sao kết tụ, rào rào bay tới!

Tên phủ vệ thứ ba vào cuộc!

Một tên phủ vệ giả hiệu, bởi Yến Thiên Y nhận ra, người phát xuất vầng sáng đó là Quang Luân Chương Sâm, tay kiếm thứ ba trong nhóm Đại Địa thập kiếm, thân phụ của Chương Phàm.

Đi đêm mãi, phải có ngày gặp ma!

Yến Thiên Y trầm kêu khổ, lần này thì đúng là chàng cỡi cọp rồi! Lên lưng cọp thì dễ, xuống lưng cọp phỏng có mấy tay được toàn mạng?

Phản ứng đầu tiên của chàng, là thức ngộ ngay mình rơi vào cạm bẫy của địch.

Địch bố trí một khung cảnh để dẫn dụ chàng.

Hiện tại, chàng chỉ còn có cách là tận lực ứng chiến thôi, và không hy vọng nhiều một chiến thắng sau cùng. Vừa tránh khỏi vầng kiếm ảnh của Chương Sâm, thì chàng lại gặp trượng ảnh của Bồ Hòa Kính, đồng thời gian, chưởng ảnh của Tư Diên Tông cũng ào ào bay tới.

Vi Đà trượng là một vũ khí đặc biệt, hình dáng là chiếc trượng, song đầu ngoài xoay thành khuôn ốc, lại có gắn bốn chiếc khoen, khi vung lên, khoen chạm vào nhau, bật những tiếng leng keng khá lớn.

Không dám liều lĩnh, Yến Thiên Y lùi nhanh chín bước.

Tư Diên Tông vượt lên, bám sát.

Song chưởng của y không những chớp chớp, có lúc đánh ngửa ra, có lúc chênh chênh dùng sống tay làm đao mà chặt, cũng có lúc xòe năm ngón đâm tới như năm mũi dùi.

Phải nhìn nhận chưởng pháp của y đã đạt đến mức siêu huyền nhập diệu.

Nhưng, nếu cả ba cùng xung kích một lượt, thì Yến Thiên Y thừa nhiều hơn phản công, tránh né nhiều hơn xung kích.

Chứ còn một người giao thủ, thì bất cứ người nào trong bộ ba, chàng không hề ngại.

Tư Diên Tông vừa vọt theo, Yến Thiên Y vung đoản kiếm quét tới.

Tư Diên Tông thu chưởng, lùi lại liền.

Y lùi lại, Chương Sâm xông lên, thay thế. Bộ ba thoát dùng xa luân chiến pháp, hiệp công.

Yến Thiên Y vẫn bình tĩnh ứng phó.

Cuộc chiến diễn ra cực kỳ khốc liệt, có thể bảo là bình sinh Yến Thiên Y mới bị bắt buộc phải tận dụng tâm lực để duy trì một thể quân bình.

Hơn thế, chàng phải tốc chiến tốc thắng, bằng mọi giá, phải kết thúc nhanh cuộc đấu, và kết thúc với thắng lợi hoàn toàn.

Quân bình, là kéo dài thời gian, trong trường hợp này, kéo dài thời gian là nguy hiểm, biết đâu cuộc chiến đã chẳng kinh động bọn phòng vệ trong phủ rồi?

Chúng kéo đến bao vây, rồi nhiều cao thủ khác trong phủ xông ra, chàng dù có là mãnh hổ, cũng chẳng đương cự nổi quần hồ, huống chi đối phương gồm toàn những tay ngang ngửa, suýt soát với chàng?

Qua một lúc, tay áo của Bồ Hòa Kính bị mũi kiếm của Yến Thiên Y chạm phải, rọc tét một đường.

Và, đúng như Yến Thiên Y dự liệu, toàn phủ đã kinh động vì cuộc chiến đó, từ các nơi đèn chớp, đuốc chớp, thanh la nổi dậy, người hò hét vang rền, người cầm đèn, cầm đuốc, cầm vũ khí rần rần chạy tới.

Bất quá, họ chưa rõ nơi xảy ra cuộc biến, nên vừa chạy đi vừa ngóng hướng nên thành thử chậm đến nơi một chút.

Bất cứ đấu thủ nào, nếu biết có viện thủ ở phía hậu, thì lên tinh thần ngay.

Chương Sâm hăng hái vượt đồng bạn, lên sát Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y cấp tốc lùi năm bước, rồi từ đó lạng mình xuống thấp, vọt xiên lên, thanh đoản kiếm trong tay chớp sáng.

Chương Sâm vốn là tay kiếm thượng thừa miền Nam, với thanh Lưu Vân kiếm, lão tạo được một thể đứng vững chắc trên giang hồ, thì khi nào lão nhượng bộ!

Lưu Vân kiếm bay ra, nghinh đón Chiêu Nhật đoản kiếm.

Kiếm chạm kiếm, lửa bắn tung tóe, lửa tắt rồi, Chương Sâm rú lên một tiếng, ngã nghiêng qua một bên.

Bên kia, Yến Thiên Y loạng choạng người, suýt không đứng vững.

Tư Diên Tông rút hận vung chưởng ập tới.

Yến Thiên Y đang thở mệt, thấy thể vội lạng mình qua một bên, trầm cổ tay xuống, thọc mũi kiếm lên.

Thủ pháp của chàng cực nhanh, gia dĩ Tư Diên Tông đánh ra chiêu chưởng đó như quăng trọn thân hình.

Vì quyết đề bẹp đối phương, y quăng thân hình với trọn sức nặng như vậy, thì dù thấy nguy cũng chẳng làm sao trụ bộ được, cho nên y hứng trọn nhất kiếm.

Mũi kiếm xuyên thủng dạ dưới của y, máu phún ra có vòi.

Vừa lúc đó, Bồ Hòa Kính vung Vi Đà trượng lướt tới, Yến Thiên Y thân liền kiếm, kiếm liền thân, thân và kiếm cùng bay vào, trực tiếp nghinh đón chiêu công của Bồ Hòa Kính.

Hai bóng người vừa nhập một, liền tách ra làm hai.

Bồ Hòa Kính lão đảo người, lùi mấy bước, mới gượng chỗi dậy, đứng vững.

Máu phún từ ngực, đầm ướt cả thân áo trước, gương mặt tròn biến dài ra, làn da vàng vàng đổi trắng nhợt.

Yến Thiên Y không dám chậm trễ, phi thân vút đi, lướt đi trên đầu bọn phủ vệ lúc đó vừa mang đèn, vác đuốc chạy đến nơi.

Thoáng mắt, chàng đã ly khai hàng cây vút qua các dãy nhà, tung mình vượt luôn đầu tường đáp xuống bên ngoài.

Đại Sum phủ như lâm vào cảnh đất lở, trời long, từ già đến trẻ, từ nam đến nữ, biết võ công cũng như không biết võ công, tất cả đều thất sắc kinh hồn.

Sét đánh xuống đầu họ cũng chưa khiếp hãi bằng biến cố vừa xảy ra!

Một biến cố không tiền khoáng hậu tại Đại Sum phủ, trước mắt những cao thủ thượng thặng võ lâm!

* * * * *

Yến Thiên Y chạy bay đến cửa hiệu buôn nhang đèn tại đường Tẩu Mã.

Khi chàng đến nơi thì người trong hiệu đều mất vía bay hồn, bởi toàn thân chàng đầm máu như nhuộm mình trong ao nước đỏ.

Máu của chính mình, máu của đối phương.

Không để mất phút giây, chàng cởi phăng y phục, bảo thuộc hạ nấu nhanh mấy nồi nước, lau sạch máu trên mình, sạch máu đọng quanh các vết thương, lau đến khi vết thương không còn rướm máu nữa, chỗ thịt tép biến thành nhợt nhạt.

Đoạn, chàng bảo lấy thuốc Kim Sang bôi lên, rồi dùng bố dịt lại, cần nhất phải dịt thật chắc, và làm sao cho lượt vải không quá dày dện phồng lên.

Nơi sườn bên hữu, một vết thương dài độ ba tấc, làm da ngực tét một đường, nơi dạ dưới sưng lên một cục.

Vết thương nơi sườn do Chương Sâm gây nên, cục sưng nơi dạ dưới do Bồ Hòa Kính lưu lại, còn đường tét nơi ngực thì vì chàng không cảm giác ngay lúc đó nên chẳng rõ người nào đã đâm thương chàng.

Thực ra, nếu là lúc bình thường, thì tình hình không thể như vậy được.

Địch đông người, chàng thì đơn thân độc mã, địch có hậu thuẫn, còn chàng thì nơm nớp lo ngại viện thủ địch tăng cường, gia dĩ chàng cần che giấu hành tung, nên không thể thi triển Minh Thiên đại cứu thức.

Thành thử, chàng giao thủ trong sự khó khăn đó, chiêu thức có phần gò bó, tự nhiên chân lực phải kém giảm, cuối cùng tuy có thắng, song cũng phải trả giá đắt một chút.

Trong khi bọn thuộc hạ quỳnh quáng bôi thuốc, dịt thương tích, thì Yến Thiên Y bình thần như thường, ung dung cầm bút viết hai phong thơ.

Một phong thơ gửi đến Trang Không Ly tại Ma Thạch Ba.

Còn một phong, chàng cất kỹ trong mình.

Sau đó, chàng trở về Đại Sum phủ.

Vờ như đang ngủ, giật mình bừng tỉnh giấc, Yến Thiên Y nhảy xuống giường, xỏ chân vào giày, mở cửa chạy ra ngoài, gặp Tôn Vân Đình cùng mấy người đứng tại hành lang.

Chàng ngáp dài mấy lượt, rồi cất giọng ngáy ngủ kêu lên :

- Tôn đại gia, thức chi sớm thế?

Tôn Vân Đình trầm giọng hỏi :

- Người vẫn ở trong phòng từ đầu đêm đến giờ chứ?

Yến Thiên Y ngơ ngác :

- Tiểu nhân không ở trong phòng thì ở đâu, đại gia? Hay có việc gì xảy ra?

Tôn Vân Đình lắc đầu thở dài :

- Ý a! Tuổi trẻ thì vậy đó, ham ăn, ham ngủ, nằm xuống rồi là ngủ như chết, lấy đòn mà xeo cũng chẳng thức dậy! Ta có đến phòng người, gõ cửa gọi, nhưng người chẳng lên tiếng.

Rồi lão tiếp :

- Này, Tiểu Lang! Đại họa vừa xảy ra tại Đại Sum phủ trong đêm nay đó!

Yến Thiên Y trở mắt :

- Đại họa gì, đại gia? Sao tiểu nhân không nghe động tĩnh chi hết?

Tôn Vân Đình lại thở dài :

- Người ta nhón nháo cả lên, mà người như từ cung trăng rơi xuống! Ngủ như vậy có ngày mất mạng đấy, Tiểu Lang! Lúc canh ba, có gian tế từ bên ngoài đột nhập, có lẽ chính là hung thủ đã gây ra bao nhiêu vụ án trong bốn phủ từ mấy hôm trước. Hẳn dụng phải Bồ Hòa Kính lão gia, Chương Sâm lão gia và vị Đường chủ Tiền đường của bốn phủ là Tư Diên Tông lão đệ. Cuộc ác chiến khai diễn, cuối cùng, bốn phủ đại bại!

Yến Thiên Y biến sắc mặt kêu lên :

- Trời! Mình bại à? Hung thủ tài tình đến cỡ đó à?

Tôn Vân Đình gật đầu :

- Chứ không à? Tư Diên Tông bị đánh lũng dạ dưới, chết liền tại chỗ. Bồ Hòa Kính hứng một nhát kiếm nơi giao tiếp vai và ngực, đứt gân, tuy không trí mạng, song từ nay tay hữu cầm như phế bỏ rồi! Chương Sâm thì bị hai nhát kiếm chém trúng nơi sườn tả, phải mất ít nhất cũng hai, ba tháng mới khôi phục được, chừng như kiếm chạm khá sâu, lòi cả ruột của lão.

Yến Thiên Y kêu lên :

- Khiếp quá!

Tôn Vân Đình tiếp :

- Đối phương cũng thọ thương, xem ra khá nặng. Nghe nói lúc thoát đi, hấn chạy không được vững vàng lắm.

Yến Thiên Y trở mắt :

- Vậy mà mình không bắt được hấn à?

Tôn Vân Đình cười khở :

- Cái đó, ta làm sao biết được vì lẽ gì? Ta nghĩ, có thể là họ nói quá sự thật, người ta không hề thọ thương hay thọ thương không nặng lắm, họ bịa chuyện mà nói như vậy thôi. Đối phương còn thừa oai lực, thì họ tài gì bắt được?

Yến Thiên Y nhìn nhận câu nói của Tôn Vân Đình rất trung hậu, suy ta, xét người một cách rất chính xác, không mấy may thiên vị.

Tôn Vân Đình thở dài lượt thứ ba, tiếp :

- Phủ Tông hay tin, chấn động phi thường, lớn tiếng thống trách những người có nhiệm vụ bảo vệ an ninh trong phủ, nhưng quá giận mà thống trách, chứ mắng người đâu phải là một biện pháp cứu vãn tình thế? Nghe nói, lão nhân gia run rẩy cả mình, bình sanh chưa lần nào lão nhân gia tức uất đến cỡ đó!

Một lúc lâu, Yến Thiên Y hỏi :

- Lúc này Tôn đại gia nói, có gõ cửa phòng gọi tiểu nhân? Gọi để làm gì? Đại gia có điều chi cần phân phó tiểu nhân chăng?

Tôn Vân Đình đáp :

- Biến cố xảy ra, làm đại tiểu thư quá sức kinh hoàng, bệnh cũ tái phát, ta định bảo người ra phố mua thuốc, người không thức, ta phải đích thân đi mua, thuốc có sẵn trên bàn kia, người hãy mang đến cho đại tiểu thư đi. Mang thuốc rồi, người đi luôn đến Tiền đường.

Yến Thiên Y kinh ngạc :

- Đến Quần Hùng đường?

Tôn Vân Đình trấn an chàng :

- Chẳng sao đâu, người đừng sợ. Người ta đang mở cuộc điều tra những người mới vào giúp việc trong phủ từ ba tháng nay thôi, dù muốn dù không, người cũng phải đến đó vì là việc chung...

Dừng lại một chút, lão tiếp :

- Theo quyết định của Phủ Tông, thì Tư Diên Tông phụ trách cuộc điều tra này, song hiện tại Tư Diên Tông đã chết rồi, thì Phủ Tông cho Đường chủ Trung đường thay thế, với sự phụ giúp của Đường chủ Hậu đường. Đường chủ Trung đường là Cửu Hùng Đà Cát Hướng Sơn và Đường chủ Hậu đường là Đại Sát Luyện Phạm Gia Xương. Ta có giới thiệu người trước mặt hai vị lão đệ đó, bảo họ hỏi qua loa về lai lịch người, đồng thời những việc gì người làm trong đêm xảy ra biến cố, hỏi xong là thôi. Người cứ sự thực trình bày, như người đã nói với ta. Ta bảo đảm là người sẽ được bình an vô sự. Không ai nghi ngờ gì người cả.

Yến Thiên Y áy náy vô cùng.

Chàng ấp úng :

- Đa tạ... đại gia... hết lòng chiếu cố tiểu nhân. Một ngày nào đó, nếu có dịp, tiểu nhân sẽ báo đáp ân sâu này. Tiểu nhân không ước mong gì hơn là đại gia hiểu cho tiểu nhân thôi.

Bật cười ha hả, Tôn Vân Đình đưa tay xoa xoa trên lưng Yến Thiên Y, tiếp :

- Cần phải nói những lời đó sao, tiểu tử? Ta thương người, che chở cho người, chứ nào phải mong người báo đáp mai hậu? Cứ yên trí, Quần Hùng đường xong việc rồi, cứ ở lại đây với ta.

Tôn Vân Đình trở vào phòng.

Yến Thiên Y trầm nghĩ, khi cuộc điều tra bắt đầu mở màn, và một giai đoạn mới trong chương trình hành động của chàng cũng mở màn.

An? Nguy? Làm sao chàng biết trước được?

Chỉ còn có cách phó cho may rủi!

Dù sao thì chàng cũng hy vọng sự tình kết thúc sớm, bằng cách này hay cách khác.

Tuy nhiên, giả như bắt buộc phải ly khai Đại Sum phủ thì chàng cũng cảm thấy lưu luyến ít nhiều...

Lưu luyến vì tình cảm của Lạc Chân Chân...

Lưu luyến vì thái độ ôn hòa, từ ái của vị Tổng quản họ Tôn.

Chàng trở vào phòng thay áo.

Thanh đoản kiếm Chiếu Nhật thì luôn luôn được cất giấu bên mình, còn thanh trường kiếm của chàng thì từ khi vào đây, chàng giấu trên trần nhà. Hiện tại, chàng lấy xuống giấu dưới lớp áo ngoài.

Võ trang kín đáo rồi, chàng cầm bao dược liệu, ra cửa tiến về phía hậu viện.

Hiện tại, người trong Đại Sum phủ chưa ai nghi ngờ gì chàng, nhưng việc đó rồi cũng sẽ đến.

Và căn cứ theo tình hình, thì việc đó phải đến gấp, chàng hiểu vậy.

Đến cửa tòa tiểu lâu của Lạc Chân Chân, chàng gõ mấy tiếng nhẹ.

Lạc Chân Chân đích thân ra mở cửa.

Nàng tiểu tụy thấy rõ, tóc tai rối bời. Hai hôm nay, chàng không trông thấy nàng, giờ gặp mặt, chàng nhận thấy nàng biến đổi nhiều.

Yến Thiên Y hai tay đưa bao thuốc lên, thấp giọng thốt :

- Tiểu nhân nghe nói đại tiểu thư nhuộm bệnh, mấy hôm nay, biếng ăn biếng ngủ...

Lạc Chân Chân lộ vẻ u buồn, đáp :

- Tai họa liên miên xảy ra trong phủ, người bảo ta đừng ưu tư sao được? Bình sanh ta sợ máu, nhưng máu cứ đổ mãi trong trang viện, không đêm nào là không có máu đổ. Mà hung thủ thì như bóng ma, phiêu phưởng trong đêm trường. Rồi thì em ta, nó ở phương trời nào, còn sống hay đã bị sát hại rồi? Ta khôn khổ quá, Tiểu Lang!

Yến Thiên Y an ủi :

- Tiểu thư không nên quá bi quan, người ngay thì trời giúp, tiểu thư có cái tâm hoàn thiện như vậy, khi nào thiên công lại an bài một hoàn cảnh thê thảm cho tiểu thư? Xin tiểu thư hãy bảo trì sức khỏe.

Lạc Chân Chân thở dài :

- Mây mù giăng mắc khắp bốn phương trời, biết ngày nào bầu trời quang đãng như lúc xưa?

Yến Thiên Y trở về nhiệm vụ :

- Tiểu nhân mang thuốc đến cho tiểu thư đây, còn Tiểu Thúy đâu, tiểu thư? Sao cô nương ấy không mở cửa, mà lại để cho tiểu thư phải đích thân xê dịch như thế này?

Lạc Chân Chân đáp :

- Tiểu Thúy vào phía sau, nấu nước pha trà cho ta.

Rồi nàng hỏi :

- Người vào phòng chứ? Vào một chút đi!

Nhớ đến quy củ, Yến Thiên Y lắc đầu :

- Không, tiểu thư.

Lạc Chân Chân thốt như van :

- Ta đang buồn, người lưu lại trò chuyện một lúc, cho ta được khuây khỏa.

Nàng thở dài, tiếp :

- Bao nhiêu việc xảy ra liên tiếp, dập dồn, gia gia ta như điên đầu, làm con mà thấy cha đau khổ, ưu sầu, thì lòng nào ta chịu nổi, hử Tiểu Lang? Ta hận con người nào đó nỡ gây nên thảm cảnh cho gia đình ta...

Nàng hận?

Chẳng qua vì lòng hiếu, nàng thốt như thế thôi, chứ nàng cũng hiểu, khi song phương ở trong cái thế đối lập rồi, thì không ai có quyền cấm đoán dùng mọi thủ đoạn, cốt giành thắng lợi về mình.

Yến Thiên Y lựa lời đưa đẩy cho qua câu chuyện.

Chợt, chàng hỏi :

- Chừng như hiện tại, phủ Tòng và các nhân vật liên minh đều đề quyết là người trong Thanh Long xã chủ động những vụ án đã xảy ra tại đây?

Lạc Chân Chân gật đầu :

- Đại khái ta nghe họ nghị luận như vậy!

Yến Thiên Y nghiêm sắc mặt, tiếp :

- Tiểu thơ có nghĩ là người ta hành động như vậy với mục đích chi chẳng?

Lạc Chân Chân thở dài :

- Còn mục đích gì nữa, nếu chẳng phải là tiêu diệt Đại Sum phủ, giành thế đứng trên giang hồ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Cuộc tương tranh trong tương lai, giữa Thanh Long xã và Đại Sum phủ, chính ai khởi xướng trước? Có phải là Đại Sum phủ chẳng? Thì, dù cho Thanh Long xã có phản ứng thế nào, cũng chẳng qua vì bị bắt buộc tự vệ, tự vệ để tự tồn, mà cái lẽ tự tồn của giới giang hồ, chỉ được giải quyết bằng máu, duy nhất bằng máu thôi. Nhưng, trước khi máu sông, máu biển tuôn tràn với cuộc đối trận giữa toàn lực lượng của song phương, thì một bên có quyền cảnh cáo bên kia, bằng những cuộc đổ máu giới hạn, cảnh cáo với mục đích đối chiến thành hòa, cảnh cáo để biến lòng người ác thành thiện. Giả như người trong Thanh Long xã hành động theo chiều hướng đó, thì tiểu thơ còn trách họ chẳng? Tiểu thơ còn hận họ chẳng?

Lạc Chân Chân giật mình, nhìn Yến Thiên Y đăm đăm.

Chừng như nàng tỉnh ngộ.

Trầm giọng, nàng hỏi :

- Người nói gì, Tiểu Lang? Người là ai?

Yến Thiên Y không đáp, lấy phong thơ trong mình, trao cho Lạc Chân Chân tiếp :

- Có người nhờ tiểu nhân trao phong thơ này đến tay tiểu thơ. Xin tiểu thơ chờ cho tiểu nhân ly khai rồi, sẽ bóc ra xem. Tiểu nhân thấy, đã đến lúc tiểu nhân phải tỏ lời đa tạ tiểu thơ, từ lâu tiểu thơ đối xử rất tốt đối với tiểu nhân.

Lạc Chân Chân bối rối :

- Người nói cái gì kỳ thế, Tiểu Lang? Người nào bảo người trao thơ cho ta? Chừng như hôm nay người đối khẩu khí rõ rệt...

Yến Thiên Y không đáp, trao luôn bao thuốc, rồi quay mình bước nhanh.

Lạc Chân Chân sững sờ, nhìn theo bóng chàng...

39. Chương 39: Anh Hùng Lộ Diện

Rời khỏi hậu viện xa xa rồi, Yến Thiên Y chậm chậm bước đi, chừng chặc, oai vệ, nhìn chàng hiện tại, trừ bộ y phục tiểu gia nô ra, người ta không làm sao nhận được một điểm nhỏ nhặt nào chứng tỏ một Trương Tiểu Lang có phận sự gọi dạ, bảo vâng để đối lấy chén cơm manh áo cho mẹ già, cho chính bản thân.

Chàng đã trở về phong thái của một kiêu bá nhất phương, một Khôi Thủ của tổ chức có uy thế hùng mạnh, vĩ đại nhất đương thời.

Dọc đường đến Quần Hùng đường, chàng thăm tính sổ công tác, xem thành quả thu nhập như thế nào.

Chàng gật gù, ra dáng hài lòng.

Hài lòng, nghĩa là sự khuất nhục từ một tháng nay đáng giá lắm! Sự khuất nhục mang lại cho chàng những hiệu quả mỹ mãn.

Giờ đây, chàng thấy đã đến lúc kết thúc giai đoạn khuất nhục rồi.

Thì, tự nhiên, chàng phải thay đổi phong thái, hội kiến với đối phương.

Chàng nghĩ, đến Quần Hùng đường, chàng sẽ không chờ ai giảng nghiệm thân phận chàng, mà chính chàng sẽ ngang nhiên tiết lộ.

Thân thể mang thương tích, những thương tích đó sẽ là những điểm giúp đối phương truy cứu chân tướng của chàng, thì tại sao chàng phải chờ người ta khám xét?

Còn cách Quần Hùng đường xa xa Yên Thiên Y phát hiện tại đó người ta đang nhón nháo một cách cực kỳ hỗn loạn.

Người ta đang quy tụ quanh một chỗ, y phục đủ màu; đen, xám, vàng... Chính giữa đám người đó, còn một số khác, nhưng số này thì nằm, hoặc ngang, hoặc dọc, nằm ngay trên nền. Xác chết có, bị trọng thương có, cụt tay chân có, tất cả đều đầm máu hồng.

Chàng hiểu ngay, kết quả của chàng hành động mà chàng ủy thác cho bọn Trang Không Ly.

Bọn mặc y phục xám, thuộc Thiên Nhân đường, mặc y phục vàng là nhóm Phác Hoa bang, còn mặc áo đen là thuộc hạ Đại Sum phủ.

Căn cứ theo tình hình, thì bọn này là số còn sống sót của hai tổ chức Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang, có lẽ thọ thương cực nặng, được di chuyển đến đây rồi là tất thử.

Chàng cười nhẹ, nghĩ rằng, bọn này tưởng đâu về đến Đại Sum phủ là được an toàn. Họ không ngờ, về đến đây để đưa đầu vào cuộc thẩm sát thứ hai.

Cuộc thẩm sát đó sẽ khai diễn trong chót lát, nếu tình thế bức bách phải khai diễn.

Chàng cứ bước, bước đều đều, tới cửa đường sở.

Tôn Vân Đình đã có mặt tại đó rồi, hiện tại lão đang dáo dác nhìn tả, nhìn hữu, như tìm chàng.

Trông thấy chàng, lão vội bước tới, cất giọng oán :

- Người đi đâu mà mãi đến bây giờ mới đến đây? Người làm cho ta lo quá! Ta đã sai người mấy lượt đi tìm người đó nhé! Nhanh lên, Cát Hường Sơn lão đệ đang chờ người đó. Mười tám người đã được hỏi qua hết rồi, chỉ còn lại một mình người thôi.

Lão nắm tay Yên Thiên Y, lôi vào cửa, vừa đi vừa tiếp :

- Sự tình càng ngày càng nghiêm trọng, Tiểu Lang. Người có thấy đám người nhón nháo ở phía trước đó chứ? Bọn người của Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang đấy, đang đem họ kéo đến đây, kêu khổ, người nào người nấy như chó cụp đuôi, gà mắc nước. Hiện tại thì có bằng cứ rõ ràng là Thanh Long xã động thủ! Ai ai cũng sôi giận, ta khuyên người lúc đáp những câu hỏi của các người có nhiệm vụ điều tra, nên giữ thái độ khiêm cung, từ tốn, như người từng biểu thị từ trước đến giờ. Họ chỉ muốn tìm được một kẻ có lỗi để khai đao, cho hả tức, dù rằng bụng làm mà dạ chịu, họ cũng chẳng cần hiểu. Người phải hết sức thận trọng.

Yên Thiên Y gật đầu :

- Tiểu nhân biết, đại gia! Tiểu nhân có chủ trương của mình.

Gần đến cửa sảnh, Tôn Vân Đình lại tiếp :

- Vừa rồi, Cát Hường Sơn hỏi người mấy lượt, hỏi tại sao người không đến đây? Y có vẻ hàm hồ, như muốn ăn tươi nuốt sống người vậy. Ta có cảm tưởng y chẳng màng gì đến sự gỏi gắm của ta. Tiểu Lang, người cố giữ bình tĩnh nhé, y mà nổi giận lên, thì mạng sống của người đi đời. Bên cạnh, Phủ Tông đang hỏi bọn người của Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang, người đừng có đối đáp lớn tiếng. Phủ Tông đang phần nộ cực điểm, mừng tượng mất cả lý trí...

Đại sảnh, bình tĩnh phi thường.

Trừ ba tên phủ vệ đứng án ngữ tại các cửa ngách, tại bàn vuông chính giữa, một nhân vật mặt to, da xanh xanh, không râu đang ngồi, nhìn ra phía trước. Bên cạnh có một người khác, mặt trắng, mặt xương, ngồi dựa ngửa vào thành ghế.

Không khí cực kỳ trầm nặng.

Tôn Vân Đình dừng chân lại, run rung giọng thì thầm :

- Tiểu Lang, ta không thể đi theo ngươi vào đó được, quy củ không cho phép ta. Cố dè dặt hồi đáp các câu hỏi nhé. Ta ở ngoài này chờ ngươi.

Yến Thiên Y có vẻ xúc động, đáp :

- Tiểu nhân cứ thực trình bày, đại gia! Đại gia quả thật là con người tốt, nếu đại gia không thấy trở ngại, thì chúng ta kết tình bằng hữu với nhau, tiểu nhân rất hy vọng điều đó.

Vẫn còn xưng là tiểu nhân, nhưng lại đòi được kết tình bằng hữu với Tôn Vân Đình, Yến Thiên Y làm cho lão ta kinh ngạc.

Tôn Vân Đình trở mắt nhìn chàng, trong khi đó, người mặt xanh không râu bên trong quát :

- Tiểu tử đó có phải là Trương Tiểu Lang hay không? Tại sao không chịu vào ngay đây cho ta hỏi cung, còn đứng đó làm gì chứ? Ngươi đừng lấp lửng mà chết bay hồn đấy!

Yến Thiên Y điểm một nụ cười an tường, quay mình ung dung bước tới trước chiếc bàn vuông.

Thấy thần khí của Yến Thiên Y, người mặt xanh giận run, hét :

- Ngươi là cái quái gì mà có lệnh gọi ngươi, ngươi dần dà không đến ngay cho, bắt bọn ta phải ngồi đây chờ à? Ngươi không sợ chết hay sao hả? Cho ngươi biết, ta muốn chặt đầu ngươi, cứ chặt, không cần hỏi han chi cả đấy!

Yến Thiên Y điềm nhiên hỏi :

- Đường chủ muốn hỏi gì?

Người mặt xanh rít lên :

- A? Ngươi bình thản? Được rồi, ta xem ngươi bình thản được mấy phút nữa! Nghe ta hỏi đây, ngươi tên họ là gì? Từ đâu đến? Do ai tiễn cử ngươi vào phủ? Hãy cung khai tổ tông ba đời cho ta nghe!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Khai lai lịch thật hay giả?

Người mặt xanh, là Cát Hướng Sơn, trừng mắt, hét :

- Ngươi dám nói một tiếng ngoa, ta chặt đầu ngươi liền.

Yến Thiên Y thong thả buông rõ ràng, từng tiếng, từng tiếng :

- Tại hạ, họ Yến, tên Thiết Y, từ Sở Giác Lãnh đến đây, thân phận là Khôi Thủ trong Thanh Long xã, giang hồ quen gọi là Kiều Hùng hay Kiều Bá cũng được. Tại hạ đến Đại Sum phủ mục đích là đối phó với các vị, đả kích, diệt tiêu các vị. Tổ tông ba đời của tại hạ, thiết tưởng không cần phải cung khai. Trong đêm rồi, chính tại hạ đánh bại bọn Chương Sâm, Bồ Hòa Kính và Tư Diên Tông, tại hạ thọ thương mấy vết, các vị khỏi cần khám nghiệm thân thể. Ngoài ra, Sử Viêm Vượng, Lý Tử Kỳ, Mạnh Hạo, Hoàng Đơn, Mã Đại Tân và một số người khác, cũng đều do tại hạ hạ thủ. Lạc Chí Ngang, Chương Phạm mất tích, cũng do tại hạ an bài. Thiên Nhân đường và Phác Hoa bang bị hủy diệt, cũng chính tại hạ hoạch định sách lược. Liêu Hóa Trúc, Kim Xuyên tam quý bị hạ sát, cũng do lệnh của tại hạ.

Rồi chàng hỏi lại :

- Đường chủ muốn biết chi nữa chẳng? Xin cứ hỏi.

Cát Hướng Sơn chết sững trên ghế, lâu lắm y vẫn chưa nhúc nhích được.

Người bên cạnh gương tròn mắt, lâu lắm cũng không chớp mí được.

Có tiếng “phịch” vang lên phía sau lưng Yến Thiên Y.

Tôn Vân Đình ngất xỉu, ngã xuống, hôn mê luôn.

Sảnh đường chìm trong tử tịch, cánh muỗi bay qua, nghe rõ ràng.

Sau cùng, Cát Hương Sơn cố trấn định tâm thần, nhưng vẫn buông không xuống câu :

- Người... người là... Yến... Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y cười lạnh :

- Giả như Đường chủ không tin, thì cứ làm một cuộc chứng nghiệm.

Người có đôi mày trắng, là Đại Sát Luyện Phạm Gia Xương, Đường chủ Hậu đường, nhảy dựng lên như vừa bị rắn độc ngoạm phải, cất cao giọng thốt :

- Cát nhị đệ! Gã ấy dọa chúng ta đó, Yến Thiên Y là bá chủ nhất phương, dưới tay có hàng ngàn thuộc hạ, khi nào lại cam phận tôi đòi, làm mọi tạp dịch?

Tuy cho rằng hữu lý, song Cát Hương Sơn không khỏi thắc mắc, cứ trở mắt nhìn đăm đăm Yến Thiên Y.

Không nhìn thì khá, nhìn rồi, Cát Hương Sơn rùng mình.

Từ người Yến Thiên Y, bốc ra một thần khí rợn rợn. Lớp y phục gia nô không hề làm suy giảm oai phong của một tay kiêu bá hùng cứ trọn miền Bắc, gồm sáu tỉnh.

Rồi y lẩm nhẩm :

- Bất chấp người là ai, bọn ta không thể hồ đồ, dù cho người có là Hoàng đế, người đã đến đây rồi, thì đừng hòng an toàn trở ra.

Phạm Gia Xương hét một tiếng lớn :

- Bất hẩn, xem hẩn là ai, từ hang vách nào chui ra cho biết!

Bốn tên đại hán áo đen đứng quanh sảnh đường do dự.

Yến Thiên Y từ từ cởi bỏ áo ngoài, nơi hông, hai thanh kiếm hiện lộ, một dài một ngắn, chuôi ló chéo như hình lưỡi kéo.

Chỉ cần có xuôi ngược giang hồ độ ba, bốn năm thôi, bất cứ ai cũng nghe nói đến Yến Thiên Y và bất cứ ai cũng hiểu chàng có hai thanh kiếm, một Thái A và một Chiêu Nhật.

Mọi người tại sảnh đường, cùng kinh hãi thêm một lượt nữa.

Không ai dám lên tiếng, đừng nói là nhích động.

Một âm thanh như kim khí chạm vào nhau vang lên :

- Đúng vậy! Các hạ là Yến Thiên Y.

Một người từ bên cạnh, bước sang, theo sau là năm nhân vật gồm ba võ sĩ, hai văn sĩ.

Người đó, là Trung Châu Tế Lạc Mộ Hàn.

Lão dừng chân, khi còn cách Yến Thiên Y sáu bước.

Nơi khoe miệng của lão, hiện nửa nụ cười.

Lão bình tĩnh tiếp :

- Yến Thiên Y! Quả nhiên là các hạ! Người ta thường truyền khẩu với nhau, các hạ còn trẻ mặt, song tâm cơ thì quá già, lão phu mãi đến hôm nay mới có cơ hội gặp mặt! Các hạ là một kỳ nhân, các hạ không hổ là tay bá minh võ lâm miền Bắc. Trên giang hồ, chẳng có nhân vật nào sánh bằng!

Yến Thiên Y điềm nhiên đáp :

- Lạc phủ tông quá khen!

Lạc Mộ Hàn tiếp :

- Các hạ gan to, tâm tư lớn, có trí dũng siêu phàm, bất chấp tôn ti, vinh nhục, thay hình đổi dạng, đột nhập bốn phủ cam phận tiểu gia nô, thực hiện nhiều thủ đoạn bất lợi cho lão phu. Sự khuất nhục của các hạ đáng giá vô cùng. Lão phu thành thật khâm phục.

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Phủ Tông là tay hùng một cõi, tại hạ bất quá, chỉ có tiểu xảo mà thôi, ví như lửa đóm, sánh sao được với vàng nguyệt sáng? Phủ Tông khen quá lời, tại hạ cảm thấy thẹn hết sức.

Nhìn sang tả, quay sang hữu, Lạc Mộ Hàn thốt :

- Cho lão phu thấy chân tài thực học, các hạ. Tình thế trước mắt, bất lợi cho bốn phủ, các hạ đã chiếm ưu điểm rồi, thì toàn diện kế hoạch của lão phu đương nhiên bị hạn chế, chỉ còn có cách là chúng ta ẩn chứng vô công với nhau mà thôi.

Yến Thiên Y biểu lộ một thần thái an tường, dùng giọng bình hòa đáp :

- Lạc phủ tông! Thanh Long xã lập nghiệp tại miền Bắc, Đại Sum phủ lập nghiệp tại miền Nam: Nam, Bắc cách trở xa xôi, quyền lợi không hề xung phạm. Bắc không nhìn Nam, nhưng tại sao Nam lại ngó Bắc? Bắc chưa hề làm gì đắc tội với Nam. Bắc không hề vượt ranh xâm phạm Nam, chúng ta nên giữ hòa khí với nhau mới phải chứ? Trong khi Bắc ước mong được an tĩnh sống qua ngày, thì Nam lại mưu đồ thôn tính, quy tụ bạn bè, kết hợp đồng đảng, tạo vi cánh lập liên minh, quyết tâm tiêu diệt Bắc, thế là nghĩa gì? Tự nhiên, trước bất cứ áp lực nào, con người ta ai ai cũng phải tìm hết cách để vẫy vùng. Do đó, tại hạ phải cất công xuôi Nam một chuyến, và sự có mặt của tại hạ cũng chẳng phải là một điều lạ. Thực ra, những gì tại hạ gây ra trong quý phủ, chẳng phải tại hạ vui vẻ mà làm, chẳng qua sự tình bắt buộc mà thôi, bắt buộc bởi vì tại hạ có trách nhiệm an toàn cho ngàn sanh mạng, về âm no của ngàn ấy người. Khi cần sự bảo vệ, người ta có quyền dùng mọi phương cách. Thì Phủ Tông nên thấu đáo cái lẽ bất đắc dĩ cho tại hạ.

Lạc Mộ Hàn nói :

- Các hạ đã thành công! Bao nhiêu người đã ngã gục dưới lưỡi kiếm của các hạ, bao nhiêu bang, phái, hội, tan vỡ qua mưu lược của các hạ, rồi đến kế ly gián, rồi đến người thất tung. Sự kết hợp của lão phu, một sớm một chiều bị các hạ phá hủy. Giờ đây, nhìn quanh quẩn, lão phu nhận thấy mình cô đơn hơn lúc nào hết. Cô đơn là yếu thế, thế yếu tất phải bại, đáng lẽ lão phu theo cái lẽ thức thời, nên im hơn lặng tiếng, nhận số mạng, hầu nuôi nấng những ngày tàn, song làm như vậy là vị kỷ, là bất chấp đạo nghĩa giang hồ. Lão phu không thể vì bản thân, vì gia đình, mà quên đi bao giòng máu đã chảy của bằng hữu, của thuộc hạ. Giờ đây lão phu chỉ còn một con đường duy nhất phải đi, là quyết một trận thư hùng với các hạ, trận thư hùng này lồng khung trong ý nghĩa báo phục hận thù cho bằng hữu, thắng là lão phu còn, bại là lão phu mất, sự thắng bại không thành vấn đề đối với cá nhân của lão phu, mà cái ý nghĩa là lão phu đã làm hết sức mình, để đền ơn tri ngộ của bao nhiêu người tự nguyện đứng chung hàng ngũ với lão phu trong chiến dịch Bắc tiến. Bằng hữu hết, chiến dịch hoại, thì lão phu không có quyền tự cố bản thân.

Đoạn, lão dừng lại một chút, rồi nghiêm giọng tiếp :

- Yến Thiên Y! Lão phu khen ngợi các hạ quả là trang hùng tài, nhiều mưu lược, lắm tâm cơ, lão phu có thể dùng những danh từ hoa mỹ hơn, kính tặng các hạ, song nói gì thì cũng là thừa, lão phu chỉ tóm tắt là, các hạ đáng phục!

Yến Thiên Y thở dài :

- Phủ Tông đã quyết định?

Lạc Mộ Hàn gật đầu :

- Tử chiến!

Yến Thiên Y hỏi :

- Thanh Long xã đối trận Đại Sum phủ, hay Phủ Tông đơn đấu với tại hạ?

Lạc Mộ Hàn đáp :

- Cá nhân!

Lão lại tiếp luôn :

- Máu đã chảy quá nhiều rồi, lão phu không thể lôi cuốn những người còn lại vào vòng sát phạt. Một mình lão phu cũng đủ giải quyết vấn đề.

Vừa lúc đó, Cảnh Thanh từ bên ngoài hốt hải chạy vào, không đợi Lạc Mộ Hàn hỏi, báo cáo ngay :

- Trình Phủ Tông! Nhân mã của Thanh Long xã đã đến đây rồi, hiện họ đã tiến sát tường bốn phủ, và sắp sửa tràn vào Quần Hùng đường.

Thần sắc trầm tĩnh, Lạc Mộ Hàn hỏi :

- Bao nhiêu người? Ai chỉ huy?

Cảnh Thanh đáp :

- Độ trăm người, do Trang Không Ly điều động.

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Phải! Chính Trang Không Ly! Độ tam lãnh chúa trong Thanh Long xã! Y đến đây, là tuân theo mật lệnh của tại hạ.

Lạc Mộ Hàn thở dài :

- Kế hoạch của các hạ chu đáo lắm!

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Đối phó với vỏ quít dày, phải dùng móng tay nhọn, Phủ Tông ạ!

Rồi chàng hỏi :

- Phủ Tông quyết định một cuộc tử chiến giữa chúng ta, hẳn cũng có nghĩ đến điều kiện chứ?

Lạc Mộ Hàn cười nhẹ :

- Đương nhiên là có nghĩ đến! Lão phu thắng, các hạ sẽ phóng thích vô điều kiện Lạc Chí Ngang và Chương Phàm. Các hạ thắng, ngoài sanh mạng già này giao phó cho các hạ, Đại Sum phủ sẽ không nuôi cừu hận, gây đổ máu triền miên, Đại Sum phủ và Thanh Long xã vĩnh viễn bất tương xâm, trên bất cứ bình diện nào.

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tại hạ chấp nhận!

Lạc Mộ Hàn buông mạnh :

- Lão phu không hối hận!

Cửu Hùng Đà Cát Hướng Sơn bước tới, thốt qua sợ hãi :

- Phủ Tông tội gì phải đem sanh mạng làm trò đổi chác. Lực lượng của bốn phủ còn, nhân thủ của Kim Cương hội còn, chúng ta cứ liệu một cuộc chiến, thắng thì đồng sống, bại thì đồng chết, tại sao lấy thân già vô lượng thủ thối với kẻ ngông cuồng. Biết đâu ai thắng ai bại, mà Phủ Tông cam nhún nhường trước?

Lạc Mộ Hàn cười khổ :

- Ta hiểu lắm, người không nên nói gì. Chẳng những ta quyết dàn xếp cục diện hôm nay, mà ta còn nghĩ đến những ngày mai hậu, cho các người là những kẻ may mắn được sống sót qua bao nhiêu biến cố. Huống chi, ta cũng phải nhớ đến con ta, đến con của Chương Sâm lão huynh, ta không thể phủ nhận lễ tiến thoái mà làm cho ta tuyệt tự, Chương lão huynh tuyệt tự.

Yến Thiên Y toan chinh Cát Hướng Sơn, điểm hóa y, cho từ nay y biết thận trọng trong mọi hành động.

Nhưng, từ sau vọng cửa hậu, Lạc Chân Chân xuất hiện.

Nàng đến với các dáng bờ phờ, tóc tai xụ xụp, ánh mắt ngời niềm ai oán.

Trong tay, có phong thơ của Yến Thiên Y.

Liếc mắt nhìn con gái, Lạc Mộ Hàn muốn nói chi đó, song lại thôi, rồi lắc đầu, thở dài.

Lạc Chân Chân đến nơi rồi, chú mắt nhìn Yến Thiên Y một lúc lâu, run run giọng hỏi :

- Tiểu... Tiểu Lang! Người là... Yến Thiên Y?

Yến Thiên Y gượng cười, lòng chàng kích động vô cùng. Chàng đáp, giọng cũng run run :

- Lạc cô nương! Tại hạ là Yến Thiên Y.

Lạc Chân Chân nghiêng răng, răng nghiêng mấy lượt, lòng quặn thắt bao lần.

Nàng rít lên :

- Người lừa ta!

Yến Thiên Y thở dài :

- Sự tình bất buộc, cô nương! Xin cô nương hiểu cho!

Lạc Mộ Hàn khoát tay, nghiêm giọng :

- Con lùi lại, để gia gia giải quyết vấn đề với Yến đại hiệp.

Lạc Chân Chân đỏ lẹ như mưa, gọi qua nước nở :

- Gia gia...

Lạc Mộ Hàn trầm giọng :

- Rời khỏi đây gấp con, đừng làm dao động tâm thần của gia gia!

Yến Thiên Y lùi lại một bước, cao giọng gọi :

- Trang Không Ly!

Có tiếng chân người rầm rập, tiếng vũ khí chạm nhau chan chất, rồi bóng người nhón nháo nơi cửa sảnh.

Bóng nhiều người, trong số có một người vận áo tía, áo vẩy máu thành hoa, tay cầm song kích.

Chỉ có một người đó trườn tới.

Yến Thiên Y bảo :

- Ta với Phủ Tông đã ước định cùng nhau quyết cuộc tử chiến giữa hai người, để giải tỏa mọi tương quan giữa Thanh Long xã và Đại Sum phủ. Như ta thắng, Đại Sum phủ vĩnh viễn thủ phận tại miền Nam, không còn nuôi mộng Bắc tiến. Nếu ta bại, thì Chương Phàm và Lạc Chí Ngang sẽ được phóng thích vô điều kiện. Không Ly, tuy vậy ta cần bổ túc điều này, dù ta thắng, hay bại, hai kẻ đang làm con tin trong tay chúng ta kia, phải được phóng thích vô điều kiện luôn.

Trang Không Ly nghĩ, điều kiện đó không công bình, bởi Đại Sum phủ chiếm nhiều tiện nghi hơn.

Nhưng Thanh Long xã không có cái lệ, thuộc hạ lý luận với Khôi Thủ, nên lão ta gạt đầu :

- Tuân lệnh!

Yến Thiên Y khoát tay :

- Ra đi! Chấp lệnh mà hành động!

Trang Không Ly nghiêng mình chào, rồi vọt đi liền.

Bước tới trung ương, Lạc Mộ Hàn vòng tay thốt :

- Nhân danh lão phu, nhân danh người bạn hữu họ Chương hiện nằm dưỡng thương tại giường, lão phu xin kính lời đa tạ Yến đại hiệp, về hai tiểu tử.

Đoạn, lão nghiêm giọng tiếp :

- Xin mời Yến đại hiệp!

Lão hoành tay ra sau lưng, rút ngọn Kim Xoa có chạm ngỗng ngoè, chiếc lưới to vàng bọc bên ngoài.

Vũ khí đoạt mạng nhiếp hồn của lão, vũ khí giúp lão thành danh trên giang hồ, tạo một thế đứng vững chắc đến ngày nay.

Vũ khí mang tên Xoa Vồng.

Yến Thiên Y diễm nhiên đến lạnh lùng, khê vươn tay ra, đôi tay dài ra ba thước.

Cục trường đột nhiên trầm tịch như cảnh chết, không khí nặng, người rịn mồ hôi, nín thở.

Lạc Chân Chân diễm người, toàn thân cứng đờ, nhưng lệ thấm cứ nhiều ròng ròng.

Nàng làm sao ngăn chặn cuộc chiến này được? Một cuộc chiến mà hai đấu thủ so tài với trọng giá của danh dự?

Phụ thân nàng? Dĩ nhiên nàng không ngăn chặn nổi, chính mẫu thân nàng đã lắm khuyên can, mà lão ta còn bất chấp, huống chi là nàng?

Yến Thiên Y? Nàng lấy tư cách gì khuyên dứt chàng? Tình chăng? Song phương có khi nào tỏ tình với nhau đâu?

Một cuộc chiến, mà bất cứ kẻ nào bại, cũng mang lại đau đớn cho nàng.

Không làm gì được, nàng chỉ còn trở mắt nhìn, nhìn mà thần hồn phiêu phưởng tận phương trời xa.

Lạc Mộ Hàn vụt chớp cánh tay.

Chiếc lưới tơ vàng bay đi, tạo thành một vầng sáng, lan rộng nhanh chóng, vầng sáng hiện bên trên đầu Yến Thiên Y, như một đám mây vàng phủ xuống.

Cùng một lúc với chiếc lưới, ngọn xoa cũng bay ra, từ bên trên chiếu xuống đầu Yến Thiên Y, một ngọn xoa nhắm vào ba yếu huyệt Thiên Linh nơi đỉnh và Kiên Tĩnh nơi vai.

Yến Thiên Y diễm một nụ cười, khoa Thái A kiếm nơi tay tả, loang một vòng lên trên.

Ánh thép chớp lên, kiếm ảnh biến trùng trùng, kiếm ảnh lên cao từng lớp, từng lớp, tạo thành một chiếc tháp nhiều tầng.

Chiếc tháp dọi màn lưới tơ vàng, ngăn chặn lại trên không.

Bên kia, Lạc Mộ Hàn vút qua, bên này Yến Thiên Y xẹt lại, song phương vượt qua mặt nhau.

Tiếng thép chạm nhau vang lên, cả hai cùng tách nhau khoảng cách độ chừng mười bước, cùng đưa lưng lại nhau.

Nơi mũi xoa của Lạc Mộ Hàn, có vẩy máu.

Máu từ đầu vai của Yến Thiên Y đổ ra, thoát đầu thì không ai trông thấy, bây giờ máu chảy nhiều, ướt cả áo chàng.

Nhưng, chàng không hề đổi sắc mặt, miệng diễm một nụ cười, từ từ quay mặt lại, tay chỏ kiếm xuống đất, nhìn sang đối phương.

Lạc Mộ Hàn cũng quay mình, thần sắc thay đổi liên liền, thân hình rung rung, răng chạm răng, kêu lách cách.

Lão không thọ thương! Không thọ thương mà lão rung người, thần sắc biến đổi!

Trong khi song phương qua mặt nhau, lão dùng hết sức mạnh, đâm ngang một mũi xoa, thủ pháp cực nhanh.

Yến Thiên Y tránh, song chậm một chút, mũi xoa lướt trên đầu vai, rọc tét một đường, đứt da thịt, chưa chạm đến xương.

Còn Yến Thiên Y thì hoành Thái A kiếm quét phốt dưới ót lão, cổ áo của lão tét một đường độ ba tấc.

Mũi kiếm chỉ quét phốt lớp áo thôi, chứ không chạm vào da thịt!

Là tay lão luyện giang hồ, tự nhiên Lạc Mộ Hàn phải hiểu tại sao kiếm chỉ phốt áo, mà không chạm vào da.

Lão hiểu, Yến Thiên Y cố ý chém tét áo, kèm hăm dằm kiếm, giữ cho mũi kiếm đừng chạm vào da thịt của lão.

Giả như chàng có cái tâm ác độc, thì với nhát kiếm đó, chàng đã lấy tánh mạng của Lạc Mộ Hàn rồi.

Và, hiện tại thì chiếc đầu của lão vẫn còn nằm nguyên trên cổ?

Như vậy, là Yến Thiên Y lưu tình nương tay!

Như vậy là Lạc Mộ Hàn bại!

Cho nên, lão run người, run mạnh đến độ răng chạm vào nhau, thần sắc biến đổi, vì nhiều tạp niệm phát sinh, có cả ý niệm hổ thẹn.

Lão thầm nghĩ, nếu đổi lại là lão ở trong trường hợp của Yến Thiên Y, thì lão có độ lượng, khoan hồng, nương tay, tha chết cho đối phương như chàng đã làm hay chẳng?

Chắc là không rồi!

Cho nên, thẹn vì bại, lão lại thẹn luôn vì tự xét tâm địa còn hẹp hòi, kém xa chàng thanh niên đối diện.

Trong số những người có mặt tại sảnh đường, chỉ có một vài vị hiểu được chân tình, và ai ai cũng ngán sợ Yến Thiên Y.

Còn ra thì, thấy chàng thọ thương, máu chảy đầm đìa, mà Phủ Tông thì nguyên vẹn, toan reo hò cổ vũ lên, nhưng nhìn thần sắc của Lạc Mộ Hàn, những kẻ ấy lại tiu nghỉu, sưng sờ.

Lâu lắm, Lạc Mộ Hàn mới cất tiếng :

- Yến Thiên Y! Các hạ thắng! Lão phu khâm phục cái chiêu kiếm “Tâm Ngưng Phách” của các hạ!

Yến Thiên Y bình thản đáp :

- Phủ Tông lại quá khen! Nếu Phủ Tông không nương tay, thì tại hạ phải chết với chiêu “Cửu Nhạc Nhất Kích” của Phủ Tông rồi.

Chàng cứu vãn danh dự của lão qua câu nói đó.

Lạc Mộ Hàn lắc đầu :

- Lão phu còn kém các hạ một bậc! Không nên khách sáo, Yến đại hiệp!

Yến Thiên Y cười nhẹ, hỏi :

- Điều kiện của chúng ta, Phủ Tông nghĩ sao?

Lạc Mộ Hàn gật đầu :

- Từ nay, Đại Sum phủ sẽ an phận tại miền Nam, không hề nuôi mộng Bắc tiến, xâm phạm quyền lợi của Thanh Long xã. Lão phu xin xác nhận lại một lần nữa.

Yến Thiên Y cũng gật đầu :

- Và, nội trong ngày nay, linh lang Lạc Chí Ngang và Chương Phàm công tử sẽ về đến quý phủ.

Rồi chàng vòng tay, tiếp :

- Tiện đây, tại hạ xin cáo từ.

Lạc Mộ Hàn thủ lễ, buông xoa, vòng tay đáp lại.

Vừa quay mình, vừa quảng ánh mắt luyến lưu sang Lạc Chân Chân, Yến Thiên Y bước ra cửa sảnh. Tại đó, có nhân thủ của chàng đứng chờ.

Bọn người Đại Sum phủ mở vòng vây.

Chàng dẫn thuộc hạ ra đi, không cần nhìn Tùng Triệu đang đứng với Tào Quảng Toàn.

Chàng đã ra lệnh cho Trang Không Ly, liên lạc với Tùng Triệu, hẹn y trong một ngày gần đây, sẽ đến Sở Giác Lân.

Chàng sẽ hậu đãi con người có công lao to lớn đối với chàng.

Lạc Chân Chân vẫn còn đứng đó, vẫn còn khóc.

Lâu lắm, nàng mới thẫn thờ cất bước trở lại hậu viện.

Phong thư của Yến Thiên Y, nàng còn nắm chặt nơi tay, nàng ép phong thư vào ngực, như trân quý lắm.

Bên tai, nàng còn nghe văng vẳng những lời nói của Yến Thiên Y đã thốt với nàng trong lúc đầu đêm :

- Có những kẻ, vì tình thế bức bách, phải giết một số ít người, để cứu sinh mạng của nhiều người, họ bị bắt buộc phải làm việc mà họ không muốn làm, tiểu thư có xét hiểu cho nỗi khổ tâm của họ chăng?

Nàng đã xét, và đã hiểu từ lâu! Hoàn toàn hiểu!

40. Chương 40: Thương Tâm Nhân

Một buổi sáng đẹp trời.

Ánh dương quang chiếu xuống ngàn hạt sương đêm còn đọng lại trên hoa lá, trong khu vườn về phía tả tòa Đạm Kiềm lâu.

Yến Thiên Y vận bộ y phục màu nguyệt bạch, giày đồng màu, tay cầm bình phun nước tưới hoa.

Nhìn chàng, ai cũng có cảm tưởng chàng là một con người sung sướng nhất đời, sanh ra trên thế gian là để hưởng thụ mọi hoan lạc, đếm chuỗi ngày trong nhàn hạ thanh thoi.

Chợt, có tiếng cười khan khan vang lên ở phía sau chàng, tiếng cười phát xuất từ đầu hành lang vọng lại.

Rồi một âm thanh khàn khàn, tiếp nối :

- Khôi Thủ có nhã hứng quá!

Yến Thiên Y quay đầu lại, bật cười lớn, đáp :

- Tại hạ cứ tưởng là ai! Không ngờ là vị Đại y sư của bọn này!

Người đó, tác độ ngũ tuần, thân cao, vóc ốm, mặt dài, làn da điểm xuyết những u nần nho nhỏ, mắt lồi ra như mắt cá, mũi lớn và tẹt, môi dày, đầu chít khăn vấn sĩ, mớ tóc ló ra ngoài khăn bạc trắng, chứng tỏ cái già đã đến hơi sớm.

Buông chiếc bình xuống đất, Yến Thiên Y bước tới nghinh đón.

Song phương cùng vươn tay, bốn bàn tay nắm lại, cùng siết chặt.

Bàn tay của khách có những ngón xương tay quá dài, ngoài đầu ngón còn có móng dài, tăng gia cái dài đã quá cỡ của bàn tay. Thành thử hai tay giống như tay quỷ quái.

Người đó, là một nhân vật đại hữu danh trên giang hồ đương thời, tên Thạch Ngọc, ngoại hiệu Quỷ Thủ Lang Trung.

Vặc vặc tay Thạch Ngọc, Yến Thiên Y hỏi qua niềm hứng khởi đầy nhiệt tình :

- Một năm rồi chứ, không phải Đại y sư? Một năm qua rồi, chúng ta mới gặp mặt lại nhau. Hôm nay, ngọn gió nào đưa Đại y sư đến đây?

Thạch Ngọc cười nhẹ, hai hàm răng vừa không đều vừa đen đui đũi, đáp :

- Nhớ nhau lắm chứ! Đã mấy lượt chuẩn bị đến đây thăm viếng Khôi Thủ, nhưng lần nào cũng bị trở ngại, rồi bỏ luôn! Nghĩ mà chán thật, hầu như không có lúc nào huynh đệ rỗi rảnh cả.

Yến Thiên Y tặc lưỡi :

- Chẳng như Thạch lão hữu ốm hơn năm xưa đấy! Cứ ốm mãi như thế này, thì cuối cùng rồi cũng đến nhuốm bệnh đấy nhé! Đừng tưởng con ma bệnh ngăn sợ các y sư mà lắm! Ma bệnh mà được tử thần ủng hộ thì thánh nó cũng chẳng ngăn sợ! Bảo trọng chứ, Thạch lão hữu! Cái lễ trăm năm nào mấy chốc, bằng mọi cách chúng ta phải đi trọn chu kỳ, không nên nửa chừng bỏ cuộc. Cái phương thập toàn đại bổ, lão hữu bỏ đâu, mà không mang ra dùng, để duy trì cân lượng?

Nơi khoe mắt, ẩn ước có niềm u uất, Thạch Ngọc điểm phốt một nụ cười :

- Thập toàn đại bổ không dùng được đối với tâm bệnh. Khôi Thủ ạ! Mọi bệnh chứng trên đời đều chào thua trước một Thạch Ngọc này, nhưng Thạch Ngọc lại chào thua trước tâm bệnh. Hôm nay, Khôi Thủ cho rằng huynh đệ ốm, nhưng năm năm, mười năm về trước, có khi nào huynh đệ phát phì đâu?

Sợ rơi vào một dĩ vãng âm u, Yến Thiên Y nhoẻn miệng cười, chuyển hướng câu chuyện sang đề tài khác :

- Đứa bé hiện giờ ra sao?

Thạch Ngọc cười khổ :

- Mạnh giỏi như thường! Nó là lễ sống của bốn nhân đó, Khôi Thủ. Bốn nhân đã và mãi mãi làm bất cứ cái gì có thể làm cho nó, chu đáo hơn mẹ nó, nếu bà ấy còn sống sót đến ngày nay...

Yến Thiên Y quàng ánh mắt về phía Hùng Đạo Nguyên đang đứng nơi đầu kia hành lang quở :

- Hôm nay hồn phách người để đâu, mà Thạch lão hữu đến, người không mở rộng cửa lớn nghinh tiếp, thông báo với ta kịp thời? Người biết chứ, Thạch lão hữu là khách quý của chúng ta mà?

Hùng Đạo Nguyên kinh hãi, hấp tấp đáp :

- Khôi Thủ trách oan, Thạch tiên sanh...

Thạch Ngọc cười ròn chặn lời :

- Oan cho Đạo Ngươn lão đệ thật đấy, Khôi Thủ! Chính lão phu ngăn chặn, không cho thông báo đấy. Mình có phải là xa lạ gì với nhau đâu? Hỏi ra, biết Khôi Thủ ở phía sau này, lão phu tiện chân đi luôn đến đây, cần gì phải vào phòng khách, ngồi chờ đợi bực bội.

Yến Thiên Y cau mày :

- Cái lễ, không thể bỏ, Thạch lão hữu!

Thạch Ngọc cười hì hì :

- Nhưng giữ lễ quá, thành ra khách sáo, kém thành thật! Huống chi, đâu phải là lần đầu lão phu đến đây.

Nắm cánh tay Thạch Ngọc, Yến Thiên Y vừa đi vừa hỏi :

- Một năm rồi, lão hữu mạnh giỏi chứ?

Thạch Ngọc gật đầu :

- Nhờ trời, lão phu ăn được, ngủ được. Ngày chữa bệnh, đêm đọc sách, rất ít khi bước ra khỏi cổng.

Yến Thiên Y tiếp :

- Thịnh thoảng cũng phải ôn lại mấy vòng côn chứ! Những ngón nghề của lão hữu đâu phải hèn kém? Có thể kể là tuyệt học đó nhé.

Thạch Ngọc chột thở dài :

- Lão nghe chán cái lối sinh hoạt đầm máu đó rồi. Khôi Thủ ơi, cho nên, bao nhiêu công phu học được, lão phu hầu như quên lãng mất, mấy lúc sau này, hầu như không hề ôn tập lại.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Bỏ phế công phu là sai đấy, lão hữu. Mình là người của giang hồ, thì làm sao tránh né được sự việc của giang hồ? Một khi xuất đạo rồi, là phải đi theo luôn, dù có bỏ dở mà tìm nơi quy ẩn, sự việc giang hồ cũng chẳng buông tha chúng ta, bởi giang hồ là nơi ân oán triền miên, truyền đời, lưu kiếp, lão hữu đừng mong dứt khoát dễ dàng. Thì dù muốn dù không, lão hữu cũng còn phải nghĩ đến lẽ tự tồn. Tự tồn là tự vệ, do đó cần phải thời thường ôn luyện phương pháp tự vệ. Nhất định không thể bỏ phế công phu!

Thạch Ngọc chớp mắt tiếp :

- Nói đến sự việc giang hồ, thì phải kể thành tích của Khôi Thủ! Đại Sum phủ có oai vọng là thế, mà gặp tay Khôi Thủ là rồi, là tan rã như khối tuyết dưới ánh thái dương! Đáng phục Khôi Thủ thật!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Mình ở trong chỗ tối, họ ở ngoài chỗ sáng, dĩ nhiên mình dễ chiếm thắng lợi, lão hữu. Bất quá, tại hạ dùng tiểu xảo, thì có danh vọng gì?

Thạch Ngọc lắc đầu :

- Khôi Thủ khách sáo quá!

Yến Thiên Y vụt cười vang :

- Con người mà! Khiêm nhượng là một đức tánh chẳng những tốt, mà lại còn cần thiết nữa đấy!

Họ vào gian phòng khách trong Hắc Vân lâu tìm ghế ngồi, không đợi mời.

Thạch Ngọc hỏi :

- Hôm nay, Khôi Thủ có bận chuyện gì chăng?

Yến Thiên Y đáp :

- Có một cuộc hội nghị thường lệ, nhưng tại hạ có thể ủy cho Đồ Trương Mục thay thế điều khiển. Nếu lão hữu cần, tại hạ có thể dành trọn hôm nay cùng chung vui với lão hữu.

Thạch Ngọc hỏi :

- Khôi Thủ có thường xuất ngoại chăng?

Yến Thiên Y đáp :

- Có chứ, nhưng chỉ để xúc tiến công việc, hoặc thù tạc thân hữu thôi, thực ra, tại hạ không được nhàn rỗi lắm để nghĩ đến những cuộc du ký, tiêu khiển.

Rồi chàng tiếp luôn :

- Tuy nhiên, nếu hôm nay, quý hữu cần có tại hạ bầu bạn làm một vòng du ngoạn, thì tại hạ hoan nghênh lắm.

Trầm ngâm một chút, Thạch Ngọc lắc đầu :

- Thôi, để khi khác. Nếu hôm nay, huynh đệ rủ Khôi Thủ đi, thì chẳng hóa ra huynh đệ gây sự trở ngại sinh hoạt của quý xã...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Nói chi điều đó, lão hữu! Đã là huynh đệ với nhau, lâu lâu mới gặp nhau một lần, dù cho việc quan trọng đến đâu, cũng phải thu xếp lại đó, để tiếp đãi nhau tận tình mới phải chứ, huống chi cuộc họp này chẳng có gì quan trọng. Bất quá là một cuộc họp thường lệ, tại hạ có thể giao cho Đồ Trương Mục liệu lý được mà.

Chàng hỏi :

- Lão hữu muốn đi đâu, cho tại hạ biết được không?

Thạch Ngọc đáp :

- Hồ Lâm Sơn, Ngọc Bảo tuyền, nơi đó có xa lắm không?

Yến Thiên Y thoáng sững sờ, nhưng cười ngay, kêu lên :

- Hồ Lâm Sơn cách Sở Giác Lãnh ba trăm dặm đường. Còn Ngọc Bảo tuyền thì xa hơn nữa, cách đây ít nhất cũng bốn trăm dặm. Tại hạ cứ tưởng lão hữu đi vòng vòng quanh khu Sở Giác Lãnh này thôi chứ?

Thạch Ngọc thốt :

- Nếu Khôi Thủ thấy bất tiện, vì lộ trình quá dài, thì thôi vậy.

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Làm gì có việc bất tiện? Ba, bốn trăm dặm đường phỏng có là bao? Nếu mình dùng ngựa khỏe, vừa đi vừa về, vừa thưởng ngoạn thắng cảnh, bắt quá chỉ mất năm, sáu hôm là nhiều. Nhân dịp này, tại hạ tự cho mình nghỉ phép một thời gian, để xuất ngoại nhàn du, cho lòng khuây khỏa một chút. Thú thật với lão hữu, trong mấy năm sau này, tại hạ mãi bận việc chém giết, không ngày nào là không động thủ, không gây đổ máu, thành thử chán đến lợm giọng, vậy sẵn tại hạ cần tìm thú tiêu khiển, như tạm thời ký khai khung cảnh nhuộm máu hồng...

Chàng cao giọng gọi :

- Hậu Đức đâu?

Thôi Hậu Đức bước vào.

Chàng bảo :

- Cho nhà bếp hay, chuẩn bị cuộc rượu đãi khách quý. Đồng thời, người cũng thu xếp những thứ cần thiết cho ta xuất du năm, sáu hôm. Bảo Đồ Trương Mục thay ta chủ tọa cuộc họp hôm nay và cho lão ấy biết, sau bữa cơm trưa, ta sẽ rời Sở Giác Lãnh để cùng đi với Thạch lão hữu.

* * * * *

Hồ Lâm Sơn là một trong nhiều danh thắng miền Bắc.

Đến nơi rồi, Yến Thiên Y thành tâm, thành ý mượn cảnh gợi chuyện gây niềm vui cho người lão hữu, mong họ Thạch khuây khỏa sầu tư.

Chàng không hiểu Thạch Ngọc mang tâm sự gì, tuy nhiên chàng chắc chắn là Thạch Ngọc đang nặng lòng u uất về một việc gì đó, qua thần sắc u trầm của đối phương từ phút giây gặp nhau.

Thạch Ngọc cố gượng tỏ vẻ thản nhiên, nhưng làm sao che được nỗi lòng trước con mắt sâu sắc của tay lão luyện giang hồ?

Thạch Ngọc là ai? Lão quen Yến Thiên Y trong trường hợp nào, từ bao lâu rồi?

Mang ngoại hiệu Quỷ Thủ Lang Trung, Thạch Ngọc đương nhiên tinh thông y thuật, bệnh nhân nào tìm đến lão, là y như bình phục nhanh chóng. Có điều không hiểu tại sao người ta gọi lão là Quỷ Thủ, mà không gọi là Thánh Thủ!

Chẳng những y thuật tinh thông, lão ta lại luyện được một thân võ nghệ cao cường.

Y thuật và võ thuật kiêm luôn, Thạch Ngọc kể ra cũng là tay hiếm, có hạng trên chốn giang hồ.

Nhưng, trời đã phú cho lão nhiều tài, thì theo luật thừa trừ, lấy lại phần nào dung mạo.

Con người của lão xấu xí quá, như phần trên đã mô tả, mặt vừa đen vừa nổi u nân, vì chỗ kém cỏi đó, lão sanh tánh tự ti mặc cảm, lão không muốn tham dự các cuộc nhiệt náo, dù đã trót chọn kiếp sống giang hồ, lão không thích giao du, tránh giao du để giảm thiểu lạc thù, giảm tối đa. Thậm chí lão cũng tránh luôn những nơi đông đúc, như thành thị, như các cuộc lễ lạc, tánh tự ti dần dần biến thể, lão như chán ghét nhân loại vậy.

Lão tự giam mình trong một cục diện cực hạn chế, lão sống cầm cố trong một tiểu thiên địa, chỉ dung chứa mỗi một con người thôi.

Bằng hữu, đương nhiên lão không có, nam bằng hữu đã đành, mà nữ bằng hữu lại càng thiếu vắng, hầu như suốt đời lão không tiếp xúc với một nữ nhân nào, trừ trường hợp chữa bệnh.

Chữa bệnh cho nữ nhân, là một điều bất đắc dĩ, vì nghề nghiệp, vì sứ mạng của một y sư thôi.

Giả như từ khước được, lão từ khước ngay.

Không ai biết lão và Yến Thiên Y kết giao với nhau trong trường hợp nào, thực ra thì song phương quen nhau từ hơn mười năm về trước, quen nhau lâu như vậy, tất nhiên Yến Thiên Y hiểu rõ con người của Thạch Ngọc và từng thương cảm cho người lão hữu có một đoạn dĩ vãng đau buồn, u tối.

Người ta tưởng, với mặc cảm tự ti đó, Thạch Ngọc sẽ suốt đời cô độc, không xã giao, không gia đình...

Nhưng, tạo vật đã cấu tạo con người thì bất cứ ai cũng có một hoàn cảnh, cũng phải hưởng thụ như nhau, khác chăng là hạn kỳ ngắn hay dài, mức độ cao hay thấp mà thôi.

Cơ trời run rủi, một hôm, người ta mang đến cho lão một bệnh nhân, mắc chứng khó, nhờ đủ danh y chữa trị, song không lành bệnh.

Bệnh nhân là một thiếu nữ, có dung nhan tuyệt vời.

Thạch Ngọc trở tài, trị dứt chứng bệnh.

Cầm như con gái phải chết đi, bây giờ sống lại được là nhờ tài năng của y sư ra ơn tái tạo thì kiếp sống thừa do y sư ban bố cho, phụ mẫu thiếu nữ cảm cái đức tái sinh của Thạch Ngọc, bèn gả con gái cho lão, mặc dù lão xấu xí, mặc dù lão lớn hơn thiếu nữ hai mươi tuổi ngoài.

Vợ chồng đối xử với nhau rất tương đắc, nữ tử ra ngoan hiền, rất mực chiều chồng.

Nàng sanh hạ cho Thạch Ngọc một mụn trai kháu khỉnh.

Song, tạo vật chơi khăm, duyên tình đang đơm bông thì tiên công lại bẻ gãy cán cân thường của đôi vợ chồng trẻ già.

Sau bốn năm thành hôn, nàng chết.

Từ đó đến nay, cõi lòng của Thạch Ngọc là vùng âm u chỉ có gió lạnh chứ không hề có một tia sáng nào soi rọi, dù là lửa đóm, hoặc một làn hơi ấm áp, dù là một làn hơi thoảng của một đợt gió nồng, cực nhẹ.

Giờ đây, con trai của Thạch Ngọc được mười tuổi. Lão đặt cho hắn cái tên là Thạch Niệm Từ, nhưng chỉ gọi là Trụ nhi.

Yến Thiên Y và Thạch Ngọc ngồi ngựa dạo quanh một lúc, rồi cả hai xuống ngựa đi chân.

Rồi họ nghe đói.

Đói, phải tìm chỗ có cái ăn. Trên núi làm gì có hàng quán?

Trên núi, chỉ có am, có đạo quán, nhưng những nơi này, người ta cung cấp những thức ăn chay lạt, khách chỉ cần cúng một số tiền nhang khói, là được các đạo sĩ mời dùng một bữa ăn chay.

Bữa ăn có thịnh soạn hay không, là do vào số tiền cúng có hậu hay bạc.

Yến Thiên Y hỏi :

- Quanh đây, đạo quán nào nấu thức ăn chay ngon nhất?

Thạch Ngọc đáp :

- Muốn có bữa ăn, phải tìm đạo quán, mà ở đây thì có rất nhiều đạo quán, theo chỗ lão phu hiểu thì có đến mấy ngôi, nhưng nơi nấu thức ăn chay ngon nhất, thì lại cách đây khá xa, ở tận chân núi phía bên kia.

Yến Thiên Y hỏi :

- Đạo quán đó tên gì?

Thạch Ngọc đáp :

- Trường Xuân quán!

Yến Thiên Y điểm một nụ cười :

- Thú thật với lão huynh, tại hạ có tánh thích ăn ngon, dù là thức ăn chay, thì mới nuốt trôi được. Vậy chúng ta đến Trường Xuân quán đi.

Thạch Ngọc có vẻ trù trừ.

Yến Thiên Y cau mày hỏi :

- Lão huynh ngại xa?

Thạch Ngọc gượng đáp :

- Không ngại điều đó, Khôi Thủ muốn ăn ngon, thì mình phải chịu khó một chút có sao đâu?

Yến Thiên Y hỏi :

- Thế sao lão còn do dự?

Thạch Ngọc lúng túng đáp :

- Đâu có, lão phu sẵn sàng lắm chứ? Tại sao do dự?

Từ giây phút này, Thạch Ngọc bắt đầu khẩn trương. Lão cố che giấu sự khẩn trương đó, phần thì Yến Thiên Y không hề lưu tâm đến thần sắc của lão, nên không nhận thấy chi hết.

Bất quá, chàng chỉ nghĩ rằng, có lẽ năm xưa, Thạch Ngọc từng đưa vợ đến quán Trường Xuân dùng cơm chay, bây giờ trở lại chốn cũ, phải chạnh nhớ người xưa, nên lão ta dằn duren, vậy thôi.

41. Chương 41: Những Cái Bất Ngờ

Trường Xuân quán nằm dưới triền bắc Hồ Lâm Sơn, nơi đây là vùng hoang vắng nhất của sơn khu. Phàm du khách muốn tìm nơi tịch tịnh, thanh u để trút tình hoài trong mơ mộng thì đều chọn địa phương này.

Sau lưng là vách núi, tả hữu tiền, là rừng tùng, chen chúc giữa những hàng tùng là cỏ non, người ta đi trên cỏ, chứ không có lối đi, chỉ có mỗi một con đường ruột dẽ ngoằn ngoèo dẫn du khách từ ba bề sơn cước, từ con lộ cái vào đến đạo quán.

Đạo quán nhuộm phong sương qua nhiều năm tháng, trông cũ kỹ nhưng không đến nỗi điêu tàn, bởi có những đạo sĩ trụ trì, tuy họ không trùng tu canh tân nhưng họ cũng sửa chữa những phần hư hoại để duy trì một chốn ở ăn tu dưỡng.

Yến Thiên Y hỏi :

- Sao nơi đây có vẻ hoang vu thế, Thạch lão hữu?

Thạch Ngọc đáp :

- Quán tuy nổi tiếng về cách nấu chay, song dù sao thì cũng chẳng phải tửu lầu, do đó du khách không thường đến viếng, trừ một số hiếu kỳ nặng thị hiếu uống ăn, thỉnh thoảng viếng qua. Cho nên, tiền nhang khói không được dồi dào, các đạo sĩ dù muốn cải tạo cho có vẻ huy hoàng cũng bất lực.

Yến Thiên Y lắc đầu thốt :

- Một nơi quá nghèo nàn như vậy, làm sao có đủ thực phẩm, gia vị để cung cấp một bữa cơm chay hoàn hảo?

Thạch Ngọc đáp :

- Cái lý là thế, song yếu tố câu khách là những món ăn chay kỳ lạ, chứ chẳng phải mùi đạo quyển rũ con người, cho nên dù nghèo, các đạo sĩ cũng cố dự bị đầy đủ các vật dụng, để thỏa mãn nhu cầu của thiện tách. Khôi Thủ đừng lo, thế nào rồi cũng sẽ hài lòng.

Yến Thiên Y tắc lưỡi :

- Cứ để cho họ tùy tiện nhé, lão hữu. Đừng đòi hỏi quá đáng mà thành ra mình làm khó người ta.

Đạo sĩ ra chào mời, cả hai bước vào.

Đạo sĩ đó, là Hóa Huyền đạo nhân, chừng như y có phận sự tiếp đón khách thập phương, nên xoắn xuýt quanh hai du khách.

Chẳng rõ tại sao, vào đây rồi, Thạch Ngọc lại khẩn trương hơn, mừng tượng muốn đi ra ngay, mừng tượng không chịu nổi cái nhìn đầy ý nghĩa của đạo sĩ.

Ý nghĩa gì?

Yến Thiên Y hỏi :

- Ngoài đạo trưởng ra, trong quán còn có ai khác nữa chẳng?

Hóa Huyền cười khổ :

- Đạo quán nghèo như thế này, làm sao nuôi dưỡng nhiều người nổi? Ngoài bản đạo ra, chỉ còn hai tiểu đồ đệ nữa thôi.

Yến Thiên Y tắc lưỡi tỏ vẻ đồng tình.

Tiểu đạo sĩ mang trà ra.

Yến Thiên Y mãi hoài nghi, thăm nghĩ, quán nghèo xơ, nghèo xác, thì làm gì có lương thực dự bị mà đãi khách?

Chàng thở dài, lẩm bẩm :

- Một nơi nghèo hèn như thế này, mà lão hữu lại thường đến, rồi còn khoa trương có các món chay thích khẩu, thế thì lạ quá?

Thạch Ngọc đáp :

- Lão phu đến, là vì ngẫu nhiên nghe người ta đề cập đến, với những lời tán thưởng nhiệt liệt, động tính hiếu kỳ, rồi từ hiếu kỳ thành quen, bây giờ hễ có dịp xuất ngoại là y như phải tạt qua Trường Xuân quán một lần.

Yến Thiên Y hỏi :

- Đến để thưởng thức món chay, hay có ý gì khác nữa?

Thạch Ngọc thoáng biến sắc mặt.

Càng khẩn trương hơn, lão ấp úng :

- Ý tứ của Khôi Thủ...

Yến Thiên Y cười nhẹ, chặn lời :

- Con người, có tịch thì hay nhúc nhích, giả như trong tâm tư, lão hữu có ý niệm gì, cứ nói ra cho tại hạ biết, không nên giấu diếm. Chúng ta là bằng hữu với nhau mà, việc của lão hữu là việc của tại hạ, mình chung lo với nhau, có thể mới vui vẻ chứ! Theo tại hạ tưởng, địa phương này không chỉ vì có những món ăn chay thích khẩu mà lão hữu trở lại đây, chẳng hạn một sự vật gì. Lão hữu cần nhìn lại để khơi động một hoài niệm, để hồi ức một dĩ vãng. Đúng vậy không nào?

Thạch Ngọc thở phào.

Cái điều lão lo sợ, không hình thành qua câu nói của Yến Thiên Y, như vậy là Yến Thiên Y không hề có ý ngoại...

Tuy nhiên, lão còn bối rối, giọng nói mất vẻ tự nhiên khi hỏi lại chàng :

- Nếu lão phu không nói, Khôi Thủ có phiền trách chăng?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Làm gì mà tại hạ phải phiền trách lão hữu? Ai ai cũng có niềm tâm sự bí mật, ai ai cũng có quyền giữ kín tâm sự bí mật của mình. Tại hạ bình sinh không cưỡng bách ai giải bày tâm sự, huống chi lão hữu là chỗ chí thân?

Thạch Ngọc chợt thở dài :

- Khôi Thủ là con người tốt nhất, lão phu may mắn được gặp trong đời...

Yến Thiên Y gật :

- Lão hữu lại khách sáo nữa rồi đấy!

Như đấm đo cực độ, như có sự xung đột của những niềm tương phản đang giằng co trong tâm tư, lâu lắm Thạch Ngọc mới thốt :

- Khôi Thủ... lão phu muốn tố cáo với Khôi Thủ...

Yến Thiên Y khoát tay :

- Nếu thấy bất tiện thì thôi, lão hữu, tại hạ không thích gây khó khăn cho bất cứ ai.

Vừa lúc đó, một tiểu đạo sĩ bước vào thốt :

- Gia sư kính thỉnh hai vị sang phòng bên dùng bữa.

Thạch Ngọc lại biến sắc.

Lão nhìn tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ nhìn lão, cả hai cùng thoáng nhìn nhau, ánh mắt của đạo sĩ ngời niềm tàn khốc.

Thạch Ngọc rung người, cổ trắn định tâm thần, nắm tay Yến Thiên Y cùng đi qua phòng bên cạnh.

Đúng như lão khoa trương, một bữa cơm chay thịnh soạn được an bày.

Có cả rượu ngon, loại Trúc Diệp Thanh.

Hóa Huyền trực sẵn ân cần mời mọc.

Yến Thiên Y vừa ăn, vừa uống, vừa luôn miệng tán thưởng, chàng tán thưởng thật tình, bởi chàng công nhận ở đây quả nẫu món chay cực khéo.

Hóa Huyền cười nói vui vẻ, ánh mắt sáng rực niềm đắc ý, đưa tay chỉ từng món, cầu kỳ giải thích cách nẫu và lối đặt tên, tuy là món ăn chay, nhưng tên thì nghe sắc mùi mặn.

Thạch Ngọc ăn rất ít, còn rượu lão không hề uống một hớp nào.

Chỉ khi nào lão đạo sĩ đưa mắt sang, như trách cứ, như nhắc nhở, thì Thạch Ngọc mới uể oải cầm đũa, gắp một miếng bỏ vào miệng, nhai nuốt lơ là, ăn lấy lệ cho vui lòng Hóa Huyền, cho Yến Thiên Y vui luôn.

Yến Thiên Y hứa hẹn, nếu có dịp, sẽ trở lại đạo quán này, quấy nhiễu thêm một vài phen nữa.

Hóa Huyền tỏ vẻ hoan nghinh, khách đến lúc nào là lão mở cửa đón tiếp lúc ấy.

Nhưng, lạ thay, càng phút, Thạch Ngọc càng trầm gương mặt, ăn ít đã đành, cả đến nói năng góp chuyện, lão cũng quên luôn.

Lão ngồi đó, mừng tượng một hình đá người ta đặt lên ghế làm vịn, ngồi đó mà tâm hồn lão như phiêu phưởng tận đâu đâu.

Thần sắc luôn luôn biến đổi, vàng trắng lấm tấm mồ hôi lạnh, mỗi lần cầm đũa gắp thức ăn, là tay run run, hầu như không đủ sức kềm vững. Thạch Ngọc có vẻ khiếp hãi như con cừ non bị đặt trước con hổ.

Sự biến đổi đó thường xuyên quá, cuối cùng Yến Thiên Y phải phát hiện.

Chàng cau mày hỏi :

- Thạch lão hữu làm sao thế? Khí sắc không hân hoan, thường thái thiếu vắng, tay lại run, mồ hôi lại rịn, hay là trong mình không được khỏe? Tại sao không uống hớp rượu nào? Rượu giúp con người lấy lại bình thường nhanh chóng. Lão hữu, hãy uống vài hớp, uống đi, uống cho nhiệt độ tăng, cho máu sôi động lên, lão hữu sẽ cảm thấy khoan khoái!

Thạch Ngọc nhìn chén rượu nơi tay Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y đã uống khá nhiều rượu rồi. Thêm chén đó cũng chẳng sao!

Nhìn chén rượu của người bằng hữu, chẳng rõ vì lẽ gì, Thạch Ngọc lại rùng mình.

Hóa Huyền cười lớn giục :

- Cạn chén đó đi, Yến thí chủ! Tiểu đồ sẽ rót thêm cho thí chủ một chén đầy khác.

Yến Thiên Y cạn chén ngay.

Chén vừa cạn thì lại đầy, đầy để rồi cạn, chén cạn có người rót đầy.

Chàng làm luôn mấy chén nữa.

Bên cạnh có lão hữu, trước mặt có rượu ngon, thức ăn thích khẩu, thì tại sao chàng không tận hưởng khoái lạc chứ?

Cứ mỗi lần chàng nâng chén, thì Thạch Ngọc cắn môi, chàng uống xong thì môi Thạch Ngọc rướm máu.

Yến Thiên Y cầm dũa, gấp thức ăn.

Bất ngờ, dũa chưa đến đĩa, tay chàng như mất hết khí lực, không kèm vững, dũa liền rơi xuống mặt bàn.

Thoạt đầu, chàng cho rằng mình sơ ý, nên hạ tay nhặt dũa lên, tay hạ xuống, chẳng những không nhặt được dũa, mà chàng cũng không đưa lên cao trở lại nổi.

Rồi tay đó buông xuôi, rồi trợn cánh tay như tê dại.

Ngực bắt đầu nặng, hơi thở khó khăn, máu chảy ngược chiều trong huyết quản.

Đầu cháng váng, mắt hoa lên.

Rượu nhiều chẳng? Không, nào phải chàng mới uống rượu lần đầu đâu? Hiện tượng đó chẳng phải do uống quá nhiều rượu mà có.

Rượu có chất độc!

Vận dụng định lực, Yến Thiên Y từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt Hóa Huyền đạo nhân, tiểu đạo sĩ và Thạch Ngọc cùng nhìn chàng.

42. Chương 42: Một Cuộc Âm Mưu

Cả ba người cùng lộ vẻ khấn trương, riêng Thạch Ngọc thì run rẩy người, như ngoài sự khấn trương đó, lão ta còn thêm một niềm sợ hãi.

Trong lúc Yến Thiên Y cúi đầu, cả ba đã len lén rời bàn ăn, hiện tại thì họ cùng đứng chung một chỗ, cách bàn ăn khá xa.

Yến Thiên Y ngằm vận dụng cánh tay, nhưng cánh tay chàng tê liệt hoàn toàn.

Chàng bắt đầu hiểu sự tình thế nào rồi, chàng hoang mang đồng thời mười phần thương cảm.

Hoang mang vì không hiểu rõ nguyên nhân, thương cảm vì con người hành động quá nông nổi.

Ngoài xa xa, Hóa Huyền hỏi :

- Thạch Ngọc, chất thuốc đã phát tác chưa?

Thạch Ngọc gật đầu, lão chỉ ra dấu chứ không đáp bằng lời.

Hóa Huyền lại hỏi :

- Hiện tại, họ Yến đó như thế nào? Còn kháng cự hay không? Hắn có thể tiếp tục phát huy công lực chăng?

Thạch Ngọc lộ vẻ đau khổ, khoát tay :

- Đừng hỏi lão phu! Việc còn lại, về phần các vị, lão phu không biết tới nữa!

Hóa Huyền đạo nhân nổi giận :

- Nay, họ Thạch, bản đạo bảo cho người biết, đừng quên là người tùy thuộc bọn bản đạo đây! Bọn ta muốn bóp chặt, bóp lỏng thế nào, người cũng phải chịu thế ấy! Liệu hồn!

Thạch Ngọc run run :

- Các vị muốn hủy diệt lời hứa?

Hóa Huyền cười khệt khệt, to tiếng đáp :

- Thạch Ngọc! Nếu họ Yến chưa bị hạ, thì bọn ta không cần giữ lời hứa, vậy người hãy cố giúp bọn ta, thành công rồi, thì người sẽ được thỏa mãn. Càng thu thập họ Yến sớm, người càng có lợi sớm.

Thạch Ngọc mắng :

- Các người dồn ta vào chỗ bất nghĩa, hiện tại còn bức hiếp ta nữa hay sao? Ta, dù sao cũng còn một điểm thiên lương chứ, các người đừng làm quá, ta không thể hèn hơn được nữa.

Hóa Huyền hét :

- Lão cẩu trệ! Ta cảnh cáo người đây, nếu họ Yến thoát khỏi tay ta lần này, thì đứa con trai của người phải đền mạng đây?

Thạch Ngọc quát :

- Người không thể buộc ta phải diệt thiên lương!

Hóa Huyền cười vang :

- Thiên lương! Thiên lương của loài trâu chó! Người còn nói được hai tiếng đó à? Trừ ra người giúp bọn ta thì thôi, bằng ngược lại thì cả con người sẽ biến thành quỷ đây! Ta không dọa xuông đâu nhé! Dù ta có dung tha người, Thanh Long xã cũng sẽ tìm người mà chặt đầu! Đừng hy vọng sống sót, nếu Yến Thiên Y thoát nạn.

Yến Thiên Y ngồi lặng trên ghế cúi đầu, mừng tượng nhập định!

Một đợt khói mờ mờ bốc lên từ Thiên Linh Cái, tỏa quanh đầu.

Chàng đang vận dụng chân khí xua đuổi độc tánh bay ra khỏi toàn thân.

Vừa lúc đó, bóng người chớp lên bên ngoài, bóng nhiều người. Nhanh như điện, mười đại hán chạy vào, còn một số khác lao xao bên ngoài cửa.

Hiển nhiên, cục diện bị bao vây, bao vây nhiều vòng, vòng trong, vòng ngoài, rất có thể còn có vòng thứ ba, ngoài tường đạo quán.

Hơn mười đại hán vào trong, có người vận y phục màu đỏ, chít khăn đỏ, áo choàng cũng đỏ luôn.

Trong số năm đại hán y phục đỏ, có một người mặt tía, mũi to, miệng rộng, râu quải, cứng như cọng kềm, thân vóc to lớn.

Hắn nhìn Yến Thiên Y đăm đăm, một lúc lâu, day qua Hóa Huyền hỏi :

- Hạ đại ca, chắc ăn rồi chứ?

Đạo nhân họ Hạ gật đầu :

- Xem ra hần trúng độc nặng, có điều chẳng biết nặng đến mức độ nào. Cho nên, ta không dám quả quyết là hần còn sức lực kháng cự hay chẳng.

Đại hán râu quăn hướng qua Thạch Ngọc, hần giọng hỏi :

- Chất độc do người bỏ vào rượu, thì phản ứng của Yến tiểu tử thế nào? Người phải hiểu hơn bọn ta, vậy người thấy sao? Yến tiểu tử còn sức lực kháng cự nữa hay không? Người phải cho bọn ta biết chứ, có sao lại đứng im như pho tượng thế?

Họ Hạ chen vào :

- Vừa rồi, ta có hỏi lão, lão không chịu nói gì hết, hơn thế, lão còn cự nự, cãi vã với ta nữa đấy.

Đại hán râu quăn quát mắt, hét :

- Cự nự cái gì? Ai cho phép cãi vã, Thạch Ngọc? Người muốn cho con trai người thành ma phải không?

Thạch Ngọc xám mặt, mồ hôi lạnh đổ ra, đầm ướt y phục.

Nhưng lão không nói tiếng nào.

Một đại hán áo đỏ khác, một mắt, môi mỏng, có vẻ âm trầm nhất trong bọn, lạnh lùng “hừ” một tiếng, thốt :

- Đại ca, hỏi lão Thạch hay không hỏi, cũng thế thôi, Yến Thiên Y là tay dữ có tiếng. Hần lại có tánh hiếu động, bất cứ trong trường hợp nào, hần cũng giành làm chủ tình hình, bây giờ mà hần thừ người ra đó, thì đủ biết hần bất lực rồi đấy. Hần mà còn sức kháng cự, thì khi nào kiên nhẫn nhường nhịn chúng ta? Chẳng lẽ hần khoan tay chờ trời?

Đại hán râu quăn gật đầu :

- Có lý, lão Từ sáng suốt lắm.

Họ Hạ chen vào :

- Vậy thì mình động thủ đi! Bắt hần, càng sớm càng tốt, chế ngự được hần sớm, là mình nhẹ lo sớm. Con mẹ hần, nó là tay độc ghê gớm nên mình sơ sẩy là mất mạng chứ chẳng chơi!

Đại hán râu quăn trừng mắt nhìn Thạch Ngọc, hăm :

- Người đứng đâu thì đứng đó nhé, không được xê dịch một bước. Nếu nhúc nhích là chết gấp với bọn ta!

Trong số các đại hán bao vây Yến Thiên Y, có một gã mặt đỏ, tai to như cái quạt, đột nhiên kêu âm lên :

- Đại ca! Đại ca! Lại đây xem! Trên đầu của Yến Thiên Y khói trắng bốc lên cuộn cuộn, khói càng phút càng dày đặc, tiểu đệ nghĩ là hần đang vận công giải trừ độc tánh đấy!

Tất cả các đại hán đều nhón nháo lên, cùng áp lại đứng quanh chiếc bàn ăn.

Chỉ Thạch Ngọc là không nhúc nhích.

Yến Thiên Y ngồi trơ trên ghế, không động đậy. Gương mặt của chàng đỏ lên dần dần, như bị lửa nung, rồi thì mồ hôi xuất ra như suối, từ các lỗ chân lông, khói trắng bốc theo mồ hôi.

Chàng vẫn giữ tư thế một lão tăng nhập định.

Đại hán râu quăn nhìn chàng một lúc, vừa lộ vẻ sợ hãi, vừa tỏ dấu nghi ngờ, lại vừa phẫn nộ, hét :

- Thạch Ngọc, tại sao có tình trạng đó hả? Yến tiểu tử vận công trừ độc, hay độc tánh phát tác?

Thạch Ngọc cứ ngậm câm miệng, không đáp.

Đại hán mặt đỏ kêu to :

- Đại ca! Cứ giết Thạch Ngọc trước, rồi sẽ đối phó với Yến Thiên Y sau.

Thạch Ngọc đây hoảng, hấp tấp thốt :

- Các người giết ta? Các người bảo gì, ta đều làm y như vậy, sao lại đòi giết ta? Hừ! Thế thì các người đâu còn nhân tánh? Rõ ràng một bầy dã thú mà!

Đại hán râu quăn cười mỉa :

- Măng đi, Thạch Ngọc! Ta sẽ hạ lệnh cho các huynh đệ của ta xử lăng trì đứa con trai ngươi cho người biết tay.

Thạch Ngọc rít lên :

- Chứ các người muốn ta làm gì nữa?

Đại hán râu quăn gọi to :

- Huynh đệ nào ở ngoài đó, nhanh chân chạy đi lột da con trai họ Thạch, mang bộ da đến đây cho ta!

Thạch Ngọc run người, lệ thảm tuôn trào, lí nhí :

- Ta nói! Ta nói! Y đang dụng công trừ độc đó.

Vừa kinh hãi vừa sôi giận, bọn đại hán mỗi người một câu mắng ào ào lên, rồi đại hán râu quăn quát :

- Con mẹ nó, cái lão Thạch cầu trệ này, có chết cũng đáng đời! Mãi đến bây giờ mới chịu nói rõ! Đúng là lão dần dà giúp thời gian cho Yến Thiên Y mà! Nếu người chịu nói sớm thì hẳn làm gì vận công kịp lúc chứ? Rõ ràng người trở mặt định mượn tay Yến Thiên Y hại ngược lại bọn ta. Được lắm! Người phản, ta sẽ cho người thấy hậu quả sự phản phúc vô sỉ đó.

Một đại hán áo đỏ có chiếc mũi cong như mỏ chim ưng, thốt oang oang :

- Động thủ gấp đi, đại ca! Cứ mắng mãi mất hết thì giờ, Yến Thiên Y mà lấy lại bình thường rồi, thì chúng ta có cánh cũng chẳng bay thoát kịp với hắn! Thời gian cấp bách...

Đại hán râu quăn hét :

- Tất cả cùng vào một lượt! Tiến!

Hơn mười đại hán cùng ập đến.

Đến bây giờ, Yến Thiên Y mới nhích động.

Vừa người, vừa ghế, chàng lùi lại sau. Nói lùi, chứ thật ra chàng ngã ngựa về phía hậu, kéo luôn chiếc ghế ngã theo.

Nhưng, người và ghế ngã rồi, người còn ở tại mặt đất, chiếc ghế tung bay lên.

Một loạt tiếng chát chát, cốp cốp vang lên, chiếc ghế vỡ thành đoạn, thành mảnh. Những đoạn, những mảnh gãy vỡ bắn tung tóe.

Một đại hán cầm ngọn roi bầy đốt rú lên thê thảm, ôm chiếc đầu đổ máu ngã nhào, lăn luôn mấy vòng.

Chiếc ghế bay lên rồi, Yến Thiên Y lăn mình tránh các món vũ khí khác đang giáng xuống.

Chàng vừa lăn vừa phản công.

Ba đại hán rú thảm lên. Sáu chiếc đùi bắn đi sáu hướng, ba thân mình không chân bị tung ra ngoài xa xa, dưới áp lực phản kích của chàng.

Máu! Máu chảy từ sáu chiếc đùi, máu phún từ ba thân mình cụt chân. Thoáng mắt máu nhuộm đỏ nền phòng ăn của đạo quán.

Đại hán râu quăn vẫn giữ được bình tĩnh, dù phe nhà thất lợi, trầm giọng bảo :

- Cứ bao vây thủ thế, chờ đợi thời cơ, không nên ồ ạt xông vào cách hỗn loạn.

Yến Thiên Y tựa mình vào cột nhà, mở to đôi mắt nhìn đối phương, hơi thở gấp hơn bình thường, sắc mặt đỏ biến mất, trở thành xanh nhợt nhạt.

Nhưng, chàng không còn xuất hạn nữa, khói trắng cũng ngưng bốc lên.

Bọn đại hán xê dịch lằng xằng, tên nào cũng tìm chỗ đứng thuận tiện, vừa ý...

Lúc đó, Yến Thiên Y chưa trông rõ sự vật, ánh mắt còn mơ hồ, như có một màn sương che phía trước, hơn thế, những hình ảnh lơ mơ lại nhảy múa lung tung trong nhãn tuyến, làm cho chàng càng nhìn ra càng cảm thấy nhức đầu.

Mất chàng mờ? Mờ vì chất độc? Nếu đúng vậy, thì tình trạng có thể cứu vãn chăng? Hay là chàng phải chịu cảnh đui mù suốt đời?

Nghĩ đến đó, chàng như tuyệt vọng, rồi cảm hờn, rồi thống khổ, lửa hận chợt bùng lên, đốt cháy tâm tư.

Chàng tự hận mình hơn hận người! Hận mình quá tin bằng hữu!

Cũng may mà chàng đã vận công phu trừ chất độc sáu, bảy phần mười, chứ nếu không thì chàng phải mất mạng với cuộc xung kích vừa qua.

Càng may hơn nữa, là đối phương chẳng hề hiểu tình trạng sự thực hiện tại của chàng. Chúng cứ tưởng là chàng bức trừ hết độc tánh rồi, nhờ chúng tưởng thế mà chàng không bị tấn công tiếp nối.

Đối phương trở mắt nhìn chàng.

Không một người nào dám vào.

Gian phòng trở nên trầm tịch, như cảnh không người, chỉ có tiếng thở là tiếng động duy nhất.

Đại hán râu quăn nghe như lửa đốt trong lòng, vừa sợ, vừa lo, vừa giận, luôn luôn hăm hự, hậm hực, sau cùng thì hấn cả tiếng mắng oang oang lên :

- Con mẹ nó, tiểu tử họ Yến này quả thật là một gã gian nguy xảo quyệt mà! Người vờ khéo đến đâu cũng không thoát khỏi tay lão gia, đừng hòng vô ích! Ta biết, người không hề bị trúng độc mà! Người đóng kịch để lừa bọn ta!

Yến Thiên Y chớp mắt thôi, chứ không đáp.

Hạ đại ca, dưới cái lốt đạo nhân, lúc đó bước tới cạnh đại hán râu quăn, thấp giọng thốt :

- Nay, Trát lão ca, Yến Thiên Y quả thật có trúng độc chứ chẳng phải hấn giả vờ đâu! Tiểu đệ chính mắt trông thấy Thạch Ngọc bỏ độc dược vào rượu mà! Và chính tiểu đệ và hai tên tiểu đồ đệ chính mắt trông thấy Yến tiểu tử uống luôn mấy chén mà! Hiện tại sở dĩ hấn còn công lực, là vì chúng ta cứ dằn dãi mãi, không hạ thủ ngay, thành ra hấn có đủ thời gian vận công bức độc ra khỏi cơ thể. Cũng tại chúng ta sơ ý, không dám khẳng định sớm là hấn trúng độc nặng hay nhẹ, do đó ai ai cũng ngán, rồi do dự. Bây giờ kể ra cũng chưa muộn đâu, Trát lão ca! Tiểu đệ xem, hấn chưa lấy lại bình thường hoàn toàn, có thể trong mình hấn còn lại ít nhiều độc tánh. Tiểu đệ nghĩ, chúng ta luân phiên tấn công, biết đâu lại chẳng đắc thủ?

Đại hán họ Trác gật đầu :

- Cái gì cũng tại lão cầu trệ họ Thạch hết! Chính lão ta kéo dài thời gian, tạo thuận lợi cho Yến Thiên Y đấy. Con mẹ nó, mình mà bắt được Yến Thiên Y rồi, thì nhất định phải giáo huấn lão ta rất kỹ mới hả cho.

Hạ đại ca tiếp :

- Không thể kéo dài thời gian được nữa, Trát lão ca!

Trát đại hán vụt hét :

- Quạt ngã hấn!

Một đại hán ốm nhỏ, đứng cạnh thành bàn, lướt tới.

Hấn cầm hai thanh chủy thủ có tẩm độc, ánh thép xanh dờn. Hấn vung hai thanh chủy thủ đâm vào sườn Yến Thiên Y, cạnh nách.

Một đại hán đứng bên tả, đâm ngọn Tề My còn thẳng vào ngực Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ xoay bàn tay.

Tiếng soảng vang lên, lửa bắn tứ bề.

Ngọn Tề My còn vút bổng lên cao, còn hai thanh chủ thủ chưa đến đích, song người sử dụng thì lại rú lên một tiếng quái dị, cùng với tiếng rú, máu phun có vòi, máu từ đại hán ốm nhỏ bắn ra, đại hán thì chập choạng lùi lại, lùi đến đâu, dây máu đến đó. Hai tay hắn ôm ngực, đầu ngoẻo xuống, qua mấy bước lùi, hắn ngã xuống luôn.

Một đại hán thứ ba có thân vóc to lớn như vị Cự Linh Thần, vác thanh Kim Bôi Đại Khảm đao tiến lên.

Một đại hán thứ tư lạng mình do hạ bộ công vào, hắn sử dụng đoản kích, tay hữu kèm theo một ngọn đoản xoa, cả hai món vũ khí vút chéo vào nhau, ngang hạ bộ của Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y lúc đó chẳng thấy gì hết, chỉ lắng nghe tiếng gió mà phản ứng thôi.

Chàng nhận ra hai đại hán này tương đương cao cường hơn lũ trước, nên không dám khinh thường, áp lưng sát cột, từ dưới trườn lên, như thạch sùng trèo vách.

Tránh ba món vũ khí rồi, chàng tuột mình xuống, cũng bằng sát lưng vào cột, bàn tay khê nhích động.

Thép chạm thép vang lên, lửa bắn ra, đại hán to lớn nhảy vọt ra xa, nơi má có đường tét, dài độ hai tấc. Mác trào từ đường tét, chảy ròng ròng xuống ngực.

Còn đại hán nhỏ thì nhào lộn ra mặt đất, khi hắn đứng lại, đồng đảng của hắn trông thấy hai bàn tay của hắn nhuộm máu đỏ ngời, nơi khoảng giữa đôi mày, có một vết thương, thương tích không rõ sâu cạn dài ngắn bao nhiêu, bởi máu từ nơi đó phun ra, che khuất mắt.

Đại hán râu quăn họ Trát kêu lớn :

- Chiêu Nhật đoản kiếm! Chiêu Nhật đoản kiếm!

Hạ đại ca run run người, lấm bầm :

- Chừng như lúc đó... Ưông lão tam và Thanh lão thất chết vì thanh đoản kiếm này...

Trát đại hán rít lên :

- Yến Thiên Y! Bọn ta phải làm thịt ngươi, báo thù cho bao nhiêu đồng bạn!

Yến Thiên Y vẫn lạnh lùng, vẫn trầm lặng tựa sát lưng vào cột, mở to mắt chẳng trông thấy gì.

Từ từ cất tiếng, chàng hỏi :

- Nghe khẩu khí của các ngươi, ta đoán chừng các ngươi là những kẻ của Đại Hồng Thất ngày xưa, còn sống sót lại đến nay? Đúng vậy không?

Đại hán râu quăn họ Trát cầm hờn :

- Để cho ngươi có chết đi cũng minh bạch sự tình, nên ta chẳng giấu làm gì. Bọn ta chính là dư đảng của Đại Hồng Thất ngày trước. Ta quyết hạ sát ngươi để báo thù cho tam đệ và thất đệ của ta!

Yến Thiên Y bình tĩnh đáp :

- Ngươi là thủ lĩnh của nhóm Đại Hồng Thất, tên Trát Phi, ngoại hiệu Cầu Nhiêm Kim Cương?

Đại hán râu quăn quát :

- Ta đây! Sự tình cách đây ba năm rồi, ngươi cũng còn nhớ?

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Khó quên lắm, Trát Phi!

Hạ đại ca trở mặt biểu hiện niềm nghi hoặc, nhìn Trát Phi một phút, đoạn bước tới gần y, thì thâm bên tai :

- Này, Trát lão đại, trước kia, các huynh đệ gây thù kết oán với Yến Thiên Y, hẳn là song phương có biết mặt, biết mày của nhau chứ?

Trát Phi gật đầu :

- Dương nhiên!

Hạ đại ca càng nghi hoặc hơn, tiếp :

- Nếu vậy, thì hẳn phải nhận ra các huynh đệ ngay chứ?

Trát Phi hơi bực :

- Lại còn phải nói! Có ai quên một cách dễ dàng những cảnh thập tử nhất sinh? Trong đời người, có cái quan trọng đáng ghi nhớ hơn là những lần thoát chết?

Hạ đại ca cau mày :

- Trát lão đại không thấy kỳ quái hay sao?

Trát Phi nhìn sững y :

- Cái gì kỳ quái?

Liếc mắt sang Yến Thiên Y, Hạ đại ca đáp :

- Từ lúc các vị vào đây, họ Yến mừng tượng không nhận ra các vị, mà cũng chẳng mở miệng gọi ai cả. Hơn thế, hẳn cũng chẳng tỏ vẻ lạnh lùng, làm như là bình sinh hẳn không hề gặp các vị lần nào vậy.

Trát Phi giật mình, lẩm nhẩm :

- Đáng lấy làm lạ thật. Nếu Hạ đại ca không đề tỉnh, tiểu đệ quên luôn...

Hạ đại ca tiếp :

- Ngoài ra, Yến Thiên Y vừa nói là “nghe” khẩu khí, âm thanh của các vị, hẳn đoán chừng các vị thuộc nhóm Đại Hồng Thất ngày trước. Tại sao “nghe”? Đáng lẽ hẳn phải nói là nhận ra được các vị chứ?

Trát Phi chớp mắt kêu lên :

- Ý tứ của Hạ đại ca có phải là...

Hạ đại ca điểm một nụ cười :

- Ý tứ của tiểu đệ, là Yến tiểu tử mù rồi! Đôi mắt tuy mở trao tráo, song hẳn không trông thấy sự vật. Còn một điều này nữa, hẳn tử thủ chiếc cột, không hề rời xa. Tại sao hở? Bởi, ra là mắt chỗ tựa, khó phân biệt phương hướng của tiếng động chứ gì?

Trát Phi vỗ tay, kêu lên :

- Đúng! Đúng quá, Hạ lão ca! Không sai một điểm nào! Thảo nào mà người ta chẳng gán cho Hạ lão ca cái hiệu Tam Tâm Lão Hồ!

Hạ đại ca cười hắc hắc :

- Có chi đâu, Trát lão đại!

Nghe cuộc đối thoại của Hạ và Trát, Yến Thiên Y biết là tình thế bất lợi cực độ rồi. Đối phương truy ra sự mờ mắt của chàng, thì chàng sẽ khó khăn hơn trong việc ứng phó.

Bước tới một bước, Trát Phi cười lớn, hỏi :

- Yến Thiên Y! Người xem đây, ta vươn tay ra, người biết là tay hữu của ta hay tay tả?

Yến Thiên Y nín lặng không đáp.

Đúng vậy, chàng chẳng thấy chi hết.

Trát Phi đắc ý vô cùng, tiếp :

- Tại sao người không nói? Ta vươn tay tả hay tay hữu đây? Đôi mắt của người sắc bén lắm mà, chẳng lẽ lại không phân biệt nổi điều nhỏ mọn đó?

Yến Thiên Y lạnh lùng :

- Ta cần gì quan tâm đến cái đó? Người vươn tay nào mặc người, cần gì đến ta?

Bật cười cuồng dại, Trát Phi chế riếu :

- Con mẹ nó, ta có vươn tay nào đâu!

Bao nhiêu đại hán, ở trong, ở ngoài, đều bật cười rộ.

Trát Phi hét :

- Người mù rồi, Yến Thiên Y! Người trở thành phế nhân rồi!

Yến Thiên Y vẫn bất động.

Trát Phi ngẩng cao mặt, nhìn ra bốn phía với vẻ dương dương, cao giọng quát :

- Các đệ huynh! Họ Yến đã trở thành vô dụng rồi, chẳng đáng cho chúng ta sợ hãi nữa. Một con người mù đôi mắt thì cầm như hồng cả cuộc đời! Chúng ta hãy bắt sống hắn, đem về sào huyệt, tể các đệ huynh đã bị hắn sát hại ngày trước. Chúng ta mà hạ được vị Khôi Thủ Thanh Long xã thì phải biết, danh tiếng sẽ nổi như cồn! Toàn thể võ lâm Nam lẫn Bắc sẽ lác mắt nhìn chúng ta, hào kiệt giang hồ khắp bốn phương đất nước sẽ tôn kính chúng ta như thần, như thánh...

Y khích :

- Chẳng lẽ bao nhiêu người chúng ta đây, lại không bắt nổi một gã đui?

Bọn đại hán lên tinh thần mạnh, tên nào cũng khoa chân múa tay, tưởng chừng vọt tới là chụp Yến Thiên Y như mèo chụp chuột, dễ dàng hơn thò tay vào túi lấy đồ.

Chúng quên mất là mới đó, bao nhiêu người ồ ạt xông vào, và lúc bật lùi thì lại phân số hao hụt một nửa!

Trát Phi trầm giọng :

- Bình tĩnh! Bình tĩnh, các đệ huynh! Mình đóng cửa lại, thì chắc ăn. Các đệ huynh nên nhớ, dù đui, hắn cũng là con hổ, trong lúc mù, hắn vô bờ bãi, rủi trúng ai, thì người đó còn gì? Cho nên, phải bình tĩnh và cẩn thận mới được.

Chúng bắt đầu bố trí lại cục diện, chặt chẽ hơn trước.

Hiện tại, trong phòng ăn, có năm người của nhóm Đại Hồng Thất, ba sư đồ của Hạ đại ca và năm người áo đen.

Các xác chết đã được di tản ra ngoài từ lâu.

Còn một người nữa, là Thạch Ngọc, lão ta đứng ru rú riêng ra một nơi, trong góc phòng.

Tề My côn và Tam Tiết côn xung công trước. Kẻ sử dụng cực hứng khởi, tưởng chừng hai ngọn côn đó vung ra, là Yến Thiên Y ngã gục.

Yến Thiên Y không nhích mình, chỉ vung tay.

Hai ngọn côn bật tung ra ngoài, lộn lên cao.

Hai đại hán cầm côn hét lớn, hoành tay quét côn trở lại, đồng thời tung song phi cước tới dạ dưới của Yến Thiên Y.

Bàn tay của Yến Thiên Y lại chớp lên lần nữa.

Chiếu Nhật đoản kiếm phạt ngang bên dưới, chặt đứt bốn chiếc đùi, hai chiếc côn đập vào chiếc cột, gãy thành bốn đoạn.

Máu! Nền phòng thêm một phen nhuộm máu.

Hai đại hán sử dụng Quỷ Đầu đao phân nhau, một từ tả, một từ hữu, công vào.

Yến Thiên Y rùn mình xuống, khoa đoản kiếm trên đầu.

Hai tiếng soảng vang lên, hai thanh Quỷ Đầu đao vượt tay cầm, bay xa, đoản kiếm hoành lại, theo vòng tròn, quét ngang hông hai đại hán.

Bốn đoạn thân thể ngã xuống, bốn suối máu phun ồ ồ. Máu loang nhanh, đầm ướt chân bọn đứng gần.

Ruột gan từ bốn đoạn thân thể lòi ra, dầm trong máu, trông cực kỳ thê thảm, rợn rùng.

Lần sau cùng, Yến Thiên Y cặp Thái A kiếm theo đà Chiếu Nhật đoản kiếm, nhờ thế chàng hạ được đối phương ở khoảng cách xa xa.

Trát Phi biết muộn, song cũng hét to, cảnh cáo :

- Đề phòng Thái A kiếm của hần!

Nhưng, một tiếng soạt vang khê, trường kiếm Thái A đã chui vào chiếc vỏ giấu dưới tà áo.

Ra đi với Thạch Ngọc, Yến Thiên Y không tưởng là mình sẽ có dịp sử dụng đến trường kiếm, cho nên chàng không mang nó như thường lệ, chuôi ló trên đầu vai, do đó, chàng giấu dưới lớp áo.

Đối phương hao hụt hơn mười nhân thủ, còn Yến Thiên Y chẳng rụng một sợi lông chân.

Sự kiện đó làm cho cả Hạ đại ca lẫn Trát lão đại cùng sợ hãi cũng như phần uất cực độ.

Hạ đại ca kêu lên :

- Chỉ sợ tình thế bất lợi cho chúng ta, Trát lão đại! Hần không rời vị trí, thì mình vô phương làm gì hần nổi. Chẳng lẽ mình cứ tương trì mãi như thế này với hần, để rồi chốc chốc lại mất thêm một vài mạng người?

Trát Phi gấp giọng đáp :

- Đến đâu hay đó, chúng ta cứ xông vào, tất cả cùng xông vào.

Hạ đại ca lắc đầu :

- Không được đâu, Trát lão đại! Hai thanh kiếm dài và ngắn của hần, lợi hại lắm. Dài thì đánh rộng, ngắn thì đánh hẹp, mình vào bao nhiêu là mất mạng bấy nhiêu! Vào như vậy là thí mạng oan uổng, là vô ích!

Trát Phi nổi giận :

- Tiểu đệ không tin hần lợi hại cỡ đó! Chẳng lẽ buông tha hần, mà bỏ đi sao?

Hạ đại ca trầm tĩnh tiếp :

- Không phải lão tranh khí, lão đại nổi tự ái lên làm chi? Cái tài của hần, thực ra trên chỗ hiểu biết của chúng ta, đừng khinh thường mà rồi hối hận không kịp đấy! Mình hành động lỗ mãng, là gián tiếp giúp hần chiếm tiện nghi, chứ không ích gì.

Trát Phi hậm hực :

- Thế thì mình phải làm sao? Hả? Cứ do dự mãi, kéo dài thời gian là tạo thuận lợi cho hần. Hạ đại ca phải nghĩ ra một phương pháp gì mới được chứ!

Hạ đại ca cười khẩy :

- Tiểu đệ cũng đang nóng đây, có kém chi lão đại đâu?

Đại hán áo đỏ có chiếc mũi chim ưng bước tới, cất giọng âm thầm, bàn :

- Theo tiểu đệ nghĩ, thì chúng ta nên tĩnh tam vị ấy đến đây, xem họ có giải pháp chi chăng?

Trát Phi không đồng ý :

- Chừng nào mình nhận thấy hoàn toàn vô phương, thì hãy thỉnh họ, chứ bây giờ thì còn sớm lắm. Ta đâu có thích ba lão quái vật ấy? Trừ trường hợp bất đắc dĩ, mới kêu gọi đến họ, chứ cứ động chuyện là thỉnh, là mời họ, ta không chịu nổi rồi! Nghĩ ra, nếu đưa một cái giá mà mình không chấp nhận được, thì sao chứ?

Hạ đại ca tiếp nối :

- Đúng vậy! Cho nên, tiểu đệ đồng ý với Trát lão đại là đừng vội gọi đến họ. Họ phách lối cao ngạo không ai chịu nổi, tránh dính dáng đến họ càng có lợi. Cách đây mười hôm, tiểu đệ và Trát lão đại có đến tìm họ, ước thử xem, họ nói đúng vạn lượng vàng mới chịu giúp! Ghê chưa!

Đại hán mũi cong gật đầu :

- Cái đó thì tiểu đệ hiểu. Nhưng trong cái thế chẳng đáng dừng, chúng ta biết làm sao hơn?

Rồi hắn tiếp luôn :

- Vô luận, họ đáng ghét đến đâu, mình cũng phải chịu hơn là buông tha Yến Thiên Y, bởi buông tha hắn là thả cọp về rừng, không sớm thì muộn, mình cũng sẽ bị cọp vồ!

Hạ đại ca “hừ” một tiếng :

- Buông tha hắn làm sao được!

Đại hán mũi cong tiếp luôn :

- Cho nên, tiểu đệ mới bàn là nên kêu gọi đến ba lão quái vật đó. Trong khi tự sức chính mình, mình không làm gì nổi hắn, thì mình phải nhờ đến viện thủ chứ? Cái lối tương trì dằng dai này chẳng đưa đến đâu, không khéo rồi với thời gian, hắn khôi phục nguyên lực, là mình sẽ khổ với hắn!

Trát Phi hần học :

- Mẹ ơi! Rõ khổ! Ai mà dè khó khăn như thế này! Cũng tại chúng ta quá tin tưởng nơi cái lão quỷ họ Thạch đấy! Lão ấy thật là vô dụng, việc chỉ có thể mà cũng làm không xong!

Đại hán mũi cong lắc đầu :

- Lỗi tại mình đấy, Trát đại ca! Tại mình trì hoãn đấy! Nếu mà lúc vị cao đồ của Hạ đại ca đến báo tin với chúng ta, chúng ta ra tay ngay thì đâu có đến nỗi dở dang? Có thể mình thành công lắm chứ, đại ca!

Trát Phi gằn giọng :

- Nói gì thì nói, chứ ta hận cái lão Thạch vô cùng! Lão cứ dây dưa, không chịu nói rõ tình trạng của Yến Thiên Y ngay cho ta lúc đó! Ta có giết lão, cũng chẳng oan uổng gì cho lão!

Hạ đại ca khuyên :

- Bỏ đi những chuyện vu vơ, có nói gì thì cũng muộn rồi, mình phải tính gấp xem nên làm sao đây, để đạt mục đích!

Đại hán mũi cong nhắc :

- Còn tính sao nữa? Cứ đến Bạch Sa cốc, gọi ngay Hải thị tam yêu là xong!

Trát Phi do dự :

- Hạ đại ca nghĩ sao?

Hạ đại ca thấp giọng :

- Mình thử tấn công lần nữa sao! Nếu thất bại như mấy lần trước, thì mình sẽ với ba lão quái vật.

Trát Phi nghiêng rằng :

- Được lắm, cứ thế mà làm!

Y quắc mắt nhìn Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y vẫn ở tư thế cũ, tựa lưng vào cột, thanh đoản kiếm Chiêu Nhật còn nơi tay.

Thép kiếm chớp ngời màu xanh biếc, màu sáng xanh lạnh lùng.

Chỉ nhìn thanh đoản kiếm thôi, bọn Trát Phi cũng rợn người từng chấp, từng chấp.

Trát Phi lẩm nhẩm :

- Các lần trước, hấn dùng Thái A kiếm phản công, còn Chiêu Nhật đoản kiếm thì tự vệ và tiếp trợ Thái A kiếm nếu cần. Con mẹ nó, sao lần này hấn thủ đoản kiếm, còn trường kiếm thì để nguyên trong vỏ?

Hạ đại ca cau mày, trầm giọng đáp :

- Về võ học thì thiên biến vạn hóa, đâu có đồng nhất được, Trát lão đại? Người có bản lĩnh càng cao thì đấu pháp càng bất thường, không cần phải theo quy cũ câu thúc. Họ Yến là tay dữ, dù sử dụng kiếm ngắn cũng thể thôi, vẫn lợi hại như thường.

Trát Phi cương quyết :

- Dù sao thì sao, chúng ta phải liều xông tới!

Bóng người dao động.

Mỗi người mỗi đổi vị trí mới.

Yến Thiên Y mỉa :

- Trát Phi, sao ngươi không ra tay trước, mà lại dồn đốc, xúi giục bọn hạ xông vào để chết thể cho ngươi? Ta biết mà, ngươi nhất gan, chỉ có tài nói năng huênh hoang khoác lác, chứ làm gì dám xông vào?

Trát Phi hét :

- Ngươi dám mắng ta?

Yến Thiên Y điềm nhiên :

- Giết người, còn dám, huống hồ mắng ngươi?

Không đợi Trát Phi ra lệnh, đại hán mũi cong vung đôi Câu Liêm thương lướt tới, đầu thương có chùm dây tơ màu hồng, chùm dây tỏa bùng rộng trông như hai đóa hoa đào, người và thương bay, hoa ngời, thép chói, đôi hoa nhắm đôi mắt Yến Thiên Y bắn vào, hoa nhắm đầu, mũi thương nhắm đó.

Yến Thiên Y không hề lách mình, không hề né đầu, cứ đứng nguyên tại chỗ, lưng vẫn tựa vào cột, bàn tay khẽ nhích động, đoản kiếm Chiêu Nhật chớp lên, kiếm ảnh tỏa trùng trùng, kiếm ảnh bất chấp đôi thương, cứ ào ào dồn tới, tập trung nơi yết hầu của địch.

Bỏ thể công, đại hán thu thương về, hoành một vòng đứng, từ trên xuống định gạt thanh đoản kiếm.

Nhưng, hấn chậm thủ một chút, thương có chạm kiếm thật, song kiếm đã đi trọn đà và kiếm đã rọc tét một mảng áo ngực, kiếm rọc theo vòng cung, phần dưới tà áo đứt ngang, rơi xuống đất.

Đại hán kinh hãi lùi lại.

Yến Thiên Y cười lạnh, hỏi :

- Có phải là Nhậm Quảng Bá, ngoại hiệu Bì Lý Dương Thụ, nhân vật thứ tư trong nhóm Đại Hồng Thất chăng?

Nhóm Đại Hồng Thất sau này có bổ xung mấy nhân vật điền khuyết hàng ngũ từ sau ngày có mấy vị bị Yến Thiên Y hạ sát.

Cho nên, ngày trước, một lão tứ bị giết, ngày nay cũng có lão tứ, nhưng lại là một lão tứ mới.

Nhậm Quảng Bá quát tháo âm ỉ :

- Phải rồi sao? Ngươi đừng đắc ý sớm! Rồi ngươi sẽ chết với bọn ta!

Yến Thiên Y bĩu môi :

- Tài chi ngươi mà lớn lối, Nhậm Quảng Bá? Ta từng biết rõ sở học của ngươi mà!

Nói nhiều, không bằng làm ít, người có cam đảm, cứ vào, ta đang chờ người đây! Giả như đôi mắt của ta có mờ, như Trát Phi đã đoán, ta cũng thừa sức hạ sát lũ vô dụng các người.

Trát Phi “hừ hừ” luôn mấy tiếng :

- Chúng ta đông người thế này mà không thu thập nổi một gã đui! Chán chưa?

Bây giờ thì Nhậm Quảng Bá giận quá, hết sáng suốt, đâm liều, xúi Trát Phi :

- Mình xông vào, đánh nhau với hắn, Trát lão đại!

Trát Phi xách đôi vũ khí hình đồng nhân vừa lướt tới, vừa hét :

- Vào! Vào ngay các đệ huynh!

Lần này thì y xung phong, trước hơn các đồng bọn.

Nhậm Quảng Bá tiếp nối liền.

Yến Thiên Y cười lạnh, đảo bộ vòng ra phía sau hậu chiếc cột.

Giữa song phương, có chiếc cột ngăn cách, chiếc cột là cái thuẫn che chở cho chàng, chàng không phải lo ngại nữa, lợi dụng ưu thế đó, chàng hoành cả hai tay, một tả một hữu, sử dụng luôn hai thanh kiếm trường và đoản, vọt ngược về phía hậu, ngang đầu Trát Phi.

Trát Phi kinh hãi, điều động đôi đồng nhân nghênh đón kiếm.

Vũ khí chạm nhau, tiếng coong vang rền, Trát Phi bị áp lực của địch đẩy lùi, trong khi y lùi thì Nhậm Quảng Bá tiến lên.

Nhưng, Câu Liêm thương cũng chẳng làm gì được hơn đôi đồng nhân, thương bị kiếm hắt vệt ra ngoài, đà kiếm còn mạnh, cuốn tới, chém đứt một chéo khăn đỏ quấn quanh đầu.

Một đại hán thấy sao đó, cho rằng cơ hội đến cho hắn xuất thủ, nên lòn ra phía sau lưng Yến Thiên Y, nhanh như chớp, chuôi chân tới, tay vươn ra, thanh đao nơi tay đâm mạnh vào mình Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y không quay đầu, vung Thái A kiếm quét ngược về phía hậu. Thế quét tuyệt diệu, tay bên này cầm kiếm hoành ngược, kiếm thọc dưới nách bên kia, lao kiếm ra phía sau.

Đại hán đánh lén buông đao, hai tay ôm bụng, loạng choạng lùi, lùi mấy bước, ngã xuống.

Đến lượt Hạ đại ca vào cuộc.

Y tung người lên không, rồi từ trên cao đáp xuống, đồng thời gian, chiếc Yến Tử chùy nơi tay y rít gió vù vù, ngân quang tỏa sáng, văng ngân quang chụp xuống đầu Yến Thiên Y.

Yến Thiên Y chống thẳng đứng mũi kiếm lên, thân kiếm lung linh dợn sóng, kiếm quang dao chớp, thoát vươn dài, thoát thu ngắn, như lưỡi rắn thụt vào, lộ ra.

Thấy cơ hội đắc thủ không còn, Hạ đại ca bỏ thế công, ngã nghiêng mình, vọt xéo ra xa xa, đáp xuống.

Lần thứ nhất, Yến Thiên Y rời vị trí, bước tới ba bước.

Ngọn kiếm quang vươn dài.

Hạ đại ca rú lên một tiếng thẳm, đầu vai phún máu.

Một mảnh thịt tách rời vai, bắn đi, rải máu lổm đốm theo đà bay, xa ngoài mấy trượng, rơi xuống.

43. Chương 43: Mắt Mờ Kiếm Sáng

Sợ Yến Thiên Y lướt theo kết liễu tánh mạng của Hạ đại ca, Trát Phi vội tiến lên, cử hai đồng nhân giá thành lưỡi kéo, án trước mặt Hạ đại ca, đoạn hỏi :

- Có nguy hiểm không?

Hạ đại ca cười khở :

- Quả hần là một tay khó chơi thật, Trát lão đại! Đòi kiếm của hần lợi hại vô cùng!

Trát Phi hỏi :

- Minh tính sao bây giờ?

Nhậm Quảng Bá chen vào :

- Hãy theo ý đề nghị của tiểu đệ đi, cứ thỉnh ba lão quái vật họ Hải đến đây, là cầm chắc tiểu tử phải bó tay chịu tội!

Trát Phi trầm giọng :

- Nên hay không, Hạ đại ca?

Hạ đại ca thở dài :

- Tiểu đệ kể cùng phương tiện rồi, tùy các vị định liệu.

Nhậm Quảng Bá hỏi :

- Sai ai đi đây, lão đại?

Trát Phi đáp :

- Ngoài người ra, còn ai có đủ tư cách hơn? Ta tưởng, người nên chịu khó một chút, cho sự việc chóng thành. Con mẹ nó, ta thì chịu thôi, ta không thể nào nhìn lâu mấy bản mặt đó được. Gặp họ là ta sôi gan ngay, vô phương ủy khúc thương lượng nổi!

Nhậm Quảng Bá gật đầu :

- Được, lão đại muốn, thì tiểu đệ phải đi.

Hần lại hỏi :

- Ngân phiếu? Tiểu đệ có nên trao ngay cho họ chẳng? Họ dám đòi tiền trước lắm đó nhé.

Trát Phi nhăn mặt, tiếc của, cầu nhàu :

- Một vạn năm ngàn lượng vàng! Trời ơi! Số đó đâu phải ít! Người phải cẩn thận, giả như mình trao ngân phiếu, mà họ trở mặt, đoạt tiền, bỏ việc, thì nguy cho mình đấy. Họ là những tay ghê gớm, họ đoạt tiền mà không thi hành điều kiện, mình cũng chẳng làm chi được họ. Người cố gắng, kỳ kèo bớt một bớt hai xem sao, bớt được bao nhiêu hay bấy nhiêu! Ta nghe lòng quặn đau không tưởng nổi!

Nhậm Quảng Bá âm trầm tiếp :

- Tài sản, tai tiêu, tiếc tiền của thì sao được việc! Thôi thì lão đại nhắm mắt một phen đi, xong vụ hận thù rồi, mình sẽ tìm cách gây dựng lại cũng chẳng sao. Chứ nếu để lỏng tiểu tử này, mình phải mất mạng với hần, mạng mất mà tiền còn, thì còn mà làm gì?

Trát Phi khoát tay :

- Đi đi! Đừng nhắc đến tiền của nữa! Người nhắc mãi, ta chết mất đây! Ta cố cắn răng bấm bụng, cho ra số vàng đó, để các đệ huynh chúng ta dưới tuổi vàng ngậm cười.

Đoạn, y tính nhẩm :

- Từ đây đến Bạch Sa cốc, phỏng độ ba mươi dặm, vừa đi vừa về bất quá chỉ mất hai giờ thôi. Người cố hối thúc ba quái vật phải đến gấp nhé! Phải biết, mình đang cần tranh thủ thời gian!

Nhậm Quảng Bá gật đầu :

- Lão đại yên trí. Nhất định là tiểu đệ về sớm hơn hai giờ.

Hần bước đi liền.

Trát Phi cùng đồng bọn vẫn giữa chặt vòng vây, trong khi Yến Thiên Y lặng đứng nguyên tại chỗ.

Hạ đại ca thở dài thốt :

- Luận theo tình hình, thì Yến Thiên Y phải lo sợ hơn chúng ta chứ, chẳng rõ hần chủ trương như thế nào mà cứ thản nhiên, không hề tỏ vẻ khẩn trương nao núng!

Trát Phi “hừ” một tiếng :

- Thái độ của hần khó hiểu quá!

Hạ đại ca thở dài :

- Hần có võ công cao, người ta ai ai cũng ngán hần, nhưng chính cái chỗ khó hiểu của hần, làm cho người ta càng ngán hần hơn! Tuy nhiên, tiểu đệ cho rằng, trong cảnh tình này, dù cho con người sắt đá, cũng phải rung động. Bất quá, hần có định lực vững chắc, nên mọi cảm nghĩ được giữ kín, không hề biểu hiện ra ngoài thôi. Bảo rằng hần thản nhiên, thì dù giết chết, tiểu đệ cũng không tin!

Trát Phi đồng ý với lập luận đó.

Họ chỉ còn có cách duy nhất là cầm chân Yến Thiên Y chờ Hải thị tam yêu đến thôi.

Thực ra, đúng như Hạ đại ca vừa nói, Yến Thiên Y cố giữ vẻ trầm tĩnh bên ngoài, chứ trong thâm tâm, chàng nghe như lửa đốt, muôn ý niềm hiên ra, hỗn tạp, rắc rối, tương phản, muôn ý niềm đều phát xuất từ một điều: lo ngại!

Chàng cũng có ý nghĩ đến chuyện xung phá vòng vây, thoát đi, chàng cũng có nghĩ đến chuyện liều đột kích đối phương, nhưng chạy đi đâu mà vượt vòng vây, biết ai đứng ở phía nào mà đột kích? Bởi, đôi mắt của chàng đã mờ?

Chàng nhận thấy, hiện tại, chỉ sống tạm thôi, sống từng giây, từng phút, sống để chờ đối phương làm thật.

Mặc, đến đâu hay đến đó, chàng quyết tự bảo, đến phút cuối cùng.

Gian phòng ăn rất hẹp, địch cũng như chàng, khó tung hoành xung kích, bởi người đông, nếu xuất thủ thì họ cùng xuất thủ ồ ạt, như vậy họ sẽ vướng bận nhau, họ không phát huy được công lực trọn vẹn. Mà, xung kích đơn độc, thì chẳng một ai dám làm.

Còn chàng thì không thể tấn công ai, ngược lại, nếu một vài người xông vào thì chàng dễ dàng ứng phó.

Cho nên, chàng nghĩ, cứ đứng nguyên tại chỗ, có lợi hơn.

Bất quá, tương trì như vậy là không thể kết thúc cục diện. Nhưng, cần gì kết thúc?

Bởi chàng đang ở trong cái thế thụ động mà! Kể động chỉ chờ người ta xuất thủ để phản ứng thôi, chứ không thể làm gì hơn!

Rồi chàng lại nghĩ, chẳng lẽ chàng phải đứng đó mãi? Chàng là con người nặng tính quật cường mà?

Người ta dồn chàng vào thế thụ động, chàng cam chịu như vậy sao?

Chịu đến thời gian nào?

Lòng chàng sôi động như có gió bão cuốn qua, nhưng mặt vẫn trầm ổn như thường.

* * * * *

Trong góc phòng, Thạch Ngọc còn đứng riêng rẽ một mình. Lão đã nghĩ đến mọi nỗi niềm, lão đã cân nhắc tình thế của song phương, lão thấy rõ bên nào bất lợi, bên nào có ưu thế, nhưng lão không quyết định tiếp tay bên nào.

Vì, tiếp tay bọn họ Hạ và họ Trát, là công khai phản bội bằng hữu, song đó là một hành động âm thầm, lão cho rằng như vậy là quá đáng rồi, chẳng lẽ phản bội luôn, một cách trơ trẽn, sống sượng, chán chường?

Tiếp tay Yến Thiên Y, thì lão sẽ mất đứa con yêu quý!

Ngoài ra, hậu quả còn dài dài đến với lão, sau khi Thạch Niệm Từ bị Trát và Hạ hạ sát.

Thời khắc trôi qua, trôi dần, trôi dần...

Yến Thiên Y giới bị kỹ, chờ...

Không một ai nhích động.

Ánh thái dương chiếu nghiêng nghiêng vào phòng! Ánh tà dương! Tà dương xuống dần dần, hoàng hôn đuổi theo tà dương bèn gót, nhưng đêm không chịu kém, sẵn đuổi hoàng hôn...

Không khí bắt đầu mát dịu, gió lạnh từng cơn thỉnh thoảng cuốn về.

Gió núi dậy sớm, mang cái lạnh về cùng một lượt với sương đêm.

Bỗng, bốn bóng người từ ngoài đạo quán, xẹt nhanh vào gian phòng bên cạnh.

Hạ đại ca phát hiện trước tiên, khẽ đưa tay khều Trát Phi.

Trát Phi quay mặt nhìn liền, đúng lúc Nhậm Quảng Bá bước vào. Sau lưng hắn, là ba quái vật họ Hải.

Người đi đầu có thân vóc ốm, thấp, da đen, mặt xương, đôi mắt hình tam giác chớp chớp sáng như sao, đặc biệt là hai cánh tay rất dài, bàn tay cũng dài và thô, bàn tay hộ pháp.

Người thứ hai có gương mặt vàng như sáp, đã vàng mà còn bóng nhoáng như có phết lên một lớp dầu, đôi mày rất nhỏ, mắt nhỏ, mũi quớt, đôi lỗ mũi ngửa lên trời, môi dày, lặn ra ngoài thành bị thụt.

Người sau cùng thì cao, mặt tròn, thân hình cũng tròn, như chiếc cầu phồng hơi.

Ba đại ma tinh, ác độc, tàn bạo nhất trên giang hồ vào thời kỳ đó, trong vũ lâm, không mấy ai mà không nghe tên, hoặc thấy mặt.

Hải thị tam yêu!

Người lớn là Đại Yêu Hải Công Bá.

Người thứ hai là Nhị Yêu Hải Minh Thần và người thứ ba là Tam Yêu Hải Thừa Giai.

Tuy rất ghét ba yêu, song thấy họ rồi, Trát Phi có cảm tưởng là mình gặp cứu tinh, lòng mừng khắp khởi, cố gắng nở một nụ cười thật tươi, bước tới vòng tay chào, thốt :

- A! Tam vị huynh đài! Đa tạ các vị không phụ lòng tại hạ, chiếu cố đến kẻ gặp khó khăn này! Nhất định là sau khi xong việc rồi, tại hạ sẽ khánh công bằng một bữa tiệc cực kỳ trọng hậu!

Hải Công Bá hơi bực, khoát tay, cất giọng như thanh la bễ :

- Cho xin những lời léo nhéo đó đi! Cái gì mà chiếu cố với không chiếu cố? Người chi tiền, thì được quyền đòi hỏi bọn ta làm việc này, việc nọ. Bọn ta nhận tiền, thì có bốn phận thi hành việc thỉnh cầu. Không ai hơn ai hết. Một cuộc giao dịch mà! Bằng lòng bán, bằng lòng mua, thì người nhận bạc, kẻ nhận hàng, rồi ai ở đâu về đó. Ôn nghĩa gì mà bày đặc tiệc tùng long trọng?

Trát Phi lúng túng.

Cái lão quỷ này ăn nói ngang xương làm sao! Chẳng chút lễ độ, dù là tối thiểu và giả dối.

Y lại tức uất.

Nhưng, đâu phải lúc tranh chấp?

Cho nên, y cố nuốt hận, gượng cười, tiếp :

- Hải đại huynh trực tính quá, ưa nói thẳng, nói nhanh, con người như vậy đáng phục lắm. Vậy xin ba vị huynh đài động thủ đi cho!

Hải Công Bá bây giờ mới nhìn sang Yến Thiên Y, một lúc lâu lại đảo mắt liếc nhanh cục trường một vòng, đoạn bật cười khan :

- Lão ơi! Thế là các ngươi đã làm mưa làm gió gì rồi chứ? Nhưng, mưa không nước, gió không hơi, thành ra bao nhiêu người chết cách oan uổng! Máu chảy nhiều mà Yến tiểu tử vẫn trơ trơ nguyên vẹn như thế kia,

đủ biết nhóm Đại Hồng Thất chẳng làm nên trò trống gì cả, đúng là hữu danh vô thực mà! Tệ quá! Tệ hết sức!

Trát Phi then, trầm giọng :

- Hải đại huynh, con người có mặt mũi, cây cối có lớp da ngoài, mình là người nhà với nhau, đại huynh nặng lời châm biếm làm chi? Thử hỏi bọn tại hạ làm sao tiêu nổi những lời miệt thị đó?

Hải Công Bá cười hăng hắc :

- Tiêu không nổi thì thôi, cứ giữ lại đó chờ lúc nào tiêu được thì tiêu. Ta chỉ nói sự thật, còn các người muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Rồi lão nghiêm sắc mặt, tiếp :

- Nói thật, nếu ta biết các người làm không xuể sự việc, thì dù có tăng gấp đôi, gấp ba số tiền, ta cũng chẳng đến đây hốt rác cho các người! Ta cứ tưởng các người cần tiếp trợ thôi! Chứ ai dè, các người cùng phương rồi mới nghĩ đến bọn ta!

Hải Minh Thần chen vào :

- Lần trước, người cùng Hạ Đại Dung đến tìm bọn ta, yêu cầu bọn ta tiếp trợ, thu thập Yến Thiên Y. Đại ca ta đưa ra một cái giá, người tỏ vẻ khó khăn, đối đáp không dứt khoát. Rồi người bỏ luôn, bởi người tưởng một nhóm người của người cũng thừa sức đối phó với Yến tiểu tử! Bây giờ, sự thật trái ngược lại, người không làm gì nổi hần, hơn thế lại lao huyệt nhân thủ, nên mới chịu kêu gọi đến bọn ta! Lão Trát ơi! Người không thuộc hạng người khăng khải, bọn ta thật tình không thích giao tiếp với người chút nào. Hiện tại, bọn ta đã lỡ hứa với các người rồi, người nên mừng mới phải, dù bọn ta có mắng người, người cũng xí xóa cho vui với nhau, có sao người bắt bẻ này nọ vì một lời nói thật? Được bọn ta giúp sức, là một hạnh diện cho người đấy! Đừng tưởng cứ vung vàng ra là người có quyền trách nhiệm bọn ta mà lắm! Thực sự, người chẳng phải là cái quái gì cả, cái cứng của người, bọn ta xem như trẻ con ương ngạnh, bướng bỉnh chứ không hơn!

Trát Phi vừa tức uất vừa then, vừa bối rối.

Nếu chọc giận bọn này, họ dám bỏ mà đi lắm. Họ bỏ đi, bọn y dám đòi vàng lại chẳng?

Y xuống nước nhỏ :

- Hải lão nhị ơi! Nói làm chi quá lời? Tại hạ có khi nào dám đắc tội với các vị đâu? Các vị giúp cho, tại hạ biết ơn, nhưng dù ơn gì cũng thế, phải chờ lúc thuận tiện mới báo đáp được chứ? Vàng? Số đó có là bao mà các vị nhắc nhở? Các vị nên hiểu, bọn tại hạ thỉnh các vị đến đây, là để tiếp trợ tại hạ, chứ không phải để cho các vị mắng nhiếc, rồi trún mình ra đó mà nghe, cúi đầu mà nghe!

Hải Minh Thần cười mũi :

- Người không phục?

Nhậm Quảng Bá sợ sự tình biến chuyển tai hại, vội cười vuốt, chen vào :

- Hải nhị ca đừng nghĩ lắm, lão đại ca của tại hạ nói đùa đấy thôi, chứ nào dám khích bác các vị? Cường địch trước mắt, mà mình chống đối nhau từng tiếng nói như thế này, thì chẳng hóa ra làm trò cười cho người ta sao? Chẳng những bọn tại hạ ê chề, mà các vị cũng không khỏi mất mặt nữa!

Hải Minh Thần hừ lạnh :

- Lão Trát đang tức uất, sao không đi tìm kẻ khác mà phát tiết lên đầu, lên cổ người ta, lại nhè anh em ta hậm hực hăm hù? Nếu biết điều như Nhậm lão tứ đó, thì làm gì có chuyện cãi vã!

Nhậm Quảng Bá tiếp luôn :

- Các vị xí xóa cho, cầm như chẳng có gì hết giữa chúng ta vậy. Anh em tại hạ hoàn toàn nhờ các vị chi trì...

Bây giờ Hải Thừa Giai mới bật cười hăng hắc chen vào :

- Cái lão tứ họ Nhậm đó xem thế mà biết điều lắm đấy, không như đại ca của y, giống như con chó điên, động một chút là mắng càn, cãi bướng! Con người ấy chỉ biết hợm mình, chẳng ra cái quái chi hết mà cứ tưởng mình là vương, là tướng.

Trát Phi cơ hồ vỡ lồng ngực mà chết ngay.

Trong phút giây, y toan liều lĩnh, quyết một càn, một mất với đám họ Hải. Cũng may Hạ đại ca bên cạnh, thấy thế vội giật chéo áo y, ngầm bảo y dãn lòng.

Trát Phi nuốt hận, song mặt đỏ bừng bừng, hơi thở dập dồn.

Hai hàng răng cắn lại, suýt gãy vụn...

Đại hán áo đỏ có đôi vành tai quạt, bước tới gần Trát Phi, thì thầm :

- Lão đại! Không nên cãi vã với ba lão quái vật. Tiểu đệ trông thấy Yến Thiên Y đang hầm hầm kia, có thể hắn sẽ nhân dịp chúng ta tranh chấp mà xung phá vòng vây.

Ba lão quái vật đang hận mình, chắc là không tiếp tay đâu, như thế mình nguy mất!

Hải Minh Thần chợt gọi :

- A! Cái lão mặt đỏ, có đôi tai to lớn kia, người là chi trong nhóm Đại Hồng Thất?

Đại hán mặt đỏ, to tai cầm hận, song cổ dãn lòng, cười nhẹ đáp :

- Hải nhị ca! Tại hạ là lão nhị trong nhóm Đại Hồng Thất, tên Mạnh Tông, ngoại hiệu Huyền Nguyệt Song Liêm đây. Tại hạ xin chào Hải nhị ca!

Hải Minh Thần hỏi :

- Người vừa nói chi với Trát Phi đó?

Mạnh Tông vội đáp :

- Tại hạ bầm cáo với Trát lão đại, là họ Yến thay đổi thần sắc, chỉ sợ hắn thừa cơ tẩu thoát...

Bật cười khèn khẹt, Hải Minh Thần tiếp :

- Tẩu thoát? Nay, gã mặt đỏ, người nói nghe buồn cười quá! Mà cũng đáng hận thật. Cho dù hắn có ba đầu sáu tay đi nữa, liệu trước mặt ba huynh đệ họ Hải này, hắn chạy đi được chăng? Nếu quả hắn có ý đó, thì đúng là nuôi mộng vá trời!

Mạnh Tông nhắc nhở :

- Tuy nhiên, ba vị nếu ra tay sớm thì tốt hơn. Đêm dài sanh lắm mộng, nếu dãn dãn, biết đâu hắn chẳng có cơ hội vọt đi?

Hải Minh Thần cao giọng :

- Ta bảo đảm với người là dù hắn có chấp cánh mà bay, cũng chẳng thoát khỏi tay bọn ta nổi.

Nhậm Quảng Bá thừa dịp chen vào :

- Nói thật với ba vị, bọn tại hạ làm đủ mọi cách, song không thu thập họ Yến nổi!

Bây giờ chỉ còn trông cậy vào ba vị thôi! Hắn ghê gớm lắm, bất động là vững như núi, động lên rồi là nhanh như gió, mạnh như bão. Cho nên, tại hạ khuyên cáo các vị, nếu có ra tay, thì phải hết sức cẩn thận...

Hải Minh Thần nổi giận :

- Người khinh bọn ta quá! Ta không tin hắn cao cường đến cỡ đó!

Hải Thừa Giai cười hì hì :

- Đối với các người, thì có thể là hắn còn dở dối trò này, trò kia, chứ với bọn ta thì nhất định là hắn phải thất thủ. Hắn giỏi! Chứ Hải gia tam huynh đệ lại là đồ bỏ à?

Trát Phi mắng thầm, chỉ được cái khoác lác, nói huyên hoang mãi nhưng chẳng dám xuất thủ ngay! Ta xuất tiền thuê các người, mời các người nói phét à? Không là đồ bỏ, thì cứ vào đi? Vào rồi sẽ biết!

Hải Công Bá từ từ bước tới hai bước, rồi dừng lại quan sát Yến Thiên Y thật kỹ, một lúc lâu, y thốt :

- Theo lời Nhậm lão tứ, thì chiêu thức của Yến Thiên Y không được chuẩn lắm, hẳn chỉ đánh càn, may mà trúng địch...

Hạ Đại Dung phụ họa liền :

- Phải đấy, hẳn bị tại hạ hạ độc, hiện đôi mắt của hẳn đã mờ rồi...

Hải Công Bá hừ một tiếng :

- Một kẻ đã mù cả đôi mắt, thế mà các người gồm bao nhiêu người đó, lại không thu thập được? Vậy các người đều là những bị thọt hết sao? Như thế thì vô dụng quá!

Hạ đại ca nhần nhục, nói :

- Kẻ nào khác, mù mắt, thì không đáng sợ, bọn này thu thập dễ dàng. Nhưng, một Yến Thiên Y thì phải đặc biệt hơn, trong vũ lâm, ai mà chẳng biết hẳn là tay lợi hại nhất? Tuy mù thật đấy, song đừng ai tưởng muốn gần hẳn là gần được.

Trát Phi bực tức, trầm giọng thốt :

- Cứ kể như bọn tại hạ vô dụng đó, vậy xin nhờ ba vị ra tay đi cho, ba vị là những tay hữu dụng, chắc thành công không khó khăn lắm! Các vị hãy trở tài, cho bọn này sáng mắt.

Hải Công Bá cười mỉa :

- Tự nhiên là bọn ta phải xuất thủ, bọn ta đã nhận tiền của các người rồi mà, nhận tiền là phải làm cho được việc chứ! Các người không thất vọng đâu. Các người sẽ được dịp sáng mắt!

Họ còn nói cao, nói thấp với nhau một lúc nữa.

Hải Minh Thần hướng qua Hải Công Bá, thốt :

- Đại ca nhường công đầu cho tiểu đệ đi!

Hải Thừa Giai giành :

- Để cho tiểu đệ, nhị ca! Cần gì nhị ca phải nhọc sức!

Nhậm Quảng Bá cảnh cáo :

- Đừng khinh thường hẳn, ba vị ơi! Tại hạ nghĩ, cả ba vị cùng vào mới đủ sức chế ngự hẳn.

Hải Thừa Giai xì một tiếng :

- Các người đã vô dụng, rồi cứ tưởng ai cũng vô dụng như các người hết sao chứ? Đối phó với một Yến tiểu tử, lại phải cả ba huynh đệ chúng ta cùng hiệp sức à? Rõ buồn cười chưa!

Nhậm Quảng Bá vội nói chữa :

- Tại hạ nào dám khinh thường ba vị? Tại hạ bất quá có hảo ý nhắc nhở các vị nên cẩn thận vậy thôi. Chính các vị cũng hiểu Yến Thiên Y là con người ra sao chứ!

Đoạn, y vòng tay tiếp :

- Xin các vị ước lượng mà hành động. Tại hạ nghĩ thời gian cũng khá muộn rồi!

Hải Công Bá thốt :

- Như thế này, Thừa Giai động thủ, còn Minh Thần thì lược trận!

Hải Minh Thần gật đầu :

- Cứ như vậy đi!

Hạ Đại Dung vẫy tay :

- Bao nhiêu đại hán có mặt đều chuẩn bị, sẵn sàng đề phòng Yến Thiên Y vọt đi.

Hải Thừa Giai gắt :

- Các người muốn gì mà rụt rịt thế?

Hạ Đại Dung đáp :

- Chuẩn bị để tiếp trợ Hải tam ca!

Hải Thừa Giai hừ một tiếng, khoát tay :

- Lui ra ngay, lui ra hết cho ta! Không ai mượn các người tiếp trợ! Toàn là một lũ vô dụng, tự vệ còn không xong mà hòng tiếp trợ ai chứ? Nói cho các người biết, đến cả bọn ta đây, nếu thất bại, thì các người hy vọng gì làm nên việc mà chàng ràng, xơ rở ở đó chứ?

Hạ Đại Dung do dự :

- Nhưng...

Hải Minh Thần gắt :

- Không nhưng nhụy gì hết, ta bảo lui ra, cứ lui ra cho ta! Việc của bọn ta, không ai cần đến cái sức ruồi muỗi của lũ bị thịt.

Trát Phi nhìn sang Hạ Đại Dung, khề gật đầu.

Hạ Đại Dung khoát tay, ra lệnh cho các đại hán lui ra xa, tạo một khoảng trống rộng rãi, để mặc cho đám họ Hải hành động.

Sau đó, Hạ Đại Dung bước đến cạnh Trát Phi, thấp giọng lẩm nhẩm :

- Họ chẳng những là Tam yêu, mà còn là ba kẻ điên, ba kẻ ngông!

Trát Phi nghiêng răng :

- Mất tiền thuê, chưa chắc mình được việc! Trước khi được việc, lại phải tức uất, tức đến tràn hông! Chết được lắm, Hạ đại ca!

Hoàng hôn đã xuống hẳn, tà dương thu dần dần, gian phòng thiếu sáng.

Một cuộc chiến sắp khai diễn, cảnh tượng trì nào cũng trầm tịch, nặng nề.

Yến Thiên Y vẫn đứng tựa mình vào cột, đôi mắt vẫn mờ.

Tam Yêu họ Hải đã đứng vào vị trí thuận lợi, tùy thời, tùy lúc, họ có thể can thiệp, tiếp trợ nhau.

Xung trận, là Hải Thừa Giai, y đối diện với Yến Thiên Y, giới bị cực kỹ, tuy nói năng ngông cuồng, nhưng lúc lâm trận thì lại rất dè dặt, không hề tỏ ra khinh địch.

Hải Thừa Giai cất tiếng :

- Yến Thiên Y! Có nghề gì hay, cứ giở ra trước đi, bọn ta phản ứng sau. Bọn ta không muốn giành lấy tiên cơ, để mang tiếng khinh phụ kẻ mù.

Yến Thiên Y điềm nhiên thốt :

- Ta biết, người là một trong nhóm Hải thị tam yêu.

Hải Thừa Giai hỏi :

- Rồi sao?

Yến Thiên Y lạnh lùng :

- Đối phó với các người, cần gì ta phải giở đến những ngón nghề tuyệt diệu? Các người không xứng đáng cho ta bận tâm.

Hải Thừa Giai hừ một tiếng :

- Người cao ngạo quá, Yến Thiên Y!

Yến Thiên Y bĩu môi :

- Ta chỉ nói sự thật thôi! Các người là một lũ cáo, chồn, chẳng lẽ ta phải xem như hổ, báo?

Hải Minh Thần biến sắc, gọi Thừa Giải :

- Tam đệ lùi lại, nhường hấn cho ngu ca! Ngu ca phải tự tay hạ sát hấn, mới hả tức!

Yến Thiên Y cười lạnh :

- Làm gì phải nhường nhịn? Cứ vào hết đi, hai cũng được, luôn cả bọn Trát Phi, ta cũng chấp luôn! Cứ giết từng tên một, chẳng những mỗi tay, mà còn chán lắm!

Hải Minh Thần quát to như sấm, vùng Đại Loan đao chém tới.

Yến Thiên Y mắt không thấy, song tai nghe được, lóng tiếng gió vụt Chiêu Nhật đoản kiếm phản công liền.

Chàng không cử kiếm chặn đao, cứ để cho đao vút tới, chàng nhanh như chớp thọc mũi kiếm vào ngực Hải Minh Thần.

Hải Minh Thần kinh hãi, thu đao về, đổi bộ lách mình né qua một bên.

Hải Thừa Giai lướt tới, tránh khoảng trống.

Nhưng Thái A kiếm đã theo tay Yến Thiên Y, tuốt khỏi vỏ. Ánh thép chớp lên, một bên vai của Hải Thừa Giai tét một đường dài.

Máu!

Đến lượt máu của đám họ Hải bắt đầu chảy.

Hải Minh Thần thấy tam đệ thất thế, lập tức từ một bên tiến sát tới. Lần này, y cầm Diêm Vương bút, một tả một hữu, đâm vào.

Vô ích!

Thái A kiếm chớp lên, mũi kiếm đã chỉ thẳng vào khoảng giữa đôi mày, độ mấy tấc.

Hải Minh Thần thất sắc, vừa thu hồi đôi bút, quát ngược lên không, định hất mũi kiếm, vừa lùi nhanh lại.

Yến Thiên Y tra Thái A kiếm vào vỏ, cặp Chiêu Nhật đoản kiếm sát vào cánh tay, rồi đứng lặng, tựa mình vào cột.

Đối phương ngưng tấn công, chàng bất động.

Song phương cùng bất động, gian phòng chìm trong tử tịch, nặng nề.

Hải Công Bá gọi :

- Thừa Giải lui lại, để hấn cho ngu ca!

Hải Thừa Giai đưa tay bộ chỗ bị thương, lùi lại.

Tuy nhiên, y chưa chịu bỏ cuộc, cầu nhàu :

- Đại ca cứ để cho tiểu đệ liều sanh tử một trận với hấn...

44. Chương 44: Tam Yêu Tác Quái

Yến Thiên Y lạnh lùng mỉa :

- Các người tự xưng là đệ nhất lưu hảo thủ, thế mà tài nghệ chỉ có vậy thôi à? Theo ta tưởng, các người nên tự ví mình lại mới phải, tự ví là đôi giày của đệ nhất lưu hảo thủ thì đúng hơn! Từ đôi giày đến con người, cách xa lắm, hơn nữa giày không thể là người được!

Hải Minh Thần hét vang :

- Yến Thiên Y! Đừng đắc ý sớm! Cho người biết, cục diện mới giáo đầu thôi, còn lắm trò ngoạn mục, nối tiếp đây. Cứ chờ xem!

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Trò gì chứ? Các người là một lũ, tâm thì lang sói, còn gan thì thỏ, chuột, chỉ được cái hống hách xằng, chứ làm chi nổi ai mà hòng quất tháo? Lần thứ nhất, ta cảnh các các người, nên không nở thẳng tay trừng trị. Lần thứ hai, ta sẽ hạ sát đây, đừng lấp lửng mà mất mạng với ta! Đâu, người có giỏi thì vào đi, cho ta xem nào!

Hải Thừa Giai quát :

- Ta nhất định liều sanh tử với người!

Yến Thiên Y ung dung gật đầu :

- Muốn liều sanh tử, thì phải lướt tới chứ, đứng đó mà nói là liều, thì liều cái quái gì?

Hải Thừa Giai gọi to :

- Đại ca! Mình vào đi, tất cả cùng vào, bầm vằm hấn ra thành trăm, thành ngàn mảnh đi, đại ca!

Bọn Đại Hồng Thất khoan khoái vô cùng.

Đành rằng bọn họ Hải thất bại, là việc của chúng phải hỏng, nhưng con người trong lúc tức khí thì còn kể gì hơn là tự ái? Bọn họ Hải thảm bại, cho đáng đời cái thứ khoác lác!

Cho nên, tên nào cũng vui ra mặt, nhất là Trát Phi thì thích thú vô cùng. Ai không hiểu đầu đuôi sự tình, thấy thế là phải cho rằng y đồng phe với Yến Thiên Y, luôn luôn mong mỗi Yến Thiên Y đắc thủ.

Hạ Đại Dung thấp giọng thốt :

- Nay, Trát lão đại! Cho đám họ Hải mất mặt một lần, có thể họ mới không còn lên giọng với chúng ta!

Trát Phi gật đầu gấp :

- Tự nhiên! Từ nay thì chúng chẳng còn dám vênh váo, mắng người nữa!

Nhưng, Nhậm Quảng Bá lo xa hơn, trầm giọng thốt :

- Lão đại! Lúc này đâu phải là lúc tranh khí? Ba quái vật mà thất bại, chẳng những nguy cho họ, mà còn nguy luôn cho chúng ta đây! Nên nhớ là việc của mình mà. Lão đại nên nghĩ đến hậu quả mới phải chứ!

Trát Phi biết vậy, song cũng thấy sướng phần nào.

Tuy nhiên, y không nói, không cười nữa.

Hải Công Bá từ từ lấy vũ khí giấu trong mình ra, vũ khí của y là một chiếc Ngân tiêu, dài độ hai thước rưỡi, to bằng cổ tay của trẻ nít, thân tiêu trong sáng, khi vung lên, chớp ngời ngời.

Y cầm chiếc tiêu tại khoảng giữa.

Hạ Đại Dung thì thầm với Trát Phi :

- Chiếc Áo Nhẫn tiêu của lão đây. Chỉ khi cần trí mạng với đối phương, lão ta mới sử dụng đến vũ khí độc môn đó! Xem ra, lão nhất định một còn một mất với Yến Thiên Y, Trát lão đại!

Trát Phi hừ một tiếng :

- Một vạn năm ngàn lượng vàng, đâu phải ít? Nếu lão không xuất toàn lực thì nuốt sao trôi?

Hạ Đại Dung mỉm cười :

- Xem lão ta kìa...

Hải Công Bá từ từ cử chiếc tiêu lên, cất giọng khàn khàn gọi :

- Yến Thiên Y! Chúng ta so với nhau một chiêu đi!

Yến Thiên Y điềm nhiên đáp :

- Ta chờ ngươi từ lâu!

Hải Công Bá chớp mắt, ánh mắt cực kỳ quái dị, tiếp :

- Ngươi gây thương tích cho tam đệ ta, ngươi phải trả giá đắt. Ngươi sẽ hối hận về hành động ngông cuồng đó.

Yến Thiên Y bĩu môi :

- Huynh đệ các ngươi có tính nói nhiều quá! Ta chỉ thích những kẻ hành động thôi, chỉ có hành động mới giải quyết được sự việc, ba hoa khoác lác mà làm gì?

Hải Công Bá cười nhẹ :

- Chuẩn bị đi, ta sắp sửa...

Y không tiếp tròn câu nói, thân hình nhích động, thoáng mắt đã đến sát Yến Thiên Y.

Đầu tiêu chong ngay yết hầu của chàng. Đầu tiêu lao nhanh.

Yến Thiên Y không ngăn chặn ngọn tiêu đó, chàng khẽ vung tay, mũi kiếm Chiêu Nhật chiếu thẳng vào dạ dưới của Hải Công Bá.

Chàng có cái lối đổi đòn, là vì thủ pháp của chàng cực nhanh, đòn địch chưa chạm mình chàng, là đòn của chàng đến địch trước.

Nhưng phải nhìn nhận Hải Công Bá là một tay khá, y chỉ lách hông qua một bên, nhường mũi kiếm lướt đi. Giữ nguyên tư thế cũ, y phóng luôn ngọn tiêu sang.

Một tiếng “cách” vang nhẹ, đầu tiêu chọt dài thêm bảy tấc.

Bên này, Yến Thiên Y hụp đầu xuống, tránh ngọn tiêu, nhưng cái hụp chỉ có thể giúp chàng tránh được ngọn tiêu với kích thước cũ, còn hiện tại thì ngọn tiêu dài hơn bảy tấc.

Gia dĩ, mất lại mờ, chàng chẳng trông thấy chi hết, chính đó là điểm yếu của chàng.

Cũng may, chàng thoáng nghe gió lạnh phớt qua, biết là có sự biến đổi thể công địch, nên lập tức duỗi hai chân ra trước, giữ thân mình sát cột, rồi với tư thế đó, chàng tụt xuống.

Trong khi tụt xuống, chàng rút Thái A kiếm ra khỏi vỏ, quét tới một vòng.

Hải Công Bá đánh hụt, đầu tiêu đâm trúng chiếc cột, kêu cốc một tiếng.

Y không kịp biến chiêu công tiếp, Thái A kiếm đã chớp lên, kiếm khí tỏa ra, lạnh người.

Y rợn mình, vội thu tiêu, nhảy vọt về phía hậu.

Chân vừa chạm đất, y liền đạp đất lấy đà tung mình tới, đồng thời vũ lộng chiếc ngân tiêu, gió lớn, các lỗ tiêu bật tiếng kêu vi vu.

Tiếng ngân tiêu vang lên, làm cho thính giác của Yến Thiên Y lệch lạc khá nhiều, không còn linh diệu như cũ.

Do đó, chàng phản ứng không được chuẩn xác và chàng phải múa kiếm vung vút gần như hỗn loạn để tự vệ.

Hải Công Bá bật cười ha hả, càng múa tít ngọn tiêu, gây tiếng gió lớn hơn.

Không lâu lắm, Yến Thiên Y bị đối phương áp chế rõ ràng. Chàng vô phương giành lấy phần chủ động.

Mất không thấy, tai lại khó nghe, thì nguy là các chắc.

Hải Công Bá biết thế, nên càng múa già ngọn tiêu, vừa múa vừa cười vang, như dùng tiếng cười phụ trợ với tiếng tiêu, cốt gây hoang mang cực độ cho Yến Thiên Y.

Đối phó với Hải Công Bá trong trường hợp đó, Yến Thiên Y vất vả vô cùng.

Ngờ đâu, Hải Thừa Giai chụp cơ hội xông vào, tiếp tay huynh trưởng.

Rồi Hải Minh Thần cũng ngứa ngáy, xông vào luôn.

Khổ cho Yến Thiên Y, là chàng không thể lùi, không thể né tránh, vì chàng không dám rời chiếc cột.

Rời chiếc cột là mất vị trí, mất phương hướng, như con thuyền gãy lái, phải quay cuồng với gió, với thủy triều.

Thuyền không lái vô phương cập bến.

Trát Phi đổi ngay thái độ.

Có nhiều hy vọng họ Hải đắc thủ lắm!

Y hướng qua Hạ Đại Dung thốt :

- Này, Hạ đại ca! Dù sao đi nữa, Hải thị tam yêu cũng là những tay hữu danh, họ có ít nhiều thực tài, có vậy mới được chứ! Có vậy mới không uổng phí số vàng một vạn năm ngàn lượng của tiểu đệ chứ! Xem ra, Yến Thiên Y khó lòng thoát khỏi áp lực của họ rồi nhé!

Hạ Đại Dung dè dặt, lẩm nhẩm :

- Khoan hy vọng lớn, Trát lão đại. Phải biết Yến Thiên Y ghê gớm vô cùng, cuộc cờ chưa hết, thì mình vẫn còn bị quan như thường. Hiện tại, hắn chỉ mới thất bại vài nước thôi, một vài nước cờ chưa đủ quyết định toàn cuộc.

Nhậm Quảng Bá tin tưởng ở bọn họ Hải nhiều, không đồng ý với Hạ Đại Dung bảo :

- Theo tiểu đệ thấy, thì không lâu lắm, Yến Thiên Y sẽ lộ sơ hở, và rồi Hải thị tam yêu sẽ hạ hắn cho mà xem!

Ai ai cũng phấn khởi, trừ một Thạch Ngọc.

Chính lão lừa Yến Thiên Y đến đây, chính lão bỏ chất độc vào rượu, rồi bây giờ lại không mong Yến Thiên Y bị hạ!

Tại sao?

Chẳng lẽ lão bắt cổ đến đứa con trai yêu quý của lão?

Bỗng, Yến Thiên Y xuôi hai tay, chỗi kiếm xuống đất, ra vẻ kiệt sức.

Không chậm trễ, Hải Công Bá vung Áo Nhấn tiêu, Hải Thừa Giai cử Đại Loan đao, cả hai cùng nhào tới, hai món vũ khí cùng lao vào mình Yến Thiên Y.

Kiếm vẫn chỗi đất, Yến Thiên Y vẫn bất động. Tiêu và đao chỉ còn cách chàng độ vài tấc, tiêu và đao lao tới với cái đà điện chớp.

Như thế là Yến Thiên Y phải táng mạng rồi!

Quanh cục trường, mọi người đều hớn hở, há rộng miệng sắp sửa hoan hô, dang hai tay, sắp sửa vỗ tay.

Bất thành linh, Yến Thiên Y rùn mình xuống, rồi nhanh như điện, tung bỗng người lên, người xoay một vòng, đôi kiếm cả trường lẫn đoản từ bên trên quét xuống.

Một tiếng rú vang lên, rồi một tiếng rú nữa nổi tiếp.

Hải Thừa Giai bị hất văng ra xa, thân hình của y nát bấy, chỉ còn tro bụi xương, trăm ngàn mảnh da thịt bay tung tóe, máu bắn đi như nước vối xịt thành hoa.

Y chết thảm còn hơn kẻ tử tội bị xử lăng trì.

Còn Hải Công Bá?

Một phần da đầu bị lột, da tóc lên, hất qua bên, lấp mất phần đầu còn lại, máu từ ngực phún ra như suối, y loạng choạng lùi, lùi được mấy bước, rồi ngã xuống.

Bàn tay tả của y trợ trụ, năm ngón bị kiếm chặt đứt, bàn tay chỉ còn lại lòng, ngón bị tiện đến không còn một chồi lông.

Yến Thiên Y đã sử dụng chiêu thứ năm trong kiếm pháp Minh Thiên cứu thức, chiêu kiếm có cái tên là “Thiên Nhan Chấn”.

Yến Thiên Y thừa hiểu, trong tình cảnh này, nếu chàng không liều, thì trước sau gì chàng cũng bị đối phương hạ sát.

Thà liều, may ra trong cái chết, chàng tìm được cái sống.

Mắt không thấy, thì tai nghe, mà đối phương cứ xoay quần bên ngoài, làm sao chàng nhận định được vị trí của họ?

Bất buộc, chàng phải đem thân thể làm mồi câu nhử, cho đối phương sát cận, rồi chàng lóng tiếng gió của vũ khí mà định hướng của đối phương. Muốn định hướng được chính xác, chàng phải để vũ khí địch chạm vào người.

Chàng không ngờ thủ pháp của địch cũng khá nhanh, nhanh hơn chàng dự đoán, thành thử chàng thọ thương khá nặng trong cuộc đối đòn này.

Lưng tét một đường dài, máu ra nhiều, nơi hông cũng có một đường tét.

Chàng đáp xuống, chân loạng choạng, qua mấy bước mới đứng vững được.

Đại hán áo đỏ cầm ngọn Cửu Tiết côn tưởng dễ đắc thủ, vung côn lướt tới.

Nghe gió côn, Yến Thiên Y quay mình, rọc Thái A kiếm theo thân côn, từ đầu ngoài vào, mũi kiếm đến gần đầu côn trong, chênh lên một chút, rồi đâm thẳng vào yết hầu.

Đại hán chỉ kịp ứ lên một tiếng, ngã ngửa người ra, tắt thở luôn trên vũng máu.

Hải Minh Thần qua cơn điếng người, nhào tới cạnh hai huynh đệ.

Trong khi đó, Hạ Đại Dung lướt ra, vũ khí chưa kịp vung, Thái A kiếm và Chiêu Nhật đoản kiếm chớp nhanh, kiếm ảnh hiện trùng trùng trước mặt, y hoảng quá, cấp tốc quay mình chạy chết.

Bọn người của Đại Hồng Thất nhao nhao lên, trong cũng như ngoài, ngoài chạy vào, trong chạy ra, nhờ thế Yến Thiên Y mới nhận định được khung cửa ở về phía nào.

Đương nhiên, biết được hướng cửa rồi, thì chàng không hề chậm trễ, phóng chân chạy về phía đó. Đồng thời, chàng loạng cả hai thanh kiếm, vừa bảo vệ quanh mình vừa chém ngã những tên gan góc chặn lối.

Tiếng la, tiếng rú vang lên, tiếng chân người chạy, gây hỗn loạn một lúc.

Chợt, có người cao giọng gọi :

- Trát lão đại! Yến tiểu tử đâu rồi? Tiểu đệ cố ý tìm hấn, song chẳng thấy hấn, cả trong gian phòng này cũng như ngoài điện! Hay là hấn thoát đi rồi?

Một người khác phụ họa :

- Chắc là hấn thoát đi rồi! Hạ lệnh đuổi theo hấn, lão đại!

Trát Phi toát mồ hôi hạt, hét oang oang :

- Tối tăm thế này thì còn thấy cái quái gì nữa? Đốt đèn lên, rồi phân nhau lục soát khắp nơi cho ta!

Hạ Đại Dung cũng hét :

- Ai gặp đèn cứ đốt đèn, ai biết đuốc ở đâu, chạy đi lấy đuốc, đốt lên, rồi phân nhau lục soát bốn phía! Nhanh lên!

Không lâu lắm, đèn đuốc cháy sáng, trông con muỗi cũng thấy rõ. Nhưng Yến Thiên Y đã biến mất dạng. Bây giờ thì ai ai cũng quỳnh quáng lên, chạy ngược, chạy xuôi, chạy mà không biết để làm gì cũng cứ chạy. Bởi, không ai có thể đứng ỳ tại một chỗ.

Mặc, bọn Hạ Đại Dung và Trát Phi làm chi thì làm, Hải Minh Thần cứ lo rịt thuốc cho Hải Công Bá.

Tìm không thấy Yến Thiên Y, bọn Đại Hồng Thất mới xác định là quả thật chàng trốn thoát rồi.

Họ phân tán ra từng toán nhỏ, rời đạo quán, kéo đi lục soát quanh vùng.

Thạch Ngọc vẫn còn đứng trơ trơ một mình trong góc điện.

45. Chương 45: Đêm Tối, Về Đâu?

Hoàng hôn qua rồi thì đêm đến, bóng tối buông trùm vạn vật, sơn lâm đẹp lúc ráng chiều rạng rỡ, nhưng khi màn đêm phủ kín thì lại là một khung cảnh hãi hùng kinh rợn, người cô lữ thuộc giới giang hồ khi lỡ lộ đường, lạc lõng giữa chốn hoang lạnh cũng phải ngại ngần ít nhiều.

Đêm là huyền bí, đêm của hoang vu thanh vắng lại càng huyền bí hơn, với những cái bất ngờ thời thường bất lợi đợi chờ ở mỗi phút giây mỗi bước đi.

Hồ Lâm Sơn chiếm một khu rộng lớn, đỉnh cao đỉnh thấp chen chúc trùng trùng, đường lối quanh co, có nơi cây mọc bít bùng, có nơi đá lấp lờ chồm. Một địa phương mà người thích vượt núi trèo non cũng ngại bước, huống hồ là những ai lâm vào cảnh chằng đặng đường.

Tuy rải rác một số đạo quán trong vùng, song về đêm thì đạo quán cũng như gia cư thường dân, không còn hiếu khách và nơi nào cũng cửa đóng then cài, dù lữ khách thấy còn đèn leo lét cũng không hy vọng hỏi được chỗ tá túc tạm thời, tránh sương rừng gió núi.

Nói chi những người vì một lý do nào đó, chẳng thể xin tá túc bất cứ một nơi nào?

Yến Thiên Y là một trong số những người đó. Ra khỏi Trường Xuân quán rồi, Yến Thiên Y dùng Thái A kiếm dò đường. Thanh trường kiếm hiện tại là chiếc gậy của chàng, có tiện ích ngang với chiếc gậy của người mù, nên cộp cộp trên hè phố.

Lòng chàng như có lửa nung đốt, mắt không trông thấy lối đi phía trước, còn sau lưng, thì địch như gió cuốn đuổi theo, nếu chậm chân, chàng dẫm rơi vào mảnh lưới bủa giăng khắp chốn của bọn chúng.

Dù chàng nóng nảy bao nhiêu, cũng vô ích, bởi không phương đi nhanh được.

Đi nhanh làm sao được, khi mà chàng chẳng may hiểu địa hình sơn thế, cao thấp quanh co như thế nào và chàng sẽ do phương hướng nào mà tiến tới?

Tiến tới chỗ an toàn, ngoài vòng áp lực của bọn Đại Hồng Thất và Hải thị tam yêu, bọn sau này tuy bị loại hai, song còn một, cũng đáng cho chàng lo ngại.

Chàng đi một lúc, chợt nghe tiếng người vang lên từ phía hậu vọng tới. Dĩ nhiên tiếng người quát tháo, hét la kêu gọi, lại có cả tiếng vũ khí khua chạm nhau soang soảng.

Vì mất mờ, chàng chỉ nghe thôi chứ không thấy ánh đèn, ánh đuốc sáng rực một góc trời.

Mò mẫm mà đi, Yến Thiên Y chốc chốc lại vấp ngã, ngã rồi lại lồm cồm chờ dậy, tiếp tục đi.

Phần vấp ngã, phần vướng cành, vướng gai góc, chàng vượt qua một đoạn đường không dài lắm là y phục tả tơi.

Dần dần, đến da thịt của chàng cũng bị quào, bị móc, máu rướm loang lổ.

Cũng may, phương hướng chàng đang tiến tới, không có hang, hố, không có gành cao, vực thẳm, nhờ thế mà chàng chưa đến nỗi cùng nguy, cực hiểm.

Đi như thế một lúc lâu, chàng đến một nơi, nơi này có gió lộng nhiều hơn ở các chỗ đã qua.

Chàng đưa thanh kiếm quơ quơ trước mặt.

Bỗng, có tiếng y phục phất gió, kêu rạt rạt.

Yến Thiên Y kinh hãi, vội lặn mình xuống đất, lặn đi mấy vòng.

Vết thương nơi lưng và hông bị cắn, làm chàng đau nhói mạnh, cơ hồ chàng bật kêu lên.

Chàng cắn chặt vành môi dưới, gượng đau.

Trong khi lặn mình, chàng nhận ra có cỏ mềm, có cỏ cứng lẫn lộn, hiểu ngay là mình đang chui vào bụi cỏ rậm.

Liệu chừng mình lặn đã khá xa, chàng bèn dừng lại, rồi nín thở lắng nghe.

Tiếng y phục phất gió càng phút càng gần.

Yến Thiên Y nằm sát mặt đất, lắng tai nghe.

Tiếng y phục dứt, tiếng cỏ chạm nhau bật kêu ào ào, phát xuất từ nhiều nơi.

Điều này chứng tỏ nhiều người phân nhau quăng cỏ, lục soát tại nhiều chỗ khác nhau.

Họ vừa quăng vừa nói chuyện với nhau.

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên :

- Khỏi phải đi tới lục soát phía trước, nơi đó là một cái gò bằng phẳng, cỏ mọc thưa thớt, không cây cối, mình đứng đây nhìn cũng thấy rõ mọi sự vật tận ngoài xa, vả lại không có chỗ nào um tùm rậm rạp khả dĩ làm nơi ẩn nấp tạm thời, Yến tiểu tử không dám lẫn lộn ở đó đâu!

Làm gì có vấn đề Yến Thiên Y dám hay không dám lủi mình vào chỗ đó? Chàng có thấy đường thấy xá chi đâu, mà hồng chọn một chỗ thuận lợi? Chạy đi, là chạy cầu may, thoát được là tốt, không thoát được thì cũng đành với số phận, không nghe người đuổi theo, thì tiếp tục chạy, nghe người đuổi theo thì dừng chân, gặp nơi nào dừng nơi đó, có thể thôi.

Một người khác cất giọng khàn khàn than thở :

- Trát Phi lần này thất bại nặng đấy. Trước khi đến đạo quán Trường Xuân, y huy động hơn trăm thuộc hạ. Ngoài ra lại còn cầu viện nơi Song hùng tại Trường sơn. Ngũ nghĩa tại Nam Hoài, anh em họ Bạch tại Ngưu Độc Cương, cùng Tứ kiệt họ Phạm tại Phạm gia bảo. Bấy nhiêu người đó tạo thành một lực lượng, kể ra cũng khá hùng hậu chứ, nhưng đến đây rồi, lại chẳng làm nên việc. Lốp chết, lốp thọ thương, hầu như hoàn toàn tiêu diệt. Hiện tại chỉ còn nhóm Ứng Lãnh thất sát và Thanh Hạc giáo của chúng ta! Nghĩ cũng thương hại cho họ Trát, ra đi mang nhiều hy vọng trần trề, chạm sự thật rồi, cảm như tan tành sự nghiệp! Sau lần thất bại này, thiết tưởng phải lâu lắm y mới tái tạo lại cơ đồ nổi!

Người có giọng lạnh lạnh đáp :

- Khúc đại ca! Bọn Thanh Hạc giáo chúng ta, tham gia chiến dịch này, đâu phải là những tay tầm thường! Tất cả đều thuộc nhóm Thanh Hạc thập anh đấy, nhóm trụ cột của bốn giáo đấy! Giáo chủ không ngần ngại, phái tất cả số Thập anh chúng ta đến đây, nghĩ cũng là một quyết định liều lĩnh, trong khi vắng mặt chúng ta mà có biến cố xảy ra tại Tổng đàn, thì lấy ai đâu mà bảo vệ cơ nghiệp?

Khúc đại ca trầm giọng tiếp :

- Trát Phi hứa đủ thứ chuyện với Giáo chủ, hơn nữa y và Giáo chủ có giao tình thân thiết từ nhiều năm qua, thành thử Giáo chủ chấp thuận sự thỉnh cầu viện trợ của y, luận về công, thì sự tham gia lần này có nhiều lợi cho bốn giáo, mà luận về tư thì cũng được gọi là trọn nghĩa trọn tình với nhau. Ngoài ra, Giáo chủ nhận thấy kế hoạch của Trát Phi rất chu đáo. Với kế hoạch đó, dù cho Trát Phi không thành công đi nữa, thì cũng chẳng đến nỗi phải thất bại nặng nề. Bởi tin chắc như vậy nên Giáo chủ không ngần ngại sai trọn nhóm Thập anh chúng ta đi theo Trát Phi, trợ lực.

Một người thứ ba, có giọng mũi chen vào :

- Nhưng tình thế diễn biến ngược lại dự liệu của Trát Phi! Nếu Yến Thiên Y tẩu thoát được, thì chẳng rõ hậu quả sẽ tai hại như thế nào! Tai hại cho Trát Phi đã đành, mà cũng tai hại luôn cả cho Thanh Hạc giáo nữa đấy!

Khúc đại ca thở dài :

- Ta cũng lo sợ như vậy đó, nếu Yến Thiên Y thoát lọt lần này, thì hẳn là Thanh Hạc giáo chúng ta dù muốn dù không cũng phải giải tán gấp, để tránh cho mọi người trong bốn giáo táng mạng cách oan uổng! Thật không ai ngờ, một kẻ mù đôi mắt mà lại ghê gớm đến cỡ đó! Còn nói gì, khi mà họ Yến còn đôi mắt sáng như chúng ta? Quả thật hẳn là một tay kiêu hùng bậc nhất trên đời này! Đáng sợ thật!

Người có giọng lạnh lạnh tiếp :

- Hải thị tam yêu là những tay có hạng khá lắm chứ, thế mà gặp họ Yến rồi, một chết, một thọ thương, trở thành phế nhân, còn một thì bay hồn lạc phách...

Khúc đại ca thốt :

- Thực ra, nếu đám họ Hải bình tĩnh một chút, thì Yến Thiên Y cũng chẳng làm gì nổi họ. Tình hình lúc đó hiện rõ rệt, đám họ Hải thắng lợi hoàn toàn, chẳng hiểu Yến Thiên Y sử dụng tà pháp gì, mà chuyển bại thành thắng nhanh chóng thế? Nếu đám họ Hải đừng tham công, thì cũng chưa đến nỗi nào.

Người có giọng lạnh lạnh thốt :

- Chúng ta phân thành năm toán, lục soát quanh vùng, Yến Thiên Y lại mờ mắt, chắc là chưa ly khai xa đâu, mình có nhiều hy vọng bắt được hắn đó, Khúc đại ca!

Khúc đại ca gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy. Bây giờ mình trở qua phía Bắc lục soát, có lẽ bốn toán kia chưa đến đó.

Họ kéo nhau đi liền.

Chờ một lúc lâu, khi không còn tiếng động nào nữa, Yến Thiên Y từ từ đứng lên, chửi Thái A kiểm từ từ bước tới.

Vượt qua gò trống trước mặt, chàng đến một khu rừng!

Vừa đi, chàng vừa suy nghĩ!

Qua cuộc đối thoại của nhóm người vừa rồi, chàng nghe nhiều danh xưng mới, bình sanh chàng chưa nghe ai đề cập đến. Chàng nghĩ những tổ chức đó, hoặc vừa thành lập không lâu, hoặc chỉ là những nhóm cầu hợp, không quan trọng, họ chưa đủ tư cách góp mặt giữa chốn giang hồ, nên không ai biết đến họ.

Những nhóm không quan trọng?

Thế mà chàng đang trốn tránh họ! Vị Khôi Thủ Thanh Long xã đang trốn tránh họ!

Đúng là rùng về sông cạn, sợ cá sợ tôm, cộp xuống đồng bằng, bị chó mèo khinh miệt.

Chàng điểm một nụ cười, chua hơn cả mơ xanh!

Vào khu rừng một lúc lâu, Yến Thiên Y lại nghe tiếng động. Tiếng gió, tiếng chân người chạy, dẫm lên cành khô, lá khô.

Suy qua tiếng động, chàng phỏng đoán có trên mười người.

Chàng lập tức ôm thân cây, trèo lên, chọn một cành to có lá che rậm rạp, nằm xuống.

Đúng là bọn người đó đến nơi.

Và chàng nhận ra âm thanh của Trát Phi, y cất tiếng trước hơn ai hết :

- Con mẹ nó, chẳng lẽ Yến Thiên Y hóa khói, bay mất rồi?

Hạ Đại Dung tiếp nối :

- Đêm tối như thế này, chúng ta là những kẻ sáng mắt mà còn dò bước khó khăn thay, hắn là một gã mù thì làm gì chạy nhanh được mà sống mất? Bất quá, mình chưa tìm đủ chốn ẩn thôi! Mình cứ lục soát xà quần như thế này mà chờ trời sáng. Tiểu đệ tin chắc hắn còn ở quanh vùng, và ngày mai thì chúng ta sẽ tóm được hắn.

Trát Phi cười khỏ :

- Ai không hy vọng như thế? Tuy nhiên, chúng ta đừng vội đắc ý với dự đoán, chừng nào tóm được hăng hay.

Vừa lúc đó, một thuộc hạ hồi hã chạy tới, vừa thở vừa gọi :

- Thủ lãnh ơi! Gần đây có một ngôi nhà gỗ, ngôi nhà khả nghi lắm...

Bật kêu ý lên một tiếng, Trát Phi gắt :

- Người làm gì mà ồn ào thế? Chẳng sợ gây kinh động đến tiểu tử nếu hắn còn ở trong ngôi nhà đó hay sao chứ? Hắn lại thoát đi nữa thì sao?

Tên thuộc hạ giục :

- Nhanh lên, thủ lãnh, mười phần chắc chín là Yến tiểu tử đang ở trong ngôi nhà đó!

Trát Phi ra lệnh :

- Triệu tập gấp các đệ huynh đến bao vây quanh ngôi nhà đó cho ta! Bảo chúng âm thầm hành động nhé, đừng có đập cỏ sớm mà rần động lại vọt đi. Bao vây xong rồi, nếu thấy có gì lạ, cứ phóng hỏa tiến cho các nhóm kia biết. Ta sẽ đến đó tiếp tay với các người.

Tên thuộc hạ chạy đi rồi, Trát Phi thấp giọng hỏi :

- Hạ đại ca, mình mang theo cái món đồ chơi đó chẳng?

Hạ Đại Dung gần giọng :

- Thiếu làm sao được món đó? Đương nhiên là phải mang theo!

Tiếng y phục phất, tiếng chân nện thành thịch, từ lớn, dần dần đến nhỏ.

Bọn Trát Phi rời khỏi nơi đó, nhưng Yến Thiên Y hiểu, họ sẽ trở lại không lâu, vì họ chưa lục soát kỹ nơi này và khi phát hiện ra chàng không có mặt trong ngôi nhà, họ sẽ quay lại đây.

Chàng không dám xuống ngay.

Đúng như chàng dự đoán, không lâu lắm sau đó, bọn Trát Phi trở lại, họ trở lại vì cuộc lục soát ngôi nhà đó vô hiệu quả, họ không lưu lại đó lâu, sợ mất thì giờ, trong khi còn nhiều nơi họ chưa đi đến.

Nép mình trên cành cây, Yến Thiên Y nhớ đến câu nói của Trát Phi vừa rồi.

Y hỏi Hạ Đại Dung, vậy chứ có nên mang món đó theo chẳng?

Món đó là món gì?

Làm sao chàng suy đoán ra được là món gì? Bất quá chàng linh cảm món đó có thể tạo bất lợi cho chàng vậy thôi.

Bởi, làm cái việc lục soát, tìm chàng, mà họ mang theo mình thì hiển nhiên vật đó phải có hiệu dụng đối phó với chàng.

Bất cứ việc gì, có tác dụng như vậy, đều gây bất lợi cho chàng cả.

Bọn Trát Phi lục soát quanh đó một lúc, rồi kéo nhau đi.

Vừa đi, Trát Phi vừa cầu nhàu :

- Rõ chán! Đêm nay mình quả thật là xúi quẩy nên mới gặp quái vật thọt chân trong ngôi nhà đó! Lão ấy khó thương lạ!

46. Chương 46: Lão Tiều Tốt Bụng

Hạ Đại Dung đáp :

- Tiểu đệ ở tại vùng này, tự nhiên phải biết có ngôi nhà đó và trong nhà có những ai. Theo lẽ thì chúng ta không cần phải đến đó lục soát, nhưng hành sự chu đáo thì bao giờ cũng vẫn hơn. Ít nhất cũng tránh được hối hận về sau, thà đến đó xem qua, để hiểu đích xác sự tình, hơn là phỏng đoán sau lại càng thêm tức!

Mọi tiếng động dứt rất lâu.

Yến Thiên Y lần mò xuống đất.

Suy nghĩ một lúc, chàng dùng thanh kiếm Thái A dò đường men theo hướng bọn Trát Phi thoát đi trước đó, tìm đến ngôi nhà của người mà chúng gọi là lão quái vật.

Nơi đó, bọn Trát Phi có lục soát qua rồi, thì rất ít hy vọng chúng trở lại, trừ trường hợp chúng được ma quỷ đưa tin mà thôi.

Thì dù sao, giả như chủ nhân ngôi nhà bằng lòng chứa chấp chàng, trong một thời gian nào đó, chàng cũng được an toàn.

Hiện tại, chàng hy vọng có thể thôi, dần dần rồi hãy tính sau.

Vả lại, làm sao chàng dám ly khai Hồ Lâm Sơn trong lúc này? Chắc chắn là đối phương có bố trí bên ngoài rừng, chờ đợi chàng. Bên ngoài rừng, đương nhiên phải trồng trái, đứng một chỗ, trông thấy được rất xa, chúng không cần lục soát, chàng mà thập thò xuất hiện là chúng phát giác liền.

Như vậy, bằng mọi giá, chàng phải tạm thời ẩn nấp trong rừng, mà ẩn nấp trong rừng thì có nơi nào thuận lợi hơn ngôi nhà gỗ đó?

Chàng cứ liệu tới đó xem sao, biết đâu chẳng gặp cơn may, gia chủ khảng khái cho chàng tá túc?

Mắt không thấy, chỉ còn tai, không tiếng động thì tai cũng trở thành vô dụng.

Tuy nhiên, còn lỗ mũi đó chi?

Ở những chỗ có cây cối rậm rạp, thì hơi đất, hơi lá, hơi cây phát tiết nặng hơn ở chỗ trống trải.

Ngôi nhà ít nhất cũng chiếm một diện tích trống, không cây cối, và nơi đó khí đất phải khô hơn các chỗ khác.

Nếu thính mũi hơn, chàng có thể ngửi được mùi lạ hơn mùi của quanh vùng, đó là mùi khói bếp, bếp nấu sáng, nấu chiều, bếp un ban đêm trừ khử khí đất.

Chàng đoán định là đến gần ngôi nhà.

Chàng mò đến cửa không khó khăn lắm.

Rồi chàng gõ cửa.

Bên trong, có tiếng hỏi vọng ra :

- Ai?

Một âm thanh già, khàn khàn, ẩn ức có vẻ sợ hãi trong tiếng hỏi.

Yến Thiên Y lấy giọng dịu dàng, đáp :

- Một kẻ hiền lành đang cần gia chủ giúp đỡ. Xin gia chủ mở cửa.

Bên trong im lặng một lúc.

Rồi giọng già tiếp nói :

- Hảo hán ơi! Trong nhà già, chẳng có vật chi đáng giá cả. Đồ vật không, y phục không, gạo cũng không. Mới đây có một số hảo hán đến viếng qua rồi, và già đã đáp với họ là nhà rất nghèo, lại không chứa chấp một ai khác. Hảo hán ơi, hãy thương xót thân già này, gần đất xa trời, già sống với nghề đồn củi, nhưng

mình tàn tật thì chỉ nội cái việc kiếm đủ ăn ngày hai bữa cũng vất vả lắm rồi, làm sao có thừa, có thãi mà tích trữ làm của?

Với giọng điệu, Yến Thiên Y phân trần :

- Lão trượng ơi...

Lão nhân bên trong hỏi :

- Thế ra, tiểu ca không phải cùng bọn với đám người vừa rồi?

Yến Thiên Y đáp :

- Không phải đâu, lão trượng! Văn bối khác hẳn họ, khác như nước với lửa vậy đó. Có thể bảo là hai đảng đối lập với nhau.

Lão nhân hỏi :

- Thật?

Yến Thiên Y đáp :

- Văn bối đối lão trượng làm gì?

Lão nhân kêu lên :

- Trời ơi! Thế ra cái người mà bọn đó tìm, chính là tiểu ca rồi chứ gì?

Yến Thiên Y đáp :

- Đúng vậy, lão trượng!

Tiếng chân từ xa đến gần cửa, rồi dừng lại, mừng rỡ lão nhân do dự.

Sau cùng, lão cũng mở cửa.

Đèn trong nhà, duy nhất có một ngọn, tim lại vụt tắt, ánh sáng mờ mờ, nhưng, đối với Yến Thiên Y, đèn sáng hay mờ cũng như không đèn, chẳng quan hệ gì.

Lão nhân trạc độ ngũ tuần, tóc râu đều bạc, mặt ốm, da khô và vàng, đường nhăn chẳng chít.

Lão lại thọt một chân.

Vào nhà rồi, Yến Thiên Y trang trọng thốt :

- Đa tạ lão trượng!

Lão nhân hỏi :

- Tiểu ca mờ mắt, phải không?

Yến Thiên Y gật đầu :

- Phải, hiện tại văn bối không trông thấy gì hết.

Lão nhân tiếp :

- Bọn đó vừa rồi đến đây, nói là tìm một người đui... Có phải là họ tìm tiểu ca chăng?

Yến Thiên Y đã xác nhận rồi, mà lão còn hỏi lại, chàng đáp :

- Chính văn bối là đối tượng của họ.

Lão nhân tặc lưỡi :

- Mấy người đó hung dữ quá! Nếu họ gặp tiểu ca, chắc là họ phân thân tiểu ca ra hàng vạn mảnh!

Yến Thiên Y mỉm cười :

- Muốn là một việc, còn thành hay không, là một việc khác, lão trượng ạ.

Lão nhân tự giới thiệu :

- Lão họ Châu, vì mang tật nơi chân, nên từ nhỏ người ta gọi là Châu Bí Tử, gọi mãi thành quen, lão bỏ luôn tên tộc, chỉ dùng cái tên tật nguyên đến bây giờ.

Yến Thiên Y thốt :

- Vậy thì vãn bối gọi lão trưởng là Châu lão trưởng.

Châu Bí Tử khoát tay. Nhưng nhớ đối phương chẳng thấy gì, lão bèn lên tiếng :

- Cứ gọi lão phu là Châu lão ca cũng được, lão phu chưa cao niên lắm, gọi lão trưởng thì hơi quá đáng.

Đoạn, lão tiếp :

- Vì lý do gì, bọn đó tìm tiểu ca cách hấp tấp thế?

Yến Thiên Y thở dài :

- Sự tình dài dòng lắm, lão ca!

Châu Bí Tử tiếp :

- Lão phu để ý, thấy họ dữ thì có dữ thật, song chừng như họ gờm gờm tiểu ca sao đó. Họ ở bên ngoài, hò hét một lúc lâu, lão phu quả quyết là chẳng có ai ở trong nhà, họ mới dám vào. Lại thật, đi tìm người mà sợ người ở trong nhà, khi biết được chẳng có ai, thì lại vào. Vào để làm gì chứ?

Yến Thiên Y cười, không nói chi.

Châu Bí Tử tiếp :

- Đêm hôm khuya khoắt, lại chẳng thấy đường, thế mà tiểu ca trốn tránh được bọn họ đông đảo, kể cũng tài nhé. Chắc tiểu ca là một nhân vật hữu danh trên giang hồ? Một đại hiệp?

Yến Thiên Y cười nhẹ :

- Hai tiếng đại hiệp lớn quá, tiểu đệ đâu dám nhận, lão ca! Bất quá, vì sinh kế, phải xuôi ngược đó đây, lâu ngày chầy tháng rồi thành ra một kẻ giang hồ, từ lúc nào tiểu đệ cũng chẳng rõ. Một kẻ giang hồ tầm thường thôi.

Châu Bí Tử lắc đầu :

- Khó tin lắm, lão phu trông tiểu ca có nghi biểu phi phạm thế kia, nhất định phải là một tay hữu danh! Mà là đại hữu danh nữa đấy.

Yến Thiên Y cười khổ :

- Nếu là tay đại hữu danh, thì tiểu đệ đâu đến đối phải ra nông nổi này!

Chàng khiêm nhượng mà thành ra nói sai, chứ từ xưa đến nay nào thiếu chi anh hùng mặt lộ? Và cái cảnh lừa thầy, phản bạn gây nên bi thảm, cũng chẳng phải là ít, ngàn năm trước vẫn đầy đầy, ngàn năm sau sẽ còn tiếp nối.

Châu Bí Tử muốn nấu cơm cho chàng ăn, song chàng bảo là không đói, chỉ xin một bát nước thôi.

Giải khát xong, Yến Thiên Y hỏi :

- Từ nơi đây, có lối nào khác để ra khỏi núi chăng? Tiểu đệ muốn nói, có lối nào đưa mình ra khỏi vùng này, mà không bị bọn ấy phát hiện chăng?

Châu Bí Tử nhìn sững Yến Thiên Y, một lúc sau, đáp :

- Dĩ nhiên là có, nhưng tiểu ca trong tình trạng đó, làm sao lần mò đi theo được những lối tắt.

Yến Thiên Y cười khổ :

- Không đi được, cũng phải cố mà đi, miễn là có lối cho mình đi thì thôi. Chứ chẳng lẽ ở yên một chỗ mà chờ tai họa đến với mình sao, lão ca?

Châu Bí Tử thở dài :

- Nghĩ cũng khổ thật! Có một lối bí mật, nhưng cực kỳ khó khăn, bởi con đường đó vừa quanh co, hẹp hòi, có chỗ lên cao, có chỗ xuống thấp, có đoạn phải vượt suối, hai bên đường lại chẳng thiếu hố sâu, sầy chân một chút là tan xương nát thịt, lại còn có đoạn mình phải bò sát mặt đất, vì cảnh quẩn, cỏ dày chẳng chịt ngăn chặn, chính lão phu đây, có đủ đôi mắt sáng, mà còn đi không dễ, tiểu ca như thế đó, vượt làm sao nổi?

Yến Thiên Y trầm ngâm một lát, cuối cùng chàng thốt :

- Khó khăn gì, tiểu đệ cũng phải đi, lão ca! Bằng mọi giá, tiểu đệ phải ly khai nơi này. Biết đâu mình chẳng gặp may mắn, thoát lộ, lão ca. Thà rằng mình thử thời vận, cứ đi, rủi mà gặp chúng, đánh với chúng một trận, thắng thì sống, bại thì chết, còn hơn là ở đây chờ chúng đến!

Châu Bí Tử lắc đầu :

- Chúng đã lục soát ngôi nhà này rồi, chắc không trở lại nữa đâu!

Yến Thiên Y lắc đầu :

- Việc đó khó biết sao mà nói. Sau khi lục soát khắp nơi, chẳng gặp tiểu đệ, chúng có thể trở lại những nơi cũ, chúng có thể lục đi soát lại như vậy nhiều lần, mà ngôi nhà này trống trước, trống sau, đứng bên ngoài nhìn vào, là thấy rõ, dù chỉ nấp tạm thời, tiểu đệ cũng không biết chui vào đâu!

Châu Bí Tử thở dài :

- Khổ thật! Đi thì khó, mà ở cũng không xong!

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Thế nào cũng phải đi, lão ca!

Rồi hai người trầm ngâm một lúc.

Sau đó, Yến Thiên Y thốt :

- Tiểu đệ có điều này, định nhờ đến lão ca!

Châu Bí Tử hỏi gấp :

- Điều chi? Tiểu ca cứ nói đi, nếu lão phu giúp được, dù cho nguy hiểm, lão phu cũng không từ.

Yến Thiên Y rào đón trước :

- Tiểu đệ yêu cầu, nếu lão ca liệu giúp được thì giúp, bằng không thì thôi, chứ tiểu đệ không dám cưỡng bách. Giả như lão ca từ chối, tiểu đệ vẫn tri ân như thường, chứ không hề oán trách.

Châu Bí Tử hấp tấp đáp :

- Tiểu ca không nên nói như thế, lão phu nào đã làm gì cho tiểu ca đâu mà gọi là ơn? Nói thật với tiểu ca, tuy lão phu là con người thô lậu, song ít nhất cũng biết phân biệt kẻ xấu, người tốt, vừa trông thấy tiểu ca là lão phu biết ngay tiểu ca thuộc hạng chánh nhân quân tử, giúp được một người như tiểu ca, là lão phu vui lắm chứ, vui vì thấy mình dù già đi rồi, cũng còn có ích cho đời. Giúp tiểu ca, lão phu không hề tính toán, thì làm gì gọi là ơn?

Yến Thiên Y cảm kích, nói :

- Đa tạ lão ca đãi ngộ bằng một tâm tình tương tri! Điều mà tiểu đệ muốn nhờ lão ca đây là...

Châu Bí Tử giục :

- Là sao? Tiểu ca cứ nói, chẳng có gì phải ngại ngần.

Yến Thiên Y trầm giọng :

- Tiểu đệ muốn nhờ lão ca đóng vai hướng đạo, đưa tiểu đệ đi theo con đường bí mật đó, ly khai Hồ Sơn Lâm này!

Không đợi Châu Bí Tử nói gì, chàng tiếp luôn :

- Tiểu đệ cũng hiểu, đi như vậy là rất nguy hiểm, bởi có nhiều hy vọng mình gặp bọn hung thần ác sát đó dọc đường. Cho nên tiểu đệ xin lão ca hãy suy nghĩ kỹ, liệu được thì giúp, không được thì thôi. Tiểu đệ lập lại một lần nữa, là chẳng bao giờ oán trách lão ca.

Châu Bí Tử không do dự, đáp ngay :

- Được! Được! Bất quá chết là cùng! Sống đến từng tuổi này, cũng là vừa lắm rồi, tiểu ca! Người ta kéo dài sự sống để hưởng thụ mọi hoan lạc, lão phu có hoan lạc quái gì đâu để hưởng thụ mà cần sống dai? Trước sau gì cũng phải chết một lần, chết mà giúp ích cho một người tốt, thì đáng chết lắm chứ!

Yến Thiên Y một lần nữa, thốt lời cảm tạ, rồi hỏi :

- Theo lão ca tưởng, đi theo con đường đó, mình nên nhân lúc nào, mới có an toàn nhiều? Ngày hay đêm?

Châu Bí Tử đáp :

- Dù cho là ban ngày, cũng vắng bóng người trên khoảng đường đó. Tuy nhiên, để đề phòng những cái bất ngờ xui xẻo, mình nên đi lúc ban đêm thì hơn.

Yến Thiên Y đứng lên :

- Vậy mình đi ngay bây giờ, lão ca.

Khảng khái, Châu Bí Tử đứng lên theo :

- Cũng được. Mình đi ngay, lão phu chẳng có gì phải thu xếp.

Họ đi ngã hậu ra khỏi nhà.

Và con đường bí mật đó, nằm về phía hậu sơn.

Dọc đường, Châu Bí Tử hỏi Yến Thiên Y, từ lúc nào chàng bắt đầu mờ mắt.

Yến Thiên Y cho biết đại khái sự tình, nhưng chàng giấu tên những người trong cuộc. Chàng nghĩ, nói ra cũng chẳng ích gì, nên thôi.

47. Chương 47: Trên Đường Thoát Hiểm

Trên không, một vòm đen, bầu trời không trăng, không một điểm sao.

Chung quanh, là bốn bức màn đen, một màu đen đặc.

Thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ lướt về, cành lá khua xào xạc. Tiếng khua cành lá không át nổi tiếng của côn trùng đó đây eo éo lúc nhặt, lúc khoan...

Đêm rừng u tịch nặng nề, một vài tiếng dạ điếu, dạ thú đâu đó vang lên, tạo vẻ lạnh lùng pha màu huyền bí.

Châu Bí Tử đi trước, Yến Thiên Y đi sau, khoảng cách giữa song phương có thanh kiếm Thái A làm dây liên lạc, thanh kiếm dài độ ba thước, trông như đôi bạn hành khất tựa nương vào nhau mà đi nhặt những bố thí của đồng loại.

Bởi, kẻ đi trước, dù sáng mắt nhưng cũng thọt chân, kẻ đi sau dù khỏe chân nhưng tối mắt, họ cùng kết hợp để đổi chác tật nguyên.

Dĩ nhiên, họ không đi nhanh lắm, người sáng mắt, dù quen đường, song chân bước gập ghềnh, con người tối mắt thì như con thuyền không lái, tùy theo sự dẫn dắt của hướng đạo.

Họ hết sức dè dặt, bước đi vài bước, lại lắng tai nghe ngóng, chắc ý rồi mới lại bước thêm. Vì cẩn thận, đã chậm, họ càng tiến chậm.

Đi một lúc, Yến Thiên Y hỏi :

- Mình đi được bao xa rồi, lão ca?

Họ hạ thấp giọng khi cần nói năng với nhau, họ cũng cố gắng bước nhẹ chân, tránh gây tiếng động.

Châu Bí Tử đáp :

- Hơn một dặm thôi.

Yến Thiên Y lẩm nhẩm :

- Chỉ hơn một dặm?

Châu Bí Tử đáp :

- Được bao nhiêu đó là khá lắm rồi, tiểu ca! Lão phu có tật ở chân, còn tiểu ca lại tối mắt, nếu không nhờ lão phu thuộc đường, chỉ sợ hai chúng ta dù cố gắng lần mò, vị tất qua nổi đường dài như vậy?

Yến Thiên Y thở dài.

Với thời gian đi được hơn dặm đường đó, giả như lúc bình thường, chàng dùng thuật khinh công, ít nhất chàng cũng đi hơn bốn năm mươi dặm!

Bây giờ thì chỉ đi được hơn dặm đường!

Lại trong tình thế khẩn cấp! Lại tranh thủ thời gian!

Còn gì chán nản hơn! Lòng chàng như lửa đốt.

Châu Bí Tử có khuyên chàng nên nhẫn nại, lão chỉ còn có cách an ủi chàng thôi, chứ có ai làm nổi một việc trên sức của mình?

Dĩ nhiên, Yến Thiên Y cũng biết vậy, nhưng làm sao chàng không nôn nóng được?

Rồi cả hai cùng đi tới.

Qua một lúc, họ chợt nghe tiếng người quát ở phía trước, cách họ độ hai trượng :

- Ai đang nói chuyện đó, hãy dừng lại!

Châu Bí Tử kinh hãi, chân suýt rụng rời, thiếu điều ngã khụy xuống.

Lão lùi lại sát Yến Thiên Y, hỏi nhỏ :

- Mình bị chặn đường rồi, tiểu ca.

Yến Thiên Y đập nhẹ tay lên đầu vai Châu Bí Tử trấn an :

- Dừng quính quáng, lão ca, mọi việc đều có đệ đây! Trước hết, mình hãy xem ai ở phía trước quát hỏi đó, rồi sau sẽ tính cách đối phó.

Nhiều bóng người dao động, từ trong các bụi rậm bước ra. Có tiếng vũ khí khua chạm lách tách.

Yến Thiên Y bảo :

- Lão ca cứ để tiểu đệ đối đáp với họ. Trời tối đen như thế này, họ không nhìn ra được chúng ta là ai đâu.

Bọn người đó thì thăm với nhau một lúc, rồi một kẻ cất tiếng hỏi :

- Sao ai đó không trả lời? Có điếc hay không mà chẳng nghe?

Một kẻ khác với giọng thô bạo, tiếp nối :

- Cần gì biết chúng là ai? Mình cứ tiến tới, quật chết là xong!

Yến Thiên Y bình tĩnh đáp :

- Bọn tiểu nhân sống nghề đồn củi, cư ngụ nơi chân núi, vốn là dân lương thiện, cam với cảnh thanh bần mà, đâu phải thuộc hạng đầu trộm đuôi cướp? Xin các vị đừng làm khó...

Đối phương gắt :

- Đồn củi nửa đêm nửa hôm hả? Nói dối! Những kẻ đi đêm như các ngươi, làm gì có cái tâm thiện lương nổi chứ?

Yến Thiên Y phân trần :

- Vì dở dang công việc, nên bọn tiểu nhân không kịp về nhà lúc hoàng hôn, các vị ơi! Thành thử bây giờ mới lần mò xuống núi đó!

Đối phương hỏi :

- Các ngươi có mấy người? Những ai đâu, hãy kể ra cho ta nghe.

Yến Thiên Y đáp :

- Bọn tiểu nhân chỉ có hai người, là huynh đệ, sống chung nhà, hành chung nghề!

Đối phương “hừ” một tiếng :

- Hãy đứng im đó, cho ta bước tới, tra xét.

Người vừa phát thoại tiếp :

- Lão Lục, dẫn theo bốn huynh đệ, tra xét kỹ nhé.

Người có giọng thô bạo chen vào :

- Này Ngũ ca, tiểu đệ có cảm tưởng họ là những tiểu phụ, gia cư tại chân núi, gặp bọn đó mà mình làm như gặp đại địch, thì người ta cười chết!

Yến Thiên Y lắng nghe đối phương đối thoại với nhau, biết ngay là những ai rồi.

Họ thuộc nhóm Đại Hồng Thất, Ngũ ca chính là Phùng Chấn Long, ngoại hiệu Dao Tử Lưu Nhân, và lão Lục là Thôi Hoàng, ngoại hiệu Hắc Phán Quan.

Thế là, cuối cùng, chàng vẫn gặp cừu nhân.

Rồi hai bóng người đi tới, ba bóng khác theo sau.

Bóng thứ nhất, lùn thấp, mặt đen như trôn trảo, là Thôi Hoàng. Bóng thứ hai, cao lớn, là Phùng Chấn Long.

Họ từ từ bước tới gần, tới gần.

Châu Bí Tử run như cầy sấy, Yến Thiên Y bình tĩnh như thường.

Châu Bí Tử lo lắng, thì thào :

- Làm sao bây giờ, tiểu ca?

Yến Thiên Y bảo khẽ :

- Lão ca cứ nhắm mắt lại, để mặc tiểu đệ.

Song phương còn cách độ bốn năm bước.

Bỗng một vật sáng lóe lên, lóe rồi tắt liền, vật sáng xanh dờn, lóe và biến nhanh như ánh sao.

Thôi Hoàng kinh hoàng, vừa dợm chân song không kịp lùi, nhào ngược về phía hậu như bị một áp lực vô hình hốt bắn hồng chân, quăng luôn hẳn về phía hậu.

Một bên má bị theo mất, bầy răng.

Phùng Chấn Long khiếp vía, quay mình, toan lách qua một bên, đồng thời tay tả chụp chuôi thanh Kim Bôi Đại Khảm đao.

Đao chưa tuốt khỏi vỏ, bàn tay tả đứt lìa, tận cườm. Bàn tay đứt tung bổng lên không, chẳng rõ rớt nơi nào, vì đêm tối, chẳng ai trông thấy.

Yến Thiên Y lạng mình sát đất, quét luôn cả hai thanh kiếm.

Ba tên kia không kịp rút lên một tiếng, bị kiếm lạng, tiện đứt đôi chân, thân hình chới với, lảo đảo rồi ngã xuống.

Đoản kiếm lạng phía dưới, trường kiếm phốt bên trên, đồng thời gian với sáu chân bị tiện đứt, ba chiếc đầu rời cổ bắn vút đi.

Tuy Yến Thiên Y bảo nhắm mắt, Châu Bí Tử vẫn mở to, có lẽ tính hiếu kỳ át cả niềm sợ hãi. Và, bây giờ lúc thấy rõ việc gì xảy ra rồi, những điều trông thấy làm cho lão thêm sợ hãi. Bình sanh, lão mới mục kích cảnh đầu rơi, mới mục kích cảnh đổ máu, đổ quá nhiều.

Bọn còn lại vụt bỏ chạy, bất chấp năm người tại trường, còn sống hay đã chết bao nhiêu.

Yến Thiên Y thốt :

- Chúng chạy đi, hẳn là báo động đồng bọn. Thế nào rồi mình cũng gặp trở ngại nữa đó, lão ca.

Đoạn, cả hai tiếp tục lần mò theo lối bí mật, tiến tới.

Đúng như Yến Thiên Y tiên đoán, không lâu lắm, chàng và Châu Bí Tử lại bị một toán người chặn đường.

Toán thứ hai!

Cũng là bọn Đại Hồng Thất và nhân vật chỉ huy là Nhậm Quảng Bá, có Mạnh Tông kèm theo. Lần này, cuộc chiến xảy ra khốc liệt hơn, nhưng Yến Thiên Y vẫn giành được thắng lợi như thường.

Dĩ nhiên, vẫn có người chết, có máu đổ, có phần nhiều hơn trong lần trước và Châu Bí Tử lại một phen khiếp hãi, có phần nhiều hơn trong lần trước.

Yến và Châu lại tiếp tục đi tới.

Chỉ còn một đoạn đường nữa thôi, là đến con lộ cái, đến nơi đó rồi thì Yến Thiên Y không còn sợ hãi nữa.

Bởi, lộ cái ở ngoài vùng ảnh hưởng của bọn Đại Hồng Thất, chàng chỉ cần tìm ngựa là thoát nạn.

Ngựa, đã có sẵn hai con, một của chàng và một của Thạch Ngọc.

Mất mờ? Đã có Châu Bí Tử kia, chàng còn sợ gì chẳng thấy đường?

Nhưng, còn trở ngại gì nữa chẳng, trước đoạn đường cuối cùng đó?

Yến Thiên Y không tin là địch buông tha chàng dễ dàng như vậy, thế nào chúng cũng bố trí phía trước, để chặn chàng.

Đúng như vậy, có toán thứ ba ngăn chặn và toán này do Trát Phi và Hạ Đại Dung chỉ huy.

Yến Thiên Y lại thắng thêm một phen nữa.

Trong ba lần bị ngăn chặn, Yến Thiên Y nhận ra, không có mặt Hải Minh Thần.

Thế họ Hải ở đâu? Bận săn sóc cho đại ca Hải Công Bá chăng?

Không? Hải Công Bá nhờ Hải Minh Thần săn sóc, dặt thuốc một chút là lấy lại tinh thần ngay.

Cả hai biết được bọn Trát Phi đang bao vây Yến Thiên Y tại đoạn đường tắt ở phía sau núi, bèn cấp tốc đến nơi, vừa gặp lúc Trát Phi và Hạ Đại Dung đại bại.

Song phương gặp nhau, cùng hiệp đoàn, trở lại, quyết liều sống chết với Yến Thiên Y.

Hải Minh Thần trước khi đi, uy hiếp Thạch Ngọc, bắt buộc lão ta phải tham gia cuộc chiến quyết liệt này. Thạch Ngọc không làm sao cưỡng lại được, sợ chúng phần nộ hạ sát Thạch Niệm Từ, lẽ sống duy nhất của lão hiện tại.

Lão đi theo mà thần sắc tiêu tụy như tử tội bị dẫn đến đoạn đầu đài.

Vì nóng nảy, Hải Công Bá vọt đi trước. Hải Minh Thần không chậm một giây, theo sau liền.

Kế đó, là Trát Phi và Hạ Đại Dung và hơn bốn mươi tên thuộc hạ.

Cuối cùng, Thạch Ngọc thần thờ nhích từng bước một theo chúng. Mù sương lão không muốn đi, có thể vì không thể cưỡng lại oai linh của chúng, nên bắt buộc phải theo thôi. Lão bước đi, nặng nề, như đeo đá vào chân.

Khi chúng đến chỗ cũ, Yến Thiên Y và Châu Bí Tử đã mất dạng.

Trát Phi quát to :

- Tiểu tử thoát đi rồi, chúng ta đuổi theo gấp.

Chúng cấp tốc phóng chân chạy.

Đến gần một con suối chặn ngang phía trước, chúng thấy dáng Yến Thiên Y và Châu Bí Tử. Cả hai sắp sửa qua suối.

Hạ Đại Dung kêu lên :

- Kia rồi! Chúng kia rồi, mình nhanh chân một chút, nếu không chúng vượt qua bên kia suối, mình sẽ không làm gì nổi Yến tiểu tử!

Trát Phi hét :

- Huynh đệ! Trần tới gấp!

Nhưng, người nhanh nhất là Hải Công Bá, dù y đang mang thương thế không nhẹ lắm.

Mối thù cốt nhục làm y quên cả đau đớn, y quyết liều sống chết với Yến Thiên Y lần này.

Lần cuối cùng, giết được Yến Thiên Y, trả xong mối thù y mới hả dạ. Bằng ngược lại, nếu y chết nơi tay Yến Thiên Y, đến Âm phủ, y sẽ không thẹn mà nhìn tam đệ Hải Thừa Giai.

Châu Bí Tử thấy truy binh đến nơi, xanh mặt thốt :

- Chúng lại đuổi theo nữa đó, tiểu ca!

Yến Thiên Y trấn an lão :

- Lão ca cứ bình tĩnh, để mặc tiểu đệ đối phó! Đừng gây tiếng động, nhiễu loạn thính giác của tiểu đệ.

Chàng nghe tiếng gió rít phía trước mặt, lúc đó chàng đã quay mình đối diện với địch rồi.

Lăng kỷ định hướng thật chuẩn, chờ vừa đến tầm, bất thành linh chàng quét Thái A kiếm tới.

Nhưng, rủi cho Hải Công Bá, y vừa đáp xuống, chân chưa chấm đất, liền bị vệt trở lên, uốn cầu vòng, văng đi ngoài xa hơn hai trượng.

Thì ra, trong khi đáp xuống, y sờ sệt thế nào, không lưu ý đến chỗ đặt chân, thành ra vướng phải chiếc thông lọng của cần bẫy săn thú.

Thông lọng bị động, cần bẫy vọt lên, quăng y đi xa, cần bẫy vọt tung bay theo.

Y vừa la hoảng lên, vừa giật đôi chân, chân càng giật, gút thông lọng càng thắt chặt.

Đỉnh ninh vị đại ca của mình bị Yến Thiên Y hạ độc thủ.

Hải Minh Thần rít lên, lướt tới.

Chuẩn bị đối phó với Hải Công Bá, song Hải Công Bá đã mắc bẫy rồi, Yến Thiên Y còn giữ nguyên tư thế hờm địch.

Hải Minh Thần lướt tới, tự nhiên lãnh đủ nhất kiếm dành cho Hải Công Bá.

Một vệt sáng lóe lên, rồi tắt ngay.

Hải Minh Thần rú thẳm, thân hình lão đảo, lùi lại mấy bước rồi ngã xuống.

Bàn tay tả của lão đứt lìa tận cườm, bàn tay đứt văng đi nơi nào chẳng rõ, máu từ cổ tay chảy xuống ròng ròng.

Y vừa rên, vừa gọi :

- Hạ Đại Dung! Hạ Đại Dung! Bảo Thạch Ngọc lấy thuốc dịt vết thương cho ta!

Hạ Đại Dung trở lại lần này, là vì trông cậy nơi anh em họ Hải, hy vọng họ làm nên việc, bằng không có họ, đánh chết y cũng chẳng dám quay đầu, vừa thất bại cách đó không bao lâu, y còn chưa hết niềm sợ hãi.

Bây giờ, thấy Hải Công Bá và Hải Minh Thần đều bị hạ nơi tay Yến Thiên Y, y luống cuống gọi rồi rít :

- Thạch Ngọc đâu rồi? Bước đến đây gấp!

Thạch Ngọc bắt động.

Hạ Đại Dung hỏi :

- Người điếc rồi phải không, Thạch Ngọc?

Đay quay Dương Quý, tên đồ đệ của y, y giục :

- Chạy đến lục soát trong mình họ Thạch lấy thuốc gấp đi! Lão kháng cự thì người cứ thẳng tay trừng trị lão!

Dương Quý vâng một tiếng, quay mình, dợm cất chân.

Thạch Ngọc từ chỗ đứng vung tay quăng một gói thuốc bột tới.

Dương Quý nổi giận, nhưng vẫn đưa tay đón tiếp gói thuốc.

Cầm gói thuốc đến cạnh Hải Minh Thần, hấn ngồi xuống rắc thuốc vào chỗ cùi cổ tay.

Hải Minh Thần vụt nhắm mắt, lệ đổ ròng ròng, vung tay hữu tát mạnh vào mặt Dương Quý.

Dương Quý ngã ngửa người ra, nơi má năm ngón đỏ hằn phồng lên.

Hấn lồm cồm ngồi dậy, trở mắt nhìn Hải Minh Thần.

Hải Minh Thần rít lên :

- Người định giết ta phải không?

Oan cho Dương Quý quá, đáng lẽ y mắng Thạch Ngọc mới phải, vì thuốc do Thạch Ngọc trao, nếu thuốc có hành hạ y cực kỳ đau đớn, thì bởi tại Thạch Ngọc trao nhầm chứ nào phải cố ý?

Theo dõi sự tình, Hạ Đại Dung hết sức bất mãn thái độ của Hải Minh Thần, dù sao thì Dương Quý cũng là đồ đệ của y, Hải Minh Thần muốn gì cũng phải nể mặt y một phần nào chứ, có đâu trước mặt y, mà Hải Minh Thần hành động thô bạo như vậy?

Trong phút giây, y muốn phát tác, niềm phẫn nộ bốc lên cực độ, trán nổi gân xanh, gân giật vì máu nóng sôi sục.

Đứng bên ngoài xa xa, Trát Phi trông thấy thế, hiểu ngay là sự gì đã xảy ra rồi, vội khoát tay ngăn chặn Hạ Đại Dung vọng động.

Nhưng, Hạ Đại Dung thức ngộ, dần cơn tức giận, day qua Thạch Ngọc, gằn giọng hỏi :

- Thuốc gì người trao ra đó, Thạch Ngọc?

Thạch Ngọc hừ một tiếng, đáp nặng nề :

- Kim Sang được chứ thuốc gì? Thứ đó, ta đã dày công nghiên cứu, phối chế. Có công hiệu như thần, nó là loại cầm máu, làm lạnh da, liền xương, dứt đau đớn nhanh bậc nhất.

Hạ Đại Dung trầm giọng :

- Thế tại sao vừa rắc thuốc vào là Hải nhị gia lại không chịu nổi? Phản ứng gì kỳ lạ vậy?

Thạch Ngọc bĩu môi :

- Thuốc hay thì phải công phạt mạnh chứ sao? Người ta nói, lương được khổ khẩu, nhưng được cái là lợi cho con bệnh kia mà, chẳng lẽ người không biết đạo lý đó?

Hạ Đại Dung nghiêng răng hăm :

- Ta cảnh cáo người một lần nữa, Thạch Ngọc. Nếu người định giở trò quỷ gì, thì đừng mong đứa con trai của người được an toàn đấy!

Thạch Ngọc cao giọng :

- Không tin ta thì đừng dùng thuốc của ta, chính người đòi hỏi chứ nào phải ta tự hiến dâng cho người đâu?

Hạ Đại Dung hét lớn :

- Con mẹ nó, người muốn trở mặt phải không? Người là cái quái gì chứ mà dám giở giọng thách thức với bọn ta?

Hải Minh Thần vừa rên, vừa gọi :

- Thôi đi! Hạ Đại Dung! Cự nự với hắn làm gì! Bảo hắn trao thuốc cho ta, ta hết chịu nổi rồi!

Hạ Đại Dung hét :

- Thạch Ngọc! Người có nghe Hải nhị gia nói đó không? Sao người thù người như chết thế đó? Bước lại đây gấp, bằng bó thương thế cho Hải nhị gia!

Thạch Ngọc bất động, đứng ỳ tại chỗ, mắt nhìn ra xa, dường tượng chẳng nghe Hạ Đại Dung nói gì.

Hạ Đại Dung bước tới, toan động thủ.

Bất buộc, Thạch Ngọc phải nhích chân, nặng nề tiến đến gần Hải Minh Thần.

Rồi lão cúi xuống, lấy trong mình ra một gói thuốc, rắc lên cùi tay của họ Hải.

Hải Minh Thần thét lên như bị chọc tiết, nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng.

Hoành tay hữu, y tát mạnh vào mặt Thạch Ngọc.

Nhưng, Thạch Ngọc đã đề phòng, thấy đối phương vừa nhích động cánh tay là lão đảo người ngay, thành thử cái tát của Hải Minh Thần rơi vào khoảng không.

Hạ Đại Dung nổi giận, lao Yến Tử chùy tới.

Thế công từ phía sau lưng Thạch Ngọc phóng tới.

Thạch Ngọc không hề quay đầu, hoành tay tả, phản công một chưởng. Chưởng phong vút đi, vừa mạnh vừa chuẩn.

Hạ Đại Dung kinh hãi, cấp tốc thu Yến Tử chùy về, lùi nhanh.

Dương Quý hét lên :

- Thạch Ngọc, người phản à?

Thạch Ngọc lạnh lùng thốt :

- Tốt hơn hết là các người không nên động tay với ta. Ta đã chịu đựng quá nhiều rồi! Đừng thấy ta nhượng nhịn như vậy mà các người cho rằng ta ngán các người. Không đâu! Ta chẳng bao giờ xem các người ra cái quái gì, dù cho tất cả các người hợp sức lại, cũng chẳng làm gì nổi ta! Sở dĩ ta tuân hành mọi ý muốn của các người, là vì ta đánh đổi sự an toàn cho con trai của ta, chứ chẳng phải vì kém sức mà phải cúi đầu khuất phục các người!

Dương Quý gần từng tiếng :

- Đã biết vậy sao người lại giở chứng bất ngờ? Người định hại Hải nhị gia phải không? Nếu hiện tại người hối hận, thì cũng chưa muộn đó, hãy thành tâm thành ý chữa trị vết thương cho Hải nhị gia đi.

Hai huyết đạo Thái Dương của Thạch Ngọc pháp phòng, pháp phòng, chứng tỏ lão đang phấn uất đến cao độ. Lão ta còn nắm cùi cổ tay của Hải Minh Thần trong tay lão.

Hải Minh Thần gương tròn mắt nhìn lão, lạ lùng thay, y không quát tháo hay làm một tác động gì để phát tiết niềm phấn nộ lên đầu lên cổ Thạch Ngọc.

Hạ Đại Dung lấy làm lạ về thái độ của Hải Minh Thần. Nhưng rồi y cũng gương tròn mắt nhìn Thạch Ngọc, như Hải Minh Thần, cũng bất động như Hải Minh Thần.

Mường tượng cả hai đang nghĩ đến một việc gì.

Dần dần, niềm phấn khởi hiện ra trong ánh mắt của cả hai.

Nhưng, Thạch Ngọc như ngồi đó mà thần hồn phiêu phưởng tận đâu đâu, không hề phát hiện sự biến đổi thần thái nơi họ Hải và họ Hạ.

Một lúc lâu, Hải Minh Thần thốt :

- Thạch Ngọc! Hiện tại, đã đến lúc người rịt thuốc nơi vết thương của ta, ta bảo đảm là sẽ chẳng có ai gây phiền nhiễu cho người nữa!

Hạ Đại Dung mỉm cười phụ họa :

- Phải đó! Người đừng lo ngại chi hết. Thạch Ngọc, ta đây cũng đảm bảo điều đó với người, như Hải nhị gia vừa tuyên bố. Người hãy trở tai đi! Chắc chắn là Hải nhị gia sẽ ghi ơn trọng của người!

Trước hung bạo, sau hiền hòa, thái độ đó có nghĩa gì? Nghi vấn chợt hiện nơi tâm tư Thạch Ngọc.

Nhưng lão không thể tìm được một giải pháp.

Vì chưa hiểu được dụng ý của đối phương, Thạch Ngọc bất động không nói gì.

Hạ Đại Dung và Hải Minh Thần lại giục, thái độ của họ càng lúc càng hòa dịu :

- Những việc vừa xảy ra nhỏ mọn quá, không đáng kể, người cứ tin là tình bằng hữu chúng ta vẫn còn nguyên vẹn, không hề sứt mẻ. Chẳng bao giờ sứt mẻ, người luôn luôn là vị bằng hữu của chúng ta. Phàm là con người thì ai ai cũng nóng tính, không nhiều thì ít, người nên rộng lượng, quên đi, đừng cố chấp mà thành không vui. Bất tay vào việc đi Thạch Ngọc, vị đại y sư của chúng ta.

Thạch Ngọc dè dặt đáp :

- Ta đang ở trong tay các người, các người muốn làm gì cứ bảo, khi nào ta lại chẳng dám tuân hành. Cần gì các người phải hạ mình nhẹ giọng như vậy?

Hạ Đại Dung cười lớn :

- Chúng ta chẳng những là bằng hữu, mà còn là những kẻ đồng thuyền, thuyền gặp sóng to gió lớn, nếu chết là chết chung. Trong cảnh đồng hoạn nạn, mình phải tương trợ lẫn nhau, để cùng qua cơn nguy hiểm. Yến Thiên Y vẫn thù hận người sâu đậm như thù chúng ta, người đừng hy vọng hân niệm tình rộng lượng mà lắm. Hãy cứu Hải nhị gia, Hải nhị gia sẽ đối phó Yến Thiên Y thay người.

Hải Minh Thần càng dịu giọng :

- Nhanh lên, lão hữu! Lấy thần dược của lão hữu rịt chỗ thọ thương cho tại hạ đi.

Thạch Ngọc ngồi kế bên đó, chứ có cách xa gì lắm mà y bảo lại gần? Chẳng qua chỉ là một lời nói thôi, và Thạch Ngọc bắt đầu băng bó vết thương thật sự.

Lão bối rối làm như cái máy, thực ra lão chẳng quyết tâm chữa trị cho họ Hải.

Bởi lão vẫn còn nghi ngờ thái độ hòa dịu của họ Hải cũng như của họ Hạ, có ẩn chứa một dụng ý gì đó bất lợi cho lão.

Vì chưa hiểu nên không thể dứt khoát chữa trị hay từ khước, vì không thể do dự lâu hơn nữa, bắt buộc lão phải bắt tay vào việc.

Hải Công Bá bị cần bẫy quật ngã, Hải Minh Thần bị kiếm tiện đứt một bàn tay, cuộc chiến phải tạm ngừng.

Yến Thiên Y hỏi :

- Châu lão ca, chúng đang làm gì đấy?

Châu Bí Tử đáp :

- Họ Thạch đang rịt thuốc cho Hải Minh Thần. Hiện tại dù muốn dù không, chúng cũng phải tạm dừng tay...

Yến Thiên Y gật đầu :

- Tiểu đệ có nghe rõ Hải Minh Thần và Hạ Đại Dung dụ lời khuyên dụ Thạch Ngọc, chắc là chúng có âm mưu gì đó, có thể chúng phát giác được một đặc điểm gì nơi Thạch Ngọc nên định vắt đến giọt nước cuối cùng trước khi quăng cái vỏ chanh.

48. Chương 48: Một Điểm Thiên Lương

Châu Bí Tử hỏi :

- Minh nhân dịp này chuồn êm chứ, lão đệ?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Hiện tại không cần chuồn nữa. Bất quá, lão ca dùng tiếng chuồn không được ổn. Bởi, chúng không có khả năng gây khó khăn cho mình nữa đâu. Như vậy, chúng ta cứ thông thả đi tới, chẳng cần gì phải vội vàng.

Châu Bí Tử trở mắt :

- Đành là thánh giác tiểu ca rất linh. Song, nếu chúng dùng thanh la giống lên inh ỏi, vừa giống vừa tấn công, thì tiểu ca còn nghe gì được mà ứng phó?

Yến Thiết Y lắc đầu :

- Cho chúng dùng đến phương pháp đó, cũng chẳng thu được lợi ích gì, bởi dù tiểu đệ không thấy đường, lão ca vẫn còn đôi mắt sáng đó chi? Đành là mắt lão ca không sáng bằng đôi mắt nguyên vẹn của đệ trước kia, song vẫn giúp tiểu đệ được việc như thường. Huống chi, kém mà vẫn hơn là không có, phải vậy chẳng lão ca?

Châu Bí Tử đáp :

- Vậy mình ly khai nơi này ngay bây giờ đi. Dù sao thì ở đây càng lâu, lão phu càng hồi hộp, mừng tượng linh cảm một cái gì bất hạnh sẽ đến với chúng ta...

Yến Thiết Y trấn an lão :

- Yên trí, lão ca. Bọn chúng không còn làm gì nổi chúng ta nữa đâu.

Cả hai tiếp tục đi, thanh Thái A kiếm vẫn là cây gậy vẫn đường, một trước một sau, bước đều.

Trát Phi vội quát :

- Các huynh đệ đâu? Lướt tới chặn đầu, bao vây luôn, đừng để hần thoát đi!

Hải Minh Thần gọi :

- Trát Phi! Lại đây ta nói cho nghe!

Trát Phi do dự một chút rồi bước tới, buông giọng nghi ngờ :

- Gì đó hở Hải nhị huynh?

Hải Minh Thần bảo :

- Đừng chặn đường, đừng bao vây hấn, cứ để cho hấn đi, còn mình thì âm thầm theo sau. Chỉ để một người ở lại, giữ gìn thì thể Hải đại ca của ta thôi.

Như thế là Hải Công Bá chết với chiếc cần bẫy rồi.

Trát Phi trở mắt :

- Nếu hấn thoát đi?

Hải Minh Thần lắc đầu :

- Đi không khỏi đây. Cứ để hấn đi, đến địa phương bằng phẳng mình sẽ ra tay. Ở đây cây cối rậm rạp, nếu gây chiến, mình không thủ thắng được.

Trát Phi hừ một tiếng :

- Ở chỗ bằng phẳng mình được cái lợi thế gì mà cho rằng dễ thủ thắng?

Hạ Đại Dung như hiểu ý tứ của Hải Minh Thần, tán đồng :

- Hải nhị gia nói phải đấy Trát đại ca. Mình nên để hấn đi, đến chỗ bằng phẳng rồi hãy hạ thủ.

Trát Phi hăm hừ một lúc, đoạn chiều theo ý muốn số đông, hạ lệnh cho thuộc hạ triệt vây.

Châu Bí Tử và Yến Thiết Y đi trước, bọn Trát Phi hơn bốn mươi người phân nhau nửa bên tả nửa bên hữu, lặng lẽ theo sau, như đoàn hộ tống đi kèm.

Vừa đi Hạ Đại Dung vừa hỏi Thạch Ngọc :

- Hiện tại bọn ta cần người tích cực giúp sức đẩy Thạch Ngọc.

Thạch Ngọc lạnh lùng :

- Cái gì làm được, ta đã làm rồi, làm hết cho các người rồi, bây giờ các người đòi ta giúp sức, ta đâu còn gì phải làm nữa?

Hải Minh Thần đưa mắt ra hiệu cho Hạ Đại Dung, rồi cười hì hì đáp :

- Lúc đầu, bọn ta chỉ lợi dụng sự quan hệ mật thiết giữa người với Yến Thiết Y, chỉ có vậy thôi. nhưng, vừa rồi đây, bỗng nhiên bọn ta lại nghĩ ra là đã quên một điều quan trọng, mà điều này thì phải có người giúp cho phần lớn mới làm xong được. Bọn ta cứ tưởng ngăn ấy nhân thủ cũng đủ đối phó với Yến Thiết Y rồi, bởi người đã nhiều như thế mà Yến tiểu tử lại trúng độc nữa thì hấn đâu còn là kẻ đáng sợ? Ngờ đâu sự tình diễn tiến ngược lại với dự liệu của bọn ta, Yến tiểu tử hung bạo cực độ, tuy mắt đã mờ, hấn vẫn gây được tổn thất nặng nề cho bọn ta như thường...

Hạ Đại Dung tiếp nối :

- Bọn ta quên mất là người cũng là tay có hạng trên giang hồ, đáng lẽ lúc đầu bọn ta phải kêu gọi đến người, ta nghĩ nếu có người tham gia cuộc chiến thì chưa chắc là cục diện không đến đổi như hiện tại...

Thạch ngọc chặn lại, gằn giọng :

- Các người muốn gì, cứ nói thẳng ra cho ta nghe, đừng quanh co, úp mở, ta chán lắm! Chán lắm rồi!

Hạ Đại Dung cười vuốt :

- Bọn ta muốn người xung phong tấn công hấn, còn bọn ta thì ở phía sau hỗ trợ.

Thạch Ngọc hừ lạnh :

- Các người đã xô đẩy ta vào vòng bất nghĩa, ta còn một điểm nhỏ lương tâm thì các người lại tìm cách bắt buộc ta phải hủy diệt luôn! Không! Không thể được,ta không bao giờ làm thêm cho các người bất cứ việc gì,ta không muốn hòa theo bọn hung dữ gây thêm tội ác!

Hải Minh Thần cười nhẹ :

- Người không nghe, thế người muốn thấy áp lực phải không? Người chờ áp lực mới chịu tuân phục à?

Thạch Ngọc nổi giận hét :

- Đừng mong ta làm gì hơn! Những gì ta đã làm cho các người quá đủ rồi!

Hạ Đại Dung bĩu môi :

- Người tưởng người khoanh tay trong phút giây này là Yến Thiết Y sẽ thông cảm, tha tội cho người à? người nên hiểu, người đã cho là bao nhiêu việc vừa qua là đủ lắm rồi thì nếu Yến Thiết Y còn sống, là người phải chết nơi tay hân. Yến Thiết Y thù người mà bọn ta cũng hận người giữa chừng bỏ cuộc, con trai người sẽ chết với bọn ta. Tiến tới, là may ra cả hai cha con người cùng được sống, lùi lại là cả hai cùng mất mạng. Bây giờ mà người giữ cái giọng đạo đức ra, kể như muộn rồi đó Thạch Ngọc!

Trát Phi hăm :

- Nếu người bất tuân ý muốn của bọn ta, ta sẽ cho người hạ sát con trai người trước, hạ sát trước mắt người, cho người thấy!

Thạch Ngọc biến sắc mặt.

Hạ Đại Dung đắc ý, tiếp :

- Đáp ứng hay không, tùy người! Tuy nhiên, người phải quyết định gấp!

Thạch Ngọc mắng oang oang.

Bọn Hạ Đại Dung bình thần như thường, không hề nổi giận, nhìn Thạch Ngọc, chờ nghe lão phúc đáp.

Lão cứ mắng.

Một lúc lâu, Hải Minh Thần phát câu, quát :

- Cho bọn ta biết thái độ của người ngay! Đừng làm mất thì giờ của bọn ta, hãy quyết định cách nào, tránh khỏi hối hận về sau đây!

Thạch Ngọc rít lên :

- Được rồi, ta đáp ứng song phải có điều kiện.

Hạ Đại Dung chớp mắt :

- Điều kiện gì?

Thạch Ngọc tiếp :

- Mang con trai ta đến đây, cho ta thấy mặt, cho ta biết nó có an toàn hay không?

Trát Phi hét :

- Người cho là bọn ta ngu à? Trao đứa bé cho người trước khi người hành động? Nếu người liều lĩnh thoát chạy đi, thì có phải là bọn ta thêm một chẳng? Đừng nuôi mộng, lão ngốc tử!

Thạch Ngọc vụt trở nên bình tĩnh lạ.

Lão từ từ thốt :

- Ta không có ý tứ đó, ta chỉ muốn nhìn lại đứa con của ta, xem nó ra sao thôi, không cần sờ mó đến nó, các người đừng lo sợ viễn vông. Có nó tại đây, sau khi ta xong việc các người bắt buộc, ta mang nó đi ngay, khỏi phải chờ đợi mất thì giờ. Và từ đó, ta với các người kể như dứt khoát, không ai nợ ai, không còn điều gì ràng buộc với nhau nữa.

- Giả như bọn ta không chấp nhận điều kiện đó?

Thạch Ngọc lạnh lùng :

- Thì kể như ta đã chết, các người muốn làm chi ta hay con ta, cứ làm.

Hạ Đại Dung nhìn sang Hải Minh Thần, Hải Minh Thần gật đầu :

- Cũng được, nhưng đứa bé thì bọn ta phải khống chế. Đợi khi nào xong việc rồi, ta sẽ giao nó cho người. Ta nhượng bộ như vậy là quá lắm rồi đây nhé, Thạch Ngọc!

Thạch Ngọc cắn răng đáp :

- Ta đồng ý!

Hạ Đại Dung day qua Trát Phi :

- Trát lão ca, ý tứ thế nào?

Trát Phi không còn làm sao, đành phải theo ý phần đông :

- Các vị muốn sao, huynh đệ cũng thuận theo vậy.

Dương Quý được lệnh sai phái mang đứa bé đến.

Hải Minh Thần lập tức gọi to :

- Các huynh đệ. Chuẩn bị bao vây tiểu tử. Còn hay mất, sống hay chết, cũng do một trận này thôi! Trận quyết liệt, cuối cùng.

Nhưng, Yến Thiết Y không đi đâu hết, chàng chỉ kéo Châu Bí Tử xuống suối, bước ra giữa lòng rồi đứng đó.

Chừng như chàng cũng có ý định quyết đấu một trận cuối cùng, để vĩnh viễn không còn bị đối phương gây phiền phức nữa.

Thủ hạ của Trát Phi tràn tới bờ suối, toan nhảy xuống, Hạ Đại Dung vội chặn lại.

Trát Phi lấy làm lạ hỏi :

- Hạ đại ca có ý từ gì?

Đang nhìn Yến Thiết Y ngồi trên tảng đá giữa dòng suối, Hạ Đại Dung đáp :

- Hắn không chạy đi, mà còn ngồi chờ tại đó, chắc là có mưu mô gì, nếu mình hấp tấp thì có hại.

Trát Phi cầu nhàu :

- Con mẹ nó! Cứ xông xuống đó liều sống chết với hắn, còn đắn đo cái quái gì nữa?

Hạ Đại Dung day qua Thạch Ngọc điểm một nụ cười nham hiểm thốt :

- Bây giờ đến lúc người phát động rồi đó, Thạch Ngọc! Hãy xuống đó khiêu chiến tiểu tử đi. Bọn ta sẽ xuống sau tiếp trợ người.

Thạch Ngọc nhắm mắt lại lạnh lùng đáp :

- Được rồi, song ta còn chờ con ta đến đây.

Một lúc sau Dương Quý trở lại.

Dĩ nhiên có Thạch Niệm từ đi theo.

Thạch Ngọc gọi rồi rít :

- Con! Niệm Từ con!

Lão vọt mình tới.

Hải Minh Thần và Hạ Đại Dung vội chặn lại.

Bên kia bọn Dương Quý đã dừng chân, Dương Quý cầm than đao kề sát cổ Thạch Niệm Từ.

Thạch Niệm Từ vừa khóc vừa gọi :

- Gia gia... gia gia...

Biết không làm gì được, Thạch Ngọc đứng lại.

Hạ Đại Dung suy nghĩ một chút, thốt :

- Phụ tử tình thâm, bọn ta không nỡ quyết liệt với người, vậy ta cho phép người lại gần con, hôn nó, xong rồi phải hành động ngay.

Y chong Yết Tử Chùy ngay lưng Thạch Ngọc, đúng khoảng tim, vươn hai ngón trở và giữa của bàn tay hữu chỉ vào tử huyết.

Hải Minh Thần gá Diêm Vương Bút trên cổ lão Thạch Ngọc.

Đằng kia, Dương Quý và ba đại hán đẩy Thạch Niệm Từ tới.

Hai cha con ôm hôn nhau.

Trát Phi hét :

- Ôm mãi như vậy sao? Chẳng phải sanh ly, chẳng phải tử biệt, thì bịn rịn cái quái gì? Muốn sum họp gấp thì hành động gấp. Không ai dư công đứng đây chờ người.

Dương Quý kéo mạnh Thạch Niệm Từ lùi lại, còn Thạch Ngọc thì đưa tay áo quệt nước mắt.

Hạ Đại Dung mỉm cười :

- Hành động đi, Thạch lão hữu.

Thạch Ngọc mím môi, nhún chân nhảy vọt xuống tảng đá.

Châu Bí Tử báo động với Yến Thiết Y.

Yến Thiết Y hoành Thái A kiếm ngang ngực, nghiêm lạnh chờ.

Thạch Ngọc vẫn còn khóc.

Khóc một lúc, bỗng lão quỳ xuống trước mặt Yến Thiết Y thốt qua nước mắt :

- Chúng bắt con trai lão phu... Chúng dùng nó uy hiếp lão phu, buộc lão phu phải dục đại hiệp đến Hồ Lâm sơn... Chúng còn bức lão phu phải bỏ độc dược vào rượu... Phụ tử tình thâm, thành ra lão phu thành kẻ bất nghĩa... Xin đại hiệp xuống tay cho, lão phu chết đi thì mới hết bị lương tâm ray rứt...

Yến Thiết Y thở dài :

- Biết hối hận là còn thiên tánh, còn lương tâm, tại hạ sẵn sàng quên hết mọi lỗi lầm của lão hữu. Lão hữu cầm như chẳng có việc gì xảy ra và cứ thản nhiên sống nốt những ngày còn lại.

Thạch Ngọc lấy ra một gói thuốc, trao cho Châu Bí Tử bảo :

- Rắc vào mắt Yến đại hiệp, mắt sẽ sáng liền.

Châu Bí Tử do dự, sợ lão có âm mưu gì.

Nhưng Yến Thiết Y đưa tay tiếp gói thuốc, tự bôi vào mắt mình.

Bên bờ suối, bọn Dương Quý chăm chú nhìn theo Thạch Ngọc, lơ dềnh canh chừng Thạch Niệm Từ.

Thạch Niệm Từ nhân dịp đó, chạy vụt đến suối, lội ra ôm cha.

Bọn Hải Minh Thần kinh hoảng hét to :

- Cha con họ Thạch phản rồi! Chúng ta xuống đó gấp.

Vô ích.

Đôi mắt Yến Thiết Y đã sáng rõ, thì bọn Hải Minh Thần chỉ là những ngọn cỏ non trước thanh Thái A kiếm.

Kẻ nào chết thì nằm đó, kẻ chưa chết thì chạy vắt chân lên cổ, Yến Thiết Y không buồn đuổi theo.

Chàng day qua Thạch Ngọc bảo :

- Dẫn tiểu hiền điệt về đi, tìm nơi nào yên ổn mà ở, đừng lưu luyến vùng này mà có ngày sa vào tay chúng. Tại hạ sẵn sàng quên hết việc cũ, lão huynh hãy yên tâm.

Đoạn chàng nắm tay Châu Bí Tử cùng nhảy sang bờ suối bên kia, chạy ra đường cái, đến chỗ buộc ngựa, mỗi người một con trực chỉ Sở Giác Lân.

Chàng quyết đem Châu Bí Tử về Thanh Long xã, hoạn đường lão ta để đền đáp ơn sâu.

* * * * *

Một buổi sáng, Yến Thiết Y đang ngồi tại Đạn Kiếm lâu uống trà với Châu Bí Tử.

Bổng Trang Không Ly bước vào.

Yến Thiết Y cười vẫy tay :

- Lại đây, Không Ly! Uống thử thứ trà này xem sao! Loại mới, người ta biểu cách đây mấy hôm thôi.

Trang Không Ly bước tới, nghiêng mình chào Khôi Thủ, rồi chào Châu Bí Tử, đoạn kéo ghế xa xa bàn, ngồi xuống.

Yến Thiết Y hỏi :

- Có tin tức gì lạ chẳng?

Trang Không Ly điểm một nụ cười :

- Lạ thì không, song có thể báo tin vui.

Yến Thiết Y chớp mắt :

- A! Nói đi! Không Ly!

Trang Không Ly tiếp :

- Bọn tình báo Quan Đông vừa đưa tin về, Đại Sum phủ mấy lúc sau này đóng cửa tạ khách, mọi sinh hoạt bên trong trở lại bình thường. Lạc Chí Ngang từ ngày được phóng thích, cũng bỏ tình lêu lỏng du hí, sáng tối chuyên cần luyện võ, dưới sự giám sát của Lạc Mộ Hàn...

Yến Thiết Y gật đầu :

- Hối hận và cầu tiến, biết vậy là hấn chưa đến nỗi bại hoại, có thể sau này hấn nối nghiệp cha được, và sẽ làm hơn lão Lạc.

Trang Không Ly tiếp :

- Còn Chương Phàm thì ngược lại, hấn như đau bệnh tương tư, bỏ phế học tập. Chương Sâm hằng quả trách nhưng làm gì lay chuyển nổi một kẻ mất hồn?

Yến Thiết Y cười nhẹ :

- Chứ hồn hấn gửi tận đâu đâu?

Trang Không Ly đáp :

- Tận chốn hương phòng! Hấn van cầu Chương Sâm hỏi con gái Lạc Mộ Hàn, cưới cho hấn. Chương Sâm thương con, đánh tiếng sang Đại Sum phủ. Lạc Mộ Hàn sẵn sàng chấp thuận như Lạc Chân Chân cương quyết từ chối, Lạc Mộ Hàn hỏi nguyên nhân, nàng thẳng thắn đáp là bình sinh chỉ có...

Yến Thiết Y chớp mắt mấy lượt :

- Chỉ có chi?

Trang Không Ly nheo mắt :

- Mỗi một mình Kiều Bá Yến Thiết Y mới xứng đáng cho nàng kết duyên chồng vợ.

Yến Thiết Y thản nhiên :

- Thế à? Lạc Mộ Hàn có thái độ nào, sau khi nghe con gái thú nhận như vậy?

Trang Không Ly tiếp :

- Làm cha ai chẳng thương con? Tự nhiên Lạc Mộ Hàn phải thuận ý con, mặc cho cha con họ Chương nghĩ sao thì nghĩ. Nếu tin tức đưa về đây không sai lầm, thì sớm tối gì đây sẽ có người từ Đồng Quan đến Sở Giác Lãnh, thương nghị hôn sự.

Yến Thiết Y cau mày :

- Nhà gái đánh tiếng sang nhà trai? Ngược đời thế sao?

Trang Không Ly gật đầu :

- Thế mới biết, lòng cha đối với con cái, bao la man mác như thế nào! Lạc Mộ Hàn có thể hạ mình hơn thế nữa, để tạo hành phúc cho con!

Rồi lão tiếp :

- Khôi Thủ có biết ai lãnh phần việc đến Sở Giác Lãnh thay mặt Lạc Mộ Hàn chẳng? Công Tôn đại nương đấy!

Yến Thiết Y kêu lên :

- Mụ ta? Mụ từ đâu đến?

Trang Không Ly đáp :

- Từ sau ngày ly khai Đại Sum phủ, mụ đi ta bà thế giới, chẳng ở tại một nơi nào lâu. Mới đây, mụ trở lại Đại Sum phủ, xem sự tình thế nào. Khi nghe ra, Đại Sum phủ và Thanh Long xã đã hòa giải với nhau, mụ rất vui, bởi thật sự thì mụ không muốn có sự xung đột giữa hai lực lượng. Trước kia, vì nể lời Lạc Mộ Hàn nên mụ phải đứng trong hàng ngũ đối lập với chúng ta. Nhưng đứng để làm gì, để giúp Lạc Mộ Hàn gây thịnh thế, chứ chẳng phải để quyết chiến một cò, một mất với chúng ta như bọn kia. Do đó, mụ tự hiến công tình nguyện làm trung gian giữa hai tổ chức, thắt chặt thân tình, với cuộc hôn nhân này, cả Nam lẫn Bắc sẽ vĩnh viễn thái bình, chúng ta được giải giáp, quy điền, toại hưởng những ngày trời!

Yến Thiết Y mơ màng, không nói gì.

Trong tâm tư chàng, hình bóng Lạc Chân Chân hiện ra, một Lạc Chân Chân thùy mị, trung hậu, với vẻ đẹp hiền hòa...

* * * * *

Đúng như Trang Không Ly báo cáo, mười hôm sau Công Tôn đại nương đến.

Bọn Đồ Trường Mục, Trang Không Ly, bọn Hùng Đạo Nguyên, Thôi Hậu Đức hết sức tán đồng cuộc nghị hôn và cực lực khuyến khích Yến Thiết Y chấp thuận.

Thực ra, Yến Thiết Y cũng hân hoan vô cùng, vì chàng vốn yêu Lạc Chân Chân từ lúc khoác cái lót Trương Tiểu Lang trong Đại Sum phủ.

Vả lại, với cuộc hôn nhân này, Nam và Bắc vĩnh viễn sẽ thông hòa, chàng cho rằng đã đến lúc cho các đệ huynh nghỉ ngơi một thời gian, hưởng hoan lạc, bỏ lúc phong trần lao khổ trong sắt máu. Ai có gia đình sum họp với gia đình, ai chưa lập gia đình, tìm người xứng tâm vừa ý mà kết hợp...

Chàng chấp thuận...

Ra đi, Công Tôn đại nương chỉ đóng vai bà Nguyệt, lúc trở về Đồng Quan bà có cảm tưởng mình là một sứ giả hòa bình.

* * * * *

Ngày thành thân của Yến Thiết Y và Lạc Chân Chân vô cùng long trọng. Nó trở thành ngày hội của vô lâm.. Tất cả người của Thanh Long xã, từ trên xuống dưới ai cũng hoan hỉ vô cùng, và cùng chung một ý niệm Thanh Long xã sẽ có được những ngày bình an, hưởng phúc lợi. Những ngày tới sẽ không còn sóng

gió ba đào, sẽ không còn những cuộc chém giết tranh đoạt. Sự kết hợp giữa Đại Sum phủ và Thanh Long xã qua mối thông giao phu phụ Yến Thiết Y và Lạc Chân Chân, uy thế của Thanh Long xã càng lớn mạnh, còn ai dám tranh giành nữa chứ.

Thế nhưng có một điều đặc dị, ngay trong cái ngày hoan hỉ đó, đáng ra Yến Thiết Y phải là người vui vẻ nhất, hoan hỉ nhất, nhưng chàng lại khoắc vể mặt trầm tư nếu không muốn nói là ngán ngẫm. Thậm chí khi Yến Thiết Y tiếp nhận quà cáp, hoặc những lời chúc mừng thì dung diện vẫn không thay đổi. Cái vẻ mặt chán ngán, trầm mặc kia lộ rõ ra trên từng nét mặt chàng.

Người duy nhất nhận ra chân diện quái gở của Yến Thiết Y đó là Hùng Đạo Nguyên. Y đã ở bên cạnh Yến Thiết Y đủ lâu để biết mỗi thay đổi trên chân diện của vị Khôi Thủ.

Hùng Đạo Nguyên mon men đến gần rồi nhỏ giọng nói :

- Hình như hôm nay Khôi Thủ không được khỏe trong người.

Yến Thiết Y nhìn lại Hùng Đạo Nguyên :

- Người vui lắm à?

Hùng Đạo Nguyên sượng mặt. Y cảm tưởng mình vừa mới nghe được một lời trách móc từ vị Khôi Thủ mà y ngưỡng mộ. Không chỉ cảm nhận mình bị trách móc mà còn cảm nhận Yến Thiết Y đang hăm hực.

Trong ngày đại đăng khoa vui như thế này mà Yến Thiết Y lại có thái độ đó thì đúng là một điều quái dị. Nếu không quái dị thì hẳn trong thâm tâm của Yến Thiết Y đang có tâm sự. Mà tâm sự gì đây chứ, mọi sự đều diễn biến tốt đẹp mà.

Thiết Y nhận ra vẻ mặt ngưng ngững của Hùng Đạo Nguyên, liền buông tiếng thở dài rồi nhỏ giọng nói :

- Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.

Nghe lời nói này của Yến Thiết Y, Hùng Đạo Nguyên càng tò mò hơn. Y nhìn Yến Thiết Y bằng ánh mắt dò xét rồi nhỏ nhẹ hỏi :

- Điều gì khiến Khôi Thủ buồn... Hay Khôi Thủ đã sinh tình thay đổi không muốn kết tóc se tơ với Lạc tiểu thư.

- Ai nói với người như vậy. Ta bây giờ chỉ muốn rời bước giang hồ thôi, nhưng giang hồ không muốn ta rời bước mà cứ níu chân ta.

- Vậy điều gì khiến Khôi Thủ bi hoài?

Chân diện của Yến Thiết Y trầm hẳn xuống. Nhìn Hùng Đạo Nguyên, Yến Thiết Y trang trọng :

- Đại Mạc Khô Lâu bang.

Hùng Đạo Nguyên mở to mắt hết cỡ, có vẻ bất ngờ trước lời nói này của vị Khôi Thủ Thanh Long xã. Y chưa kịp mở lời thì Yến Thiết Y đã nói :

- Đi theo ta.

Không cần biết, cũng chẳng nói thêm lời nào, Yến Thiết Y bỏ đại đàn đến Hắc Vân lâu cho dù lúc đó tại đại đàn có rất nhiều quan khách. Những đại thủ nào vốn biết cá tính thất thường của vị Khôi Thủ nên mặc dù tò mò cũng không người nào dám hỏi, duy có Hùng Đạo Nguyên là leo đèo theo sau Yến Thiết Y.

Hùng Đạo Nguyên vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Khô Lâu bang là một tà bang tận ngoài Đại Mạc, Thanh Long xã chưa từng gieo thù chuốc oán gì với chúng. Chẳng lẽ bọn tà nhân đó muốn vượt râu hùm sao? Thanh Long xã giờ có thêm Đại Sum phủ chẳng khác nào rồng mọc cánh, chẳng lẽ chúng muốn tuyệt diệt hay sao?”

Yến Thiết Y dừng bước trước Hắc Vân lâu như thể chờ Hùng Đạo Nguyên. Như sợ thất lễ với vị Khôi Thủ Thanh Long xã, Hùng Đạo Nguyên vội vã bước đến khom người thi lễ.

- Khôi Thủ... Đạo Ngươn chậm bước.

- Trước giờ ngời lúc nào cũng chậm bước mà, chẳng khác gì một con rùa.

Hùng Đạo Nguyên cúi gầm mặt, bởi y đoán có khi Yến Thiết Y muốn xả bực tức không đáng có trong cái ngày hôm nay.

Vừa cúi mặt, Hùng Đạo Nguyên vừa nói :

- Khôi Thủ lệnh gì cho thuộc hạ.

Chấp hai tay sau lưng, Yến Thiết Y trang trọng nói :

- Người đứng canh ngoài cửa Hắc Vân lâu, không cho bất cứ người nào vào.

Hùng Đạo Nguyên sượng mặt. Y miễn cưỡng nói :

- Thế còn Lạc tiểu thư?

- Ngu thế... Hôm nay chưa phải là ngày ta đi đón nương tử mà. Ta lặp lại... Không cho bất cứ người nào vào.

Vừa thốt ra lời nói đó Yến Thiết Y vừa định nhãn nhìn vào mắt Hùng Đạo Nguyên. Tiếp nhận ánh mắt từ Yến Thiết Y, Hùng Đạo Nguyên dư biết đó là một mệnh lệnh mà cho dù có động đất, hay trời sập thì y cũng phải thực hiện mệnh lệnh đó.

Nói rồi Yến Thiết Y mở cửa bước vào Hắc Vân lâu, cửa Hắc Vân lâu đóng sầm lại trước mặt Hùng Đạo Nguyên. Mặc dù rất tò mò về thái độ và hành vi đó của Yến Thiết Y, nhưng Hùng Đạo Nguyên lại không dám tò mò mở cửa bước vào để hỏi.

Với mệnh lệnh phân ra, Yến Thiết Y đã biến Hùng Đạo Nguyên thành ông thần giữ cửa, với hai tay khoanh trước ngực như một pho tượng. Ra lệnh cho Hùng Đạo Nguyên, Yến Thiết Y thừa biết gã sẽ răm rắp thực hiện mệnh lệnh đó, mà cho dù Ứng Thanh Qua với thân phận phó Khôi Thủ Thanh Long xã có mò tới thì cũng bị Hùng Đạo Nguyên chặn lại.

* * * * *

Rời Hắc Vân lâu bằng lối tắt, Yến Thiết Y đem theo một hòm gỗ, với khinh công siêu phàm. Lại lúc trời nhá nhem tối, không một người nào biết được sự ly khai vị Khôi Thủ Kiêu Bá Yến Thiết Y.

Rời khỏi địa phận Sở Giác Lãnh, Yến Thiết Y tìm đến một gian thảo xá tọa lạc ven rừng. Từ trong gian thảo xá có ánh đèn leo lét chiếu ra. Dừng bước trước cửa gian thảo xá, Yến Thiết Y từ tốn nói :

- Triển Nhược Trần bằng hữu đến sớm quá.

Vừa nói Yến Thiết Y vừa đẩy cửa bước vào.

Ngồi ngay cạnh bàn là một trung niên với dáng vóc thư sinh hai mắt sáng ngời. Thấy Yến Thiết Y bước vào Triển Nhược Trần đứng lên vừa ôm quyền tỏ vẻ ngưỡng mộ rồi nói :

- Đồ Thủ Triển Nhược Trần đâu dám để Khôi Thủ phải chờ.

Bước đến bàn, Yến Thiết Y đặt chiếc tráp lên trước mặt Đồ Thủ Triển Nhược Trần.

Đồ Thủ Triển Nhược Trần nhìn Yến Thiết Y, trầm giọng nói :

- Khôi Thủ đưa gì đến cho tại hạ?

- Bằng hữu đoán xem?

Triển Nhược Trần lại định nhãn nhìn vào mắt Yến Thiết Y. Hai luồng xạ nhãn cực sắc, đúng là hai luồng xạ nhãn của một sát thủ thường đem đến cái chết cho người khác. Y lưỡng lự rồi lắc đầu.

- Tại hạ không thể đoán được. Thanh Long giáo chủ Yến Thiết Y, Yến đại hiệp thường mang đến bất ngờ cho người khác.

- Bằng hữu cũng đem đến cho ta sự bất ngờ vì đã có mặt ở đây chờ ta.

Vừa nói Yến Thiết Y vừa mở nắp tráp. Trong tráp là một ngọn đao với sắc màu xanh biếc sáng ngời. Chỉ nhìn qua sắc màu của lưỡi đao đủ biết nó là một bảo đao hiếm có trên thế gian này.

Vừa thấy thanh bảo đao trong chiếc tráp, hai con người của Đồ Thủ Triển Nhược Trần sáng rực lên. Y buột miệng nói :

- Sương Nguyệt đào...

Thốt ra lời nói đó với vẻ sững sờ, một lúc sau Triển Nhược Trần mới nhìn lại Yến Thiết Y :

- Khôi Thủ không hứng thú với Sương Nguyệt đào nữa à?

- Sương Nguyệt đào là của bằng hữu, ta đem trả lại cho bằng hữu.

- Những tướng đầu Khôi Thủ sẽ giữ mãi thanh đao Sương Nguyệt của tại hạ.

Xoa hai bàn tay vào nhau, Yến Thiết Y nói :

- Yến mỗ đã có Thái A kiếm và Chiêu Nhật kiếm. Sương Nguyệt đào mặc dù là bảo đao nhưng Yến mỗ không tiện dùng, và đã đến lúc phải trả lại cho chủ nhân của nó, Đồ Thủ Triển Nhược Trần.

- Khôi Thủ không ngại sát đao sẽ tái xuất giang hồ?

- Đao tái xuất giang hồ thì Kiếm có thời gian nghỉ ngơi. Với lại ta nghĩ sắp tới đây Đồ Thủ Triển Nhược Trần nhất định phải cần tới Sương Nguyệt đào.

- Tại hạ nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ được chạm tay vào Sương Nguyệt đào. Triển Nhược Trần đã bại dưới tay Khôi Thủ, và đã chấp nhận trao đao, không là Đồ Thủ nữa.

- Nhưng nếu Kim Gia lâu gặp biến cố, Đồ Thủ có chạm tay vào Sương Nguyệt đào hay không?

Dung diện của Đồ Thủ Triển Nhược Trần trầm hẳn lại. Bằng một động tác rất tự nhiên, Triển Nhược Trần đặt tay lên Sương Nguyệt đào. Động tác của Đồ Thủ Triển Nhược Trần đủ để Yến Thiết Y thẩm đoán được tâm tư y.

Nhìn vào mắt Yến Thiết Y, Đồ Thủ Triển Nhược Trần nói :

- Chuyện gì sẽ xảy đến với Kim Gia lâu?

Lấy túi gấm đeo bên hông, Yến Thiết Y trút từ trong túi đó đổ lên mặt bàn một đúm cát vàng.

Xoa hai bàn tay vào nhau, Yến Thiết Y trầm giọng :

- Thần Đao Sát Thủ Đồ Thủ Triển Nhược Trần.

Buông tiếng thở dài, Yến Thiết Y nói tiếp :

- Tại hạ không thể nhúng tay vào chuyện này được. Kim Gia lâu tồn tại hay không là do Triển bằng hữu. Nếu Yến Thiết Y xuất hiện tại Liêu Bắc, không chừng Kim Thân Vô Ngân Lâu chủ vỡ tim mà chết. Triển bằng hữu hẳn nghiệm ra nguyên nhân chứ.

- Hai trăm nhân mạng của Kim Gia lâu cùng với Kim Ngân nhị gia rơi vào tử cảnh, nhưng lại không có được sự phò trợ của Khôi Thủ.

- Đúng... Ai cũng nghĩ Yến Thiết Y là kiêu bá, kiêu hùng, cái gì cũng làm được, nhưng thật ra Yến Thiết Y cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt như bao người người khác thôi. Thậm chí trên người Yến Thiết Y có đầy những vết sẹo bởi đao và kiếm.

- Người bình thường thì không thể là tiên thánh chuyện gì cũng làm được. Trước đây tại hạ nghĩ Khôi Thủ là người hữu danh vô thực, cũng vì hai trăm nhân mạng tại Kim Gia lâu mà tìm đến Khôi Thủ tỉ chứng võ công.

Triển Nhược Trần cười gượng rồi miễn cưỡng nói :

- Cuối cùng phải trao Sương Nguyệt đào cho Khôi Thủ.

- Trong tất cả các cao thủ mà Yến Thiết Y kinh qua thì Đồ Thủ Triển Nhược Trần là người ta ngưỡng mộ nhất. Y được người giang hồ gán cho ngoại danh là Kiêu Bá, có lẽ ta buộc phải gán cho Triển bằng hữu cái danh Kiêu Hùng.

Triển Nhược Trần lộ vẻ ngượng ngùng khi nghe lời nói đó của Yến Thiết Y. Nhìn xuống đúm cát mà Yến Thiết Y vừa trút trong túi gấm ra, Nhược Trần trang trọng nói :

- Khôi Thủ... có ý nghĩa gì?

- Bão cát sa mạc sẽ ập đến Kim Gia lâu. Nếu Kim Gia lâu bị cuốn phăng bởi trận bão cát đó thì sẽ đến lượt vô lâm Trung Nguyên hai miền lương hà. Thần Dao Sát Thủ phải chặn đứng cơn bão cát đó. Ta trả lại Sương Nguyệt đao cho Triển Nhược Trần Đồ Thủ cũng vì lý do đó. Giết một người giải họa cho trăm người, phải cần đến sát đao.

Yến Thiết Y ôm quyền :

- Kể kiêu bá người kiêu hùng...

Nói rồi Yến Thiết Y quay bước bỏ đi thẳng ra khỏi gian thảo xá. Đồ Thủ Triển Nhược Trần đặt cả hai tay lên thanh đao Sương Nguyệt nhìn theo Yến Thiết Y cho đến khi chàng mất dạng. Y vuốt nhẹ ngọn Sương Nguyệt đao vừa nhắm nói :

- Sát đao Triển Nhược Trần.

Thốt ra lời nói đó nhưng Đồ Thủ Triển Nhược Trần thừa biết vị Khôi Thủ Thanh Long xã Yến Thiết Y đã bỏ thanh hồng vào tay y, nhưng lại không thể từ chối được. Yến Thiết Y trả đao, buộc Đồ Thủ Triển Nhược Trần phải trở lại giang hồ với một trọng trách mà Yến Thiết Y không muốn gánh, hay tránh né nó.

Đồ Thủ Triển Nhược Trần bậm hai cánh môi vào nhau. Một lúc sau y nhắm nói :

- Thanh Long giáo chủ chỉ có một chứ không có hai. Trên thế gian này chỉ có một Yến Thiết Y chứ không có hai. Thanh Long giáo chủ đã quyết thì không ai có thể trái ý được, cho dù là Đồ Thủ Triển Nhược Trần.

Khoác chiếc tráp có ngọn Sương Nguyệt đao lên lưng, Triển Nhược Trần lặng lẽ rời gian thảo xá hướng thẳng về phía miền Liêu Bắc mà thi triển khinh công. Trong tâm niệm y là một ý niệm mơ hồ về lời nói của Yến Thiết Y.

“Bão cát sa mạc... Đó là gì?”

49. Chương 49: Đại Biền Kim Gia Lâu, Cường Địch Bí Ẩn Xuất Hiện

Trong rừng xanh thắm ngát ngàn trên đỉnh Trường Xuân sơn cheo leo hoành tráng, một bên là lăng mộ khá lớn không biết tự bao giờ xuất hiện một thiếu phụ. Thiếu phụ trạc tuổi ngũ tuần, dù trời còn chưa sáng hẳn song người ta có thể dễ dàng đoán biết bà ta hẳn là một mệnh phụ quyền quý. Mặc dù bụi thời gian đã in hằn trên đôi má nhưng vẫn không che giấu được vẻ tú lệ của một thời xuân sắc. Thiếu phụ tết bím tóc đã hoa râm về phía sau thành chuỗi dài, với vầng trán cao và đôi mí kiếm kéo dài đến tận chân tóc là khuôn mặt đầy đặn với song mũi thanh thanh. Trong bộ y phục màu trắng, với cốt cách thanh nhã và khí độ thanh cao, ở thiếu phụ vẫn toát ra một vẻ uy nghi đủ khiến hồn người. Ai từng trải giang hồ tất nhận ra ngay đó chính là Kim bà bà, cũng là Vương Tử của Kim Gia lâu, một tay cự phách của làng Hắc Đạo đó là Kim Thân Vô Ngân.

Lúc này Kim Thân Vô Ngân một mình đến viếng phần mộ của Kim Thân Nhị Gia. Từ lúc Nhị đương gia Đơn Thân âm mưu tạo phản thất bại, trong cuộc chiến vị trưởng lão duy nhất của Kim gia là Kim Mễ vẫn không may tử nạn, được mai táng ở nơi này. Mỗi lần viếng thăm, nhìn nắm mộ còn đang mới, lòng bà lại dâng lên những cảm xúc bồi ngùi...

Rặng núi phía đông vừa hừng lên muôn vàn tia sang óng ánh, như ngàn mũi kim xuyên qua làn sương mai dày đặc, làm sáng hẳn lên rừng tùng. Những tia sáng lóng lánh hắt trên áo của Kim Thân Vô Ngân và chiếu lên khuôn mặt già nua khắc khổ của vị lão bộc Trông coi phần mộ. Bất chợt, lão nô bộc hướng về phía Kim Thân Vô Ngân vẻ lo lắng bất an nói :

- Bẩm Lâu chủ, khi trời còn chưa sáng, mộ phần đã có người đến thấp nhang và đốt vàng mã. Khi lão nô phát hiện thì người đó đã đi xa nên không nhìn rõ là ai.

Kim Thân Vô Ngân đưa mắt về phía chiếc lư hương cao chừng ba thước hình bảo tháp. Những làn khói lam còn lượn lơ trên miệng đỉnh, bất giác bà thở dài :

- Chắc có một ai đó từng mang ân huệ của lão gia, chẳng có gì đáng để ngươi bận lòng.

Nói đoạn bà nhìn vầy lẳng đưng giấy tiền trong tay lão nô bọc tiếp :

- Dem lại đây ta tự đốt lấy!

Lão bọc vội đi về phía Kim Thân Vô Ngân, lấy ra chiếc búi nhùi đánh lửa, lão bước đến ngôi mộ thấp hương đốt đèn...

Kim Thân Vô Ngân cũng như mọi lần, bà đi quanh ngôi mộ phần chậm chậm một vòng, rồi bước đến chiếc lư hương, thả vào trong đó từng tờ giấy vàng mã. Miệng lầm rầm Khấn :

- Tam thúc, Kim Gia lâu lại khôi phục như xưa, nhân định bất như thiên định, Đơn lão nhị mưu phản thất bại hoàn toàn. Tam thúc, có lẽ bây giờ người cũng nên vui vẻ mà ngâm cười nơi chín suối...

Vẫn từng tờ giấy tiền lần lượt thả vào, bà tiếp :

- Tam thúc, tôi đã chuẩn bị một vùng đất bên cạnh Kim Gia lâu để xây dựng một tòa Trung Liệt miếu, nhằm phụng thờ gần hai trăm nhân mạng đã ngã xuống vì sự tồn vong của Kim Gia lâu. Tôi quyết không để họ trở thành những cô hồn vất vưởng, cho nên...

Bỗng nhiên trong lư hương phát ra tiếng lụp bụp tro và khói bay ra mờ mịt, Kim Thân Vô Ngân bất giác thoái lui một bước. Bà đưa tay xua những đợt khói dày đặc xông lên từ chiếc lư hương, hình như bà định nói điều gì đó song đột nhiên cả người bà loạng choạng, khó khăn lắm bà mới quay được người về phía lão bọc gọi với :

- Kim Phúc... người...

Lão nô vốn đang đứng bên cạnh mộ phần, chợt thấy Kim Thân Vô Ngân sắc mặt lộ vẻ hoảng hốt, thân hình chao đảo, vội chạy đến định đỡ lấy, ngay khi ấy một tiếng cười vang lên phía vách đá cùng với một bóng người lao ra như điện chớp, kèm theo đó là tiếng chuông phong lóe lên như chớp giạt. Chỉ nghe lão bọc hự lên một tiếng thê thảm; cả người lão ngã xuống như một thân cây đổ, máu từ vết thương ở đầu trào ra trộn lẫn với não trong rất khủng khiếp. Trong nháy mắt người mới đến đã quắp ngang thân hình mềm nhũn của Kim Thân Vô Ngân lúc đó hình như mê man. Hắn phóng mắt nhìn ra xa một dãy đất mênh mông tầng tầng lớp lớp mây mù, rồi nhếch mép cười lạnh lùng âm độc, tự nói :

- Lão phu sẽ phá tan tành Kim Gia lâu của các ngươi...

Thân thủ lão nhanh như điện chớp, động tác vũ bão, rồi như con đại bàng quắp gà con, lão lao về rặng núi cao. Trong nháy mắt đã không thấy tăm tích.

* * * * *

Tại Kim Gia lâu, đôi vợ chồng trẻ Triển Nhược Trần và Thi Gia Gia đang cư ngụ tại tòa Như Ý hiền. Trước đây Kim Thân Vô Ngân có ý muốn họ cư trú tại Cửu Xương các, vì rằng đây là nơi dành riêng cho người trong Kim Tộc. Triển Nhược Trần lúc này quả đủ tư cách để ở tại Cửu Xương các, bởi chàng đã chính thức bái Kim Thân Vô Ngân làm nghĩa mẫu thay thế vị trí đang khiếm khuyết của Kim Thiếu Cường. Thế nhưng họ ở lại Như Ý Hiền, đó là sở thích của Thi Gia Gia.

Nàng chọn nơi này vì nàng và Triển Nhược Trần đã gặp nhau lần đầu tiên ở tại đây.

Lúc này, ở Kim Gia lâu có tiếng chuông vang lên, âm điệu du dương thánh thót bao hiệu ngày mới bắt đầu. Người trong Kim Gia lâu làm việc hay nghỉ ngơi đều tuân thủ theo tiếng chuông này. Nên bây giờ khi tiếng chuông còn chưa dứt, mọi người đã lục đục kéo xuống nhà ăn dung bữa sang. Theo thông lệ của Kim Thân Vô Ngân, mỗi buổi sáng bao giờ bà chẳng dùng điểm tâm với Triển Nhược Trần và Thi Gia Gia tại tiền sảnh của Cửu Xương các.

Hôm nay mọi việc vẫn diễn ra tương chừng như bình thường, nhưng sau tiếng chuông ngân dứt hồi lâu vẫn không thấy bóng Kim bà bà đâu cả. Triển Nhược Trần hướng về phía Cổ Tự Ngạn là một trong Phi Long bát vệ của Kim gia lúc này đang túc trực ngoài sân, chàng hỏi :

- Chẳng lẽ Lâu chủ còn chưa dậy ư?

Cổ Tự Ngạn vội vàng thi lễ, đáp :

- Thiếu chủ, Lâu chủ đã đi viếng mộ từ rất sớm.

Triển Nhược Trần nhướng đôi mày liễu kiếm suy tư rồi quay về phía vợ, nhỏ giọng :

- Lại đi một mình, nhưng...

Thi Gia Gia đã vội tiếp lời :

- Nhưng cũng sắp về rồi, hôm nào Lâu chủ chẳng về trước giờ điểm tâm mà.

Lại một tuần trà trôi qua, Triển Nhược Trần lại hỏi Cổ Tự Ngạn :

- Lâu chủ đã trở về chưa?

Cổ Tự Ngạn lắc đầu nói :

- Bấm chưa.

Triển Nhược Trần tỏ vẻ bất an, chàng cần môi suy nghĩ, rồi nói nhỏ với ái thê của mình :

- Nàng đợi ta ở đây, ta đến mộ xem sao?

Triển Nhược Trần vừa ra đến hành lang của tiền sảnh, Thi Gia Gia đã đuổi theo đến :

- Nhược Trần, thiếp cũng đi với chàng.

Cổ Tự Ngạn vừa nghe xong vội vàng thi lễ cười nói :

- Thiếu chủ, hãy để cho thuộc hạ đi, không phải nhọc lòng Thiếu chủ, thuộc hạ sẽ trở về ngay.

Nhìn theo bóng Cổ Tự Ngạn khuất dần sau cánh cửa lớn của Cửu Xương các, Nhược Trần vẫn cảm thấy bất ổn, chàng lại thấp giọng nói với Thi Gia Gia :

- Cầu mong đừng có gì đáng tiếc xảy ra.

Thi Gia Gia mỉm cười, lắc đầu :

- Lắng mộ cách đây không xa, chẳng có chuyện gì đâu, chàng lo lắng thái quá đó thôi.

Triển Nhược Trần gượng cười, nắm lấy bàn tay Thi Gia Gia nói :

- Có lẽ ta lo lắng thái quá, nhưng nàng biết không, ta vẫn thường cầu mong dương mẫu sống lâu đến trăm tuổi.

Thi Gia Gia lại cười nói :

- Nhược Trần ca ca, tiện thiếp còn mong dương mẫu sống lâu hơn thế nữa đến như người ta nói câu “Thọ tỷ Nam Sơn, phúc như Đông Hải”.

Họ lại sóng đôi ngồi xuống bên bàn. Nhìn những món sơn hào hải vị trên bàn đã nguội từ lâu, Triển Nhược Trần lại cảm thấy bồn chồn, chàng đứng dậy đi lại mấy vòng...

Đột nhiên tất cả mọi người giật mình vì tiếng la thất thanh của Cổ Tự Ngạn :

- Nguy rồi...

Triển Nhược Trần lao vút người ra khỏi tiền sảnh, chân vừa chạm đất chàng đã chụp lấy hai vai của Cổ Tự Ngạn lắc mạnh :

- Chuyện gì, nói mau!

Cổ Tự Ngạn nghiêng người chỉ về phía Trường Xuân sơn, mắt trợn ngược như tỏ vẻ mất bình tĩnh :

- Thiếu chủ, Kim Phúc lão bộc đã bị người ta đánh một chương vỡ sọ chết ngay tại mộ viên...

Triển Nhược Trần nghiêng mạnh hai hàm răng, quát hỏi :

- Còn mẫu thân ta thì sao?

Cổ Tự Ngạn xòe ngửa lòng bàn tay như biểu hiện sự bất lực :

- Thuộc hạ không tìm thấy ở hiện trường, quanh đó cũng chẳng thấy đâu!

Đôi lông mày kiếm dựng lên, Nhược Trần quay lại phía Thi Gia Gia đang chạy đến :

- Gia Gia, ta e rằng dường mẫu đã gặp nạn.

Gia Gia vội trấn an :

- Nhược Trần, có thể dường mẫu truy kích hung thủ chẳng?

Cổ Tự Ngạn hai tay ôm quyền thi lễ :

- Kim Phúc chết còn chưa lâu, Lâu chủ lại đi ra từ sớm, thuộc hạ sợ rằng...

Triển Nhược Trần chột bước vào tiền sảnh, Thi Gia Gia chạy vội để sau lưng hỏi :

- Nhược Trần chúng ta phải làm sao bây giờ?

Triển Nhược Trần quay về phía Cổ Tự Ngạn :

- Xung quanh Kim Gia lâu có bao nhiêu con đường.

Chàng dừng lại một lúc rồi tiếp :

- Ta muốn hỏi đại lộ, tiểu đạo... đương nhiên là cả đường mòn lên núi nữa.

Cổ Tự Ngạn xòe tay tính nhẩm một lúc, chậm rãi nói :

- Quan đạo có hai đường, tiểu đạo cũng có hai, còn đường mòn lên núi cả ngang lẫn dọc có đến bốn. Trong đó có một đường thông thẳng đến mộ viên.

Triển Nhược Trần nghiêng răng treo treo, không một chút do dự hạ lệnh :

- Lập tức điều ngay bốn vị Đại bảo đầu; Lôi, Điện, Tinh, Nguyệt và Phi Long bát vệ đến đây mau.

Cổ Tự Ngạn vội ôm quyền, nói lớn :

- Tuân lệnh.

Thanh âm vừa dứt lão đã quay mình lao vụt đi.

Triển Nhược Trần sau khi nhận Kim Thân Vô Ngân là nghĩa mẫu, tự hồ đã thay thế thân phận của Kim Thiếu Cường, nhưng tất nhiên không có những hành vi ngang ngược và thái độ trịch thượng của Kim Thiếu Cường, chàng bao giờ cũng hầu hạ bên cạnh Kim Thân Vô Ngân cung kính và thận trọng. Cũng vì lẽ đó, tất cả người trong Kim Gia lâu từ trên xuống dưới đối với chàng một mực kính nể, nên thay vì gọi Triển gia họ lại đổi lại là Thiếu chủ.

Đương nhiên những tiếng “Thiếu chủ” này lọt vào tai Kim Thân Vô Ngân, mỗi lúc như vậy bà cảm thấy lòng được an ủi rất nhiều...

Bấy giờ...

Kim Gia lâu đang náo động...

Người đầu tiên nhận lệnh báo động phi đến tiền sảnh là Đại bảo đầu của hàng chữ Lôi, chính là Cổ Ung ngoại hiệu Vô Hình Dao. Tiếp đến là phu phụ của Kim Thúc Nghĩa và Đoan Lương cũng lao đến như gió lốc.

Triển Nhược Trần chỉ hướng về Kim Thúc Nghĩa thi lễ chiếu lệ, rồi lập tức quay lại phía Cổ Ung hạ lệnh :

- Cố huynh xuất lĩnh ngay mười huynh đệ. Trong Kim gia theo đại đạo hướng về phía Bắc truy đuổi, Tùng Hương trấn cách đây chín mươi dặm, tôi nghĩ rằng địch nhân chưa chạy xa lắm.

Cổ Ung lập tức chấp hành :

- Thiếu chủ, nếu thuộc hạ truy đuổi đến Tùng Hương trấn mà chưa phát hiện gì khả nghi...

Triển Nhược Trần nhướng đôi lông mày kiếm, trầm giọng :

- Lập tức quay trở lại.

Cổ Ung vừa bước ra khỏi cổng tiền sảnh đã thấy Đại bảo đầu của hàng chữ Điện là Triệu Kỳ ngoại hiệu Hỏa Càn và Đại bảo đầu của cấp chữ Nguyệt là Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng song vai lao đến gấp. Chân vừa chạm đất, Triệu Kỳ đã lớn tiếng hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra...? Lâu chủ... người ra sao rồi...

Đang đứng tại cửa tiền sảnh, Triển Nhược Trần đáp lời Triệu Kỳ :

- Huynh đệ trong hàng chữ Điện gấp rút truy đuổi theo ngã Thái Hòa trấn, Triệu huynh phải thân hành suất lĩnh mười người truy đuổi ngay.

Triệu Kỳ nghe những lời như vậy, biết rõ đó là mệnh lệnh, câu nói chưa hết ý đã phải dừng lại hai tay ôm quyền thi lễ cao giọng :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Triển Nhược Trần lại dặn dò :

- Thái Hòa trấn cách đây không đến tám mươi dặm, Triệu huynh phải gấp rút lên đường, nếu chưa có phát hiện gì thêm, lập tức quay trở về!

Trong khi Triển Nhược Trần điều binh khiển tướng, Thi Gia Gia và phu phụ Đoan Lương cả ba người đứng sau lưng, không nói thêm câu nào...

Đương lúc ấy, Đại bảo đầu hàng chữ Tinh là Lão Biện Tử Vu Hoành Đạt lao đến Điện xét, trên khuôn mặt bành to lớn đầy lông lá, nộ khí xung thiên, hỏi lớn :

- Thiếu chủ, chuyện gì đã xảy đến cho Lâu chủ? Mẹ nó, đứa nào ăn phải gan hùm hay sao mà gan quá vậy!

Triển Nhược Trần đối với lão Vu Biện Tử này chàng hiểu khá rõ về tính nết tuy lão mới gia nhập Kim Gia lâu gần đây thôi. Lão trông thô lỗ cục cằn song kỳ thực lại có hào khí trượng phu.

Lão Biện tử đã lê bước khắp giang hồ. Trong cuộc đời phiêu lãng lão chạm trán không biết bao nhiêu là cao thủ, lãnh giáo nhiều cao nhân giới giang hồ đời nay phải kể đến lão là một tay lịch duyệt.

Triển Nhược Trần vội nói với Vu Hoành Đạt :

- Thời gian quá khẩn trương, Vu đại bảo đầu hãy thống lĩnh mười anh em tinh nhuệ hướng về Thập Lý trấn truy đuổi gấp. Trên đường nếu có gì khả nghi lập tức ngăn chặn lại.

Vừa nghe xong, Vu Hoành Đạt đã phi người ra khỏi cửa, quên cả thi lễ với Thiếu chủ!

Lúc ấy người đứng đầu Phi Long bát vệ là Nguyên Nhị đã xuất hiện với một vương vãi màu đen bịt ngang mắt trái. Lão đã thống lĩnh bọn Bình Uy, Nghiêm Tường... bảy người đứng trước tiền sảnh chờ lệnh. Triển Nhược Trần hướng về phía Nguyên Nhị nói :

- Nguyên huynh và Cổ huynh mau lên ngựa chặn đứng đường về Bách Hoa tập, sau vị còn lại chia làm ba nhóm hướng về phía Trường Xuân sơn truy quét.

Con con đường sơn đạo thông về phía mộ viên hãy để cho mình tôi đảm nhận.

Đột nhiên từ phía Cửu Xương các vọng đến nghe tiếng rất lạ tai :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Cùng với tiếng quát là một bóng người lướt tới, Triển Nhược Trần quay lại thì nhận ra đó là Cửu Công Thân Vô Kỵ. Ông không đợi lâu chỉ hướng về phía Thi Gia Gia nói :

- Ta đến chậm rồi, các người đã phân công cho Cửu công này rồi phải không?

Vừa nói dứt câu ông đã triển khai thân pháp hướng về phía Trường Xuân sơn tung mình đi mất dạng!

* * * * *

Trên con đường đất đá sỏi khô cằn, hai bên đường lau lách mọc rậm rì trông vẻ hoang sơ cô tịch.

Một đoạn Sơn đạo, bụi đất tung bay cuốn luôn cả những chiếc lá vàng úa lên nền trời thu xám, một chiếc xe đang lao về phía trước như đang vùn giá vù.

Một điều lạ lùng là ngồi phía trước xe là ba người mặc tang phục. Trừ người cầm cương, hai người còn lại tay đỡ dưới cổ quan tài vẻ mặt họ biểu hiện rất thê thảm.

Dù nước mắt đã lau khô từ lâu, song cũng thể nào che giấu được nét tang thương trên khuôn mặt họ, hiển nhiên đây là chiếc xe ngựa chở quan tài đi chôn.

Chính lúc ấy, phía sau xe những âm thanh dồn dập như sấm động, một đoàn thiết kỵ đến với tốc độ kinh hoàng. Trên chiếc xe ngựa người ta nghe rõ một thanh âm trầm nhẹ :

- Có người đang đuổi đến!

Ngay lúc đó xe ngựa giảm dần tốc độ, từ từ lặn bánh có vẻ nặng nề...

Trên xe hai người ngồi hai bên quan tài lập tức rút chiếc khăn tang từ trong mình ra quấn lên đầu rồi cất tiếng khóc thống thiết...

Dẫn đầu đoàn người ngựa là Vu Hoành Đạt với mái tóc được bó chặt quấn quanh cổ, cùng với đôi mắt lộ lộ ố nhòe trông thật tổn. Lão thống lĩnh mười mấy hắc y đại hán của Kim Gia lâu đang quát lên thúc ngựa phi nước đại. Lão phát hiện chiếc xe có chở quan tài khi đã tiến lên song song với nó, mặt lão trở nên giận dữ, nhỏ toẹt xuống đất cất tiếng thóa mạ :

- Mẹ nó, thật là đen đủi, quay về phía các đại hán, tiếp chúng ta đi!

Chiếc xe ngựa vẫn lặn bánh về phía Thiên lý trấn như không có gì xảy ra, chỉ thấy cả ba người trên xe cười lạnh lùng...

Không ngờ, chỉ sau không đến một canh giờ, trên đường về Thiên Lý trấn, Vu Hoành Đạt đã quay ngựa đứng chặn trước đầu chiếc xe ngựa, hai bên đứng cách nhau chừng một tầm tên. Trước đầu ngựa Vu Hoành Đạt bỗng đưa tay lên trong tư thế Cự Linh chưởng, quát :

- Đứng lại!

Chiếc xe ngựa chưa dừng, người ta đã nghe vọng ra tiếng khóc bi thảm, Vu Hoành Đạt như không nghe thấy gì, cao giọng quát :

- Vây lấy nó!

Thanh âm vừa dứt, mười gã đại hán của Kim Gia lâu đã nhanh như chớp rút phất những chiếc rìu và loại đoản đao Ngư Giác, họ tiến lên vây chặt lấy chiếc xe ngựa. Lúc đó ba người trên xe, một già hai trẻ đã gò cương dừng ngựa lại. Lão già cầm cương :

- Nhìn y phục của các vị nhật định là người của Kim Gia lâu! Ồ! Không hiểu các vị chặn đường chúng tôi có điều chi dạy bảo?

Lão Biện Tử nghiêng đầu nhìn vào chiếc quan tài trong xe gằn từng tiếng :

- Lão già kia, ngươi đoán đúng rồi, trong vong hai dặm trở lại ai cũng cần phải biết chúng ta là người của Kim Gia lâu. Ta muốn hỏi các ngươi đi về đâu?

Lão già nhìn về phía hai hán tử ngồi hai bên quan tài chậm rãi đáp :

- Mẹ của chúng đã qua đời rồi, tôi phai mang chúng về cố hương...

Lão Biện Tử hình như không nhẫn nại được nữa, lão cảm thấy tự mình đã hỏi những câu vô ích, bèn đi thẳng vấn đề :

- Thi thể trong quan tài là...

Giọng lão già trở nên sâu thẳm :

- Chính là hiền nội, thân mẫu của chúng nó!

Gân, cơ trên khuôn mặt đen sì của Vu Hoành Đạt bỗng căng ra, lão trầm giọng gằn từng tiếng :

- Mở ra cho ta xem.

Lão già ủa lên một tiếng, cất giọng vừa giận vừa ngạc nhiên :

- Ngài nói sao? Mở quan tài? Ngài không đùa chứ?

Vu Hoành Đạt cười gằn một tiếng, cất giọng lạnh lùng :

- Ta chẳng phải đào mồ bởi mả của ngươi, có gì mà ngạc nhiên đến thế.

Lão già môi cứ mấp máy mãi mới nói được giọng run run :

- Ta nghe giang hồ đồn đại người của Kim Gia lâu nghĩa khí hơn người, làm việc bao giờ cũng tuân thủ đạo lý, sao bây giờ đến người chết các vị cũng không để yên?

Vu Hoành Đạt vẫn cất giọng lạnh lùng, nhưng đã trở nên giận dữ :

- Kim Gia lâu chúng ta đã xảy ra biến cố, lão nên biết rằng mọi chuyện trong địa bàn của Kim Gia lâu không ai đủ sức ngăn cản. Hãy nhẫn nại một lúc để ta kiểm tra cho minh bạch.

Nói đoạn lão đưa tay ra hiệu về phía mười hán tử hắc y và quát :

- Tất cả xuống ngựa, khai quan!

Cả mười hắc y hán tử chỉ thấy nhún vai một cái kèm theo tiếng phát ra của tà áo quét trong gió, cả mười người đã đáp xuống bên cạnh xe tang. Hai đại hán đến phía sau xe, vung rìu chém phía dưới nắp áo quan. Hai thanh niên hoảng hốt quát lên :

- Các người muốn gì?!

Lão già phía trước như sợ hai chàng trai nóng nảy liều mạng, vội nạt :

- Qua đây mau! Chúng ta không thể trái lệnh của Kim Gia lâu, hãy để cho họ mở áo quan!

Hai gã thanh niên nghiêng răng treo treo, nặng nề bước bên cạnh lão già, nét mặt đầy vẻ căm hận.

Ngay lúc đó, người ta chỉ nghe thấy một tiếng cạch gãy gọn, chiếc nắp quan trên xe bị lật lên bởi một chiếc rìu sắc ngọt, và thật bất ngờ cả hai hán tử mở nắp áo quan không hện mà thốt lên kinh ngạc :

- Ái! Mẹ kiếp là một bộ xương khô!

Lão Biện tử tung mình khỏi yên ngựa đáp xuống bên cạnh xe như một chiếc lá, trừng hai con mắt ốc nhồi nhìn thẳng vào áo quan một lúc rồi trầm giọng hỏi lão già :

- Tại sao thế này? Ngươi bảo rằng trong quan tài khâm liệm tử thi của vợ ngươi khi mà?

- Đúng, nhưng bà ta đã chết bảy năm rồi đương nhiên phải là một bộ xương khô, có gì lấy làm lạ cơ chứ?

Lão ta thở hắt ra, dùng giấy lát rồi tiếp :

- Hình như tôi không có nói là bà ta mới chết chưa lâu!

Lão biện tử Vu Hoành Đạt rút từ trong túi áo ra một đỉnh bạc, lão cảm thấy phần nào tội lỗi, nói nhỏ nhẹ :

- Đỉnh bạc này lão hãy cầm lấy, xem như đền bù cho người đã khuất!

Dứt lời lão phẩy tay, tất cả bọn người của Kim Gia lâu quay ngựa phóng đi mất dạng.

Cả ba người một già hai trẻ trên ngựa, nhìn nhau trao đổi nụ cười lạnh lẽo nhưng có vẻ đắc chí...

Lão nhìn về phía chân trời xa xa... ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Mẹ nó! Các người hành động nhanh lên!

* * * * *

Thái Hòa trấn cách Kim Gia lâu chừng bảy mươi lăm dặm đường, trên đoạn đường này người ta dễ dàng nhận ra Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng đang suất lãnh mười tay hắc y võ sĩ tung võ câu dồn dập thẳng hướng Thái Hòa trấn. Trên sơn đạo ngoằn ngoèo trắc trở trông như một con măng xà khổng lồ uốn mình chui sâu vào rừng từng thẳm thẳm, có thể nhận ra rõ nét hoành tráng của núi rừng, hết đoạn dốc này lại nối tiếp đoạn dốc khác cheo leo hơn, hiểm trở hơn. Bên cạnh con đường là những con suối cũng uốn lượn quanh co, thấp thoáng trong những mảng rừng rậm rì xanh ngắt...

Chính tại lúc này, từ trong rừng thẳm thẳm, bên cạnh dòng suối uốn khúc, không biết từ đâu xuất hiện bảy người, có thể dễ dàng nhận ra họ là sáu nam một nữ, trong đó có ba người mặc tang phục vải thô, bốn người còn lại gồng sức vác một cỗ quan tài chậm chạp tiến vào rừng. Người ta còn có thể nghe phảng phất tiếng khóc bi thương của người thiếu phụ...

Cũng chính lúc này đoàn nhân mã của Kim Gia lâu xuất hiện, tiếng vó ngựa dồn dập cùng với cát bụi mịt mù trời mây, trông khí thế hung mãnh vô cùng trong chớp mắt đã thấy Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng suất các hắc y võ sĩ đến bên bờ suối.

Tiếng vó ngựa dồn chụm lại, Tang Tú Hùng nhìn về phía bìa rừng, hỏi vọng lui :

- Chuyện gì vậy?

Từ phía sau, một gã thuộc hạ thúc ngựa đi lên phía trước nhìn một lúc rồi trả lời :

- Tăng lão gia, một đám người đi chôn người chết!

Một gã hắc y khác vội tiếp lời :

- Tăng lão gia, chúng ta có cần tra xét họ không?

Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng đôi mắt lóe lên những tia sáng kinh người. Lão chú mục vào những nhân vật bên bìa rừng, đôi lông mày như hai con sâu róm nhưu lại với nhau, lão lẩm bẩm tự hỏi một mình :

- Thiếu chủ đã dặn dò trên đường về Thái Hòa trấn bất luận thấy gì khả nghi đều phải kiểm tra. Ai dám chắc họ đi chôn người thật sự...

Bỗng nhiên một hắc y khác lên tiếng :

- Lão gia, bọn họ đi vào rừng rồi!

Tăng Tú Hùng phát mạnh tay về phi bìa rừng, nói lớn :

- Lên, chúng ta đến đó xem!

Vừa dứt lời, lão đã thúc ngựa lên trước tiên. Mười tay hắc y võ sĩ cũng đồng thanh hô lên thúc ngựa tiến theo sau.

Rừng sâu đã âm đạm, một cảnh tượng buồn tẻ, cỗ quan tài, ba người mặc tang phục, một nữ hai nam, bốn người vác quan tài phân ra hai bên ngồi canh quan tài nghỉ chân. Bảy người hình như chẳng để ý gì đến sự xuất hiện của bọn Triệu Kỳ và Tăng Tú Hùng, thậm chí một cái quay đầu nhìn cũng không có. Họ lấy khăn lau mồ hôi đầm đìa trên trán, cũng không nghe họ có lời nào với nhau...

Đoàn người ngựa đến gần, cả mười một vị Hắc Y nhân trên mình ngựa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người về thăm dò. Cả hai bên không nói điều gì, không khí trở nên nặng nề đáng sợ, tưởng chừng nghe được tiếng muỗi vo ve.

Thiếu nữ ngồi bên cạnh chiếc quan tài vén chiếc khăn tang che mặt bằng vải thô trắng để lộ một làn da trắng mịn màng rồi ngược mắt nhìn về phía Tăng Tú Hùng nhưng cũng không mở lời. Ngồi trên mình ngựa, Tăng Tú Hùng cảm thấy phải cho cô gái biết thêm một điều gì đó, lão khom mình tỳ khủy tay phải lên cổ ngựa, thấp giọng nói :

- Các người đang làm gì?

Thiếu nữ ủa lên một tiếng, kéo vội chiếc khăn trắng che mặt, từ từ đứng thẳng người dậy, nhìn về phía Tăng Tú Hùng đang ngồi trên mình ngựa, với ánh mắt giận dữ rồi cao giọng :

- Hối thật hay! Các hạ có thấy rõ chúng tôi đưa quan tài lên núi sao còn hỏi chúng tôi đang làm gì? Sao hả?

Thiếu nữ chống tay trên thắt lưng, bước về phía trước ba bước tiếp :

- Chính chúng tôi mới cần thỉnh giáo các hạ, các hạ từ đâu đến? Muốn gì, chưa thấy đưa đám bao giờ à? Chưa thấy mai táng bao giờ à?

Tăng Tú Hùng cười lên ha hả rồi gằn giọng :

- Cô nương miệng lưỡi rất lợi hại, thế nhưng phải nên biết điều một tí!

Nói đoạn lão ngồi thẳng người dậy trầm giọng :

- Cô nương đã biết chúng ta là ai chưa?

Thật không ngờ cô gái chỉ hừ một tiếng rồi lạnh lẽo :

- Du là hoàng đế cũng không thể cản người ta mai táng tử thi!

Tăng Tú Hùng nhếch mép cười gằn,, nét mặt trở nên thâm trầm hơn, quay về phía mười đại hán sau lưng cao giọng :

- Cũng gần như vậy, dù có là hoàng đế cũng không thể ngăn cản điều gì trên địa bàn của Kim Gia lâu, các bằng hữu đúng vậy không?

Mười đại hán đứng sau gần như đồng thanh hồi đáp :

- Đúng như vậy!

Lão quay phắt người lại nhìn như tóe lửa vào mặt cô gái, nhân từng tiếng :

- Cô nương nghe rõ chứ?

Thiếu nữ nhún vai một cái rồi với giọng nói sắc bén :

- Thì ra các hạ là người của Kim Gia lâu, thảo nào lại ngang ngược như vậy!

Tăng Tú hung lắc đầu nhẹ nhẹ nói chậm rãi :

- Cô nương nói sai rồi, người của Kim Gia lâu chúng ta không bao giờ thêm múa vuốt giương nanh trên địa phận của mình, ngược lại rất nhiều người hưởng ân huệ của Kim Gia lâu nữa kia.

Thiếu nữ nhếch mép tỏ vẻ mỉa mai :

- Thế bây giờ các hạ định ban ân huệ cho ta như thế nào?

Tăng Tú Hùng trầm ngâm một lúc rồi thông thả :

- Kim Gia lâu chúng ta xảy ra việc lớn, ta chỉ muốn thỉnh giáo các vị...

Gương mặt thiếu nữ thoáng một nụ cười, cô ta lại lấy chiếc khăn vải thô lau lên má, như muốn lau sạch nét vui buồn khó nhận ra trên gương mặt mình, rồi giọng lạnh lùng như trước.

- Kim Gia lâu cách đây chỉ ít cũng năm mươi dặm có dư, nếu có xảy ra chuyện gì làm sao chúng ta có thể biết được?

- Thế trên đường đi đến đây cô nương có gặp nhân vật nào khả nghi không?

Thiếu nữ đầu nhìn sáu người kia thì cả sáu người đều lắc đầu. Cô nhìn thẳng vào Tăng Tú Hùng lúc đó vẫn còn ngồi trên mình ngựa đáp gọn lỏn :

- Không!

Bát Quái Tẩn không thấy điều gì khả nghi ở những người này, lão nghĩ có hỏi nữa cũng vô ích bèn hừ một tiếng lạnh lùng rồi giật mạnh dây cương nói :

- Chúng ta đi thôi!

Cũng chính lúc đó, một gã thuộc hạ bỗng kêu lên :

- Lão gia, chiếc quan tài này...

Nghe tiếng gọi của thuộc hạ Tăng lão đầu vội quay đầu con chiến mã mới vừa định chồm đi, lão nhìn thẳng vào chiếc quan tài một lúc rồi nhìn qua thiếu nữ.

Khuôn mặt thiếu nữ như trù lên một màn sương lạnh đứng chắn phía trước đầu ngựa của Tăng Tú Hùng.

Tăng Tú Hùng cười nhẹ mấy tiếng, chậm rãi nói :

- Cô nương, tại hạ phải làm cho ra lẽ! Có điều gì thất thổ xin cô nương đại xá!

Thiếu nữ trầm giọng nghe lạnh như băng tuyết :

- Chỉ cần không làm trái với đạo lý con người thì chẳng nhiều lời như vậy.

Chỉ thẳng vào cỗ quan tài, Tăng Tú Hùng chậm rãi nói :

- Ta muốn cô nương bỏ lỗi vì ta phải mở quan tài xem hư thực thế nào!

Đôi mắt đen nháy của thiếu nữ tròn xoe lên vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, hai hán tử mặc tang phục này giờ vẫn ngồi hai bên quan tài bỗng vụt đứng dậy, nói như thét :

- Thật là quá đáng! Dù có là Kim bà bà đến đây cũng không thể đưa ra những yêu cầu ngang ngược vô lý như vậy.

Với khuôn mặt trở như đá không hiển lộ tình cảm gì. Tăng Tú Hùng lại chậm rãi :

- Các vị tôi thật không có cách nào khác, vì vậy mới xin tạ lỗi trước với...

Thiếu nữ như không chịu nổi, cất ngay giọng sắt ngọt :

- Các người chó có khinh người thái quá!

Bát Quái Tản cũng trừng mắt giận dữ, gằn giọng :

- Thật khốn khiếp! Ta đã hết lời để các người thông cảm, vậy mà rượu mời không uống mà uống rượu phạt, nếu cản trở thì chó trách ta vô tình!

Cả ba người mặc tang phục đứng sát vào nhau kiêu hãnh.

- Các người muốn gì nào Tăng Tú Hùng phát cánh tay về phía trước quát lên :

- Vậy chúng lại.

Lời lão vừa dứt, tiếng vó ngựa vang động cả núi rừng, chỉ trong nháy mắt cả bảy người kia đã bị vây kín trong vòng người ngựa, thiết chùy và gươm giáo dao họ cầm sẵn trong tay trông thật dữ tợn.

Tăng Tú Hùng lạnh lùng hướng về phía thiếu nữ nói :

- Cô nương! Đừng để chúng ta phải động thủ, hãy bước lui mau!

Thiếu nữ giọng sắc như dao :

- Người của Kim Gia lâu quả nhiên ngang ngược lộng hành.

Lời nói còn chưa dứt cô đã quay người đi về phía quan tài, phủ phục xuống cất tiếng khóc bi ai...

Tăng Tú Hùng đã lệnh cho bốn võ sĩ xuống ngựa, họ xách rìu đến phía sau quan tài, cùng một lúc xuất thủ, nắp quan tài bật lên một tiếng rắc khô gọn và hầu như cùng với tiếng động trên các hắc y võ sĩ đồng thanh :

- Ái! Một đồng xương khô!

Đúng như vậy, bên trong quan tài là một đồng xương khô trắng phều, có cái to, cái nhỏ, có cái dài, cái ngắn, bên dưới bộ xương là một tấm vải liệm đã cũ, ngoài những thứ đó trong quan tài không có thứ gì khác.

Thiếu nữ lại buồn giọng lạnh lùng :

- Các người xem kỹ cả rồi chứ? Các người vui lòng chưa?

Ngồi trên mình ngựa Bát Quái Tản Tăng Tú Hùng quát thuộc hạ.

- Đứng lại, không được làm tổn hại đến quan tài!

Thiếu nữ lớn tiếng danh thép :

- Quan tài không quan trọng, các người đã làm thương tổn đến vong linh của người đã khuất!

Tăng Tú Hùng nhìn thấy chiếc quan tài đã được đóng kín như cũ, quay lại nói :

- Cô nương xin lượng thứ!

Thiếu nữ bỗng xoay người đứng chắn trước ngựa Tăng Tú Hùng, cao giọng :

- Các hạ không một lời nào từ biệt ư?

Tăng Tú Hùng cười nhạt :

- Cô nương có điều chi chỉ giáo?

Thiếu nữ nhìn thẳng mắt Tăng Tú Hùng, nhấn mạnh từng tiếng :

- Ít ra các hạ phải cho chúng tôi biết tại sao lại kiểm tra quan tài, chẳng lẽ Kim Gia lâu lại mất một báu vật có giá trị liên thành, hay là...

Tăng Tú Hùng tất nhiên không thể nói ra việc mất tích của Lâu chủ trong lúc này, vì lẽ khi tin tức này truyền khắp giang hồ sẽ tổn thương đến uy danh của Kim Gia lâu. Nên lão chỉ cười nói :

- Cô nương đoán không sai, Kim Gia lâu đã mất đi một bảo vật!

Thanh âm của câu nói chưa dứt, lão đã phát mạnh tay, hô :

- Lui!

Tiếng lui vừa khỏi miệng, lão cũng vừa giật mạnh cương cho con tuấn mã chồm lên, chỉ thoáng chốc cả người lẫn ngựa đã vượt qua khỏi đầu của thiếu nữ.

Đến khi thiếu nữ phần nộ quay đầu lại thì Tăng Tú Hùng và mười đại hán đã vượt xa mấy trượng...

Chiếc quan tài vẫn để phía sau, thiếu nữ cùng với sáu người kia đứng nhìn theo bóng vó câu thấp thoáng, một người trong họ cười rộ lên đắc ý nói :

- Phó bang chủ liệu việc như thần...

Một hán tử khác râu quai nón rậm rì, thấp giọng :

- Vậy là kế hoạch chu toàn không sai một mảy may. Đường chủ chúng ta có thể quay trở lại hồi báo!

Và rồi chiếc quan tài được vác lên nhanh chóng tiến vào khu rừng thông bạt ngàn, cả sáu người phút chốc đã không còn thấy tăm dạng.

* * * * *

Nguyễn Nhị và Cổ Tự Ngạn hai người đang quát ngựa như gió lốc thẳng hướng Bách Hoa tập ven theo con đường nhỏ rộng chừng một trượng vội vã truy kích. Thế là hơn bốn mươi dặm trên con đường đất sét vàng này mà không một bóng người. Bây giờ trước mặt là một ngọn đồi nhỏ một nửa bên phải trọc lóc khô cằn, nửa còn lại toàn là cỏ mả. Xung quanh đó, cây lá khô khốc, cỏ lau vàng úa.

Vậy mà không biết từ đâu ra xuất hiện năm hán tử hướng ngọn đồi đi đến. Hai người trong số họ hợp sức vác mộ bao lớn trong có vẻ nặng nề, ba người còn lại song vai đi phía sau...

Trên con đường nhỏ, Nguyễn Nhị và Cổ Tự Ngạn gò cương đứng quan sát năm người đang tiến về phía họ. Con mắt độc nhất của lão họ Nguyễn lóe lên những tia sang nghi ngờ nhìn về phía năm người đang vác túi vải gai trên lưng.

Lão vừa nhìn đôi lông mày như hai chiếc bàn chải nhú lại tỏ vẻ vô cùng căng thẳng.

Khi năm người bước đến, trong bọn không ai biểu lộ tình cảm gì trên nét mặt. Ngọn gió núi rừng thổi tung mái tóc ngắn và y phục lạ lùng của họ trông chẳng khác chi những oan hồn từ Địa Ngục đến, vừa thê thảm vừa tàn khốc, vừa hoang dại vừa vô tình!

Nguyễn Nhị hơi cúi người khẩu khí tỏ ra khiêm tốn :

- Các vị! Nơi đây cách Kim Gia lâu không xa lắm, theo chúng tôi thấy hình như các vị không phải là người của vùng này... Các vị đang làm gì?

Đại hán đang vác túi vải lạnh lùng nhìn Nguyễn Nhị một thoáng, gã lắc lắc chiếc đầu bự, trên khuôn mặt biểu lộ không biết đang khóc hay cười. Gã lách mình tránh khỏi Nguyễn Nhị để đi qua. Cổ Tự Ngạn đang đứng sau lưng Nguyễn Nhị nổi nóng giật dây cương cho con ngựa chồm ngăn chặn trước lối đi của đại hán rồi trầm giọng quát :

- Bọn người cầm cả hay sao?

Người kia ngược lên nhìn Cổ Tự Ngạn trên mình ngựa, ánh mắt sáng như điện, giọng giận dữ :

- Xin nhị vị hãy nhường lối, đừng làm nhỡ việc của chúng tôi.

Cổ Tự Ngạn bất giác nhìn qua Nguyễn Nhị, đúng lúc đó Nguyễn Nhị nhìn lại, khôn hện mà cả hai cùng gật đầu. Cổ Tự Ngạn cúi đầu cười lên mấy tiếng rồi hỏi :

- Nhị vị đang vác vật gì vậy?

Câu hỏi của lão hình như động đến chỗ trắc ẩn của đối phương, cả năm đại hán chợt thối lui mấy bước, một trong hai đại hán vác bao gai nghiêm giọng hỏi :

- Các hạ hỏi làm gì?

Cổ Tự Ngạn cười gằn nghiêng người định nhảy xuống ngựa, Nguyễn Nhị vươn bàn tay Hộ pháp ra cản lại. Nhìn xuống phú đại hán kia nhỏ nhẹ :

- Đây các hạ, chúng ta không oán thù cũng không hề có ác ý, chỉ muốn hỏi thăm một điều, năm vị không cần xa lánh quá đáng như vậy!

Vị Hán tử kia quay đầu chỉ về phía ngọn đồi đầy mồ mả, trầm giọng :

- Các vị không thấy chúng tôi đến từ đó hay sao?

Cổ Tự Ngạn chỉ thẳng vào chiếc bao tải lớn hỏi :

- Thế cái gì trong đó?

Vị đại hán nghiêng nghiêng hàm răng, ngẩng mặt lên tỏ vẻ giận dữ :

- Các hạ hỏi làm gì? Chẳng lẽ điều các hạ muốn hỏi thăm lại liên quan chiếc bao này? Hừ... thật là chuyện đáng nhục cười!

Cổ Tự Ngạn bỗng quát lên một tiếng rồi như cánh chim ưng sà xuống bắt mồi, lao về phía đại hán kia, người ta không thể thấy rõ xuất thủ như thế nào song chỉ nghe soạt một tiếng vang lên, chiếc rìu của lão đã xé tan chiếc bao tải trên vai hai đại hán.

Năm đại hán như sững sờ trước sự việc quá đột ngột, họ chưa kịp phản ứng gì thì nghe những âm thanh lộp bộp vang lên một đồng xương khô đã rải đầy mặt đất.

Vị đại hán ném cái bao xuống đất quát lên như sấm động :

- Kim Gia lâu các người quả lộng hành, bạo ngược như vậy thử hỏi còn có đạo lý gì?

Vừa rồi Cổ Tự Ngạn đã sử dụng chiêu Phi Yến Điểm Thủy, chiếc rìu của lão đã tạc qua chiếc bao tải mà không ảnh hưởng gì bên trong, càng không mấy may động đến người vác bao tải. Thật không ngờ trong bao tải chỉ chứa toàn xương khô, nhất thời lão trở mất cứng lưỡi, bèn quay về phía Nguyễn Nhị đang ngồi trên lưng ngựa, lắp bắp :

- Đây là... Điều này....

Nguyễn Nhị cũng bị bất ngờ, lão chỉ chậm rãi nói :

- Tự Ngạn! Chúng ta quay về bẩm báo!

Không ngờ đại hán vác bao đã vội bước lên phía trước, chụp lấy dây con ngựa của Cổ Tự Ngạn, ưỡn ngực nói :

- Dù có là Hoàng đế cũng cần phải nói rõ ràng lý do, muốn đi sao? Không dễ như vậy đâu, các hạ phải bồi thường...

Hán tử vừa dứt lời, Nguyễn Nhị đã cười gằn một tiếng, vung tay điểm chiêu Hàn Hoa Kích Tạ vào một đỉnh bạc bay về phía đại hán, đồng thời lão trầm giọng :

- Đủ cho người mua mười cái bao như vậy.

Đại hán hơi giật mình, hai chân đứng bất động, vai hơi trầm xuống, tay áo chỉ nhẹ đĩnh bạc đã rơi vào túi áo gã.

Từ động tác này chớ thấy thủ pháp xảo diệu của Nguyễn Nhị song hán tử cũng không phải tay vừa, cánh tay gã lúc này chưa chịu buông dây cương của Cổ Tự Ngạn, mà còn quất lên :

- Nực cười, vàng bạc ai chẳng có? Bây giờ bọn ta đang cần một bao gai chứ tuyệt không phải là vàng bạc. Này trả lại...

Chỉ thấy gã phất tay, đỉnh bạc đã hướng về phía Nguyễn Nhị vút đi kinh người!

Nguyễn Nhị vội vung tay bắt lấy và lão giật nảy mình vì không thể ngờ kinh lực ở cổ tay đại hán lại mạnh đến như vậy, bàn tay lão chấn động lên tận vai đau điếng người. Con mắt độc nhất của lão lóe lên giận dữ, gằn giọng :

- Bằng hữu, Nguyễn mỗ quả nhìn không ra người, công phu của các hạ thật đáng kinh ngạc!

Trên khuôn mặt xám tro của đại hán bỗng bao phủ một màn sương lạnh, gã cười nhả hàm răng dưới, giọng thảm :

- Hảo công phu không quan trọng, điều quan trọng vẫn là chiếc bao gai để đựng hài cốt, nếu không có bao gai ta buộc phải dùng chân các hạ!

Cổ Tự Ngạn giận dữ nhìn vào mặt đại hán, nói như thét :

- Nếu như ta không có bao gai để bồi thường, người định làm gì?

Đại hán tỏ ra không chịu nhường bước :

- Ta tới thẳng Kim Gia lâu nói chuyện phải quấy với Lâu chủ.

Cổ Tự Ngạn xoay chiếc rìu quanh mấy ngón tay, cười lên ha hả :

- Người muốn đến Kim Gia lâu? Trước hết người phải thử xem chiếc rìu này của Cổ đại gia nặng hay nhẹ mới được!

Đại hán hừ một tiếng lạnh lùng, quay lại nhìn những người kia :

- Nghe chứ? Người của Kim Gia lâu thất vọng hành. Thôi được! Người ta thường uất ức vì lời nói, chúng ta nên nhường lời chăng?

Bốn người kia nghe xong cùng kêu lên những tiếng rất quái dị, rồi mỗi người bước lên ghé tai đại hán thấp giọng :

- Ngũ gia, đấu trí thôi, không đấu lực...

Đại hán họ Ngũ cười thâm hiểm, rồi như cân nhắc tình thế :

- Có lẽ đây là một lần...

Gã quay lại phía Nguyễn Nhị và Cổ Tự Ngạn như thăm dò, không mở lời.

Nguyễn Nhị đứng yên, Cổ Tự Ngạn cũng bất động. Hồi lâu, gã họ Ngũ mới phát tay về đại hán vừa nói, giọng trở nên hung ác :

- Nhị vị! Hãy báo tánh danh!

Cổ Tự Ngạn cười lên ngạo nghễ, rồi nhìn lên Nguyễn Nhị trên mình ngựa, nói :

- Đại ca! Đời này lại có những người không biết trời cao đất rộng, lại còn hỏi danh tánh chúng ta.

Nguyễn Nhị lại có vẻ ôn tồn :

- Tại hạ là Kim Gia lâu Phi Long bát vệ, bằng hữu cũng là người vùng này chứ?

Đại hán họ Ngũ cười lên khô khan, ánh mắt lộ vẻ thâm trầm, nói :

- Thì ra nghĩa sĩ tâm phúc của Kim Gia lâu chủ, Ngũ mỗ đã nghe qua nhiều lần!

Gã dừng lại một lúc, tiếp :

- Bọn ta cũng là người vùng này, có điều nói ra các vị không biết, bọn ta làm việc với người chết để kiếm tiền.

Cổ Tự Ngạn chưa hiểu hết ý vội nói :

- Thì ra chỉ là loại chuột bọ chuyên đào mồ bới mả!

Lời nói của gã chưa dứt, Cổ Tự Ngạn đã vung búa lên rồi như cánh đại bàng triển dực, lao tung mình lên hướng về gã họ Ngũ xuất một chiêu như sấm giập. Gã họ Ngũ phản ứng như điện, gã chỉ hơi tay phía dưới đã chụp một khúc xương vung lên nghênh tiếp song búa của đối phương, chỉ nghe choang một tiếng, lửa tóe lên, Cổ Tự Ngạn giật nảy mình, lão hoang mang nhìn về phía đại hán quát :

- Khúc xương trên tay ngươi chính thật là gì?

Họ Ngũ cười lên lạnh lẽo, nhìn khúc xương trên tay mình, nói :

- Âm hồn trên hài cốt chưa tan ngươi đã dung búa sắc bén vào chắc là ngươi bị báo ứng đó thôi. Ngồi trên mình ngựa, mắt Nguyễn Nhị chợt lóe lên, quát :

- Bằng hữu, trên tay ngươi không phải là xương khô, mà tạo bằng thép tốt, ngươi không lừa được ta đâu.

Cổ Tự Ngạn nghe xong, không một chút do dự, lại tung mình lên không trung, như một con diều hâu vồ mồi, nhắm thẳng đại hán giáng xuống những đòn sấm sét. Ánh thép của chiếc búa Cổ Tự Ngạn loang loáng thành những vòng trắng bạc. Họ Ngũ cũng liên tiếp khống chế bằng những chiêu thức và thân pháp vô cùng kỳ ảo. Vừa tung mình tránh né chiêu Bài Sơn Đảo Hải của Cổ Tự Ngạn, đại hán vừa quát lên :

- Ngũ gia quyết siêu độ cho nhà ngươi!

Tà áo gã bay bay phát phơ, mái tóc khi rủ xuống khi tung lên, trông gã giống như một oan hồn lên đòi nợ. Thân pháp gã lại quá lạ lùng, huyền ảo như một bóng ma xuyên qua lan búa của Cổ Tự Ngạn thoăn thoắt, phút chốc đã qua hơn ba mươi chiêu.

Tính hiếu sát trong lòng của Cổ Tự Ngạn đang dâng lên, một chiêu xuất ra đều là đòn chí mạng. Như một cuộc đấu sinh tử, cát bụi mịt mù, trúc chẻ tro bay...

Bỗng Nguyễn Nhị rút song búa ra, tung mình nhảy xuống ngựa, cười lên ha hả, nói :

- Các vị, xem mãi người khác quyết đấu cũng chẳng thú vị gì, chỉ bằng ta cùng chực vị đùa giỡn một tí cho vui.

Dứt lời, lão vung song búa lên ánh thép ngời lên như chớp giập, lao đến tấn công bốn người còn lại.

Bốn đại hán áo tro thấy Nguyễn Nhị lao đến, đồng thanh hô lên một tiếng rồi nhanh như cắt phi thân ra bốn phía. Trong khi lơ lửng trên không trung, một người trong họ quát lên :

- Nhận người chết, tiếp người sống.

Đại hán vừa quát xong đã nhào xuống bên đồng xương khô, cúi mình nhặt lấy những chiếc xương khô và bằng một thủ pháp rất quái dị gã phóng đi tứ phía.

Bằng cách đó, mỗi người đều có trong tay những khúc xương khô. Trong đó hai người đã lắp thành xương cánh tay với năm ngón tay nhọn hoắt phát quang rất ghê rợn. Hai người còn lại một người thủ một khúc xương đùi, một người nắm chiếc sọ. Cả bốn người kêu lên những tiếng rùng rợn rồi như hồn ma bóng quế vây Nguyễn Nhị vào giữa.

Nguyễn Nhị vung tit song búa, nhếch mép gằn giọng :

- Lực tiểu quỷ, thì toàn bộ xương này là binh khí. Thật là bang môn tà đạo!

Vừa nói lão vừa vung búa chém xuống đồng xương ở dưới đất choang một tiếng, đóm lửa tóe lên đầy trời. Gã hán tử áo tro lại cười gằn nói :

- Người không có ý đả thương hổ, hổ lại rắp tâm hại người. Mẹ nó! Thệt xong hai con hổ này, xem thử Kim Gia lâu có thể làm gì được ông!

Một đại hán khác lại tiến lên, phát ra những tiếng kêu quái dị, nói :

- Nhằm xuất sư thuận lợi, huynh đệ chúng ta hợp lực thệt hai đứa súc sinh này cũng là báo trước điềm thắng lợi!

Từ những lời cuồng ngạo của chúng, Nguyễn Nhị mới hay Kim Gia lâu đang gặp đại cường địch. Thế nhưng chúng thuộc bang phái nào thì lão chưa nghĩ ra.

Chúng thuộc môn phái nào? Mục đích chúng là gì? Những ý nghĩ ấy cứ lưu chuyển trong đầu Nguyễn Nhị nhưng không vì vậy mà làm chậm thể công, con mắt độc nhất của lão nhanh như điện, cổ lão nổi gân xanh, song búa tả xung hữu đột. Chợt trong long phát hiện lên một vấn đề: đối phương và việc mất tích của Lâu chủ có liên quan gì không?

Phía bên kia Cổ Tự Ngạn cùng với lão họ Ngũ giao đấu cũng đến hồi quyết liệt. Hai bên quả là kỳ phùng địch thủ, xem ra Cổ Tự Ngạn đã xuất hết sức bình sinh mà vẫn chưa chiếm được thế thượng phong!

50. Chương 50: Bốn Đạo Binh Hùng Đuổi, Xương Trắng Giải Binh Dao

Nguyễn Nhị vũ lộng thần oai một địch bốn, lão phát giác đại hán đối đầu với Cổ Tự Ngạn chính là thủ lĩnh của bọn này. Lão tự nhủ bắt giặc trước tiên phải bắt tướng! Ý niệm vừa khởi lên lão bèn cao giọng :

- Tự Ngạn, phải thanh toán ngay!

Tự Ngạn không trả lời, đột nhiên lão tung mình lên cao, tà áo đen chập đến như một áng mây đen bị cuồng phong thổi ập đến và loang loáng trong bóng đen là ánh thép của đôi búa sáng chói hướng địch nhân bổ xuống những chiều trời giáng. Họ Ngũ liên tục phải tránh liên sáu bảy chiêu không dám khinh địch rồi thuận thế nhảy vọt lên không trung, mồm la lớn :

- Các hạ không hổ danh là Phi Long bát vệ của Kim Gia lâu, bá phục, bá phục!

Rơi mình xuống vũng vàng trên mặt đất, Cổ Tự Ngạn không truy kích, lão nhìn chằm chặp vào đối phương, nghiêng răng trầm giọng :

- Người đã biết thân phận của lão gia trong Kim Gia lâu?

Thông tay cầm vũ khí, gã điềm nhiên nói :

- Các hạ là Cổ Tự Ngạn đúng không?

Cổ Tự Ngạn cười lên ha hả, nói :

- Không sai? Người là ai? Tại sao lại biết danh tánh của lão gia?

Lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Cổ Tự Ngạn, gã đáp :

- Chẳng có gì phải lạ lùng, vừa rồi không phải đồng bọn của các hạ gọi thế sao? Kim Gia lâu trừ ra Cổ Tự Ngạn trong Bát vệ chẳng lẽ còn có một Cổ Tự Ngạn nào khác nữa?

Ngừng một lúc, gã tiếp lời :

- đương nhiên vị nhân huynh độc nhãn kia hẳn là Nguyễn Nhị!

Cổ Tự Ngạn mặt hơi biến sắc, những thớ thịt trên mặt run run, lão nghiêng rằng :

- Nói mau! Người ở môn phái nào?

Gã họ Ngũ chỉ vào mũi mình như để lau mồ hôi rồi ngửa mặt cười một tràng dài quái dị :

- Cổ Tự Ngạn! Không phải ta đã nói qua rồi sao? Đại gia đây chỉ chuyên chơi với người chết. Sao bây giờ người còn hỏi lẩm cẩm như vậy?

Bấy giờ phía bên kia, những âm thanh rồn rảng vang lên đình tai, giọng Nguyễn Nhị quát :

- Sát!

Tiếng Nguyễn Nhị vừa dứt thì Cổ Tự Ngạn cũng vung búa xuất chiêu Nộ Phách Hoa Sơn nhằm thẳng đầu hán tử bổ xuống. Hán tử họ Ngũ cũng không tỏ ra kém thế. Gã vung khúc xương lên vừa công vừa thủ, thân pháp của gã kỳ ảo như một làn khói lam lúc ẩn lúc hiện trong vòng sáng bạc của ánh búa.

Lúc này Nguyễn Nhị phía bên kia đã thay đổi chiến thuật...

Như một con mãnh hổ Nguyễn Nhị tả xung hữu đột giữa bốn hán tử áo tro, thế nhưng có lẽ “mãnh hổ nan địch quần hồ”, qua hơn ba mươi hiệp mà vẫn không chiếm được thượng phong. Gã sử dụng chiếc đầu lâu tỏ ra rất lợi hại, gã thoát ẩn thoát hiện giữa vòng người, tung ra nhiều hư chiêu quái dị khiến Nguyễn Nhị tỏ ra lúng túng. Rồi một đòn phối hợp rất kỳ ảo, ba hán tử áo tro cùng phóng liên mấy chiêu Phi Cốt Hợp khiến Nguyễn Nhị vô cùng hoang mang, lão phải vừa đỡ vừa tránh né thối lui. Chưa hết, gã cầm đầu lâu tham chiến, gã vung cả hai tay theo kiểu Song Thủ Liên Hoàn, Nguyễn Nhị vận hết sức bình sinh đưa song quyền chống đỡ. Kỳ thực đó chỉ là hư chiêu, khi Nguyễn Nhị mắc mưu để lộ vùng thượng tiêu, gã đã cười lên đắc ý, tổng thẳng một chiêu quyết định vào trực diện.

Nguyễn Nhị lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, may mà kinh nghiệm giang hồ của lão quá dày dặn, lão kịp hú lên một tiếng giữa người lui ra sau tránh đòn sát thủ của đối phương, đồng thời quát lên như sấm lộn người ra sau. Thân pháp của lão nhanh như chớp, song cũng không tránh khỏi hẳn, cằm của lão đã bị chiếc đầu lâu quét phải, một mảng râu và cả thịt rơi xuống, máu tươi chảy ra đầm cả áo...

Phía bên kia, vừa tung một đòn sấm sét bức gã họ Ngũ phải thoái lui ba bước, Cổ Tự Ngạn bỗng nghe tiếng quát lên của Nguyễn Nhị, lão giật mình thót một cái. Hơn hai mươi năm cùng cộng sự với Kim Gia lâu, chỉ nghe tiếng quát lão đã biết ngay Nguyễn Nhị đang gặp nguy hiểm. Ngay tức khắc lão lộn người lui sau, từ trên cao lao xuống như một con thú vồ mồi, khi chân chưa chạm đất lão đã nhằm đại hán đang truy sát Nguyễn Nhị chém liên mười một búa liên hoàn, ánh búa tăng tăng trùng điệp trông ghê rợn. Đại hán không thể nào ngờ những đòn đánh từ trên không trung như chớp giật, khi gã phát hiện thì đã quá muộn, gã chỉ tránh né được những chiêu đầu nhưng chiêu búa kinh hoàng của Cổ Tự Ngạn cũng đã chém ngang sống lưng của gã. Gã rú lên một tiếng hãi hùng, khúc khô cốt rung lên mấy cái rồi rời khỏi tay, gã ngược mắt nhìn Cổ Tự Ngạn vừa thù hận vừa hoảng loạn, phút chốc, mắt đứng tròng, gã ngã xuống như một thân cây đổ.

Tình thế bỗng biến chuyển bất ngờ, phía Nguyễn Nhị trước mắt có vẻ thắng thế hơn.

Cổ Tự Ngạn đưa tay lau máu trên cằm của Nguyễn Nhị hỏi :

- Đại ca, thương thế của đại ca như thế nào?

Nguyễn Nhị nhún nhẹ đôi vai, ánh mắt đầy phần nộ nhìn về phía địch nhân, nói :

- Chuyện nhỏ, chúng ta hợp sức tiêu diệt bọn này!

Hừ lên một tiếng trầm lạnh, gã họ Ngũ thóa mạ :

- Hai thằng già chết tiệt! Để xem ai sẽ tiêu diệt ai?

Trong lúc này, một gã đại hán khác đã bị thương ở vai, tiến đến vác xác của đồng bọn đã tắt thở, gã chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng thèm nhìn lại, đi thẳng đến hướng mộ phần. Gã đi có vẻ nặng nề song cũng rất nhanh, thoáng một cái đã không thấy tăm dạng.

Gã họ Ngũ chẳng thấy quay đầu nhìn lại, hai gã còn lại cũng đứng bình thản như chẳng có gì xảy ra. Cả ba gã tập trung nhìn thẳng về phía Cổ Tự Ngạn và Nguyễn Nhị với ánh hung tàn và oán độc. Họ yên lặng song người ta có thể nghe được tiếng trèo trẹo của hàm răng nghiêng chặt...

Vươn tay chùi vết máu trước ngực, Nguyễn Nhị đứng sừng sững với Cổ Tự Ngạn, cả hai đều khởi lên một ý niệm. Bọn người này từ đâu đến? Phải chăng chúng chui lên từ những ngôi mộ này?

Gã họ Ngũ rít qua hai hàm răng :

- Các người dám hạ thủ thuộc hạ của ta, thật to gan! Hôm nay ta phải lột da uống máu bọn người mới hả giận!

Nguyễn Nhị hít vào một hơi thật sâu, ngược con mắt độc nhất nhìn thẳng vào hán tử, giọng lạnh băng.

- Hận hãy để trong lòng! Lúc này, nơi này, không thể dùng miệng lưỡi để trả thù. Người sẽ phải trả giá rất đắt cho những lời khua môi múa mép kia!

Cơ nhục trên mặt gã họ Ngũ máy động một cách kỳ quái chừng như có loại độc trùng chuẩn bị chui ra khỏi, gã nghiêng răng gần giọng :

- Cục diện hôm nay tuy lưỡng bại bất phân, thế nhưng Phi Long thập vệ Kim Gia lâu đã mất đi hai người, nếu hôm nay ta may mắn khử thêm hai tên nữa sẽ còn lại Phi Long lục vệ, há chẳng phải để cho giang hồ thỏa mãn lắm sao?

Nguyễn Nhị ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ rồi hắng giọng nói :

- Nói vậy các người xuất hiện ở vùng này để đối đầu với Kim Gia lâu?

Trên khuôn mặt của gã họ Ngũ, như bao một làn khói xám, gã dần mạnh từng tiếng :

- Kim Gia lâu lộng hành ngang ngược, vương bá một vùng, thử hỏi trên giang hồ ai mà chẳng ngày đêm trông đợi ngày sụp đổ của các người? Nguyễn Nhị, lần trước cuộc nội biến của Kim Gia lâu khiến cho khắp giang hồ khắp khổi nhưng cuối cùng lại không thành công. Khá khen cho quả phụ họ Kim Thân đã khôi phục cơ đồ như trước!

Cổ Tự Ngạn ngằm ra hiệu cho Nguyễn Nhị rồi ôn tồn nói :

- Họ Ngũ kia, người có thể nói ra môn phái của mình?

Gã cười lên quái dị, rồi với giọng sắc bén :

- Người không cần nghĩ đến điều đó, điều quan trọng nhất trong lúc này là ta đã hiểu thủ hạ của Kim Gia lâu là một bọn tâm địa hung tàn hống hách, đây chính là thời cơ tốt nhất cho bọn ta ra tay.

Nguyễn Nhị có vẻ không nhẫn nại được nữa, trầm giọng :

- Thật là loạn ngôn! Tự Ngạn! Chúng ta khử tên họ Ngũ này trước rồi tra khảo hai tên cẩu trệ kia sau!

Ánh mắt của gã họ Ngũ lóe lên hung ác như mắt rắn độc, rồi dần từng tiếng :

- Mộ phần đã có sẵn bên kia, trong mộ không thể mai táng người sống, hai người không bao lâu nữa sẽ vĩnh viễn ở tại đó, lụi tàn cùng cây cỏ!

Cổ Tự Ngạn đã nổi cơn thịnh nộ, ngoác miệng thóa mạ :

- Súc sinh! Dù có là phán quan cũng không dám nói với ta những lời như vậy. Chí ít ta cũng đã thử qua, người có bản lĩnh gì mà dám đại ngôn như vậy hử?

Họ Ngũ vung ngang khúc xương trước ngực quát :

- Ta sẽ uống hết máu trên người của người, lột da róc xương người...

Nguyễn Nhị không nhin được thét lên cắt lời :

- Chúng ta đang tại nơi này không phải là chờ người động thủ đó sao? Sao không hút máu lột da đi? Mẹ nó! Ai cản người vậy?

Hừ lên một tiếng, tay phải của gã hoa lên với khúc thiết cốt, giọng trở nên hung ác :

- Hai người không biết sống chết là gì! Tận số rồi! Lên!

Tiếng gã vừa dứt, chẳng thấy thân trên máy động mà bóng của hai gã đại hán áo tro đã vút đến trước mặt Nguyễn Nhị, thiết cốt đã mở thê liên hoàn, đồng thời miệng của họ lại kêu lên những tiếng “xiu xiu” ma quái. Hầu như cùng một lúc với hai người kia, gã họ Ngũ cũng đã phi người đến trước Cổ Tự Ngạn. Hai bên chẳng nói thêm lời nào, giở ngay tuyệt chiêu nghinh địch.

Nguyễn Nhị thối lui một bước, búa và đao đã cầm ở hai tay, lão xuất hết sở học hướng về địch nhân những chiêu trí mạng, phát ra những âm thanh véo véo chói tai nhức óc. Qua chừng năm chiêu bỗng Nguyễn Nhị quát lên như sấm nổ, tay cầm búa của lão chém thẳng vào cây thiết cốt, đồng thời tay phải cầm đao của lão đã chém vào cổ tay địch nhân. Thế đao của lão như điện xẹt. Thật bất ngờ, gã đại hán lao thẳng người vào Nguyễn Nhị, thế đao thay vì chém lia bàn tay của gã thì bây giờ lại phạt ngang bụng của gã. Thế nhưng gã cũng kịp đánh một đòn trí mạng vào ngực Nguyễn Nhị. Nhanh như cắt, Nguyễn Nhị xoay mình tránh được đòn hiểm, nhưng vì quá bất ngờ, khúc thiết cốt đã trúng lưng lão. Gã đại hán trên bụng vết thương đã hoác miệng, ruột xổ ra, gã đã ngã xuống và có lẽ không bao giờ đứng dậy nữa. Phía Nguyễn Nhị, lão cũng không có thời gian chiêm ngưỡng tuyệt tác của mình, thanh thiết cốt còn lại đã liên tục tiến công lão những đòn hung mãnh như để trả thù cho đồng bọn. Cục diện đã thay đổi tưởng chừng như đã có lợi cho Nguyễn Nhị bởi từ một địch bốn bây giờ đã thành thế tay đôi. Thắng lợi tưởng chừng như cầm tay, bỗng... Nguyễn Nhị cảm thấy ở vết thương tê ngứa lên khùng khiếp, lão rung mình nghiêng rằng thóa mạ :

- Mẹ nó! Trên móng vuốt có bôi chất kịch độc!

Tiếp mấy chiêu liên hoàn rồi gã áo tro cười lên đắc chí :

- Hôm nay các người chết chắc rồi!

Nghiến chặt hai hàm răng, Nguyễn Nhị gầm lên :

- Tự Ngạn! Cẩn thận, thiết cốt có độc!

Như một trận cuồng phong, Tự Ngạn gầm lên như sấm động, thanh búa của lão như một con giao long vẩy vùng, khi bổ trên khi chém dưới, lưỡi ngưi giác đao thì liên tục phóng thẳng vào ngực của địch thủ, bức đại hán phải thối lui liên mấy bước rồi lão quát lên :

- Đại ca, rút lui mau. Hãy để tiểu đệ chặn hậu!

Dứt lời, lão tung vọt người lên không trung, lơ lửng giữa trời lão lại uốn người chuyển hướng bay về phía Nguyễn Nhị. Vừa đến nơi, lão vung liên mấy chiêu búa, đồng thời thì triển thập tam chiêu liên hoàn dạt địch thủ sang bên. Tuy rằng chiêu thức không trúng đích song cũng tạo được thời cơ cho Nguyễn Nhị rút lui.

Vết thương trên lưng Nguyễn Nhị vừa lạnh vừa đau, mồ hôi trán đã toát ra đầy người, toàn thân như vô lực, vừa nghe Cổ Tự Ngạn cảnh tỉnh, lão thu hết toàn lực lao vút người lên yên ngựa, quát lên một tiếng, cả người ngựa lao đi như một mũi tên!

Gã họ Ngũ cũng lao mình đuổi theo chừng đầu bảy trượng rồi nghiêng rằng, lộn người về phía Cổ Tự Ngạn, trầm giọng :

- Hừ, đã trúng phải Hủ Cốt độc mà còn mong thoát thân! Cổ bằng hữu! Người cũng đừng lo phải sống một mình trên cuộc đời, ta cũng sẽ siêu độ cho người!

Cổ Tự Ngạn nhìn lại thấy Nguyễn Nhị đã đi xa, lòng đã bớt lo, lão quay lại gầm lên như sấm, rồi như con hắc báo cùng đường, lao đến gã họ Ngũ thì triển mười bảy búa liên hoàn, những tiếng binh khí chạm nhau nghe kinh người, đóm lửa bắn tung tóe như người thợ rèn. Giữa lúc gã họ Ngũ đang luống cuống đỡ những chiêu búa uy mãnh, từ trên không trung Cổ Tự Ngạn tung ra một đòn độc cước trúng vào ngực của gã họ

Ngũ. Gã họ Ngũ loạng choạng lui sau khoảng bảy tám bước, trong khoảng thời gian ấy, nhanh như một bóng ma, Cổ Tự Ngạn đã tung người lên trên yên ngựa, kẹp chặt hông con tuấn mã, phi như gió cuốn.

Thoắt nhìn lại hiện trường cũng không còn ai cả! Cổ Tự Ngạn đào tẩu đã nhanh, phe địch, gã họ Ngũ biến mất còn nhanh hơn!

* * * * *

Cũng hôm ấy, trên đại đạo từ Kim Gia lâu đến Tùng Hương trấn, một đoàn nhân mã đang từ từ tiến về phía Tùng Hương trấn. Những con ngựa chiến của Quan Đông đều dùng để thờ hàng, vậy mà trên lưng mỗi con chiến mã đất Quan Đông này đều tải một hòm gỗ rất lớn, trên lưng mỗi con là một đại hán vận áo màu tro cầm cương. Mười đại hán này không ai nói với ai lời nào, khuôn mặt họ đỏ ửng ngậy dại, không một nét biểu hiện tình cảm, trông chẳng khác những bóng ma biết đi!

Cũng trên đoạn đường này, Vô Hình Dao Cổ Ung nhận lệnh truy đuổi khi đoàn người của Kim Gia lâu còn ở xa. Cổ Ung đã phát hiện đoàn nhân mã lạ lùng này, lão bí mật theo dõi đoàn người này từ phía sau, không cần phải vội vã vì lão biết cách đó không xa là một tửu quán quen thuộc, rất có thể đoàn người khả nghi này sẽ vào nghỉ chân ở đó.

Quả nhiên, sau khi vòng qua một quả đồi, hết con đường dốc khúc khuỷu đến một tửu quán bên đường. Đoàn người ngựa dừng lại, chủ quán đã vội vàng ra nghinh tiếp, gã đem mấy bó cỏ khô cho mấy chiến mã Quan Đông rồi dẫn mười vị khách quý bước vào trong quán. Mấy chiếc hòm gỗ vẫn để yên trên lưng ngựa không dỡ xuống, hiển nhiên ăn cơm xong họ sẽ lập tức lên đường.

Vô Hình Dao Cổ Ung dẫn đầu đoàn người ngựa cũng tức khắc dừng lại trước quán. Từ đằng xa, lão chủ quán đã vội vã chạy ra nghinh đón với nụ cười trên mặt. Cổ Ung vội đưa tay ngăn lại, nói :

- Đoạn điểm chủ! Lâu nay buôn bán thế nào!

Gã chủ quán họ Đoạn cười toe toét khúm núm :

- Nhờ hồng phúc của Lâu chủ buôn bán ở đây ngày càng thịnh vượng. Cổ đại gia lần này đến Tùng Hương trấn chắc là đi công cán?

Từ từ quan sát trong quán một hồi, Cổ Ung thấp giọng hỏi :

- Dừng hỏi ta đi đâu, từ sáng đến trưa trên đường này người có thấy ai đi ngang qua không?

Cúi đầu trầm tư một lúc, Đoạn điểm chủ lắc đầu rồi ngược nhìn phía mười con ngựa vừa rồi nhỏ giọng :

- Trừ ra mười gã có lẽ là khách buôn từ xa đến đây, từ sáng đến giờ tiểu nhân không thấy ai khả nghi cả.

Ngừng một lúc lão tiếp :

- đương nhiên là còn một số người buôn rau, bán củ qua đây hàng ngày...

Cổ Ung không hỏi gì thêm, lão xuất lãnh mười hắc y đi thẳng vào quán. Lúc này mười kẻ lạ mặt đã yên vị trên ba chiếc bàn tròn, gã chủ quán vội vàng khom người thu xếp cho họ nhường bớt một bàn cho phía bên này. Hai tên tiểu nhị vội dâng nước pha trà.

Cổ Ung ngồi vào chính giữa bàn, mười gã đại hán hắc y ngồi vào một bàn bên cạnh. Mọi người đều liếc ánh mắt tò mò về phía mười gã áo tro vừa xuất hiện. Trong tửu quán ngoài tiếng chạy lui, chạy lại của tiểu nhị, nhờ một cây kim rơi có lẽ người ta cũng nghe thấy.

Cục diện căng thẳng như vậy không duy trì được lâu, trong khi mọi người đang chú tâm ăn uống bỗng Cổ Ung đứng bật dậy dốc bình rót đầy chén rượu đi về phía bàn của các hán tử áo màu tro cười nói :

- Các vị, hôm nay chúng ta cùng ngồi trong một nhà, ăn cơm cùng trong một nồi, nôm na thì cũng có đôi phần duyên phận, vậy ta kính các vị một chung gọi là sơ ngộ.

Dứt lời lão ngửa người uống cạn chén rượu, các đại hán nhìn nhau cũng không ai nói lên câu nào.

Vô Hình Dao Cổ Ung cười tỏ vẻ gượng gạo nói :

- Ta quên rằng trước mặt các vị chưa có rượu!

Quay về phía gã chủ quán mập lùn, lão quát :

- Mang rượu! Đến đây là khách, cơm rượu này là do ta đãi khách!

Lão chủ quán lùn mập vội vàng thúc hai tên tiểu nhị mang rượu, giữa các đại hán áo tro bồng một người đứng dậy lạnh lùng đẩy chung trà trước mặt ra xa nói :

- Bằng hữu, ngồi chung một quán, ăn cùng trong một nồi, trên giang hồ là chuyện bình thường. Nhưng hôm nay xin miễn cho chúng tôi vì vội lên đường.

Với bộ mặt như bị tạt nước lạnh, mắt lộ hung quang, lão từ từ tiến đến trước mặt gã đại hán tóc tết đuôi sam vừa nói :

- Lời nói hay làm ấm cả ba đông, ác khẩu khiến lục nguyệt hận bằng hữu!

Khách giang hồ với nhau sao khi người thái quá vậy?

Ngửa mặt lên trời cười ha hả, đại hán tóc đuôi sam trầm giọng :

- Cách đây hai mươi dặm ta đã biết các ngươi theo sau không một chút hảo ý. Sự quan tâm của các ngươi không phải là ở những chung rượu mời mà là những món đồ trên lưng ngựa.

Sắc mặt Cổ Ung trở lên lạnh lẽo, lão quay người buông chung rượu giận dữ :

- Ngươi nói như vậy là ý làm sao? Ngươi cho chúng ta là loài thỏ phải ư? Thật khả ố!

Gã chủ quán chạy vội đến trước mặt gã đại hán xoa tay lia lịa nói :

- Xin chớ vội hiểu lầm! Cổ đại gia là người của Kim Gia lâu...

Không đợi chủ quán dứt lời, đại hán đã vung tay đánh ào ào về phía trước, ngay tức khắc thân hình lùn mập của chủ quán lặn quay dưới đất. Đại hán còn quát lên :

- Tại ngươi quá lắm lời!

Vô Hình Dao Cổ Ung không thể nào nhịn được nữa, lão xuất chiêu Trà Đế Du Đào chụp vào huyết uyển mạch trên tay đại hán, hai người chỉ đứng cách nhau chừng ba thước, như muốn tránh được chiêu thức của một đệ nhất cao thủ như Cổ Ung thật không phải dễ dàng. Vậy mà chỉ thấy đại hán cười khẩy lên một tiếng cánh tay gã luôn tránh qua nắm vuốt như chim ưng đồng thời gã chuyển thủ thành công biến song chỉ hướng Cổ Ung điểm thẳng vào ngực, chiêu thức vừa nhanh vừa chuẩn vừa ảo diệu khôn lường!

Cánh tay trái của Cổ Ung hệt đòn đã rút về như điện hóa giải chiêu thức của đối phương, lão hơi giật mình vì bản lĩnh của gã, với không gian nhỏ hẹp chừng bảy thước vậy mà trong khoảnh khắc họ đã giao thủ bảy chiêu vẫn chưa ai chiếm được thượng phong!

Điều kỳ quái nữa là các đại hán của cả hai bên không buồn động thủ, họ ngồi uống rượu như không có chuyện gì.

Đột nhiên đại hán tóc đuôi sam lạng người sang ngang chừng một thước rồi nhảy lui sau khỏi vùng quyền phong, trầm giọng quát lớn :

- Thật ra các ngươi muốn gì?

Vô Hình Dao thật không thể ngờ võ công của đại hán cao đến như vậy, lão đã sử dụng những chiêu cảm nã thượng thừa song vẫn không kiềm chế được mặc dù khoảng cách trong gang tấc, lão cố giấu vẻ ngạc nhiên, hừ một tiếng lạnh lùng, nói :

- Ngươi không nghĩ ra à?

Đại hán chống tay lên hông, một tay chỉ Cổ Ung, cười nhạt :

- Bạch mã đã biết ngay các ngươi ngầm có ý đồ đen tối, nói đi các ngươi muốn gì?

Chỉ thẳng ra ngoài cửa, Cổ Ung giọng lạnh lùng dần từng tiếng :

- Dù là vàng bạc châu báu cũng chẳng được Cổ Ung này quan tâm, hôm nay ta có chút nghi ngờ cần biết những gì trong đó.

Gã họ Bạch cười lên một tràng liên thanh nói :

‘- Đến là hoàng kim người cũng chẳng thêm để mắt tới, thế thì cần gì phải hỏi lời thôi, dương quan đạo hay độc mộc kiêu....

Không đợi đại hán dứt câu, Cổ Ung quay về phía mười hắc y của Kim Gia lâu quát :

- Lên! Kiểm tra kỹ những hòm gỗ kia!

Lão chưa dứt lời, các đại hán áo tro đã nhanh như những bóng ma lao ra khỏi quán, tức khắc mỗi người đã tiến đến bảo vệ một đầu ngựa, trong hiện trường e khó tránh khỏi quyết chiến!

Gã họ Bạch nhanh như cắt theo chân các đại hán của Kim Gia lâu lao ra khỏi quán, đằng sau, không thấy bóng Cổ Ung bám theo ra khỏi quán.

Thật ra Cổ Ung một mình ngồi lại trong quán tiếp tục đọc ẩm.... Đến khi lão chủ quán lùn tịt thò đầu quan sát hiện trường một lúc rồi quay lại thấp giọng :

- Cổ đại gia! Bọn họ sắp tử chiến với nhau!

Cổ Ung ngửa mặt dốc cạn chung rượu rồi xô bàn đứng dậy, thông thả bước ra ngoài cửa quán. Ở hiện trường, gã họ Bạch đang đứng bình thản trước mười hắc y của Kim Gia lâu. Một gã hắc y đột ngột xuất chiêu Nhị hổ xuất Sơn như vũ bão. Thật không thể ngờ, chỉ thấy họ Bạch phát nhẹ tay trái theo chiêu thức Tá Hoa Hiện Phật đã hất gã hắc y lăn kềnh ra đất!

Cũng lúc này Vô Hình Dao Cổ Ung đã bước đến quát lên :

- Mẹ nó! Trên địa phận Kim Gia lâu mà các người dám lộng hành!

Gã họ Bạch quát lên một tiếng như sấm tung mình nhảy về phía Cổ Ung, cất tiếng thóa mạ :

- Lão chết bầm chó hồ đồ! Kim Gia lâu của các người là cái quái gì?

Lúc chân còn chưa chạm đất gã đã tung mười bảy quyền liên hoàn, quyền phong rít lên vù vù trông kinh hồn táng đờm...

Cổ Ung cong chưa chạm đất gã đã tung người, song thủ vung lên hóa giải bằng chiêu Hải đế lão nguyệt những thanh âm binh khí chạm nhau vang lên kinh người, hai bóng người quần lấy nhau khi đỡ, khi gạt nhanh như những chiếc bóng, chớp mắt đã mấy chục chiêu song chưa ai chiếm được ưu thế.

Vô Hình Dao Cổ Ung địa vị ở Kim Gia lâu rất cao, để đảm đương chức vụ Đại bảo đầu, lão phải có bản lĩnh kinh người, không ngờ hôm nay gặp một địch thủ chưa rõ danh tánh mà vẫn có thể cầm chừng ngang ngửa không ngăn được nộ khí xung thiên, lão gầm lên như sấm rền, vọt người lên như một chiếc pháo thăng thiên cao đến hai trượng, từ trên không trung lão loan hấn người xuống, tay búa tay đao vũ lộng thần oai chém xuống tầng tầng lớp lớp ánh sáng bạc thật táng đờm kinh hoàng...

Lão ngoại hiệu Vô Hình Dao, một đao trên tay mà chẳng thấy đao bao giờ chỉ có ánh sáng bạc của đao lấy mạng người. Mười ba thế đao liên hoàn của lão vang lên những âm thanh liên tiếp như một tiếng ngân dài, ánh sáng bạc bao trùm lấy địch nhân...

Gã họ Bạch quả là một cao thủ đời nay, liên tục dùng bộ pháp Túy bát tiên né tránh trong đường tơ kẽ tóc, thế đánh nào cũng chỉ cách gã không quá ba tấc.

Đột nhiên gã họ Bạch lòn xuống trong ánh đao, không biết bằng cách nào trên tay gã đã rút ra một khúc xương có vuốt trông thật đáng sợ.

Từ hình dáng thì có lẽ nay là một khúc xương cánh tay, khúc xương phát ra ánh sáng màu đen ảm đạm, mấy ngón chỉ nhọn hoắt trông như những mũi dao sắc.

Vô Hình Dao Cổ Ung chưa hề thấy qua loại vũ khí này nên lão hơi giật mình, song cũng không chậm trễ tấn công. Họ Bạch lại tránh thêm một chiêu nhanh như điện của Cổ Ung, thân pháp của gã càng thấy kỳ ảo. Gã vũ lộng khúc thiết cốt trên tay trông thủ pháp quá sức kỳ ảo, đồng thời gần giọng :

- Tặc tử, ngươi sẽ biết lợi hại thế nào!

Vô Hình Dao lúc này đã nghĩ ra rằng sự xuất hiện của những nhân vật thần bí này cùng với sự mất tích của Lâu chủ chắc chắn có liên quan. Không chừng trong những chiếc hòm kia chứa những sự bí mật!

Tính hiếu kỳ của con người có lẽ là thiên bẩm, những gì chưa thể xem thì lại càng muốn xem, dù phải thi hành muôn phương ngàn kế cũng phải đạt được mục đích. Huống gì những điều có thể liên quan đến sự mất tích của Lâu chủ!

Lúc này giữa hiện trường đã xảy ra một trường huyết đấu, một chọi một trong cục diện còn cầm cự, chưa bên nào tỏ ra có ưu thế...

Bỗng nhiên từ xa tiếng vó câu dập dồn vọng lại, một bóng câu từ quan đạo lao đến như gió lốc, trên đó là một hắc y đại hán. Gã đến từ phía Tùng Hương trấn chứ không phải từ phía Kim Gia lâu.

Vừa lao đến hiện trường, người trên ngựa đã hô lên :

- Đại bảo đầu! Lạc Đại Hoành tham kiến!

Chỉ nghe thanh âm, Cổ Ung nhận ran gay đó chính là Bài Dao Chùy Giáp Lạc Đại Hoành, song lão lại đang giao đấu quá căng thẳng, cả hai bên đều không dám khinh suất, lão không quay đầu lại chỉ quát lên :

- Đại Hoành! Hãy kiểm tra những chiếc hòm trên lưng ngựa, khẩn cấp!

Lạc Đại Hoành vừa rời yên ngựa, nghe xong mệnh lệnh hô lớn :

- Tuân lệnh!

Chùy và loan đao cầm tay, gã không nhiều lời, tung mình lên không như một con chim bằng chụp lên đàn ngựa, ánh đao loáng lên, những sợi thừng buộc những chiếc hòm bị tiện đứt gọn gàng, hình như những con tuấn mã cũng không hay biết gì cả. Chớp mắt tất cả những chiếc hòm đã bị thanh đao của gã đưa gọn gàng xuống đất, một chuỗi âm thanh do những chiếc rương rơi vang lên đinh tai.

Gã họ Bạch mấy lần định ra tay ngăn cản song đều bị Cổ Ung chặn lại bằng những đòn chí mạng. Ngay lúc này cục diện có phần thay đổi, mười hắc y của Kim Gia lâu đã dồn chín tay áo tro vào giữa. Những người của Kim Gia lâu ai cũng tay búa tay đao, phía bên kia thì toàn là những khúc thiết cốt cầm tay trông rất ngoạn mục...

Chính lúc này, khi những chiếc hòm đã yên vị dưới đất. Lạc Đại Hoành găm lên như hổ rống lập tức mười con chiến mã chạy tán loạn tứ phía rồi gã tung cước đã bay chiếc nắp rương gần nhất, bất giác gã trở mắt kinh ngạc hô hoán lên :

- Đại bảo đầu! Qua đây xem này!

Vô Hình Dao Cổ Ung nghe tiếng hô hoán của Lạc Đại Hoành song lão không thể dừng tay trước một địch thủ quá sức lợi hại. Lão quát lên giận dữ :

- Nhị bảo đầu! Bất luận là gì cũng phải kiểm tra thật kỹ tất cả các chiếc hòm!

Gã họ Bạch vẫn kia những đường thiết cốt vũ bão, thân pháp ma quái của gã vẫn chập chờn giữa hào quang của ánh đao. Lúc này gã vô cùng phấn nộ, quát lên :

- Lũ cẩu trệ các ngươi không còn biết gì đến đạo lý nữa!

Giữa hiện trường khi hai bên đang quyết tử, Lạc Đại Hoành thì triển tuyệt chiêu song cước liên hoàn, chỉ nghe những tiếng “bình, bình” bất tuyệt, mười chiếc nắp hòm đã bị đá văng sang bên!

Và rồi gã sững sờ nhìn vào mười chiếc hòm trống nắp, giây phút hoàn hồn mới gọi lớn :

- Đại bảo đầu! Chỉ toàn xương khô không thôi!

Ngưu Giác Dao và chiếc búa thu lại đột ngột, nhanh như một vì sao xẹt, Cổ Ung tung người nhảy ra khỏi vòng chiến, bóng lão vút qua đầu của các đại hán áo tro, không ai kịp ngăn trở. Nhưng một điều lạ lùng là hình như gã họ Bạch không có ý truy đuổi, gã đứng khoanh tay giữa hiện trường như đã đoán biết điều gì sẽ xảy ra...

Và cũng chính trong thời gian đó, giọng của Cổ Ung quát lên như sấm :

- Tất cả hãy dừng tay, chỉ là một sự hiểu lầm!

Đúng vậy, Cổ Ung chính mắt nhìn thấy trong các hòm chỉ là xương khô, lão nghĩ mình đã nhầm lẫn, song không thể lý giải vì sao chỉ vì những bộ xương khô này mà các đại hán phải vất vả đến vậy. Trong rương không có vật gì có liên quan đến Kim Gia lâu, tất nhiên càng không thể liên quan gì đến sự mất tích của Lâu chủ.

Lúc này phái Kim Gia lâu ba hắc y đại hán bị thụ thương đã được dìu ra ngoài, bốn người phía bên kia trọng thương cũng phải ngồi xuống điều tức, hiển nhiên các người thụ thương đều được đồng bọn băng bó.

Cổ Ung nhìn về phía các đại hán áo tro lộ vẻ ngưng ngùng, giọng khô khan :

- Bằng hữu chúng ta hiểu lầm!

Gã họ Bạch giọng lạnh lùng mai mỉa :

- Hay nhỉ! Nói một câu hiểu lầm thế là phải sạch lỗi lầm sao??

Cổ Ung cười khở :

- Nói rằng hiểu lầm đương nhiên trong đó đã hàm ý nhận lỗi, tranh chấp trong cuộc đời, hiềm khích trong giang hồ chẳng phải chủ yếu là do hiểu lầm gây lên đó sao? Đương nhiên trong đó có khi may khi rủi, hôm nay chúng ta phát hiện sớm cũng là vận may giữa song phương.

Gã họ Bạch ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi lớn tiếng :

- Thật vô sỉ! Đánh người trọng thương lại phá hỏng rương hòm của người khác rồi nói những lời như vậy coi như xong???

Vô Hình Dao không nhẫn nại được nữa gằn giọng :

- Ta đã nói đây là một sự hiểu lầm thì chúng ta không cần lấp liếm. Hơn nữa nếu ngay từ đầu các hạ cho chúng ta biết trong quan tài chứa đầy xương khô thì đâu đến nỗi xảy những điều đáng tiếc như vừa rồi!

Họ Bạch lại la ầm lên :

- Thối lắm! Thối lắm! Chẳng lẽ bọn ngươi còn không biết đến trách nhiệm?

Đừng quên rằng các ngươi tìm đến ta chứ không phải ta tìm đến các ngươi!

Lạc Đại Hoành bỗng nhiên trầm giọng xen vào :

- Mọi cái chúng ta đã xếp đặt lại như cũ, tất nhiên không ai lấy của các ngươi một cái xương nào đâu, mười cái rương đã trở về nguyên dạng, còn gì mà phải nặng lời với nhau nữa?

Vô Hình Dao Cổ Ung cười nhạt :

- Vốn ta muốn làm lại thật kỹ lưỡng, song còn có quá nhiều việc phải làm, lão huynh! Lần sau nếu hữu duyên mà gặp mặt tại hạ sẽ kính rượu để tạ tội!

Dứt lời Cổ Ung phát mạnh tay hô lớn :

- Chúng ta đi!

Người của Kim Gia lâu rút lui như lốc, phút chốc chỉ thấy bụi cát mịt mù, cả vùng trời khuất bóng người.

Điều đáng ngạc nhiên là các đại hán áo tro vẫn đứng nhìn theo bóng đoàn người của Kim Gia lâu khuất dần sau rặng cây, rồi ngửa mặt cười một tràng dài lạnh lùng đắc ý :

- Xem ra kế sách của chúng ta thuận lợi, ta đã nói rồi, Phó bang chủ là bậc kỳ tài cái thế, mưu kế của lão ta bày bố ắt sẽ thành công!

Một gã cao gầy đứng bên cạnh bỗng nhiên xen vào :

- Nghe nói Kim Gia lâu giàu có địch lại cả quốc gia, phen này nếu Phó bang chủ đem người trao đổi, chắc chúng phải đem cả núi vàng đến đổi... ha ha ha....

Theo tiếng cười của gã mọi người đều cười lên vô cùng đắc ý...

* * * * *

Mình khoát một chiếc trường bào màu lục bằng gấm đoạn, lưng thắt dải lụa ngũ sắc, đôi giày bằng da nai lấp lánh những hạt kim cương, tóc búi ngược lui sau, trông Triển Nhược Trần chẳng khác gì thiên tướng giáng phàm trần.

Bấy giờ Triển Nhược Trần đã là Kim Gia lâu Thiếu chủ, thân phận so với ngày xưa khác nhau một trời một vực. Số mệnh của một con người có lẽ do định mệnh đã an bài, nếu như hôm nay Kim Thiếu Cường vẫn còn thì thử hỏi Triển Nhược Trần thân phận sẽ như thế nào! Bất quá thì cũng vang danh giang hồ là một sát thủ mà thôi!

Đương nhiên, trong vai trò mới Triển Nhược Trần đã dấy lên tinh thần hiệp nghĩa, nhờ vậy cứu được Kim Gia lâu một lần tai kiếp và chính Triển Nhược Trần củng cố niềm tin của Kim Gia lâu chủ!

Cũng vì vậy, Nhược Trần đã lưu lại Kim Gia lâu và thay vào chỗ khuyết của Kim Thiếu Cường đồng thời săn sóc Lâu chủ tận tình, xoa dịu nỗi đau của Kim Thần Vô Ngân.

Tất cả chuyện đó xảy ra rất tự nhiên, tự nhiên như là an bài của tạo hóa!

* * * * *

Hiện tại...

Đồ Thủ Triển Nhược Trần đang vượt qua Kim Gia lâu, tiến thẳng lên đỉnh Trường Xuân sơn hiểm trở, từ phụ cận của mộ phần trực hướng chính bắc lao đi.

Trên khuôn mặt xương xương của chàng mang đậm nét đăm chiêu, trong ánh mắt chứa đầy vẻ trầm tư. Trong đầu chàng đang băn khoăn về sự ra đi lạ lùng của Lâu chủ, nay quả là một sự việc nghiêm trọng. Bằng vào cơ trí và võ công của Lâu chủ, kể cả sự lịch duyệt giang hồ của bà đều được liệt vào nhân vật tuyệt đỉnh vô lâm. Thử hỏi cao thủ đời nay còn ai dám vượt râu hùm.

Có thể chăng Lâu chủ phát hiện hành vi của kẻ địch nên vội vàng truy đuổi?

Trước mắt chàng bây giờ là một ngọn đồi đá lởm chởm, một vài cây tùng bách điểm xuyến trên đồi đá hoa cương này tạo nên một quang cảnh hay hay...

Và cũng lúc này, một hán tử xuất hiện giữa lưng chừng đồi đang tu chỉnh một ngôi mộ còn đang mới. Xem hán tử tỏ vẻ cặm cụi với công việc, gã cầm từng cây cỏ xanh non trồng lên nấm mộ. Bên cạnh gã là một chậu nước nay để tưới.

Gã không để ý gì xung quanh, ngay cả Triển Nhược Trần đứng trước phần mộ tự bao giờ mà gã cũng chẳng nhìn lên lấy một lần!

Bằng một giọng êm ái Triển Nhược Trần hỏi :

- Huynh đài! Xin hỏi.....

.... nhàn nhàn cổ tươi, ngược mắt lên nhìn Triển Nhược Trần rồi miễn cưỡng nói :

- Có chuyện gì?

Triển Nhược Trần nhẹ nhàng hỏi :

- Tôi chỉ muốn hỏi thăm một việc.

Hán tử nhìn từ đầu đến chân Triển Nhược Trần nói :

- Chuyện gì? Ta đang rất bận, người muốn biết điều gì???

Triển Nhược Trần nhìn thoáng qua phần mộ mới, rồi đưa tay chỉ về phía sau :

- Tại hạ từ Kim Gia lâu đến...

Hán tử trừng mắt một cái, cắt ngang :

- Ta có hỏi người điều đó đâu? Mặc kệ người từ đâu đến!

Triển Nhược Trần cười lên một tiếng khô khan, nói :

- Ý của tại hạ là tại hạ từ Kim Gia lâu đến để truy tìm một người, nếu như huynh đài nhìn thấy thì có thể...

Hán tử lắc đầu dứt khoát lạnh lùng :

- Ta không gặp một ai qua đây cả, người đừng quấy rầy ta nữa được không?

Triển Nhược Trần nhìn về si si đại đại của gã một thoáng, rồi nhẹ nhàng bước đi...

Triển Nhược Trần vượt qua khỏi tòa đồi bằng đá hoa cương, bóng chàng khuất dần sau rặng cây... bỗng nhiên hán tử kia cười lên một tràng dài như ngáy đại rồi vươn tay chỉ thẳng vào ngôi mộ mới, đắc chí :

- Ta thành công rồi! Chúng ta thành công rồi!... Ha... ha.

Gã vung chưởng quét lên mộ phần, đất cát bay mù mịt, lại cười lên một tràng dài quái dị như quên hết mọi chuyện trên đời :

- Kế hoạch nhỏ cỏ tận gốc của chúng ta nhất định thành công...

- Cái gì gọi là nhỏ cỏ tận gốc? Nhỏ gốc của ai? Phải chăng là Kim Gia lâu?

Giật mình quay đầu lại, hán tử mặt xám như tro tàn, lắp bắp :

- Người... còn chưa đi sao?

- Ta vốn đi rồi nhưng nửa đường quay trở lại!

Hán tử lấy lại bình tĩnh trầm giọng :

- Người còn trở lại làm gì? Ta không quen biết người!

Quả thật vậy, sau khi đi qua bên kia sườn núi, Triển Nhược Trần bí mật quay lại vì cảm thấy gã này có nhiều điểm khả nghi. Đầu tiên là đất để mai táng người chết còn rất nhiều tại sao gã lại chôn trên một nơi toàn đá như thế này?

Quả nhiên khi bí mật quay lại nghe những lời đắc ý của gã chàng cũng đã đoán ra được phần nào...

Triển Nhược Trần bước đến cạnh ngôi mộ trầm giọng :

- Nơi này là Thanh Thạch sơn, tuy cách Kim Gia lâu mười ba dặm, song vẫn là địa bàn của Kim Gia lâu, bằng hữu, mộ phần này chôn ai vậy?

Hán tử chưa kịp mở miệng, Triển Nhược Trần đã tiếp lời :

- Đương nhiên điều này các hạ không nói ta cũng biết. Bây giờ hãy cho ta hay câu nói “nhỏ cỏ tận gốc” là nhằm vào ai vậy?

Hán tử lại lắc đầu chối phăng :

- Ta đâu có nói gì việc ấy, các hạ nghe nhầm rồi!

Cười lên vẫn nhẹ nhàng, Triển Nhược Trần hỏi :

- Đáng tiếc rằng giọng các hạ không nhỏ, mà ta lại chưa phải là cụ già lãng tai!

Hán tử nhìn trừng mắt dữ tợn, nói :

- Đừng lảm lời, ta không nói chuyện với người nữa, cáo từ.

Khuôn mặt Triển Nhược Trần chợt biến đổi lạnh lùng, tay phải thoảng động, áo bào phất phơ, không biết bằng cách nào, trên tay chàng đã xuất hiện một thanh bảo đao. Thanh đao chỉ dài độ thước rưỡi, rộng khoảng độ một bàn tay.

Ánh thép tỏa ra màu xanh ngọc bích không pha tạp như ánh sáng trong xanh của trời xuân, lại giống như màu trắng qua màn sương mỏng, trông sinh động như có linh khí vậy, không nói cũng đã biết đây là một thanh đao chí tôn gia bảo!

Quả danh bất hư truyền! Nó chính là Sương Nguyệt đao.

Tay nắm thanh đao, Triển Nhược Trần trầm giọng nói :

- Ta là một người hiếu kỳ thái quá, đôi khi vì hiếu kỳ ta chẳng chùn tay giết người, đương nhiên có khi chỉ vì lòng hiếu kỳ mà ta phải trả giá rất đắt, bằng hữu, người thấy ta là người tốt hay xấu?

Hán tử cười lên một tràng ha hả rồi nói :

- “Thoại bất đồng tâm bán cú đa”! (nói chuyện không hợp thì nửa câu cũng đã quá nhiều) ta không đồng tâm với người thì không thể nói chuyện, chẳng lẽ người muốn giết hết những kẻ không hợp với mình?

Triển Nhược Trần từ từ bước lại trước mặt hán tử, khuôn mặt gầy nghiêm lại :

- Ta có một biệt hiệu không làm người khác vui tai lắm, giang hồ gọi ta là Đồ Thủ, nói thẳng ra ta là một sát nhân chuyên nghiệp...

Dừng lại một lúc chàng tiếp :

- Đương nhiên, những kẻ ta muốn giết đã không ai còn, là kẻ luôn luôn thắng nên ta mới còn đến hôm nay...

Hán tử lui một bước, vẻ mặt hoang mang nói :

- Người... người là Đồ Thủ Triển Nhược Trần?

Triển Nhược Trần buông từng chữ :

- Không sai! Xem ra người cũng có chút kiến thức, vậy thì hãy nói mau...

Không đợi Triển Nhược Trần dứt câu, hán tử đột ngột cười phá lên :

- Triển Nhược Trần! Người chó vộ đắc ý, tuy rằng người lấy xương máu của tám thân huyết nhục đổi được sự tín nhiệm của Kim bà bà, người đã tạo ra được địa vị Thiếu chủ của Kim Gia lâu nhưng với ta điều ấy có nghĩa gì? Trên giang hồ có nhiều hảo hán chuẩn bị tìm người, người cho rằng...

Triển Nhược Trần lạnh lùng cắt lời :

- Những người muốn tìm ta bao hàm cả người phải không?

Hán tử ngẩng đầu kiêu hãnh nhưng môi mím chặt, răng nghiến trèo trẹo, thấp giọng :

- Đúng vậy! Khi nghe tin người núp dưới bong Kim Gia lâu để tác oai tác quái, ta đã muốn tìm người!

Triển Nhược Trần dừng bước, cất giọng hòa hoãn :

- Thật thế ư? Tại sao ta không nhận ra các hạ?

Gã hán tử đột nhiên mặt sầm lại, trông giống như phán quan bước ra từ miếu thần hoàng hàm răng nghiến chặt, gằn từng tiếng :

- Trên giang hồ rất nhiều người muốn tìm người mà có thể người không biết họ, một số khác thì cả ta và người đều biết rất rõ, chỉ cần người đáng chết thì ai cũng có thể đến tìm người cả.

Gật nhẹ đầu, Triển Nhược Trần nhún vai :

- Đúng! Những điều người nói không chỉ giả tạo, người chết dưới cây Sương Nguyệt đao của ta quá nửa là ta không biết tên tuổi trước khi giết, đương nhiên có một số sau khi giết ta mới biết.

Những lời Triển Nhược Trần vừa nói không phải là giả tạo, Kim Thiếu Cường là một điển hình nếu như lúc ấy chàng biết Kim Thiếu Cường là con độc nhất của Kim bà bà thì dù Kim Thiếu Cường có ngàn vạn lần đáng chết thì chàng cũng hạ thủ lưu tình.

* * * * *

Hiện tại...

Tình huống bây giờ lại khác, bởi vì chàng đang đi tìm tông tích của Kim Gia lâu chủ, trước mắt gã đại hán này tỏ vẻ hết sức thần bí, lòng chàng bần khoăn bao nhiêu câu hỏi, hắn là ai? Hắn đang làm gì? Ngồi mộ chôn giấu điều gì?

Sự cứng rắn chỉ nhất thời, giọng Nhược Trần lại mềm mỏng :

- Những người chết trước mặt các hạ có quan hệ gì không? Nếu không thì có gì để các hạ phải dẫn đo...

Chàng cười lên nhè nhẹ, lại nói :

- Đương nhiên trong khi xuất chiêu ta sẽ biết rõ thân thể và võ công của các hạ, vì lẽ ta không có ý giết nhầm người.

Trùng trùng đôi mắt trắng dã hán tử lại lạnh giọng :

- Ta hiểu! Song lần này không giống những lần giết người trước của ngươi, nếu biết kỹ được thân phận và lai lịch của ta, e rằng Đồ Thủ không còn dám xuất chiêu!

Khuôn mặt Triển Nhược Trần như ẩn sau một làn sương mỏng, chàng nhướng mày :

- Ta chỉ sợ lần này thì có là thần tiên cũng không thể giúp ngươi chiến thắng!

Hán tử không tỏ vẻ lép vế :

- Nhưng có thể làm cho kẻ địch của ta mê muội!

Triển Nhược Trần lại cười lạnh :

- Có thể ta sẽ bị mê muội nhưng thanh đao của ta chẳng bao giờ biết mê muội đâu bằng hữu! Rút vũ khí ra đi!

Hán tử lạng người qua ba bước, loáng lên một cái đã thấy trên tay gã cầm sẵn hai thanh xương khô, chúng toát ra màu xám đen như khuôn mặt gã vậy.

Gã lại nổi lên tròng cười man rợ :

- Triển Nhược Trần! Thiên đường có lối ngươi chẳng đi, Địa Ngục vô môn ngươi lại muốn vào, hôm nay coi như ngươi tận mạng!

Triển Nhược Trần cười nhạt :

- Cũng có thể hôm nay là ngày định mệnh của ta, nhưng trước khi chết cũng phải một phen sinh tử. Cũng như tâm lý của ta trước lúc giết người, tất nhiên các hạ phải dốc toàn lực thi hành ý nguyện. Hãy cố gắng giành lấy quyền sống!

Hán tử đã bắt đầu di động thân hình, trầm giọng :

- Từ lý luận giết người của ngươi, ngươi đã bước vào trường sát thủ mà lòng không một chút nhân tâm!

Triển Nhược Trần nhún vai :

- Không như vậy thì sao giang hồ lại ban tặng cho ta mỹ hiệu Đồ Thủ!

Đột nhiên...

Một bóng xám vút lên không trung ba trượng, như đất bằng nổi sóng gió, một đạo kinh khí ập đến Triển Nhược Trần vừa nhanh vừa mạnh.

51. Chương 51: Nguyệt Sương Dao Anh Hiện, Quét Sạch Cuồng Phong Sa

Chương chưa đến mà kinh phong đã đè nặng đến tức thở, trong trận kinh phong mãnh liệt ấy lại thấp thoáng bóng xám và vô số những bong thiết cốt từ bốn phương tập trung về phía Triển Nhược Trần!

Triển Nhược Trần đứng bình thản, hai tay buông xuống đất, Sương Nguyệt dao ló ra một phần bên dưới cánh tay. Triển Nhược Trần trực tiếp đón đỡ buộc hoàn ảnh của bóng xám phải trở thành thực ảnh. Những bong thiết cốt dày đặc trùn xuống Triển Nhược Trần, đột nhiên xuất hiện năm thân ảnh, trong những luồng sáng khi thực khi hư, hai ảnh điện lạnh lùng xẹt đến. Chỉ thấy Triển Nhược Trần bình thản vung dao, ánh Sương Nguyệt dao đi thẳng vào các luồng sáng hư ảo, ánh hoàn ảo bỗng nhiên thu liễm lại, chỉ nghe hai tiếng “choang” kinh người, thanh thiết cốt của đại hán đã bị Sương Nguyệt dao chém trúng, hư ảnh đã hoàn nguyên, trên cổ của đại hán đã xuất hiện mồ hôi nhỏ giọt.

Triển Nhược Trần nghiêng rằng :

- Thì ra là Cuồng Phong Sa!

Hán tử cười lên cuồng ngạo :

- Triển Nhược Trần, người quả nhiên uyên bác hơn người, đúng như vậy, đó chính là Cuồng Phong Sa người có tin rằng mình có thể tránh được vài chiêu nữa không?

Nhược Trần cười nhạt :

- Nghe nói loại võ công này xuất phát từ sa mạc phía Bắc, các hạ, người từ Đại Mạc đến?

Khuôn mặt xám tro của gã ngược lên lạnh lùng tàn khốc :

- Không sai!

Triển Nhược Trần lại cười nhẹ :

- Đại Mạc Cô Lô bang?

Hán tử thoáng giật mình, gất :

- Triển Nhược Trần, người đã quá lắm lời, Cô Lô bang là cái gì? Lão tử chẳng hiểu người nói điều gì cả?

Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu, nói :

- Chỉ ít người cũng đã thừa nhận đến từ Đại Mạc!

Hán tử đột nhiên quát lên một tiếng như sấm rền, một lần nữa tung mình lên như chiếc pháo thăng thiên, hai tay nắm lấy thanh khô cốt múa lên như cuồng phong chụp xuống đầu Triển Nhược Trần. Những âm thanh véo véo liên tục bắt đoạn nghe đinh tai nhức óc khiến người ta hồn phi phách tán.

Triển Nhược Trần với khuôn mặt như bị đóng băng, thân trên chỉ thấy chao đảo nhẹ nhẹ như quả lắc đu đưa. Tuy chàng di động với biên độ không lớn lắm nhưng với thân pháp kỳ diệu thoát ần, thoát hiện khiến khúc khô cốt của đối phương lúc nào cũng chỉ quét qua người chàng khoảng gang tấc.

Lần thứ hai xuất chiêu không hiệu quả, hán tử đã bắt đầu cảm thấy lo lắng hiện ra nét mặt, bởi lẽ khi gã phát hiện chàng trai gầy gầy trước mặt là người được giang hồ ban tặng mỹ hiệu Đồ Thủ, gã đâu dám khinh địch, khi xuất thủ gã đã vận đủ mười hai thành công lực, không ngờ địch nhân đã dùng tĩnh chế động.

Cuồng Phong Sa mỗi khi xuất chiêu khác nào sa mạc dậy cuồng phong, nhưng nếu gặp cao thủ định tĩnh được, không mê loạn, không bị lung lạc ý nghĩ thì rất khó chế ngự!

Triển Nhược Trần vẫn với khuôn mặt đóng băng nhưng trong ánh mắt đã thoáng nụ cười, vừa quát lên cuồng nộ, hán tử lại một lần nữa vọt mình lên không, giữa chừng gã lại uốn người tung về phía Triển Nhược Trần ba mươi sáu trăm liên hoàn, giữa tiếng áo bào quét trong gió, cuồng phong vẫn rít lên kinh người, gió và cát như đã cuốn lấy người đối phương.

Chiêu thức của đại hán vừa nhanh vừa mạnh khó lường, song thật bất ngờ Triển Nhược Trần vẫn ung dung dùng tĩnh chế động, chàng khua động thanh đao vừa xảo diệu lại vừa chuẩn xác. Trong khoảng thời gian

chớp nhoáng, địch nhân đã dốc hết sức bình sinh để đánh đòn chí mạng nên không thể thay đổi thân pháp. Triển Nhược Trần tung người lên lộn trên không như một con chim ưng sà xuống đầu đối thủ.

Thế công như vũ bão của hán tử tưởng chừng như đã thủ thắng bỗng không tìm thấy địch thủ, gã quát lên một tiếng cuồng nộ, cũng tung mình lộn ngược người lên không bám theo bóng Triển Nhược Trần. Tại không trung trong khoảnh khắc như vậy mà gã cũng thi triển được hai mươi một chiêu thảo liên hoàn. Những âm thanh xé gió nghe thật đinh tai nhức óc, gã đánh toàn đòn chí mạng. Thế thảo đã trùm lấy bóng của Đồ Thủ Triển Nhược Trần trông như chiến thắng đã trong tầm tay. Thế nhưng đối với những tay cao thủ thì gã đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ.

Thứ nhất gã biến thế công lên không trung thì kinh lực đã giảm năm thành, thứ nhì về thời gian gã đã chậm hơn đối phương, thứ ba về không gian gã thấp hơn đối phương, địch nhân lấy tĩnh chế động, gã càng động càng dễ bị tĩnh chế!

Sau những âm thanh vù vù xé gió, người ta nghe thấy thêm một tiếng “choang” rợn người, những hư chiêu trở lại hoàn nguyên. Một bóng xám rơi xuống nặng nề, lão đảo mấy bước rồi ngã ngồi trên mặt đất. Trên mặt đất đã xuất hiện máu tươi từng vũng, tất nhiên từ trên người hán tử chảy xuống!

Triển Nhược Trần thả người nhẹ nhàng như một chiếc lá. Chàng không truy sát địch thủ thậm chí Sương Nguyệt đào cũng đã giấu vào trong tay áo tự bao giờ. Chàng vẫn đứng nhìn địch thủ bình thản như không có chuyện gì xảy ra cả!

Đại hán gặp người tỏ vẻ như đã kiệt sức, trên áo bào màu tro đã bị phá một đường chừng nửa thước, máu trên đó vẫn tiếp tục chảy. Trên khuôn mặt thường lạnh như các âm hồn đã hiện lên sự phẫn nộ và oán độc. Hai tay cầm thiết cốt của gã run lên bần bật, gã rít lên :

- Triển Nhược Trần! Hãy giết ta đi! Hôm nay ngươi có cơ hội lấy mạng của ta, nếu ngươi không tận dụng cơ hội thì về sau sẽ hối hận.

Triển Nhược Trần cười lên nhạt nhẽo :

- Ngươi đừng tiếc cho ta! Ta là người biết tạo ra cơ hội khi thấy cần thiết. Tất nhiên ta có thể tạo ra những cơ hội tốt hơn để giết ngươi.

Lắc lắc chiếc đầu bù xù, hán tử cười quái dị :

- Ta hiểu lời ngươi không phải giả tạo, nhưng nếu như ta vì quyền sinh tồn mà chí mạng ta nghĩ ngươi cũng khó lòng...

Triển Nhược Trần cười, bình thản :

- Vì quyền sinh tồn mà chí mạng là chuyện đương nhiên, nhưng không phải lúc nào vì quyền sinh tồn cũng phải trí mạng cả, đó chỉ là hạ sách trong trường hợp không làm gì khác.

Trên nét mặt tái mét của hán tử bỗng chuyển dần sang sắc tía, gã trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, cây đao của ngươi không những nhanh mà miệng lưỡi của ngươi cũng vô cùng lợi hại. Ngươi chắc chắn phải có điều kiện, nếu không ngươi sẽ không nổi danh Đồ Thủ trên giang hồ. Khuyến ngươi không nên trí mạng thật không giống với tính cách của một sát thủ!

Triển Nhược Trần cười nhẹ, gật gật đầu :

- Đúng như vậy! Trước mắt ta là kẻ thắng trận, không giết ngươi ắt có điều kiện!

Hán tử cười lên lạnh lẽo :

- Ngươi nghĩ rằng ta đã lâm vào cảnh cá nằm trên thớt rồi sao? Triển Nhược Trần ngươi coi chừng lắm lần!

Triển Nhược Trần nhìn thẳng vào hán tử nói :

- Ngươi chẳng lẽ còn bản lãnh gì có thể tự cứu mình trong lúc này!

Dừng một lúc chàng tiếp :

- Nếu đường đao Tiết Giang Đoạn Thủy vừa rồi của ta chỉ đưa thêm nửa thước thì e người hồn đã về địa phủ!

Khuôn mặt của hán tử vẫn không lộ chút cảm xúc, lạnh lẽo buông từng tiếng :

- Cho nên ta mới nói rằng người đã lỗ mất một cơ hội!

Triển Nhược Trần nhếch mép :

- Không phải vậy, cơ hội vẫn còn kéo dài cho đến khi ta biết rõ vì sao từ Đại Mạc xa xôi người lại đến địa giới này!

Hán tử cười lên ngạo mạn :

- Người không nên muốn biết thêm một điều gì! Đó là chuyện viễn vông!

Triển Nhược Trần ngửa mặt lên trời cười ha hả, lạnh lùng :

- Ta có phương pháp để biết những gì ta muốn biết! Các hạ chắc đã từng nghe qua phương pháp “phân cân tiết cốt”? Phương pháp của ta đối với phương pháp “phân cân tiết cốt” còn kinh khủng hơn nhiều lần, nếu cần ta sẽ cho các hạ hay!

Hán tử giọng sắc như dao :

- Người đừng có nằm mơ!

Triển Nhược Trần nhìn vào hai ngón tay của mình :

- Không đau nhưng so với đau còn khổ sở gấp ngàn vạn lần, không ngứa nhưng so với ngứa còn kinh hoàng gấp bội, người hãy tưởng tượng ngàn vạn lần kiến vừa bò vừa cắn vào não bộ của mình.

Khuôn mặt hán tử thoáng bối rối nhưng ngay lập tức mắt phát hung quang :

- Chỉ cần người bước đến đây ta sẽ lôi người cùng xuống địa phủ!

Triển Nhược Trần thốt nhiên cười vang :

- Bằng hữu, giọng lưỡi này ta đã từng nghe qua nhiều lần, có không ít những địch thủ muốn cùng ta “thiên địa đồng thọ” nhưng rồi người thấy đó, đến hôm nay ta vẫn cứ ung dung, mà tất cả họ đều phải chết một cách tàn khốc!

Chàng ngừng một lúc, thoáng một nụ cười, tiếp :

- Đường nhiên từ kinh nhiệm tích lũy được, ta biết phải đối phó như thế nào nên chắc rằng lão huynh khó đạt được ý nguyện!

Tay trái cầm thiết cốt đột nhiên đưa lên, hán tử cười phá lên :

- Triển Nhược Trần! Thành công hay không chắc ta phải chứng minh người mới tin!

Triển Nhược Trần bình tĩnh nói :

- Vậy thì người còn chờ gì nữa, cần hiểu rằng kéo dài thời gian đối với các hạ không có lợi chút nào, càng lúc lượng máu trên người càng mất nhiều, càng kiệt sức!

Hán tử, máu vẫn tiếp tục chảy, áo bào xé rách bày cả vết thương và da thịt, nhưng hình như gã chẳng có cảm giác gì là máu mình đang chảy cả, thậm chí đến liếc mắt nhìn vết thương một lần cũng không thấy.

Thân hình gần như sóng soài trên mặt đất của gã bỗng nhiên lao vọt lên, động tác của hán tử nhanh khủng khiếp, điều lạ lùng là người ta chỉ thấy gã như một ảo ảnh chứ không thấy thân pháp. Bóng xám đã trùm lấy Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần đứng bình chân như vại, không một chút di động, song thủ vũ động như một màn bao bọc xung quanh người của chàng, trông chẳng khác chi một quả cầu bằng lụa lục óng ánh. Chàng như đã biến ra ngàn mắt ngàn tay, cả tứ phía đều không thấy khe hở mà chiêu thức lại tỏa ra khắp nơi. Thoạt nhìn giống như chàng đang thủ thế để chống lại làn mây xám bao bọc nhưng kỳ thực trong chiêu thức kỳ ảo

này lấy thủ làm công. Bóng xám của đối phương như bị xẻ toạc, phút chốc hoan ảnh biến mất, máu lại rơi giọt trên mặt đất.... Đại hán áo tro lại mang thêm trên người một vết thương gần một thước trên lưng. Gã không hề rên rĩ cũng không quát loạn lên, chỉ nghiêng chặt hai hàm răng, thoáng một cái, bỗng một luồng như khói như sương mờ ảo màu tro từ trong thanh thiết cốt của gã phụt ra...

Kinh nghiệm giang hồ đã dày như núi, thoát trông chàng đã biết ngay đây là một loại độc vật kinh người, như một chiếc pháo thăng thiên, thân hình chàng lao vút lên không. Không dám khinh thường, chàng vận hết toàn lực quét song chưởng về phía đối phương. Đám mây màu tro lập tức bị kinh phong đẩy trở lại bao vây lấy gã áo tro. Trên không trung Triển Nhược Trần lộn người nhảy ra khỏi vòng chiến đến ba trượng. Chàng quay lại nhìn đối thủ, chỉ thấy trên người gã phát ra những âm thanh rào rào, chiếc áo tro phút chốc đã tan tành, cơ nhục trên người gã lúc nhúc chảy xuống chẳng khác gì chịu nhục hình, lông tóc không còn chỗ tựa bay phát phơ trong gió, gã gượng nói qua tiếng nấc :

- Triển Nhược Trần..... người.... Không có gì qua được mắt người....!

Nhìn đám mây tro đang từ từ tan ra, Nhược Trần khẽ giật mình, nếu chàng không kinh nghiệm giang hồ thì có lẽ cũng lâm vào tử lộ?

Thân hình của hán tử bây giờ chẳng khác chi một người tuyết đang gặp ánh dương quang chiếu vào, từ từ tan rã, phút chốc người ta chẳng còn nhận ra đâu là xương, đâu là cơ nhục. Đời nay chắc không tìm đâu ra một tử thi như vậy nữa!

Triển Nhược Trần nghiêng răng kèn kẹt, chàng biết rằng không thể moi thêm trên thân thể kia một manh mối nào nữa, bất giác chàng hướng về năm mờ...

Rảo bước quanh năm mờ một vòng, Triển Nhược Trần không phát hiện thấy điều gì khả nghi. Hay là phải từ thi thể trong mộ phần may ra có thể dò ra manh mối? Triển Nhược Trần định ra tay phá tan ngôi mộ nhưng rồi chàng cảm thấy không ổn. Nếu việc này truyền lan trên giang hồ thì còn gì là mặt mũi của Thiếu chủ Kim Gia lâu?

Triển Nhược Trần phóng mắt nhìn xung quanh, chẳng có gì ngoài đá sỏi.

Trời đã gần chính ngọ, chàng nghĩ phải tìm khắp các con đường còn lại may ra có gì mới rồi hãy quay về với Kim Gia lâu! Thế nhưng lại nghĩ những tuyến đường khác do các Hộ pháp của Kim gia truy lùng có thể tìm thấy điều gì khác chẳng.

Nghĩ như vậy nên chàng lập tức quay trở lại, nghĩa mẫu cũng đã trở lại Cửu Xương các rồi cũng nên!

Cuộc sống vốn dĩ không trường tồn vĩnh cửu, chỉ là hư vô, Triển Nhược Trần thường nghĩ như vậy, vì lẽ đó mà chàng đã sớm giao phó sinh mạng của mình cho trời đất. Sống! Không làm điều gì trái với lương tâm, hai cõi âm dương như đã tiếp cận với nhau. Cuộc sống, cái chết trên giang hồ chỉ là tắc gang. Trên nguyên tắc sống của chàng, cứu người thì không trông chờ người báo đáp, giết người cũng không lo người báo oán. Bởi chàng sẵn lòng giết kẻ đáng chết và cứu người đáng sống!

Trời bắt đầu chuyển biến, sắc thái bỗng u trầm hơn, trên sơn đạo thấp thoáng những ánh nắng buồn bã. Rời khỏi ngôi mộ trên chùng năm bảy dặm, đến một rừng liễu xanh, bỗng trong vòm rừng trông như một hang động xanh rì, chàng nhìn thấy một thiếu hiệp không biết đã đứng đó tự bao giờ trông lạnh lùng kiêu hãnh!

Triển Nhược Trần thoát trông đã giật mình bởi lẽ không phải là ai lạ mà là Huyết Hồn Hình Độc Ảnh!

Trên khuôn mặt Triển Nhược Trần lúc này lại thoáng nụ cười, chàng nhẹ bước đến bên rừng liễu, chàng không mở lời, hán tử kia cũng không mở lời!

Cục diện nặng nề như vậy không duy trì lâu.

Miệng Hình Độc Ảnh mấp máy nhẹ :

- Hôm nay trời đẹp thật!

Nhược Trần nhìn lên không trung cười nhẹ :

- Tiếc là trời sắp u ám mất rồi!

Hình Độc Ảnh cũng nhìn lên trời, “à” một tiếng rồi thông thả :

- Trời sinh ra vạn vật, vạn vật lại nuôi dưỡng con người, trời đất thay đổi, con người đương nhiên cũng thay đổi, Triển huynh có hiểu ý của tại hạ chăng?

- Lúc tức thời ta chưa hiểu nhưng qua lời giải bày của nhân huynh vừa rồi ta cũng hiểu được phần nào!

Triển Nhược Trần nói xong lại cười nhẹ.

Hình Độc Ảnh hỏi lại :

- Triển huynh có thể nói ra cho ta nghe được không?

Ảnh mắt Triển Nhược Trần loáng lên như điện, cất giọng khoan hòa :

- Hình nhân huynh! Chúng ta đã hai lần giao thủ, một lần võ một lần văn, lần thứ nhất có sự chứng kiến của Hoàng Vị Lữ Đạo Cường, lần thứ hai thắng bại cũng phân. Hai lần ta nghĩ ít ra cũng phải có một lần nhân huynh chấp nhận không tìm ta phân cao thấp nữa. Nhưng bây giờ ta cũng hiểu thêm rằng đối với những cao thủ tuyệt đỉnh bao giờ cũng muốn chứng minh cho người khác và đương nhiên quan trọng nhất là chứng minh cho mình thấy bản lĩnh, vậy lên sau khi chia tay nhân huynh cũng không cam lòng và lần này lại tìm đến tại hạ!

Hình Độc Ảnh nhìn thẳng Triển Nhược Trần, khuôn mặt trắng xanh chuyển sắc tía nhẹ, giọng nói lạnh lùng tàn khốc :

- Một lời của nhân huynh đã đoàn trúng vẹn toàn, bội phục, bội phục!

Triển Nhược Trần lại cười nhạt lạnh lùng :

- Nhưng lần này ta lại làm cho nhân huynh thất vọng, vì bận việc gấp nên ta không đáp ứng được, nếu nhân huynh thấy không thể giao đấu thì có thể chọn một hôm khác!

Từ từ lắc chiếc đầu, khuôn mặt dài dãi của Hình Độc Ảnh như bao phủ một lớp sương lạnh lùng kiêu ngạo :

- Triển huynh! Xin lượng thứ, tại hạ thật không còn cách nào khác, vì rằng...

Khuôn mặt Triển Nhược Trần vẫn như bị đóng băng :

- Ta không hiểu lời của nhân huynh, chẳng nhẽ nhân huynh tìm đến là theo lệnh của một người khác?

Hình Độc Ảnh khuôn mặt trở lên trầm trọng :

- Không phải là lệnh là ta thực hiện một lời hẹn ước Triển Nhược Trần nhún vai, nói :

- Đồng ý với một lời phó thác ư?... chẳng nhẽ.... Chẳng nhẽ...

Chàng bỗng nghĩ đến quang cảnh lần trước khi gặp gỡ với Hình Độc Ảnh, gã tự miệng nói ra gã là loại người hoàn toàn lấy mình làm trung tâm của vũ trụ, vĩnh viễn như vậy là lúc đó đứng bên cạnh gã còn có một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, chính là ái nữ của Thất Bộ Truy Phong Hoàng Vị, cô ta tên gọi là Hoàng Huyền. Lúc bấy giờ hình như cô ta chàng biểu thị tình cảm gì trên mặt cả, mục quang cũng vô cảm trông như một thạch tượng.

Chàng lại thăm nhủ, khuôn mặt càng lạnh lùng thì thâm tâm bị kích động, Hoàng Huyền lúc đó muốn đoạt được tính mạng của mình nhưng cô ta đã thất vọng!

- Một người kiêu ngạo như Hình Độc Ảnh không quản vạn dặm, không quản hiểm nguy để tỷ đấu với Triển Nhược Trần, trong thiên hạ chỉ có một người có thể sai khiến được điều đó - tất nhiên là ái nữ của Thất Bộ Truy Phong Hoàng Huyền.

Đôi mắt Triển Nhược Trần sáng lóe lên, trong một ý niệm thoáng lên, chàng đã gần như hiểu rõ tất cả. Chàng cười nhạt :

- Hình huynh! Tại hạ xin đường đột hỏi thẳng, lần này huynh nhận lời phó thác chắc có liên quan với Hoàng Huyền phải không?

Ngừng một lúc, chưa thấy Hình Độc Ảnh nói gì, chàng bèn tiếp :

- Trên đời này, ngoại trừ Hoàng Huyền ra, tại hạ không nghĩ ra là ai có thể sai khiến được Hình huynh!

Ngửa mặt lên trời cười ha ha, Hình Độc Ảnh nói :

- Triển huynh, huynh không những võ học trùm đời mà trí tuệ cũng vào hàng nhất đẳng, chuyện gì huynh cũng đoán đúng cả!

Triển Nhược Trần cười nhạt nhẽo :

- Nếu hôm nay Hình huynh nhận lời ủy thác của Hoàng Huyền cô nương, thì trận đấu hôm nay không còn là cuộc tỷ võ thuần túy nữa mà nhân huynh chắc chắn nhận lời lấy chiếc đầu của tại hạ mang về.

Ngẩng đầu lên trời cười lớn, gã ngoảnh lại :

- Ủy thác?... ha ha...

Nhược Trần thoáng ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ không phải? Vậy thì...

- Ta nào có ngại gì mà không nói thẳng, hôm nay Hoàng Huyền đã là hiền nội, ha ha... và tất nhiên Hoàng Vị lão nhân gia là nhạc phụ của tại hạ!

Nhẹ nhàng ôn quyền thi lễ, Triển Nhược Trần cung hỉ :

- Chúc mừng huynh có được một người vị ái thê đẹp như tiên nữ.

Ngừng một lúc chàng nói tiếp :

- Hình huynh thành gia thất là chuyện trọng đại, tại sao hạ không hề hay biết để chúc mừng?

Hình Độc Ảnh cười tủm tỉm :

- Lấy vợ đẹp tất nhiên là điều hạnh phúc song thật ra cũng là chuyện riêng của chúng ta, thiết nghĩ cũng không phải khoa chiêng, gióng trống làm gì, vả lại chuyện cũng xảy ra rồi đấy thôi!

Nét mặt Triển Nhược Trần trở lên căng thẳng :

- Lần này Hình huynh tìm đến chắc là vì cơn thịnh nộ của quý phu nhân?

Điểm một nụ cười, Hình Độc Ảnh nói :

- Đạo vợ chồng là một, lòng phu thê cũng nhất quán, chuyện của nàng đến hôm nay đã thành chuyện của ta, Triển huynh có thấy đúng như vậy không?

Triển Nhược Trần bình thản :

- Đương nhiên là đúng, song có một điều xin huynh đừng quên!

Hình Độc Ảnh hát hàm :

- Chuyện gì?

Triển Nhược Trần chậm rãi :

- Hoàng Huyền vốn là vị hôn thê của Lô Phục Ba, trong sự kiện năm xưa ta phải hạ thủ gã vì không thể làm khác. Từ việc này để luận thị phi phải quấy, chỉ ít ta cũng là người gián tiếp tác thành hôn phối cho huynh và phu nhân. Ta không phải đã làm mối hoàn toàn thì cũng là ông mai một nửa!

Hình Độc Ảnh cười nhạt :

- Nói vậy ta phải tạ ơn nhân huynh mới đúng!

- Ta quyết không có ý đó.

Hình Độc Ảnh giọng âm trầm :

- Huynh đề cập đến Lô Phục Ba là có ý gì?

Triển Nhược Trần không biết nói sao, vội hạ thấp giọng :

- Ta đã nói qua, trước mắt ta rất vội, nếu như nhân huynh không thể quên được cuộc đấu thì có thể hẹn giờ và địa điểm. Triển Nhược Trần ta xem chữ tín nặng bằng non.

Hình Độc Ảnh lắc đầu nhè nhẹ, cười khổ :

- Nếu không đấu hôm nay, ta e không có cơ hội gặp lại Triển huynh.

Nhược Trần cười nhạt :

- Người sợ ta trốn mất hay lâm bạo bệnh đột ngột mà chết?

- Đại danh Đồ thủ trên giang hồ nặng như Thái Sơn, tất nhiên chẳng bao giờ thềm tin, còn như bạo bệnh điều ấy thật khó xảy ra, nhưng cũng có thể...

Ánh mắt Nhược Trần sắc như dao?

- Huynh đã nói ra ắt có nguyên nhân, Triển huynh còn ngại gì mà không nói thẳng ra?

Hình Độc Ảnh lại lắc lắc đầu :

- Triển huynh! Ta chỉ lo rằng trên đời này không tìm ra một người như huynh gọi là kỳ phùng địch thủ để phân cao thấp, hơn nữa cũng là ý của hiền nội, ta đành để Nhất cử lưỡng tiện.

Triển Nhược Trần ngửa mặt lên trời bật cười ha hả :

- Xem ra hôm nay gặp gỡ đối với nhân huynh là một cơ hội tuyệt diệu, phải không?

Hình Độc Ảnh ngửa mặt nhìn xem những đám mây đang lơ lửng phiêu bạt, gã có vẻ khiêm tốn :

- Đúng vậy! Hy vọng Triển huynh không làm cho tại hạ thất vọng!

Trong phút chốc Triển Nhược Trần lại hồi tưởng quá khứ!

Chàng nhớ lại lần được tiên cùng Hình Độc Ảnh tương ngộ.

Hình Độc Ảnh không một chút e dè khi nói lên điều kiện của Hoang Huyền đối với gã!

Và rồi Triển Nhược Trần lại nghĩ đến người thiếu nữ ấy!

Để làm cho Triển Nhược Trần vui, nàng đã thay bộ y phục sắc hồng đào, lúc ấy khuôn mặt của nàng lạnh tựa tuyết sương song không thể nào che lấp được nhan sắc “nhất tiểu thiên kim”.

Hình Độc Ảnh chỉ là một con người, gã cũng không có cách gì để vượt qua cửa ải mỹ nhân.

Địa vị và quyền thổ, vàng bạc và mỹ nhân, trên giang hồ đã bao lần lưu huyết cũng không vì điều gì khác!

Triển Nhật Trần thở dài ngán ngấm, nói :

- Hình huynh! Huynh cự tuyệt yêu cầu của ta sao?

Hình Độc Ảnh vẫn băng giá :

- Ta là người luôn biết nắm lấy cơ hội!

Triển Nhật Trần buông tay thông hai tay, bình tĩnh :

- Hình huynh! Bây giờ ta vẫn mong huynh suy nghĩ lại!

Hình Độc Ảnh với khuôn mặt như băng đá :

- Ta suy nghĩ lâu lắm rồi, thật tình mà nói, lần này đến đây mà ta gạt Hoàng Huyền, ta không nghĩ rằng nàng sẽ cùng ta hòa lại được.

Triển Nhược Trần không biết phải nói năng như thế nào nữa, nghẹn giọng :

- Hình như ngoài cách chấp nhận sự khiêu chiến của Hình huynh, tại hạ không còn cách lựa chọn nào khác!

Gạt nhẹ đầu, Hình Độc Ảnh nhìn quá bên phía Tây, tự nói mà như hướng về ai đó :

- Ta cần phải chiếm lấy tiên cơ, nếu không sẽ ân hận ngàn thu!

Bỗng lúc ấy Triển Nhược Trần sầm mặt lại, nặng nề nói :

- Đợi đã, ta có nhiều điều muốn hỏi huynh!

Hình Độc Ảnh bỗng nhiên như không nhận nại được nữa!

- Triển huynh, đây là lần đối diện với địch nhân mà ta mất nhiều lời nhất! Có lẽ chúng ta không còn gì để nói nữa!

Triển Nhược Trần cũng thoáng vẻ kiêu hãnh :

- Ta cũng không lắm lời đâu :

Nói đoạn chàng bước lên một bước, nét mặt trầm giọng hỏi :

- Hình huynh! Hoàng Huyền..., à không lệnh phu nhân hình như biết rõ Kim Gia lâu đang gặp đại cường địch phải không?

Hình Độc Ảnh cắn môi :

- Đó là chuyện khó nói ra. Ta đã nói với huynh rồi mà!

Triển Nhược Trần nhìn thẳng vào Hình Độc Ảnh, ánh mắt như dao :

- Tại sao không nói ra được? Hình huynh! Ta sẽ vô cùng cảm kích...

Hình Độc Ảnh điểm nhẹ nụ cười khó hiểu :

- Ta quên mất huynh là Kim Gia lâu Thiếu chủ!

Gã ngừng một lúc rồi nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc, huynh đã vang danh trên giang hồ là Đồ Thủ, nên bất kể huynh giết người vì chính nghĩa hay phi nghĩa cũng đã kết quả nhiều ân oán. Kim Gia lâu tuy thế lực rất mạnh, hùng cứ cả vùng Liêu Bắc, song ta, cho rằng cũng không thể che chở cho huynh mãi được. Không phải chỉ như thế, lần này ta e rằng Kim Gia lâu khó tránh được tai kiếp.

Triển Nhược Trần tỏ vẻ kinh ngạc :

- Hình huynh! Hình như huynh nắm rất rõ nội tình!

Hình Độc Ảnh lắc đầu :

- Huynh nên biết rằng ta là người lấy mình làm trung tâm, khi biết qua sự tình đã lập tình tìm đến huynh!

- Đối phương là ai? Ta đã nghĩ người đó đủ làm cho Hình huynh kinh ngạc và lo sợ, nếu không...

Hình Độc Ảnh cười nhạt :

- Trên đời này thử hỏi còn ai đủ làm cho Hình Độc Ảnh này lo sợ, nhưng ta không phủ nhận thế lực của đối phương khó có thể xem thường!

Gã lắc nhẹ đầu rồi tiếp :

- Chắc Triển huynh còn nhớ người đã từng hoành hành Tây Thù - Tào Thiên Hinh Vưu Nô Nô?

Triển Nhược Trần thoáng giật mình :

- Là lão yêu bà đó ư?

Hình Độc Ảnh chậm rãi :

- Vưu Nô Nô thực chất không đáng sợ, điều khiến người ta khó lường là Vưu bà bà tại vịn vào một bang phái khách có tổ chức vô cùng to lớn, chính là Cô Lâu bang ở Đại Mạc Triển Nhược Trần lặng im không nói gì, trên thần sắc chàng lộ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo chàng nhìn thẳng vào khuôn mặt không biểu lộ tình cảm gì của Hình Độc Ảnh...

Hình Độc Ảnh hít một hơi dài rồi tiếp lời :

- Cô Lâu bang ở đại mạc có bao nhiêu môn đồ, trên giang hồ này có lẽ không ai biết rõ, nếu một ngày mà họ ra tay, ta nghĩ rằng chắc là đại họa cho võ lâm, hơn nữa họ sẽ không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào. Cho nên...

Triển Nhược Trần lạnh lùng cắt ngang :

- Cho nên huynh sợ mất cơ hội thể hiện tài năng của mình trước mặt hiền thê mà nhanh chân tìm đến trước nhất!

Lại một lần nữa lắc đầu, Hình Độc Ảnh nói :

- Ta không phải là người nhanh chân nhất, Triển huynh vừa rồi không phải là huynh đã đụng độ với nhân vật ở Cô Lâu bang đó sao!

Triển Nhật Trần lại cười nhạt :

- Hình huynh đã chứng kiến tất cả?

Gật nhẹ đầu, Hình Độc Ảnh nói :

- Đúng vậy! Hơn nữa ta cũng biết rõ người đó!

Triển Nhật Trần tỏ vẻ phấn khởi :

- Thì ra huynh biết hắn là ai?

Hình Độc Ảnh đáp không cần suy nghĩ :

- Hắn tên gọi là Thường Đông, huynh trưởng của nó tên gọi là Trường Hạ, cả hai trực thuộc Âm Phong Đại Ty Hình đường của Đại Mạc Cô Lâu bang, huynh đệ gã phụ trách chức vụ Phó ty hình.

Thấy Triển Nhược Trần không nói gì, gã tiếp :

- Triển huynh! Huynh còn muốn biết điều gì nữa?

Ôm quyền cảm tạ. Nhược Trần nói :

- Đủ rồi! Những tin tức Hình huynh vừa cung cấp có giá trị khó thể lường, Triển mỗ vô cùng cảm tạ!

Hình Độc Ảnh thoáng vẻ lạnh lùng :

- Vậy chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

Nhược Trần hai tay buông thông, nhìn thẳng mặt đối phương gật đầu nhẹ, Tà áo gấm bay phất phơ, mái tóc tung bay trong gió, trông chàng lạnh lùng tàn khốc như một vị phán quan!

Hình Độc Ảnh đứng cách đó một trượng, trên khuôn mặt dài dài không che giấu được ngạo khí, Trong đôi mắt hiện lên những sợi tơ huyết đỏ thắm u mịch trông như những loại độc trùng khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mắt!

Trời đất càng trở lên u ám, không khí có vẻ lạnh lùng, như côi u minh!

Không khí chết chóc bao trùm hiện trường...

Không thấy song cước của Hình Độc Ảnh di động, không biết bằng thân pháp gì gã đã vút tới trước mặt Triển Nhược Trần, quả là những cao thủ đời nay, người tĩnh như mặt hồ thu, người động thì như ba đào. Trong thế phát công của Hình Độc Ảnh chỉ thấy hoan ảnh chớp chờn, ánh sáng rực vàng loang loáng như điện, khi ẩn khi hiện, khi tiêu khi trường, thật là công pháp tối cao trong võ học!

Không một chút khinh thường địch thủ, Triển Nhược Trần đứng vững như thái sơn, cổ tay lật ngửa, vận công tối thượng, ánh sáng xing quanh tay chàng lập tức dần dần cháy rực sáng như một quả cầu băng giá, tất cả lập trung nghinh tiếp chùm sáng vàng của đối phương...

Ầm ầm... mấy tiếng nổ kinh người vang lên chát chúa, những âm thanh rào rào bất tuyệt,... khi đã cắt đã tan đi. Triển Nhược Trần vẫn đứng yên vị tạ trường không xê dịch, nét mặt cũng đã trở về nguyên địa, song thân hình đã nghiêng về một phía.

Nghiêng mặt nhìn về phía Triển Nhược Trần lạnh lẽo, trên gương mặt của Hình Độc Ảnh bao phủ một mànng hắc khí, ẩn bên trong là tử khí nghịch xung. Đôi mắt gã từ từ nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần như đang tìm kiếm một bộ vị nào để dễ bề hạ thủ!

Sắc lực của chiếc cấm bào không có gió mà tự nhiên phồng lên, chứng tỏ chàng đã vận nội công tới thượng. Chàng mím môi nhìn thẳng vào khuôn mặt đối thủ, đôi mắt như muốn chọc thủng đồng tử của đối phương.

Đột nhiên, Hình Độc Ảnh phi người lên cao đến ba trượng, đang lúc người khác còn chưa phân được hư thật thế nào, chiếc vòng Tuyên Mệnh Hoàn của gã đã thi triển mười ba chiêu huyền ảo hướng Triển Nhược Trần chụp xuống. Thế công của gã đã trùm hết mọi đường tiến thủ của đối phương...

Sương Nguyệt đao đã rút ra từ bao giờ, lệnh đao vung lên thành vòng ánh sáng xanh xuyên suốt vào trong chùm sáng của đối phương. Một lần nữa không trung lại vang lên những tiếng nổ khủng khiếp nhưng nghe như có tiết tấu âm thanh hẳn hoi. Trong khoảng thời gian chớp mắt ấy thực chất Sương Nguyệt đao và vòng Tuyên Mệnh hoàn đã chạm vào nhau mười chín lần!

Ánh sáng như chợt biến mất cùng một lúc với tiếng chạm binh khí kinh người, quang cảnh trở về vẻ tĩnh mịch...

Hai cao thủ tuyệt đỉnh đứng bất động nhìn nhau lạnh lùng, không gian vắng lặng lạ thường...

Một lần nữa Hình Độc Ảnh xuất thủ trước, lần này gã tỏ vẻ thận trọng hơn, tay trái cầm Quy Đồng Kính đưa lên như nguyệt lạc sông tây giang, tay trái cầm Tuyên Mệnh hoàn từ từ bắt chéo lại!

Triển Nhược Trần thân hình bất động, đột nhiên ánh Sương Nguyệt đao sáng lóe lên, ánh xanh lại trùm lên tầng tầng lớp lớp, tiếng chàng vọng đến như tiếng của âm hồn đòi nợ :

- Thiên Canh Nhẫn!

Lập tức ngàn ngàn ánh xanh hội tụ lại một điểm, ánh xanh lại sáng lóe lao vút đi như tia chớp buổi giông trời!

Hình Độc Ảnh vận toàn lực xuất chiêu Địa Sát Chỉ bao phủ toàn thân như một bức tường bất khả xâm phạm. Thế nhưng có lẽ chậm mất một bước, một tiếng “choang” kinh thiên động địa, những tia sáng biến mất, một tia máu phọt ra, người ta thấy Hình Độc Ảnh ngồi phịch xuống bên vũng máu cổ chân gã không ngừng phun máu tươi...

Triển Nhược Trần từ từ đáp xuống như một chiếc lá cách đó hai trượng chàng ngoảnh đầu nhìn lại...

Hình Độc Ảnh vô cùng bi phẫn, nói :

- Triển huynh! Người đã hạ thủ nương tình! Chiêu Thiên Canh Nhẫn cần phải đánh chính diện huynh đã di lệch xuống phía dưới, chiêu Địa Sát Chỉ không thể...

Nhược Trần cười nhẹ :

- Chiêu thức của chúng ta tương đồng, song về phương diện sử dụng ta có phần công phu

Hình Độc Ảnh cười khổ :

- Ta cũng chẳng bao giờ tranh tài với Triển huynh nữa!

Vừa dứt câu nói bỗng gã nắm Tuyên Mệnh hoàn nhằm thẳng vào đầu mình đánh xuống!

Như đã đoán được ý định tự sát của gã, thanh Sương Nguyệt đao như một làn sét xanh lè đánh vào Tuyên Mệnh hoàn đã bị đánh bay khỏi tay Hình Độc Ảnh!

Hình Độc Ảnh đôi mắt đỏ ngầu, giọng u ám :

- Triển huynh sao huynh ngăn cản ta?

Nhược Trần cười nhẹ :

- Hình huynh! Nếu huynh đứng đối địch với ta trong lập trường thì ta không cần huynh làm gì, đằng này lại còn là đồng đạo võ lâm. Trên tinh thần thương võ, ta không thể không thương thế của huynh không đến nỗi nào, cần gì phải...

Hình Độc Ảnh trầm giọng :

- Ta cũng nói qua với huynh, quan trọng hơn thế cả là thanh danh, hơn cả mạng sống của ta đó là Hoàng Huyền. Nếu biết ta bại dưới tay người thì nàng sẽ đau đớn đến chừng nào!

Bước đến bên cạnh Hình Độc Ảnh, Triển Nhược Trần từ từ ngồi xuống bên cạnh. Thoạt giống như một đôi bạn thâm giao! Võ nhẹ vai Hình Độc Ảnh, chàng nói :

- Hình huynh! Trước khi nói mong huynh mở lượng hải hà!

- Có điều gì huynh cứ nói thẳng!

Nhược Trần cười nhẹ :

- Hình huynh lần này tìm ta phải đến hơn một nửa là tác động của Hoàng Huyền?

Hình Độc Ảnh lạnh băng :

- Vì chiêu Thiên Canh Nhẫn của huynh, tình mẫu muốn lãnh giáo Nhược Trần kiên trì :

- Nhưng phải có sự kích động của Hoàng Huyền?

Gã vẫn lạnh lùng :

- Cho nên ta không còn thiết sống để làm gì! Mặt mũi nào mà nhìn Hoàng Huyền!

Nhược Trần lắc đầu :

- Ta nghĩ Hoàng Huyền kết hôn với huynh là có mục đích, nàng muốn huynh vì nàng mà xả thân, ta thấy huynh trả một giá quá đắt!

Hình Độc Ảnh cười khở :

- Thì ít ra nàng cũng trao thân cho ta!

Nhược Trần bĩu môi :

- Ngoài chuyện đó ra huynh còn thấy nàng làm gì đáng để cho huynh sẵn sàng thí mạng!

- Huynh cứ khẳng khẳng là ta bị Hoàng Huyền lợi dụng sao?

Triển Nhược Trần từ từ đứng dậy, một tay vịn lấy cành cây, quay đầu lại :

- Ta chưa dám xác định, nhưng ta có linh cảm như vậy!

Nói đoạn chàng nhảy vọt lên cao, vung đao chặt một đoạn cây, nhảy xuống bên Hình Độc Ảnh, ôn tồn :

- Hình huynh, phân tích lại những chuyện đã qua ta đã hiểu. Thôi huynh cố gắng dùng đoạn cây này giống như một thanh gậy.

Đón lấy cây gậy song gã vẫn chưa chịu đứng dậy, lạnh lùng hỏi :

- Sao huynh không nói rõ ý huynh luôn đi!

Nhược Trần thoáng suy nghĩ nói :

- Hình huynh đã thụ thương, có thể chính tại nơi này để thử tấm lòng của hiền thê, nếu nàng thật long yêu thương huynh nàng sẽ vô cùng lo lắng và thận trọng băng bó vết thương cho huynh, nếu không...

- Nếu không thì sao?

- Nếu không như vậy thì huynh tự sát nơi này há chẳng oan uổng lắm sao?

Thanh âm của câu nói còn chưa dứt hẳn thì chàng đã phi thân ra xa hơn năm trượng.

Hình Độc Ảnh nhìn theo bong của Triển Nhược Trần về bán tín bán nghi...

Gã chợt lâm bầm :

- Ta thua rồi! Thua về tất cả mọi mặt!

Huyết Hồn Hình Độc Ảnh thất thểu trên đường sơn đạo, đối với một sát thủ quen giết người và tại đấu trường thì thất trận có nghĩa là không còn đất dung thân....

Những câu nói của Triển Nhược Trần trước khi đi vãn vang vọng trong đầu gã, khiến gã như đã quên đi máu tươi đang mình đang chảy. Vinh quang và kiêu hãnh như đã rời bỏ gã tự bao giờ. Gã còn phải sống để chứng minh một điều Hoàng Huyền nói với gã như thế nào?

Giữa lưng chừng ngọn núi, một ngôi mộ mới khi ẩn khi hiện. Gã nhìn lại quá khứ lòng lại đau nhói....

Chợt gã giật mình quay lại vì cảm thấy sau lưng có người, thật quả có hai bong người xuất hiện phía trước ngôi mộ. Một bóng hồng một bóng lam, gã chợt nhói lên vì bóng hồng không ai khác chính là Hoàng Huyền và bóng lam là nhạc phụ của gã :

Hoàng Vị người lừng danh giang hồ là Thất Bộ Truy Phong.

Phía bên kia, cha con của Hoàng Vị là gia tăng cước bộ lao đến.

- Chính là chàng Hình Độc Ảnh!

Chống cây gậy ngay trên sơn đạo. Hình Độc Ảnh nhìn về phía Hoàng Huyền mặt không biểu lộ gì hết cả, trên khuôn mặt dài dài những thớ thịt rung rung...

Hoàng Huyền kinh ngạc :

- Độc Ảnh! Chàng làm sao vậy!

Hình Độc Ảnh vẫn không mở lời,... đột nhiên, Hoàng Huyền kêu lên :

- Máu! Trời ơi máu ở chân chàng đang chảy!

Hình Độc Ảnh vẫn im lặng!

Hoàng Vị cúi đầu nhìn xuống xem xét rồi trầm giọng :

- Kẻ nào có thể đả thương người? Triển Nhược Trần ư?

Hình Độc Ảnh không chịu trả lời, nét mặt như tê dại nhưng vẫn lạnh lùng kiêu hãnh.

Hoàng Huyền thét lên lạnh lạnh :

- Triển Nhược Trần! Nhất định là hắn!

Nét mặt nàng biểu lộ vẻ oán độc :

- Độc Ảnh! Thiếp muốn chàng lấy đầu gã họ Triển để củng cố địa vị của chàng trên võ lâm, hơn nữa giúp thiếp trả mối huyết hải thâm cừu, song chàng nên bàn qua với thiếp vì thiếp là người kề môi áp vai kề của chàng!

Mặt vẫn băng giá, Hình Độc Ảnh đáp :

- Những chuyện như vậy ta phải tự mình giải quyết định, tự ta đến tự ta đi!

Hoàng Huyền tỏ vẻ giận dữ :

- Nhưng chàng phải biết đó là Đồ Thủ Triển Nhược Trần!

- Họ Triển ấy sao hả?

Hoàng Huyền giận quá thét lạnh lạnh :

- Thiếp không muốn trở thành một thiếu phụ!

Hoàng Vị vẫn cho rằng đó là một chuyện của hai vợ chồng nên không tiện xen vào chỉ trầm giọng :

- Thôi đừng nói nữa, trước hãy xem xét vết thương cho Hình Độc Ảnh rồi hãy hay!

Hình Độc Ảnh cười nhạt :

- Đã tàn phế rồi!

Hoàng Huyền hươ tay loạn lên, lấp bắp :

- Chàng... chàng...

Hình Độc Ảnh lại nhẹ nhàng :

- Ta đã là sát thủ trên giang hồ, những lần gần đây kể thêm bao nhiêu là thù hận. Cũng vì quyền sống và hơn nữa để nâng khối sớm thành quả phụ, bây giờ ta sẽ tìm một nơi nào đó để mai danh ẩn tích!

Vừa dứt câu gã nặng nề quay gót.

Hoàng Vị bỗng vươn tay ra :

- Hiền tể!

Hoàng Huyền hướng về phía thân phụ, vội vã :

- Cha cha, hãy gọi chàng lại! Chàng đã nói là sẽ làm!

Hoàng Vị gọi thêm câu cuối cùng với âm thanh rất cao, Hình Độc Ảnh nghe như kim chích vào trong lòng song chàng vẫn nghiêng răng cất bước. Lòng sát thủ cũng tê tái vì dấu sao nàng vẫn là vợ của gã!

Gió núi vẫn quét vào rừng sâu... gió thổi bạt những ngọn lá úa tàn...

Gió vẫn thổi rất mặt người lữ khách, tà áo khách bay phất phơ... song ngọn gió vô tình không thổi đi nỗi lòng u uất mà lữ khách đang nghĩ...

Hình Độc Ảnh dạo quanh một vòng trên sơn đạo, gã ngược nhìn trời mây bất giác thở dài, thật là nỗi lòng anh hùng mặt lộ!

Lúc này gã lại quay lại đứng vào nơi chiếc mộ mới nơi mà tay Phó đường chủ của Cô Lâu bang vừa bỏ mạng. Thi thể của gã Lâu Bang không còn hình người nữa. Trên nấm mồ lác đác những nhánh cỏ non mới mọc trông càng thêm thương âm đạm!

Rảo quanh ngôi mộ một vòng, gã bỗng nhiên bò lên ngôi mộ dùng tay bới loạn cả lên, miệng thì lẩm bẩm :

- Lão huynh! Hình Độc Ảnh này không muốn phải chết lạnh lòng nơi hoang dã, đành phải mượn đỡ chiếc quan tài này của nhân huynh!

Một chốc chiếc quan tài hiện ra, gã nhìn lên trời cất tiếng cười một tràng dài thêm lương :

- Tất cả đều là không! Vinh quang, tình ái ta Hình Độc Ảnh đã từng ném trải qua, ôi thật là phù vân!

Gã thóa mạ một câu nữa rồi dung kinh lực bật nắp quan tài.

“Ủa” - Gã giật mình kêu lên rồi ngẩn người nhìn vào quan tài trống mắt há mồm không nói được câu nào!

52. Chương 52: Anh Hùng Lừng Bốn Bể, Thống Khổ Trước Mỹ Nhân

Gã giật mình là phải, trong quan tài chỉ đầy xương khô!

Gã ngửa mặt nhìn trời mây, hoàng hôn đã sau núi!

Trong khoảnh khắc gã quyết định dứt khoát ôm tất cả xương quan tài ra ngoài. Đến khi trước quan tài trống không, gã lại ngửa mặt lên cười quái dị rồi không do dự nhảy vào trong chiếc quan tài. Gã còn sửa soạn y trang áo mào rất cẩn thận, khuôn mặt lạnh lùng thêm thiết...

Tay phải gã cầm lên chiếc Tuyệt Mệnh hoàn, tay trái gã cầm chiếc Qui Đồng Kính đan chéo vào nhau ngay ngắn...

Bỗng nhiên, từ trên lưng chừng núi một bóng người lao đến như một cơn lốc.

Phút chốc đã hiện ra rõ trước mắt một kẻ theo một tiếng quát như sấm :

- Đợi đã!

Hình Độc Ảnh quay đầu nhìn lên, người mới đến chợt thở dài :

- Quả nhiên là nhân huynh!

Thì ra người mới đến chính là Triển Nhược Trần. Chàng vốn đã đi khá xa bỗng chàng nhìn lại thấy xa xa có đến ba bóng người thoát đầu chàng nghĩ rằng là đồng bọn của Cô Lâu bang nên lập tức quay lại. Lúc chàng đến chừng nửa dặm mới nhận ra là Huyết Hồn Hình Độc Ảnh.

Triển Nhược Trần cảm thấy nghi hoặc trong lòng, hai người đã đi rồi kia là ai? Tại sao Hình Độc Ảnh lại ném tất cả những gì trong quan tài ra ngoài? Vì vậy chàng phải gia cước bộ. Bây giờ thì chàng đã hiểu được phần nào mọi chuyện!

Triển Nhược Trần khoát tay lia lịa, nói ra :

- Hình huynh hãy đợi đã, ngàn lần không nên làm như vậy!

Hình Độc Ảnh nhìn lên Triển Nhược Trần khuôn mặt gã lạnh băng :

- Triển Nhược Trần! Ta chẳng bao giờ nghe người nói nữa, hãy tránh ra!

Đứng thẳng người, buông thông tay bên cạnh ngôi mộ, Nhược Trần cũng lạnh lùng :

- Hình Độc Ảnh! Ta muốn xem khí phách của người đó thôi!

- Nhược Trần, người muốn làm nhục ta ư?

Nhược Trần dịu giọng :

- Dù là hắc đạo hay là bạch đạo trên giang hồ bao giờ cũng xem chúng ta là người có nghĩa khí, Hình huynh! Ta là người nữ đi làm nhục huynh sao?

Dừng một lúc chàng nói tiếp :

- Giữa chúng ta dù đối đầu nhưng cũng có thể gọi là thâm tình, huynh đừng vì phần nộ nhất thời mà rũ bỏ tất cả!

Hình Độc Ảnh nhướng mày :

- Đúng, ta cũng nghĩ như vậy song từ khi ta chấp nhận tình cảm của Hoàng Tuyên....

Nói tới đó gã lại nhớ đến lúc gặp Hoàng Tuyên sau khi thụ thương, nàng không an ủi gì gã trái lại hình như chỉ tỏ vẻ phần nộ vì tâm nguyện không thành. Một hiền thê làm sao có thái độ như vậy?

Gã không muốn nói lại điều đó với ai cả, cúi đầu đau đớn...

Triển Nhược Trần vươn tay ra, nhẹ nhàng :

- Hình huynh! Đứng dậy thôi!

Hình Độc Ảnh không đưa tay, gã nhìn sang bên không nói năng gì!

Nhược Trần lại thấp giọng :

- Hình huynh! Ta thấy hình như lúc này đến ba người, hai người kia là...

Hình Độc Ảnh trừng mắt hung dữ :

- Đừng hỏi nữa, người đi ngay đi!

Triển Nhược Trần thoáng chần động :

- Chẳng nhẽ hai người kia là Hoàng Tuyên và thân phụ cô ta!

Hình Độc Ảnh đau đớn :

- Đừng đề cập đến họ nữa!

Triển Nhược Trần thở dài :

- Hình huynh! Xin bỏ lỗi!

Hình Độc Ảnh nhìn vào vết thương, hai mắt đỏ ngầu nghiêng rặng :

- Lúc ta phát hiện Hoàng Tuyên không thực lòng, ta hận không cam tâm giết chết nàng, trong một thoáng suy nghĩ nhất thời chợt hiểu một điều.

Triển Nhược Trần không nói gì, chàng quỳ xuống quan tài nhìn thẳng vào Hình Độc Ảnh.

Vẫn với khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo, Hình Độc Ảnh tiếp :

- Hoàng Tuyên đã trao thân nàng cho ta mục đích là muốn ta lấy mạng của ngươi, Triển huynh! Huynh nên biết một điều, ta là sát thủ Huyết Hồn. Người ta thường dùng vàng bạc để thuê sát thủ nhưng Hoàng Tuyên thì lại không dùng vàng bạc để thuê ta, nàng đã dùng chính tấm thân của nàng. Ta đã nhận lấy, tuy rằng nàng không thực sự yêu thương vì đây chỉ là một cuộc mua bán. Ta đã thất bại Nhược Trần, ta lấy gì để đền bù cho nàng nếu không là chính mạng của ta!

Đột nhiên Triển Nhược Trần ngẩng mặt lên trời cười vang lên và đứng vụt dậy, đáp lời :

- Hình Độc Ảnh! Huynh thật là có nghĩa khí, song tại sao huynh không nghĩ rằng nàng vì lợi dụng huynh? Đúng vậy! Một sát thủ khi đã nhận lời người khác nếu một ngày thất bại chắc hẳn phải lấy chính mạng mình bồi lại, nhưng là huynh Huyết Hồn Hình Độc Ảnh, có bao giờ tiền bạc có thể sai khiến được huynh đâu? Sao bây giờ chỉ có một Hoàng Tuyên là đủ trói buộc cả cuộc đời huynh vậy? Hình huynh! Đại trượng phu sá gì nhi nữ hướng hồ nàng Hoàng Tuyên đối với huynh chỉ là một tình cảm giả mạo?

Chàng dừng một lúc rồi tiếp :

- Nếu bây giờ huynh chết đi thì thật là oan uổng!

Từ từ đứng dậy bước ra khỏi quan tài, gã nói :

- Ta hiểu ý của Triển Huynh!

Triển Nhược Trần lại bật lên cười ha hả :

- Hình huynh! Cảm ơn huynh đã hiểu! Bây giờ ta chỉ muốn mời huynh về Kim Gia lâu để điều trị thương thế! Xin huynh vui lòng!

- Kim Gia lâu vốn là chốn bồng lai tiên cảnh, đáng tiếc là ta biết đến còn quá ít, không thể cùng Triển huynh đồng hành, thôi hẹn ngày sau sẽ cùng huynh tái ngộ!

Nhược Trần cười nói :

- Lời của huynh không sai, ngày sau tại hạ chuẩn bị nghênh tiếp.

Hình Độc Ảnh chống cây gậy đứng dậy cười khổ :

- Nếu ta về Kim Gia lâu dưỡng thương, Hoàng Tuyên có thể tìm ta để đòi mạng, thôi ta đã có chỗ để đi, huynh đừng bận lòng thêm nữa!

Gã vùng gậy bước đi, bỗng gậy gõ vào chiếc xương khô dưới vang lên một âm thanh rất lạ tai!

Triển Nhược Trần cau mày, cảm vội thanh xương khô bắt gặp ồ lên một tiếng :

- Đúc bằng sắt! Đây là...

Hình Độc Ảnh cũng vô cùng ngạc nhiên, gã vơ vội những khúc xương tán loạn trên mặt đất, trong đó có hơn nửa là đúc bằng sắt những khúc có móng vuốt phát ra một ánh hàn quang lạnh lẽo- hiển nhiên là có chất kịch độc!

Triển Nhược Trần phản nộ :

- Quả nhiên là có người của Đại Mạc Cô Lâu bang đã đến! Chúng dám tiềm nhập vào địa phận của Kim Gia lâu, thật quá quái!

Hình Độc Ảnh nhìn xung quanh rồi bĩu môi nói :

- Là kiệt tác của Triển huynh đó ư?

Nhược Trần lắc đầu :

- Ta chỉ đã thương gã, còn gã chết chính là do độc vật mà gã tự phóng ra!

Hình Độc Ảnh ngồi phịch xuống đất, Triển Nhược Trần giúp gã rắc thuốc vào vết thương và băng bó rất nhanh nhưng vẫn cẩn thận. Gã lại nhìn những khúc xương trên mặt đất, nói :

- Ta đề nghị huynh mang những khúc xương này về Kim Gia lâu nhắc nhở mọi người!

Gã nặng nề đứng dậy, tiếp :

- Thanh sơn không đổi giang thủy còn trường lưu, chúng ta sau này hẳn có ngày tương kiến.

Dứt lời không đợi Triển Nhược Trần đáp lời gì gã quay mình bước đi.

Nhược Trần nhìn theo bóng gã cười cảm thông!

Chàng cúi xuống kiểm tra những khúc xương rơi vãi trên mặt đất, quả thật là những vũ khí được đúc bằng sắt rất tinh xảo!

Lòng chàng lại nghĩ về sự an nguy của nghĩa mẫu, hy vọng rằng nghĩa mẫu truy kích hung thủ. Nếu không thì...

Khi Triển Nhược Trần quay lại Kim Gia lâu thì trời đã tối, Kim Gia Lâu đèn đuốc sáng rực. Trong đại sảnh, ngoài Thân Vô Kỵ, Kim Thúc Nghĩa và vợ chồng Đoàn Lương, Thân Vô Mộ và chị em của Vô Cầu, cùng Thi Gia Gia còn có đầy đủ các Hộ pháp của Kim gia!

Nên biết rằng thân thể của Kim Gia lâu vùng Liêu Bắc có thể nói là tối cao, họ vẫn ho phong hoá vũ trên trường Hắc đạo. Tổ chức của Kim Gia lâu vô cùng cẩn mật, thượng hạ phân định, quy củ rạch ròi. Từ lúc Nhị đương gia mưu phản thất bại, Kim Gia lâu cũng đã tổn thương thanh khí không nhỏ. Lôi, Diệu, Nguyệt, Tinh bốn cấp và hai mươi bốn vị bảo hầu đã tử thương một nửa. Qua sự trùng hưng của Lâu chủ Kim Thân Vô Ngân, Kim Gia đã được bổ khuyết đầy đủ song thường khi phần lớn được điều phái ở vùng ngoài. Mỗi nơi đều có tổ chức hẳn hoi, mỗi người lại có nhiệm vụ rõ ràng! Cho nên để ứng phó kịp thời với các sự cố trong Kim gia, thực chất chỉ có Long Bất Vệ là đầy đủ!

Bấy giờ...

Triển Nhược Trần đang bước vào đại sảnh của Kim gia, mọi người thấy khúc khô cốt trên tay chàng đều bật lên những tiếng kinh ngạc!

Đầu tiên Vô Hình Dao Cổ Ung bước vội tới nói :

- Thì ra Thiếu chủ cũng đã gặp loại binh khí này.

Triển Nhược Trần ngạc nhiên :

- Các tuyến truy kích đều về cả rồi hả? Các vị có phát hiện điều gì không?

Vô Hình Dao Cổ Ung vội bước lên trên kể lại mọi chuyện lão đã gặp tại Tùng Hương trấn, ngày sau đó là lão Biện Tử Vụ Hoành Đạt, Bát Quái Tăng Tú Hùng, Nguyễn Nhi... đều tường thuật mọi chuyện quái dị họ đã gặp!

Triển Nhược Trần cũng đem toàn bộ câu chuyện của mình kể lại tường tận, ngồi trên chiếc ghế Kim Bối, Đại cử công Thân Vô Kỵ có vẻ kỳ quái hỏi :

- Nhược Trần! Đại Mạc Cô Lâu bang là môn phái nào mà ta chưa hề nghe qua?

Nhược Trần giọng trầm trọng :

- Thật tình chưa ai hoàn toàn hiểu rõ về họ, chỉ biết một điều là họ là một môn phái rất lớn, môn hạ rất tinh nhuệ, nhân tài và cao thủ cũng không ít, võ công thì vô cùng quái dị và đặc biệt rất giỏi sử dụng độc!

Bên kia, Kim Thúc Nghĩa run giọng :

- Đã hơn một ngày rồi, chắc phải cho người báo cho Nhị đương gia hay!

Nhị đương gia của Kim gia lâu hôm nay là Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ.

Vốn là Nhị đương gia Đơn Thận cùng với Ngũ đương gia Hưởng Cảm mưu phản thất bại, hai người tử chiến, cả Đương gia Đơn Kính cũng bỏ mạng.

Kim Thân Vô Ngân đã đưa Phan Đắc Thọ lên làm Nhị đương gia. Thường thì Phan Đắc Thọ làm Tổng quản ở bên ngoài, lão phụ trách việc kinh thương và điều hành nhân mã. Phải biết rằng việc buôn bán của Kim Gia lâu vô cùng quy mô, hầu như tất cả các mặt hàng của hắc bạch lương đạo đều có sự giám sát của người Kim gia. Trước đây là do đến hai vị Đương gia phụ trách, hôm nay tất cả chỉ tập trung vào trên người của Phan Đắc Thọ. Tất nhiên là vô cùng bận rộn!

Lúc này Phan Đắc Thọ chưa hề biết đến sự mất tích của Lâu chủ, đương nhiên cần cho lão biết.

Thế nhưng Triển Nhược Trần nhìn khúc xương trên bàn lắc đầu nói :

- Nhị đương gia, thân mang trọng trách, trước khi chưa xác định chắc chắn tông tích của Lâu chủ thì khoan làm cho lão phân tâm!

Thân Vô Kỵ gật đầu :

- Đúng! Nhân mã của chúng ta không thiếu, trước hết phải điều tra rõ Lâu chủ đi đường nào, nhớ ra Lâu chủ truy tìm tông tích hung thủ giết Kim Phúc thì sao?

Thi Gia Gia có vẻ hoang mang :

- Phải làm thế nào đây Nhược Trần trầm giọng :

- Từ nay trở đi, các nơi của Kim Gia lâu phải gia tăng phòng vệ nghiêm mật.

Mọi người mệt trọn ngày hôm nay, bây giờ nghỉ sớm...

- Ngày mai có lẽ sẽ có tin tức của Lâu chủ!

Thân Vô Cầu bước tới đến gần Triển Nhược Trần, thấp giọng :

- Chúng ta không tiếp tục tìm kiếm sao Nhược Trần lắc đầu, vươn tay nắm lấy khúc xương trên bàn, nói :

- Chúng ta không nên khinh động nữa, có thể lấy bất biến để đối ứng với vạn biến!

Kim Thân Vô Ngân mất tích đã hai ngày!

Hai ngày đằng đẵng tựa như hai năm, người của Kim Gia lâu cấp hoảng chẳng khác gì kiến bò trong chảo nóng, kể cả Triển Nhược Trần cũng vậy.

Kim Gia lâu ngoài việc phái người đi canh giữ phòng bị các nơi ra, còn cho người đi cấp báo cho Nhị đương gia Ô Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ biết tin về tin Lâu chủ mất tích.

* * * * *

Lúc này.

Toán người thứ nhất của Kim Gia lâu từ Hồ Đầu trấn sau khi hay tin vội quay về, do Đại bảo đầu cấp chữ Điện là Uyên Ương Cước Vũ Lục và Nhị bảo đầu Đại Hồng Lâu Hạ Minh dẫn đầu mười lăm huynh đệ trên đường trở về Kim Gia lâu.

Bọn họ đi trên sơn đạo khúc khuỷu ngoằn ngoèo, một bên là suối róc rách trong cang thêm hoang vu thanh vắng.

Sơn đạo chạy luồn lách trong cánh rừng tùng. Từ phía bên kia cánh rừng chợt có tiếng vó ngựa và tiếng người từ từ tiến lại!

Bọn Vũ Lục sắp tiến ra khỏi cánh rừng, bỗng nghe những tiếng xào xạc phát ra tứ phía. Có một toán đại hán áo tro đột ngột xuất hiện từ tứ phía, vây lấy người của Kim Gia lâu ở trong rừng tùm.

Một đại hán áo tro cất cao giọng nói với đồng bọn :

- Các huynh đệ, nghênh tiếp Đông Phong đường chủ!

Bọn đại hán áo tro sắc mặt người nào cũng lạnh lẽo, cùng ứng thanh :

- Cung nghinh Đường chủ.

Đột nhiên, những chiếc đầu lâu trong tay bọn đại hán áo tro gõ vào nhau phát ra những tiếng leng keng. Liền sau đó, từ trong rừng rậm xuất hiện ba người.

Người đi đầu là một nữ nhân có sắc mặt trắng xanh, tay phải cầm Khô Cốt trảo, tay trái cầm chiếc đầu lâu, người cô ta trông lạnh lùng tựa như một khối băng.

Theo sau cô ta là hai gã đại hán, hình tướng quỷ quái trên tay mỗi người nắm một chiếc xương khô có hình thù kỳ dị, trên mũi của xương khô có gắn một đầu người, trông thật ghê rợn!

Uyên Ương Cước Vũ Lục quay sang nhìn Đại Hồng Lâu Hạ Minh đang ngồi trên ngựa, cất giọng cười hắc hắc nói :

- Lão nhị, từ đâu chui ra bọn quỷ quái chẳng có mũi người này?

Hạ Minh nhìn quanh một vòng, cười tiếp lời :

- Lão đại, lão chó quên gần đây có một bãi mồ hoang, tôi thấy họ đúng là yêu ma quỷ quái từ đó chui ra!

Vũ Lục lắc mạnh đầu cãi lại :

- Ban ngày thế này làm sao có quỷ được? Không phải, không phải!

- Không phải quỷ cũng là yêu, lẽ nào...

Thanh âm nghe có phần chối tai, nữ nhân đứng bên kia cất giọng cười quỷ quái lên tiếng :

- Nói rất được, nói rất đúng, bọn ta không quỷ thì yêu, hi hi....

Cô ta bỗng trợn ngược đôi mắt đầy phẫn nộ, mặt lạnh như băng, lườm giọng :

- Dù là quỷ, cũng phải uống máu quỷ, là yêu ắt sẽ rách da yêu!

Nói xong cô ta ngẩng đầu cười một tràng dài.

Vũ Lục ánh mắt rực lên như hai làn điện chiếu nhìn đối phương, lớn tiếng :

- Cô nương chớ hù dọa người. Người đầu uống máu rách da được ai, bọn ta cũng không phải là ngọn đèn trước gió. Trên địa phận của Kim Gia lâu mấy mươi năm nay chưa có bất cứ người nào đến đây quấy rối, như hôm nay đột nhiên chui ra lũ yêu tặc ba phần người bảy phần quỷ các người, nghĩ rằng ắt có mưu đồ gì, nói nghe xem, bọn người thuộc môn phái nào?

Nữ nhân cất giọng cười quỷ quái, đưa chiếc đầu lâu trên tay lên, hô :

- Đại Mạc Cô Lâu bang vạn tuế!

Vừa dứt lời, bọn đại hán áo tro đứng vây quanh tứ phía cùng hô lớn :

- Đại Mạc Cô Lâu bang vạn tuế, vạn tuế!

Vị nữ nhân hiện nụ cười mãn ý, ném ánh mắt nhìn Uyên Ương Cước Vũ Lục, hỏi :

- Đại Mạc Khô Lâu bang người đã nghe nói qua rồi chứ?

Vũ Lục lạnh lùng trả lời :

- Là cái thứ gì!

Đại Hồng Lâu Hạ Minh cười hắc hắc xen lời :

- Thì ra là đồng bạn với người chết!

Vị nữ nhân nét mặt vẫn không hề có biểu hiện gì, nhếch môi nói :

- Các người quá sai lầm! Cô Lâu bang ta không phải là đồng bạn với người chết, nghĩ xem cũng biết, người chết rồi làm sao kết bạn được?

Giọng cô ta càng lạnh lùng hơn :

- Bọn ta chuyên đi sang lập danh môn đại phái của người chết.

Cô ta nhấn mạnh giọng hơn :

- Nghe rõ rồi chứ, chuyên đi chế tạo người chết...

Vũ Lục nói giọng giận dữ :

- Người bò đến địa phận Kim Gia lâu để chế tạo người chết sao?

Vị nữ nhân nhìn thẳng vào mặt Vũ Lục nói giọng ngạo nghễ :

- Các người từ Hồ Đầu trấn quay về, vậy người có lẽ chính là Đại bảo đầu Uyên Ương Cước Vũ Lục cấp chữ Lôi của Kim Gia lâu chẳng?

Vũ Lục giật thót trong long quát :

- Quỷ quái, bọn người nhận ra ta sao?

Vị nữ nhân sấn bước lên một bước, lạnh giọng :

- Người lại quên là bọn ta chuyên đi chế tạo người chết rồi sao? Đã muốn chế tạo người chết, trước khi hành sự cần sắp đặt ổn thỏa, xem xét kỹ thời gian địa điểm và đối tượng...

Cô ta nhìn sang Hạ Minh đang ngồi lặng thinh trên ngựa, nói tiếp :

- Người luôn cận kề bên Vũ Lục, có lẽ chính Đại Hồng Lâu Hạ Minh chứ gì?

Hạ Minh lên tiếng :

- Không sai! Người cũng có ý muốn đem ta chế tạo thành người chết luôn sao? Yêu nữ kia!

Vị nữ nhân cười nhạt phán một câu :

- Đương nhiên!

Giọng nói kiên định rắn chắc như đinh đóng cột.

Vũ Lục cơ nhục trên mặt giật giật liên tục, liếc xéo mắt nhìn vị nữ nhân, ngẫm nghĩ trong lòng: cô ta nhiều lắm chỉ độ hai bốn hai năm tuổi, xem khẩu khí của cô ta dường như có địa vị rất cao trong Đại Mạc Khô Lâu bang. Cô ta là ai? Cần phải tra hỏi mới được!

Nghĩ vậy, lão ta liền cất giọng :

- Co nương, vừa rồi nghe thuộc hạ của người xưng người là Đông Phong đường chủ?

Vị nữ nhân gật đầu trả lời :

- Không sai!

Vũ Lục đưa tay vuốt chòm râu dưới cằm, hỏi tiếp :

- Phương danh của cô nương là...

- Bồn nương là Bộ Tiểu Kiều!

Cô ta quay lại chỉ vào hai gã trung niên đại hán cao to đứng phía sau, nói tiếp :

- Đây là hai vị Phó đường chủ của ta, một vị có tên Bác Bì Lão Tử Hồ Hiên nổi danh ở vùng Mạc Bắc; vị kia là Triệu Cẩm, được người ở quan ải xưng là Phóng Huyết Cuồng Sinh.

Bộ Tiểu Kiều quay lại bảo :

- Người của Kim Gia lâu hung ác ngang tàng, hai vị qua giáo huấn cho họ vài chiêu.

Hạ Minh hầm hầm tức giận chỉ thẳng vào mặt Bộ Tiểu Kiều, quát :

- Các người giỡn mặt bọn ta, lại dám tiếp chiến với bọn ta hả? Người...

Bộ Tiểu Kiều quay phắt đầu lại, giận dữ ngắt lời :

- Hay muốn độ chiêu Âm Dương trảo của ta. Các người nếu kể cả cửa ải của hai vị Phó đường chủ cũng không qua nổi, thì khỏi phải nói năng với bọn Đường chủ

Hạ Minh rống lên một tiếng như sấm rền, bay người khỏi ngựa, ngọn trường thương bằng sắt trong tay vạch lên những vòng tròn, lao lao vút người nhằm đánh vào Bộ Tiểu Kiều.

Bộ Tiểu Kiều chẳng thèm quay đầu lại, nhẹ bước đi về phái bờ rừng.

Một tiếng quát như hổ gầm vang lên từ sau lưng Bộ Tiểu Kiều, binh khí bằng chiếc thương có gắn đầu lâu của Bác Bì Lão Tử Hồ Hiên vung lên, giống như một quả chùy đón đánh ngọn trường thương của Hạ Minh. Ánh mắt di chuyển liên tục nhìn theo những vòng sang từ ngọn trường thương của đối phương gây lên, chiếc xương trên tay gã phát lên những tiếng kêu kỳ quái, chiếc đầu lâu tựa như quả chùy khi cứng khi mềm quật vào đối phương.

Chỉ trong nháy mắt, hai người lao vào cuộc chiến khốc liệt!

Lúc này Vũ Lục đã xuống ngựa, bảo bọn thuộc hạ :

- Các huynh đệ, chuẩn bị làm thịt bọn chúng!

Mười lăm tay hắc y đại hán trong long thâm hiểu, trên lưng mười lăm con ngựa chở toàn vật phẩm của Kim Gia lâu dùng trong cả quý và có cả vàng bạc, mệnh lệnh của Đại bảo đầu thực ra chính là muốn tập trung binh lực bảo hộ những thứ trên lưng ngựa.

Vì thế, mười lăm tay tuấn mã liền chụm lại một chỗ, bọn hắc y đại hán chắn giữ chặn trước đầu ngựa, búa và đoản đao đều đã cầm sẵn ở tay, chuẩn bị quyết chiến.

Phóng Huyết Cuồng Sinh Triệu Cẩm nhảy người về phía Vũ Lục, cười giọng quái gở nói :

- Vũ đại bảo đầu, hôm nay sợ rằng các người không một ai sống sót!

Dứt lời, gã ta bay người lên không trung, chiếc đầu lâu trong tay đánh bổ xuống trên đầu đối phương với một lực mạnh kinh hồn.

Vũ Lục song cước liên hoàn xoay chuyển, hai thanh đoản đao xé gió vung lên, Triệu Cẩm người chưa đáp xuống đất, chiếc đầu lâu từ trên không vụt nhanh vào mặt đối phương, kèm theo một đạo hàn phong lạnh lạnh!

Vũ Lục sà chân xoay nhanh người, miệng kêu lên :

- Hảo chiêu!

Cặp đoản đao trên tay lão vút nhanh, keng... binh khí của song phương xán nhau phát lên một tiếng kêu chất chúa, kèm theo những vệt sang xanh lè.

Vũ Lục kinh ngạc buột miệng thốt lên :

- Thì ra chiếc xương khô trên tay người là làm bằng sắt!

Triệu Cẩm hoa chiếc đầu lâu, rít qua kẽ răng :

- Kim Gia lâu từ nay trở đi bắt đầu lâm vào con đường hủy diệt bại vong.

Lão tiểu tử kia các người khó thoát khỏi đại kiếp đã chủ định, chết không có nơi gởi gắm xương tàn!

Vũ Lục song cước liên hoàn xoay chuyển ba mươi hai cước, miệng quát lớn :

- Tên cuồng ngạo kia, mở to mắt ra để nhìn thử ai bại vong.

Lão phát tay trái mấy cái, hai thanh đoản đao bay vút ra, Triệu Cẩm chưa biến đổi chiêu thức, hai vật sang đã xệt tới trước mặt. Nhanh như chớp, gã ta hươi nhanh chiếc đầu lâu, hai tiếng keng keng khô khốc vang lên, hai thanh đoản đao đã găm gọn vào trong tròng mắt của chiếc đầu lâu.

Phía bên kia, Hạ Minh đang giáp chiến với Hồ Hiên, nghe tiếng động khác lạ liền gọi lớn :

- Đại bảo đầu, lão có sao không?

Vũ Lục vừa đối phó với Triệu Cẩm vừa nghiêng răng nói :

- Ta không sao, người chớ phân tâm.

Trong lúc Hạ Minh cất tiếng gọi Bạc Bì Lão Tử Hồ Hiên lợi dụng sơ hở này, liền tung một đòn đánh vào người đối phương. Hạ Minh tức tốc quật ngược ngọn Trương thương chống trả keng một tiếng, hóa giải được một chiêu của đối phương, không ngờ lại nghe bốp một tiếng, chiếc đầu lâu trên tay Hồ Hiên đã bật trở lại đánh tạt ngang qua đầu Hạ Minh, lão ta xây xẩm mặt mày, hai dòng máu tươi từ mũi chảy ra...

Bị ném đòn của đối phương, Hạ Minh điên tiết rống lên như một con mãnh thú :

- Các huynh đệ Kim Gia lâu, ra tay quyết tử!

Mười lăm tay hắc y đại hán nghe vậy liền vung đao búa xông lên chém. Bỏ vào bọn thuộc hạ của Bộ Tiểu Kiều.

Từ trong rừng tùng, Bộ Tiểu Kiều cười lạnh lạnh vung tay, lập tức có một toán đại hán áo tro lao ra sắp chiến với người của Kim Gia lâu, tiếng binh khí sập vào nhau chan chát, đương trường trở nên hỗn loạn.

Uyên Ương Cước Vũ Lục nhìn cuộc diện mà long đầy lo hoảng, thầm nghĩ “Địch nhân tuyệt đối không chỉ có mấy người đó, xung quanh nơi này có thể còn nhiều người ẩn nấp chưa lộ diện”.

Tiếng quát tháo ầm ĩ, tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngừng, máu tươi chảy tràn trên mặt đất, nhuộm cả lên cành cây, ngọn cỏ.

Hạ Minh mặt đầy máu, kêu cuồng lên :

- Đại bảo đầu, hôm nay tung tích đã hiện, chúng ta nhanh quay về bẩm báo với Lâu chủ về tin tức này mới được!

Hạ Minh và Vũ Lục chỉ biết Kim Gia lâu có cấp sự chứ hoàn toàn không biết Lâu chủ Kim Thân Vô Ngấn đã mất tích mấy ngày.

Vũ Lục đang giao đấu với Triệu Cẩm nghe vậy liền hô :

- Hạ Minh thoái nhanh! Tức tốc đưa tin này đến Kim Gia lâu.

Hạ Minh gọi lớn :

- Không, để tiểu đệ chặn hậu cho Đại bảo đầu, nhanh!

Vũ Lục quát :

- Đây là mệnh lệnh, Hạ Minh, người dám trái lệnh sao? Đi nhanh!

Đột nhiên, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên, Âm Dương Trảo Bộ Tiểu Kiều không biết tự lúc nào đã xuất hiện giữa đấu trường. Cô ta trầm giọng :

- Các người hôm nay đừng mong trốn thoát!

Dứt lời, thân hình hình kiều diễm đã bay vọt lên không trung, chiếc đầu lâu trên tay trái cô ta đánh quật vào Song Nhân phủ trên tay Vũ Lục, chiếc xương đầy móng vuốt trên tay phải cô ta vung nhanh đến độ quỷ thần chẳng hay, toạc một cái, kèm theo một dòng máu bắn vọt ra, vai trái của Vũ Lục đã bị rạch một đường, máu đỏ chảy ra ướt đầm cả áo.

Bộ Tiểu Kiều cất giọng cười khanh khách...

- Độc! - Vũ Lục thất thanh kêu lên!

Phía bên kia, Hạ Minh đã gọi lớn :

- Thoái nhanh, Đại bảo đầu!

Ngọn trường thương trong tay vút lên, Hạ Minh đã thoát người lao đến bên cạnh Vũ Lục, thấy Vũ Lục sắc mặt tái sạm đi, hai chân đứng không vững. Hạ Minh chẳng kịp suy nghĩ gì thêm, quát một tiếng quét ngang một ngọn trường thương, trong lúc địch nhân dạt lùi trở lại, lão ôm xốc Vũ Lục nhảy phốc lên ngựa, hô lớn :

- Thoái!

Lão giật mạnh dây cương, hét một tiếng, con tuấn mã phóng đi như bay.

Từ phía sau giọng của Bộ Tiểu Kiều cất lên :

- Chớ truy đuổi, mục đích của chúng ta là giữ những phẩm vật này, đi thu thập những thứ đó rồi tính.

Ở gần đó còn có năm tay hắc y đại hán đang tử chiến, thấy hai vị Bảo đầu trốn thoát, họ không hề có ý chạy trốn, cùng dốc lực ngăn chặn địch nhân muốn đuổi theo.

Trong lúc này, Hồ Hiên và Triệu Cẩm chậm rãi bước tới.

Triệu Cẩm nói với Hồ Hiên với giọng phẫn nộ :

- Lão Hồ, chúng ta bắt năm tên này lột da hăn ra!

Hồ Hiên chợt lấy trong lòng ra hai ngọn tiểu đao, cười gằn tiếp lời :

- Lão Triệu, hãy xem ta!

Gã bay người lên cao hai trượng, từ trên không bẻ ngoặt hướng nhắm lao xuống trên đầu một gã hắc y đại hán.

Một tiếng rú kinh hoàng vang lên, đỉnh đầu của gã hắc y đại hán máu và não phun ra, gã ngã gục chết ngay tại chỗ.

Bốn tay hắc y đại hán còn lại thấy đồng bọn chết, cơn nộ khí xung ngược lên, một tên trong bọn quát lớn :

- Lũ độc ác vô nhân tính!

Bộ Tiểu Kiều cất giọng cười cuồng ngạo nói :

- Người của Kim Gia lâu cũng biết nói đến nhân tính sao?

Cô ta sấn bước đến gần nói tiếp :

- Từng nghe các người lộng hành ở Liêu Bắc, nắm quyền cả hắc bạch lưỡng đạo, khiến cho Tử Anh đội, Tam Long hội, thậm chí cả Thái lão bà ở Tây Thùy đều bị các người bức hiếp phải bỏ đi. Cô Lâu bang ta nhìn không quen hành vi của các người, bởi vậy mới...

Triệu Cẩm cao giọng :

- Bộ đường chủ đi nói với loại tiểu tốt vô danh đó làm gì, giết phứt đi cho rảnh mắt!

Bộ Tiểu Kiều quay người bước đi nói :

- Ta tặng bọn hăn cho các vị đấy!

Triệu Cẩm và Hồ Hiên cất giọng cười man rợ, cùng lao vút người lên...

Bốn tay hắc y đại hán đã nhào người xuống, chết càng thảm thương hơn gã đại hán vừa rồi.

Bây giờ...

Bộ Tiểu Kiều bước đi rất nhanh, Hồ Hiên và Triệu Cẩm tùy tùng đi theo sau, chỉ trong nháy mắt cả ba bong người đều mất hút trong rừng cây.

Hai mươi bảy tên đại hán áo tro cũng chỉ còn bảy người không bị thương, ngoài số tử vong ra, những người thụ thương được vội vã đưa vào mất dạng trong rừng.

Mười lăm con tuần mã chở phẩm vật của Kim Gia lâu, bị tiếng quát tháo làm kinh hoảng đã chạy mất vào rừng, không biết đi hướng nào. Đường trường trở nên vắng lặng thê lương!

Từ điểm của gã họ Đoạn cách Tunnel Hương trấn không xa, bên ngoài vắng vẻ lạnh lùng, còn bên trong Đoạn điểm chủ không thấy đâu cả kể cả hai tên tiểu nhị cũng không biết đi đâu.

Cửa tử điểm vẫn mở, cửa đã mở, bên trong đương nhiên có người.

Không sai, bên ba chiếc bàn tròn lớn trong tử điểm, có hai bàn đang ngồi độ hai mươi vị quái nhân áo tro.

Chỉ có chiếc bàn ở giữa đang để không, tuy chưa có người ngồi nhưng trên bàn đã dọn sẵn bảy đôi bát đĩa, như đang đợi khách nhân đến là đưa thức ăn lên.

Ngay lúc này, một đoàn người ngựa gồm Nhị bảo đầu Áo Chưởng Nghiêm Hóa. Thiết Đầu Nghê Dững và Sách Mệnh Phán Trình Thiên Lý cấp chữ Tinh của Kim Gia lâu, dẫn bốn tay thuộc hạ đến dừng lại trước tử điểm.

Các Bảo đầu cấp chữ Tinh và những thuộc hạ phụ trách việc kinh thương buôn bán trong phạm vi bốn trăm dặm về phía Đông bắc của Kim Gia lâu, trong sáu vị Bảo đầu trừ Lão Biện Tử Vu Hoàn Đạt thường túc trực ở Trường Xuân sơn ra, năm vị Bảo đầu còn lại đều được phân bố đi các nơi để cai quản việc kinh thương của Kim Gia lâu.

Khi nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp của Kim Gia lâu, cũng là lúc Nhị bảo đầu Nghiêm Hóa và Tam bảo đầu Nghê Dững đang áp tải hai chiếc rương đựng nhân sâm quý giá.

Mệnh lệnh đó được đích thân Tứ bảo đầu Sách Mệnh Phán Trình Thiên Lý đến báo, vì thế Nghiêm Hóa lập tức dẫn mấy huynh đệ tùy tùng vội vã trở về Trường Xuân sơn.

Lúc này, bảy con tuần mã đứng sánh vai nhau trước sân, một hắc y đại hán cất cao giọng gọi Đoạn điểm chủ :

- Lão Đoạn lùn, lão Đoạn!

Không có tiếng trả lời, cũng chẳng có ai bước ra cả.

Trình Thiên Lý quay lại nhìn Nghê Dững, nói giọng ngạc nhiên :

- Kỳ quái thật, lão Đoạn đi đâu nhỉ?

Thiết Đầu Nghê Dững ngẩng cao đầu nói :

- Kể cả mấy tên tiểu nhị cũng không thấy ra!

Nghiêm Hóa có ý cảnh giác, trầm giọng bảo bốn tên thuộc hạ :

- Các người chớ vào, cẩn thận canh giữ hai chiếc rương này!

Bốn hắc y đại hán nghe vậy liền rút Song Nhãn phủ ra đứng giữ bên lưng ngựa, Nghiêm Hóa bảo Trình Thiên Lý :

- Bước vào xem thử, điểm môn mở lại không thấy người, nhất định có phát sinh chuyện gì đây!

Trình Thiên Lý gật đầu, bước về phía sau, tay phải thọc lui sau lưng ấn trên Song Nhãn phủ Trình Thiên Lý vừa bước lên bậc thềm, vội khựng người lại, nghe một trung niên đại hán áo tro từ bên trong nói với đồng bọn, như là mật hiệu :

- Các huynh đệ đón gió gì?

Tiếng đáp lại đều rầm rập vang lên :

- Bắc Phong!

Giọng của gã trung niên đại hán tiếp tục vang lên :

- Cung nghinh Bắc Phong đường chủ!

Bọn đại hán áo đen ngồi ở hai bên bàn đồng loạt đứng dậy cung kính đáp lại :

- Cung nghinh Đường chủ!

Tiếp đó, những tiếng kêu leng keng vang lên, khiến người ta nghe phải sởn gai ốc!

Trình Thiên Lý đang bước lên bậc thềm định quay đầu lại, chợt nghe từ trên thềm có tiếng cười ha hả nói :

- Bằng hữu, Đường chủ bọn tôi cung hầu các vị đã lâu!

Trình Thiên Lý quay đầu trừng mắt hỏi :

- Người là ai?

Người đứng trên thềm, trên mặt có một vết đao, bồi nụ cười đáp lại :

- Tại hạ tính Bạch!

Trình Thiên Lý trầm giọng :

- Làm gì?

Gã họ Bạch chính là người đã cùng gây chiến với Cổ Ung và Lạc Đại Hoành vào hôm trước, bây giờ gã ta dẫn đầu đoàn nhân mã chờ theo những chiếc hòm gỗ, bị Cổ Ung tra xét...

Bây giờ, gã tính Bạch dẫn huynh đệ đợi ở nơi này, rõ ràng là có mưu tính trước, mục đích đương nhiên là nhằm công kích vào quân cứu viện của Kim Gia lâu!

Gã tính Bạch cười quỷ quyệt, cất giọng :

- Bằng hữu, các hạ bất tất phải nôn nóng, nhanh mời những vị kia cùng vào đây, lẽ nào các người giờ này lại chưa đói sao?

Trình Thiên Lý hừ một tiếng, quay người bước trở lại.

Gã tính Bạch cười hắc hắc mấy tiếng rồi bước vào trong tửu điểm.

Trình Thiên Lý bước đến đứng cạnh bên Nghiêm Hóa, nhỏ giọng :

- Nhị bảo đầu đoán đúng, trong tửu điểm đang có trò quỷ gì!

Nghiêm Hóa trầm giọng hỏi :

- Người vừa rồi là ai?

Trình Thiên Lý nhìn về phía cửa trả lời :

- Hắn ta tính Bạch, tuy nhiên... tiểu đệ thấy bên trong ngồi đầy người, khoảng hơn hai mươi tên.

Nghê Dũng nói xen vào :

- Vừa rồi bọn chúng hò hét gì vậy?

Trình Thiên Lý nhú mày trả lời :

- Hình như nghênh tiếp Đường chủ của họ.

Nghiêm Hóa vùng tay nói :

- Vào xem bọn hắn là cái thứ gì? Ta không tin trên địa phận của Kim Gia lâu này lại có người dám đến đây tạo phản.

Ba người cùng tiến về phía cửa, tiếng bước chân kêu lộc cộc.

Bên trong tửu điểm lại trầm tĩnh lạ thường, người ngồi đầy phòng, nhưng kể cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Nghiêm Hóa đứng ở trước cửa, đôi mắt báo chiếu nhìn vào bên trong, không sai, ngoài hai chiếc bàn hai bên có những đại hán áo tro ngồi ra, chiếc bàn chình giữa quả nhiên không có người ngồi. Bảy đôi bát đĩa được đặt rất ngay ngắn, ghế cũng được kéo sẵn ra, chính là đang đợi người ngồi vào.

Nghê Dững chợt cất cao giọng gọi :

- Đoạn điểm chủ, người chết đâu rồi hả?

Từ hai cánh cửa, có ba người, có ba người bước ra. Nhưng người đó không phải là Đoạn điểm Chủ và hai tên tiểu nhị, mà là ba gã đại hán có hình dáng kỳ dị và lạnh lùng.

Nhìn bọn Nghiêm Hóa, nói như ra lệnh :

- Nhập tiệc đi, còn đợi gì?

Nghiêm Hóa không giận, ngược lại còn cười, nhún hai vai nói :

- Quái đản, chẳng lẽ giữa ban ngày lại gặp quỷ rồi sao? Ngồi khắp phòng toàn là những thứ ma quỷ không có mùi người.

Nghê Dững trợn mắt chen lời vào :

- Ta cảm thấy khắp cả tửu điểm này nặc cả mùi yêu quỷ, giữa thanh thiên bạch nhật bảy yêu nghiệt này lại chui từ đâu ra vậy?

Trình Thiên Lý ngạc nhiên nói nhỏ :

- Đại bảo đầu, thật là tà môn, bảy yêu quái này sao lại biết trước chúng ta sẽ đến đây? Lễ nào hai thứ đó của chúng ta đã bị lộ rồi sao?

Gã tính Bạch nói giọng gắt gỏng :

- Không được làm chậm trễ thời gian lên đường, nhanh vào ăn đi!

Nghê Dững quát lớn :

- Ai thêm ăn đồ của các người, đừng mong dùng rượu thịt đó để gỡ trò ám hại chúng ta.

Nghiêm Hóa cười lạnh nhạt, điềm tĩnh nói :

- Các vị dám tìm đến địa phận Kim Gia lâu để lộ hành, tất nhiên có lai lịch không nhỏ, vậy xin báo danh hiệu được không?

Gã tính Bạch lớn tiếng :

- Ăn xong rồi nói cũng không muộn!

Trình Thiên Lý xỉ vào mặt :

- Ai biết tổ tông các người ở đâu? Các người thuộc môn phái nào?

Gã đại hán Đường chủ cất giọng như ma quỷ gầm thét :

- Đinh mỗ tuy muốn các vị bó tay chịu chết, nhưng cũng không muốn nhân lúc các vị đói bụng lại lấy đi tính mạng các người, bởi vậy ta khuyên các người ăn một bữa no nê đi!

53. Chương 53: Địch Vân Bủa Bốn Phương, Nạn Trùng Trùng Lốp Lốp

Ba gã đại hán vừa bước ra cửa có khuôn mặt đen sạm thâm trầm, tóc búi cao lên phía sau. Gã đứng ở giữa đôi mắt sâu hoắm, vận áo màu tro ngấn, hai tay thả xuôi xuống lộ ra mười ngón tay gân guốc, miệng như Lô Công, mũi vênh lên nếu ban đêm gặp gã ta ắt phải phát khiếp mà chết.

Hai gã đại hán đứng bên cạnh, một người chính là gã tính Bạch, cả hai cùng chống tay ở sườn chăm nhìn đối phương.

Ảo Chưởng Nghiêm Hóa hừ một tiếng trầm giọng hỏi :

- Bằng hữu, các người đem Đoạn điểm chủ đi đâu rồi?

Gã tính Bạch nét mặt vẫn không có biểu hiện gì, nói :

- Chớ lo lão lùn đó, các vị nhanh vào nhập tiệc, bọn tôi chuẩn bị mâm tiệc cho bảy vị từ trước, đợi các vị cùng thưởng thức.

Gã đại hán khác cười nhạt xen lời :

- Đại ca, nên nói rõ cho họ biết la bữa ăn cuối cùng của họ trên cuộc đời.

Chợt nghe gã đại hán gầy ốm đứng giữa cất cao giọng gọi :

- Dâng thức ăn lên!

Lập tức có ba gã kinh trang đại hán bưng rượu và thức ăn lên đặt ở bàn giữa, rồi thoái lui ra một bên.

Gã tính Bạch quay sang ôm quyền nói với gã có miệng như Lôi Công :

- Bẩm Đường chủ, đã đến giờ!

Gã được xưng là Đường chủ liền chỉ vào bọn Nghiêm Hóa, nói như ra lệnh :

- Nhập tiệc đi, còn đợi gì!

Nghiêm Hóa không giận ngược lại còn cười, nhún hai vai nói :

- Quái đản, chẳng lẽ giữa ban ngày lại gặp quỷ rồi sao? Ngồi khắp phòng toàn là những thứ ma quỷ không có mùi người.

Nghê Dũng trợn mắt chen lời :

- Ta cảm thấy khắp cả tửu điểm này nặc cả mùi quỷ, giữa thanh thiên bạch nhật bày yêu nghiệt này lại từ đâu chui ra vậy?

Trình Thiên Lý ngạc nhiên nói nhỏ :

- Đại bảo đầu, thật là tà môn, bày yêu quái này sao lại biết trước chúng ta tới đây? Lẽ nào hai thứ đó của chúng ta đã bị lộ rồi sao?

Gã tính Bạch nói giọng gắt gỏng :

- Không được làm chậm trễ thời gian lên đường, vào ăn đi!

Nghê Dũng quát lớn :

- Ai thêm ăn đồ của các người, đừng mong dùng rượu thịt đó để gỡ trò ám hại chúng ta.

Nghiêm Hóa cười lạnh nhạt, điềm tĩnh nói :

- Các vị dám tìm đến địa phận Kim Gia lâu để lộ hành, tất có lai lịch không nhỏ, vậy xin báo danh hiệu được không?

Gã tính Bạch lớn tiếng :

- Ăn xong rồi nói cũng không muộn!

Trình Thiên Lý xỉ vào mặt :

- Ai biết tổ tông lai lịch của các người ở đâu? Các người thuộc môn phái nào?

Gã đại hán Đường chủ cất giọng như ma gầm quỷ thét :

- Định mỡ tuy muốn các vị bó tay chịu chết, nhưng cũng không muốn nhân lúc các vị bụng đói lại đi lấy tính mạng của các người, bởi vậy ta khuyên các người ăn một bữa no nê đi!

Giọng điệu nghe ra như gã ta đã mười phần nắm chắc sẽ lấy được tính mạng của đối phương.

Gã tính Bạch cười hắc hắc nói :

- Đường chủ, chúng ta nói với họ cũng không phương hại gì, dù sao họ đã là những người sắp chết rồi.

Tay đại hán Đường chủ gạt đầu, gã tính Bạch chỉ vào gã Đường chủ, nói rõ :

- Đại Mạc Cô Lô bang trực thuộc Bắc Phương đường chủ Đinh Bất Hưởng Đinh tam gia!

Gã ta chỉ sang người còn lại nói tiếp :

- Vị này là Bạch Vô Kỳ, là huynh đệ với ta. Còn ta... hắc... hắc ta là Bạch Vô Thường huynh đệ ta đương chức Phó đường chủ Bắc Phong đường, có trong tay tám mươi một huynh đệ thuộc hạ, có mặt trên hiện trường đây chỉ là một số ít. Ba vị bằng hữu, ta nói vậy đã quá rõ rồi.

Nghiêm Hóa thoát động nét mặt, đáp lời :

- Vốn từng nghe Ải ngoại có Cô Lô bang, nhưng người của Cô Lô bang lâu nay không đến Quan nội vắng lai hoạt động, và cũng vạch rõ ranh giới ngang Liêu Cảnh, các người sao...

Đường chủ Đinh Bất Hưởng cắt ngang lời :

- Không cần nói nhiều, ăn hay không tùy các người, khi đến giờ ta sẽ lấy đi tính mạng của các người không một chút nương tình!

Gã ta đưa cao hai tay lên, những ngón tay có móng dài xát vào nhau ken két quái lạ.

Nghê Dũng buông lời mắng nhiếc :

- Quỷ quái, hảo Song Quỷ thảo!

Đinh Bất Hưởng cười khàn khàn mấy tiếng, cất giọng :

- Người đoán đúng, người Đại Mạc nhắc đến Quỷ Thảo Đinh Bất Hưởng, không có ai không biết, không có ai không hiểu cả...

Nghiêm Hóa chỉ vào rượu thịt trên bàn, gằn giọng :

- Rượu thịt đó huynh đệ ta sẽ tiếp nhận, nhưng đợi sau khi Nghiêm mỗ lãnh giáo qua cao chiêu của ba vị rồi hãy dùng.

Gã ta đánh mắt thị ý cho Nghê Dũng và Trịnh Thiên Lý, cả ba nhất tề lùi lại chính giữa khoản sân trống.

Bốn tay hắc y đại hán đứng canh giữ bốn con ngựa sau xe, vừa thấy vậy liền cảnh giác, bặt Song Nhãn phủ và Ngưu Giác đoán đao ra, chăm chăm nhìn về phía cửa.

Ngay lúc này từ trong tửu điểm nhảy vọt ra một toán đại hán áo tro, trên tay mỗi người đều cầm một chiếc xương khô đầy móng vuốt, năm cái vuốt nhọn tựa như năm mũi dao nhỏ sắc ngọt, phát ra tia sáng xanh rờn rợn khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.

Hơn hai mươi đại hán áo tro vừa nhảy ra khỏi cửa, đồng loạt hô một tiếng, chỉ trong chớp mắt đã vây lấy ba người bọn Nghiêm Hóa ở giữa.

Đinh Bất Hưởng bước tới, ngạo nghễ phát hiệu lệnh :

- Phân ra mười huynh đệ qua vây bốn con ngựa lại, chớ quên rằng: hôm nay giết thêm được một người của Kim Gia lâu, ngày sau tấn công vào Trường Xuân sơn sẽ giảm bớt đi một địch nhân.

Gã ta nói thẳng thừng, cũng không thêm sợ địch phương nghe đến.

Như đã được huấn luyện kỹ càng, lập tức có mười tay đại hán áo tro xông qua, vây lấy bốn con ngựa của Kim Gia lâu, ngoài gương mặt đầy sát khí ra, cũng đoán không ra chúng đang nghĩ tính những gì.

Bạch Vô Thường sắc mặt trầm trọng nói với Đinh Bất Hưởng :

- Đường chủ, người của Kim Gia lâu bá đạo ngang tàng, lần trước thuộc hạ cũng giao đấu với gã Tinh Cốt ở nơi này, không ngờ nửa chừng đột ngột xuất hiện tên Lạc Đại Hoành, mới bị họ phá tung những rương gỗ. Lần này gặp ở đây, để thuộc hạ thanh toán bọn họ.

Bọn Nghiêm Hóa nghe rất rõ, Bạch Vô Thường ắt đã có dụng độ với Đại bảo đầu Cổ Ứng, nếu thật sự như vậy thì không thể kinh thường đối phương.

Không sai, Bạch Vô Thường đã một lần nghênh chiến với Cổ Ứng, may bấy giờ Lạc Đại Hành còn xuất hiện kịp thời, mới phá tung những chiếc rương đựng binh khí Khô Cốt Hình của Bạch Vô Thường vận chuyển, đáng tiếc là lão ta không phát hiện ra những chiếc rương đó được làm bằng sắt.

Bạch Vô Thường tay cầm Khô Cốt Hình hoa lên, bước lên trước mặt bọn Nghiêm Hóa lạnh giọng :

- Bọn người ai lên trước?

Nghê Dững nhún vai, Song Nhãn phủ trên tay phải khua một vòng, vọt người đến gần Bạch Vô Thường quát :

- Người nói đã từng tiếp chiêu với Cổ đại bảo đầu bọn ta sao? Không khoa trương khoác lác chứ?

Bạch Vô Thường cười hắc hắc mấy tiếng, lên giọng :

- Mục tiêu của Bạch đại gia hoàn toàn không phải gã tính Cổ kia, Triển Nhược Trần mới là mục tiêu chính.

Nghê Dững xỉ mắng :

- Mặt người chỉ xứng với đất ngựa kia mà thôi.

Bạch Vô Thường nhếch môi cười nhạt :

- Xứng hay không ta không thể chứng minh cho người, vì người sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy.

Nghiêm Dững nói với Nghiêm Hóa :

- Lão Nghiêm, lão nghe đấy, khẩu khí của hần ta quá cuồng ngạo.

Nghiêm Hóa nói giọng giễu cợt :

- Hần tưởng bọn ta người đất sét.

Trình Thiên Lý vọt lên một bước, đứng đối mặt với Bạch Vô Thường, mĩa mai cất giọng :

- Bằng hữu, người biết quỷ từ đâu ra không? Quỷ là do người mà ra. Nói cách khác người sống không được mới biến thành quỷ. Có những người cũng như người, sau khi bị người ta giết mới biến thành quỷ. Khi làm người còn bị giết hại, biến thành quỷ thì cũng chẳng có gì ghê gớm.

Bạch Vô Thường cất tiếng cười quỷ quyệt :

- Người của Kim Gia lâu ai cũng cuồng vọng, quả nhiên không hư giả chút nào! Bọn ta bày bố Thiết môn quan, các người có qua được hay không là nhờ vào vận may của các người.

Trình Thiên Lý nổi cơn thịnh nộ, vung mạnh Song Nhãn phủ miệng rồng lên :

- Ta thịt tươi loài súc sinh cuồng ngôn như người!

Bạch Vô Thường xoay người tựa như bình địa nổi cơn gió lốc, Cô Lâu thảo trong tay vụt xéo ngang dọc mấy mươi đường dao chéo nhau, Song Nhãn phủ và Cô Lâu thảo phát ra hàng ngàn ánh chớp tỏa đầy trời. Trình Thiên Lý phát hiện Cô Lâu thảo của địch nhân thì ra lại làm bằng sắt, không những hình thù quỷ quái, mà xuất chiêu còn quỷ dị, thủ pháp tàn độc!

Phía bên kia, Nghiêm Hóa nói nhỏ với Nghê Dững :

- Lão Nghê, tên tính Bạch kia xem ra không đơn giản. Ta thấy tình thế quá bức bách, hiện tại địch đông ta ít, chỉ bằng ta thanh toán tên Đinh Bất Hưởng, còn lão đệ đi đối đầu với Bạch Vô Kỳ, được không?

Nghê Dững đáp lại :

- Tôi hiểu ý của Nhị bảo đầu, phải cho họ trận cuồng sát, nếu như đắc thủ, thì những tên còn lại không đáng lo.

- Đúng như vậy!

Dứt lời, Nghiêm Hóa liền phóng người lao về phía Đinh Bất Hưởng, miệng hét lên :

- Tên yêu nghiệt kia, thần Chung Quỳ tới đây!

Theo tiếng hét, người lão ta đã ở trên đầu Đinh Bất Hưởng, kèm theo những tiếng “bình... bình...”. liên tiếp vang lên, ba mươi bảy chưởng xuất ra cùng lúc, chưởng ảnh rợp trời, không biết đâu là chưởng thực và đâu là giả?

Nghiêm Hóa tự xưng là thần Chung Quỳ, mà Chung Quỳ chuyên đi bắt ma quỷ, Đinh Bất Hưởng đã xưng là Quỷ Trảo, đương nhiên rất cay cú về câu nói của Nghiêm Hóa. Nay thấy đối phương phát chưởng chụp xuống đầu, hai tay gã quay như chong chóng chống đỡ phía trên đầu, người bỗng thụp xuống ba xích, cặp quỷ trảo vung nhanh đón đỡ chưởng chiêu của đối phương.

“Bình bình bình bình” một loạt tiếng nổ vang dài, Nghiêm Hóa bay người rơi ngoài hai trượng, lão cúi nhìn ba vết trảo cào xé trên tay trái, máu chảy theo vết thương thấm ra ngoài áo, phần nộ trùng đôi mắt báo nhìn Đinh Bất Hưởng, quát gắt :

- Người đứng là quỷ thành tinh!

Đinh Bất Hưởng cũng bị chưởng lực của đối phương đánh làm cặp Quỷ trảo suýt khỏi tay. Gã ta ngậm vận cộng lực toàn thân, chuẩn bị giáng cho đối phương một đòn trí mệnh.

Đương nhiên Đinh Bất Hưởng cũng thăm nghĩ, chỉ cần hạ được Nghiêm Hóa, mấy tên còn lại hạ gục không khó.

Phía bên kia, Nghê Dũng sắp chiến với Bạch Vô Kỵ bất phân thắng bại.

Ngay lúc này bỗng nghe có tiếng quát lớn :

- Cho người bay đầu!

Tiếng quát như sấm rền, máu từ trên trời rơi xuống như mưa, Trình Thiên Lý lơ lửng người trên không, đầu chúc xuống dưới, rơi thẳng xuống đất, từ tai phải cho đến tay trái bị rạch một đường sâu lồi thụt ra ngoài.

Bạch Vô Thường phóng người theo, cười cuồng vọng, hét lên :

- Hảo tiểu tử, tiếp thêm trảo nữa của Bạch đại gia!

Chưa đợi Bạch Vô Thường phát chiêu, Trình Thiên Lý đã quát :

- Sát!

Song Nhẫn phủ kèm theo tiếng gió lạnh người đánh thẳng vào Bạch Vô Thường đang trên đà lao tới, trong lúc Bạch Vô Thường thoát lách biến chiêu vung Cô Lâu trảo luồn qua Song Nhẫn phủ đánh vào trên ngực phải của Trình Thiên Lý, thì ngọn đao dao của Trình Thiên Lý đã nhanh như điện xẹt phóng vào trên vai của Bạch Vô Thường.

Chỉ nghe hự một tiếng, Bạch Vô Thường vai lệch qua một bên, máu phun tràn cả mặt, trông đỏ như mặt Quan Công.

Trình Thiên Lý trên ngực phải thụ thương cũng không nhẹ, hai thớ thịt rách ra chảy lòng thòng xuống trước ngực!

Trình Thiên Lý không kêu một tiếng nào, chỉ rùng hai vai, vì ở bộ vị đó da thịt dày tuy nói thương thể không nhẹ, nhưng cũng không đến nỗi nguy cấp.

Bạch Vô Thường lại khác, ngọn đao của Trình Thiên Lý gần như cắm lút vào xương vai, gã ta thở không ra hơi, ngã nhào người xuống đất.

Ánh mắt của hai người rực lên đầy hung dữ, như muốn nhìn xem ai ngã xuống trước.

Bên kia, Nghiêm Hóa đã bạt Song Nhẫn phủ và Ngưu Giác đoản đao, loại binh khí thường dùng của Kim Gia lâu. Đinh Bất Hưởng hai tay múa tít hai Quỷ trảo, di động cước bộ, gương mặt nhỏ và dài, trông càng lạnh bạo và hung dữ.

Một tiếng hú vang lên rừng rợn, cặp Quỷ thảo múa liên hoàn nhắm bổ vào Nghiêm Hóa.

Nghiêm Hóa cũng như người phát cuồng, Song Nhấn vạch lên vô số đạo hàn quang vây áp đối phương.

Chỉ thấy hai người phân rồi hợp, hợp rồi phân... Tiếng gào thét như những con mãnh thú...

Trong phút chốc, Nghiêm Hóa đã biến thành một con người máu, nửa vành tai bên phải bay đầu mất, trên lưng và cẳng chân máu tuôn ra xối xả.

Đinh Bất Hưởng cũng không thua gì, ở về chân trái bị rạch một đường dài cả xích, thịt trào ra ngoài, nhưng gã ta như không còn biết đau đớn nữa, chẳng cần nhìn xem ra sao...

Nghiêm Hóa thấy tình thế không ổn, liền quát gọi :

- Trình Thiên Lý!

Trình Thiên Lý đang đối mặt nhìn Bạch Vô Thường, nghe vậy liền quay đầu đáp lại :

- Nhị bảo đầu có gì dạy bảo?

Nghiêm Hóa bảo :

- Đem hai thứ đó đi nhanh, nơi này có ta và lão Nghê chặn hậu!

Trình Thiên Lý nghiêng răng, nói :

- Nhị bảo đầu, để lão Nghê áp tải hai rương đó lên đường đi! Tôi phải quyết phân cao thấp thắng bại với tên yêu nghiệt này mới được.

Nghiêm Hóa quát :

- Trình Thiên Lý, ngươi kháng lệnh hay sao?

Đằng kia, Nghê Dững đang quyết tử chiến với Bạch Vô Kỳ, nghe vậy liền lên tiếng :

- Lão Trình, Kim Gia lâu còn có cấp sự trọng yếu hơn đang đợi chúng ta, lão việc gì phải đi liều mạng với mấy tên yêu nghiệt tạp nhạp đó?

Đột nhiên Đinh Bất Hưởng cười hắc hắc cất giọng :

- Các người chẳng có ai thoát thân được đâu!

Thanh âm vừa dứt, Nghiêm Hóa bỗng hô lớn :

- Đi!

Dứt lời, ba bóng người liên tiếp vọt lên không trung, chỉ trong chớp mắt bọn Nghiêm Hóa đã đáp xuống bên ngựa.

Cùng lúc, bốn đại hán của Kim Gia lâu đang phối hợp một cách điều luyện, vung đao ngăn chặn hai mươi mấy địch nhân đang xông tới.

Bọn đại hán áo tro thấy bốn thuộc hạ của Kim Gia lâu đang múa đao công kích cản đường, liền phân ra bốn mũi vây áp địch phương.

Song phương lao vào cuộc tàn sát thảm khốc.

Trình Thiên Lý nén chịu vết thương trên vai và trước ngực, vọt người đáp trên lưng ngựa, dây cương giật mạnh, hai con tuấn mã chở rương nhân sâm hí vang một tiếng, tung vó phóng đi như tên vút.

Đinh Bất Hưởng nghiêng răng chịu đựng vết thương trên đùi, thấy Trình Thiên Lý đã phi ngựa trốn thoát, cơn nộ hỏa xung thiên, gã ta gầm lên :

- Vây chặt, giết sạch, hôm nay để cho một người của Kim Gia lâu trốn thoát, ngày sau chúng ta sẽ thêm một địch nhân, giết đi!

Lúc này Nghê Dững đã thoát ra khỏi vòng vây chiến của Bạch Vô Kỳ, thoát búng người về phía Nghiêm Hóa. Bạch Vô Kỳ hét một tiếng, Cô Lâu thảo trước người sau nhắm vào lao bổ về phía Nghê Dững.

Còn Bạch Vô Thường đã lấy lại sức, thấy Trình Thiên Lý đã thoát thân, bèn trút hết cơn phần nộ lao người về phía Nghê Dững.

Nghê Dững đang xoay người chống trả Bạch Vô Kỳ, liếc nhìn về phía kia, thấy Bạch Vô Thường toàn thân đầy máu đang lao nhanh tới, lão nghiêng răng nhảy vọt người lên, Song Nhẫn đón đỡ Cô Lâu trảo của Bạch Vô Kỳ, đầu lão ta nhằm húc về phía Bạch Vô Thường.

Quá nhanh và quá bất ngờ, Quỷ trảo ở tay phải đang ở trên không, Bạch Vô Thường đã thấy đầu của đối phương đánh tới, vốn muốn nghiêng đầu tránh nhưng không kịp, “bình” một tiếng hai cái đầu húc vào nhau, máu bắn phụt ra không phân rõ là của ai. Nhưng thấy Nghê Dững đáp người xuống đất nhẹ nhàng như không có chuyện gì.

Bạch Vô Thường bị húc làm đập đầu rơi người xuống đất hết cựa quậy.

Bạch Vô Kỳ kinh hãi thất sắc, lao bổ người tới thất thanh kêu lên :

- Ca ca!

Ở góc bên kia những tiếng kêu thảm khốc vang lên, bốn hắc y đại hán của Kim Gia lâu bị đánh tan thân nát cốt, máu thịt bay vung lên đầy trời, rơi xuống lẫn lộn với sáu bảy xác chết của bọn đại hán áo tro.

Nghiêm Hóa lướt mắt nhìn đấu trường cất giọng :

- Cô Lâu bang có gì ghê gớm đâu? Hôm nay đã có một bữa điểm tâm trước khi khai đại tiệc. Tính Đinh kia, bọn ta đang có công chuyện không tiện phụng bồi!

Nghê Dững cười ha hả tiếp lời :

- Nhị bảo đầu, chúng ta hôm nay đã được lãnh giáo rồi, giờ đi thôi!

Giọng nói còn vang, hai người đã lao vút ra ngoài mười trượng.

Đinh Bất Hưởng hai mắt sâu hóm như muốn phun ra máu, gã ta phần nộ đập lên trên mấy thi thể nát bầy của thuộc hạ Kim Gia lâu nguyên rủa :

- Mẹ kiếp! Đến khi bọn ta vây hãm được Kim Gia lâu, nhất định phải giết bọn người không còn một móng.

Hiện tại, Đại Kim lâu đèn đuốc sáng trưng!

Ở chính giữa Thân Vô Kỳ đôi mày nhíu sạm lại, ngồi yên không nói không rằng. Phía bên phải, Kim Thục Nghĩa và hai phu thê Thụy Lương Can than thở, tỷ muội Thân Vô Cầu và Thân Vô Mộ ngồi cạnh bên Thi Gia Gia, mọi người đều yên lặng chăm nhìn Đồ Thủ Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần chấp tay, bước quanh, thỉnh thoảng đứng lặng người chú mắt nhìn về phương xa, nét mặt trầm lắng đăm chiêu, trong lòng chàng rất băn khoăn lo lắng, có thể nói rằng đây là vấn đề nan giải nhất mà chàng đã gặp phải trong suốt cuộc đời.

Bên ngoài Đại Kim lâu, chợt xuất hiện một bóng người, người này mặt trái che kín, thần thái uy mãnh, lão ta chính là Hình đường Đại ty vệ Vô Tình Báo Phí Vân!

Phí Vân tiến vào Đại Kim lâu liền thi lễ với Triển Nhược Trần :

- Bẩm Thiếu chủ, Nhị bảo đầu Nghiêm Hóa cấp chữ Tinh cùng Nghê Dững và Trình Thiên Lý thụ thương áp giải hai rương nhân sâm trở về, có bốn huynh đệ đã thiệt mạng, xin Thiếu chủ ban lệnh!

Triển Nhược Trần hỏi giọng nặng nề :

- Nhị đương gia chưa trở về sao?

Nhị đương gia chính là Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ.

Phan Đắc Thọ vốn là Tam đương gia của Kim Gia lâu, sau khi Đôn Thận mưu phản thất bại bị chết, Phan Đắc Thọ tự nhiên trở thành Nhị đương gia. Như hôm nay lão ta còn trên đường trở về Kim Gia lâu, có rất nhiều điều Triển Nhược Trần ngoài việc cùng bàn bạc với Kim Thân nhị gia ra, đối với việc điều binh khiển tướng, kế hoạch đối địch, chàng cần phải bàn tính cùng với Phan Đắc Thọ.

Triển Nhược Trần thấy Phí Vân lắc đầu, biết Phan Đắc Thọ chưa trở về, liền nghiêng răng trầm trọng :

- Nhắm tính ngày giờ, Nhị đương gia nên về đến vào ngày hôm qua, lẽ nào...

Phí Vân nói giọng lo lắng :

- Thiếu chủ, nhân mã phái đi hay những thuộc hạ trở về, đa số đều gặp người của Đại Mạc Cô Lâu bang quấy nhiễu và chặn đánh, lẽ nào Nhị đương gia...

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lai, nói :

- Đại tỳ vệ có biết từ Đại Lương trở về Kim Gia lâu có mấy con đường có thể đi được không?

Phí Vân đáp :

- Từ Đại Lương đến Trường Xuân sơn, bình thường thì đi theo đại đạo băng qua Trú Đại tập, nhưng nếu có cấp sự, cần đi theo tiểu lộ xuyên qua Ngũ Lý pha nối thẳng đến Trường Xuân sơn.

Triển Nhược Trần ngẫm nghĩ giây lát hỏi :

- Con đường đó người nào thành thạo nhất?

Phí Vân suy nghĩ chốc lát, trả lời :

- Con đường này thuộc Bắc phương, Hoàng Ứng Tô Kiệt thành thạo nhất, tuy nhiên Băng Hầu Huyền Tiểu Hương cũng thường đi trên con đường đó.

Triển Nhược Trần bảo :

- Tìm Huyền Tiểu Hương, chuẩn bị hai con ngựa, cùng ta đến Ngũ Lý pha ngay lập tức.

Phí Vân kinh ngạc nói :

- Thiếu chủ, đã gần canh hai rồi...

Mọi người đều đứng dậy cả, Thi Gia Gia nói giọng rất lo lắng :

- Nhược Trần, muốn đi đón Nhị đương gia cũng nên đợi trời sáng rồi đi.

Triển Nhược Trần lắc đầu kiên quyết :

- Lâu chủ mất tích, sống chết không hay, trong lòng phát hoảng, ta muốn một mình đến Đại Mạc cũng khó khăn lên đường ngay được vì đang trông chờ Nhị đương gia. Như hôm nay ta lo lắng sợ rằng Nhị đương gia...

Chàng chăm chăm nhìn vào màn đêm xa thẳm nói tiếp :

- Sự tình xem ra khá quan trọng, ngoài việc địch ám ta mình, địch còn phô trương võ lực, lộ ra ứng phó không nổi, e rằng Kim Gia lâu lâm vào họa biến!

Thân Vô Kỵ than một tiếng, nói :

- Chuyện đã đến như vậy, mọi người đều trông cậy vào sự vận trù kế sách của Nhược Trần.

Từ ngoài cửa, Phí Vân thi lễ :

- Thuộc hạ lập tức phái người đi tìm Huyền Tiểu Hương.

Mới đi mấy bước lão quay lại hỏi :

- Thiếu chủ, trong Phi Long bát vệ có cần điều phái vài người tùy tùng theo Thiếu chủ không?

Triển Nhược Trần lắc đầu trả lời :

- Không cần, chỉ đem theo một mình Huyền Tiểu Hương, vả lại ta cũng chỉ đến Ngũ Lý pha, nếu không gặp Nhị đương gia ắt sẽ quay về ngay!

Bầu không khí tĩnh lặng, từ xa có tiếng gọi :

- Bẩm Đại ty vệ, Huyền Tiểu Hương đã đi Ngõa Bằng Oa tìm vui rồi!

Giọng của Phi Vân quát gắt :

- Khốn nạn, Lâu chủ có chuyện, hắn còn lòng dạ đi tìm vui à? Nhanh tìm hắn ta về đây!

Tiếp đó nghe tiếng vó ngựa vang lên, rồi xa dần xa dần...

Triển Nhược Trần nghĩ không sai, Nhị đương gia Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ quả nhiên giữa đường gặp nạn, nhân vì địch nhân vận dụng kế sách chu tường như vậy, bao vây Kim Gia lâu trong vòng phạm vi một trăm dặm, đương nhiên càng không bỏ qua thành Đại Lương ở Tây Trường Xuân sơn, mà Phan Đắc Thọ thường phụ trách sự vụ ở mặt đó.

Phan Đắc Thọ nhận được mật thư của Đại Kim lâu vào một buổi sáng sớm, lão ta vừa thức dậy đã thấy gã cận vệ Hoa Mãng Diêu Cường hốt hải chạy vào, hai tay dâng bức mật thư.

Phan Đắc Thọ vừa nhìn thấy đã thất kinh, bảo chuẩn bị ngựa và cùng theo lão trở về Kim Gia lâu ngay. Đi theo lão ta gồm bốn tay cận vệ thân cận Hoàng Ứng Tô Kiệt, Khôi Lang Thạch Tiên Nhân, Hắc Hùng Đào Kỳ Trung và Hoa Mãng Diêu Cường.

Năm con tuần mã phóng ra khỏi thành Đại Lương, Hoàng Ứng Tô Kiệt thúc ngựa theo sau lưng Phan Đắc Thọ, cất cao giọng :

- Nhị đương gia, chúng ta đi theo đại đạo? Hay men theo tiểu lộ?

Gã ta thúc ngựa lên cùng đi song song rồi nói tiếp :

- Đi đại đạo phải vòng qua Trứ Mã tập, lộ trình đi thêm năm mươi dặm. Nếu đi thẳng theo tiểu lộ băng qua Ngũ Lý pha, sẽ được gần hơn năm mươi dặm.

Phan Đắc Thọ nói :

- Đi theo Ngũ Lý pha. Mẹ nó! Đại Mạc Cô Lô bang cũng dám thâm nhập nội giới Liêu Bắc vượt râu hùm, thật to gan!

Hoàng Ứng Tô Kiệt lên tiếng :

- Đại Mạc có Cô Lô bang, tuy nhiên cũng chỉ nghe truyền ngôn, đâu ngờ lại thâm nhập vào địa phận chúng ta, còn chĩa mục tiêu vào Kim Gia lâu, khốn khiếp!

Phan Đắc Thọ cho ngựa đi nhanh, nói :

- Địch nhân dám công kích vào Kim Gia bang, tất có âm mưu rất lớn. Có lẽ lần trước, mấy tay được Đơn Thận tuyển chọn, bọn họ sau khi không chịu tổn thất đã cấu kết với Cô Lô bang, rồi mới tìm đến Trường Xuân sơn chúng ta.

- Nhị đương gia giải phiền, bọn hắn dù thâm độc đến đâu cũng không đến tận Đại Mạc xa xôi để cầu cạnh Cô Lô bang đâu!

Tô Kiệt cho ngựa đi sánh vai với Phan Đắc Thọ, nói tiếp :

- Nghe nói mấy năm nay Đại Mạc tai ương trầm trọng, hắn là Cô Lô bang muốn xâm lấn địa giới Liêu Bắc, như vậy đương nhiên Kim Gia lâu là mục tiêu chính!

Phan Đắc Thọ nói :

- Nghe đâu Cô Lô bang có hơn ngàn người, trong Bang không thiếu tinh binh mãnh tướng, ta không tin họ lại vô cớ tìm đến Kim Gia lâu...

Ngừng lại giây lát, đoạn nói tiếp :

- Đương nhiên trước khi Lâu chủ chưa hiện thân, tất cả đều chỉ là đoán phỏng, đợi sự thực sẽ chứng minh...

Năm con tuần mã lao đi như bay, trong lòng năm người hồi hộp lo hoảng, không biết có chuyện trọng đại gì phát sinh.

Ánh nắng ban trưa chói chang, từ xa có một rừng tùng, trông nhìn xanh Thảm giống như làn nước biển.

Tô Kiệt chỉ tay nói :

- Nhị đương gia, dãy rừng tùng trước mặt là Ngũ Lý pha, sơn đạo băng xuyên qua rừng tùng, phía bên kia là một dòng sông, nước không sâu ngựa có thể lội qua được.

Phan Đắc Thọ gật đầu tiếp lời :

- Qua khỏi Ngũ Lý pha cũng gần đến Trường Xuân sơn rồi!

Họ đang trò chuyện bỗng nghe có tiếng khóc vọng ra...

Tiếng khóc rất thê lương, vả lại không chỉ một người khóc, mà cả bốn năm người cùng khóc.

Phan Đắc Thọ thoáng ngạc nhiên, hỏi :

- Gì kỳ quái vậy?

Tô Kiệt càng ngạc nhiên hơn, cất giọng :

- Tiếng khóc chẳng ra khóc, tựa như là chiêu hồn báo miếu!

Bọn họ tiến vào rừng tùng thẳng theo hướng Ngũ Lý pha. Nhưng trong lúc này, chợt thấy phía trước có bóng người lấp loáng, tiến lại gần hơn, thấy chính giữa đường phía trước lại có một gã đại hán gầy ốm đang ngồi, hai tay cầm hai chiếc đầu lâu gõ vào nhau, miệng buông tiếng khóc như ma tru quỷ rống!

Xung quanh gã ta còn hơn hai mươi đại hán áo tro, trong tay mỗi người cũng nắm một chiếc Khô Cốt thảo, xem ra giống như khóc tang, chỉ cần gã gầy ốm khóc một tiếng, hai mươi người kia liền khóc lên hai tiếng, nghe như một bản tiết tấu.

Có một số người khác đứng thành vòng tròn như một bức tường bao quanh mười ba người kia. Bọn họ ai ai cũng trợn mắt ngậm miệng không nói năng gì, tay cầm Khô Cốt thảo đưa ra trước mặt.

Bọn Phan Đắc Thọ tiến lại gần, Tô Kiệt nhỏ giọng :

- Tin tức của họ nhanh thật, chúng ta sáng sớm tốc hành, đến quá ngộ bọn họ đã đón đường đây rồi!

Tiếng khóc chợt ngừng lại, gã gầy ốm ngồi chính giữa với nét mặt không rõ khóc hay cười ngược nhìn Phan Đắc Thọ lên tiếng :

- Phan nhị đương gia ư? Cửu ngưỡng! Cửu ngưỡng!

Phan Đắc Thọ quét mắt nhìn một lượt nói :

- Có phải các ngươi đang đợi Phan mỗ không?

Gã kia tiếp lời :

- Không sai! Qua Siêu Sinh này đợi Nhị đương gia ở đây để tiện đem Nhị đương gia tiến nhập vào miếu đường, Qua mỗ và các vị huynh đệ đã đợi ở đây hơn ba tiếng đồng hồ rồi.

Phan Đắc Thọ hừ một tiếng, lạnh giọng :

- Qua Siêu Sinh? Qua Siêu Sinh là cái thứ gì?

Tô Kiệt chỉ vào gã có tên là Qua Siêu Sinh, quát hỏi :

- Đại Mạc Cô Lâu bang hả?

Qua Siêu Sinh gật đầu trả lời :

- Không sai!

- Các hạ đứng đầu trong nhóm người này?

Qua Siêu Sinh chậm rãi nói :

- Qua phó bang chủ Khốc Vương Qua Siêu Sinh của Đại Mạc Cô Lâu là ta, các vị có gì cao kiến?

Phan Đắc Thọ rục tia nhìn đầy sát khí, trầm giọng :

- Con đường này thông đến Kim Gia lâu, các vị bày phép thuật ở đây là có ý gì?

Qua Siêu Sinh nhú mày đôi mắt liếc sát lại một, nhếch môi lên giọng :

- Biết ai bày phép thuật cho ai? Không bằng nói là bày trường sát nhân thì nghe xác đáng hơn!

Phan Đắc Thọ hét lên :

- Dựa vào lũ nhóc như bọn người cũng xứng sao?

Qua Siêu Sinh cười cuồng ngạo, vung tay nói :

- Phan Đắc Thọ, lẽ nào người đui sao? Bọn ta ở nơi này trong ba lớp ngoài ba lớp, tầng tầng lớp lớp bao vây năm người bọn người, người thử nghĩ rồi kết quả sẽ như thế nào?

Lời gã ta nói cũng chính là một mệnh lệnh, vì mấy mươi đại hán áo tro đã di chuyển vị trí, vây kín năm người gió cũng không lọt, kể cả trên cây cũng có dấu địch.

Bốn cận vệ của Phan Đắc Thọ phản ứng phàm tốc, họ thoát nhảy người xuống ngựa, rút phất Song Nhãn thủ và Ngưu Giác đoản đao ra, vọt người ra đứng quanh Phan Đắc Thọ, nét mặt lạnh như băng như muốn quyết tử đến cùng!

Thạch Tiên Nhân nhỏ giọng :

- Nhị đương gia, theo địa hình này, thuộc hạ phát giác cũng có một mặt lợi về phía chúng ta!

Phan Đắc Thọ hỏi :

- Người phát hiện gì nào?

- Nhị đương gia nhìn lên phía phải...

54. Chương 54: Dương Đông Kích Tây Kế, Hô Tả Bạt Hữu Mưu

Phan Đắc Thọ ngoảnh đầu nhìn, thấy bên phải là triền núi dựng đứng, mặt trên của triền núi không rõ thể nào, nhưng nhìn phía bên này cũng chỉ đủ hai người sánh vai vọt lên, chỉ cần giữ trên triền núi, địch phương không thể làm gì được họ.

Phan Đắc Thọ cởi tấm áo khoác trên người ra, đột ngột ném về phía bọn áo tro bên phải miệng quát :

- Đi!

Bọn Tô Kiệt cũng phản ứng cùng một lúc.

Tô Kiệt tung người đập mạnh chân lên mông ngựa, con ngựa rống lên một tiếng, chổng vó lao vào lớp người đang vây quanh. Tô Kiệt đã bám sát sau lưng Phan Đắc Thọ xông lên triền núi.

Trong lúc địch phương lao tới, Đào Kỳ Trung vung Song Nhãn phủ vút nhanh bảy đường búa nhằm đánh vào nhiều hướng, thân hình bay vọt lên, miệng hét như hổ gầm :

- Sát!

Cùng lúc, Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân lao người theo sau lưng Phan Đắc Thọ, vung búa liên hoàn đánh bật địch phương dạt trở lại, chặn hậu cho Phan Đắc Thọ xông lên.

Chỉ trong chớp nhoáng, năm người đã lên trên triền núi.

Trên mặt triền núi, đá lởm chởm như mũi dao, cúi nhìn xuống, khe núi sâu đến hai mươi trượng, cả khi cũng khó trèo chứ đừng nói là người.

Từ cánh rừng bỗng vang lên tiếng kêu ai oán, nghe tựa như từ Địa Ngục vọng về.

Tiếng khóc vang lên khắp cánh rừng như sắp đến ngày tận thế. Thấy Khốc Vương Qua Siêu Sinh đưa hai chiếc đầu lâu đánh vào nhau.

Những tiếng kêu bong boong kỳ quái phát ra, bốn năm mươi đại hán áo tro đứng vây quanh dưới triền núi.

Phan Đắc Thọ giẫm trên mồm đá, phóng tầm mắt nhìn xuống xung quanh, nói :

- Phòng thủ không phải là biện pháp, công kích mới là thủ đoạn. Các người nghĩ xem, chúng ta dùng biện pháp nào để đánh bại địch?

Tô Kiệt nhìn bọn đại hán áo tro di động dưới dốc núi rồi tiếp lời :

- Cục diện lấy một địch mười, chúng ta nếu không khôn khéo ắt nguy hiểm đến tính mạng.

Phan Đắc Thọ nhìn bọn đại hán lúc nhúc dưới núi, chậm rãi nói :

- Các người xem bọn yêu quái đó chẳng có mùi người, đã không xông lên, lại không thoái lui, như bầy âm binh vậy.

Lúc này trong bọn đại hán áo tro bước ra một người, Phan Đắc Thọ nhìn thấy thì đó chính lại là Phó bang chủ Khốc Vương Qua Siêu Sinh. Gã ta bước đến dưới triền núi cách xa mười mấy trượng, hai tay buông lỏng, ngẩng bộ mặt sần thẫm nhìn lên há miệng buông tiếng khóc.

Thì ra gã ta đang dùng tiếng khóc để tụ tập chân lực vận công điều khí, đầu lâu ở hai tay nhè nhẹ run lên không ngừng.

Phan Đắc Thọ nghiêng răng ken két, nói với bọn thuộc hạ :

- Đứng chết gì ở đây làm gì, không ổn, phải xông xuống sát trận mới được.

Diêu Cương thoáng ngạc nhiên, đoạn nói :

- Nhị đương gia, để thuộc hạ xuống trước.

Phan Đắc Thọ quát :

- Diêu Cương, chớ làm như con thiêu thân. Nên biết rằng chúng ta chỉ có năm người, bọn họ lại đông như kiến, đầu liều mạng như thế được, phải có kế sách để đối phó với bọn hán Diêu Cương ngó người nhìn Phan Đắc Thọ :

- Nhị đương gia, sợ chết không phải là hảo hán, hảo hán không bao giờ sợ chết, bọn hán không dọa được Diêu Cương này đâu.

Phan Đắc Thọ trầm giọng :

- Vấn đề là giữa chúng ta, nếu có một người ngã xuống, bốn người còn lại sẽ bị áp lực đè nặng lên gập bội.

- Nhị đương gia, tình thế như thế này, không còn cách nào khác.

Phan Đắc Thọ quan sát địch phương, căn dặn :

- Các người nghe kỹ cho ta, chúng ta đồng loạt phát động, do ta dẫn phía trước, Diêu Cương bên phải, Tô Kiệt bên trái, ba người dàn thành hình cánh quạt, còn Thạc Tiên Nhân và Đào Kỳ Trung chặn hậu và chi viện là chủ yếu. Khoảng cách giữa chúng ta tuyệt đối không thể qua ba trượng. Khi nghe ám hiệu của ta, tất cả lập tức quay lại triền núi, tuyệt đối không được ham chiến!

Tô Kiệt nét mặt đầy phẫn nộ, hỏi :

- Nhị đương gia, nếu như có cơ hội tàn sát địch nhân, lẽ nào cũng phải bỏ lỡ cơ hội sao?

Phan Đắc Thọ trên nét mặt như phủ một làn mây mờ, trầm giọng :

- Tô Kiệt, ta nhớ người từ khi cộng sự với ta, không chỉ một lần ta răn bảo người, bất cứ trận chiến nào, mục đích là cầu thắng. Khi đối mặt với cường địch, chúng ta cần phải cầu thắng, mà điều kiện tiên quyết của cầu thắng là củng cố thực lực của mình.

Tô Kiệt gật đầu đáp :

- Lời giáo huấn của Nhị đương gia, thuộc hạ luôn ghi tạc trong lòng.

Phan Đắc Thọ chỉ tay xuống dưới :

- Các người hãy nhìn kỹ, mười hai tên tùy tùng đứng bên Qua Siêu Sinh dáng bộ rất là hung hãn, ta lo nhất chính là bọn họ.

Giọng lão lại trầm hơn :

- Tình huống rất rõ ràng, so về thực lực chúng ta không bằng họ. Xét tình hình địch mà nói, họ hầu như có ý muốn chặn chúng ta ở nơi này. Tuy chúng ta chọn con đường lên triền núi này, nhưng khi lao vọt lên, địch nhân dường như không có ý ngăn chặn, thậm chí để chúng ta lên nữa là đằng khác.

Phan Đắc Thọ nhấn giọng :

- Địch nhân đã coi nhẹ một điều, một điều không nên coi nhẹ, đó là ý chí và lòng quyết tâm không sợ chết của chúng ta. Vì thanh danh và sự tồn vong của Kim Gia lâu, quyết phải ra tay... Theo ta, giết!

Dứt lời, lão thi triển thân pháp bay vọt xuống như một con mãnh hổ, bên phải Diêu Cương, bên trái Tô Kiệt, Thạch Tiên Nhân và đào Kỳ Trung bay theo sau.

Chỉ trong chớp mắt năm người đã lao đáp xuống giữa bọn đại hán áo tro, tiếng binh nhĩn sập nhau và tiếng quát tháo vang dội, bóng người lướt vùn vụt, hồng quang chóa lên rợp trời.

Phan Đắc Thọ khi chân vừa chạm đất đã vung dao chém. Rót bốn địch nhân, thoát người né tránh qua ba ngọn Cô Lâu thảo, chân phải tung mạnh lên, tên đại hán ở gần rống lên một tiếng, hộc máu chết tươi.

Phía bên phải, Diêu Cương múa Song Nhãn phủ như điện xẹt, một tên đại hán bị đánh đập đầu. Ngọn đoản đao ở tay trái lại chọc thủng bụng một tay đại hán khác, máu bắn ra tứ phía, những tiếng rống lên nghe kinh hồn.

Qua Siêu Sinh dẫn mười hai tên tùy tùng phóng tới.

Phan Đắc Thọ liền hô :

- Theo ta, tránh thực đánh hư!

Chữ thực mà lão nói đương nhiên ám chỉ Qua Siêu Sinh và mười hai tay cận vệ của gã, còn hư là nói bọn đại hán còn lại.

Bọn Phan Đắc Thọ thấy Qua Siêu Sinh lao tới, liền đánh tới tấp sang hướng khác, tuyệt đối không sập chiến với mười ba tay đó.

Đương nhiên, vì đạt được mục đích, bọn Phan Đắc Thọ không dừng ở một chỗ. Đứng từ xa nhìn, thấy họ giống như năm con mãnh hổ lao vùn vụt trong đàn dê, chém tả bạt hữu, bọn đại hán nối tiếp nhau ngã gục, đến khi Qua Siêu Sinh và mười hai tên cận vệ sập vào vòng chiến, Phan Đắc Thọ liền hô lớn :

- Biến!

Năm bóng người lao vùn vút lên triền núi.

Tô Kiệt và Diêu Cương đứng chắn giữ phía trước, Song Nhãn phủ dính đầy máu, hai người ngẩng đầu cười cuồng hưng.

Phan Đắc Thọ lên tới đỉnh, đưa hai tay lau máu trên mặt, nét mặt xanh gầy biến thành màu đỏ tươi, cất cao giọng :

- Qua Siêu Sinh, người lần này đưa người xâm nhập vào Liêu Bắc nhằm mục đích gì?

Qua Siêu Sinh ngược mắt nhìn lên, nói giọng hận thù :

- Phan nhị đương gia, người thật sự muốn biết sao?

- Không sai, mong người thực ngôn trả lời.

Qua Siêu Sinh chậm rãi nói :

- Đại Mạc Cô Lâu bang chúng ta tiến nhập địa giới Liêu Bắc không có mục đích gì, chỉ là thuận thiên ứng nhân, tiêu diệt Kim Gia lâu, như vậy mà thôi.

Phan Đắc Thọ ngừng đầu cười ha hả :

- Dựa vào lũ cầu trệ người sao? Cầu trệ!

- Nội trong hai trăm dặm, bọn ta đã bắt đầu vây hãm Kim Gia lâu, chỉ đợi đem từng người của Kim Gia lâu ra chặt đầu nữa thôi, chiếm lấy Liêu Bắc cũng không còn bao lâu.

Qua Siêu Sinh cười trông rất khó coi, nếu chỉ nhìn vào mặt gã ta thì ngỡ rằng gã ta đã phát cuồng.

Phan Đắc Thọ chửi mắng :

- Các người thuận thiên khỉ gì? Ứng nhân nào? Thứ mọi rệp như các người mà cũng dám mơ tưởng đến Liêu Bắc để tranh giành thế lực.

- Kim Gia lâu hung hãn tàn độc, cướp bóc hoành hành ba mươi năm nay.

Liêu Bắc không có ai dám kháng cự. Các người nên biết rõ, gọi là “ba mươi năm phong thủy lưu chuyển”, Kim Thân nhị gia đã đến lúc treo cung cất giáo. Kim Thiếu Vân một trận là tiêu, Kim Thiếu Cường lại bị tên sát thủ Triển Nhược Trần giết chết, chỉ còn lại Kim quả phụ gắng sức chống chọi với tình thế, nhưng Kim quả phụ như hôm nay...

Chưa hết lời, gã ta lại ngẩng đầu cười cuồng vọng.

Bọn Phan Đắc Thọ muốn Qua Siêu Sinh nói tiếp, gã lại đột ngột ngừng lời, liền truy hỏi :

- Qua Siêu Sinh, người đã làm gì với Lâu chủ của bọn ta?

Qua Siêu Sinh trả lời gọn lỏn :

- Sắp chết rồi!

Phan Đắc Thọ nhẹ người đi, chỉ ít lúc này Lâu chủ vẫn còn sống trên thế gian, thế thì sẽ còn có hy vọng để tìm ra tung tích của Lâu chủ.

Nghĩ vậy, lão lại hỏi :

- Qua Siêu Sinh, người nói Đại Mạc Cô Lâu bang đến tiếp nhận Liêu Bắc là thuận thiên ứng nhân, xin hỏi các người ứng người nào?

Qua Siêu Sinh cất giọng cười quỷ quái nói :

- Ứng là làm thỏa lòng những hào kiệt võ lâm bị người lăng nhục, những giang hồ hảo hán bị người ức hiếp. Các người biết hiện nay có biết bao nhiêu huynh đệ mong được nhìn cơ ngơi của Kim Gia lâu sụp đổ, cũng có bao nhiêu người cầm sẵn đao để đợi lột da xẻ thịt các người.

Phan Đắc Thọ lớn tiếng :

- Qua Siêu Sinh, nếu ta đoán không sai, những người, à người nói ắt chính là bọn phản đồ của Kim Gia lâu lần trước, bọn họ tử thương lớp lớp, một số người đã bỏ trốn đi.

- Chuyện của Kim Gia lâu lần trước và lần này khác nhau. Hôm nay các người đang nằm bên bờ diệt vong, tuy nhiên, chuyện thắng bại nói ra như vậy vẫn còn sớm.

- Lời người nói không sai. Các người đã đến đây, vả lại cũng đã bắt đầu ngấm hạ độc thủ đối với bọn ta, đương nhiên còn chưa thể đoán định được ai thắng ai bại. Tuy nhiên...

Lão hoa ngôn đoản đao, nói tiếp :

- Nhìn kìa, chỉ một đường đao của ta, các người đã nằm cả đồng trên đất, điều đó cũng đủ để chứng minh cho các người rõ.

Qua Siêu Sinh rống lên :

- Các người sẽ phải trả giá đối với nợ máu mà các người đã gây ra.

- Vậy còn đợi gì nữa. Phan đại gia ở nơi này hầu tiếp.

Hai tay tùy tùng đứng sau lưng Qua Siêu Sinh phần nộ hét lên một tiếng, cùng bay vọt người lên, song song tiến thẳng lên đỉnh núi, trong tay mỗi người đều nắm Khô Cốt trảo và đầu lâu.

Thoắt một cái hai người đã lên trên triền núi, Tô Kiệt và Diêu Cương cũng đã lao người xuống, tạo nên một trận long tranh hổ đấu.

Ba người còn lại phía Phan Đắc Thọ không thể xuống để chi viện được. Bọn Qua Siêu Sinh cũng chỉ biết ngược mắt nhìn lên.

Tô Kiệt sắp chiến với gã đại hán cao ốm, Song Nhãn phủ phát ra liên tiếp mười một chiêu nằm nhiều hướng khác nhau lao vào. Gã đại hán lướt người tránh chiêu. Trong lúc hai người đang ở trên không, bỗng nghe vù một tiếng, từ trong chiếc đầu lâu trên tay gã đại hán bỗng vụt ra một vệt sáng bay thẳng đến người Tô Kiệt.

Tô Kiệt thật sự không ngờ trong hộp xương sọ đó lại đặt ám khí, lúc này người đang lơ lửng trên không, biện pháp duy nhất là vung đao đỡ lấy.

Ngọn đoản đao vụt ra đã nhanh, nhưng đã chậm, vệt sáng bay đi với một kinh lực rất mạnh, găm trúng đầu vai Tô Kiệt.

Tô Kiệt lộn người trên không trung, chưa kịp xuống đất miệng đã kêu lên :

- Thận trọng chú ý, trong đầu lâu của địch nhân có ám khí.

Ngay lúc đó Thạch Tiên Nhân lao người qua khỏi Tô Kiệt hét lên :

- Tên yêu nghiệt kia, Thạch đại gia cung hầu người.

Gã đại hán không ngờ mũi Khô Cốt đinh không găm trúng đầu Tô Kiệt vì Tô Kiệt phản ứng quá nhanh. Gã ta vừa chạm đất, Song Nhãn phủ của Thạch Tiên Nhân đã bổ xuống đầu.

Gã ta vung ngược Quỷ trảo lên nghênh tiếp, choang một tiếng, lửa tóe ra như một chiếc pháo hoa. Ngọn đoản đao trên tay của Thạch Tiên Nhân đã đâm nhanh đến, gã đại hán giương mày, định quay người phát ám khí, nhưng Thạch Tiên Nhân đã xoay nhanh chân phải, bịch một tiếng, gã đại hán bị bay xuống núi.

Diêu Cương sắp chiến với gã áo tro còn lại. Diêu Cương mất đồ kè, râu tóc dựng đứng, mỗi nhát búa đánh ra miệng lại hét lên rung rợn, áp đảo đối phương liên tục.

Phan Đắc Thọ đã nhờ Khô Cốt đinh trên vai Tô Kiệt ra, thấy mũi Khô Cốt đinh dài không quá hai thốn, màu tợ xương khô, nhưng nếu nhìn kỹ mới biết là bằng sắt.

Từ dưới núi, giọng của Qua Siêu Sinh vọng lên :

- Phan Đắc Thọ, người còn chưa đầu hàng sao?

Phan Đắc Thọ nổi cơn đại nộ quát :

- Kim Gia lâu chỉ có lấy đầu quý, không biết đầu hàng là gì!

Qua Siêu Sinh mỉa mai :

- Năm người nay đã thụ thương một, ta còn chưa phát động toàn lực. Tên họ Phan kia, lẽ nào muốn phanh thây nát thịt mới can tâm sao?

Phan Đắc Thọ nghiêng răng trèo trẹo :

- Bọn ta phanh thây nát thịt thì bọn người cũng đập đầu tan xương.

- Phan Đắc Thọ, người cuồng rồi, sẽ cho người biến thành con quỷ mất đầu ngay lập tức.

Gã ta hai tay cầm chiếc đầu lâu, đã bắt đầu tiến lên triền núi, sắc mặt tái tía, dưới chân phát lên tiếng lộp cộp hữu lực, miệng quát cuồng lên :

- Ta phải lên trên đó quyết một trận thư hùng mới được, người sao?

Phan Đắc Thọ tuyệt đối không tin Qua Siêu Sinh bỏ trường chọn đoản, chỉ một mình lên đây để liều mạng, gã tất nhiên đang dùng xảo kế để dụ Phan Đắc Thọ lọt lưới.

Đào Kỳ Trung nói giọng giận dữ :

- Qua Siêu Sinh, ngươi là cái thứ gì lại dám đo chiêu với Nhị đương gia ta? Đào đại gia sẽ cho ngươi nếm chiêu.

Thân hình cao to của lão ta lao về phía trước.

Qua Siêu Sinh khiêu khích :

- Phan Đắc Thọ, ngươi sợ rồi sao?

Phan Đắc Thọ bỗng quát :

- Kỳ Trung quay trở lại!

Đào Kỳ Trung quay lại nói :

- Nhị đương gia chớ nghe hấn ta hù dọa, thuộc hạ chỉ trong mười chiêu sẽ lấy đầu hấn được ngay.

Phan Đắc Thọ rút qua kẻ rặng :

- Ta bảo ngươi quay lại có nghe không.

Đào Kỳ Sơn lườm mắt nhìn Qua Siêu Sinh một cái rồi quay trở lại.

Qua Siêu Sinh cười quỷ quyệt, nói :

- Phan nhị đương gia, ta muốn khiêu chiến với ngươi, nếu chấp nhận thì xuống đây!

Phan Đắc Thọ lắc đầu trả lời :

- Khiêu chiến của ngươi chỉ là một âm mưu. Qua Siêu Sinh, lẽ nào không đúng sao?

Qua Siêu Sinh khua hai tay, nói lớn :

- Quyết một trận sống chết, mỗi người đều vận dụng cơ trí, mưu lược, dốc hết võ công, nếu ngươi còn đắn đo lo sợ thì không xứng là Nhị đương gia của Kim Gia lâu đâu.

Phan Đắc Thọ trong lòng đã định, không vì những lời châm chọc của đối phương mà nổi giận, bèn cười nhạt nói :

- Ngươi đã nói vậy, ta chấp nhận khiêu chiến.

- Vậy xuống đây!

Phan Đắc Thọ chỉ tay về phía khoảng trống xa xa, nói :

- Qua Siêu Sinh, ngươi và ta qua bên đó quyết một trận sống mái.

Qua Siêu Sinh mừng thầm trong lòng, khoảng đất đó khuôn viên chỉ rộng một trăm trượng, cách triền núi đến ba mươi trượng, nếu vậy đánh địch thủ ở đó thì đừng mong chuyện sống còn.

Qua Siêu Sinh chậm rãi quay người bước từng bước đi đến khoảng đất trống trước, đám cận vệ đi theo sau lưng, mười ba người kéo nhau đi.

Lúc này trong đầu Phan Đắc Thọ tồn tại bao ý nghĩ: một là phải truy hỏi địch nhân bắt Lâu chủ đi đâu? Hai là phải diệt trừ bọn áo tro này vì uy danh của Kim Gia lâu từ nay và về sau, Qua Siêu Sinh không chết không được.

Qua Siêu Sinh đã sắp đến bên khu đất trống, bọn đại hán còn lại đứng trải dọc theo sơn đạo trong rừng.

Phan Đắc Thọ nói nhỏ với Tô Kiệt :

- Lão Tô, vết thương của ngươi như thế nào?

Tô Kiệt mỉm cười đáp :

- Không sao, mười đình như vậy găm vào cũng chẳng ăn thua gì. Nhị đương gia có gì dạy bảo?

Phan Đắc Thọ gật đầu bảo :

- Hảo! Chúng ta cứ theo kế hoạch như trước, xông xuống tàn sát bọn chúng một trận nữa.

Diêu Cương hỏi nhỏ :

- Nhị đương gia không phải muốn quyết chiến với tên tiểu tử kia một trận sao?

Phan Đắc Thọ hừ một tiếng nói :

- Quyết chiến nên tiến hành khi tấn công vào Tổng đàn của Cô Lô bang, nơi này không phải là nơi quyết chiến.

Lão ta chuyển giọng :

- Các người không nghe lời Qua Siêu sinh vừa nói sao? Quyết một trận sống chết bao hàm nhiều điều, võ công chỉ là một trong số đó, tâm cơ mới là lẽ thủ thắng.

Năm người cùng bay người xuống núi, thoát một cái đã theo kịp bọn đại hán áo tro đo dọc theo sơn đạo. Ban đầu, bọn đại hán áo tro thấy bọn Phan Đắc Thọ lướt tới, tưởng rằng muốn đến khoảng đất trống để giao đấu, bèn tránh sang hai bên để nhường đường, không ngờ bọn Phan Đắc Thọ đột ngột biến chuyển đội hình, Phan Đắc Thọ hét lên một tiếng dậy trời :

- Giết sạch!

Bỗng thấy đao búa loé lên tầng tầng lớp lớp, năm hung thần chém tới tấp vào bọn áo tro. Bị tấn công bất ngờ, bọn áo tro liều mạng chống trả. Nhưng tình thế phát sinh quá đột ngột, chỉ tính riêng chết dưới ngọn đao của Phan Đắc Thọ không thôi cũng đã đến bảy tám mạng.

Cuộc tàn sát diễn ra ở trong rừng, những tiếng kêu rống thảm thiết vang dội cả khu rừng. Phía bên kia, Qua Siêu Sinh vừa đặt chân đến khoảng đất trống bỗng nghe thấy những tiếng kêu la, biết ngay mình bị mắc lừa bọn Phan Đắc Thọ, liền hét lên một tiếng, thi triển thân pháp phóng vào bờ rừng, miệng quát lớn :

- Phan Đắc Thọ, ngươi là loài súc sinh không thể tha thứ, ta phải băm thây ngươi ra mới được.

Từ trong rừng, giọng của Phan Đắc Thọ cười đắc ý, hô :

- Biến!

Khi Qua Siêu sinh cùng những tay cận vệ lao đến trong rừng, thì bọn Phan Đắc Thọ đã lao vút người lên triền núi, không chậm trễ một phút giây nào.

Phan Đắc Thọ đứng sừng sững, trầm giọng hỏi bọn thuộc hạ :

- Trận chiến này mỗi người giết được mấy tên.

Diêu Cương liền trả lời :

- Bẩm Nhị đương gia, thuộc hạ chém loạn xạ, đâu nhớ giết được bao nhiêu người đâu. Chỉ biết trên người nhuốm không ít máu địch nhân.

Phan Đắc Thọ quát :

- Nói ngắn gọn, ngươi giết được bao nhiêu địch nhân cũng không rõ sao? Lú lẫn!

Tô Kiệt nói :

- Còn thuộc hạ truy sát năm tên, có ít nhất ba tên chết.

Phan Đắc Thọ hỏi Đào Kỳ Trung :

- Người sao?

Đào Kỳ Trung lấy tay áo lau vết máu trên mặt, đáp :

- Khoảng bốn, năm tên.

Phan Đắc Thọ giận dữ quát :

- Bốn là bốn, năm là năm, sao lại...

Đào Kỳ Trung vội tiếp lời :

- Nhị đương gia, có điều không biết, thuộc hạ chém xong là biến liền, chết hay sống đâu có nắm được chính xác.

Từ phía dưới, Qua Siêu Sinh gào lên :

- Phan Đắc Thọ ơi Phan Đắc Thọ, người chẳng kể tín nghĩa, không tuân ước định, là loài trâu chó, người... xuống đây cho ta!

Phan Đắc Thọ cười ngạo nghễ, mỉa mai :

- Qua Siêu Sinh, người chửi đi, chửi không đem lại thắng lợi đích thực, bởi vậy khuyên người đừng đại làm hao hơi kiệt sức.

Qua Siêu Sinh lại chửi mắng :

- Lão già kia, người ta ước định qua bên kia thi đấu, người vì sao nửa đường lại hạ sát thuộc hạ của ta?

Phan Đắc Thọ nhếch môi cười :

- Qua Siêu Sinh, chúng ta là hai phe đối đầu với nhau, liên quan đến thắng bại của mỗi phía song phương, chứ không phải ân oán riêng giữa người và ta, lão phu cùng người quyết cái gì? Đấu cái gì chứ?

Ngừng lại giây lát, lão nói tiếp :

- Người cũng từng nói rõ, tuy quyết đấu nhưng cũng bao gồm cả cơ trí và mưu lược, võ công chỉ là một phần thôi, vì vậy ta xin đề tỉnh người, trái ngược với mưu đồ của người nhưng lại thỏa được tâm nguyện của bọn ta, làm cho nười mấy thuộc hạ của người thiệt mạng, như vậy mới làm giảm đi ưu thế về mặt nhân lực của người đối với bọn ta, vậy có thể gọi là xảo trá sao?

Qua Siêu sinh tức giận đến hai tay run lên, chân giẫm mạnh, đá võ bay tung tóe, hét lên :

- Tên hỗn láo kia, chuyện quyết đấu người không chấp nhận sao?

Phan Đắc Thọ chỉ thiên chỉ địa nói :

- Ai nói không, tuy nhiên để xem địa điểm cái đã.

Qua Siêu Sinh gắt giọng :

- Địa điểm không phải người đã định đó sao?

- Vừa rồi chỉ là thi triển tiểu kế với người, mục đích là trừ khử đồng đẳng của người. Lần này lại khác, vì hành vi thái độ của người làm ta không thuận mắt, bởi vậy ta quyết phải thu thập người.

Qua Siêu Sinh hỏi :

- Nói đi, người quyết định thế nào?

Phan Đắc Thọ chỉ trên triền núi, nói :

- Người và ta quyết một trận phân cao thấp ở trên này, người có dám không?

Qua Siêu Sinh lắc mạnh đầu, quát gắt :

- Dụ ta mắc bẫy sao, lão già xảo quyệt?

- Người cự tuyệt sao?

- Ta không phải kẻ đại khờ!

Phan Đắc Thọ khịt mũi nói :

- Thì ra người cũng biết sợ sao?

Qua Siêu Sinh nổi cơn thịnh nộ, quát :

- Phan Đắc Thọ, rồi cuối cùng người chết chính là các người!
- Tính Qua kia, ai chết về tay ai lúc này nói ra còn sớm. Nếu người thành ý muốn cùng ta quyết một trận thắng bại thì hãy tiếp nhận điều kiện của ta.
- Ất là điều kiện khuyết đức âm tổn, ai thèm tiếp nhận.
- Người không muốn nghe sao?

Qua Siêu Sinh nhìn bọn thuộc hạ, chỉ tấn công hai lần đã tử thương gần một nửa huynh đệ, lửa hận trong lòng bùng trỗi dậy, gã nghiêng răng lên tiếng :

- Nói đi!

Phan Đắc Thọ nói giọng chậm rãi, nhưng hữu lực :

- Cho người của người lùi cả ra khoảng đất trống kia, bốn huynh đệ của ta cũng không xuống núi, chỉ có hai người ta và người quyết tử một trận tại bìa rừng đó đến chết mới thôi, người thấy thế nào?

Qua Siêu Sinh liếc nhìn bọn thuộc hạ tùy tùng, một gã nhỏ giọng :

- Phó bang chủ, chớ cả tin đáp ứng, chúng ta chỉ cần vây hãm họ ở trên đó, đói khát cũng đủ làm họ chết rồi!

Một gã khá trầm giọng :

- Lưu Toàn nói không sai. Phó bang chủ còn phải chủ trì đại cuộc sao lại có thể liều mạng với kẻ địch được. Chúng ta nên vận dụng vào ưu thế, không nên mắc lừa gã tính Phan kia.

Qua Siêu Sinh nói lớn :

- Tính Phan kia, để Qua gia ngầm nghĩ lại đã.

Gã quay lại nói với bọn tùy tùng :

- Các người nghe rõ cho ta, trước hết các người nên biết, nơi này nằm trong phạm vi thế lực của Kim Gia lâu, ắt sẽ có người của Kim Gia lâu xuất hiện, bởi vậy ta không muốn cầm chân ở đây lâu, để ta lên dụ hấn rời khỏi triền núi, đến khi ta phát ám hiệu, các người lập tức xông đến bao vây hấn ta. Nhưng khi bốn tên còn lại xông xuống, các người lập tức quay lại ngăn chặn, ba người giết một người. Ấn theo quy củ của bốn bang, hạ được một địch nhân lập tức chặt đầu ngay, ta treo đầu họ lên để báo thù cho những huynh đệ đã chết đi.

Gã ta vừa nói xong, giọng của Phan Đắc Thọ đã cất lên :

- Thế nào, thương nghị ổn cả rồi chứ?

Qua Siêu Sinh quay lại hoa hai tay, bọn đại hán áo tro đều kéo nhau ra khỏi bìa rừng, quả nhiên mười hai tay cận vệ của Qua Siêu Sinh cũng ra khỏi rừng, đứng ngay ngắn trên khu đất trống.

Qua Siêu Sinh đứng dưới một gốc đại thụ, nói :

- Phan nhị đương gia, ta hoàn toàn chấp nhận điều kiện của người, còn chần chừ gì nữa mà chưa xuống đây?

Phan Đắc Thọ bảo bọn thuộc hạ :

- Bốn người hãy nghe đây, không có mệnh lệnh của ta, không ai được xông xuống, nên biết rằng tình thế đang nguy khốn, lùi một bước là chết không toàn thân... thận trọng nhớ lấy!

Đào Kỳ Trung đáp lại :

- Nhị đương gia yên tâm, bọn họ đừng mong lên được đây!

Điêu Cương da mặt vỏ quýt sẵn lại nói :

- Nhị đương gia thiên vạn lần phải cẩn thận đấy!

Tô Kiệt càng lo lắng hơn :

- Nhị đương gia nên thận trọng chú ý, trong hai chiếc đầu lâu của hắn có ám khí đấy!

Phan Đắc Thọ trầm giọng quát :

- Xem ta đi thu thập gã thất phu họ Qua!

Phan Đắc Thọ biểu hiện bên ngoài bình tĩnh trấn định, nhưng trong lòng rất lo lắng, vì lão ta chọn con đường này để đi, địch nhân lại đón lỏng ở đây, tình thế diễn biến khiến người ta không thể lường trước được. Kim Gia lâu rồi đây ắt sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Lần trước, những nhân vật cấu kết với Đơn Thuận, tuy đã chết hơn một nửa, nhưng vẫn còn mấy lão ma đầu đã trốn đi, Vưu Nô Nô là một người trong số đó.

Phan Đắc Thọ lạnh lùng bước xuống triền dốc, mỗi bước chân in một dấu ấn, mỗi bước đi một tiếng hừ vang lên, tiến thẳng về phía Qua Siêu Sinh.

Trên nét mặt như thủy khô của Qua Siêu sinh, dần hiện rõ một lớp màu đỏ tía, gã nhe hai hàm răng như ma, nói :

- Nhị đương gia, chỉ có người hiểu rõ thế thời thế mới là trang tuấn kiệt, cũng mới có thể sống được lâu dài. Qua mỗ thành ý tương khuyên...

Phan Đắc Thọ quát :

- Tính Qua kia chớ lắm lời. Trước khi chưa động thủ, ta mong người thực ngôn trả lời, các người dùng thủ đoạn gì để bắt Lâu chủ của chúng ta? Mục đích vì sao?

Qua Siêu sinh với khuôn mặt mếu máo, khóc cười chẳng hay, nói :

- Người đương nhiên sẽ hỏi vậy, vì ta biết rõ đó là mục đích chính khi người chấp nhận cuộc quyết đấu với ta. Nhị đương gia, người không phủ nhận chứ?

Phan Đắc Thọ ngẫm ngạc nhiên. Gã tính Qua này thật sự không phải vừa, lão gắt giọng :

- Lẽ nào người không muốn nói ra?

Qua Siêu sinh hạ ánh mắt nhìn xuống, trầm ngâm giây lát, tiếp lời :

- Bắt được Kim quả phụ bọn ta đã dùng kế sách một thời gian không ít. Chỉ có cách bắt Kim quả phụ đi, mới có cách bắt ép bà ta giao ra tất cả những gì của Kim Gia lâu. Đương nhiên, đây là một công việc hết sức khó khăn, nhưng bọn ta có lòng nhẫn nại, cũng có nghị lực, Kim quả phụ cuối cùng sẽ đáp ứng theo yêu cầu của Cô Lâu bang ta, ha ha...

Phan Đắc Thọ cơ nhục trên mặt giật lên từng hồi, quát hỏi :

- Lũ ác quỷ, các người đem Lâu chủ của bọn ta giam giữ ở đâu, mau nói!

- Ta dễ gì nói ra. Nhị đương gia, người được một đòi hai đấy.

Ánh đao lóe lên, Phan Đắc Thọ gầm giọng :

- Không nói người sẽ chết!

Qua Siêu Sinh nhảy tạt người, hai chiếc đầu lâu kêu lên leng keng, phát ra những tia sáng rùng rợn, trong lúc ánh sáng tỏa ra tứ phía, người gã ta đã bay ra ngoài ba trượng.

Phan Đắc Thọ hừ một tiếng trong cổ, nói :

- Chạy đâu cho thoát!

Lão ta múa đao bay người theo, ánh đao loang loáng như cả rừng đao.

Qua Siêu Sinh gõ hai chiếc đầu lâu vào nhau, rít qua kẽ răng :

- Ta sẽ cho người còn lại một đồng xương tàn!

Ngọn đoản đao trong tay xé gió vùn vụt, khiến người ta phải sởn gai ốc, Phan Đắc Thọ gầm lên.

- Qua Siêu Sinh, ta đánh tan xác ngươi!

Qua Siêu Sinh cười lên mấy tiếng quỷ quái, bỗng thấy từ trong hốc mắt ở đầu lâu bên trái tay gã ta phụt ra hai luồng khói xám bật thẳng đến mặt đối phương.

Ở vùng tai của chiếc đầu lâu bên phải lại bay vút ra một ám khí. Ám khí luồng theo làn khói độc nhằm thẳng vào người Phan Đắc Thọ...

55. Chương 55: Thắng Bại Do Thiên Định, Thư Hùng Quyết Một Phen

Phan Đắc Thọ xoay người như một cái vù, tuy địch nhân phun luồng khói độc ra trước nhưng mũi Khô Cốt đình lại bay đến đích trước. Khô Cốt đình bay xuyên qua rừng đao một cách xảo diệu, “cạch” một tiếng gọn lỏn vang lên, ám khí găm trúng trên cách tay trái Phan Đắc Thọ, còn luồng khí độc lão ta tránh được.

Nhanh như chớp, Phan Đắc Thọ bay người lên triền núi, chẳng cần nhìn xem Qua Siêu Sinh truy kích theo, cũng không doái hoài đến Khô Cốt đình găm trên tay, vút người lên như chiếc pháo thăng thiên, qua ba lần thăng giáng, lão đã lên đến đỉnh triền núi.

Vừa đáp chân xuống đất, lão đưa thẳng cánh tay ra, giục :

- Nhanh, cắt bỏ cả thịt lẫn đinh!

Bốn người đều cả kinh, Đào Kỳ Trung vội nhảy tới, cầm cách tay Phan Đắc Thọ kéo ra, đưa mũi đoản đao rạch tay áo, thấy mũi Khô Cốt đình có độc găm lút vào trong thịt sâu nửa thốn, rất nhanh, vùng thịt xung quanh đã hiện lên màu đen và sưng to.

Phan Đắc Thọ nghiêng răng quát :

- Kỳ Trung, ngươi còn nghĩ gì nữa, ra tay nhanh!

Đào Kỳ Trung sửng sốt, nói :

- Nhị đương gia, quá sâu...

- Sâu thêm tí nữa thì ta đã tự chặt cánh tay bỏ đi rồi, cũng không cần đến ngươi ra tay.

Phan Đắc Thọ trợn mắt quát tiếp :

- Đào Kỳ Trung, ra tay nhanh!

Ngọn tiểu đao xẹt một vòng, miệng Đào Kỳ Trung méo xệch đi, Phan Đắc Thọ không những không kêu đau, ngược lại còn cảm thấy nhẹ hẫng người đi.

Độ bốn lạng thịt bị cắt bỏ, mũi Khô Cốt đình mà xám găm giữa máu thịt màu tím đen, Đào Kỳ Trung cầm lên trên tay, nghiêng răng nói :

- Khốn nạn! Trên mũi Khô Cốt đình này có chất kịch độc!

Tô Kiệt đứng một bên chăm chú nhìn, nói giọng ngạc nhiên :

- Hoàn toàn giống như mũi Khô Cốt đình vừa rồi găm trên vai thuộc hạ, sao mũi này lại có độc?

Diêu Cương lấy ra chiếc khăn rịt thuốc băng vết thương lại, nói :

- Nhị đương gia, đinh độc đã nhổ trừ tận gốc, phải nghỉ chốc lát, không thể động thủ, nơi này có bọn tôi chắn giữ, bọn nó không lên được đâu!

Phan Đắc Thọ xéch ngược đôi mày. Khi trên tay trái bị trúng Khô lâu đình, lão cảm thấy tê buốt, biết rằng ám khí của địch nhân có kịch độc, lão là một tướng sa trường có kinh nghiệm nhiều khi lâm trận, nên biết rằng nếu không cắt bỏ thịt độc ngay lập tức, thì thần tiên cũng khó cứu nổi.

Vì thế lão không để chậm trễ một phút giây nào, cũng không tức giận tìm địch thủ để truy sát, liền đề tụ chân khí bay người trở lại triền núi.

Lúc này, Qua Siêu Sinh thấy Phan Đắc Thọ vẫn đứng hiên ngang, ném ánh mắt phẫn nộ nhìn xuống, trong lòng hết sức ngạc nhiên. Gã ta không ngờ Phan Đắc Thọ phản ứng nhanh như vậy, và dám cắt đi khối thịt trên tay như vậy.

Trong rừng tùng vẫn chưa thấy bọn đại hán xông tới, chỉ có Qua Siêu Sinh trợn mắt ngậy người đứng một mình, trên tay cầm hai chiếc đầu lâu, gã cất giọng :

- Phan nhị đương gia, người sao mới chạm mặt đã vội thoái lui rồi? Lẽ nào tự chấp nhận thua hay sao?

Phan Đắc Thọ danh giọng :

- Qua Siêu Sinh, người là một tên tiểu nhân độc hiểm. Ngoài ám khí độc vật ra, người còn có gì để lão phu chiêm ngưỡng nữa nào?

Qua Siêu Sinh ngẩng đầu cười như ma tru quỷ khóc, nói :

- Song phương quyết đấu, không từ bất cứ điều gì. Đã ước định rồi, phải quyết tử đến hơi thở cuối cùng, đến giọt máu cuối cùng, người làm như vậy quả thật khiến cho ta lẩm thất vọng!

Phan Đắc Thọ gầm lên như sư tử rống :

- Tính Qua kia, sấp mặt lần thứ hai ta sẽ đánh tan xác người!

Tô Kiệt vội nhỏ giọng :

- Nhị đương gia, thương thế của lão...

Phan Đắc Thọ trợn ngược đôi mày, cơ nhục trên mặt giật giật liên tục, nói :

- Vết thương trên da thịt không đủ để làm giảm lòng quyết tâm sát địch của ta, các người trấn giữ ở đây, xem ta giết tên chó chết đó!

Dứt lời, lão lao thẳng xuống rừng tùng. Hai bóng người sấp vào rồi phân ra, lại xáp vào... Qua Siêu Sinh múa cặp đầu lâu chống trả lại hai luồng đoản đao...

Trong tay hai người đều là loại đoản binh khí, trên không trung vang lên những tiếng long óc long tai!

Đứng từ xa nhìn, hai bóng người tựa như hai con mãnh hổ vồ lấy nhau, lao vọt giữa rừng tùng, khi thăng khi giáng, những tiếng gào thét làm rung chuyển cả khu rừng!

Qua Siêu Sinh lại mừng thầm, vì hai người cách triển núi mỗi lúc một xa, và dần dần kéo gần khoảng cách với khu đất trống...

Ngay lúc này, Phan Đắc Thọ lướt người như con chim ưng, ánh đao lóe lên như điện, phẫn nộ quát :

- Qua Siêu Sinh, người tự đặt cho người là siêu sinh, sao không thi triển chiêu thuật tà môn đó đi?

Qua Siêu Sinh nói giọng hung dữ :

- Lão Phan, người đề tỉnh ta, chính là người đề tỉnh ta hạ độc thủ!

Gã lao vọt người, hai tay vung cao...

Phan Đắc Thọ hai con mắt tợ như lồi ra khỏi tròng, trừng mắt nhìn đối phương, hơi chùn thế lại, vẫn chưa phát hiện đối phương tung ám khí, búng người ra ngoài ba trượng, hét lên :

- Qua Siêu Sinh, người là con hồ ly không thể dung thứ!

Qua Siêu Sinh bỗng bay vượt qua đầu Phan Đắc Thọ, chặn đường thoái lui của Phan Đắc Thọ, miệng hô lớn :

- Sát!

Bọn đại hán áo tro lập tức phóng người tới, lao phía trước là mười hai tay cận vệ của Qua Siêu Sinh.

Phan Đắc Thọ lúc này mới phát hiện mình bị trúng “dụ địch kế” của địch nhân, cơn phẫn nộ trời dậy tột độ, quát :

- Lũ gian trá!

Qua Siêu Sinh lạnh giọng :

- Đối phó với người của Kim Gia lâu, nhất là Phan Nhị đương gia ngươi, ta không bao giờ dám khinh suất, hắc hắc...

Tiếng cười của gã ta nghe tựa tiếng khóc. Phan Đắc Thọ vung đao ngang dọc chém bổ tới tấp về phía Qua Siêu Sinh.

Khi quyết liều mạng, lão ta hầu như quên đi tất cả. Bỗng thấy từ trong hai chiếc đầu lâu của đối phương có tiếng vù, vù như ong bay, mười mấy mũi Khô Cốt đinh bay vút ra như một làn tên bắn thẳng vào người Phan Đắc Thọ, như muốn biến lão ta thành một con nhím!

- Súc sinh!

Phan Đắc Thọ gầm lên, gập người xuống sát đất, đầu vai tựa mặt đất, hai chân xoay một vòng, người đã bay lui sau một cây tùng lớn.

Nhưng khi lão vừa quay người nhìn lại, bỗng thấy ở bắp đùi giật một cái rồi tê buốt...

Qua Siêu Sinh người đang ở trên không, trong lòng đang ngầm bội phục đối phương phản ứng nhanh phàm tốc, động tác chuẩn, gã hầu như không ngờ tới, đột nhiên thấy đối phương bùng người dậy, gã ta mới tung mũi Khô Cốt đinh cuối cùng ra.

Phan Đắc Thọ cười gằn một tiếng, thuận thế đâm mạnh ngọn Ngưu Giác đoản đao về phía Qua Siêu Sinh.

Choang một tiếng vang lên, Ngưu Giác đoản đao lại găm trúng ngay hốc mắt trên chiếc đầu lâu bên tay trái địch nhân, nhưng vẫn có một dòng máu từ kẽ tay Qua Siêu Sinh chảy ra.

Qua Siêu Sinh rơi xuống đất, Phan Đắc Thọ đã lao nhanh về phía triền núi, miệng la lớn :

- Không được xông xuống, mau quay trở lại!

Bọn Tô Kiệt thấy những tay đại hán áo tro tràn qua, liền xông xuống cứu viện, nay nghe Phan Đắc Thọ quát, đành phải quay trở lại.

Tô Kiệt vội đưa tay đỡ lấy Phan Đắc Thọ, hỏi :

- Nhị đương gia có sao không?

Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân định lao xuống chống trả, Phan Đắc Thọ quát :

- Nhanh lùi lại triền núi, hai người chặn hậu!

Từ trên không vang lên giọng của Qua Siêu Sinh :

- Các ngươi muốn ẩn tránh trên đó nữa sao?

Một tiếng rống như hổ gầm vang lên, thân hình cao to hung mãnh như con gấu đen của Đào Kỳ Trung lao lên không, vung liên tiếp mười chín đường búa nhằm bổ xuống trên người Qua Siêu Sinh.

Tiếng binh khí giao nhau vang lên chát chúa, nhân ảnh thoát hợp rồi phân, phân lại hợp, Qua Siêu Sinh trên vai máu tuôn đầy, bùng người lùi lại ngoài ba trượng, mặt mày nhăn nhó thiếu nào.

Đào Kỳ Trung trước ngực ướm đâm một vật lớn, máu tươi chảy thấm ra ngoài, nhưng vẫn nghiêng răng chịu đựng, mặt đờng đờng sát khí.

Phan Đắc Thọ lên đến triền núi, lần này khỏi cần bảo, Tô Kiệt liền dùng đao cắt bỏ khối thịt bị mũi Khô Cốt đinh găm trên đùi Phan Đắc Thọ.

Đào Kỳ Trung từ từ lùi lại triền núi, thở dốc ra một cái, nằm vật người xuống đất.

Thạch Tiên Nhân và Diêu Cương vội chạy lại, kêu lên :

- Lão Đào, lão không thể chết...

Đào Trung Kỳ nói giọng đứt quãng :

- Ta không chết... lũ kia... mới đáng... chết...

Diêu Cương cởi áo ngoài trên người Đào Trung Kỳ ra, thật khủng khiếp, phần ngực phải của lão bị dập nát, giữa máu và thịt bầy nhầy còn thấy cả gân xương lộ ra!

Tô Kiệt đưa được vật ra, bảo :

- Rịt thuốc, băng lại, nhanh!

Phan Đắc Thọ trên vai và chân tuy bị cắt bỏ hai khối thịt, nhưng độc đã được trừ khử tận gốc, ngoài cơn đau toát cả mồ hôi ra, tính mạng vẫn được bảo toàn.

Đào Trung Kỳ mở mắt ra, thở dốc một hồi, nói :

- Nhị đương gia... thuộc hạ quyết một đao trí mệnh nhằm đâm... vào bụng gã tính Qua... không ngờ...

Phan Đắc Thọ hiểu rõ Đào Trung Kỳ bay qua đầu lão sắp chiêu với địch nhân trên không trung, Đào Trung Kỳ đưa ngực ra để dùng đoản đao ở tay trái đâm vào bụng đối thủ, đáng tiếc đối thủ không bỏ mạng đường trường.

Phan Đắc Thọ tán thán :

- Người ra tay rất tốt, tuy không lấy đi được tính mạng gã tính Qua, nhưng cũng lấy được máu hãn ta, chỉ ít cũng làm cho hãn một phen kinh hồn!

Từ dưới chân núi vọng lên tựa như tiếng quỷ gào khóc, thất Qua Siêu Sinh quay người bước đi...

Phan Đắc Thọ ngạc nhiên, hỏi :

- Ta không tin hãn ta bỏ đi lúc này, để xem, hãn ta nhất định gỡ chiêu thâm độc gì đây!

Trong rừng bỗng trở nên lặng ngắt, bọn Phan Đắc Thọ nhìn xuống cánh rừng rậm rịt, không thấy một bóng người nào, bọn đại hãn áo tro hầu như đi đâu mất cả.

Phan Đắc Thọ nhíu rậm đôi mày, đoạn nói :

- Chúng ta năm người bị thương hết ba, mặt trời sắp lặn rồi, mà chủ lực của địch nhân chúng ta vẫn chưa tiêu diệt được, phen này e rằng chúng ta nguy khốn đấy!

Diêu Cương trầm giọng chửi mắng :

- Nhị đương gia, đợi đến trời tối để thuộc hạ đi trước mở đường, lão Thạch đi sau chặn hậu, chúng ta cùng đột phá vòng vây!

Phan Đắc Thọ lắc đầu, nói :

- Như vậy cơ hội càng ít, chẳng bằng...

Ngay lúc này, bỗng có tiếng hô hào đầy sát khí vang dội, bọn Phan Đắc Thọ cúi nhìn xuống, không ngờ phía dưới vẫn không có một bóng người.

Diêu Cương trầm giọng chửi mắng :

- Chiến thuật quỷ quái gì vậy?

Thạch Tiên Nhân nói giọng căm phẫn :

- Lẽ nào bọn hãn biến thành quỷ cả rồi sao?

Phan Đắc Thọ cười nhạt tiếp lời :

- Chỉ sợ còn xảo trá hơn cả quỷ nữa. Trên địa phận Kim Gia lâu xuất hiện loại địch nhân hung hăng liều chết này, thảo nào Lâu chủ bị sa lưới.

Đột nhiên, Tô Kiệt chỉ xuống phía dưới, quát :

- Lũ nó bò lên rồi!

Vừa dứt lời, Tô Kiệt và Thạch Tiên Nhân đã lao vọt người xuống.

Thì ra Qua Siêu Sinh đã ngầm phân mười hai tay tùy tùng thành ba toán, toán thứ nhất đã lén lút tiên lên triền núi, mục đích là muốn hất năm người Phan Đắc Thọ xuống núi, sau đó vây giết hoặc bắt sống.

Lúc này toán thứ nhất vừa lên được triền dốc, Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân đã phóng người tới, triền núi hiểm trở, chỉ đủ để hai người song song tiến một lúc. Dịch nhân tuy tiến lên bốn người, nhưng hai người phía sau chỉ biết ngược mắt lên nhìn hai người phía trước sắp chiến, không tiếp tay gì được.

Diêu Cương vừa hét lớn vừa vung búa tấn công, Khô Cốt trảo của dịch nhân đánh ngược lên chống trả, địa hình như vậy đương nhiên có lợi cho người phía trên.

Vì thế, đá cát bay tung tứ phía, Diêu Cương và Thạch Tiên Nhân song song tấn công tới tấp, đẩy lùi đối phương xuống núi một cách dễ dàng.

Phía dưới, giọng Qua Siêu Sinh vang lớn :

- Phan Đắc Thọ, sơn cùng thủy tận, cùng đường tắc lối, các người sao không sớm buông binh khí quy hàng, còn hăng đầu như con dã thú vậy đâu được ích gì?

Phan Đắc Thọ cất giọng :

- Qua Siêu Sinh, giữa song phương binh nhẫm đã độ qua, máu cũng đã đổ, người tuy dùng mọi thủ đoạn để hèn để đối phó với ta, nhưng vẫn không thể làm lay chuyển lòng tự tin quyết tử và tất thắng của bọn ta. Phan đại gia lần này khuyên người nên sớm thả Lâu chủ của bọn ta ra, lập tức trở về Đại Mạc, bọn người mới có cơ hội sống trên đời này, nếu không thì...

Qua Siêu Sinh nói giọng hung hãn :

- Bọn người không đầu hàng thì chỉ có con đường chết!

Gã quay lại vùng tay hô :

- Đem củi lại đây!

Thấy hai mươi mấy đại hán áo tro vội vã đi vác những cành cây khô đem đến chất đống dưới triền dốc cao như một quả núi.

Phan Đắc Thọ giận đến phát cuồng, hét lên :

- Qua Siêu Sinh, bọn người định giở thủ đoạn gì?

Qua Siêu Sinh trả lời lạnh lùng :

- Đây là người bức bách ta, không còn cách nào khác, ta đành phóng lửa đốt núi, người bỏ lỗi cho ta!

Phan Đắc Thọ rống lên như muốn phun ra máu :

- Súc sinh kia, người muốn dùng độc kế tuyệt tử tuyệt tôn đó, người muốn thiêu sống bọn ta trên núi hay sao?

- Lão Phan, người biết bây giờ là giờ gì không? Trời sắp tối, trong rừng nổi gió Tây bắc, đương nhiên chính là thời cơ tốt nhất để bọn ta phóng hỏa thiêu cháy các người, lửa lửa lên đỉnh núi, các người khó thoát khỏi thủ đoạn này của ta!

Phan Đắc Thọ quay đầu nhìn vách núi phía sau, chỉ thấy vực sâu đến hai mươi trượng với vách núi đá lởm chởm như những mũi dao nhọn, dù là người có khinh công cái thể tuyệt luân cũng khó vượt qua được.

Phan Đắc Thọ đang suy nghĩ, giọng của Qua Siêu Sinh lại cất lên :

- Lão Phan, người thiên vạn lần chớ xem thường ngọn lửa này, vì ta có thả Khô Cốt Độc phần vào trong lửa, chỉ cần các người ngửi thấy mùi hôi có đắng chát, tất sẽ quay cuồng bất tỉnh hết ngóc đầu lên nổi. Hu hu...

Quả đúng là biệt hiệu Khốc Vương (Vua khóc), khi dắc ý gã ta lại dùng tiếng khóc thay cho tiếng cười, thật là một người khác thường, trông giống như một người bị điên vậy!

Diêu Cương cảm giận, nói :

- Nhị đương gia, chúng ta xông xuống quyết tử một trận, còn đợi gì nữa?

Thạch Tiên Nhân cũng phụ họa theo :

- Đúng! Ngồi đây chịu hết chẳng bằng xông xuống quyết đánh với lũ nó một trận một mất một còn!

Phan Đắc Thọ cúi nhìn Đào Kỳ Trung, thấy Đào Kỳ Trung ưỡn ngực nói :

- Nhị đương gia yên tâm, thuộc hạ còn động chiến được, xem đây, chỉ cần Nhị đương gia hạ lệnh một tiếng, Đào Kỳ Trung sẽ xông lên trước tiên!

Phan Đắc Thọ nghiêng răng ken két, vết sẹo trên trán đỏ tía, cơ nhục trên mặt săn lại, đoản đao trong tay phát sáng lấp lánh, lão buông giọng :

- Mọi người đều muốn liều mạng, ta còn đợi gì nữa chứ?

Không ngờ lão ta vừa dứt lời, từ dưới chân núi nổ bình một tiếng, ngọn lửa bùng lên cháy ngàn ngút...

Không sai, ngọn lửa bốc cao cháy lan lên triền núi, lúc này muốn xông xuống cũng đã muộn.

Bọn Phan Đắc Thọ đều hiểu rõ, nếu ngọn lửa đơn thuần thì vẫn không ngăn được bước tiến của họ khi đã liều, nhưng vấn đề là ở câu nói cuối cùng của Qua Siêu Sinh: trong lửa có cả Khô Cốt độc phần!

Vì vậy, Phan Đắc Thọ liền trầm giọng bảo :

- Nhanh theo ta!

Dứt lời, lão tức tốc lùi lại vách núi phía sau, treo ngược người ở vách núi, đầu chúc xuống đến nửa trượng.

Xung quanh đó độ ba trượng đều không có cây cỏ, ngọn lửa từ dưới chân núi tràn lên thân tóc, tiếng nổ lộp bộp nghe chói tai, tiếng gió lửa nghe rào rạo trông thật ghê rợn!

Bọn Tô Kiệt cũng treo ngược người như Phan Đắc Thọ, năm người như năm con dơi bám trên vách núi.

Lúc này ngọn lửa đã lan đến đỉnh núi...

Quả nhiên cổ nhân nói không sai... người thích trèo cao, nước luôn chảy xuống. Bây giờ đổi thành :

lửa trèo lên cao, người bò xuống thấp!

Phan Đắc Thọ hai chân móc chặt vào vách núi, từ từ ngoái đầu nhìn lên, thấy thế lửa rất mạnh, khói bốc nghi ngút che phủ cả không gian, giống như lạc vào Địa Ngục!

Ngọn lửa xung thiên, đương nhiên sẽ không cháy xuống dưới. Qua Siêu Sinh không ngờ rằng độc kế đó vẫn vô hiệu. Gã thấy lửa đã thiêu cháy triền núi, vẫn không thấy bọn Phan Đắc Thọ lao xuống, gã cao hứng đến chảy nước mắt, nói :

- Đúng là người của Kim Gia lâu, thà chết chứ không chịu đầu hàng, nghĩa khí đó, dũng khí hào hùng xem nhẹ sống chết đó, Qua mỗ vô cùng kính ngưỡng và bội phục!

Nói xong, gã vái dài dưới đất, gã cứ tưởng rằng bọn Phan Đắc Thọ đã bị lửa cháy thiêu rụi.

Sắc trời đã phủ bóng hoàng hôn!

Từ trong bóng đêm chập chờn, vọng lại giọng nói lạnh lùng :

- Người thiêu cháy hết người của Kim Gia lâu rồi sao?

Qua Siêu Sinh ngẩng mạnh đầu quay nhìn vào trong rừng, thốt lên :

- Ai?

Từ trong bóng rừng tối từ từ bước ra hai người dáng hao hao gầy!

Đi trước là một thanh niên ngoài ba mươi tuổi, sắc mặt trắng xanh, đôi mắt sâu hõm, trông lãnh ngạo vô tình, sống mũi thẳng nhọn, đôi môi mỏng dính, lưng thắt đai, trông ra vẻ một hảo hán giang hồ lão luyện.

Theo sau lưng là một trung niên thấp gầy, dáng bộ nhanh nhẹn như một con khỉ.

Hai người đến trước mặt Qua Siêu Sinh, chàng thanh niên cất giọng :

- Chính ta! Lửa của các người đã dẫn ta đến đây!

Qua Siêu Sinh quét ánh mắt nhìn đối phương, hỏi :

- Bằng hữu, xin cho biết đại danh!

Chàng thanh niên lãnh đạm nói :

- Cần biết sao?

- đương nhiên cần, lỡ ra song phương là đồng đạo há không sinh sự hiểu lầm sao?

- Ta không cho rằng chúng ta là bằng hữu, vì ta lâu nay không quan hệ với loài yêu quỷ!

- Người là người của Kim Gia lâu ư?

Chàng thanh niên lạnh giọng :

- Đây là địa bàn của Kim Gia lâu, không phải là người của Kim Gia lâu thì của ai nữa chứ?

Chàng ta chuyển giọng, hỏi :

- Các hạ có chức phận gì trong Đại Mạc Cô Lâu bang?

Qua Siêu Sinh chấn động cả người, hỏi :

- Bằng hữu, người biết bọn ta là người của Cô Lâu bang sao?

Chàng thanh niên hai tay buông thông xuống, đáp lại :

- Không sai, cũng chỉ có Đại Mạc Cô Lâu bang mới dùng đầu lâu làm binh khí. Theo ta biết, các người ngoài dùng độc âm tổn ra, võ công chẳng ra gì!

Qua Siêu Sinh quát hỏi :

- Bằng hữu, người là ai?

Chàng thanh niên chột chỉ tay về phía triền núi, trầm giọng hỏi lại :

- Người bị các người đốt cháy trên đó là ai?

Qua Siêu Sinh vung hai tay, mười hai tay cận vệ lập tức dạt ra vây lấy hai người ở giữa, gã nói tợ như khóc :

- Xin báo tính danh!

- Triển Nhược Trần! - Chàng thanh niên trả lời.

Giọng nói phát ra tuy không cao, nhưng âm thanh vang lâu mới dứt!

Qua Siêu Sinh đôi mày tợ như khóc tang, bỗng giương lên, hai chiếc đầu lâu trên ta xáp lại một, dáng như thi lễ, nói :

- Quả nhiên là Đồ Thủ Triển Nhược Trần, Qua mỗ xin thi lễ vậy!

Triển Nhược Trần cất giọng hỏi lại :

- Ai bị thiêu cháy trên đó?

Qua Siêu Sinh buông tiếng than thở, trả lời :

- Triển huynh, các hạ nên lượng thứ cho Qua mỗ, vì Qua mỗ mấy lần cho họ cơ hội để sống, nhưng họ nhất định muốn tận trung với Kim Gia lâu, đến chết không quy phục, bởi vậy...ôi...

Triển Nhược Trần thấy thế lửa tắt giảm dần, liền bảo người đứng bên cạnh :

- Tiểu Hương, lên xem có ai còn sống không?

Lão lùn đó chính là Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương, Nhị bảo đầu cấp chữ Nguyệt của Kim Gia lâu. Lão cùng đi với Triển Nhược Trần từ Trường Xuân sơn đến Ngũ Lý pha, mục đích là đón tiếp Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ. Lão chủ mất tích, Phan Đắc Thọ tất phải mau quay về Trường Xuân sơn chủ trì đại kế cứu lấy Lô chủ.

Lúc này, Huyền Tiểu Hương chẳng cần để mắt đến bọn đại hán vây xung quanh, lão thoát người búng lên đáp xuống trên một cây tùng, nhanh như một con khỉ, quả thật xứng với biệt hiệu Bảng Hầu (khỉ nhẩy). Lão chuyển cảnh thoăn thoắt, khi bọn áo tro đuổi theo thì lão ta đã đến phía triền núi.

Triển Nhược Trần miễn ý gật gù đầu, đoạn nói với Qua Siêu Sinh :

- Đại Mạc Cô Lô bang Khốc Vương Qua Siêu Sinh chính là các hạ chứ gì?

Qua Siêu Sinh đôi mày nhíu sát lại, ngằm phòng bị sẵn, trả lời :

- Không sai!

Triển Nhược Trần nói giọng khinh miệt :

- Vì sao xâm nhập vào Liêu Bắc Kim Gia lâu ta?

Qua Siêu Sinh cất giọng quái quỷ :

- Đường không bằng chẳng người ta giẫm lên, lòng bất bình phát cuồng! Triển huynh, người cứ xem ta là người phát cuồng đi!

Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Âm mưu bắt đi Lô chủ của bọn ta có phải là của quý bang không?

- Đúng vậy!

Triển Nhược Trần mặt nổi gân xanh, nói tiếp :

- Cho biết mục đích?

- Muốn gây dựng cơ nghiệp ở Liêu Bắc.

Triển Nhược Trần ngắc đầu cười ha hả nói :

- Các người cũng dám làm điều đó à?

Qua Siêu Sinh cười hăng hắc, trả lời :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!

Triển Nhược Trần rùng vai, hừ một tiếng, lớn giọng :

- Mưu sự tại nhân, hừ! Triển mỡ chụp đầu người trước...

Vừa dứt lời, chàng búng người như chiếc lò xo bay lên đỉnh đầu Qua Siêu Sinh...

Qua Siêu Sinh kinh hãi trước động tác cực nhanh của Triển Nhược Trần. Gã xoay người, vung cặp đầu lâu đánh ngược lên, tiếng kim loại sắp nhau chan chát, kim quang lóe lên như chớp giạt chân mây, cặp đầu lâu bằng sắt trong tay Qua Siêu Sinh vỡ tung, một vệt sáng xanh lè nhằm phóng thẳng vào người Qua Siêu Sinh...

Trong giây phút tính mạng như ngàn cân treo kẽ tóc này, bỗng từ trên triền núi có tiếng gọi vang lên như sấm :

- Là Thiếu chủ đấy hả? Phan Đắc Thọ đây!

Vệt sáng vụt tắt, Triển Nhược Trần đã đáp người xuống đứng cách Qua Siêu Sinh ngoài hai trượng, nói :

- Tiếng gọi của Phan Nhị đương gia đã cứu được tính mạng người!

Qua Siêu Sinh vẫn bình tĩnh nói :

- Tiếng gọi của lão Phan cũng cứu được tính mạng của Kim quả phụ.

Triển Nhược Trần nổi cơn thịnh nộ :

- Tính Qua kia, người nói gì?

Qua Siêu Sinh không hề tỏ ra sợ hãi nói :

- Vừa rồi nếu người giết chết ta, người đầu tiên đền mạng cho ta chính là Kim quả phụ đang nằm trong tay bọn ta. Điều đó lẽ nào cần phải giải thích nữa sao?

Cùng trong lúc này, sáu bóng người từ trên núi lao vọt xuống.

Phan Đắc Thọ cất cao giọng :

- Thiếu chủ, chớ tha gã tính Qua kia!

Qua Siêu Sinh rất đỗi ngạc nhiên, thốt lên :

- Lạ thật! Sao họ không khời độc giết chết nhỉ?

Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương gọi :

- Thiếu chủ, Nhị đương gia cùng bốn vị cận vệ đều có mặt đủ cả!

Triển Nhược Trần thở một hơi dài, nói :

- Vậy thì tốt!

Chợt thấy Qua Siêu Sinh vung tay, bọn đại hán áo tro vây quanh Triển Nhược Trần tức tốc lùi lại sau lưng gã ta.

Mười hai tay vệ sĩ áo tro ném ánh mắt hung dữ chăm nhìn bọn Phan Đắc Thọ, trong ánh mắt còn hàm ẩn bao nỗi kinh ngạc.

Triển Nhược Trần bước lên, dang hai tay ra, nói :

- Nhị đương gia, Triển Nhược Trần nghênh giá chậm trễ!

Phan Đắc Thọ từ tốn tiếp lời :

- Thiếu chủ, Thọ mỗ hổ thẹn không dám đương. Thọ mỗ nhận được tin liền tốc trình trở về ngay, không ngờ địch nhân vây chặn giữa đường...

Triển Nhược Trần đưa tay đỡ Phan Đắc Thọ, kinh ngạc hỏi :

- Nhị đương gia thụ thương rồi sao?

Phan Đắc Thọ chỉ vào Tô Kiệt và Đào Kỳ Trung đáp lại :

- Hai người kia cũng thụ thương không nhẹ!

Qua Siêu Sinh đứng đối diện, lên tiếng :

- May không chết là phúc cho bọn người đấy!

Phan Đắc Thọ ngẩng đầu cười hăng hắc, nhấn giọng :

- Đây gọi là nhân định bất như thiên định. Tính Qua kia, người tưởng rằng ngọn lửa kia thiêu cháy được bọn ta sao? Người cho rằng Khô Cốt độc phần dễ dàng giết được bọn ta ư? Bọn ta kể cả một sợi lông cũng không tổn hại, mà chỉ nghỉ lấy thêm sức ở trên đó để chuẩn bị xuống đây làm thịt các người!

Qua Siêu Sinh bật lên tiếng :

- Thế này là thế nào?

Gã quay mạnh người, vung hai tay, hai chiếc đầu lâu bay đầu mất. Thấy gã ta thọc tay vào người, lấy ra hai vật...

Vì thế, mười hai tay vệ sĩ liền dạt ra tứ phía, một tên trong bọn bước lại gần Qua Siêu Sinh, thận trọng nhỏ giọng :

- Phó bang chủ, tình thế bây giờ không phải là lúc cùng địch đi đến chỗ chết, mong Phó bang chủ xét nghĩ lại cho...

Qua Siêu Sinh đưa cao hai tay, nói giọng quả quyết :

- Các huynh đệ Cô Lô bang, sống chết đã đến thời điểm cuối cùng!

Phan Đắc Thọ buông tiếng chửi mắng :

- Lũ yêu nghiệt kia, chính là các người xâm nhập vào Liêu Bắc, chứ không phải Kim Gia lâu đến Đại Mạc lấy mạng các người, chớ hồ ngôn loạn ngữ!

Qua Siêu Sinh chẳng thèm để tâm tới lời của đối phương, nói :

- Các huynh đệ, ta đã lấy ra Khô Cốt Hóa Thi độc phần, quyết cùng địch đồng quy ư tận. Các huynh đệ nếu tận trung với Bang chủ, thì hãy mau lấy hết ra để ra tay cùng sống chết với địch phương!

Tay cận vệ đứng cạnh bên khuyên can :

- Phó bang chủ nên nghĩ lại, chúng ta tranh thắng bại vì lâu dài, che không phải vì ngày một ngày hai!

Qua Siêu Sinh chỉ vào Triển Nhược Trần và Phan Đắc Thọ, nói với đồng bọn :

- Các người nhìn rõ rồi chứ, lão Phan kia là Nhị đương gia của Kim Gia lâu, còn tên tiểu tử cao ốm đó lại là nghĩa tử (con nuôi) của Kim quả phụ, hai người giữ địa vị chủ chốt trong Kim Gia lâu, hôm nay vì sự tồn vong của Cô Lô bang, ta phải cùng chết với hai tên này mới thỏa nguyện. Các huynh đệ, thà chết vinh hơn sống nhục, theo ta giết!

- Giết!

Tiếng hô vang lên như sấm rền.

Chợt nhiên, Triển Nhược Trần nghĩ lại hôm đó chàng gặp gã vận áo màu tro, gã ta hình như có tên Thường Đông, làm Phó ty hình của Cô Lô bang. Bây giờ chàng muốn bắt sống hắn ta, để truy hỏi về chuyện Lô lâu chủ bị mất tích, không ngờ hắn ta tung độc phần như làn khói xám. Độc phần đó rất độc, nhô vào người lập tức nghe tiếng róc... róc..., chỉ trong nháy mắt cơ thịt máu đều tan biến thành khói, kể cả xương cũng biến thành phần vụn!

Nghĩ đến điều đó, Triển Nhược Trần liền hô lớn :

- Khoan!

Chàng vận nhãn lực chú nhìn Qua Siêu Sinh, thấy hai tay gã ta như đang mang đôi bao tay bằng da người, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra.

Qua Siêu Sinh bước từng bước tiến thẳng về phía Triển Nhược Trần...

Mười hai tay vệ sĩ của Qua Siêu Sinh mặt người nào cũng lạnh như tiền, cùng sấn bước tiến lại gần bọn Phan Đắc Thọ...

Triển Nhược Trần lại hét lên :

- Khoan!

Qua Siêu Sinh nói giọng hận thù :

- Ta đã đợi quá lâu rồi! Huynh đệ ta bị chết nhiều như thế nhưng ta chưa thể lấy mạng được bất cứ người nào để trở về Đại Mạc, không bằng cùng chết với địch để tạ ân tri ngộ của Bang chủ...

Triển Nhược Trần bước lên một bước, nói :

- Qua Siêu Sinh, trong tay người có phải là Khô Cốt độc phần, nếu nhiễm vào da sẽ làm nội tạng chảy ra thành nước, thì thể biến thành tro không?

Qua Siêu Sinh trợn đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên, nói :

- Không sai! Đây là một loại Khô Cốt độc phần không màu, không mùi vị, cũng là một loại độc vật khó thể không chế được, và người sử dụng nó cũng khó thoát khỏi cái chết. Triển Nhược Trần, người sao biết được phần độc trên tay ta?

Triển Nhược Trần chính là muốn gã ta nói ra những lời đó, vì chàng muốn bọn Phan Đắc Thọ nghe được độc phần lợi hại như vậy trong tay địch nhân, như vậy sẽ khiến họ đề cao cảnh giác.

Triển Nhược Trần lãnh đạm nói :

- Qua Siêu Sinh, ta vẫn không tin người thật sự cùng ta đồng quy ư tận!

- Hảo, hảo! Người khinh miệt lòng quả quyết của bọn ta. Xem đây, ta sẽ cho người biến thành một đồng tro tàn!

- Ta thách người, ra tay đi!

Phan Đắc Thọ vội kêu lớn :

- Thiếu chủ, Thiếu chủ không thể, để đó cho Phan mỗ!

Triển Nhược Trần trừng nhìn Qua Siêu Sinh, bảo với Phan Đắc Thọ :

- Người của chúng ta lập tức phân tán ra, nên đứng đầu ngọn gió. Với công lực của các người tôi cho rằng đủ để đối phó với tình thế trước mắt!

Giọng nói vang lên đều đặn, và lại cũng mang khẩu khí nên có của một vị Thiếu chủ, khiến cho Phan Đắc Thọ ngẫm thần phục và nghe theo.

Phan Đắc Thọ tuy thụ thương không nhẹ, nhưng lúc này không biết từ đâu đã tạo cho lão một sức mạnh phi thường, cặp đoản đao trên tay xé gió vụt đi, miệng rống lên :

- Giết sạch lũ nó!

Theo tiếng quát, máu tươi bắn vọt lên không trung, hai gã đại hán áo tro bị chém lòi ruột chết tươi!

Cạnh bên đó, Huyền Tiểu Hương đu người trên một cành cây tùng, đợi đến khi bên dưới bắt đầu sắp chiến, lão đột ngột chui ra phang một búa trí mệnh vào địch nhân, rồi nhảy lên trên cây lại...

Bóng người bay dạt ra tứ phía...

Mười hai tay vệ sĩ của Qua Siêu Sinh thấy địch nhân phân tán ra như vậy trong lòng mừng thầm, vì nếu như tụ tập lại một chỗ, thì nhất định Qua Siêu Sinh sẽ phóng độc phần, một loại độc vật khiến người ta không thể phòng bị được, khi đó cùng chết cả lũ là chuyện chắc!

Lúc này, Triển Nhược Trần đôi mắt sáng rực lửa nhìn chòng chọc vào Qua Siêu Sinh, ngẫm phòng bị sẵn. Chàng chiếm giữ ở thế đầu ngọn gió, hễ Qua Siêu Sinh di động thân hình, chàng cũng lập tức di chuyển theo, không để cho đối phương dành ở thế đầu ngọn gió.

Rất nhanh, Phan Đắc Thọ đã không còn ở bên cạnh Triển Nhược Trần nữa.

Họ đã sắp chiến với bọn đại hán áo tro ở triền núi bên kia. Tiếng quát tháo và tiếng kêu bi thảm vang lên không dứt.

Những tiếng kêu la chấn động trời đất đó tuy nghe thật rùng rợn, nhưng không căng thẳng và đáng sợ bằng Triển Nhược Trần và Qua Siêu Sinh đang đối mặt lạnh lùng nhìn nhau.

Không có tiếng động, cũng không có tiếng kêu la!

Hai người vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Triển Nhược Trần không ra tay, Qua Siêu Sinh càng không dễ gì hạ độc.

Ánh trăng mờ tỏ, cạnh rừng tĩnh mịch, một sự tĩnh mịch mang đầy sát khí!

Trên khoảng đất rộng độ ba trượng này, Triển Nhược Trần khí định thần nhân, vững chãi như ngọn Thái Sơn!

Đối diện với chàng, Qua Siêu Sinh nét mặt trông vẻ thê lương, rồi bật lên tiếng khóc. Triển Nhược Trần ngẫm hiểu gã ta đang vận công, gã dùng tiếng khóc để vận khí lực, trên giang hồ đã từng nghe. Nếu người nào không biết sẽ dễ bị mắc lừa.

Triển Nhược Trần đôi môi mím chặt, không nói một tiếng nào, Chàng lúc này tuyệt đối không thể khinh thường ra tay, vì nếu đánh không trúng tất sẽ đi hận suốt đời!

Đột nhiên Qua Siêu Sinh ngừng khóc, trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, ta không thể không bội phục sự trấn tĩnh của ngươi!

Triển Nhược Trần nói giọng lạnh nhạt :

- Ngươi cũng như vậy!

- Ta không bằng ngươi, vì ta đã mở miệng rồi!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Tính Qua kia, ngươi tự tạo cơ hội để ra tay đấy, ta rất rõ!

- Ngươi quả nhiên là nhân vật không dễ đối đầu. - Qua Siêu Sinh chuyển giọng - Người của Kim Gia lâu ai ai cũng đều vậy cả, khó giao chiến nổi!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Nhưng Đại Mạc Cô Lâu bang lại tìm đến cửa rồi đấy!

56. Chương 56: Truy Tìm Dấu Vết Địch, Gặp Lại Bóng Cố Nhân

Tiếng áo bay phấp phật, Qua Siêu Sinh lao vút người lên cao ba trượng, ẩn khuất trong những cành cây, một luồng khói xám tựa như mây mờ cuộn về phía đối phương.

Triển Nhược Trần biết lợi hại, thế nhưng chàng lại không lùi bước. Chợt thấy chàng đột ngột tạt ngang người ra hai trượng, hai tay vươn mạnh như đại bàng vẫy cánh vọt lên cao ba trượng, lướt qua khói làn khói độc và đập người trên cây.

Rất nhanh và cũng rất tuyệt diệu, khi Qua Siêu Sinh đáp người xuống quay đầu nhìn thì không thấy Triển Nhược Trần đâu nữa.

Thì ra sau khi gã phóng Khô Cốt độc phấn ra, liền liều mạng bay người lên Không trung, mục đích đương nhiên cũng muốn tránh luồng khói độc đó. Gã ta tin rằng Triển Nhược Trần cũng bay người tránh như gã ta chứ không truy kích, thậm chí Triển Nhược Trần bị trúng khói độc nữa là khác. Nhưng không ngờ...

Qua Siêu Sinh nhìn không thấy Triển Nhược Trần, vừa ngẩng đầu lên, bỗng thấy một bóng người thoát hiện, gã tung một cánh tay đánh ngược lên, người bay ra phía bên trái ngoài ba trượng.

Qua Siêu Sinh chưa đứng xuống vững, trước mặt đã xuất hiện một người đứng ngạo nghễ, một người mà gã không muốn nhìn thấy chút nào: Triển Nhược Trần!

Cũng trong lúc này, phía bên kia vang lên tiếng quát tháo ầm ĩ, cây cối gãy rào rào!

Triển Nhược Trần mặt lạnh như băng, nói :

- Tính Qua kia, độc phấn của ngươi đã dùng xong rồi đấy!

Qua Siêu Sinh tiếp lời :

- Triển Nhược Trần, ngươi là địch nhân thích đáng nhất ta được gặp trong cuộc đời này!

Triển Nhược Trần lắc nhẹ đầu, nói :

- Ta thực nhìn không ra có điểm gì đáng cho người xưng tụng, nếu thật sự có, thì đó là thủ đoạn sát nhân của ta!
- Người nên biết giết được ta cũng không phải là chuyện đơn giản!
- Bất cứ người nào mà ta giết đều không đơn giản, mà ta lâu nay cũng không xem thường bất cứ địch nhân nào, nhất là đối mặt với các hạ, càng không khinh suất coi thường!

Qua Siêu Sinh chỉ vào túi áo, nói :

- Hóa Cốt độc phần còn đây, người chớ tưởng rằng ta chỉ có chừng đó!

Triển Nhược Trần chiếu hai luồng nhân quang rùng rục vào Qua Siêu Sinh, mặt đầy sát cơ, lạnh giọng :

- Người đương nhiên còn, nhưng vấn đề là ta sẽ không để cho người thọc tay vào túi lấy tiếp. Gã tên Qua kia, người không còn bất cứ cơ hội nào nữa đâu!

Qua Siêu Sinh tuyệt đối tin vào lời nói của Triển Nhược Trần, nếu gã ta hơi có bất cứ một động tác nào, thì Triển Nhược Trần sẽ vung đao chém tới ngay. Uy danh của Sương Nguyệt đao trên giang hồ tương truyền đã lâu, nghe đến phải khiếp sợ!

Triển Nhược Trần cất giọng nói :

- Tên Qua kia, chớ có chần động trong lòng, càng chớ có mạo hiểm ra tay. Nhưng ta cũng cho người một cơ hội giao đấu công bằng, người lấy binh nhân ra, dốc hết võ công của người ra, ta rất muốn lĩnh giáo võ công tuyệt học của Đại Mạc Cô Lâu bang!

Qua Siêu Sinh đưa ngang hai tay ra, từ từ cởi cặp bao tay bằng da người, nói :

- Tên Triển kia, ta đã cởi bao tay ra, chứng tỏ ta đã không sử dụng Hóa Cốt độc phần nữa!

Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời :

- Có lúc tiểu nhân cũng có nghĩa cử, ta tin người!

Qua Siêu Sinh quay ngược hai tay, trên tay đã xuất hiện cặp đầu lâu. Gã ta gõ hai chiếc đầu lâu vào nhau, ánh lửa lóe lên ròn rợn, lên giọng thách thức :

- Tên Triển kia, người ra tay đi!

Triển Nhược Trần nghiêng răng, nói :

- Trước khi động thủ, ta mong người nói rõ cho ta biết một chuyện.

Qua Siêu Sinh vừa cười vừa khóc, hỏi :

- Chuyện có liên quan đến Kim quả phụ...

Triển Nhược Trần quát lớn cắt ngang lời :

- Người không được gọi ba tiếng “Kim quả phụ” nữa.

Qua Siêu Sinh thoáng ngạc nhiên, Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Làm một nữ nhân, sau khi vị trưởng phu chết đi, bà ta đau khổ biết nhường nào, sự chịu đựng đó vượt ngoài sức người ta tưởng tượng, là người tức phải biết thông cảm, sao lại cứ gọi “quả phụ”, “quả phụ”? Nhân tính đâu? Nhân nghĩa bỏ đâu? Người như vậy khác gì cầm thú!

Qua Siêu Sinh cup đôi mày xuống, nói :

- Triển Nhược Trần, đối với lời chỉ trích của người, ta hoàn toàn tiếp thu và rất hiểu, vì Kim quả phụ là nghĩa mẫu của người, người có quyền đòi đạo lý công bằng vì bà ta!
- Người lại muốn tạo cơ hội để ra tay phải không?

Triển Nhược Trần đang nói, Qua Siêu Sinh đã xông lên, đầu lâu bên tay phải múa tít như chong chóng, đầu lâu bên tay trái quay nửa vòng từ dưới bật lên trên, một chiêu hai thức, quỷ dị khó lường.

Triển Nhược Trần lách người tả hữu, thoát một cái người đã thăng cao năm trượng, ánh đao tua tủa đầy trời, tám mươi một đường đao chụp xuống trên đầu Qua Siêu Sinh.

Không sai, ánh đao dày đặc cả trời, kèm theo làn gió lạnh lạnh bạt ra, Qua Siêu Sinh hoa mắt, tức tốc búng người bật ngược ra sau, tiếp theo đó là những vết sáng bay ngược lại phía đối phương.

Chỉ nghe “keng keng keng” ba tiếng vang lên, ba mũi Khô Cốt đinh đã bay mất dạng.

Đáp xuống đất, Qua Siêu Sinh khóc lớn, tiếng khóc chưa dứt, gã lao đầu vào giữa làn đao, hai chiếc đầu lâu quật vùn vụt nhằm đánh vào Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần né người liên tục, một lần né là tránh qua một đòn trí mệnh của đối phương.

Phía bên kia, cuộc tàn sát lẫn nhau đã đến giây phút nguy ngập. Mười hai tay vệ sĩ áo tro phân thành sáu toán, cứ hai vây đánh một người...

Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ thảm thương nhất, lão ta bị thương cả tay lẫn chân, khiến cho lão ta không thể hạ gục được địch phương, ngược lại bị Khô Cốt trảo đánh nát thịt rách da, áo quần tả tơi.

Đào Kỳ Trung bên ngực phải bị thương, lòi xương, nếu không có Huyền Tiểu Hương chống đỡ e là đã thịt nát xương tan!

Trong rừng tùng, Triển Nhược Trần rống lên một tiếng, tránh đòn trí mệnh của đối phương, đột ngột gập người xoay nhanh lao thẳng vào đối phương, chỉ thấy ánh đao xẹt lên như điện chớp, chín mươi chín đường đao tạo nên một rừng đao bủa khắp người Qua Siêu Sinh.

Có tiếng khóc buồn và thê lương vang lên, nghe ra không giống như tiếng khóc bình thường của Khốc Vương Qua Siêu Sinh.

Vì trong tiếng khóc bình thường của gã ta nghe giống như tiếng cười của mọi người, gã ta không những đang cười, mà còn đang luyện võ công.

Đằng này lại khác, thanh âm tựa như từ Địa Ngục phát ra, từ u minh vọng về, nghe ra đầy đau buồn và tuyệt vọng.

Tiếng khóc còn vang vọng, Qua Siêu Sinh toàn thân đầy máu, ném mạnh chiếc đầu lâu trên tay trái, thân hình tung lộn liên tiếp trên không trung, lao thẳng ra ngoài rừng tùng.

Triển Nhược Trần nhất chiêu đắc thủ, đầu chịu buông tha đối phương, chàng truy đuổi theo không một chút chậm trễ, miệng quát :

- Muốn tẩu thoát hả?

Dưới ánh trăng chiếu tỏa, Triển Nhược Trần đuổi ra khỏi cánh rừng tùng, bỗng thấy Qua Siêu Sinh ở phía trước vọt người lên, tay trái đưa xuống vung về phía sau, một luồng khói màu xám tỏa ra.

Triển Nhược Trần đang bám đuổi theo, không ngờ khi sắp đuổi kịp, đối phương lại kịp thời tung Hóa Cốt độc phân ra, liền thoát búng người ra xa...

Tránh qua khỏi làn khói độc, thì Qua Siêu Sinh đã biến mất trong màn đêm.

Ngay lúc này, cạnh rừng tùng lên vang lên những tiếng kêu la kinh thiên động địa.

Triển Nhược Trần nghiêng răng, quay người lao về phía đó, thấy giữa không trung ánh đao lóe rạng ngời, máu tuôn như mưa...

Có ba đại hán áo tro chẳng kể sống chết lao tới, ngọn Sương Nguyệt đao trong tay Triển Nhược Trần vút lên, thịt bay tứ phía, máu vọt thành vòi. Ngọn đao bổ tiếp xuống, một tên đại hán bị chém một đường thành hai “người nửa”, nhìn thấy phải rừng mình khiếp hãi.

Triển Nhược Trần quát lớn :

- Gã tính Qua đã chạy trốn rồi, các người còn dám chống cự nữa hả?

Ánh đao vung lên, bóng người đổ xuống...

Chàng lao về phía Phan Đắc Thọ cả người đầy máu, thở hổn hển, Đắc Thọ chỉ tay về phía khác, nói :

- Thiếu chủ, nhanh, Đào Kỳ Trung thọ thương không nhẹ!

Triển Nhược Trần nhìn Phan Đắc Thọ đã như một người máu, đáp lại :

- Nhị đương gia cũng thọ thương không nhẹ, tôi trước hết phải đưa Nhị đương gia đến nơi an toàn.

- Không, ta còn chống cự được, nhanh sang cứu Đào Kỳ Trung!

Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn thấy Đào Kỳ Trung đang ngồi bệt dưới đất trong lúc Huyền Tiểu Hương thoăn thoắt lao người đánh bật bảy tay đại hán áo tro ra ngoài.

Triển Nhược Trần nghiêng răng ken két lao vút người đi, tựa như thiên mã hành vân luồn giữa màn đêm...

Sương Nguyệt đao xé gió vùn vụt, hai đại hán áo tro vật người chết tại chỗ.

Có một tên đại hán khác liêu minh lao bổ tới, ngọn đao chưa kịp biến chiêu, Triển Nhược Trần xoay người đập mạnh, gã ta quay tròn dưới đất hết góc đầu nổi.

Bốn tên còn lại thấy Triển Nhược Trần đến liền bỏ Huyền Tiểu Hương vây áp về chàng.

Triển Nhược Trần mặt lạnh như tiền, ngọn đao quét tròn theo thân hình xoay nhanh. Một đòn Khô Cốt trảo vút qua suýt trúng mặt chàng, thanh Sương Nguyệt đao xẹt nhanh rạch tung bụng tên đại hán.

Một tên đại hán khác lao người vào, Sương Nguyệt đao thuận thế lách nhẹ, gã ta đứt ngang người.

Hai tên còn lại sợ hãi lùi mất vào trong rừng. Triển Nhược Trần bảo Huyền Tiểu Hương :

- Dìu Đào Kỳ Trung về phía Nhị đương gia, bảo hộ thận trọng!

Huyền Tiểu Hương đáp :

- Tuân lệnh!

Nói xong, lão lau máu trên mặt và trên tay, đưa tay đỡ Đào Kỳ Trung dậy, hai người dìu nhau khập khiễng đi về phía Phan Đắc Thọ.

Bên kia, giọng Diêu Cương quát lớn :

- Lão phu đánh chết lũ ác quỷ nhà người!

Không ngờ ngay lúc đó, từ trong rừng từng vang lên tiếng hú tựa như quỷ kêu, bọn đại hán áo tro đang nghênh chiến cũng phát lên tiếng kêu kỳ quái, rồi chạy mất vào rừng tối.

Rất nhanh, chỉ trong tích tắc bọn họ đã biến mất không còn một người.

Không, còn lại thật không ít, tuy nhiên toàn bộ đều nằm trong những vũng máu, hơn một nửa bị đứt lìa tay chân, đầu rời khỏi cổ.

Bọn Tô Kiệt mang người máu đi đến bên cạnh Phan Đắc Thọ, ngồi bịch xuống đất, há miệng thở hồng hộc như trâu mổ cày.

Triển Nhược Trần liền bảo Huyền Tiểu Hương :

- Nhanh đi tìm ngựa lại đây, các người thọ thương nặng như vậy cần trị liệu ngay!

Huyền Tiểu Hương người cũng đầy máu trên sống lưng bị ngọn trảo xé rách da một mảng, trên trán bên trái cũng bị rạch ba đường tươm máu. Lão vòng qua cánh rừng, không lâu sau đã dẫn hai con ngựa tới.

Tô Kiệt vừa thở vừa nói :

- Nhị bảo đầu, làm phiền lão đi tìm ngựa đem về đây thế bọn tôi!

Huyền Tiểu Hương hỏi :

- Tô huynh, ngựa các người để ở đâu?

Tô Kiệt chỉ về phía sơn đạo, trả lời :

- Ở bên kia, không xa!

Huyền Tiểu Hương liền đi ngay. Phan Đắc Thọ nôn nóng hỏi Triển Nhược Trần :

- Lâu chủ thực sự mất tích sao?

Triển Nhược Trần gật đầu nặng nề, chú mắt nhìn ra xa, dưới ánh trăng ảm đạm, thấy đôi mắt của chàng rực đầy uy lực, nói :

- Không sai, mấy ngày nay mọi người trong Kim Gia lâu đều hết sức lo lắng, đây là vấn đề cay nghiệt hệ trọng!

Phan Đắc Thọ nói giọng phẫn nộ :

- Vừa rồi xấp mặt với gã tính Qua kia mấy lần, cũng không thể tra ra bọn hắc bắt Lâu chủ đi đâu, lại cho rằng bọn hắc khoác lác, không ngờ... lại là sự thật!

Triển Nhược Trần nhìn cánh rừng, cảm hận nói :

- Cổ nhân nói không sai, đánh răng không chết hậu hoạn khôn lường. Lần trước, chúng ta rộng lượng thả đi không ít nhân vật hắc đạo, không ngờ những tên này lại cấu kết với bọn Đại Mạc Cô Lâu bang, một lòng hủy diệt Kim Gia lâu.

Phan Đắc Thọ nói lớn :

- Cơ nghiệp Kim Gia lâu vững chãi mấy mươi năm, mấy tên tiểu yêu tặc đó dễ gì làm loạn được!

Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Đại kế kháng địch cần phải triển khai ngay, tất cả đều đợi Nhị đương gia đến Kim Gia lâu để trừ hoạch!

Phan Đắc Thọ vỗ vai Triển Nhược Trần hỏi :

- Thiếu chủ trong lòng đã dự tính thế nào chưa?

Triển Nhược Trần gật gù đáp lại :

- Tôi nghĩ tính chỉ là ý của một người, còn đại kế cần phải có đầy đủ mọi người cùng thương nghị mới có thể tiến hành được!

- Phan mỗ chính là muốn nghe ý kiến của riêng mình Thiếu chủ!

Triển Nhược Trần nghiêng răng trả lời :

- Ý của tôi, trước tiên là cố thủ Kim Gia lâu, điều phái toàn bộ võ lực của bốn cấp Lôi, Điện, Nguyệt, Tinh trở về Kim Gia lâu, và tôi cũng đã điều phái rồi!

Ngừng lại giây lát, chàng mở lời khiêm tốn :

- Đợi Nhị đương gia không được nên tôi phải tự tiện hạ lệnh, mong Nhị đương gia lượng thứ cho!

Phan Đắc Thọ cười ha ha, nói :

- Nói gì vậy? Vả lại ý của Thiếu chủ ta tán thành, trước hết tập trung võ lực, sau đó công kích địch nhân, kế hoạch đó còn có gì hơn!

Triển Nhược Trần cười, tiếp lời :

- Tập trung võ lực xong, tôi dự định đi Đại Mạc, Cô Lâu bang là đại bang phái có tổ chức ở Đại Mạc, tôi phải đến đó để thăm dò trực tiếp mới được!

Phan Đắc Thọ vội hỏi :

- Thiếu chủ chuẩn bị dẫn theo bao nhiêu người?

Triển Nhược Trần gượng cười, trả lời :

- Chỉ một mình tôi!

Phan Đắc Thọ lắc đầu, nói :

- Thiếu chủ, điểm này tôi không đồng ý!

Triển Nhược Trần đáp lại :

- Tôi không thể nhìn Cô Lâu bang bắt nghĩa mẫu đi mà không lo nghĩ đến. Nhị đương gia, nghĩa mẫu tôi đã mất đi nam tử đích thân sinh ra, phận nghĩa tử như tôi nếu không ra tay, thì còn gọi là người được sao?

- Thiếu chủ, Cô Lâu bang bắt Lâu chủ đi, người của Kim Gia lâu đều có trách nhiệm, không thể đổ lỗi cho ai được. Lâu chủ không chỉ riêng gì nghĩa mẫu của Thiếu chủ, mà còn là chủ nhân tốt của chúng ta, lúc này ai lại không muốn quyết tử vì bà ta? Lại một mình Thiếu chủ đi liều mạng...

Triển Nhược Trần thở ra một tiếng, chợt thấy Huyền Tiểu Hương dẫn ba con ngựa đến, vừa đi vừa cất cao giọng :

- Thiếu chủ, Nhị đương gia, chỉ tìm thấy ba con ngựa, hai con ngựa còn lại...

Triển Nhược Trần bước lên đón, nói :

- Dẫn qua đây, trước hết đỡ Nhị đương gia lên ngựa, thọ thương nặng một người cõ một con, thọ thương nhẹ hai người một con, chúng ta trở về Trường Xuân sơn ngay!

Bảy người cõ trên năm con ngựa, toàn thân đầy máu, chậm rãi đi về phía Kim Gia lâu...

Không có ai nói lên một lời nào, càng không có ai mở miệng cười, lâu lâu Phan Đắc Thọ lại buông ra một câu :

“Lũ khốn nạn!”

Ai cũng đều biết lão đang chửi bọn Đại Mạc Cô Lâu bang.

Triển Nhược Trần không chửi, nhưng thỉnh thoảng lại nghiêng răng trèo trẹo, rõ ràng cơn phẫn nộ trong lòng đang bốc lên ngùn ngụt như ngọn hỏa diệm sơn.

Khi về đến Kim Gia lâu, phương Đông đã hừng sáng. Tin cấp báo đến Cửu Xương các và Như Ý hiên, người chạy đến Đại Kim Gia lâu đầu tiên là Thi Gia Gia. Nàng ta vừa đặt chân đến hành lang, thấy Triển Nhược Trần cả người đầy máu, mặt mày xác xơ, vội lao đến kinh hoàng thốt lên :

- Nhược Trần, chàng thọ thương rồi sao?

Triển Nhược Trần mỉm cười, nắm lấy tay Thi Gia Gia, nói :

- Đây toàn là máu của địch nhân!

Thi Gia Gia nhẹ hẫng người, liền quay sang thì lễ với Phan Đắc Thọ :

- Phan thúc, chào lão!

Phan Đắc Thọ bị thương khắp người, vẫn cười ha hả, nói :

- Nhờ Thiếu chủ đến kịp lúc, mọi chuyện đều yên cả. Ha ha...

Lúc này mọi người băng bó vết thương cho bọn Phan Đắc Thọ, và dọn lên một mâm rượu thịt.

Bọn họ từ trưa qua đến giờ chưa có một giọt nước vào bụng, lúc này là ẩm thực vi tiên, cùng vây quanh bàn ăn như hổ đói.

Lát sau, Đại ty vệ Vô Tình Báo Phí Vân bước nhanh vào Đại Kim lâu, đôi mắt mở to chăm nhìn Đào Kỳ Trung thân thọ trọng thương, vội hỏi :

- Ai gây ra vậy?

Phan Đắc Thọ vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, nói :

- Lão Phí, qua đây, chúng ta cần bàn tính đại kế ngay bây giờ!

Phí Vân thi lễ, đáp lại :

- Nhị đương gia đi đường mệt nhọc, lại gặp địch nhân, trước hết cần nghỉ ngơi đã!

- Ta có thể nghỉ ngơi được sao?

Lúc này tỷ muội Thân Vô Mộ Thân Vô Cầu cùng Cửu công Thân Vô Kỵ hốt hải chạy lại. Thân Vô Kỵ đi đến cạnh bên Triển Nhược Trần, hỏi :

- Sao vậy? Lẽ nào Cô Lâu bang đã cả gan công kích chúng ta?

Triển Nhược Trần đứng dậy, nói :

- Đại cửu công, mời các người ngồi, đợi chúng ta ăn xong rồi cùng thương nghị đại kế kháng địch!

Chính giữa Đại Kim lâu, hai bên chiếc bàn bằng ngọc hình vuông, gồm những người chủ chốt trong Kim Gia lâu.

Phía bên phải có Thân Vô Kỵ, tỷ muội Thân Vô Mộ, Triển Nhược Trần, Thi Gia Gia, cùng phu thê Thụy Lương và đứa con trai Thụy Ngô Hùng...

Bên trái có Phan Đắc Thọ, Phí Vân, Nguyễn Nhị đứng đầu nhóm Bát vệ, còn lại là Cố Ung Đại bảo đầu cấp chữ Lô, Triệu Kỳ Đại bảo đầu cấp chữ Điện, Tăng Tú Hùng Đại bảo đầu cấp chữ Nguyệt, Vu Hoàn Đại bảo đầu cấp chữ Tinh...

Bầu không khí trong Đại Kim lâu trở nên tĩnh lặng, đến nỗi một cái kim rơi cũng nghe thấy! Vị trí chính giữa chiếc bàn ngọc là chỗ của Kim Thân Vô Ngân Lâu chủ Kim Gia lâu ngồi, nhưng bây giờ lại bỏ trống. Mọi người đang ngồi cùng nhìn lướt quanh bàn một lượt rồi cúi đầu xuống vẻ mặt nặng nề.

Phan Đắc Thọ chợt đứng dậy, cất giọng :

- Nghe Thiệu chủ nói, các con đường chính thông với Kim Gia lâu liên tục có địch xuất hiện. Phan mỗ chủ trì ngoại vụ ở Đại Lương Thành không phát hiện địch nhân lộ diện, sao dùng một cái bọn Cô Lâu bang xâm nhập vào địa giới Liêu Bắc đông đến như vậy?

Ngữ khí đầy uy lực, lấy tư cách Nhị đương gia để chất vấn mọi người. Nhưng khi ánh mắt lão vừa tiếp xúc với Triển Nhược Trần, ngữ khí lại dịu xuống :

- Địch nhân xuất hiện bất ngờ, công kích trong lúc không phòng bị, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, các người nên nói ra hết những điều trong lòng. Chớ quên sự an nguy của Lâu chủ hoàn toàn trông chờ vào chúng ta đấy!

Đại Tỳ Vệ Phí Vân tiếp lời :

- Mấy hôm nay những đoàn nhân mã đi trên các tuyến đường từ Kim Gia lâu về hướng đông, đa số đều gặp địch nhân. Tùng Hương trấn, Thập Lý phổ, Thái Hòa thành đều có mặt bọn Cô Lâu bang nửa người nửa quỷ đó. Theo cách nghĩ của tôi, nhân lực chúng ta phân thành hai mũi, một mũi men theo xung quanh Kim Gia lâu truy quét bọn nó, gặp tên nào giết ngay tên đó, mũi thứ hai thẳng đến Tổng đàn Đại Mạc Cô Lâu bang, chúng ta khử trừ tận gốc để khỏi lo hậu hoạn về sau!

Lão nhìn Phan Đắc Thọ nói tiếp :

- Các người thấy sao?

Phan Đắc Thọ lướt nhìn trên mặt từng người, rồi dừng lại trên mặt Triển Nhược Trần đang chìm trong tâm tư, nói :

- Đợi nghe ý của Thiệu chủ!

Triển Nhược Trần chậm rãi buông giọng :

- Ý kiến của Đại Tỵ Vệ vốn rất hợp tình thế, nhưng lúc đó là lúc song phương ta đối mặt giáp chiến, còn nay địch nhân đang tổ chức bí mật, chúng ta làm vậy e chẳng bắt gặp tên nào, ngược lại còn tạo cơ hội cho địch nhân nữa là khác.

Phan Đắc Thọ gật đầu, Thân Vô Kỵ lên tiếng :

- Nhược Trần, nói như vậy người đã có suy tính kỹ càng rồi!

Triển Nhược Trần chậm rãi đứng dậy, đáp lại :

- Đại cử công, đó chỉ là cách nghĩ của riêng tôi!

Phí Vân ôm quyền nói :

- Thiếu chủ, xin Thiếu chủ nói thẳng ra!

Triển Nhược Trần nhìn quanh mọi người, trầm giọng :

- Lần này địch nhân xâm nhập Liêu Bắc, tất có kế sách chu tường. Hôm trước tôi từng giáp mặt với tên Huyết Hồn, sau khi giao đấu, hắn ta đề tỉnh tôi: Đại Mạc Cô Lô bang bị những nhân vật hắc đạo xúi giục mới đến đây, trong đó có cả Vưu Nô Nô. Họ cấu kết với Cô Lô bang với âm mưu hủy diệt Kim Gia lâu...

Chàng lướt nhìn Phan Đắc Thọ và Phí Vân, đoạn nói :

- Ý của tôi là tự một mình tôi đến Đại Mạc Cô Lô bang, ở Kim Gia lâu này do Nhị đương gia điều binh khiển tướng, chủ trì đại kế ngự địch. Đợi sau khi tôi thăm dò và nắm rõ về tin tức Lô chủ bị bắt xong, sẽ quay trở lại cùng các vị tìm kế sách để cứu lấy Lô chủ.

Thân Vô Kỵ lắc mạnh đầu ngăn cản :

- Không được, không được, đâu để người một mình mạo hiểm được? Việc đó để điều phái người khác đi.

Phan Đắc Thọ gật đầu tán đồng :

- Phan mỗ đồng ý ý kiến của Cử công, thay người khác đi!

Triển Nhược Trần mỉm cười, nói :

- Các vị chớ quên rằng đằng sau nhiệm vụ đó chưa biết bao nhiêu trở ngại gian lao, huống gì tôi vốn là nhân vật phiêu bạt nhiều năm, chỉ cần cải trang chút ít, khoác lại chiếc áo ngày xưa, mấy ai biết được tôi chính là Thiếu chủ Kim Gia lâu hiện thời?

Chàng quay lại nhìn Thi Gia Gia, nói tiếp :

- Nghĩa mẫu đang chịu bao đắng cay, điều bà ta trông ngóng nhất chính là đứa con này sớm xuất hiện trước mặt bà ta, chút lòng hiếu đó ta không thể bỏ quên, huống gì địch nhân ra tay ngầm, vì sao chúng ta không thể ngầm hạ thủ?

Lời của Triển Nhược Trần thấu lý đạt tình, Kim Thục Nghi và tỷ muội Thân Vô Cầu bùi ngùi nhỏ lệ.

Thân Vô Kỵ gật đầu, tiếp lời :

- Thật là một nam tử hiếu nghĩa. Nhược Trần, ta không chỉ một lần nói với đại muội ta về người, người thật hiếu thảo còn hơn cả con ruột. Mấy lời vừa rồi của người, rồi một ngày lọt vào tai đại muội ta, bà ta sẽ mừng đến phát khóc...

Vừa nói, lão vừa đưa tay lau nước mắt.

Triển Nhược Trần nói giọng tự tin :

- Nhị đương gia đã có mặt ở Kim Gia lâu, chỉ cần tăng cường phòng thủ nghiêm mật, bọn Cô Lô bang dù hung bạo đến mấy cũng khó tiến vào được một bước!

Phan Đắc Thọ vết thẹo trên trán đỏ rực lên, hỏi :

- Thiếu chủ không đi Đại Mạc là không được hay sao?

Triển Nhược Trần gật đầu đáp :

- Cứu viện Lâu chủ không thể chậm trễ, Nhị đương gia chớ ngăn cản gì thêm!

Phí Vân lên tiếng :

- Tôi bồi Thiếu chủ đi Đại Mạc!

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Như hôm nay chúng ta cần phải tập trung lực lượng, nhiệm vụ của tôi là đi thăm dò tình hình địch phương và tìm ra tung tích của nghĩa mẫu, đi đông người càng thêm bất lợi mà thôi!

Phan Đắc Thọ liền hỏi :

- Thiếu chủ lúc nào khởi hành?

Thi Gia Gia rời khỏi chỗ ngồi bước đến cạnh bên Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần đưa tay dịu Thi Gia Gia, nói :

- Gia Gia, ta phải lên đường ngay, nàng bảo trọng lấy thân...

Thi Gia Gia nói giọng đượm nồng tình cảm :

- Nhược Trần, điều chàng quyết định đều chính xác, thiếp không ngăn cản.

Nhưng chàng nhất định phải bảo trọng lấy thân, nghe nói vùng Đại Mạc hoang vu, mấy trăm dặm khó thấy một bóng người, thiếp lo sợ chàng đi một mình...

Triển Nhược Trần mỉm cười, nói :

- Đến những vùng đó ta càng phấn chấn tinh thần, vì ta là người được đúc ra từ những hoàn cảnh khắc nghiệt đó. Gia Gia, nàng cứ yên tâm đi!

Triển Nhược Trần nói đi là đi, chàng chỉ nhìn quanh mọi người một lượt, rồi đặt hai tay lên vai Thi Gia Gia, nhỏ giọng :

- Hiền thê của ta, bảo trọng nhé!

Dứt lời, chàng cất bước ra đi!

Vừa ra tới đại sảnh, thấy Huyền Tiểu Hương đã đứng giữa hai con ngựa, yên ngựa đã chuẩn bị sẵn, như đang đợi một người.

Đúng vậy, khi Triển Nhược Trần bước lại gần, Huyền Tiểu Hương cười hì hì, nói :

- Thiếu chủ, đã chuẩn bị sẵn ngựa cho Thiếu chủ, xin lên ngựa đi!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu Hương, ai bảo lão chuẩn bị ngựa vậy?

Huyền Tiểu Hương cười, trả lời :

- Tôi đang dưỡng thương sau Đại Kim lâu, nghe Thiếu chủ nói đi Đại Mạc xa xôi, tôi muốn... cùng lên đường hầu Thiếu chủ... Bởi vậy tôi lên ra đây chuẩn bị ngựa sẵn cho Thiếu chủ.

Triển Nhược Trần trầm hắc nét mặt lại, nói :

- Xem lão bị thương khắp người như vậy, không khéo bắt ta hầu lão nữa là khác!

Huyền Tiểu Hương liền nhảy lên cao nửa trượng, nói giọng hăng hái :

- Thiếu chủ nhìn xem, thọ thương một chút này có đáng gì với Huyền Tiểu Hương này đâu!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Đem ngựa vào, nhanh vào nghỉ dưỡng thương, không được trái quy củ!

Huyền Tiểu Hương lặng thinh không nói gì thêm, Triển Nhược Trần bước đi...

Bước đi của chàng rất thong thả, thậm chí chàng cũng không cần ngựa để lên đường.

Một mình thả bước trên con đường đất đỏ, Triển Nhược Trần tưởng như đang trở về lại những năm tháng trước khi đặt chân vào Kim Gia lâu. Bấy giờ, một mình trôi dạt giang hồ, mây trời làm chẵn, bụi trần làm chiếu, ăn gió năm sương, chịu biết bao gian khổ phong sương. Nhưng trong gian khổ cũng có ngọt ngào, nếm được tình người ấm lạnh. Những tháng ngày lênh đênh vô định, lại rất tiêu dao tự tại, giống như vậy giờ vậy...

Bỗng nhiên, trước con sông nhỏ trước mặt có một bóng người xuất hiện...

Đó là một nữ nhân, tay xách gàu nước, chậm rãi bước trên bờ sông. Chàng phóng mắt nhìn, thì ra còn có một chiếc thuyền nhỏ đang cắm sào đứng ven sông.

Triển Nhược Trần chậm rãi đi dọc theo bờ sông. Hôm nay chàng vận y phục chẳng lộng lẫy sang trọng gì, chỉ vận chiếc áo màu xanh lam cũ kỹ, đi hài bằng vải thô, quần trên đầu tóc cũng là một cái giải rất bình thường, nhìn từ xa, giống như một khách nhân vân lai tầm thường.

Bên bờ sông, vị nữ nhân đưa tay lên che ánh nắng để nhìn, đến khi... đến khi Triển Nhược Trần còn cách cô ta chưa đầy mười trượng...

Bấy giờ, cô ta lại nở nụ cười.

Liên thả thùng nước xuống, vội chạy xộc lại, vừa cười vừa gọi :

- Là chàng, không sai, đúng là chàng!

Triển Nhược Trần từ từ thả bước, trong lòng không thể không ngẫm cảnh giác với vị nữ nhân đang chạy đến trước mặt, vì bắt đầu từ con sông nhỏ này trở đi là ra khỏi địa giới Liêu Bắc. Nói cách khác, đây chính là nơi tận cùng của phạm vi thế lực Kim Gia lâu. Kể cả xung quanh Kim Gia lâu còn có Cô Lâu bang tàng ẩn, huống gì nơi này, càng phải đề phòng thận trọng mới được!

Lúc này, vị nữ nhân lao tới như một cánh chim xinh xắn, rồi dừng lại cách trước mặt chàng không đầy ba trượng. Nét mặt lộ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, hai tay đưa ra rồi thụt vào, miệng hơi mở ra rồi ngậm lại, đôi nhãn châu long lanh chớp liên tục, như không đề nén nổi bao nỗi vui mừng trỗi dậy trong lòng.

Triển Nhược Trần ngạc nhiên chậm bước lại, nhíu mày buông giọng :

- Cô... cô là Từ... Từ Tiểu Hà...?

Cô gái có tên Từ Tiểu Hà đó lại kêu lên một tiếng mừng rỡ, gật đầu nói :

- Triển đại ca, huynh vẫn không quên muội!

Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời :

- Lan Chỉ Xuyên Tâm Từ Tiểu Hà đã từng muốn lấy mạng ta, ta há dễ dàng quên được sao?

Từ Tiểu Hà vươn người lên kéo lấy tay Triển Nhược Trần, tươi cười nói :

- Triển đại ca, lên thuyền đi!

Chỉ về phía chiếc thuyền, Triển Nhược Trần hỏi :

- Đây là thuyền của cô nương sao?

Từ Tiểu Hà gật đầu đáp :

- Cũng là nhà của muội!

Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên, hỏi lại :

- Nhà của cô?

Từ Tiểu Hà ngẩng mặt lên cười niềm nở, sánh vai bước đến cạnh thuyền, nói :

- Vâng, muối lâu nay một mực ở trong chiếc thuyền này!

Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi :

- Sau khi cô nương tiếp nhận Lý Lão Phủ Đầu và làm hỏng chuyện, rồi bỏ đi đến nơi này hay sao?

- Đúng vậy. - Từ Tiểu Hà vừa đáp lời vừa xách gàu nước lên.

Triển Nhược Trần đứng ở bên bờ, chỉ tay lên thuyền, mỉm cười hỏi :

- Trên thuyền chỉ có một mình cô nương thôi sao?

Từ Tiểu Hà hơi ngó người ra và có phần e thẹn, trả lời :

- Còn có chồng của muối nữa!

- Chồng cô nương... lẽ nào cô nương đã kết hôn?

Từ Tiểu Hà lúc lắc đầu, bước lên thuyền trước, nói :

- Triển đại ca, nhanh lên thuyền đi!

Triển Nhược Trần lắc đầu từ chối :

- Nếu cô nương có chồng, lúc này ta lên thuyền sẽ thất lễ. Từ cô nương, ta còn có chuyện trọng yếu phải làm, chúng ta sau này sẽ gặp lại!

Chàng định quay người bước đi, Từ Tiểu Hà than một tiếng oán hờn, nói :

- Triển đại ca, lẽ nào vội đến nỗi qua cửa nhà cũng không vào sao?

Triển Nhược Trần quay phắt người, đáp lại :

- Đây không phải là nhà của ta!

Từ Tiểu Hà e lệ nhẹ giọng :

- Ở trong tim Từ Tiểu Hà, nào khác gì là nhà của huynh!

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, gắt giọng :

- Nói gì? Lỡ ra lời đó lọt vào tai vị phu quân cô nương, há không dẫn đến sự hiểu lầm sao?

Từ Tiểu Hà nhìn Triển Nhược Trần với ánh mắt hờn trách, nói :

- Có rất nhiều sự tình, Triển đại ca hoàn toàn không hiểu, vì sao không lên thuyền ngồi một tí cái đã?

Triển Nhược Trần vẫn chưa lên thuyền, mở lời lạnh nhạt :

- Có những điều không nên hiểu, vì nếu hiểu sẽ sinh ra sự thương hại và tự làm khổ lấy mình!

Từ Tiểu Hà nói giọng thoáng buồn :

- Có những người tình nguyện nhận lấy sự thương hại, và muối... muối càng xem sự thương hại đó dịu ngọt như đường mật, muối cam tâm tình nguyện.

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Nhưng vị phu quân của cô sẽ đau khổ. Từ Tiểu Hà, chớ có khiến ta thất vọng về muối, ở trong lòng Triển đại ca này, muối vẫn luôn là một người thuần khiết và lương thiện. Từ Tiểu Hà, ta chúc muối hạnh phúc!

Nói xong chàng quay người bước đi...

Từ Tiểu Hà đứng trên thuyền, gọi :

- Triển đại ca...

Nhưng Triển Nhược Trần vẫn không quay đầu lại, chàng bước đi nhanh hơn, trong thoáng chốc đã cách xa mười trượng.

Bất ngờ, nghe tiếng tay áo phất trong gió, một vật sáng như làn gió cuộn tròn, bay xuống chắn trước mặt chàng.

Triển Nhược Trần từ từ hạ tay phải xuống, Sương Nguyệt đào được giấu trong tay áo rộng một cách ảo diệu.

Chàng lạnh lùng buông giọng :

- Từ Tiểu Hà, muội không nên đuổi theo!

Từ Tiểu Hà nói giọng đượm buồn :

- Triển đại ca, lần này đi Đại Mạc, huynh nên đề phòng cảnh giác, vừa rồi sao huynh chẳng có chút phản ứng phòng bị gì cả?

Triển Nhược Trần giật thót trong lòng, thầm nghĩ :

“Ta sao lại không cảnh giác được? Chỉ vì ngươi không biết đó thôi, khi ngươi vừa bay người lên, hình bóng của ngươi đã hiện lên trên thân Sương Nguyệt đào”.

Chàng chăm mắt nhìn Từ Tiểu Hà, hỏi :

- Từ cô nương, cô nương sao biết ta đi Đại Mạc?

Từ Tiểu Hà tỏ ra đắc ý nói :

- Còn biết huynh tìm đến Cô Lâu bang nữa cơ!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên, hỏi tiếp :

- Từ Tiểu Hà, lẽ nào cô nương có quan hệ với bọn nó, như vậy càng khiến cho ta thất vọng!

Từ Tiểu Hà nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hoắm của Triển Nhược Trần, đáp lại :

- Có rất nhiều điều Triển đại ca khát khao được biết, nhưng không phải chỉ hai ba lời là nói xong. Triển đại ca, không ngại gì, trở về thuyền ngồi một tí, tiện dịp ăn trưa luôn!

Triển Nhược Trần nhìn chiếc thuyền nhỏ ven sông, hỏi :

- Ta cùng ăn cơm với cô nương trong chiếc thuyền nhỏ, lỡ vị phu quân của cô nương thấy được, sẽ không tránh khỏi sự dị nghị, khi đó nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết nỗi oan!

Từ Tiểu Hà thở một hơi dài thườn thượt, nhẹ lời :

- Triển đại ca, huynh... huynh lẽ nào...

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, ngắt lời :

- Từ Tiểu Hà, Triển Nhược Trần này không phải là một nam nhân lỗ mãng, cũng không phải là một kẻ bừa bãi tùy tiện, lễ nam nữ thọ thọ bất thân còn hiểu, cô nương...

Từ Tiểu Hà nhún giọng :

- Triển đại ca, Từ Tiểu Hà hoàn toàn không phải là loại người như huynh tưởng tượng, chỉ cần huynh lên thuyền sẽ hiểu rõ tất cả, mời!

Triển Nhược Trần trợn to đôi mắt, nặng lời :

- Ta nói lại cho cô nương rõ, ta là người đã kết hôn!

Từ Tiểu Hà gượng cười đáp lại :

- Triển đại ca, Thi Gia Gia, muội đã biết từ ngày huynh kết hôn!

Triển Nhược Trần lăm phần ngạc nhiên, nói :

- Cô nương quả là rất chú ý đến từng nước bước của ta!

Từ Tiểu Hà than nhẹ :

- Đối với người hằng ghi tạc trong lòng, sao lại không chú ý được?

Cô ta nở nụ cười miễn cưỡng, nói tiếp :

- Tuy muội biết mình si mông, tuy muội cũng biết Thi Gia Gia thành hôn với Triển đại ca, nhưng muội lại chúc cho hai người hạnh phúc, vì chỉ cần Triển đại ca khoái lạc là muội cũng mãn ý rồi!

Triển Nhược Trần không phải là người bằng sắt đá, nghe những khúc nhạc cuồng si của Từ Tiểu Hà đối với chàng, bất giác than một tiếng, nói :

- Từ cô nương, như hôm nay ta đã kết hôn, cô nương đã thành thân, chúng ta chúc nhau hạnh phúc, gắn bó trọn đời!

Đôi mắt rướm lệ, Từ Tiểu Hà lặp lại :

- Những mong gắn bó lâu dài, vàng trắng mãi mãi tròn.

Cô ta chỉ tay lên thuyền, mời :

- Triển đại ca, mời huynh lên thuyền!

Triển Nhược Trần thoáng ngẫm nghĩ, nói :

- Được, ta ngồi một tí sẽ đi ngay!

Bấy giờ, Từ Tiểu Hà nhoẻn miệng cười...

57. Chương 57: Đơn Độc Trên Vạn Nẻo, Lành Dữ Biết Đâu Lường

Triển Nhược Trần bước lên thuyền, thấy chính giữa thuyền là một ngăn khoang thuyền thấp, nếu chỉ chui vào một người vào khoang thuyền thì còn có thể nhích qua nhích lại được, nhưng nếu chui vào hai người thì e rằng chật cứng hết nhúc nhích!

Bước đến mũi thuyền, Triển Nhược Trần thấy có mặt cái hời, hai đôi bát đĩa, chàng chỉ vào khoang thuyền, hỏi :

- Vị phu quân của cô nương thân hình nhất định phải thấp nhỏ, nếu không thì khoang thuyền đó ở sao vừa?

Từ Tiểu Hà cười lộ hàm răng trắng muốt, nói :

- Thế mà muội và chồng ở trong đó vẫn rộng rãi, chớ nói chi nhúc nhích, mà ngủ ngang cũng đủ!

Triển Nhược Trần nghe vậy không khỏi kinh ngạc, nhưng chỉ mỉm cười!

Từ Tiểu Hà liền nhóm lửa nấu cơm, động tác nhanh nhẹn khéo léo, thỉnh thoảng lại quay nhìn chàng, miệng nở nụ cười duyên dáng.

Cơm chín xong, cô ta lấy bát đĩa dọn ra, đem một bát đầy đưa cho Triển Nhược Trần, nói :

- Bữa ăn đạm bạc, Triển đại ca, mời huynh dùng cơm đi!

Triển Nhược Trần bưng lấy bát, gật đầu đáp lại :

- Cảm ơn!

Từ Tiểu Hà không nói gì thêm, cô ta lấy một ít cơm ném xuống sông, tay cầm chiếc trâm nhọn bằng bạc.

Triển Nhược Trần vừa và một miếng cơm, vội hỏi :

- Cô nương định làm gì vậy?

Từ Tiểu Hà đánh mắt nhìn tươi cười nói :

- Thức ăn ít vậy đâu đáng để đãi khách, muội bắt vài con cá tươi để vị phu quân dùng!

Triển Nhược Trần ngó người, lắc nhẹ đầu, trong lòng thầm nghĩ :

“Cô ta nói năng lộn xộn, người này khả năng có chịu sự tác động gì đây, nếu không thì...”.

Đột nhiên, Từ Tiểu Hà vung tay phải nhanh như điện xẹt, không nghe tiếng động của nước, cũng không thấy nước bắn lên, thế nhưng trên tay đã có ba con cá nặng cả nửa cân.

Từ Tiểu Hà mỉm cười nhìn Triển Nhược Trần đang sững người vì kinh ngạc, hỏi :

- Triển đại ca, huynh thích nướng? Hay rán? Nếu không thì hầm, muối đều làm được!

Triển Nhược Trần buột miệng tán thán :

- Thủ pháp cao minh, khiến ta nhớ lại một lần trước đây, lúc đó cũng chính là loại thủ pháp đó của cô nương, suýt tí nữa làm ta mất mạng!

Từ Tiểu Hà cười yếu điệu, bỏ cá xuống cạnh chiếc nồi, Triển Nhược Trần thấy ba con cá đều bị đâm trúng đầu, thủ pháp thật siêu tuyệt, mở lời khen :

- Lâu ngày không gặp, võ công của Từ cô nương tăng tiến không ít!

Từ Tiểu Hà sờ tay vào người lấy ra một mũi dùi bằng sắt, nói :

- Đã lâu ngày chưa từng đụng đến vật này, Triển đại ca vừa đến, muối bèn đem dùi sắt luyện độc này thu vào trong túi áo!

Nói xong, cô ta xách nước làm cá, Triển Nhược Trần chậm rãi hỏi :

- Cô nương nói vị phu quân thích ăn cá tươi ư?

Từ Tiểu Hà quay lại nhoẻn miệng cười đáp :

- Lẽ nào lão huynh không thích ăn cá tươi?

Triển Nhược Trần khựng người, nói :

- Nhưng ta không phải là chồng của cô nương.

Từ Tiểu Hà đổ dầu vào nồi, nhóm lửa lên, cười nhí nhảnh tiếp lời :

- Triển đại ca, muối không ngần ngại gì nói thẳng với huynh, muối vốn chưa từng kết hôn với người nào cả, nếu có chẳng lẽ có người đó đang sống trong lòng muối... Con người đó muối tự nhận rằng mãi mãi không với tới, tuy nhiên...

Triển Nhược Trần tay bưng bát cơm, ngạc nhiên chăm nhìn Từ Tiểu Hà, trong lòng bắt đầu xúc động, bắt đầu rung chuyển, lẽ nào phu quân sống trong tim cô ta lại chính là chàng sao? Không, không thể như vậy được!

Từ Tiểu Hà nhẹ giọng :

- Tuy nhiên, muối tuy không được cận kề bên chàng ta nhưng trong tim vẫn có quyền ôm ấp chàng, mà người này...

Cô ta chợt đứng dậy, bước đến trước khoang thuyền, đưa tay vén cửa ra, nói giọng nghẹn ngào :

- Triển đại ca nhìn xem, muối cất giữ chiếc áo của vị phu quân luôn sống trong lòng muối, huynh có nhận ra không?

Triển Nhược Trần đưa mắt nhìn, liền nhận ra chiếc áo đó hình như chàng đã từng mặc trước đây, đang nằm ngay ngắn trong khoang thuyền, áo và quần, còn có... còn có cả chiếc đai mà chàng thường dùng...

Chàng kinh ngạc không ít, từ từ đứng dậy bước đến cạnh bên Từ Tiểu Hà, chàng cảm thấy nhận được tình yêu cuồng nhiệt của Từ Tiểu Hà đối với chàng, một tình yêu vĩnh viễn khó phai mờ. Ngày ngày trông mong mỗi món con mồi nhưng vẫn một mực ngóng trông, đêm đêm mộng mị cứ tuôn rơi thấm ướt cả gối chăn. Từ Tiểu Hà đã sống qua những tháng ngày hư huyền đó, tự giam mình trong khoang thuyền nhỏ hẹp này, một tình yêu cuồng si và hư ảo!

Triển Nhược Trần nắm lấy tay Từ Tiểu Hà, nói nhỏ nhẹ :

- Từ cô nương, không nên như vậy!

Từ Tiểu Hà đôi mắt nhòa lệ, nói :

- Sao lại không nên? Ngược lại muội lại cảm thấy những tháng ngày trôi qua đầy ý vị và ngọt ngào...

Triển Nhược Trần ngập ngừng :

- Ta... ta chỉ là... một người rất tầm thường...

Từ Tiểu Hà tiếp lời ngày :

- Lấy cái tầm thường để làm nên sự nghiệp vĩ đại, điều đó càng tuyệt vời!

Triển Nhược Trần bất chợt ôm chầm lấy Từ Tiểu Hà lay nhẹ nói :

- Từ cô nương, bằng vào danh hiệu Lan Chỉ Xuyên Tâm của cô nương, lại thêm dung mạo mỹ miều của cô nương, trên đời này có biết bao nhiêu nam nhân khao khát chiêm ngưỡng, cô nương khổ vì gì phải tự giày vò và giam mình trên chiếc thuyền nhỏ hẹp này?

Từ Tiểu Hà nói giọng đầy xót xa :

- Muội tự làm khổ mình bằng yêu thương, vốn là một lẽ thường, huống chi muội từng nói với huynh, muội tìm cơ hội để báo đáp ân huynh từng che chở và lo lắng cho muội. Có thể huynh coi thường về sự báo đáp của muội, nhưng huynh vẫn không thể ngăn cản hành động của muội, đúng không?

Triển Nhược Trần than một tiếng, nói :

- Ta là người đã kết hôn rồi!

Từ Tiểu Hà hơi nhướn đôi mày, chậm rãi tiếp lời :

- Ngày Triển đại ca và Thi Gia Gia kết hôn, muội từng lặng lẽ vãng lai ở Kim Gia lâu để dò xem. Nếu muội nói mình không ghen hờn, đó là lời dối người, nhưng... muội hiểu rõ về thân phận mình, càng không thể so hơn thua với Thi Gia Gia. Cô ta lan chất huệ tâm, nghi dung cao quý, hoa dung diện mạo, vẻ đẹp trời ban, Triển đại ca kết hôn được một vị cô nương hoàn mỹ như vậy, muội nên mừng cho Triển đại ca, cũng vì vậy...

Cô ta ngừng lời lại, bỏ con cá vào nồi, đoạn nói tiếp :

- Người mà muội hằng ghi tạc trong lòng, đương lúc muội không thể cùng người đó sống đến tuổi bạc đầu, ít nhất cũng nên chúc người đó hạnh phúc, bởi vậy... Triển đại ca, muội tự giam mình trong mảng trời nhỏ hẹp này, độ qua những tháng ngày ảo mộng. Cho đến khi... cho đến khi muội phát hiện bọn Cô Lâu bang tiềm phục ở Liêu Bắc, sẽ biết ngay Kim Gia lâu sắp xảy ra chuyện chẳng lành!

Triển Nhược Trần vô cùng xúc động, từ dáng bộ chàng mở miệng nói không ra lời cũng dễ dàng nhận ra được điều đó.

Con cá trong nồi vàng rực...

Nét mặt Triển Nhược Trần cũng hiện lên màu vàng, nhưng trong màu vàng đó toát lên màu trắng nhợt nhạt...

Từ Tiểu Hà ngửa mặt lên nở nụ cười e lệ, đánh mắt nhìn Triển Nhược Trần một cái, đưa đũa trở con cá lại, nói :

- Triển đại ca, huynh sẽ cười muội si, đúng không?

Triển Nhược Trần ngại tiếp lời :

- Tiểu Hà, muội nên có hạnh phúc của riêng mình, ta chẳng qua chỉ là một tay sát thủ giang hồ, một kẻ phạm phu tục tử mà thôi!

Từ Tiểu Hà cười vẻ rất mãn ý, nói :

- Triển đại ca, được nghe huynh gọi muội với hai tiếng Tiểu Hà, muội thật sung sướng và cũng rất mãn nguyện!

Ba con cá được đặt trên mâm, Triển Nhược Trần gấp con cá ăn, nhẹ giọng :

- Vì si tình của muối đã làm ta cảm động, Tiểu Hà, chúng ta kiếp này không có duyên đến với nhau. Giờ thế này, ta nhận muối làm nghĩa muối, có được không?

Không ngờ Từ Tiểu Hà lắc nhẹ đầu nói :

- Không, Triển đại ca, tình phu thê sao thể dùng nghĩa huynh muội để so sánh được? Muối không muốn như vậy đâu!

Triển Nhược Trần lại than một tiếng, khuyên bảo :

- Tiểu Hà, cũng không thể để cuộc sống mãi mãi như thế này được!

Từ Tiểu Hà bỏ thức ăn vào bát Triển Nhược Trần, giống như một người vợ hiền ngồi hầu tiếp bên chồng, sao tình cảm và thâm thiết đến thế!

Từ Tiểu Hà nghiêng mắt nhìn chàng, nói giọng dịu dàng :

- Như thế này không tốt lắm sao? Triển đại ca, chớ lo lắng cho muối, muối đã thỏa mãn lắm rồi, thỏa mãn huynh đã không tức giận bởi hành động của muối, càng thỏa mãn khi huynh lên chiếc thuyền nhỏ này cùng ăn cơm với muối...

Ánh mắt cô ta vẽ cầu xin, ngậm ngùi nói :

- Triển đại ca, muối có thể... gọi huynh... bằng hai tiếng Nhược Trần được không?

Triển Nhược Trần gượng cười đáp lại :

- Nhược Trần là tên của ta, tên của người vốn chính là để người gọi, muối gọi vậy đương nhiên là được.

Từ Tiểu Hà vịn hai tay lên vai chàng, ngẩng khuôn mặt vốn khát khao đã lâu, nói giọng dịu ngọt :

- Nhược... Trần!

Triển Nhược Trần đưa tay lau dòng lệ lăn dài trên má cô ta, chàng cũng nghĩ đến tình cảm giữa chàng và Thi Gia Gia ngọt bùi như thế nào, những ngày khấn khít bên nhau ở Như Ý hiên, đầy nhu tình và nồng thắm. Sự ôm nhau và hiền dịu của Thi Gia Gia, dù bất cứ người nào cũng khó có thể thay thế được, không ngờ...

Triển Nhược Trần vuốt nhẹ mái tóc mượt mà của Từ Tiểu Hà, nói giọng cảm động :

- Tiểu Hà, từ đáy lòng ta rất cảm ơn sự quan tâm và thương yêu mà muối đã dành cho ta, nhưng... nhưng như vậy dù sao cũng không phải là biện pháp...

Từ Tiểu Hà ngửa mặt lên, hé nụ cười duyên dáng, ngắt lời :

- Nhược Trần, chớ có ray rứt vì muối, nên vui mừng vì muối đi!

Cô ta vùi đầu vào ngực Triển Nhược Trần nhẹ giọng :

- Đây là một buổi hội ngộ mà suốt đời muối khó thể nào quên, Nhược Trần, cảm ơn chàng!

Triển Nhược Trần con tim rung động, đưa tay nâng khuôn mặt mỹ miều của Từ Tiểu Hà lên, nói :

- Tiểu Hà, có nên chẳng là ta cảm ơn muối, được muối coi trọng, ta... ta...

Từ Tiểu Hà từ từ nhắm mắt lại, đôi môi đỏ mọng tự anh đào hơi máy động, không thốt ra lời, nhưng âm thanh như đang được truyền thẳng vào trong tim hai người, bùng bùng xúc động...

Vì thế, nhẹ nhẹ, và cũng tự nhiên, Triển Nhược Trần cúi xuống đặt nụ hôn lên trên môi Từ Tiểu Hà, cũng chỉ là một nụ hôn, một nụ hôn mà thôi!

Đôi nhãn châu của Từ Tiểu Hà tuôn ra những giọt lệ nóng, cô ta khóc nhẹ, thốt lên :

- Ta đang mộng hay chẳng!

Triển Nhược Trần đỡ lấy Từ Tiểu Hà nhỏ giọng hỏi :

- Tiểu Hà, vừa rồi nghe muội nói, chuyện về Đại Mạc Cô Lâu bang muội biết được cách đây bao lâu?

Từ Tiểu Hà nhè nhẹ ngồi xuống bên cạnh chàng, trả lời :

- Cũng hơn nửa năm rồi.

Triển Nhược Trần ngạc nhiên ngược ánh mắt nhìn ra xa, nói :

- Đã lâu vậy rồi sao? Sao người của bọn ta hoàn toàn không hay biết gì cả?

Từ Tiểu Hà ngó người nhạc nhiên, tiếp lời :

- Đất Liêu Bắc thuộc Kim Gia lâu, hơn nửa năm nay các người lại không phát hiện người của Cô Lâu bang sao?

Ngừng lại một giây, cô ta nói tiếp :

- Đại Mạc Cô Lâu bang vốn là một tổ chức rất thần bí, chủ nhân của Cô Lâu bang được xưng là Hấp Tủy Xích Ma, là một nhân vật bí mật người ta khó nắm rõ được. Chúng bang gần hai ngàn người, phân bố khắp Đại Mạc, muội cứ tưởng rằng Kim Gia lâu đã phát hiện lâu rồi!

Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Cách đây mười ngày Lâu chủ thất tung, ta phái nhân lực phân bủa các đường truy tìm, mới dần dần phát giác ra hành động của bọn Cô Lâu bang.

Từ Tiểu Hà kinh ngạc nói :

- Kim Lâu chủ võ công cái thế, sao để bị Cô Lâu bang bắt đi được? Điều này khiến người ta khó thể tin được!

- Có gì đâu khó tin? Người ta thường nói đạn rõ dễ tránh tên ngầm khó phòng. Cô Lâu bang tiềm nhập Liêu Bắc cả nửa năm nay, cho đến gần đây mới ra tay, đủ thấy họ sắp đặt kế sách rất chu mật.

Triển Nhược Trần chú mắt nhìn Từ Tiểu Hà, nói tiếp :

- Tiểu Hà, muội có thấy nhân vật nào khả nghi đi về phía Bắc này không?

Từ Tiểu Hà suy nghĩ chốc lát, trả lời :

- Không thấy! Tên con sông này gọi là Đại Lương, lại là yếu đạo thông với Liêu Bắc, nhưng ở đây đã ba tháng, không hề thấy nhân vật nào khả nghi. Nhược Trần, huynh cho rằng họ bắt Lâu chủ đem về Đại Mạc hay sao?

Triển Nhược Trần trầm nét mặt lại, nói :

- Ngoài điều đó ra, ta thực nghi không ra họ bắt Lâu chủ đem đến nơi nào?

Từ Tiểu Hà nghiêng mắt nhìn sang, dịu giọng :

- Nhược Trần, muội tương đối thành thạo vùng Đại Mạc, nếu huynh thật sự muốn đi đến đó, muội sẽ đi cùng huynh.

Triển Nhược Trần đặt tay lên vai cô ta, nói giọng quan tâm lo lắng :

- Tiểu Hà, ta xin lĩnh tấm lòng của muội, cũng rất xúc động, nhưng muội nên nghe lời khuyên của ta, chớ nhúng tay vào chuyện này.

Từ Tiểu Hà nét mặt u sầu, nói :

- Nhược Trần, muội không sợ. Muội đã nói, trong lòng muội xem huynh như người chồng, tuy giữ chúng ta không có thực tế, càng không nói đến danh phận, nhưng trong vô hình lại có như vậy. Như hôm nay huynh muốn đến tận Đại Mạc, muội theo một bên để giúp đỡ, muội tự tin rằng sẽ giúp được ít nhiều cho huynh, Nhược Trần, đáp ứng lời muội đi!

Triển Nhược Trần lại lắc đầu buông giọng :

- Tiểu Hà, ta không thể giúp gì cho muội, hôm nay không có, sợ rằng tương lai cũng sẽ không có. Huống gì...

Từ Tiểu Hà vội ngăn lời :

- Muội không mưu cầu gì ở huynh, thật sự muội chỉ muốn được gần gũi bên huynh thêm ít ngày nữa, trên đường đi chăm sóc nơi ăn chốn ở cho huynh cũng đáng quá đi chứ!

Triển Nhược Trần bật cười :

- Muội ví ta như một đứa trẻ, ha ha...

Từ Tiểu Hà cũng nhoẻn miệng cười :

- Nhược Trần, huynh cười trông rất khéo.

Triển Nhược Trần ngừng hẳn nụ cười, vẫn lắc đầu nói :

- Ta sẽ không đáp ứng muội đi Đại Mạc, vì cường địch đối đầu với ta không chỉ là bọn Cô Lô bang, ngoài ra còn có mấy bọn đại cừu gia của Kim Gia Lộ Trong những nhân vật này muội có thể nhận biết mấy người, như Đỗ Toàn từng dùng Huyết Nhân Chương sát chiến với Phí Vân trong rừng tối, nghe nói người này vẫn còn sống. Lại có Vũu Nô Nô, ngoài ra còn có Hình Độc Ảnh đối đầu ta nay cũng theo bên cạnh cha con Hoàng Vị, trở thành rể quý của Hoàng Vị, còn có...

Từ Tiểu Hà ngắt lời ngay :

- Nếu có những nhân vật này trong đó, muội cần phải đi cùng với huynh đến Đại Mạc. Nhược Trần, muội nắm khá rõ về những nhân vật đó.

Triển Nhược Trần lắc đầu khuyên ngăn :

- Tiểu Hà, hãy nghe lời ta đi, muội nhất định phải ở nơi này đợi ta...

Chàng vuốt nhẹ má Từ Tiểu Hà, mỉm cười nói tiếp :

- Ta thích người con gái biết nghe lời. Tiểu Hà, lẽ nào muội muốn ta nổi giận sao?

Từ Tiểu Hà không nói gì thêm, thuận tay xách gàu nước lên, ngâm bát đĩa vào trong nước, chỉ mỉm môi cười yếu điệu...

Bấy giờ, Triển Nhược Trần chậm rãi bước xuống thuyền, chàng đứng bên bờ sông mỉm cười ngắm nhìn Từ Tiểu Hà ở trên thuyền, nói giọng lưu luyến :

- Đây là bữa ăn đầy ý vị... Tiểu Hà, muội nên nhớ lấy một câu: Cho dù vì ta muội cũng nên bảo trọng lấy thân nhé! Hẹn ngày gặp lại!

Chàng vẫy tay, trao lại nụ cười lưu luyến. Từ Tiểu Hà đứng sững người ngóng theo bóng chàng xa dần, bỗng quay lại ôm mặt khóc nức nở.

Biết ngày nào gặp lại? Một câu chào bình thường giữa người và người, một câu nói thông thường trong thường ngày, nhưng lúc này lại hoàn toàn không phải như thế, biệt ly hữu hạn, tái kiến vô kỳ!

Lúc này, con đường đất đỏ đã bắt đầu pha cát vàng, Triển Nhược Trần ung dung thả bước, tà áo bay phất phơ trong gió.

Buổi tịch dương, những ánh mây chiều lơ lửng trôi, in lên mặt đất những bóng râm nhẹ nhàng di động. Triển Nhược Trần bước đi trong khung cảnh tịch mịch cô liêu.

Đời người khó có thể lường trước được, cũng khó thể đoán trước được sự tình, trước đây chàng cứ cho rằng trời đã chủ định thân này sẽ cô độc một mình lưu lạc trên giang hồ mãi mãi suốt đời, ngờ đâu vô tình lại trở thành Thiếu chủ của Kim Gia lâu!

Nhưng, những ngày hưởng phú quý mới bắt đầu, lại phải một mình đi đến vùng Đại Mạc xa xôi, tình hình từ nay về sau diễn biến như thế nào? Thật khiến cho người ta khó lường đoán trước được!

Thế rồi, điều khó lường đoán được đó sắp phát sinh...

Tiếng vó ngựa nên xuống đường nghe như sấm dậy, nhưng lại rất đơn điệu, Triển Nhược Trần không cần quay đầu lại nhìn cũng biết chỉ có một con ngựa đang phi. Chàng không cần quay lại, chỉ tránh sang một bên đường.

Ở vùng đất cát bụi mịt mù này, ngựa phi qua đường vốn là chuyện rất là bình thường.

Vì thế, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, Triển Nhược Trần cũng mặc kệ, cho đến lúc con ngựa lao sát qua bên lưng... trên mình ngựa là một đại hán áo xanh, quay đầu liếc một cái, gã ta chẳng có biểu hiện gì, rồi thúc ngựa phi nhanh hơn.

Chỉ có một ý bình thường trôi lên trong đầu Triển Nhược Trần :

thuật cưỡi ngựa của người này không tồi, nhưng có phần liều lĩnh.

Con tuất mã khuất hẳn phía triền dốc xa xa, để lại đám bụi mù mịt rất lâu chưa tan.

Khi đến gần triền dốc, lại nghe sau lưng có tiếng ngựa phi, nhưng chàng vẫn không quay đầu lại nhìn, một con ngựa khác đang lao vụt qua, người ngồi trên ngựa cũng vận y phục như gã vừa rồi...

Cứ như thế, từng con ngựa nối tiếp nhau lướt qua mặt chàng, chàng thầm tính đã có mười hai con ngựa phi qua như vậy!

Triển Nhược Trần trong lòng bắt đầu đều có dự cảm không hay, họ không phải đang bám sát chàng để có âm mưu gì đó sao?

Chàng bắt đầu cảnh giác, đúng vậy, đây là một chuyện bình thường!

Khi chàng vừa băng qua khỏi triền dốc, thấy bên đường phía trước có một ngôi đình hình bát giác nằm sau hàng cây xanh. Có hơn hai mươi con ngựa đang đứng một dãy dưới hàng cây, hai mươi bốn tay đại hán áo xanh phân đứng hai bên ngôi đình bát giác, trong đình dường như có năm người ngồi.

Triển Nhược Trần nhớ lại nơi này, trước đây chàng cùng đại sư huynh đi ngang qua đây, hai người vào trong ngôi đình ăn thực phẩm khô mang theo. Bây giờ còn có mấy thương khách qua đường, như hôm nay...

Chàng ngược mắt nhìn, vốn muốn vào thăm chốn cũ, nhưng thấy khung cảnh trong đình như vậy, chỉ biết thuận theo quan lộ đi về phương bắc...

Không ngờ ngay lúc này, bỗng nghe trong đình có người gọi to :

- Triển Nhược Trần, Thương mỗ đợi ở nơi này, lẽ nào người không vào nghỉ chân hay sao?

Triển Nhược Trần quay phắt đầu lại, thấy một người vận áo cẩm bào, ngực to bụng lớn đang đứng ở bậc thềm trước đình, trông dáng hùng hổ khí thế, người ta nhìn thấy phải phát kinh!

Chàng dừng bước, tiến về phía ngôi đình. Lập tức bốn người còn lại trong đình đều đứng dậy cả, phóng ánh mắt nhìn ra Triển Nhược Trần đang tiến vào.

Còn cách ngôi đình độ ba trượng, chàng nhận ra người đứng trên bậc thềm, đúng là kẻ phản tặc còn sống sót của Tử Anh đội đã trốn ra khỏi Liêu Bắc!

Nhắc đến Tử Anh đội, vốn là chuyện sau khi nội bộ Kim Gia lâu phản loạn, quân cứu viện Tử Anh đội ban đầu được Bạch Lang Hướng Cẩm Ngũ đương gia của Kim Gia lâu rắp tâm mưu phản thấu nhận và trở thành một cánh tay đắc lực cho Hướng Cẩm. Đứng đầu của Tử Anh đội là Hướng Vĩ Tiên Thương Hoàng, lão ta trực tiếp nghe lệnh Hướng Cẩm. Nhưng sau khi mưu phản thất bại, Thương Hoàng dẫn đám tàn binh của Tử Anh đội trốn ra khỏi Liêu Bắc và hoạt động ở vùng Hắc Kết.

Triển Nhược Trần nét mặt vẫn không hề có biểu hiện gì, nhìn Thương Hoàng đang đứng trước đình, cất giọng :

- Là người ư?

Hướng Vĩ Tiên Thương Hoàng cười hắc hắc nói :

- Tên Triển kia, người còn nhận ra Thương đại gia, khá lắm!

Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời :

- Bại binh chi tướng, phủ để du hồn, có gì ngon lắm đâu?

Chàng lại cười nhạt nói tiếp :

- Quả là mạng lưới theo dõi của người tài tình thật, biết rõ tuyến đường ta sắp đi qua, đã đợi trước ở đây rồi!

Thương Hoàng lạnh giọng :

- Một lần thất bại không đủ để người ta nhụt chí. Thế lực của Kim Gia lâu ở Liêu Bắc ta không làm lay chuyển nổi, nhưng ở nơi này lại khác... hắc... hắc...

Triển Nhược Trần hất hàm hỏi :

- Nói như vậy, người gọi ta vào đây không phải mời ta nghỉ chân uống trà?

Thương Hoàng hừ một tiếng :

- Nói rõ cho người biết, từ khi người đặt chân qua sông Đại Lương không lâu, người của ta đã phát hiện và bám sát theo người rồi. Triển Nhược Trần, ta chọn nơi gói xác cho người chính là ngay ngôi Đà Linh đình này, người mãn ý chưa đấy? Ở đây có bốn vị bằng hữu, họ sẽ đưa người về cõi Tây thiên.

Lão ta nói đến đó, từ trong Đà Linh đình bước ra bốn người, người đi đầu mặt mày đỏ rực, đôi mắt cup xuống như mắt lạc đà, vận y phục màu xanh, sau lưng lồi lên chuôi kiếm, cũng không biết là loại binh khí gì?

Kế theo gã đại hán mặt đỏ là một lão nhân thấp lùn, tướng mạo hung dữ, hai tay dài đến quá đầu gối, đôi mắt rùng rục đầy sát khí, cũng vận y phục màu xanh, trên tay áo có gắn chiếc vòng bằng đồng, trông giống như quỷ quái từ âm ti Địa Ngục lên vậy.

Đi sau cùng là hai đại hán có thân hình lực lưỡng, vận quần thụng áo vàng, tay cầm thanh đại đao như nhau.

Thương Hoàng chỉ vào gã đại hán mặt đỏ, nói :

- Vị này là Trường Bạch Phi Hồ Đoạn Hành Đoạn Bát Gia. Ôi, ta nếu nhắc đến hai người này, người sẽ biết ngay lai lịch của Đoạn bát gia, đó là Hắc Sát Thần Thiết Bưu và Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn!

Triển Nhược Trần gượng mày, gật đầu tiếp lời :

- Không sai, họ là nhân vật được liệt vào trong mười đại cao thủ ở Quan Đông, Triển mỗ đương nhiên biết!

Thương Hoàng nhấn giọng :

- Đoạn Bát Gia là bằng hữu kết nghĩa với hai người đó, đương nhiên võ công cũng ngang bằng với họ!

Lão ta chỉ sang lão thấp lùn đứng kế đó, nói tiếp :

- Vị lão nhân này rất ít vào Quan nội, người có lẽ không biết danh hiệu Sa Vương gia nhỉ?

Triển Nhược Trần gật đầu đáp :

- Xin Thương huynh cho biết.

Thương Hoàng đắc ý nói :

- Ở Quan ngoại, hễ nhắc đến Sa Vương gia, hắc bạch lưỡng đạo ai lại không tôn sùng ngưỡng mộ? Dùng bốn chữ “đức cao vọng trọng” cũng không quá đáng.

Triển Nhược Trần cười nhạt nhìn lão lùn Sa Vương gia, nghe Thương Hoàng giới thiệu tiếp hai người còn lại :

- Hai vị này, một vị là Kim Thánh Thiên, vị kia là Linh Hồ Quân, cũng đều là những nhân vật thành danh ở Quan ngoại.

Triển Nhược Trần lướt mắt nhìn năm người, chậm rãi cất giọng :

- Các người liên kết để đối phó với Triển mỗ hả?

Thương Hoàng trầm giọng :

- Theo kế sách của bọn ta, Kim Gia lâu tất nhiên sẽ có một đội hùng binh kéo thẳng đến Đại Mạc, bọn ta vây bủa ở vùng Đại Mạc này để tiêu diệt từng người một, không ngờ chỉ có một mình người đi vào ngõ chết, quả là điều nằm ngoài sự lường trước của bọn ta!

Triển Nhược Trần liền hỏi :

- Thương huynh, các người mà huynh nói ra, là gồm những người nào? Đâu chỉ thấy mấy vị ở đây thôi?

Thương Hoàng trả lời :

- Đương nhiên, con đường phía trước còn có người của bọn ta đang đợi người của Kim Gia lâu và người là mục tiêu lớn nhất mà bọn ta cần phải trừ khử trước.

- Thật không?

Thương Hoàng nói giọng hung dữ :

- Lần trước kế hoạch của Đơn lão gia khá hoàn mỹ, tiến hành cũng thuận lợi, Tử Anh đội ta nghe theo lệnh của Hướng ngũ đương gia, vốn muốn đánh úp vào Kim Gia lâu, đã dẫn đến một trận ác chiến ở cánh rừng tùng, làm thương vong không ít hảo huynh đệ. Cục diện về sau, hoàn toàn vì người nhúng tay vào nửa chừng, phá vỡ đại kế hoạch của bọn ta. Triển Nhược Trần, người đầu nhập vào Kim Gia lâu lẽ nào không biết bao nhiêu máu thịt của huynh đệ ta đã chết đi, mỗi đại cừu đại hận đó, sợ rằng người vĩnh viễn không bồi hoàn nổi!

Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời :

- Sương Nguyệt đào giết là những người bất nghĩa. Thương huynh, người chết dưới ngọn Sương Nguyệt đào khó có thể kể hết, tuy nhiên có một điểm ta rất rõ, đó chính là sau khi ta giết người thứ nhất nên giết, đã tự tạo ra cừu gia cho mình rồi. Đương nhiên ta không sợ có người tìm ta báo thù, vì ta có năng lực sát nhân, nhưng không có quyền lực không để cho người khác tìm ra báo thù, cũng giống như mỗi đại cừu đại hận vĩnh viễn không bồi hoàn được mà Thương huynh nói vừa rồi vậy!

Chàng lướt nhìn hai mươi bốn đại hán áo xanh đứng hai hàng trước đình, cười nhạt tiếp lời :

- Người của Tử Anh đội biết sắc rồi, từ màu tía đậm biến thành màu xanh da trời.

Thương Hoàng cười hắc hắc nói :

- Không sai, Kim Gia lâu đánh bức Tử Anh đội ta lùi ra khỏi Liêu Bắc, bọn ta phải thay màu đổi sắc để quyết rửa mối nhục này. Như hôm nay...

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Ta biết người sẽ không chịu thôi, từ Tử Anh đội, cho đến cha con Hoàng Vị, Vư Nô Nô hoành hành Tây Thù, thậm chí kể cả Tam Long hội gần như tan rã, đều có mưu đồ nhằm chống lại Kim Gia lâu.

Chàng ngừng lời, đoạn nói tiếp :

- Nếu ta đoán không sai, ngay cả Bì Nhục Đào Tử Đồ Toàn cũng có tham dự trong lần âm mưu này!

Thương Hoàng cười giọng quỷ quyệt, nói :

- Người biết quả không ít, đáng tiếc vẫn chậm đi một bước, hắc... hắc...

- Sự tình đã phát sinh, bất luận là chậm hay không, ta phải tận lực ra tay mới được!

Thương Hoàng hừ một tiếng, nói :

- Bằng vào một mình người ư?

Triển Nhược Trần nhìn vào bốn người đứng bên cạnh Thương Hoàng, cất giọng :

- Ta không dám nói, nhưng hành vi của các người quá nhục nhã!

Trường Bạch Phi Hồ Đoạn Hành quát hỏi :

- Tên Triễn kia, người nói rõ ra, hành vi nhục nhã gì?

Triễn Nhược Trần ánh mắt nảy lửa, nói :

- Đã thảm bại, không nhận thua cũng cho được, vì sao lại đi đến tận Quan ngoại, đến Đại Mạc cầu kết với tà phái Cô Lâu bang, giở trò bắt người làm loạn, hành vi như vậy, rồi một ngày truyền ra trên giang hồ, các người đâu còn mặt mũi nào nữa?

Thương Hoàng nói giọng thâm độc :

- Tên Triễn kia, ta nói thực cho người biết, bắt Kim quả phụ chỉ vì quét trừ một chương ngại lớn khi bọn ta tiến hành “Hãm thiên kế hoạch” (kế hoạch long trời), sau đó mới có thể tiến hành tiếp “Bào căn mưu lược” (mưu lược đến cùng). Bọn ta cho rằng Kim Gia lâu khi bị mất chủ, tất nhiên lòng người lo hoang, nhất định sẽ kéo một đội hùng binh đến thẳng Đại Mạc cùng Cô Lâu bang quyết tử, không ngờ lại đến đây chỉ có một người, thật sự khiến ta quá thất vọng!

Triễn Nhược Trần bỗng hét một tiếng, hỏi :

- Các người đem Kim Lâu chủ đi giam giữ ở đâu?

Thương Hoàng lạnh giọng :

- Hừ! Chớ hỏi nhiều, quá lời rồi đấy!

Đoạn Hoành hồi thúc :

- Thương huynh, thời gian không còn sớm nữa, đã đến lúc tổng tiến vị Triễn huynh này lên đường được rồi đấy, khỏi phải nói nhiều.

Sa Vương Gia gật đầu nói :

- Đúng vậy, để ta ra tay trước.

Đoạn Hoành xen vào :

- Ai trước ai sau đều giống nhau cả.

Thương Hoàng vỗ tay lớn tiếng :

- Chúng ta khỏi phải khách khí, cùng ra tay một thể. Chúng ta tuyệt đối không thể mạo hiểm, hôm nay hạ gục được hắn ta, ngày sau tiến vào Kim Gia lâu giẫm chết đi vô số huynh đệ, chúng ta đây tạo công đức, không được khinh suất, hậu hoạn khôn lường.

Linh Hồ Quân này giờ không nói năng, bèn quay sang nói với Kim Thánh Thiên :

- Lão Thương nói đúng, chúng ta ai cũng chớ xưng anh hùng, luận hảo hán đem quy củ giang hồ tạm gác sang một bên đi. Gã tên Triễn kia nhất định không vừa, gã ta dám một mình đặt chân đến Đại Mạc, đủ thấy có dựa vào điểm mạnh nào đó, chúng ta đừng mạo hiểm đơn chiến độc đấu!

Triễn Nhược Trần lãnh đạm nói :

- Các người đã tìm đến ta để thanh toán, vậy xin cứ ra tay!

Thương Hoàng nghiêng người, thanh trường đao đã nằm gọn trong tay.

Cạnh bên Đoạn Hành từ từ đưa tay lên trên vai, thận trọng rút ra một thanh binh nhẵn tợ như kiếm cũng tợ như đao, phát ra ánh sáng màu xanh trông đến phát khiếp!

Thế nhưng, người đầu tiên vung đao tấn công kích Triễn Nhược Trần lại là Kim Thánh Thiên.

Kim Thánh Thiên vút ngọn đại đao kèm theo tiếng gió chém ngang vào người Triễn Nhược Trần, miệng gầm lên như con hổ dữ, như muốn lấy ngay mạng đối phương chỉ trong một chiêu này.

Triển Nhược Trần bỗng thoát tay bay lên trên không trung, bằng một động tác xảo diệu, mũi chân trái điểm trúng ngay trên thân đao đối phương, mượn lực ở thân đao búng người lộn một vòng, rồi chẳng biết hữu ý hay vô tình, chàng đáp người xuống giữa hai ngọn đại đao, như muốn để cho đối phương vây áp công kích mình.

Thương Hoàng thấy vậy liền vọt người lên trên không, bẻ ngoặc hướng vung đao chém bổ xuống đầu Triển Nhược Trần...

Triển Nhược Trần vẫn chưa di động thân hình, như đang đợi gì. Đến lúc ánh đao ở ba mặt cùng sắp đến, chàng đột ngột vung tay phải liên tục, Sương Nguyệt đao phát ra hàng ngàn ánh đao tỏa ra tứ phía, tiếng binh khí sắp nhau kèm theo những ánh lửa rợp trời, ba ngọn đao bật ngược ra xa, Thương Hoàng lộn người xuống đất.

Cùng lúc, ống tẩu của Sa Vương Gia đã quật vào đầu mũi Triển Nhược Trần. Chàng tức tốc bay người lên, liền đó là bảy mươi hai đường đao tỏa ra như màn sương dày đặc. Sa Vương Gia đang trên đà lao tới, thấy vậy liền thu hồi thế chiêu, búng ngược người thoát ra khỏi rừng đao.

Trong lúc Sa Vương Gia thoái lui, Đoạn Hoàn liền lao người tới, vung đao nghênh tiếp ngọn đao đối phương.

Triển Nhược Trần thoát người tả hữu, thân hình chàng hư hư thực thực, khiến cho địch nhân không biết được đâu là thực đâu là hư.

Đại Khảm đao của Kim Thánh Thiên phối hợp với Đại Khảm đao của Linh Hồ Quân thi triển những chiêu thức xảo diệu tấn công Triển Nhược Trần. Ống tẩu của Sa Vương Gia vút như gió quật vào phía trước ngực chàng.

Còn Thương Hoàng bay người lên như cánh đại bàng vung đao chém bổ xuống...

Lúc này, hai mươi bốn tay đại hán của Tử Anh đội tự động dạt ra bao vây lấy xung quanh, tay lăm lăm ngọn đao, nhìn chòng chọc như muốn lao vào tấn công!

Đấu trường trở nên căng thẳng và ác liệt...

Triển Nhược Trần không vội ra tay giết địch, chàng đang lường ước tình thế, vả lại muốn truy hỏi cho ra tung tích của nghĩa mẫu, có thể ra cả Thương Hoàng cũng không biết, lão chỉ biết nghĩa mẫu bị bắt mà thôi!

Cơn phần nộ trong lòng trỗi dậy, cơ nhục trên khuôn mặt thon gầy giật lên từng đợt, gân máu căng ra, ánh mắt rực lên đầy sát khí, thân hình thoát động, Sương Nguyệt đao lóe lên thành một rừng đao tua tủa...

Sáu bóng người vờn lấy nhau trong ánh đao rợp trời, chẳng còn kể đến sống chết, hết nhận ra ai là ai!

58. Chương 58: Hận Thù Thành Điên Loạn Ân Oán Hóa Cuồng Hăng

Triển Nhược Trần đột ngột gấp chân cong người, chàng không tìm ở kẻ hử đối phương để tránh, ngược lại còn luồn qua trong rừng đao dày đặc và lợi hại nhất của địch phương với một động tác nhanh không thể tả được, Sương Nguyệt đao vạch lên mười tám đường đao hợp làm một, đánh bật Linh Hồ Quân và Kim Thánh Thiên bay ngược ra xa, máu tươi bắn ra tứ phía...

Cùng lúc, Thương Hoàng đang mở miệng hét chưa ra tiếng, ánh đao đã xẹt ngang qua, thanh quái đao trên tay lão đã bay ngược lên trời. Trên không trung còn có thêm một vật nữa, đó là một bàn tay đầy máu đang quay tròn rơi xuống đất. Thương Hoàng thất thanh kêu lên :

- Ái da...

Tiếng kêu nghe thảm làm sao! Thấy Thương Hoàng tay trái nâng lấy cánh tay phải máu tuôn ra xối xả. Máu chảy tràn qua ướt đầm cả cánh tay trái. Mặt lão ta nhăn nhó, đủ biết lão ta đau đớn đến đường nào.

Thanh Sương Nguyệt đao lạng ngang đánh bật thanh binh khí nửa kiếm nửa đao trên tay Đoạn Hoàn ra ngoài, thuận thế chém. Bay ổng tẩu của Sa Vương Gia. Nhưng rất bất ngờ, thanh quái đao trên tay Đoạn Hoàn đột ngột quật ngược vào mặt Triển Nhược Trần, chàng ngựa người vung đao phản ứng thần tốc nhưng mũi đao của đối phương đã quất trúng vào trán bên phải, một dòng máu tươi tươm ra.

Sương Nguyệt đao hoa lên như chiếc cầu vồng trườn xuống trên người Đoạn Hoàn, Đoạn Hoàn cố sức vung đao chống đỡ nhưng thanh quái đao trên tay lão bay mất lúc nào không hay, người bị đánh ra sau, lộn tròn trên đất, toàn thân đầy máu dính lẫn với đất cát trông thật ghê tởm.

Thương Hoàng đứng ngoài vừa thở vừa kêu lên :

- Đến giờ rồi, các người làm thịt hán cho ta.

Một tiếng hô vang dội, hai mươi bốn tay đại hán của Tử Anh đội vung đao lao vào, ánh đao tầng tầng lớp lớp, bong người lao vùn vụt, tiếng quát tháo dậy trời, như muốn phanh thây xé xác đối phương.

Triển Nhược Trần múa tít ngọn đao chém. Bỏ ra tứ phía. Ngọn Sương Nguyệt đao phát ra ánh sáng xanh lè, kèm theo một kinh lực vô cùng mãnh liệt đánh bật bọn đại hán đội ngược ra tứ phía.

Triển Nhược Trần ném ánh mắt nảy lửa quét nhìn một vòng, mặt trở nên lạnh hạo và đầy sát khí vốn có. Sương Nguyệt đao theo biểu hiện đó dựng lên một rừng đao dày đặc. Trong ánh đao lấp lánh, bóng hình chàng như biến mất đi!

Quả thật không ngờ, Triển Nhược Trần đã thi triển tuyệt chiêu vốn thất truyền bấy lâu nay :

Nhấn Lũy Phù Đồ!

Ánh đao chưa ngừng, máu thịt bay tung tóe đầy trời, tay chân đứt lìa rơi ngổn ngang mặt đất. Cảnh tượng trông thật là khủng khiếp!

Thương Hoàng kêu cuồn lên :

- Triển Nhược Trần, ngươi là một tên đồ thủ chính cống, là con quỷ lấy máu người, ngươi thật tàn ác.

Sa Vương Gia đầu trúng mấy lát đao, ổng tẩu trong tay đã bay mất, vừa kinh hãi vừa tức giận thốt lên :

- Tính Triển kia, Sa Xung này cuối cùng đã hiểu được Sương Nguyệt đao của ngươi.

Triển Nhược Trần nhìn xoáy vào Sa Xung, cất giọng :

- Sa huynh, từ nay về sau, các hạ muốn thi đấu bất cứ lúc nào, tại hạ sẵn sàng phụng bồi.

Sa Xung vỗ tay nói :

- Hảo! Có câu nói của ngươi như vậy là đủ rồi!

Đứt lời, lão ta quay người vội vã bỏ đi. Lão không hé môi nói một lời, nhảy lên ngựa phóng đi một hướng khác, để lại sau lưng đám bụi mù mịt.

Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân vẫn đứng nguyên một chỗ, ném ánh mắt hận thù nhìn Triển Nhược Trần.

Thương Hoàng bàn tay phải bị đứt làm đau buốt tận xương, nói giọng bi phẫn :

- Tính Triển kia, Đại Mạc rộng lớn, há để cho ngươi lộng hành sao? Chỉ cần ngươi đặt chân lên vùng Đại Mạc này tiếp, phía trước sẽ luôn chờ đón ngươi!

Triển Nhược Trần lau vết máu trên trán, lãnh đạm cất giọng :

- Nếu ngươi muốn ra tay, ít nhất phải đến ba tháng sau, đợi vết thương của ngươi lành hẳn đâu phải là ngày một ngày hai?

Kim Thánh Thiên trầm giọng :

- Tính Triển kia, bọn ta nhìn lầm ngươi rồi, xem ra Đại Mạc sắp nổi trường tinh phong huyết vũ khi ngươi đặt chân đến!

Linh Hồ Quân đứng một bên nghiêng răng rống lên :

- Kim huynh, Song Hùng quan ngoại ta đến đây vì mục đích gì? Để đạt được mục đích, sao lúc này không trừ khử hẳn ta sớm!

Triển Nhược Trần thấy Đoạn Hoành và Sa Xung bị thương rồi cùng bỏ đi, đã biết hai người đó nhất định không có mưu đồ gì, chỉ vì trợ sức mới đến. Nói cách khác, họ đã không vì lợi cũng không vì danh, bởi vậy sau khi thất bại bèn bỏ đi rất tự nhiên.

Còn Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân lại khác, qua khẩu khí của họ đủ biết hai người và Thương Hoằng cùng có một âm mưu là nhằm tiêu diệt Kim Gia lâu.

Triển Nhược Trần cất giọng :

- Thương huynh, cuộc chiến đã ngừng, thắng bại đã rõ, ta không dự định lấy mạng các vị, nhưng có một chuyện không rõ, mong được lãnh giáo các vị!

Thương Hoằng mồ hôi chảy như tắm, hai gã đại hán áo xanh còn lại không bị thọ thương đập thuốc và băng bó cánh tay bị đứt của lão ta. Lão nghe vậy liền nói :

- Người muốn biết gì? Nếu biết ta nói, còn không biết thì hỏi nhiều cũng vô ích!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Thương huynh, người tốt nhất là phải biết!

Thương Hoằng tức giận, quát :

- Tính Triển kia, người uy hiếp ta hả?

Triển Nhược Trần lau vết máu trên trán, nói :

- Ta dùng máu để đổi lấy điều ta cần biết. Thương huynh, bất cứ thắng lợi nào đều có thu lấy cái nhất định nào đó. Điều ta thu lấy là muốn biết rằng Tổng đàn của Cô Lô bang nào ở đâu, yêu cầu đó không quá đáng chứ?

Thương Hoằng còn chưa mở miệng, Kim Thánh Thiên đột ngột quát lớn :

- Cô Lô bang ở Cô Lô thành, muốn tìm cứ đi mà tìm lấy!

Triển Nhược Trần ném ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy vào Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân, gằn giọng :

- Nói như vậy, các người tất nhiên cũng không biết Tổng đàn của Cô Lô bang nằm ở đâu rồi?

Linh Hồ Quân hừ một tiếng trong mũi, nói :

- Bọn ta tuy không biết, nhưng có người biết. Người muốn tìm Tổng đàn Cô Lô bang cứ đi tìm người đó!

Triển Nhược Trần liền hỏi :

- Ai?

Linh Hồ Quân chỉ về phía Bắc, trả lời :

- Ở tại Long Tuyền trấn bên Đại Sa Mạc, người chỉ cần tìm đến Long Tuyền trấn, người đó sẽ tìm đến người. Tính Triển kia, ta nói vậy quá rõ rồi chứ?

Triển Nhược Trần chậm rãi gật đầu, nói :

- Long Tuyền trấn ư? Đây, ta mong các vị chờ để ta quay lại tìm các vị lần thứ hai, đến lúc đó các vị đừng trách ta!

Kim Thánh Thiên hét lên :

- Triển Nhược Trần, người là thứ gì? Chớ cho rằng ngọn đao của người đụng đến được sợi lông của ta. Có thích thì cứ ra tay tiếp!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Các người cho rằng ta không dám giết các người hả? Các người đã không sợ chết, vậy ta còn cần chờ gì nữa?

Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân liền phân hướng dạt ra hai bên, thanh Đại Khảm đao trên tay hoa lên, sắc mặt hai người biến đổi liên tục theo bước chân di động không ngừng.

Phía sau, Thương Hoàng đẩy hai tay thuộc hạ ra, tay trái cầm chặt thanh quái đao xông lên, miệng hô :

- Vung đao, một người liều mạng mười người khó đương, hôm nay phải lấy đầu hãn ta mới được!

Hai tên thuộc hạ vung đao xông lên theo hai bên. Thương Hoàng nghiêng răng cố đè nén cơn đau, tay trái vung cao ngọn đao...

Kim Thánh Thiên vội ngăn cản :

- Thương huynh, thương thế của huynh không nhẹ, lùi lại một bên đi!

Thương Hoàng nói giọng quả quyết :

- Nhị vị hiền đệ yên tâm, ta suất lĩnh Tử Anh đội hơn mười năm, vượt qua bao bão táp thăng trầm. Hôm nay mọi người đã muốn quyết tử cùng hãn, ta nhất định phải cùng hãn tử đấu cho đến giọt máu cuối cùng, họa hay phúc, sống hay chết là do tạo hóa!

Triển Nhược Trần lắc đầu vẻ đau buồn nói :

- Các người thật liều lĩnh, chẳng khác gì những kẻ điên cuồng!

Thương Hoàng phẫn nộ chửi cuồng lên :

- Đồ chó chết, bọn ta không cuồng, chính người mới cuồng. Người tự cho mình là kẻ bất phàm, một mình tiến nhập Đại Mạc. Người là tên đồ phụ giết người thành tính, hung hãn ác độc,, xảo trá khôn lường, trên đời này kẻ gây ra tội ác nhiều nhất chính là người...

Triển Nhược Trần trừng mắt quát :

- Các người thật sự không chịu rút lui hay sao? Lẽ nào các người muốn chết tiệt hết mới cam tâm sao?

Thương Hoàng nói lớn :

- Lần này khác lần vừa rồi, ta liều chịu người mười nhất đao để đổi lấy một nhất đao của ta!

Triển Nhược Trần biết bọn này thật sự liều mạng không sợ chết, bèn cười nhạt, nói :

- Vừa rồi có Đoạn Hoàn và Sa Xung còn chưa xứng là địch thủ của ta, mà bây giờ các người sao lại...

Thương Hoàng hô lớn :

- Để ta hay mọi người hạ đi một cây trụ lớn, làm cho Kim Gia lâu thiếu đi tên đồ phụ tàn bạo tính Trần này. Ta bỏ cái tiểu ngã để toàn thành đại ngã, như vậy có chết cũng xứng đáng!

Kim Thánh Thiên nghiêng mặt sang, nói :

- Thương huynh, Linh Hồ huynh, ra tay lần này chúng ta mỗi người đều nhằm vào chỗ yếu hại trên người hãn để vung đao, tuyệt đối không thể để cho hãn thoát mạng!

Thương Hoàng quay đầu tả hữu ra hiệu, hai tay thuộc hạ bạt đao, tựa như con hổ dữ muốn xông vào xé xác đối phương.

Sương Nguyệt đao trên tay Triển Nhược Trần lóe lên ánh sang màu xanh rờn rợn. Tay chàng cầm đao xem ra rất tự nhiên, ánh mắt rực lên đầy lạnh lùng và kiêu ngạo, sự lạnh lùng mà bình nhạt trước khi giết người mới có. Bầu không khí bắt đầu xung mùi huyết tanh, mùi vị đó cũng chỉ có bản thân chàng mới có thể hội được!

Đương nhiên chàng không thích mùi vị đó, thậm chí chàng còn rất căm ghét, vì trong đó cũng chứa đựng sự lạnh hạo và tàn bạo quá nhiều!

Nhưng trong tình thế quá bức bách, chàng không còn do dự gì nữa!

Thương Hoàng đã bắt đầu tiến vòng qua sau lưng Triển Nhược Trần...

Linh Hồ Quân gầm gừ như hổ, tuy cả người đầy máu nhưng gã ta chẳng hề nhú mày đau đớn, thanh Đại Khảm đao vung cao chém chéo xuống phía bên phải.

Thương Hoàng chỉ gạt nhẹ đầu, phía bên kia, hai tay đại hán Tử Anh đội đã bạt đao chém về phía Triển Nhược Trần...

Không ngờ Triển Nhược Trần không nhích một bước, Sương Nguyệt đao vạch nên cầu vòng phát ra ánh sáng loang loáng. Tiếng binh nhĩn sập vào nhau vang lên chói chói. Ánh đao chưa dứt, hai tên Tử Anh đội đã liên tiếp rống lên một tiếng, ngã vật người xuống dưới chân Triển Nhược Trần. Cả hai đều vênh mặt lên trời, đôi mắt gần như lòi ra khỏi tròng, vùng bụng bị rạch một đường, ruột gan lòi cả ra ngoài.

Cùng lúc, hai thanh Đại Khảm đao đã phân hướng chém bổ vào. Thương Hoàng cũng liều mạng vung đao xông vào...

Triển Nhược Trần xoay song uyển, Sương Nguyệt đao bạt ra tạo thành một bức tường chắn giữa xung quanh chàng. Bọn Thương Hoàng tuy quyết tồn vong, nhưng không tài nào vượt thêm được một bước.

Kim Thánh Thiên mặt đỏ gay, chẳng kể gì sống chết, cúi đầu cong người xoay chân đâm thẳng ngọn đao vào bụng đối phương.

Phía bên kia, Linh Hồ Quân cũng liều như một kẻ điên, theo tiếng rống, thanh Đại Khảm đao trong tay xé gió nhằm người Triển Nhược Trần quật tới...

Thương Hoàng không một chút chậm trễ, ngọn đao hướng phía trước, người đã vọt lên cao, mũi đao xẹt nhanh như làn điện phóng thẳng vào vùng ngực đối phương.

Càng nhanh hơn, Sương Nguyệt đao phát ra trăm ngàn ánh đao đan chéo nhau. Triển Nhược Trần xoay nhanh người rồi bay vút lên, khi thân mình chưa đáp xuống đất, từ không trung máu tươi đã rơi xuống từng mảng từng mảng...

Thương Hoàng loạng choạng cố gượng đứng không bị ngã, đưa cánh tay còn lại đầy máu chỉ Triển Nhược Trần, thốt lên :

- Người... Người đáng... chết...

Lão già người xuống trên vũng máu, máu từ bụng chảy ra tràn khắp mặt đất.

Kim Thánh Thiên miệng còn cười, người đã đổ nhào xuống trên thi thể tên đại hán Tử Anh đội, tiếng cười chứa đầy sự bi phẫn. Thanh Đại Khảm đao bay ra khỏi tay, trên vai lại trúng một nhát đao, nhát đao đó rõ ràng là bị Linh Hồ Quân chém trúng, vì lưỡi đao vẫn còn găm sâu trên vai, xuyên xuống tận ngực trái. Bởi vậy gã ta cười, vì dù sao gã ta vẫn không chết dưới thanh Sương Nguyệt đao, mà chỉ chết trong tay huynh đệ của mình!

Linh Hồ Quân cả người bị thêm hai mươi sáu vết đao, vết đao khủng khiếp nhất là ở sau hông, khiến gã ta gục đầu dưới đất hết gượng dậy nổi.

Triển Nhược Trần lấy khăn băng vết thương ở tay trái, thả ánh mắt nhìn xuống mặt đất, rồi quay người bước đi.

Trong đầu chàng chỉ nhớ đến ba chữ: Long Tuyền trấn!

Không biết Long Tuyền trấn thật sự có người nói với chàng về đặc điểm của Tổng đàn Cô Lô bang hay không, nhưng bất luận thế nào, chàng trước hết cũng phải tìm đến Long Tuyền trấn.

Nơi này không có lấy một nóc nhà, chỉ có cát vàng bao la vô tận.

Triển Nhược Trần đi một ngày rưỡi mới nghĩ rằng mình nên tìm một con ngựa để thay đi bộ.

Một hôm chàng gặp mấy đàn lạc đà, mỗi đàn không dưới hai mươi con nhưng chỉ có độ hai ba tên đại hán áo tro đang cưỡi trên lưng.

Triển Nhược Trần vừa gặp được, liền hỏi họ Long Tuyền trấn ở đâu. Một tay đại hán áo tro quay lại chỉ tay trả lời :

- Ở phía Bắc!

Từ ánh mắt kinh ngạc của mấy tên đại hán, Triển Nhược Trần đoán ra được họ cho rằng chàng là một kẻ điên, một mình lại dám tiến nhập vào sa mạc mênh mông.

Cuối cùng, Triển Nhược Trần phát hiện phía trước có mấy mươi nóc nhà nằm rải rác. Men theo con đường lớn nhất đất vàng là một con đường nhỏ, đầu phía nam của con đường nhỏ có một cây đại thụ rợp mát cả một vùng, phía dưới có đàn lạc đà đang nghỉ. Khi Triển Nhược Trần bước lại gần, mới phát hiện dưới cây đại thụ có một cái giếng, đang có người xách nước đổ vào túi da, mấy con lạc đà nằm nghỉ dưới bóng râm.

Triển Nhược Trần miệng lưỡi khô rát, bước đến cạnh bên giếng, mới nhìn thấy trên thân cây có gắn tấm biển với dòng chữ: Long Tuyền trấn.

Thì ra tiểu trấn này chính là do cái giếng quanh năm mạch nước không vơi này mới có tên như vậy. Những khách nhân đi Cổ Bắc, Tháp Lý và Bách Linh ở phía bắc, trước hết đều phải dừng chân ở đây để lấy nước dự trữ lên đường.

Triển Nhược Trần chợt thấy một lão nhân râu tóc lưa thưa, mặt đầy nếp nhăn, bước lại hỏi chàng :

- Thiếu hiệp đi đâu? Cổ Bắc? Hay là...

Triển Nhược Trần lắc đầu mỉm cười, tiếp lời :

- Lão gia, tôi đến Long Tuyền trấn!

Lão già thất vọng, nói :

- Người đã đến rồi!

Nói xong lão ta xách túi nước đến bên cạnh một con lạc đà.

Triển Nhược Trần chưa đi liền. Chàng dùng gàu kéo nước lên uống mấy ngụm, rửa mặt, phủi cát bụi bám trên áo, rồi đi vào tiểu trấn.

Phía sau, lão già lẩm bẩm một mình :

- Người này mặt đầy sát khí, là một nhân vật không dễ đụng đến!

Lời lão ta không sai, tâm tánh của chàng trong lúc này nhìn từ sắc mặt của chàng sẽ nhận ra được ngay. Thương Hoàng không phải đã nói qua rồi sao? Long Tuyền trấn tự có người đợi chàng, vậy lão nhân đó là ai?

Lúc này, Triển Nhược Trần chậm rãi bước trên con đường nhỏ, một luồng gió mạnh thổi qua, cuốn theo cả đất cát bay mù mịt.

Cũng trong lúc này, phía đầu kia đường tiến lại mười hai con lạc đà. Trong gió bụi mù mịt, thấy trên lưng con lạc đà đi đầu đàn có hai chiếc kiệu, bức rèm trắng như ngân thỏ rủ xuống, phân ngồi hai thiếu nữ áo vàng, chiếc khăn màu xanh che nửa mặt nhìn không rõ diện mạo hai người nhưng từ đôi mắt tròn xoe long lanh đen nhánh, làn mi cong dài, đủ biết hai thiếu nữ này rất xinh đẹp.

Triển Nhược Trần vừa tránh sang một bên đường, đã thấy đàn lạc đà kéo đuôi nhau dừng lại trước cửa một khác điếm, từ từ ngồi xuống, từ trong khác điếm liền chạy ra hai tên tiểu nhị.

Tên tiểu nhị xuất hiện phía sau, bụi đường còn dính trên râu, trông ra vẻ phong trần gió bụi.

Hai thiếu nữ nhảy xuống kiệu, lặng lẽ tiến vào khác điếm.

Lúc này, một tên tiểu nhị quay nhìn Triển Nhược Trần, ngạc nhiên chỉ tay gọi :

- Khách quan, ông...ông đến rồi!

Triển Nhược Trần bình thản tiếp lời :

- Vâng, ta đến rồi!

Gã tiểu nhị liền hỏi :

- Ông tính Triển ư?

- Không sai Gã tiểu nhị vỗ tay cười, cất giọng :

- Ai da, tôi trong đội thiếu hiệp từ sáng sớm, sao lúc này thiếu hiệp mới đến.

Đi nhanh, đi nhanh lên!

- Đi đâu?

Gã tiểu nhị chỉ phía đầu đường khác nói :

- Đi theo hướng đó, chưa đến năm dặm có đồi đất vàng, có người đang đợi thiếu hiệp đó, lúc này...

Chợt thấy hai thiếu nữ đứng ở bậc thềm nhìn ra, Triển Nhược Trần nói với gã tiểu nhị :

- Để ta kiểm thử gì lót bụng rồi đi!

Triển Nhược Trần đi ngang qua cạnh hai thiếu nữ, một làn hương đặc biệt xông vào mũi làm người ta ngất ngây!

Thứ ăn được dọn ra trước mặt, Triển Nhược Trần ăn vội ăn vàng. Có mười mấy ta đại hán từ ngoài tiến vào, chàng chẳng cần để mắt nhìn, thậm chí hai thiếu nữ thấy chàng ăn như hổ bèn bật cười, chàng cũng không cần để tâm tới, vì trong lòng chàng đang suy nghĩ không biết người đang đợi chàng ở đồi đất vàng là ai.

Triển Nhược Trần đặt nắm bạc xuống bàn, nói với tên tiểu nhị :

- Cám ơn thịnh tình của người, ít bạc này thưởng cho người!

Tên tiểu nhị đáp lại :

- Khách quan, nên nhanh chân một tí!

Triển Nhược Trần không hỏi người đang đợi là ai, có hỏi cũng như không vì gã tiểu nhị nhiều lần chỉ nói với chàng là người đó cao thấp mập ốm thế nào mà thôi, chứ đâu biết người đó là ai.

Triển Nhược Trần rời khỏi khách điểm, khi đi ngang qua hai thiếu nữ, chàng vô tình đánh mất nhìn một cái...

Chỉ nhìn một cái là đủ rồi...

Thiếu nữ Đại Mạc có đầy mị lực làm say lòng người, môi mắt đen như họa, mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng xinh xắn, khi hé cười làm hồn người chao đảo.

Chỉ nhìn một cái như thế, đủ để Triển Nhược Trần nhớ mãi trong lòng.

Chàng nghĩ :

“Thâm sơn xuất tuần điểu, Đại Mạc hữu mỹ nhân”.

Triển Nhược Trần vừa ra đến cửa, chợt nghe có giọng nói cất lên như chim hoàng anh hót :

- Ôi, đứng lại!

Xung quanh chỉ có một mình chàng, Triển Nhược Trần bèn dừng chân lại, nói giọng thờ ơ :

- Gọi ta?

Một thiếu nữ trầm giọng :

- Không gọi người thì gọi ai chứ?

Triển Nhược Trần cười nhẹ :

- Có gì chỉ giáo?

Vị cô nương kia đưa tay cuốn mái tóc mượt mà hỏi :

- Công tử định đi Đại Mạc một mình sao?

Triển Nhược Trần lãnh đạm trả lời :

- Đi gặp mặt một cuộc hẹn ước trước, sau đó vào Đại Mạc!

Vị thiếu nữ đã đứng dậy, từ từ bước về phía chàng, nói :

- Xem công tử không giống một người làm ăn, càng không giống một thương khách, công tử một mình đi Đại Mạc, cũng không sợ...

Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời :

- Cám ơn cô nương đã quan tâm, tại hạ phải thận trọng!

Nói xong chàng định đi, vị thiếu nữ liền nói :

- Công tử, đợi đã!

Triển Nhược Trần hỏi :

- Cô nương có gì chỉ giáo?

Vị thiếu nữ nhìn vết thương trên trán chàng, nói :

- Công tử thọ thương, đúng không? Nếu công tử muốn, đợi công tử sau khi gặp hẹn xong, chúng ta cùng đi Đại Mạc, trên đường đi cũng tiện lợi hơn.

Triển Nhược Trần gượng cười :

- Cám ơn cô nương một lần nữa, thiện ý cô nương tại hạ xin ghi nhận, nếu một giờ sau tại hạ không quay lại, thì cô nương khỏi phải đợi!

Vị thiếu nữ đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn theo bóng hình chàng, phía sau, vị cô nương khác cười lạnh lạnh nói :

- Đại tể, người đi xa rồi, ăn cơm đi!

Triển Nhược Trần đi dọc theo con đường đất vàng, hai bên cây cối thưa thớt, cảnh vật đìu hiu!

Đồi đất vàng trông giống như một gò cát, chỉ nửa đồi phía trên mới pha đất.

Không sai, trên đồi đất quả nhiên có bốn con ngựa, có ngựa đương nhiên có người, vậy những người đó là ai?

Triển Nhược Trần lên đến đồi, chỉ thấy có một gian nhà, trong gian nhà cỏ có đặt ba tảng đá lớn, hiển nhiên là để ngồi, vì mặt trên ba tảng đá rất bóng loáng.

Hiện tại, trên tảng đá không có người ngồi, nhưng cạnh đó lại đứng bốn người. Bốn người này đối với Triển Nhược Trần mà nói, thật không lạ lòng chút nào!

Đứng đối diện trước mặt chàng chính là Thất Bộ Truy Hồn Hoàng Vị đỏ mặt, bên trái Hoàng Vị là Hoàng Tuyên ái nữ của lão ta, đứng bên phải lại là Bì Nhục Đào Tử Đỗ Toàn, và bên phải của Đỗ Toàn là nhân vật mà Triển Nhược Trần không ngờ đến :

Đấu Hải Long Toàn Nhĩ Minh, lão tam trong Trường Bạch Tam Long.

Toàn Nhĩ Minh mặt to đen, thịt trĩ xuống hai bên má, mấy sợi râu thưa đan chéo nhau, miệng to tướng lúc này đang ngậm lại.

Triển Nhược Trần chậm rãi bước tới đứng trước gian nhà gỗ, nói giọng lạnh nhạt :

- Các vị, thường nói rất đúng, sông núi chuyển dời, ai ngờ lại gặp các vị ở chốn sa mạc hoang vu này!

Hoàng Vị mặt lạnh như tiền, cất giọng :

- Không phải là gặp, mà là bọn ta cố đợi người, tính Triển kia, người nghe cho rõ, bọn ta tính chuyện với người ở nơi này!

Triển Nhược Trần lãnh đạm nói :

- Hình đại tẩu, lần này tìm gặp Triển mỗ, có gì chỉ giáo chẳng?

Hoàng Tuyên buông giọng chữ lớn :

- Triển Nhược Trần, người là con ác ma ác quỷ, loài súc sinh uống máu.

Huyết tanh trên hai tay người đã tạo nên thù hận, chia rẽ tình phu thê, ta hận không ăn thịt người, không uống máu người...

Triển Nhược Trần chậm rãi tiếp lời :

- Hình đại tẩu, vết thương của Hình huynh (Hình Độc Ảnh) chỉ sót ngoài xương, nếu điều trị tốt sẽ không đến nỗi trở thành tàn phế, đại tẩu sao lại...

Hoàng Tuyên hét lớn :

- Im mồm! Ai là Hình đại tẩu của người? Nói thực cho người biết, Hình Độc Ảnh không phải là chồng của ta, người rõ chưa?

Triển Nhược Trần ném ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoàng Tuyên, đôi mày nhíu lại, nói :

- Là giả sao? Hình huynh không thể nói tùy tiện không trung thực trước mặt Triển mỗ, Hình huynh nói rõ là người đã là một nhà rồi!

Hoàng Tuyên đổi da mặt, lớn tiếng :

- Không sai, có một đoạn như vậy, như hôm nay chính vì người tàn ác, cắt đứt tình phu thê của ta, vả lại...

Triển Nhược Trần ngậm ngiến răng, ngắt lời :

- Hoàng Tuyên, người vì sao lại như vậy? Đương lúc vị phu quân của người vì người mà tìm cừu gia để liều mạng, người sao lại không có mặt? Nếu lúc đó người có mặt ở hiện trường, người sẽ biết Hình huynh vì người mà tìm ta liều mạng như thế nào?

Đôi mắt rực lên nhìn thẳng vào Hoàng Tuyên, chàng nói tiếp :

- Hình huynh tuy thêm một lần thất bại dưới tay ta, nhưng cũng cố hết lòng báo oán vì người. Tuy anh ta rất rõ người lợi dụng anh ta, người không yêu anh ta, nhưng anh ta lại sẵn sàng chết vì người. Nhưng Hình huynh thọ thương, vì sao người không ở bên cạnh an ủi hay sao? Người lẽ nào không biết Hình huynh lúc này đang cần người an ủi sao? Hoàng Tuyên ơi Hoàng Tuyên, người bị thù hận làm hôn muội rồi!

Hoàng Tuyên phẫn nộ chỉ thẳng vào mặt chàng, quát lớn :

- Người thì biết gì, Hình Độc Ảnh sau khi bị người đánh trọng thương ở gần Trường Xuân sơn bèn đi thẳng một mạch đến Tháp Phong ngồi xuống trên một phiến đá, miệng gào lên: “Trên giang hồ đã có Hình Độc Ảnh này, vì sao lại có Triển Nhược Trần? Trời đất muốn trêu đùa, ta lại không tin, ha ha ha...” Hình Độc Ảnh sau khi cười như điên dại, đã dung Huề Diệu Hoàn đánh vào đầu tự vẫn!

Nói xong Hoàng Tuyên thật sự nhỏ lệ!

Triển Nhược Trần hết sức kinh ngạc :

- Anh ta không đáng chết, hôm đó ta từng khuyên can một lần, anh ta cũng từng đáp ứng lời ta, vì sao... Vì sao phải tự kết liễu đời mình như vậy? Không đáng!

Hoàng Vị đột nhiên phẫn nộ, quát :

- Triển Nhược Trần, người nói không đáng cái gì? Ái nữ của ta lấy phận hoàng hoa khuê nữ để trao thân cho một tay sát thủ mà cô ta hoàn toàn không yêu, tuy có mục đích, nhưng phải trả giá hạnh phúc cả cuộc

đời, toàn bộ đều trao vào tay Hình Độc Ảnh, tình cảnh đó người lại nói là không đáng nữa hả? Trong đời nói anh hùng trọng nghĩa, nữ nhân trọng tình, chớ cho rằng ái nữ ta chỉ vì mục đích mới đến lợi dụng Hình Độc Ảnh, nếu Hình Độc Ảnh giết được người thì những ngày tháng về sau hai người sẽ trở thành đôi phu thê vô lâm hạnh phúc nhất trên giang hồ. Như hôm nay, hắn ta thất bại, thất bại một cách thảm hại, hắn ta chọn con đường chết để giữ tròn chữ “nghĩa”. Nói rõ ra, tất cả đều do bàn tay của người tạo nên. Lẽ nào người không nghĩ rằng Hình Độc Ảnh nếu còn sống trên đời thì mặt mũi nào đến nhìn ái nữ ta, huống gì hắn ta là một đấng nam nhi hán tử?

Triển Nhược Trần tức giận quát :

- Tính Hoàng kia, theo lão nói, cái chết của Hình Độc Ảnh là do ta tạo nên ư?

Hoàng Tuyên xen ngang lời :

- Còn có Lư Phục Ba, vị hôn phu chưa cưới của ra ở đây. Tính Triển kia, người là con ác quỷ hung tàn, giết người như rạ... ta không chỉ một lần phát thệ, nhất định phải nhìn thấy người gục dưới chân ta, phải đổ máu, gào khóc bi ai trước khi chết. Bởi vậy bằng mọi giá ta phải cho người chết!

Mối thù hận đang làm cho Hoàng Tuyên điên loạn, đó là mối thù không thể tiêu trừ được, và cũng là mối hận không thể nào nguôi lãng được. Triển Nhược Trần rất rõ, Hoàng Tuyên trước mặt chàng đã vì báo thù mà gần như cuồng thật sự!

Triển Nhược Trần chậm rãi nói :

- Nhị vị, đối với Hình Độc Ảnh tự vẫn mà chết, tiên đạo nghĩa thấy ray rứt vô cùng, nhưng trách nhiệm về cái chết đó các người gánh lấy hoàn toàn. Nếu sau khi anh ta vì các người mà thất bại, các người nếu lựa lời an ủi, lấy hạnh phúc tương lai làm trọng, thì tin rằng Hình huynh sẽ không tự sát. Tất cả là do các người bỏ rơi anh ta khi thấy anh ta không báo được thù cho các người...

Hoàng Tuyên nổi cơn đại nộ, hét lên :

- Tính Triển kia, ta còn sống một ngày trên đời là phải hoàn thành một đại sự, đó là giết được người. Người nên nhớ, ta sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để giết người!

Triển Nhược Trần than nhẹ một tiếng nói :

- Ta như đã từng nói với các người, mối hận thù của người ta hiểu. Bất luận là Lư Phục Ba muốn chết hay Hình huynh tìm đến ta để quyết tử, đều dẫn đến cảnh trường đổ máu nhưng có lúc phải lấy máu đổi lấy kết quả mà song phương muốn đoạt được, đó là chiến thắng!

Đứng một bên, Đẩu Hải Long Toàn Nhĩ Minh này giờ không mở miệng, nay lại cười nhạt xen lời :

- Triển Nhược Trần, trong ngữ khí của người đã tỏ rõ thái độ cuồng Ngạo và tự phụ của người!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Lão Toàn, Tam Long hội ở Liêu Bắc cũng là bang phái lớn, lần trước Quan Tác Tài Nhị đương gia của các người ra tay trợ giúp bọn phản nghịch Kim Gia lâu tạo phản, Lâu chủ rộng lượng chỉ phế bỏ võ công của Quan Tác Tài rồi tha lão đi, không ngờ cách không lâu sau, các người lại cấu kết với Cô Lâu bang, âm mưu chống lại Kim Gia lâu thêm một lần nữa.

Toàn Nhĩ Minh hằm hằm nổi giận, đôi mắt trâu trên khuôn mặt đen trợn to ra, ấn tay lên chuôi kiếm, nói :

- Tam Long hội ta từ khi Nhị đương gia bị các người phế bỏ võ công, suốt ngày không nói không rằng, thần thờ như người mất trí, còn đau khổ hơn cả chết nữa, món nợ này bọn ta vốn muốn trả từ lâu, chậm đến hôm nay chỉ vì phải chờ hợp đại cuộc, tính Triển kia, ngày bọn ta đợi đã đến, đã đủ lâu rồi.

Chợt thấy gã kéo tay Hoàng Tuyên nói tiếp :

- Tính Triển kia, từ nay trở đi chớ có nhắc đến gã tính Hình trước mặt ta, hắn ta không đủ tư cách để sánh duyên cùng Hoàng cô nương!

Triển Nhược Trần trở mặt ngạc nhiên thốt lên :

- Các người... hai người là.....

Hoàng Tuyên nói thẳng thừng :

- Là chồng chưa cưới của ta. Đợi sau khi giết chết người, ngày mai bọn ta sẽ tiến hành hôn lễ trong thành!

Triển Nhược Trần phần nộ quát :

- Hoàng Tuyên kia, người kẻ cả thủ hiếu trăm ngày của Hình Độc Ảnh cũng không giữ sao? Lẽ nào người cuồng thật rồi?

Hoàng Tuyên lạnh lùng buông giọng :

- Ta chỉ cần người chết, ngoài ra chẳng cần suy nghĩ gì khác!

Bì Nhục Đào Tử Đồ Toàn nửa ngày không mở miệng, bèn đằng hắng một tiếng nói :

- Tính Triển kia, chuyện Kim Gia lâu lần trước người đã dành phần thắng, Đồ Toàn này lại không được gì. Nay nghe nói có người muốn tiêu diệt Kim Gia lâu, ta là người đầu tiên đến Đại Mạc này, vả lại nghe kể sách của họ chu tường, âm mưu chu mật, ta càng cao hứng. Lần này cũng ở giữa đường gặp người của Tử Anh đội loan tin người một mình tiến nhập Đại Mạc, bởi vậy ta cùng Hoàng tiên bối và Hoàng cô nương ở Long Tuyên trấn này đợi người. Thật khéo, người lại đến đúng lúc!

Thất Bộ Truy Hồn Hoàng Vị cất giọng :

- Xem dáng bộ tên tính Triển này, có lẽ bọn Thương Hoàng không làm gì được!

Bì Nhục Đào Tử Đồ Toàn trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, Thương lão gia sẽ không để cho người ngang nhiên tiến nhập Đại Mạc chứ?

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Không sai, họ tụ hội ở đình Bát Giác để đợi ta. Dường như họ đợi rất lâu, vả lại rất thất vọng khi chỉ thấy một mình ta.

Hoàng Vị liền hỏi :

- Sao đó sao?

Triển Nhược Trần nghiêng răng trả lời :

- Sao đó là ra tay ngay!

Hoàng Vị hỏi tiếp :

- Ngoài Thương lão gia, còn có Quan Ngoại song hùng Kim Thánh Thiên và Linh Hồ Quân, còn có cả Trường Bạch Phi Hồ Đoạn Hoàng và Sa Xung, lẽ nào họ không chặn đầu người?

Triển Nhược Trần bình thản nói :

- Họ ra tay không những muốn chặn đầu ta, mà còn muốn lấy cả tính mạng ta. Đáng tiếc là họ không chặn đầu ta được, ta mới đến được nơi này!

Đồ Toàn cười hắc hắc lên giọng :

- Quả không thẹn với tôn xưng Đồ Thủ! Triển huynh, sao đó người làm gì họ?

Triển Nhược Trần lướt nhìn trên mặt bốn người, nói :

- Các vị nhất định muốn biết sao?

Hoàng Vị nôn nóng cất giọng :

- Nói nhanh!

Triển Nhược Trần cười giọng điệu cợt, nói :

- Diễn biến sự tình ta không muốn nói tới, kết quả là thế này...

Ngước mắt lên nhìn trời, chàng nói tiếp :

- Thương Hoàng chết, khiến cho Quan Ngoại song hùng cũng vì bằng hữu mà chết theo, đương nhiên hai mươi bốn huynh đệ Tử Anh đội cũng đi đời luôn. Chỉ có Sa Xung và Đoạn Hoành tự biết rằng không địch nổi, thân bị trọng thương, phẩy áo ra đi. Sự tình chính là như vậy.

Hoàng Tuyên cất tiếng quát mắng :

- Các người nghe đây, hắn ta giết người nhiều như thế lại nói ra với vẻ bình thản như không, tựa hồ như người chết đáng chết, còn hắn ta...

Hoàng Vị trầm giọng :

- Thương Hoàng không tự lượng được sức mình, lão ta tranh công. Tử Anh đội thảm bại là do lão tạo nên, đương nhiên cũng ảnh hưởng đến đại cuộc!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Thương Hoàng chết rồi, lẽ nào các vị sẽ có thể...

59. Chương 59: Lấy Một Đêm Khoái Lạc Đổi Giấc Ngủ Nghìn Thu

Đỗ Toàn lườm giọng :

- Tính Triển kia, khỏi nhắc chuyện đã qua nữa, hãy nghĩ đến cuộc đổ máu hôm nay!

Triển Nhược Trần điềm nhiên tiếp lời :

- Ta cũng chán ghét nghĩ về quá khứ, nếu các người không hỏi thì ai nói làm gì!

Chàng ném ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Đỗ Toàn, chuyển giọng :

- Lão Đỗ, lần trước Kim Gia lâu Lâu chủ nghĩ người tận lực giúp sức Đơn Thuần là vì chữ nghĩa, nên mới tha người đi. Người đã không biết ân, lại còn liên kết với họ nổi loạn lần nữa.

Đỗ Toàn cười hắc hắc, nói :

- Nói thật dễ nghe! Tính Triển kia, Kim Gia lâu hoành hành Liêu Bắc, ngang tàng độc ác, ta vừa nghe khởi xướng chống lại Kim Gia lâu liền đến đây ngay, giữa đường gặp Hoàng tiền bối, Hoàng cô nương và Toàn tam đương gia, bọn ta đây là lần liên thủ thứ hai chống lại Kim Gia lâu, và cùng đợi người ở đây. Hắc hắc...

Hoàng Tuyên nhấn giọng :

- Kim Lâu chủ mất rồi, chúng ta tiếp thanh toán tên ác quỷ tính Triển này, Kim Gia lâu sẽ sụp đổ tan tành trong nay mai!

Hoàng Vị cũng lạnh giọng :

- Không sai, hạ được tên tính Triển này, tiêu diệt Kim Gia lâu sẽ không khó!

Hoàng Tuyên hận giọng :

- Đều do Kim quả phụ tác quái, lần trước chúng ta sắp vung đao giết chết hắn ta, Kim quả phụ thành linh xuất hiện, đem cứu gã tính Triển về Kim Gia lâu, thật đáng hận!

Triển Nhược Trần phẫn nộ lớn tiếng :

- Đủ rồi, các người bắt tất nói nhiều. Các người lên hết cả một lúc, hay là từng người một? Triển Nhược Trần sẽ sẵn sàng nghênh tiếp!

Đỗ Toàn ngạo nghễ nói :

- Vì dễ khỏi mang tiếng lấy đông hiếp ít, ta sẽ lên trước tiếp chiêu với người!

Hoàng Vị liền đưa tay ngăn cản :

- Khoan!

Đỗ Toàn ngạc nhiên hỏi :

- Hoàng huynh có gì dạy bảo?

Hoàng Vị ghé sát bên cạnh Đỗ Toàn, nhỏ giọng :

- Đỗ huynh, chúng ta nên lấy đại cuộc làm trọng, vì muốn quét trừ được thế lực của Kim Gia lâu, chúng ta bắt tất phải theo quy củ đơn tranh độc đấu!

Đỗ Toàn chưa mở miệng, Hoàng Tuyên đã nói :

- Đỗ thúc, lần trước chúng ta có cả hơn hai mươi huynh đệ Bạch Lăng Môn, cộng thêm Lư Tôn Cường Lư thúc, Nhị đương gia Quan Tác Tài, Song Sát Thần Thiết Hổ trong mười đại cao thủ Quan ngoại, lại thêm Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn, có cả Hình Độc Ảnh và cha con tôi, đông người như thế cùng liên thủ còn chưa đạt được ý nguyện. Như hôm nay chúng ta chỉ có bốn người, nếu chiếu theo đạo nghĩa cổ hủ của giang hồ, há không uổng công toi sao?

Đỗ Toàn chậm rãi gật đầu tiếp lời :

- Vậy hiền đệ chút nữa lùi lại một bên, có ba người bọn ta là đủ lắm rồi!

Phía bên kia, Toàn Nhĩ Minh bắt đầu di chuyển cước bộ, trầm giọng :

- Đúng, Tuyên muội lùi lại một bên quan sát trận chiến, tên cuồng loạn này giao cho ba người bọn ta thu thập!

Hoàng Vị từ từ đưa song chưởng lên, nói :

- Tính Triển kia, tình thế như thế này, tuy ta biết cục diện cuối cùng là song phương lưỡng hại, nhưng đối với sự tàn bạo của người, cái chết thảm hại của Hình Độc Ảnh, buộc ta phải tìm người để tử đấu!

Triển Nhược Trần điềm tĩnh cất giọng :

- Lão Hoàng, ta rất rõ, sự bất hạnh của hai vị hiền tể và ái nữ của lão, đã khiến cho lão không thể không làm như vậy. Nhưng ta có một điểm cần nói rõ trước: trên đời này không có vấn đề gì không giải quyết được, những mong lần này trở đi, bất luận là sống hay chết, chúng ta xóa đi món nợ ân oán này, thế nào?

Hoàng Tuyên đành giọng :

- Tính Triển kia, chỉ có người chết đi mới xóa được món nợ này!

Triển Nhược Trần lùi lại một bước, hai tay buông thông theo thói quen, than một tiếng nói :

- Vậy ta không còn gì để nói, các vị còn đợi gì nữa? Hãy lên đi!

Đỗ Toàn lách nhẹ người, song chưởng bạt ra như gió, miệng nói :

- Lần trước ở ngoài Kim Gia lâu chưa từng lãnh giáo, lần này thử xem tuyệt nghệ của vị Đồ Thủ này tới đâu!

Cùng lúc, Toàn Nhĩ Minh ở phía khác, chân trái sà xuống, khi thân hình hơi chuyển động, thanh Quỷ đầu đao trên tay đã bạt ra mười bảy đường đao, thế đao như sóng dậy, từng lớp từng lớp kế tiếp nhau xòe như hình cánh quạt bổ thẳng vào người Triển Nhược Trần.

Hoàng Vị ra tay càng nhanh hơn, lao người tới như một con hổ dữ, song thiết chưởng của lão đánh ập vào phía bên trái Triển Nhược Trần. Chưởng phong kèm theo một kinh lực vô cùng uy mãnh, tiếng gió bạt vù vù không ngớt, lực đạo trầm mãnh, chiêu thức quỷ dị, ẩn ước sự biến hóa cao thâm khôn lường....

Bị vây đánh ba phía, Triển Nhược Trần lách người tả hữu, Sương Nguyệt đao liên tục vung ra co vào, phát ra trăm ngàn ánh đao lấp lánh đan chéo thành ba bức tường đao gió cũng khó lọt.

Trong tiếng binh nhĩn sát nhau chan chát, Hoàng Vị lộn người thay đổi vị trí trước tiên, đột nhiên Đỗ Toàn kêu lên một tiếng quỷ quái, người đã nhảy vọt sang thế nào vị trí bên trái của Hoàng Vị, chưởng phong và binh nhĩn bạt ra rào rào...

Đỗ Toàn vốn công lực thâm hậu, nhất là độc môn tuyệt chiêu “Huyết Nhãn Thủ”, lão ta đã luyện đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh, xuất thần nhập hóa, khi phát chiêu lại phối hợp với cước bộ quỷ dị, khiến cho đối thủ rất khó ứng phó.

Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh bên phải vút lên như thần long uốn lượn, chém xéo vào người Triển Nhược Trần, phối hợp gần như hoàn hảo với chiêu thức của Đỗ Toàn.

Triển Nhược Trần vọt người lên cao, cùng lúc mấy mươi đường đao quét ngang qua. Trong lúc Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh còn chưa chuyển thế, Sương Nguyệt đao đã dựng lên một rừng đao tua tủa bủa khắp người Toàn Nhĩ Minh. Toàn Nhĩ Minh kêu lên một tiếng, bắn vọt người ra còn nhanh hơn cả khi xông vào.

Hoàng Vị trước đây đã từng ném nhiều chiêu của Triển Nhược Trần, vết thương đang còn, khiếp sợ chưa hết, bởi vậy vừa thấy ánh đao lóe lên là vội nhảy lùi ngay, nhưng vẫn cảm thấy ánh đao như bất sát theo sau lưng. Lão chưa dừng lại vững, đưa hai tay sờ trên người, chợt phát hiện áo quần bị rách mấy lỗ, trong lòng không khỏi trỗi lên một luồng khí lạnh!

Hoàng Tuyên kịp thời lao đến, kêu lên :

- Phụ thân, phụ thân bị thương ở đâu?

Hoàng Vị cũng là nhất đại tông sư, bá chủ một phương, lần này tuy không dẫn theo môn hạ, nhưng lão lại không chịu lùi, lạnh giọng quát :

- Lùi lại một bên!

Lúc này, Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh vẫn không ngừng vung, song chưởng quái dị của Đỗ Toàn phát ra với thế chưởng tợ như làn dao nhọn, Hoàng Vị cũng lao tiếp vào, xoay người nhanh như gió, có cơ hội là vung chưởng đánh vào, thế nhanh thần tốc.

Đây là cuộc chiến mang tính quyết tử, tuy nhiên so với trường bạt sát giữa Triển Nhược Trần và bọn Thương Hoàng có khác nhau....

Hoàng Vị đã từng ném qua tuyệt chiêu của Triển Nhược Trần, do đó lão thừa biết chiêu thức quỷ dị của Sương Nguyệt đao, cho nên lão ta không dám khinh thường liều mạng.

Đỗ Toàn lại là người giao hoạt như cáo, sau khi xáp mặt, lão ta biết ngay Triển Nhược Trần không dễ đối phó, lập tức không còn thái độ cuồng ngạo nữa.

Chỉ có Đẩu Hải Long Toàn Nhĩ Minh, gã ta lại muốn lấy lòng Hoàng Tuyên.

Sau khi thoái lùi, gã ta liền thi triển tuyệt chiêu xông bổ tới. Thân hình đồ sộ xoay chuyển tợ như con báo linh hoạt, Quỷ đầu đao trong tay xé gió vùn vụt công kích liên tiếp vào đối phương.

Triển Nhược Trần phần nộ tốt độ nhưng vẫn luôn giữ thần sắc trầm tĩnh lãnh hạo, ánh mắt rực lên, đôi môi mỏng mím chặt, kể cả cơ nhục trên mặt cũng không máy động.

Nhân ảnh thoát động, ánh đao đan chéo nhau tua tủa thành tầng, đất cát bay tung tóe, ngoài Hoàng Tuyên mở mắt tròn xoe nhìn ra, bốn bóng người còn lại cuộn lấy nhau chẳng kể gì sống chết!

Ngọn Quỷ đầu đao của Toàn Nhĩ Minh lách nhanh giữa luồng đao, chém xiêng vào cánh tay phải của Triển Nhược Trần, hữu chưởng của Đỗ Toàn cũng đánh thẳng vào mặt Triển Nhược Trần với thế chuẩn xác và độc hiểm...

Triển Nhược Trần hú một tiếng dài như hổ gầm, đột nhiên vọt người lên bảy xích. Đủ rồi, chỉ nên bảy xích thôi, người chàng đã tránh qua được ba mặt đánh tới. Sương Nguyệt đao trong tay tỏa ra một vòng ánh sáng màu xanh, mười bảy đường đao hợp thành một. Trong làn đao lấp lánh, Toàn Nhĩ Minh đã ném đao bưng mặt, thân hình đầy máu xoay tròn nhào tới trụ gỗ của gian nhà, rắc một tiếng, trụ gỗ bị gã ta húc trúng gãy hai, căn nhà từ từ nghiêng đổ xuống.

Hoàng Tuyên lao người tới, cô ta chẳng cần nhìn Toàn Nhĩ Minh đang nằm trong vũng máu, miệng kêu lên một tiếng, vươn hai tay ôm giữ lấy Hoàng Vị máu nhuộm đỏ người, làm cả hai người cùng ngã nhào xuống đất.

Hoàng Tuyên phần nộ rút dao nhọn ra, hét lên một tiếng như cuồng, vung đao xông vào Triển Nhược Trần, nói :

- Tính Triển kia, ta liều chết cùng người!

Hoàng Vị máu me đầy mình, thấy Hoàng Tuyên lao về phía Triển Nhược Trần, thất thanh kêu lên :

- Tuyên nhi, người không thể.....

Phía bên kia, Đỗ Toàn lộn người trên không trung mười sáu vòng, nhưng vẫn bị đường đao thứ mười bảy của Triển Nhược Trần chém trúng, mũi đao rạch từ trên vai phải xuống đến cánh tay, áo rách toang, máu tuôn ra xối xả, thân hình rơi bịch xuống đất, lão ta nghiêng rống phát ra những tiếng kêu kinh hoàng, rõ ràng thọ thương không nhẹ! Hoàng Tuyên vung đao chém cuồng tới, Triển Nhược Trần lại không lách người né tránh, thậm chí không ra tay cản chiêu, người hơi di động, tay trái đưa ra, chợt nghe “xẹt” một tiếng, tay trái chàng lãnh ngay một đường đao của Hoàng Tuyên, máu chảy dọc xuống ướt cả cánh tay, nhưng chàng vẫn không hề nhíu mày đau đớn, thân hình đã bay ra ngoài ba trượng.

Hoàng Tuyên ngạc nhiên khựng người lại, gương quay đầu nhìn vì cô ta tuyệt đối không tin Triển Nhược Trần không ra tay chống trả, mà để mặc cho cô ta vung đao chém...

Vì thế cô ta nghiêng rống, ngọn đao trong tay run lên, miệng thốt lên :

- Người vì sao không hoàn chiêu? Người sợ rồi sao?

Triển Nhược Trần lãnh đạm nói :

- Người nhầm rồi, Hoàng Tuyên! Đường đao này ta mong có thể tiêu trừ được mối cừu hận trong lòng người, không nên tự tìm lấy rắc rối cho mình nữa. Phụ thân người tuổi đã lục tuần, lão ta không thể vì người một lòng phục thù mà bỏ mạng. Hoàng Tuyên, người hãy nhìn thấy phụ thân người chết một cách thảm thương hay sao?

Hoàng Tuyên đứng lặng người, đôi mắt đỏ hoe chớp chớp...

Triển Nhược Trần nói tiếp :

- Còn một nguyên nhân khác, là vì Hình Độc Ảnh, vị phu quân của người chết đi. Nếu người không bức bách chàng ta một lòng vì người mà tầm cừu báo thù, thì ta dám nói rằng người là một nữ nhân sung sướng hạnh phúc nhất trên đời này, vì Hình Độc Ảnh chính là một đấng giang hồ hảo hán, bậc tuấn kiệt trong bầu người, khi đó hai người sánh bên nhau khắp chân trời góc bể, còn có gì hơn!

Ngừng lại giây lát, chàng bèn nói :

- Bởi vậy mũi đao này ta vì cái chết của Hình Độc Ảnh mà nguyện nhận lấy, mong người quay đầu lại nhìn, xem đây, phụ thân người đang.....

Bên cạnh căn nhà sập một nửa, đột nhiên một bóng người vút đứng dậy, Đầu Hải long Toàn Nhĩ Minh quát lên như sấm :

- Triển Nhược Trần, ta phải băm xác người!

Theo tiếng quát, thấy một bóng đen kèm theo một vệt sáng phóng thẳng tới người Triển Nhược Trần tựa như tia chớp giữa tầng mây, đao phong vu vu, uy lực kinh hồn, rõ ràng Toàn Nhĩ Minh đang quyết một đòn chí mệnh!

Không sai, Toàn Nhĩ Minh đã liều mạng vì trong tình cảnh này không thể không hành động như vậy!

Sương Nguyệt đao tiếp tục quét lên thành tầng, ánh đao loang loáng phát ra màu xanh rờn rợn, phủ lên đầu Toàn Nhĩ Minh....

Chỉ thấy thân hình đồ sộ máu băng vọt ra như mưa, đến khi Toàn Nhĩ Minh rơi bịch một cái xuống đất, miệng vẫn chưa kêu ra một tiếng.

Triển Nhược Trần vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chợt nghe Đỗ Toàn buông tiếng chửi mắng :

- Tàn nhẫn! Người sao nhẫn tâm vung đao chém lên toàn thể một người như vậy? Toàn đương gia với người có thù hận gì chứ? Triển Nhược Trần, chỉ e rằng Tam Long hội sẽ trả thù người đến cùng!

Đúng vậy, Toàn Nhĩ Minh sau khi rơi xuống đất, chỉ riêng đầu gối ta thôi cũng có đến mười một nhát dao ngang dọc, áo rách toan, máu thịt trào ra vào trông mà khiếp, ở vung ngực thoi thóp cũng tuôn ra một dòng máu tươi...

Toàn Nhĩ Minh nhìn Triển Nhược Trần với ánh mắt hận thù, nói trong hơi thở :

- Tính Triển kia, ta... Toàn... đại... gia... đánh giá... thấp người.... rồi...

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Người đánh giá thấp là một điều rất nguy hiểm, đời ta không đại làm chuyện ngu đó!

Phía bên kia, Hoàng Tuyên đôi mắt trào lê bước đến bên cạnh Toàn Nhĩ Minh. Cô ta đưa tay đỡ lấy cái đầu đầy máu của Toàn Nhĩ Minh, kêu lên :

- Nhĩ Minh, chúng ta chỉ sống với nhau có mấy ngày!

Toàn Nhĩ Minh chớp mắt, miệng mấp máy :

- Đủ... rồi, tuy chỉ.... mấy ngày.... ta đã cảm thấy... mãn ý lắm rồi... đêm qua.... nàng...

Hoàng Tuyên liền kêu lên :

- Không được nói... chàng....

Không ngờ Toàn Nhĩ Minh lại nói tiếp :

- Nàng..... đã trao.... cho ta..... tất cả,.... ta phải nên.... vì nàng.... quên cả.... tính mạng...

Gã ta hầu như vì toàn thân máu đã chảy hết, nói không ra lời, đôi mắt phần nộ trộn to trông rất dễ sợ!

Hoàng Tuyên nhẹ nhàng đặt đầu của Toàn Nhĩ Minh xuống, nghiêng răng đứng dậy, bước thẳng đến phía Triển Nhược Trần, hét lên :

- Tính Triển kia, người vì sao phải đối phó với Hoàng Tuyên này như vậy? Người.... Người giết đi một người chồng và hai vị hôn phu của ta. Họ... họ vốn không đáng chết dưới tay người, nhưng.....

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Họ có thể không đáng chết dưới tay ta, nhưng ở đời có rất nhiều sự tình không thể lý giải được. Nếu người vẫn không ném bỏ đi cừu hận trong lòng, thì ta tin rằng với dung mạo của người, sẽ có không biết bao nhiêu người nữa liều mạng vì người, đương nhiên ta cũng không thể không tự vệ. Hoàng Tuyên, ta mong người ngừng tay ngang đâu, nhanh đưa phụ thân người đi trị thương đi!

Đỗ Toàn vết thương trên tay khá trầm trọng, nhưng lão ta phong bế huyết đạo, lại vội dùng khăn vải buộc chặt lại nên máu không chảy ra nhiều.

Ngay lúc này, bỗng nghe Hoàng Vị kêu “á” lên một tiếng.

Hoàng Tuyên kinh hãi bỏ nhào người tới, miệng kêu lên :

- Ba!

Hoàng Vị ngượng mở mắt ra, nắm lấy tay ái nữ, nói :

- Thôi, chúng ta... chấp nhận thôi đi!

Hoàng Tuyên kêu lên một tiếng, quay lại nhìn Triển Nhược Trần, nói giọng đanh lại :

- Không, cừu hận càng lúc càng sâu, đã đến lúc không thể tồn tại song song, tính Triển kia không chết thì Hoàng Tuyên này mất, ta nhất định phải....

Hoàng Vị lắc đầu than :

- Kể cả phụ thân cũng không đoái hoài đến nữa rồi sao? Hải tử, ta đã tận lực rồi!

Hoàng Tuyên gần như thật sự bị cừu hận cắn nuốt rồi, cô ta phẫn nộ đứng dậy, nói lớn :

- Phụ thân, lần sau Tuyên nhi sẽ không làm lụy đến phụ thân nữa. Tuyên nhi phải bằng vào sức lực của mình, tôi không tin.....

Triển Nhược Trần đột ngột quát :

- Hoàng Tuyên, ngươi là người vô tình vô nghĩa bất hiếu. Nghĩ ngươi là kẻ nữ lưu, ta mới tha cho ngươi, thậm chí không tiếc gì lãnh một nhát đao để cho ngươi nguôi đi nỗi thù hận trong lòng. Không ngờ ngươi lại mê muội không tỉnh ngộ như vậy, một lòng muốn lấy đi tính mạng của ta mới cam tâm. Thử hỏi, ta thật sự chết đi, ngươi sẽ sung sướng lắm sao? Hạnh phúc lắm sao?

Hoàng Tuyên quát lớn :

- Sung sướng hay không là chuyện của ta, hạnh phúc hay không ngươi khỏi phải hỏi. Ta chính là muốn ngươi phải chết.... Triển Nhược Trần, ngươi nghe cho rõ, ta muốn ngươi phải chết!

Triển Nhược Trần gần giọng :

- Hoàng Tuyên, hiện trường nếu như không phải phụ thân ngươi bị trọng thương mà cần ngươi chăm sóc, thì với câu nói của ngươi, ta sẽ giết chết ngươi không một chút do dự!

Chàng chuyển giọng nói với Hoàng Vị :

- Hoàng lão gia, dưỡng nữ bất hiếu như vậy, ta đau buồn cho lão!

Hoàng Tuyên hét lên :

- Triển Nhược Trần, đồ thói mồm!

Triển Nhược Trần nói giọng giận dữ :

- Hoàng Tuyên, ta đợi ngươi, nhưng có một điều ta cần nói rõ trước mặt phụ thân của ngươi, một ngày chúng ta gặp lại, ngươi tốt nhất phải thực hiện được ý nguyện, nếu không thì ngươi sẽ không sống được để rời khỏi ta!

Hoàng Tuyên buông lời nhiếc mắng như một kẻ cuồng :

- Cảm ơn lời ác ngôn trung cáo của ngươi, tính Triển kia, rồi có một ngày ta sẽ lột da ngươi...

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nhìn Bì Nhục Đao Tử Đồ Toàn với ánh mắt kinh miệt, cất giọng :

- Lão Đồ, nên là lúc ngươi thành thực nói ra rồi đấy!

Đồ Toàn tay ôm lấy vết thương, phẫn nộ nói :

- Triển Nhược Trần, ngươi muốn Đồ mỗ nói gì?

Triển Nhược Trần nhìn xoáy vào Đồ Toàn với ánh mắt bức bách, chàng chẳng cần để ý đến Hoàng Tuyên đang đỡ Hoàng Vị lên ngựa và đi thẳng xuống đồi.

Lúc này chàng muốn làm cho rõ có bao nhiêu người hoạt động ở Đại Mạc này, và kế hoạch của họ nhằm chống lại Kim Gia lâu là gì? Vì sao những người này lại không cùng với bọn Cô Lâu bang đến tiềm phục ở Liêu Bắc?

Triển Nhược Trần nói giọng lạnh hạo :

- Lão Đồ, ta là người không thích lắm điều, nhưng ngươi phải thực ngôn giải đáp!

Đồ Toàn trầm giọng :

- Tính Triển kia, thắng lợi nhất thời chớ có quá đắc ý. Ngươi muốn biết gì, ta biết thì nói, điều gì không thể nói hoặc không biết thì ngươi có rạch bụng ta ta cũng không thể phun ra!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Đỗ Toàn, người không nên bóp méo sự tình Kim Gia lâu đã đối khoan dung rộng lượng đối với người, lần trước đã nương tay đối với người, người phải cảm ân đền báo mới phải, không ngờ người lại cùng với bọn tâm cao khí ngạo đó liên kết với Cô Lâu bang bày âm mưu đối phó với Kim Gia lâu, điều đó người không có lý gì không rõ!

Đỗ Toàn gắt giọng :

- Nghe khẩu khí của người dám chắc muốn sau khi khẩu cung tìm được manh mối rồi thừa cơ giết người, hành động thật thấp hèn vô sỉ....

Triển Nhược Trần sấn bước lên một bước quát :

- Đỗ Toàn, ta chỉ muốn hỏi người muốn sống? Hay muốn chết?

Đỗ Toàn trợn mắt nói :

- Muốn sống thì sao? Muốn chết thì sao?

Triển Nhược Trần liền tiếp lời :

- Muốn chết thì đơn giản, hiện tại chỉ có một mình người, ta tự tin rằng chỉ nội trong mười chiêu sẽ lấy được tính mạng người...

Hai đạo hàn quan chiếu nhìn Đỗ Toàn, chàng nói tiếp :

- Nếu muốn sống thì lập tức trả lời các câu hỏi của ta, và phải thực ngôn trả lời!

Đỗ Toàn ngậm ngẩm nghiêng răng hỏi :

- Người muốn biết gì?

Triển Nhược Trần cơ nhục trên mặt mày động hỏi :

- Tổng đàn Cô Lâu bang đóng ở nơi nào trên Đại Mạc?

- Không biết!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, hỏi lại :

- Thật sự không biết sao?

Triển Nhược Trần hét lớn một tiếng, nói :

- Ít nhất người cũng biết nơi tập trung của họ :

Đỗ Toàn trầm giọng :

- Họ nào? Ta không ngại nói gì nói thật cho người biết, người tiến nhập không chỉ nhằm ba nhóm. Theo ta biết, ngoài nhóm Tử Anh đội, Tam Long hội và cha con Hoàng Tuyên mà người đã gặp, nhóm lớn nhất thuộc về Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô và Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn!

Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên, hỏi tiếp :

- Ta thấy rất kỳ quái, các người vì sao không liên kết thành một băng lớn mà lại nằm riêng rẽ ai làm chuyện đó, vì sao?

Đỗ Toàn cười nhạt, trả lời :

- Mấy vị cao thủ chốn bạch sơn hắc thủy phương Đông đến, nhân giới cao tuyệt, lòng đầy ngạo khí, họ không hợp với Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô từ Tây đến, lại cũng không muốn nghe lệnh người khác. Tuy nhiên, mọi người đều có chung một nguyện, đó là đối phó Kim Gia lâu các người!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Đủ rồi, tính Đỗ kia, chỉ cần nghe người nói như vậy, ta tin rằng người thật sự không biết Tổng đàn của Cô Lâu bang nằm ở đâu cả.

Đỗ Toàn phẫn nộ lớn tiếng :

- Hận là hận ta vì sao không biết!

Triển Nhược Trần định quay đầu, nghĩ vậy liền hỏi :

- Người nói vậy có ý gì?

- Ta nếu biết Tổng đàn Cô Lô bang nằm ở đâu, sẽ nói với người không một chút trì nghi, để cho người sớm đi vào chỗ chết....

- Đỗ Toàn, Cô Lô bang thật sự có gì khiến cho người ta đáng sợ sao?

Đỗ Toàn lạnh nhạt tiếp lời :

- Trong Đại Mạc ba ngàn dặm, người vì sao không đi dò hỏi xem?

Triển Nhược Trần không muốn nói nhiều, định quay người đi, vết thương trên tay chàng do Hoàng Tuyên chém tuy không nặng nhưng lại đau nhói, chàng cần tìm một nơi để ngồi băng bó vết thương, càng cần để suy nghĩ, nghĩ mình phải làm thế nào để tìm ra được Tổng đàn của địch nhân....

Hốt nhiên, chàng nhớ lại khách điểm ở Long Tuyền trấn.....

Đúng rồi, khi vừa đặt chân đến Long Tuyền trấn, lại gặp vị lão nhân bên giếng, rồi đến hai thiếu nữ trong khách điểm, một thiếu nữ đã nói là đợi chàng một tiếng....

Ngước đầu lên nhìn mặt trời, Triển Nhược Trần đưa lưỡi liếm đầu mắt, nhưng chân vẫn không dừng bước.

Đặt chân đến trước khách điểm, bên ngoài đã không thấy mười hai con lạc đà đó nữa, chàng nhún nhẹ đầu vai, chợt thấy gã tiểu nhị tươi cười chạy ra chào :

- Khách quan, ngài trở về rồi!

Triển Nhược Trần chỉ ra ngoài cửa hỏi :

- Đàn lạc đà đó đâu rồi?

Gã tiểu nhị thấy Triển Nhược Trần cả người đầy máu, đang kinh ngạc vô cùng, nghe chàng hỏi đến đàn lạc đà, liền đáp :

- Đi rồi!

Triển Nhược Trần bước ra đến bậc thềm, quay lại hỏi :

- Đi lâu chưa?

Gã tiểu nhị ngẫm nghĩ, trả lời :

- Độ nửa tiếng!

- Họ đi hướng nào?

Gã tiểu nhị chỉ về hướng Tây bắc đáp :

- Những người vào Đại Mạc, Long Tuyền trấn là trạm đầu tiên, đi và tiếp độ chín mươi tám dặm là Vật Quy điểm, nếu đi lạc đà thì hai ngày sẽ tới....

Triển Nhược Trần mỉm cười, nói :

- Để ta ăn gì một tí, nghỉ một lát rồi hãy lên đường!

Gã tiểu nhị kinh ngạc hỏi :

- Khách quan, ngài một mình đi Đại Mạc ngay bây giờ luôn sao?

Triển Nhược Trần kéo ghế ngồi xuống, trả lời :

- Không sai!

Gã tiểu nhị đưa bình trà lên, nói :

- Khách quan, khách tại ngoại hành tẩu, chưa tới đã vào tá túc ở khách điểm. Lúc này đã quá ngọ, khách quan trên người lại....

Triển Nhược Trần biết gã tiểu nhị nhìn vết thương trên người, liền mỉm cười tiếp lời :

- Người rất nhiệt tình, cảm ơn!

- Khách quan, trong Đại Mạc ban ngày nóng tàn bạo, ban đêm lại rất lạnh, vả lại rắn độc đầy rẫy khắp nơi, đi ban ngày an toàn hơn nhiều. Huống gì có một đoạn đường gần cuối bị cát che lấp, người không quen đường sẽ đi vòng vo hết ngày, bởi vậy.....

Triển Nhược Trần băng lại vết thương trên tay, nói :

- Cũng được, nghe lời người khuyên mới bình an, đêm nay ta nghỉ lại trong khách điểm các người!

- Vâng, nếu tôi không nói, không biết bao nhiêu người đã biến thành oan hồn Đại Mạc!

Triển Nhược Trần ăn xong, thấy trong khách điểm không có khách, bèn vỗ chiếc ghế cạnh bên, bảo gã tiểu nhị :

- Ngồi xuống đây!

Gã tiểu nhị cười xề xề, ngồi xuống, hỏi :

- Khách quan, ngài không dùng tí rượu?

Triển Nhược Trần mỉm cười, nói :

- Ta có tật kỳ quái, lần nay đi ra ngoài chưa từng uống rượu!

- Đúng, đúng, uống rượu sẽ hỏng chuyện!

Triển Nhược Trần tỏ ra rất tự nhiên lấy ra một nén bạc đặt vào trong tay gã tiểu nhị, cười khề khà, nói :

- Người là một người rất nhiệt tâm, đây gọi là chút ít thương cho người, nhận lấy đi!

Gã tiểu nhị ngó người, đoạn cười xề xề đáp lại :

- Khách quan thật rộng lượng, cảm ơn!

Triển Nhược Trần nhắm miếng thịt bò hầm tương, khen :

- Món ăn này của các người thật tuyệt, mùi vị không nói, mà ăn cũng rất ngon!

Gã tiểu nhị chỉ ra sau cửa, đáp lại :

- Đầu bếp là người từ Thanh Hải đến, nấu ăn rất tài nghệ!

Triển Nhược Trần chột nhỏ giọng hỏi :

- Người có nghe nói qua Đại Mạc Cô Lâu bang không?

Chàng cố giữ thanh âm hòa nhã, nói tiếp :

- Nếu biết ta sẽ trọng thưởng, mười lượng vàng lá, thế nào?

Không ngờ gã tiểu nhị sắc mặt đại biến, kể cả nén bạc vừa bỏ vào người cũng vội lấy ra, đặt xuống trên bàn, đứng dậy bỏ đi.

Gã tiểu nhị đi thẳng vào sau khách điểm, một câu cũng không nói. Triển Nhược Trần nhú mày trầm nghĩ :

“Như vậy chứng tỏ hẳn ta nhất định biết, nếu không thì hẳn ta vì sao vừa nghe Cô Lâu bang lại kinh hoàng như vậy! Ít nhất hẳn ta cũng biết được trong Đại Mạc có tổ chức bí mật đó!”.

Triển Nhược Trần bèn gọi lớn :

- Chưởng quỹ!

Từ sau cửa bước ra một lão nhân, lão ta nhìn Triển Nhược Trần hỏi :

- Khách quan, ông có gì dạy bảo?

Triển Nhược Trần nhìn bên ngoài, nói :

- Mặt trời sắp lặn rồi, ta muốn nghỉ sớm để ngày mai đi sớm!

Lão chưởng quỹ chỉ vào phía sau, tiếp lời :

- Khách quan, phía sau có hai khách phòng, khách quan tùy ý lựa chọn!

Triển Nhược Trần gật đầu cười, đứng dậy đi vào phía sau, thấy gã tiểu nhị bước ra đón, trên tay bưng cây đèn chưa thắp....

Gã ta đặt ngọn đèn dầu xuống trên bàn, không mở miệng nói lời nào.

Triển Nhược Trần chắn ngang lối đi, mỉm cười hỏi :

- Bằng hữu, người rất sợ Cô Lô bang sao?

Gã tiểu nhị sắc mặt sạm lại, đáp :

- Khách quan, thực tình tiểu tử không biết gì cả!

Triển Nhược Trần quắc ánh mắt nhìn, nhếch môi nói :

- Nhìn từ thần sắc của người, người nhất định biết Cô Lô bang, đúng không?

Gã tiểu nhị vẫn nói giọng kiên quyết :

- Khách quan, tiểu tử thật sự không biết.

Triển Nhược Trần đổi sắc mặt, ánh mắt rục lên tròng nhìn gã tiểu nhị, lạnh giọng :

- Đã không biết, vì sao lại kinh hoảng như vậy?

Gã tiểu nhị than nhẹ :

- Nghe đến ba chữ đó, giống như nghe quỷ tìm đến bên lưng, khách quan, ông nghĩ tôi không sợ sao được?

Qua ngữ khí, Triển Nhược Trần đã biết gã ta thật sự không biết, bèn tránh sang một bên nhường đường, gã tiểu nhị liền chui ra khỏi cửa phòng ngay!

Triển Nhược Trần ngồi một mình trong phòng, cho đến khi trời tối chàng vẫn chưa thắp đèn, nghĩ đến nghĩa mẫu sống chết ra sao, lại nghĩ đến an nguy của Kim Gia lâu, trong lòng rối như tơ vò!

Chàng dự định đi cứu nghĩa mẫu, sau đó hợp lực đối phó với cường địch.

Nhưng thấy Đại Mạc cát vàng ngàn dặm, người ở thưa thớt, mà Đại Mạc Cô Lô bang hiển nhiên là một tổ chức hung tàn và thần bí, nếu muốn tìm ra được Tổng đàn của bọn họ, sợ rằng không phải năm mười ngày là có thể tìm ra, lại còn phải lo cho sự an nguy của Kim Gia lâu.

Nhìn ra ngoài trời tối đen như mực, Triển Nhược Trần tự mình nghĩ lại, mình vì sao lại khinh dễ tha cho Khốc Vương Qua Siêu Sinh? Nếu lúc đó bắt sống hắn ta, thì có thể từ hắn ta tra hỏi ra tung tích của nghĩa mẫu.....

Nguyên nhân chủ yếu khiến cho mình một mình tiến nhập Đại Mạc, có phải là mấy toán nhân vật của Vưu Nô Nô không? Những người này vì sao không đến Liêu Bắc?

Triển Nhược Trần trong lòng rối loạn, chàng thực tại mò không ra mui mũi nào. Đến sau canh hai, chàng chìm trong mộng lung, bỗng từ bên ngoài có tiếng “két” phát lên.

Triển Nhược Trần cố ý buông tiếng ngáy nhẹ, nhưng đôi mắt lại chăm chăm nhìn về phía cửa, ngưng thần theo dõi, muốn đợi người đó tiến vào.

Nhưng đáng tiếc, người đó chỉ thoáng qua song cửa một cái, liền vọt người lên nóc nhà biến mất.

Triển Nhược Trần thầm chửi :

- Mẹ nó, thật giảo hoạt!

Tuy nhiên, chàng vẫn ôm hy vọng, theo lệ quen trong hắc đạo giang hồ, đây giống như một tên thám tử, chủ của nó còn chưa hiện thân.

Đợi, chỉ có đợi mà thôi, họ không thể chỉ phái người đến thăm dò là xong, nhất định còn xuất hiện nữa.

Nhưng thực sự nằm ngoài điều chàng nghĩ, Triển Nhược Trần đợi đến quá canh ba, vẫn không thấy có người tiềm nhập, trong miên man, chàng chìm vào giấc ngủ...

Một đêm trôi qua tương đối yên tĩnh, khách điểm ít người, bên ngoài không có gió, đây là hiện tượng rất ít có ở Long Tuyền trấn.

Khi Triển Nhược Trần thức dậy, gã tiểu nhị đã bưng chậu nước vào, chàng bồi một nụ cười nói với gã ta :

- Bằng hữu, người chờ sợ ta, ta không hỏi gì người nữa đâu!

Gã tiểu nhị cúi người đáp :

- Xin khách quan bỏ quá cho!

Triển Nhược Trần rửa mặt xong, mỉm cười bảo :

- Chuẩn bị gói cho ta ít thức ăn, và thêm một túi nước, ta lên đường ngay!

Gã tiểu nhị giờ mới mở miệng hỏi :

- Đi Vật Quy điểm ư?

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Bởi vậy người nhanh tay một tí!

Gã tiểu nhị lộ đầu nhìn lướt ra phía ngoài, mở lời :

- Khách quan, ông nếu không có chuyện gì khẩn yếu đặc biệt thì bắt tất đi Đại Mạc, hay là quay về sớm đi!

Triển Nhược Trần trong lòng chấn động, nhưng vẫn bình tĩnh tiếp lời :

- Người nói đúng, nhưng ta có yếu sự phải đi!

Chàng lại dúm thỏi bạc vào trong tay gã tiểu nhị, mỉm cười nói :

- Nhận lấy đi, ta phải nên cảm ơn người.

Gã tiểu nhị tiến ra đến cửa, lão chưởng quỹ đã từ ngoài đi vào. Triển Nhược Trần định bước đi, lão ta lại nói :

- Khách quan, xem ông không phải là người thiếu thốn, một mình đi Đại Mạc, sao không kiếm con vật gì đi thay chân?

Triển Nhược Trần nghĩ cũng phải, bèn hỏi :

- Chưởng quỹ, lão có không?

Lão chưởng quỹ gật đầu, trả lời :

- Có hai con tuần mã, ông có thể chọn một con.

Triển Nhược Trần theo lão ta đến sau chuồng ngựa, quả nhiên có hai con ngựa, một con trong đó màu hồng tảo rất cao to, rõ ràng nó từ quan ngoại đến.

Tuy nhiên, Triển Nhược Trần vừa bước đến bên cạnh con ngựa, lập tức nghĩ ngay đến mấy con ngựa hôm qua ở đồi đất vàng, một con trong đó chính là con ngựa này, sao lại đến trong khách điểm này?

Không sai, con ngựa này nhất định là con ngựa của Đẩu Hải Long Toàn Nhĩ Minh!

Triển Nhược Trần vỗ vỗ vào con ngựa hồng cao to, hỏi :

- Chưởng quỹ, con ngựa này lão cần bao nhiêu tiền?

Lão chưởng quỹ cười híp mắt, tiếp lời :

- Khách quan nhân lực thật tốt, con tuấn mã này được chọn ra ngay trong cả ngàn con, chạy xa ngàn dặm, người nào thấy là thích ngay. Chỉ cần có nó thay chân, quá ngộ thiếu hiệp sẽ tới Vật Quy điểm.

Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi :

- Giá tiền?

Triển Nhược Trần phát giác gã tiểu nhị đứng cạnh đó nét mặt như khóc tang, nhưng làm như không nhìn thấy.

Lão chưởng quỹ vỗ vào mình ngựa, làm bộ như đã quyết định, trả lời :

- Con ngựa này ít nhất giá cũng đến năm bảy mươi lượng, giờ ta tính cho thiếu hiệp bốn mươi lượng, thế nào?

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Thanh toán song phẳng.

Vừa nói, chàng lấy từ trong người ra một thỏi vàng lá, bảo :

- Năm lượng vàng lá này tính ra giá bạc đủ rồi đấy!

Lão chưởng quỹ đơ tay nhận lấy, cười hi hi nói :

- Đủ rồi, đủ rồi!

Lão cắt thỏi vàng vào trong người, quay sang gọi gã tiểu nhị :

- Tam tử, đem yên con ngựa cho khách quan!

Gã tiểu nhị vội chạy vòng trong lấy ra một cái yên ngựa đặt trên lưng ngựa.

Triển Nhược Trần hỏi :

- Cái yên này.....

Lão chưởng quỹ cười hi hi nói :

- Cái yên đó phụng tặng, không tính tiền.

- Ha ha, chưởng quỹ, lão thật rộng lượng, chỉ riêng cái yên ngựa này cũng đáng giá mười lạng bạc rồi, lão lại.....

Chợt nhiên, Triển Nhược Trần giở yên ngựa lên, thấy mặt trên khắc ba đồ án hình con rồng. Đối với đồ án này, chàng không lạ lùng gì, chính là tiêu kí của Tam Long hội. Nói cách khác, đây chính là cái yên ngựa của Đẩu Hải Long Toàn Nhĩ Minh cười.

Triển Nhược Trần cố ý làm bộ như không biết, nhảy lên ngựa, nghiêng đầu nói với lão chưởng quỹ :

- Chưởng quỹ, có một câu không biết nên nói hay không?

Lão chưởng quỹ ngửa mặt lên, tiếp lời :

- Xin cứ nói!

Triển Nhược Trần ngước mặt lên nhìn mặt trời mới ló dạng, trông giống như quả cầu lửa lớn, chiếu tỏa ra làm khắp nơi ánh lên một màu đỏ hồng, đoạn vỗ vào lưng ngựa, cười cợt nói :

- “Nhân vô ngoại tài bất phú, mã vô dã thảo bất phì” (người không có tiền của từ bên ngoài thì không giàu, ngựa không có đồng cỏ thì không mập), khách điểm này của lão e rằng làm đầu tất mặt tối cả tháng cũng không có được năm lượng vàng đó, ha ha....

Hai chân kẹp lấy lưng ngựa, con tuấn mã lướt bụi trần phóng đi, chỉ trong nháy mắt đã mất hút trong đám bụi mờ!

Lão chưởng quỹ ban đầu ngạc nhiên, sau đó nhếch môi cười nhạt.

Gã tiểu nhị bước đến bên cạnh nói với lão ta :

- Có phải là đồng bọn với họ không?

Lão chưởng quỹ hừ một tiếng, gần giọng :

- Chớ có lo lung tung, đưa hán ta lên đường là rồi.

60. Chương 60: Dừng Ác Mưu Độc Kế Quyết Rửa Mối Hận Thù

Triển Nhược Trần phi ngựa ra khỏi Long Tuyền trấn, trên đường ban đầu còn có cây cỏ mọc len lỏi, đến khi đi được hai mươi dặm về phía Tây bắc, trước mặt đã là đồi cát bao la, gió rít từng cơn, cát bụi cuốn lên mù trời, ánh mặt trời chiếu hắt xuống làm nóng rất da. Quan đạo lúc này như ẩn hiện, những đám cỏ hai bên đường khô cháy ngã nghiêng theo gió Trong lúc Triển Nhược Trần đang cho ngựa thả bước, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa truyền lại, khiến chàng ngược mắt nhìn...

Chợt thấy trên dốc cát, trong khói nóng lan tỏa xuất hiện một toán ngựa tợ như đang đăng vân giá vũ, xem ra đoàn ngựa đi rất chậm nhưng đây vẻ thần bí và quái dị.

Triển Nhược Trần liền thúc ngựa đuổi theo, không ngờ chàng vừa lên tới dốc cát, chỉ thấy xung quanh cát phủ mênh mông, chàng bất giác ngạc nhiên.

Đoàn ngựa biến mất, Triển Nhược Trần cảm thấy rất kỳ quái, đành phải quay lại trên quan đạo, cho ngựa đi về phía Tây bắc.

Không ngờ, chàng đi được không lâu, phía trước mặt có một dãy tường bằng đất vàng sục sục, bên chân tường có buộc bảy con ngựa, hai gã đại hán áo tro đứng trên tường cao, hai tay chống nạnh, cất giọng cười ha hả chăm nhìn Triển Nhược Trần đang cười ngựa tiếng lại.

Ban đầu, Triển Nhược Trần cho rằng họ là khách lữ hành nghỉ chân, nhưng khi đến gần mới phát hiện dưới chân tường còn có thêm năm gã đại hán áo tro khác, trong đó có một người thân hình thấp nhỏ, trên mặt tựa như có phủ một lớp sương mờ, khi cười chỉ thấy răng dưới không thấy răng trên.

Triển Nhược Trần thoáng nhìn qua trang phục của họ, liền biết hôm nay vận khí không tồi, dám chắc chính là nhân vật Cô Lâu bang xuất hiện.

Triển Nhược Trần cho ngựa sang bên đường, cất giọng :

- Có lẽ các vị đợi tại hạ?

Gã lùn đứng ở giữa cất tiếng cười hắc hắc, giọng cười tuy có phần gây cười, nhưng cũng khiến cho người ta chán ghét, Triển Nhược Trần có cảm giác như vậy.

Gã lùn khi ngừng cười, có một uy lực khiếp nhân, gã trầm giọng :

- Không sai!

Triển Nhược Trần ngược nhìn hai gã đại hán đứng trên bờ tường cười nhạt hỏi :

- Có gì kiến giáo?

Gã lùn hừ một tiếng, nói :

- Nhìn dáng của ngươi, nghe khẩu khí của ngươi, ngươi giống như là nhân vật của Kim Gia lâu đáng ghét?!

Triển Nhược Trần giương mày, cười không ra cười :

- Ta tính Triển, tên...

- Triển Nhược Trần, Đồ Thủ Triển Nhược Trần. - Gã lùn liền tiếp lời ngay.

Triển Nhược Trần vẫn giữ nét mặt bình thường, từ từ xuống ngựa, nói :

- Tin tức thật linh thông, các người đã biết rồi.

Gã lùn cười lớn :

- Sao không biết được? Ngựa người cỡi không phải chính là của Toàn Nhĩ Minh đó sao?

Triển Nhược Trần giờ mới biết, người xuất hiện ở ngoài phòng khách điểm đêm qua chính là gã lùn này.

Chàng kéo ngựa sang một bên, quay đầu cười nói :

- Bằng hữu, ta đánh giá thấp người rồi.

Gã lùn bèn tiếp lời :

- Vận người còn tốt, tiến nhập Đại Mạc đắc thủ liên tục, ta chúc mừng cho thành tựu này của người.

- Đối với cái chết của bằng hữu các hạ, các hạ dường như hoàn toàn không để tâm tới!

Gã lùn nhún vai cười :

- Bọn ta mong sao những người không đoàn kết đó chết tiệt cả đi!

Triển Nhược Trần không chịu bỏ qua cơ hội, hỏi :

- Xem ra các hạ biết thật không ít, xin hỏi các hạ có chức phận thể nào trong quý Bang?

Gã lùn cười ha hả trả lời :

- Cô Lô bang Tinh Phong hộ pháp Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài là ta.

Triển Nhược Trần mừng thầm, cười tiếp lời :

- Thất kính! Thất kính! Thì ra là Đại hộ pháp đến rồi.

Ngũ Tài buông giọng trầm ngâm :

- Bổng Hộ pháp không phải vì người mà đến đây, chỉ là vì hôm qua lúc tối trời cần đi làm một chuyện trọng yếu, vô tình được biết người đã tiến nhập Đại Mạc, Ngũ mỗ không muốn để mất cơ hội, bởi vậy... ha ha...

Triển Nhược Trần nhẹ giọng :

- Vừa nghe khẩu khí của các hạ, hình như quý Bang không thích tiếp đón những nhân vật từ Quan nội đến, vậy là sao?

Ngũ Tài môi dưới trề ra, răng dưới lòi ra cắn với môi trên, nói :

- Bọn nó đều muốn làm hoàng thượng, cũng không tự xét nghĩ lại mình. Vốn họ liên thủ ở Đại Mạc, đợi người của Kim Gia lâu đến sẽ công kích tiêu diệt. Nhưng mẹ nó, người của bọn ta đã bao vây Kim Gia lâu, bọn hần lại cứ rình rập ở Đại Mạc này, phân chia riêng rẽ để hành sự.

- Các hạ vì sao không đi Liêu Bắc, lẽ nào...

Ngũ Tài lạnh giọng quát :

- Triển Nhược Trần, người nói nhiều quá rồi đấy!

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Ngũ đại hộ pháp cũng có lo lắng do dự nữa sao?

Ngũ Tài cất giọng :

- Tính Triển kia, ta muốn hỏi người một chuyện.

- Xin nói!

Ngũ Tài hai tay chống nạnh, nét mặt hiện lên màu xanh u ám nói :

- Người phải thật ngôn giải đáp.

- Lời nói có giá của nó!

Ngũ Tài nhướng mày hỏi :

- Tin tức truyền ra, có người giết chết Bang phó Ty Hình Câu Hồn Trảo Thường Đông của bốn bang, người đó có phải là người không?

Triển Nhược Trần liền nhớ lại trước khi tử đấu với Hình Độc Ảnh, chàng có giết chết gã tính Thường. Nhưng không, gã tính Thường đã dùng Hóa Cốt độc phần để muốn song phương cùng chết, như vậy coi như tự sát.

Vì thế Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Ngũ hộ pháp, các hạ nói nhầm rồi, gã tính Thường kia là tự tìm lấy cái chết, không phải dưới ngọn đao của tại hạ.

Ngũ Tài giận dữ lớn tiếng :

- Một con người như vậy làm sao phải tự sát chứ? Nếu người không bức bách Thường phó ty hình vào đường cùng, thì ông ta tuyệt đối không bỏ mạng ở Liêu Bắc.

Triển Nhược Trần điềm tĩnh tiếp lời :

- Ta là người không muốn động dao giết người, loại huyết tanh và tàn bạo đó sẽ khiến người ta sinh ra sự căm ghét. Nhưng nhiều lúc bất đắc dĩ cần phải lấy máu thịt để đổi lấy kết quả thắng lợi, vì ta cần phải thắng lợi, chỉ có thắng lợi mới đạt được mục đích của ta. Tính Thường kia lúc đó không còn con đường nào khác, bởi vậy gã ta chọn cái chết để trung thành với quý bang.

Ngũ Tài dùng dằng dằng hỏi :

- Phế ngôn, như vậy không phải tự người bức tử sao?

Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời :

- Ta không làm gì khác hơn là vì mục đích, sẽ giống hiện tại ta vẫn giữ mục đích vốn có :

muốn có thể từ người tìm ra tung tích của Lâu chủ bọn ta. Ngũ đại hộ pháp, người không nên khiến ta quá thất vọng chứ?

Ngũ Tài ngẩng đầu cất giọng cười cuồng vọng...

Triển Nhược Trần cũng cười, nhưng tiếng cười đầy bí ẩn và có phần lạnh bạo.

Tiếng cười vang vọng trên không trung, và tiếng cười cũng sắc mùi máu tanh...

Ngũ Tài đột ngột dừng cười, trên mặt thật sự có một lớp mờ như sương, tựa như phán quan ở âm ti vậy. Gã ta trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, người nên biết đây là nơi nào?

Triển Nhược Trần liền đáp ngay :

- Đại Mạc!

- Bởi vậy ta tin rằng người không dám lộng hành ở nơi này.

Triển Nhược Trần nét mặt đã trở nên lạnh bạo, nói :

- Nhưng ta đã tìm đến đây được rồi!

Ngũ Tài cười hắc hắc cất giọng :

- Ta phải giáo huấn tên cuồng đồ không biết trời cao đất dày nhà ngươi.

Gã xoay ngược tay, trên tay đã xuất hiện một cái đầu lâu và tay kia nắm Khô Cốt trảo dài độ nửa xích.

Cuối cùng, sáu gã đại hán áo tro còn lại đã rút từ trên người ra thanh Khô Cốt trảo, đứng vây quanh hai người ở giữa.

Triển Nhược Trần chậm rãi cất giọng :

- Ngũ đại hộ pháp, trước khi xảy ra trường bạt sát, ta phải nói rõ một tí.

Ngũ Tài nói :

- Ta không thể cự tuyệt đối với lời thỉnh cầu cuối cùng của người sắp chết, người có đi ngôn cứ việc nói thẳng ra đi!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, hỏi :

- Ngũ đại hộ pháp, các hạ so với Phó bang chủ Khấp Vương Qua Siêu Sinh của quý bang thế nào?

Ngũ Tài tỏ ra ngạc nhiên, ôm quyền cung kính nói :

- Qua phó bang chủ đương nhiên là tài cao tám đầu, võ công cái thế.

- Nhưng cũng bị ta đánh cho ôm đầu mà chạy, người là nghĩa lý gì?

Ngũ Tài rục ánh mắt đầy những tia máu trừng nhìn đối phương, phần nộ quát :

- Cuồng ngôn, ta không tin!

Tiếng “tin” vừa nói ra, thân hình đã vọt lên cao, chiếc đầu lâu phát lên tiếng kêu quái dị, hầu như không nhận ra người gã ta bay ngang đến trước hay đầu lâu đến trước?

Triển Nhược Trần thoát búng người, dễ dàng tránh qua đòn tấn công của đối phương. Thanh Sương Nguyệt đao vẫn chưa rút ra, vì chàng thừa biết chiếc đầu lâu trên tay địch nhân nhất định có chứa chất độc.

Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài điểm chân xuống đất rồi búng người liên tiếp, người đang ở trên không trung, miệng quát lớn :

- Bọn bây vây lại giết, nếu không giết được tên đồ thủ này, không có ai được sống rời khỏi nơi này!

Lời của Ngũ Tài giống như một lời phát thệ trước mặt địch nhân. Mọi người ai cũng rõ tính nghiêm trọng và tàn bạo trong mấy câu của Ngũ hộ pháp, bang chúng Cô Lô bang đối với loại mệnh lệnh đó chỉ có tuân theo.

Triển Nhược Trần đương nhiên biết rõ địch nhân đang liều mạng khi đã biết rõ về mình.

Cách Ngũ Tài độ ba xích, sáu gã đại hán cùng lao về phía Triển Nhược Trần về nhiều hướng khác nhau, Khô Cốt trảo quét ngang dọc đánh xuống...

Triển Nhược Trần lách tiếp người tránh qua cú đánh của Ngũ Tài, thanh Sương Nguyệt đao lóe lên với đầy vệt sáng xanh lè, ba thanh Khô Cốt trảo đã bay lên giữa trời, máu tươi bắn vọt lên không trung, chàng đã thoát khỏi vòng vây của địch nhân, bay người ra ngoài ba trượng.

Chiếc đầu lâu vung liên tiếp giữa không trung, một lần Khô Cốt đinh rào rào bay xuống. Phía dưới, ba thanh Khô Cốt trảo khác đánh bổ tới...

Triển Nhược Trần phát ra liên tiếp bảy mươi bảy đường đao hợp thành một đường đao, nghe những tiếng “keng keng...” vang lên liên tiếp không ngừng, tiếp đó là một gã đại hán “A” một tiếng, cánh tay bị đứt lìa, người quay cuồng ngã nhào bên chân tường cách đó năm trượng, trợn mắt chết ngay giữa đường trường...

Ba gã đại hán binh nhẵn đã bay khỏi tay, giống như uống rượu say vậy, lao đầu về phía Triển Nhược Trần theo cùng một hướng.

Ngũ Tài vừa đáp người xuống mặt đất, hung hãn rống lên :

- Sát!

Sương Nguyệt đao đánh bay vô số mũi Khô Cốt đinh, Triển Nhược Trần vẫn không hạ sát đối với Ngũ Tài, chàng bay vút người lên không trung, vượt qua ba đầu ba gã đại hán đang lao tới, ngay lúc này Sương Nguyệt đao xẹt nhanh như làn điện phóng thẳng xuống đầu bọn đại hán...

Ba tiếng kêu thảm thiết và quái dị vang lên cùng một lúc, ba gã đại hán mặt đầy máu, bổ ngã nghiêng lăn quay trên mặt đất.

Ngũ Tài khi chưa phát hiện Triển Nhược Trần không tung đòn phản công với gã ta, gã lại cho rằng đối phương sợ gã phần nào...

Lúc này, Ngũ Tài thấy đối phương ba lần ra tay đã lấy mạng bốn tay thuộc hạ, gã ta không khỏi đổi da mặt, khuôn mặt cũng biến động, liền hô :

- Không được cấp tiến, nhắm chuẩn để hạ trọng thủ, chết sống không kể.

Hai gã đại hán còn lại định lao tới, nghe vậy liền phân ra hai hướng dạt ra hai bên, họ chẳng cần để mắt đến đồng bọn đang nằm ngổn ngang trong biển máu.

Lúc này, Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài cũng không dám khinh dễ mạo tiến, đôi mắt đỏ lè, mặt tựa như quỷ, nghiêng người di động không ngừng.

Triển Nhược Trần hai tay thả xuống, nét mặt không hề có biểu hiện gì, đứng nguyên một chỗ, trông khí định thần nhàn.

Ngũ Tài bất ngờ thấy người lên cao ba trượng, Khô Cốt trảo trong tay vung quanh, một đạo kim quang lóe sáng xẹt xuống người Triển Nhược Trần. Triển Nhược Trần nghiêng nửa người trên, phát hiện ngọn trảo của đối phương đã đánh thẳng xuống mặt. Chàng bỗng né người lùi lại ba xích, thân mình hạ xuống, ngọn Sương Nguyệt đao hoa lên...

Một tiếng keng khô khốc phát ra, thanh Khô Cốt trảo trong tay Ngũ Tài gãy hai, Triển Nhược Trần vẫn chưa làm thọ thương địch nhân. Nhưng chàng bỗng quay người lướt như quỷ mị bay về phía hai gã đại hán còn lại.

Hai gã đại hán hét lên một tiếng hãi hùng, máu tươi phun ra vẩy lên ướt đỏ cả bức tường đổ nát, xương thịt đổ xuống thành một đồng, trông đến phải rợn người.

Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài phát cuồng lên :

- Tính Triển kia, thủ pháp giết người của ngươi tàn nhẫn như vậy còn gì là nhân tính nữa?

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, bước tiến về phía Ngũ Tài, nói :

- Cô Lâu bang cũng nói đến nhân tính nữa sao?

Ngũ Tài múa tít chiếc đầu lâu, vẫn không lùi lại nửa bước, đối với cái chết của sáu tên thuộc hạ, hầu như chẳng kích động gã ta quyết liều mạng. Gã ta hừ một tiếng, lườm giọng :

- Triển Nhược Trần, ngươi quả nhiên là một tay đồ thủ danh đứng với thực, là con mãnh thú tàn bạo bất nhân, tuy nhiên, ngươi chớ đắc ý, thiên vận lần chớ đắc ý...

Triển Nhược Trần biết trong chiếc đầu lâu trên tay địch nhân ngoài ám khí ra, còn có độc khí, cũng có thể chính là Hóa Cốt độc phân nhiễm vào người, người chảy thành nước. Qua Siêu Sinh có, Thường Đông có, vị Đại hộ pháp Ngũ Tài này cũng sẽ có!

Vì thế, ánh mắt chàng chăm chú nhìn trên tay phải địch nhân, cất giọng hỏi :

- Ngươi hộ pháp, ngươi nên biết nguyên nhân vì sao ta lại không hạ sát với ngươi không?

Ngũ Tài trầm giọng quát :

- Ngươi chớ khoác lác, giết chết thuộc hạ của ta là một chuyện, ngươi đừng hòng múa mép trước mặt ta!

Triển Nhược Trần nói giọng khinh miệt :

- Người nên tự hiểu, ta một mực không hoàn chiêu đối với người, là vì ta muốn bắt sống người. Nếu ta muốn tìm đến Tổng đàn của quý bang, thì người là người dẫn đường tốt nhất. Nói vậy người đủ rõ rồi chứ?

- Ta muốn đưa người lên đường, tuy nhiên không phải đến Tổng đàn bọn ta, mà là đường về Địa Ngục.

- Thật không? Tính Ngũ kia, ta muốn lĩnh giáo!

Triển Nhược Trần hơi ngừng lời, chuyển giọng :

- Nơi này chỉ có người và ta, tin rằng người không thể trốn đi đâu được, chỉ có dốc hết sở học của người để mong thoát khỏi tay ta.

Ngũ Tài thần sắc lạnh lùng đến đáng sợ, hàm răng dưới nhe ra, chẳng kể gì sống chết, phóng thẳng người về phía Triển Nhược Trần, chiếc đầu lâu trong tay quay tít phủ xuống đầu đối phương.

Sương Nguyệt đao vạch lên như màng sương bao phủ, trong tiếng khua vùn vụt đã thi triển ba mươi mốt đường đao phản công địch nhân. Đầu lâu và ngọn đao sáp nhau vang lên những tiếng kinh thiên động địa, hai bóng người sáp vào bật ra như thần long mãnh hổ vờn lấy nhau, cát bụi bay mù mịt.

Ngũ Tài đã thi triển toàn bộ tuyệt chiêu Hồi Toàn Thập Bát Phách và Lưu Tinh Thập Bát Táp.

Chợt xem trong gã ta thấp nhỏ, gã ta biến chuyển thể rất nhanh, động tác hung mãnh, phát ra những đòn trí mệnh kinh hồn, quyết cả hai cùng chết. Đã qua mười chiêu, Triển Nhược Trần vẫn chưa làm gì được gã ta.

Về phía Triển Nhược Trần cũng thật sự bần khoản, vì không biết làm thế nào để bắt sống đối phương. Hai bóng người hợp nhau rồi lại phân ra, trong lúc song phương định lao bổ vào nhau lại, bỗng thấy tay phải Ngũ Tài vung mạnh, chiếc đầu lâu vụt nhanh, một luồng khói xám dạng phản bay thẳng về phía Triển Nhược Trần, thân hình Ngũ Tài đã vọt sang một bên, chiếm thế đầu ngọn gió.

Một tiếng quát như sấm rền, Triển Nhược Trần bay người lên cao ba trượng, từ trên không trung chàng nhìn thấy luồng khói xám bạt ngang dưới chân.

Loại phản độc đó chàng đã quá quen thuộc, trước là Thường Đông, sau đó có Qua Siêu Sinh, và bây giờ lại là Ngũ Tài phát ra.

Triển Nhược Trần quay người ưỡn ngực, thi triển chiêu Thương Ưng Bát Quỷ quái dị, người chưa đến miệng đã quát :

- Người trốn đường trời!

Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài vừa đáp xuống đất, chớp chớp mắt nhìn làn Hóa Cốt độc phản bay tan mất, mà Triển Nhược Trần đã đến trên đầu...

Gã ta kêu lên một tiếng quỷ quái, chưa kịp biến chiêu, một đao kim quang nhanh thần tốc đã xẹt qua, ánh đao vừa tắt, Ngũ Tài rống lên một tiếng thảm thiết, thân hình đầy máu lao thẳng về phía bờ tường sụp lở...

Triển Nhược Trần đáp người xuống đất, không khỏi thán phục phản ứng của vị Hộ pháp này nhanh thần tốc, ngọn đao rõ ràng phóng thẳng vào huyệt yểm của Ngũ Tài, thế mà gã ta lại vọt lên cao ba xích, dùng đầu vai đón lấy đường đao.

Điều càng khiến cho Triển Nhược Trần kỳ quái hơn làn Ngũ tài vừa chạy vòng qua bờ tường đã biến mất dạng, không còn thấy bóng gã ta đâu cả.

Chàng tuyệt đối không ngờ Ngũ Tài trốn thoát được, liền bay người lao về phía bờ tường, không ngờ phía bên kia bờ tường là bãi đất vàng, trên mặt đất có vết máu.

Triển Nhược Trần nhếch môi cười nhạt, lần theo vết máu, đi được một đoạn lại là cát vàng mênh mông, tuy vẫn còn vết máu nhưng không thấy tăm dạng Ngũ Tài đâu cả, kể cả dấu chân cũng không có.

Chàng kinh ngạc đưa tay đào cát, nhưng đào xuống sâu vẫn toàn là cát, bèn thở ra một tiếng, trầm nghĩ :

“Lẽ nào Cô Lâu bang thật sự có thuật tà môn chui trời đục đất?”.

Đây là trường bát sát không thu được thắng lợi đích thực. Triển Nhược Trần có phần không tin tà, phóng ánh mắt nhìn quanh một lượt, không có một cái gì đáng hoài ngu, nhìn cát vàng bao la, chàng lắc đầu.

Khi kéo ngựa chuẩn bị đi, chợt nhiên chàng nhìn trập sang đàn ngựa của đối phương. Chàng bước đến cạnh bên bảy con ngựa, xem kỹ trong túi yên của mỗi con ngựa, ngoài túi nước và thứ ăn khô ra, hoàn toàn không có vật gì khác.

Triển Nhược Trần không hề nén được cơn phần nộ trong lòng, liền mở dây cương đàn ngựa, hét một tiếng lớn, đàn ngựa hí vang một tiếng co căng phóng đi mất. Chàng cỡi ngựa đi về hướng Vật Quy điểm.

Mặt trời đã gác đỉnh đầu, khí nóng thường có trong sa mạc bốc lên hừng hực, Triển Nhược Trần cưỡi ngựa băng qua một đồi cát, lại phát hiện trên đồi cát kia có ảnh lấm chấm xuất hiện, ánh mặt trời chiếu xuống nhận ra những chấm đen đó không phải là đá.

Chàng quay ngựa phi về phía đó, đến càng gần thì chàng càng kinh ngạc, thì ra đó là những thi thể, cạnh bên những thi thể đó còn có mười hai con lạc đà nằm chết.

Mười hai con lạc đà...

Vì thế, Triển Nhược Trần nhớ lại khi vừa đặt chân đến Long Tuyền trấn, có gặp những người khách xách nước ở giếng Long Tuyền.

Chàng vội nhảy xuống ngựa, nhìn kỹ từng thi thể, ở trên bụng con lạc đà có lão nhân hai tay ôm lấy vết thương ở bụng, lòi cả ruột ra ngoài, đôi mắt đứng tròng trợn to, cát bụi phủ đầy đầu mặt biến thành màu vàng, chết một cách thê thảm như vậy nhìn đến phải giật mình kinh hãi!

Triển Nhược Trần lập tức nghĩ đến hai vị thiếu nữ xinh đẹp, họ còn có ý quan tâm đến chàng và muốn cùng đồng hành với chàng. Bây giờ nếu tiếp nhận lời mời đầy thiện ý đó, thì lúc này sẽ không phát sinh cảnh tượng thảm thương thế này, chỉ ít chàng cũng sẽ ra tay tương trợ.

Trong lòng day dứt, ngẫm ẩn sự bi phẫn, chàng xem kỹ lại những thi thể một lần nữa, đến khi xem kỹ xong, mới thở phào một cách nhẹ nhõm, tự nói một mình :

- Còn tốt, không thấy hai vị cô nương, hai vị cô nương xinh đẹp lộng lẫy như thế, ai lại nhẫn tâm rạch bụng giết chết họ chứ?

Cuối cùng, Triển Nhược Trần cưỡi ngựa đi tiếp...

Thế nhưng, mới đi được ngoài hai mươi dặm, ở một góc bờ tường đổ nát ven đường, có một cửa hang rộng độ hai xích, một người thấp nhỏ mình đầy máu từ trong hang bò ra, thấy gã ta thở sâu, buông giọng quát mắng :

- Tính Triển kia, chỉ cần ngươi thâm nhập Đại Mạc, sớm muộn gì ta sẽ thu thập ngươi!

Triển Nhược Trần vừa quay đầu nhìn lại thì gã ta biến mất.

Không sai, gã ta chính là Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài.

Thì ra khi gã ta phát hiện Triển Nhược Trần muốn bắt sống gã ta cho bằng được, gã ta đâm ra sợ hãi. Nếu bị lọt vào tay Triển Nhược Trần, cho dù Triển Nhược Trần không giết gã ta, nhưng nghĩ lại với chức phận của gã là Đại hộ pháp Cô Lâu bang, làm sao có thể dẫn Triển Nhược Trần đến Tổng đàn Cô Lâu bang được? Kết quả chỉ có chết mà thôi!

Vì thế, bằng vào khinh công, Ngũ Tài bay người về phía bờ tường, ở đó chính là cửa của một địa đạo, có nắp đập tinh vi, bởi vậy Triển Nhược Trần đành bó tay.

Hiện tại, Mặt trời nghiêng bóng về tây, trong sa mạc nóng nực không chịu nổi, ngựa của Triển Nhược Trần giải trào hai bên mép, khiến cho chàng cũng miệng lưỡi khô rát.

Chàng lấy túi nước ra uống mấy ngụm, đưa cho ngựa uống mấy hớp, ngẩng đầu nhìn phương xa, trong lòng ray rức suy nghĩ, nghĩa mẫu bây giờ không biết giam mình ở nơi nào, mà Kim Gia lâu hiện nay do Phan Thọ chủ trì, không biết tình hình ra sao?

Ngồi trên ngựa, Triển Nhược Trần ăn miếng thực phẩm khô, ngẫm nghĩ trong lòng: thể lực của Cô Lâu bang ở Đại Mạc khá lớn mạnh, thủ đoạn của họ rất độc hiểm, sợ rằng rất khó lần tìm ra Tổng đàn của Cô Lâu bang. Mình nếu không dùng mọi thủ đoạn, thì e rằng chuyến đi này chẳng thu được kết quả gì.

Chàng cho ngựa đi tiếp, nghĩ rằng chín mươi mấy dặm đường sa mạc chỉ trong mấy tiếng là đến.

Không ngờ sức nóng của sa mạc, tuy chỉ mấy tiếng đi đường, nhưng cũng khiến người ta khó chịu đựng nổi, nhất là khi chàng cỡi ngựa chứ không phải lạc đà, con ngựa hồng chàng đang cỡi mồ hôi chảy như sương, nước dãi trào ra, phía trước vẫn là một giải các vàng bao la vô tận.

Vòng qua tiếp bầy đồi cát, phía trước lại xuất hiện một đồi cát vàng, có một cây đại thụ rợp bóng râm mát. Một bà lão ngồi tựa dưới gốc cây, trên một chiếc ghế nhỏ trước mặt có một cái thùng gỗ và cái bát bằng gỗ.

Bà ta đầu trùm kín, mũi miệng cũng bịt kín, dưới bộ quần áo màu vàng lộ ra đôi chân to trắng. Bà ta chăm mắt nhìn Triển Nhược Trần đang tiến đến gần...

Phía bên kia, lại có một lão nhân, xem tuổi độ ngũ tuần, tay cầm gậy, ngồi ở một bên, miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì...

Triển Nhược Trần cho ngựa tiến lại gần. Lúc này người ướt đẫm mồ hôi, ngựa cũng mồ hôi giàn giụa. Thấy bà lão múc một bát nước uống một ngụm rồi đổ vào trong thùng lại, chàng không khỏi đưa lưỡi liếm môi.

Triển Nhược Trần cho ngựa dừng lại, phía trước còn đến ba mươi dặm lộ trình, chàng có thể chịu đựng được, nhưng con ngựa khó kham nổi. Chàng lấy khăn lau mồ hôi, đứng dưới bóng râm cảm thấy dễ chịu hơn nhiều so với cái nóng cháy da ở sa mạc.

Triển Nhược Trần chỉ vào thùng nước, hỏi :

- Lão đại nương, nước này có bán không?

Bà lão mở to mắt nhìn gật đầu, trả lời :

- Một đồng một bát, người cần bao nhiêu?

Triển Nhược Trần nghe giọng nói bà ta có phần kỳ quái. Phía bên kia, vị lão nhân cất giọng :

- Đại Mạc ban ngày nóng khô xương rất thật, lúc này uống một bát nước giếng mát, sẽ thấy thấm khắp cả châu thân...

Lão bà múc một bát nước đưa ra, Triển Nhược Trần nhận lấy, để mắt nhìn kỹ vào bát, bát giác nhú mào hỏi :

- Lão đại nương, nước này sao hơi đục, có uống được không?

Lão bà trả lời :

- Sao lại không được? Thiếu hiệp có lẽ mới vào sa mạc không lâu, nước này những người đi đường đều dùng chân uống cả.

Con ngựa đứng cạnh bên ngẩng đầu đưa qua đưa lại, Triển Nhược Trần thầm nghĩ :

Ta khỏi cần uống, đi ba mươi dặm nữa đến Vật Quy điểm có nước trong rồi uống.

Vì thế, chàng bưng bát nước đưa lên trước miệng con ngựa, con ngựa đưa miệng uống nhưng mới uống được nửa bát, bỗng giương vó đào bới liên tục...

Lão bà thần sắc lạnh lại, ngăn cản đã không kịp, liền quát :

- Ôi, khách quan, nước này là cho người uống, người sao lại cho súc vật uống? Người...

Vừa nói, bà ta vừa đưa tay giật lấy cái bát, vội múc một bát đưa cho Triển Nhược Trần, giục :

- Uống nhanh! Uống nhanh! Chỉ một bát này thôi, không bán cho người nữa đâu!

Triển Nhược Trần không định uống, nghĩ rằng chỉ cần cho ngựa uống là đủ rồi, chưa đầy một tiếng nữa sẽ đến Vật Quy điểm, bèn lấy bát nước đưa tiếp đến trước miệng ngựa...

Không ngờ bà lão quát lớn :

- Người làm gì vậy? Người cho ngựa uống, bát ta đâu dùng được nữa!

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Cái bát này đáng giá bao nhiêu? Tôi sẽ hồi hoàn tiền lại!

Lão bà chuyển giọng :

- Người thật khảng khái, nhưng ta nói cho người biết, ta bán nước thể này mục đích là làm thiện sự, tích âm đức, cứu giúp những người đi đường cần nước. Cũng được thôi, ta không tính toán với người làm gì, tặng thêm người một bát, uống xong rồi lên đường đi!

Khi Triển Nhược Trần đưa bát thứ hai cho ngựa uống, thì một điều bất ngờ xảy ra khiến người ta thất kinh: con ngựa hồng hai mắt lồi ra, máu tươi ra ngoài, hai vó trước đưa lên, hai chân sau khụy xuống, quay cuồng vùng vẫy dưới đất.

Triển Nhược Trần cả kinh lùi lại năm xích, hai tay thả xuống, ném ánh mắt lạnh lùng nhìn lão bà.

Lão nhân phía bên kia liền đến cạnh con ngựa, đưa tay đỡ đầu ngựa, nói giọng rất đau buồn :

- Thật đáng thương, đây là hỏa áp thủy, mới bị bạo tử như vậy!

Lão bà nói giọng nặng nề :

- Đều do người cả, nó uống ít không sao, người cho nó uống nhiều làm hỏa áp thủy mà chết!

Triển Nhược Trần lạnh giọng hỏi :

- Hỏa áp thủy là gì?

Lão nhân giải thích :

- Khách quan, một người đương lúc toàn thân nóng ran, đột ngột nhảy xuống dòng sông, như vậy rất dễ chết ngay dưới dòng sông, đó gọi là hỏa áp thủy. Con ngựa này cũng như vậy, da thịt đang nóng bừng bừng, người đột ngột cho nó uống nước lạnh, thủy hỏa khó tương hợp, đương nhiên nó phải chết, không tin người nhìn mắt nó khắc biết.

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Có vậy nữa sao?

Lão bà trầm giọng :

- Sao lại không có, trường hợp này trong Đại Mạc đã thấy nhiều lần.

Triển Nhược Trần bước đến gần đầu ngựa, thấy cặp mắt nó trợn to hết cỡ, máu từ trong hốc mắt rỉ ra, rõ ràng là bị trúng độc.

Trong lúc chàng chăm chăm nhìn mắt ngựa, lão nhân đưa tay trái chỉ, bỗng chàng phát hiện trong mắt ngựa một hiện tượng kỳ lạ... Có một bóng người ánh lên trong mắt ngựa, người đó chính là lão bà, trên tay lão bà cầm một con dao mũi dao sáng loáng đâm vào phía chàng...

Gần như một lúc, tay lão nhân đang chỉ vào đầu ngựa cũng đột ngột gấp lại, tay kia vùng nhanh đánh vào vùng thắt lưng chàng, vốn là một lão già bình thường, bỗng chốc trở nên như một con mãnh hổ.

Tình thế biến hóa đột ngột như vậy, lại cách một cự ly quá gần, khiến Triển Nhược Trần không kịp nghĩ cách đối phó. Trong lúc đang kinh ngạc, phản ứng hoàn toàn dựa vào trực giác và bản năng. Một loại bản năng tự nhiên của nhân loại, cộng thêm trực giác qua kinh nghiệm tích lũy của chàng!

Triển Nhược Trần hét một tiếng, trong lúc tính mạng như ngàn cân kẻ tóc, chàng vùng nhanh tay phải, từ tay lóe lên đạo kim quang sáng loáng, lão nhân bị đánh bay ngược ra xa. Người chàng phóng bay qua khỏi xác ngựa, liền nghe toạc một cái sau lưng, chàng biết đó là tiếng phát ra do mũi dao rạch trúng áo.

Nếu như Triển Nhược Trần bay người lên hoặc lách tả hữu đều không tránh được ngọn dao độc hiểm của lão bà.

Sau khi đáp người xuống đất, Triển Nhược Trần nghiêng rằng vọt người tới ba trượng, người quay nhanh tợ như làn gió xoáy phóng về phía lão bà. Sương Nguyệt đào thì triển chiêu Dạ Khiêu Hoa Đăng xẹt nhanh, làm chiếc khăn mặt của lão bà rơi ngay xuống đất.

Bây giờ chàng mới sững người, ngạc nhiên thốt lên :

- Là người?

Lão bà kể cả đầu tóc cũng bị tỏa xuống, bà ta thất thanh kêu lên :

- Triển Nhược Trần, mạng người lớn, thoát được một lần độc sát của Hoàng Tuyên này!

Không ai khác, lão bà đó chính là Hoàng Tuyên cải trang. Cô ta sau khi đưa phụ thân đi, tự mình quyết ở lại sa mạc, tìm cơ hội để hạ thủ Triển Nhược Trần.

Lúc này Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn lão nhân, lạnh giọng :

- Các hạ có phải là vị phu quân chưa cưới thứ tư của cô ta không?

Lão nhân chỉ tay quát :

- Tên khốn khiếp, lão phu tuổi đã ngũ tuần, sao lại là chồng chưa cưới của cô ta được!

Hoàng Tuyên kêu lên :

- Triển Nhược Trần, người vung dao bốn bề, lẽ nào kể cả Tam Long hội Tổng đường chấp sự Khoái Dao Hình Hán Xung lão gia cũng không biết nữa sao?

Triển Nhược Trần có nghe qua Tam Long hội có nhân vật này, nhưng chưa từng gặp mặt, lúc này liền cười nhạt thốt :

- Loại người đó ta không cần biết.

Khoái Dao Hình Hán Xung chồm râu rung lên, quát :

- Người nói gì?

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Với chức phận Tổng đường chấp sự, lại cùng với một nữ nhân đi làm chuyện tồi bại thấp hèn, vậy còn thể thống gì nữa?

Hình Hán Xung nộ khí xung thiên, trầm giọng :

- Danh hiệu của người quá lớn, lão phu nghe như lời quán nhỉ!

Lão chỉ vào con ngựa nói tiếp :

- Hôm qua mi giết chết Tam đường gia bọn ta, hôm nay lại cỡi ngựa của lão ta, ta chỉ nhìn qua là nhận ra ngay!

- Đáng tiếc, con ngựa đã bị các người độc sát rồi!

Hoàng Tuyên đành giọng :

- Đáng chết là người, Triển Nhược Trần, người nghe rõ chứ, người đáng chết!

Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn Hoàng Tuyên quát :

- Hoàng Tuyên, người bị thù hận làm hôn muội rồi, phụ thân người vì người mà liều mạng, bị thọ thương, người không ở cạnh bên lão ta để chăm sóc, ngược lại còn bỏ mặc lão ta không đoái hoài đến, một lòng muốn tâm cừu báo thù. Thử hỏi, nếu người thật sự giết chết được ta thì người được gì?

Hoàng Tuyên lớn tiếng :

- Ta sẽ sung sướng nhất trên đời, an ủi vô cùng!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Đáng tiếc người không có cơ hội để sung sướng, cũng sẽ vĩnh viễn không được an ủi bởi loại tàn bạo và máu tanh đó.

Hình Hán Xung chợt cất giọng :

- Thật không ngờ mạng của người lớn như vậy!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Tổng chấp sự, mạng ta lớn, chỉ sợ mạng của lão không dài thôi!

Hình Hán Xung ngẩng mặt lên trời, nét mặt thâm trầm, nói :

- Tính Triển kia, người chớ đắc ý sớm, phía trước còn có người đang chờ đón người. Người tiến nhập vào Đại Mạc, e rằng tin tức đã truyền khắp Đại Mạc, người chức giết người cũng để đứng đầy đường.

Triển Nhược Trần khịt mũi nói vẻ khinh miệt :

- Loại người quý xà thần đó ta gặp nhiều rồi, ai muốn lấy mạng ta, ta cũng lấy ngay mạng người đó không một chút khách khí!

Hình Hán Xung ánh mắt rực lên, gằn giọng :

- Triển Nhược Trần, Tam Long hội đã mất hai, Tam đương gia chết trong tay người Kim Gia lâu các người, còn Thượng Quan Nhị đương gia người như tàn phế, chỉ riêng món nợ đó giữa chúng ta cũng không thể trả hết được!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Trước đây Hoàng Vị cũng mời nhiều cao thủ tuyệt đỉnh như thế, trong đó đương nhiên cũng có Thượng Quan Trác Tài, nhưng vẫn không làm gì được Triển mỗ, bây giờ chỉ bằng hai người lão thôi sao?

Hoàng Tuyên lớn tiếng :

- Lần đó không có Kim quả phụ nhúng tay vào nửa chừng thì ta tin rằng người đã bị chết rồi!

Lời đó không sai, chính Triển Nhược Trần cũng nghĩ như vậy.

Chàng lãnh đạm cất giọng :

- Lời người quả thật không sao, nhưng trận chiến hôm qua, các người có mặt bốn người mà hôm nay chỉ có hai người, ta cho rằng các người tuyệt đối không có lý do gì để sống còn!

Hình Hán Xung ngẫm thất kinh, lão biết Hoàng Vị cộng thêm Đỗ Toàn cùng với Tam đương gia, thực lực mạnh hơn nhiều so với trước mắt, thế thì lời hù dọa của Triển Nhược Trần không phải là khoác lạt hù dọa :

Hoàng Tuyên hét giọng hỏi :

- Triển Nhược Trần, người muốn thế nào?

Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Nhớ ta đã từng nói với người :

lần sau gặp mặt, ta tuyệt đối không dễ dàng tha người. Mới chỉ một đêm, người lại xuất hiện trước mặt ta, còn dùng độc chiêu để rắp tâm muốn giết ta, chỉ với điều đó, ta đã không tha cho người!

Lúc này Hoàng Tuyên cũng toàn thân chấn động, kêu cuồng lên :

- Triển Nhược Trần, người ra tay đi, người đã giết chết hai người chồng chưa cưới của ta, và một người chồng chính thức, sau đó là Hoàng Tuyên này, người là một tên đồ thủ uống máu người!

Hoàng Tuyên gào lên như người phát cuồng, Triển Nhược Trần như đang suy nghĩ...

61. Chương 61: Ra Tay Trừ Ác Quỷ Giải Cứu Mỹ Nhân

Triển Nhược Trần đột nhiên chuyển giọng :

- Hình bằng hữu, ta không muốn giết các người nữa!

Hình Hán Xung cất giọng cười kỳ quái, nói :

- Dám chắc có kèm theo điều kiện gì? Dự định lấy tính mạng của bọn ta để làm vật trao đổi, có phải loại dự định đó không?

- Không sai!

Hình Hán Xung chưa mở miệng, Hoàng Tuyên đã kêu lên :

- Tổng chấp sự! Chớ mắc lừa hắn!

Hình Hán Xung cười hắc hắc nói :

- Tính Triển kia, chớ dùng chữ chết để uy hiếp lão phu. Vâng, có rất nhiều người đều không muốn chết, nhưng cũng có người không sợ chết, như lão phu vậy!

Triển Nhược Trần hất hàm hỏi :

- Thật không?

Hình Hán Xung gật đầu nói :

- Cái chết đối với ta nhẹ tựa lông hồng...

Lão thở dài một hơi, nói tiếp :

- Huống gì, sinh tử còn chưa định luận, đao còn nắm trong tay, ít nhiều cũng còn thử xem vận khí, cá cược tạo hóa của mỗi người!

Giọng Triển Nhược Trần hàm ý mỉa mai :

- Thật là một lão già khảng khái, xem nhẹ cái chết, chỉ sợ một đao của ta đã đưa các người châu trời!

Hoàng Tuyên lớn tiếng :

- Nghe kìa, đó đâu phải là lời nói của một con người, quả chính là một con lang sói!

Triển Nhược Trần phẫn nộ quát :

- Câm mồm! Hoàng Tuyên, ta đã một lần tha người được sống, người không những không cảm kích mà còn muốn lấy mạng ta, hôm nay lại giở trò để ám toán ta, hành vi của các người đã mất đi đạo lý làm người, nhân tính trong mắt các người trở nên không đáng nửa xu, sự khoan dung của ta đã bị giày bần, lòng nhân từ của ta đã trở nên không còn ý nghĩa. Đối với hành vi của các người, ta không thể nhẫn nhịn nổi nữa!

Hình Hán Xung nói lớn :

- Triển Nhược Trần, người nên biết có bao nhiêu người muốn lột da, róc gân người? Bởi vậy ta cho rằng muốn đối phó với loại người như người, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào mà không cần đến đắn đo suy nghĩ, vì bản thân người là một con ác quỷ đáng chết, một tay đồ thủ khát máu giết người không chớp mắt.

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Thật là một giọng nói đầy nghĩa khí, thực ra toàn là hôi thối cả!

Hình Hán Xung gầm lên :

- Tính Triển kia, không cần nói nhiều, ta đang đợi người đánh đổi tính mạng, đợi quyết tử chiến!

Triển Nhược Trần chỉ Hoàng Tuyên cười nhạt hỏi :

- Thế nào? Người cũng có hứng thú quyết tử với ra nữa sao?

Hoàng Tuyên đầu tóc xõa bù xù, tay cầm ngọn đao quát lớn :

- Ta dùng ngọn đao của ta để găm vào ngực người không một chút trì nghi. Triển Nhược Trần, ta và người thế không đội trời chung!

Triển Nhược Trần than một tiếng nặng nề, nói :

- Hoàng Tuyên, người lẽ nào không nghĩ lại phụ thân già cả đã vì người sao? Người từ khi lọt lòng, phụ mẫu tốn biết bao nhiêu công sức để nuôi dưỡng người không lớn, người lẽ nào không nghĩ đến ân sinh thành dưỡng dục của phụ mẫu sao? Hoàng Tuyên, hành vi của người, ta thật sự đau buồn cho Hoàng Vị phụ thân người!

Hoàng Tuyên toàn thân phát run, hét lên :

- Sau khi giết chết người, ta sẽ đi tìm một nơi thanh tĩnh, hầu phụ thân ta qua tuổi già, không cần người đề tỉnh ta.

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Khi đã ra tay, sợ rằng người không có cơ hội sống để rời khỏi chỗ này!

Hình Hán Xung cất giọng :

- Triển Nhược Trần, người chớ xem thường cô ta, sau khi thi triển kế này, bọn ta đã có chuẩn bị kế sách khác tốt hơn, bọn ta không bao giờ khuất phục, tuyệt đối không!

Triển Nhược Trần nhìn Hoàng Tuyên nói :

- Hoàng Tuyên, người đi đi, lẽ nào người thật sự không nghĩ đến phụ thân đã vì người, ta dám nói rằng phụ thân người mang trọng thương thà mình chết chứ không muốn người mất mạng. Lão ta đang mong người quay trở về bên cạnh lão, nếu người nhận lời khuyên của ta, thì hãy trở về với lão ta ngay đi. Ta tin rằng phụ thân của người sẽ mừng rỡ ôm chầm lấy người. Đi đi, chớ để phụ thân người đau lòng, ân hận!

Hoàng Tuyên lại rung bắn người, nói lớn :

- Triển Nhược Trần, người chớ có dụng tâm, lúc này người hận không giết ta lại phát thiện tâm tha một người muốn lấy mạng người ở trước mặt người?

Hình Hán Xung liền nói :

- Chớ có mắc lừa hần, hần ta có dụng ý thâm độc khác!

Triển Nhược Trần đưa tay nhường đường, bảo :

- Hoàng Tuyên, người nếu muốn đi không có ai ngăn cản, càng không có bất cứ điều kiện nào.

Hoàng Tuyên đành giọng :

- Nhưng ta sẽ không tha cho người, Triển Nhược Trần, người cần nhớ rõ cho ta!

Triển Nhược Trần tức giận quát :

- Mấy lần tha cho người, người vẫn mông muội ngoan cố như vậy. Cũng thôi, vì để khỏi lo nghĩ về sau, vì muốn nhổ cỏ tận gốc, phải ra tay để cho người hết cuồng vọng, dù Hoàng Vị có đáng thương đi nữa, tính Triển này khỏi phải nghĩ đến.

Hoàng Tuyên sắc mặt sạm hiện lên trắng xanh, hít một hơi sâu, nói :

- Ta biết người muốn phá trừ đi đầu chí của ta. Tính Triển kia, người uống phí công rồi đấy!

Hình Hán Xung phụ họa theo :

- Đúng, bọn ta phải liều chết đến cùng, không bao giờ khuất phục!

Hoàng Tuyên di động cước bộ nói :

- Chúng ta đến lúc liều mạng rồi. Tổng chấp sự, tôi tùy cơ phối hợp với chiêu thức của lão, không giết tên khát máu này, chúng ta sẽ không quay trở lại!

Hình Hán Xung hai ngọn đao đưa chéo lên nhau, cười độc địa :

- Tính Triển kia, người nghe rõ rồi chứ?

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Ta nghe rồi, nhưng có một điều muốn biết rõ!

Hình Hán Xung lạnh nhạt hỏi :

- Người muốn biết điều gì?

Triển Nhược Trần nói từng chữ một :

- Có lẽ hai vị có thể lấy điều này để đổi tính mạng của hai vị!

Hình Hán Xung quát :

- Có điều quý gì nói nhanh?

Triển Nhược Trần không giận, ngược lại còn nói giọng thỉnh cầu :

- Chỉ mong hai người nói với Triển mỗ về Tổng đàn Cô Lâu bang đang đóng ở chỗ nào.

Chàng chậm rãi nói tiếp :

- Cho là ta cầu xin hai vị, thế nào?

Không ngờ Hình Hán Xung cất giọng cười cuồng vọng...

Hoàng Tuyên gắt giọng :

- Người nhất định muốn tìm Tổng đàn của Đại Mạc Cô Lâu bang. Ta đã nói với người là người của bọn ta tiến nhập vào Đại Mạc vốn không biết rõ chỗ quỷ đó ở nơi nào, lẽ nào người cho rằng bọn ta biết hay sao?

Hình Hán Xung tắt hẳn nụ cười, chỉ Triển Nhược Trần nói :

- Không ngờ người cũng có lúc cầu người, chỉ đáng tiếc rằng yêu cầu của người sẽ khiến người thất vọng, vì bọn ta vốn không biết!

Triển Nhược Trần hỏi :

- Vậy các người làm sao móc nối được với Cô Lâu bang?

Hình Hán Xung nhướn mày giận dữ trả lời :

- Không biết!

Triển Nhược Trần ánh mắt bắt đầu phát ra hai tia hàn quang lạnh lùng nói :

- Nhị vị, ta đã chí nhân tận nghĩa, còn lại là xem vào tạo hóa của mỗi người!

Đột nhiên...

Hình Hán Xung nhảy vọt lên hơn hai trượng, bóng hình đang in trên không trung, người đã lao xuyên phía bên phải Triển Nhược Trần. Hai ngọn đao vạch thành hai vệt sang phóng vào ngực Triển Nhược Trần...

Vị tổng chấp sự của Tam Long hội này quả nhiên võ nghệ cao thâm, chiêu thức xảo diệu... Chỉ ít Triển Nhược Trần cũng có nghĩ như vậy!

Ngay lúc này, Hoàng Tuyên hét lên một tiếng, bỗng người lao tới phía Triển Nhược Trần, ngọn đao trong tay thuận theo thế vạch lên hình vòng cung nhằm người Triển Nhược Trần đâm tới...

Triển Nhược Trần bỗng né thấp người, nhưng hai chân vẫn không thấy di động, hình vẫn còn nguyên vị trí cũ, người đã bay ra ngoài hai trượng, chuyển thế phát chiêu, bảy mươi bảy đường đao hóa thành bảy mươi bảy vệt sáng đan chéo ngang dọc cuộn theo những làn gió lạnh lạnh!

Ánh đao tỏa đầy trời, thân hình Hình Hán Xung vẫn lơ lửng ở trên không trung, hai ngọn đao trong tay vùng cuồng lên...

Trong tiếng binh nhĩn giao nhau làm chấn động màng nhĩ, bỗng có tiếng quát lớn :

- Sát!

Đó là tiếng quát của Hoàng Tuyên, âm thanh còn vang, mũi đao của cô ta đã hướng đâm vào vùng huyết Quan Nguyên trên người Triển Nhược Trần...

Phối hợp với thế công kích của Hoàng Tuyên, Hình Hán Xung lần thứ hai vận khí toàn thân, lộn người trên không trung chín vòng, hai mũi đao phát ra vô số vết sáng phủ xuống đầu đối phương...

Triển Nhược Trần hầu như nhận ra tuyệt chiêu của Hình Hán Xung hình như gọi là Vạn Đao Lâm, loại đao pháp này nguồn gốc từ độc môn tuyệt chiêu của Đông Hải Lão Lai Tử Mã Trường Oanh.

Triển Nhược Trần không do dự nữa, thanh Sương Nguyệt đao vạch lên vòng tròn hình xoắn ốc từ to đến nhỏ, từ trên nhìn xuống chỉ thấy ánh đao chứ không thấy người!

Vâng, đó là tuyệt chiêu Song Điệp Phù Đồ!

Triển Nhược Trần xuất đao đã đạt đến cảnh giới vong ngã, trong rừng đao bạo triển, từng tia máu phun ra tứ phía, ba bóng người đột ngột phân ra.

Một bóng hình màu xanh lăn tròn về phía gốc đại thụ, trên mặt đất chạy dài một đường máu, bóng hình đó ôm lấy gốc cây.

Một bóng hình khác bay ra ngoài ba trượng, trên mặt đất ngoài vết máu còn có mấy tảng da thịt, một miếng da thịt trong đó có kèm theo cả râu!

Triển Nhược Trần thu hồi thế chiêu, bóng hình đó lại lao bổ đến tiếp.

Ánh đao như trăm ngàn làn điện phát ra bốn phương tám hướng, Triển Nhược Trần hét một tiếng, Sương Nguyệt đao bạt ra với thế chiêu quỷ dị, luồn lách giữa làn đao đối phương...

Vì thế, người của Hình Hán Xung đã biến thành một con người máu, áo đã rách nát, trên người lạnh hơn một trăm vết đao, từ đầu đến chân hầu như không chỗ nào không bị.

Triển Nhược Trần đứng sừng sững nguyên vị trí, lấy khăn vải ra băng vết thương ở trên hai vai. Chàng không đi liền, ánh mắt rực lên đầy phẫn nộ, thấy Hoàng Tuyên nằm gục dưới đất không dậy nổi, ngẩng mặt máu lên, hàm răng trắng ngần như tuyết cũng đầy máu, đôi mắt trợn trừng nhìn Triển Nhược Trần, nói giọng đứt quãng :

- Triển... Nhược... Trần, Hoàng Tuyên ta... biến thành... con quỷ dữ... cũng... phải... tìm người... báo... thù...

Triển Nhược Trần nét mặt vẫn không biểu hiện gì, nói :

- Người không oán hận ai được, ta đã ba lần tha người khỏi chết, phải nói là chí nhân tận nghĩa, nhưng người vẫn không hối hận không biến chuyển, kể cả phụ thân người cũng không đoái hoài đến, vậy còn hận ai được?

Hoàng Tuyên sắc mặt xám xanh, chợt sấn lại, cô ta vùng vẫy, trợn đôi mắt nhìn Triển Nhược Trần, nói không ra tiếng :

- Người... Người... chết bất đắc kỳ tử...

Triển Nhược Trần nói với giọng giận dữ :

- Chết thế nào đối với người có liên quan gì, người đã không còn nhìn thấy nữa!

Hoàng Tuyên đột nhiên kêu lên :

- Ba!

Âm thanh đó vang vọng chín tầng mây, trong lúc tiếng kêu còn chưa tiêu thoát, đầu cô ta đã vẹo sang một bên.

Triển Nhược Trần bước đến bên cạnh Hình Hán Xung, chàng chỉ lướt nhìn qua một cái, không cần nhìn kỹ cũng biết Hình Hán Xung đã chết rồi, vì một người nếu yết hầu đều đứt rồi thì làm sao sống được?

* * * * *

Vật Quy điểm thực ra chính là một khu trấn nhỏ, trong sa mạc tiểu trấn giống như vậy có đến mười mấy cái, vốn là nơi khách du mục tụ tập và phân tán, vì nguồn nước đủ, nguồn cỏ nhiều, dần dần trở thành tiểu trấn đông đúc.

Triển Nhược Trần ở ngoài năm dặm đã thấy bờ thành thấp bao bọc xung quanh tiểu trấn, có một số chỗ bị gió cát thổi làm sụp lở, nhưng Vật Quy điểm lại rất náo nhiệt.

Triển Nhược Trần tiến lại ngoài bờ thành, gần đó có mấy con lạc đà nằm ngang dọc rải rác, phía thành đông còn có một chuồng ngựa, trong chuồng có đến cả trăm con ngựa.

Ánh tịch dương tỏa chiếu, khoát lên mặt cát một lớp áo vàng, hắt chiếu lên tiểu trấn một màu hồng úa, khiến cho những người đi đường sắc mặt cũng vàng héo trông khắc khổ làm sao!

Triển Nhược Trần đi đến trước một khách điểm, thấy bên trong đã ngồi đầy người, rượu bát to thịt miếng lớn, họ ăn uống hả hê!

Nhìn trên đường một lượt, Triển Nhược Trần tiến lại gần, ngược nhìn tám biển đề trên cổng có bốn chữ đại tự màu vàng: Vật Quy điểm.

Ba gã tiểu nhị trong tửu điểm vận áo trắng quần dài xanh, trên đầu đội chiếc mũ viền vàng, tay bưng mâm gỗ, vòng đông chạy tây, động tác thuần thục và lanh lợi.

Triển Nhược Trần vừa tiến vào bên trong mấy bước, một gã tiểu nhị đã hớn hỏ chạy ra đón tiếp, nói :

- Từ đâu đến?

Triển Nhược Trần thoáng ngạc nhiên, nhập hương tùy tục trả lời :

- Long Tuyền trấn!

Gã tiểu nhị vội chìa tay mời :

- Long Tuyền trấn đến Vật Quy, lộ trình chín mươi sáu dặm, khách quan ông đi đường vất vả nhỉ, mời vào ngồi bên này!

Triển Nhược Trần gật đầu, đi theo gã ta vào ngồi bên một chiếc bàn, nói :

- Đem cho ta một ít thức ăn gì, ăn xong ta cần một khách phòng.

Gã tiểu nhị hỏi :

- Bao nhiêu rượu?

Triển Nhược Trần lắc đầu trả lời :

- Miễn!

Gã tiểu nhị nhanh tay thu dọn những thứ trên bàn, tươi cười nói :

- Xem ra khách quan, ông phải đi xuống trạm dưới nữa rồi?!

Triển Nhược Trần đâu biết trạm dưới là chỗ nào? Càng không biết trạm nào là trạm cuối cùng?

Vì thế chàng mỉm cười hỏi :

- Trạm dưới là địa danh gì?

Gã tiểu nhị đáp :

- Diêm Vương pha.

Triển Nhược Trần ngẩng đầu lên nói :

- Địa danh gì lạ vậy?

Gã tiểu nhị lắc đầu cười tiếp lời :

- Địa danh không quan trọng, lên đường bình an mới là trọng yếu, đúng vậy không?

Triển Nhược Trần thoáng suy nghĩ, bởi một nụ cười gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Gã tiểu nhị vội bước đi, Triển Nhược Trần trong vô tình lướt nhìn khách nhân trong tửu điểm một lượt, thấy toàn là khách làm ăn buôn bán.

Chỉ thoáng chốc, gã tiểu nhị đã đưa thức ăn ra, mỉm cười hỏi :

- Từ Vật Quy điểm đi Diêm Vương pha, đa số là dân buôn hàng da, nếu rẽ đường hướng Địa Ngục môn, nơi đó là nơi buôn ngục và lạc đà, nếu đi về phía đông rẽ hướng Tiểu Hỷ tập, hơn một nửa là mua bán nhân sâm, khách quan, ông muốn đi...

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Ta là người buôn bán nước bọt, buôn bán gì có lợi ta đều làm!

Chàng nhìn những thức ăn trên bàn, mỉm cười nói tiếp :

- Sao những địa danh Đại Mạc nghe rùng rợn đáng sợ như vậy?

Gã tiểu nhị nét mặt lạnh lại, nói :

- Gì, tôi đã nói rồi, chỉ cần lên đường bình an, địa danh gì kệ nó!

Nói xong, gã liền quay đầu đi.

Ăn vội vã qua bữa, Triển Nhược Trần vào phòng đóng cửa lại, ngồi một mình vừa uống trà vừa suy nghĩ...

Tự mình đã thâm nhập Đại Mạc ba trăm dặm, nhưng vẫn không biết Tổng đàn của Cô Lô bang, sự an nguy của nghĩa mẫu hoàn toàn nằm trong ý niệm quyết đoán của chàng. Là tốt hay là xấu, chỉ có trước hết tìm đến Tổng đàn của địch nhân mới có thể nhận định được!

Trời đã qua canh hai, trên tiểu trấn thính thoảng lại vang lên tiếng chó sủa, Triển Nhược Trần đang mơ màng định ngủ, trên đường vọng lên tiếng bước chân chạy rầm rập, khiến chàng giật mình tỉnh dậy...

Vội thất lại đai lưng, chàng vừa mở cửa ra, gã tiểu nhị đứng ở ngoài nói :

- Các vị khách quan thỉnh tất đèn đi!

Gã ta đi ngang trước cửa phòng, Triển Nhược Trần nhỏ giọng hỏi :

- Bằng hữu, chuyện gì vậy?

Gã tiểu nhị lộ đầu vào nhìn, liền nhảy dựng lên, nói :

- Ông... khách quan, ông còn chưa ngủ à?

Triển Nhược Trần chỉ ra phía đường, hỏi gặng :

- Không giống như tiếng báo canh, đó là âm thanh gì vậy...

Gã tiểu nhị đưa tay đẩy Triển Nhược Trần, giục :

- Nhanh vào trong phòng đi, chuyện này không liên quan gì đến ông.

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Được rồi, cho là ta lầm lời, ta vào phòng ngay!

Triển Nhược Trần vừa quay vào phòng, gã tiểu nhị đã thảm xỉ mắng :

- Thật là không biết sống chết!

Triển Nhược Trần dọn chiếc khăn bằng làm như có người đang ngủ, rồi mở cửa sau, thấy một vòng tròn sang từ gò cát bên này bay vút lên không trung, phía đầu đường có tiếng gõ “tong tong” vọng lại...

Chàng nhảy lên đỉnh phòng, thi triển thân pháp bay thẳng về phía phát ra tiếng động...

Đuổi kịp đến gần, Triển Nhược Trần ngạc nhiên, thấy đi phía trước là hai đại hán áo tro, trên tay mỗi người cầm hai chiếc đầu lâu, vừa đi vừa ngó, trông vẻ lạnh lùng!

Theo sau là một toán đại hán áo tro đang cỡi ngựa, trong đêm tối nhìn hình như có đến hơn mười người.

Điều khiển cho Triển Nhược Trần giật mình là trên hai con ngựa, ở giữa có hai vị thiếu nữ bị trói chặt trên hai cái giá chữ thập, không cựa quậy gì được.

Đoàn người từ từ rời khỏi Vật Quy điểm, đang tiến sâu vào Đại Mạc về phía Tây bắc.

Hai thiếu nữ bị trói trên giá buông tiếng gào khóc. Vừa ra khỏi thị trấn, gã đại hán trên lưng ngựa vung roi đánh “bốp” một cái vào người thiếu nữ đang khóc phía sau, gã ta còn buông giọng chửi mắng :

- Tiện tì, các người có thể ra được khỏi Đại Mạc sao? Khóc nữa là bị ăn roi đấy!

Hai thiếu nữ sợ hãi rụt đầu lại, thiếu nữ phía trước nói trong tiếng nức :

- Tỉ tỉ chớ khóc nữa, oán cho mạng chúng ta khổ nhục!

Chợt nghe một đại hán quay lại ôm quyền nói với gã đại hán vung roi :

- Bẩm Tá hộ pháp, chúng ta nhanh chân một tí, chớ để người ta đợi quá lâu, đã qua thời hạn một ngày rồi!

Gã được xưng là Tá hộ pháp đã cuốn cây roi vào trong tay, nói giọng thô ráp :

- Bảo người dẫn đường quay lại đi, không cần họ đưa nữa!

Hai gã đại hán gõ đầu lâu phía trước liền ngừng tay, cung kính đứng sang hai bên đường đợi khi toán ngựa đi qua mới vội vã quay lại Vật Quy điểm.

Cạnh đồi cát nằm về phía Tây bắc Vật Quy điểm, hai bên quan đạo cây cỏ cũng không nhiều, lúc này nếu có người đứng ở đó, đứng từ xa nhìn vẫn thấy rất rõ...

Hiện tại, ở đó có một người đang đứng!

Không ai khác, người đó chính là Triển Nhược Trần!

Thì ra trong lúc ngẫm bảm sát theo, Triển Nhược Trần định bám theo hai gã đại hán quay lại, nhưng chàng bỗng nghĩ đến thảm cảnh vừa gặp hôm qua, mười hai con lạc đà chết, lão nhân gia kia cũng chết, chỉ không thấy hai vị thiếu nữ kia...

Vì thế, chàng tức tốc vòng qua phía trước mặt toán người thần bí kia.

Khi chàng vừa dừng chân, thì toán người kia đã tiến lại gần.

Có gã đại hán trên mình ngựa nhìn thấy phía trước có người đang đứng dưới ánh trăng, liền cất cao giọng :

- Ôi! Đêm nay đón gió gì?

Triển Nhược Trần ngạc nhiên, chàng đương nhiên không biết ám hiệu của họ, vẫn đứng sừng sững giữa đường. Mười con tuấn mã liền dàn thành hàng ngang, ở chính giữa là Tá hộ pháp, gã ta quát :

- Ai?

Triển Nhược Trần cười cợt nói :

- Thích xía chuyện vặt chơi!

Lời chàng vừa nói ra, một tên đại hán trong bọn buông tiếng chửi :

- Mẹ nó!

Có bốn tên đại hán nhảy xuống ngựa, hùng hổ lao đến bao vây Triển Nhược Trần.

Từ sau có tiếng quát :

- Lùi lại!

Bốn tên đại hán đang định xông vào liền lùi lại một trượng, nhưng vẫn bao vây Triển Nhược Trần ở giữa.

Tá hộ pháp ngồi trên mình ngựa, chăm chăm nhìn Triển Nhược Trần, hỏi :

- Các hạ từ đâu đến?

Triển Nhược Trần lạnh nhạt trả lời :

- Long Tuyền trấn!

Một thiếu nữ trên ngựa chột cất giọng :

- Tỉ tỉ, là anh ta, là người đã gặp ở Long Tuyền trấn!

Tá hộ pháp vung roi, lạnh giọng quát :

- Mở miệng nữa là bị đánh tan xương!

Vị thiếu nữ lãnh một đường roi, nhưng vẫn không dám bật tiếng khóc.

Triển Nhược Trần phẫn nộ lớn tiếng :

- Ra tay đánh nữ nhân, bằng hữu, người thật quá đáng!

Tá hộ pháp vênh mũi đáp :

- Đó là chuyện của Tá đại gia, không mượn người xía vào!

Triển Nhược Trần hai tay thả xuống, trầm giọng :

- Ta đã nói, ta là người thích xía vào chuyện vặt!

Tá hộ pháp kêu lên một tiếng như mèo hoang, nói :

- Từ nay ta căm ghét những nhân vật bọn người từ Quan Nội thâm nhập vào đây. Kim Gia lâu Liêu Bắc các người không dám xáp mặt giao chiến, lại tiềm phục ở Đại Mạc để đợi người ta lọt lưới. Thế nào? Không có việc gì hay sao lại chọc đến Tá đại gia này?

Triển Nhược Trần trong lòng thâm hiểu đối phương tưởng chàng là đồng bọn với Bì Nhục Đào Tử Đổ Toàn, bèn cười ha hả cất giọng :

- Tính Tá kia, nếu người không phục, bọn ta đến Tổng đàn của các người để tranh luận cùng Đường gia các người!

Không ngờ chàng vừa dứt lời, Tá hộ pháp lập tức cảnh giác, lạnh giọng hừ một tiếng, chỉ vào mặt Triển Nhược Trần quát :

- Thật là xảo quyệt, người vốn không phải là đồng bọn với những tên kia. Người là ai? Nói nhanh!

Triển Nhược Trần cười ngạo nói :

- Lão huynh, người thật mau quên, ta không phải đã nói với người rồi sao, ta là người thích xía chuyện vặt!

- Hừ, bằng vào người với dáng gầy nhom nhóc con như vậy, cũng dám đứng ra cản đường Tá đại gia. Nói đi, người muốn xía vào chuyện gì?

Triển Nhược Trần chỉ vào hai thiếu nữ bị trói trên giá, nói :

- Để hai vị cô nương đó lại!

Tá hộ pháp ngẩng đầu cười cuồng bạo...

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Tá bằng hữu, ta cảm thấy không có gì đáng cười cả!

Tả hộ pháp tắt hắt nụ cười, trầm giọng :

- Sao không dám cười? Ta đang cười người vô tri, cười người ngu dốt đến đáng thương, càng cười người không biết đến cái chết là gì. Người tự vướng vào cái họa sát thân, người nghĩ xem như vậy khiến người ta không cười sao được? Ha ha...

Triển Nhược Trần cắt ngang lời :

- Tá bằng hữu, người có chức phận trọng yếu như thế nào trong Đại Mạc Cô Lô bang?

Một gã đại hán đứng bên cạnh quát lớn :

- To gan, người dám nói năng với Hữu hộ pháp bọn ta như vậy hử?

Triển Nhược Trần giương mày hỏi :

- Thế nào gọi là một vị Hộ pháp?

Tả hộ pháp sắc mặt sạm lại, hỏi :

- Nghe giọng của người, giống như người đã gặp Ngũ hộ pháp rồi?

Triển Nhược Trần chậm rãi gật đầu trả lời :

- Người thấp nhỏ, đúng không?

Tả Hộ pháp liền gật đầu nói :

- Không sai!

Triển Nhược Trần chỉ vào môi dưới của mình tiếp lời :

- Vị đó môi dưới trề ra, hàm răng dưới lòi ra khỏi miệng, giống như con chó chết nhe răng vậy!

Bỗng một gã đại hán quát tháo :

- Mẹ nó, người dám làm tổn đến Ngũ hộ pháp của bọn ta, đáng chết!

Triển Nhược Trần trề môi cười, Tá hộ pháp nói giọng nặng nề :

- Vậy ta cũng nói rõ cho người biết, lần nay bọn ta cùng xuất động hai toán nhân mã, do hai vị Hộ pháp đích thân dẫn đầu, mục đích là muốn bắt hai tiện tỳ này về, người không biết quan hệ lợi hại trong đó, nhúng tay bậy vào, mất mạng đừng oán hận ai!

Triển Nhược Trần không hiểu đối phương bắt hai thiếu nữ này với mục đích gì, bèn nói :

- Cứ cho ta là người đến chết cũng thích xía vào chuyện đâu đâu!

Chàng chuyển giọng :

- Triển Nhược Trần ta thâm nhập Đại Mạc hơn hai ngày, đã giao chiến ba lần, đương nhiên có cả lão chuột Ngũ hộ pháp trong đó!

Tả hộ pháp ngạc nhiên, đoạn nói :

- Thì ra người chính là Đồ Thủ Triển Nhược Trần được tương truyền là Thiếu chủ tân nhiệm của Kim Gia lâu!

Triển Nhược Trần lãnh đạm tiếp lời :

- Không sai, chính ta!

Tả hộ pháp kinh nộ giao tranh, gằn giọng :

- Triển Nhược Trần, Đại Mạc mệnh mỏng ba ngàn dặm, e rằng người có đi không về!

- Đó là chuyện của ta!

Tá hộ pháp vung tay lên không trung, tám tay đại hán áo tro chỉ trong chớp nhoáng đã vây lấy Triển Nhược Trần vào giữa, quát hỏi :

- Triển Nhược Trần, ngươi đã làm gì Ngũ hộ pháp?

Triển Nhược Trần điềm nhiên cười nói :

- Ta đã nói, gã họ Ngũ kia là con chuột, gã ta thọ thương rồi chui đầu chạy trốn!

Chàng chỉ xuống đất, nói tiếp :

- Đục xuống đất tẩu thoát. Ta đang nghĩ không biết các người có đục xuống đất đào tẩu như hần ta không?

Tá hộ pháp hét lên một tiếng, ngọn roi trong tay vất ở thắt lưng, trên tay đã xuất hiện cặp Khô Cốt trảo. Gã ta nói giọng lạnh như băng :

- Cô Lâu bang Đại hộ pháp Tá Tài đêm nay phải giết người rồi!

Triển Nhược Trần thách thức :

- Giết thì giết đi, hù dọa được ai?

Chỉ thấy Tá Tài vung hai tay lên, miệng hô :

- Sát!

Tám gã đại hán áo tro cùng hô theo :

- Sát!

Tám thanh Khô Cốt trảo dài độ ba xích bay lên giữa không trung, phát ra ánh sang chớp chớp giống như điện, tiếng gió rít lên vù vù, phân tám hướng công kích vào Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần xoay người, ba thanh Khô Cốt trảo vừa quét ngang đầu, Sương Nguyệt đao xé gió vút đi, tỏa ra vô số vệt sang màu xanh tợ như sao chổi, ánh đao chéch về hướng hai gã đại hán áo tro phía bên trái, lập tức một tiếng kêu lên như bò rống, hai tên đại hán ruột gan tuôn cả ra ngoài!

Thân hình xoay sang hướng khác, hai chân hơi cong, Triển Nhược Trần tránh qua tiếp hai mũi Khô Cốt trảo vọt ngang ngực, Sương Nguyệt đao hóa thành cầu vòng, lại thêm một gã đại hán lao tới bị đánh bay ra xa, gục đầu xuống đất chết tốt!

Tá Tài quát lên như sấm :

- Các người đều vô dụng!

Cặp Khô Cốt trảo tợ như hai vuốt hổ quật mạnh tới, ba thanh Khô Cốt trảo khác đã phân ra ba hướng kèm theo kinh lực rất mạnh đánh thẳng vào vùng sườn Triển Nhược Trần...

Một tiếng quát vang, Sương Nguyệt đao vút nhanh không thể tưởng tượng được, xẹt ngang qua bụng hai gã đại hán phía bên phải; chưa đợi hai tên đó gã gục, Triển Nhược Trần đã bay người lên, từ không trung một đạo kim quang xanh lè vọt xuống đầu ba gã đại hán khác...

Ba gã đại hán vung trảo đánh hụt, đang định tung đòn tiếp, nhưng vệt sáng xanh lè đi chớp ngang trước mặt, ánh đao chưa tắt, một trận mưa máu tuôn rơi...

Năm gã đại hán gần như cùng ngã vọt xuống đất một lúc, hai tay cào cào trên đất cát loạn xạ, đến khi máu chảy khô cạn, mới nằm thẳng cẳng hết nhúc nhích!

Tá Tài vung cặp Khô Cốt trảo, phần nộ phát cuồng lên như một con báo dữ, rống lên một tiếng nói :

- Nghe nói ngươi là một tay đồ phụ giết người không chớp mắt, hôm nay mới được thấy quả nhiên danh bất hư truyền, tuy nhiên ngươi chớ đắc ý quá sớm. Họ Triển kia, ta không bao giờ chịu thua người đâu!

Triển Nhược Trần nhướn cặp lông mày lên, cất giọng :

- Ta rất rõ giết gà dọa khỉ, tám người kia bị ta giết rồi, còn người sẽ giống tên Ngũ Tài vậy, tuy nhiên...

Chàng muốn cười, vì cái tên sao thật kỳ quái, Ngũ Tài, Tá Tài, người quái dị có tên quái dị, thật trùng hợp!

Chàng ngừng lại trong giây lát, đoạn nói tiếp :

- Tuy nhiên ta hoàn toàn không muốn giết người. Tính Tá kia, ta yêu cầu người hợp tác cùng ta!

Tá Tài cơ nhục trên mặt giật giật, nói :

- Người chó làm giặc mộng hoàn lương, chúng ta chẳng có gì để hợp tác.

Tính Triển kia, Kim Gia lâu sắp sụp đổ vào một ngày gần đây, và người cũng sắp chết ở vùng cát cằn này rồi, người không biết gì cả sao?

Triển Nhược Trần rất sợ bọn Cô Lâu bang bao vây xung quanh Trường Xuân sơn phát động tấn công Kim Gia lâu, chàng không lo cho sự an nguy Kim Gia lâu mà không cho song Phương một ngày nổ ra cuộc tàn sát thì sự an nguy của nghĩa mẫu sẽ có vấn đề.

Đây là một đại sự khiến người ta lo hoảng, nếu không tìm được tung tích của nghĩa mẫu, Kim Gia lâu sẽ dẫn đến bại vong!

Triển Nhược Trần nghiêng răng nói :

- Tá hộ pháp, ta thật không muốn giết người, nhanh đem ta đi gặp Đường gia các người, có điều kiện gì ta sẽ liệu tính giữa song phương!

Tá Tài cười lớn :

- Đường gia bọn ta há tùy tiện gặp người sao? Người thật vọng tưởng!

Triển Nhược Trần trong lòng nôn nóng, nhưng bên ngoài vẫn bình thản lạnh nhạt buông giọng :

- Tá bằng hữu, người thực phải bức bách ta dùng sức mạnh? Lúc đó sẽ không tốt cho người đâu!

Cặp Khô Cốt trao trong tay vung cuồng lên, Tá Tài xông xả vào Triển Nhược Trần...

Triển Nhược Trần làm như thật sự không muốn bạt đao, thân hình lắc nhẹ bay vọt lên cao, lộn hai vòng trên không trung, người đã đáp xuống bên mấy con ngựa, quay đầu lại nói :

- Tá hộ pháp, chó bức bách ta ra tay, mong người có thể đem ta đi gặp Đường gia các người, người...

Trên ngựa, thiếu nữ ở cạnh bên đã kêu lên :

- Tráng sĩ, giết chết hắn ta đi, tôi có biện pháp đưa tráng sĩ đi...

Lời nói chưa dứt, ngọn roi da trên tay Tá Tài đã nhắm vào mặt vị thiếu nữ quật vào...

Ngay lúc đó, Triển Nhược Trần hai chân búng mạnh, người vọt lên năm xích, dùng hai ngón tay ở tay trái kẹp lấy ngọn roi, khi đáp xuống đất thì ngọn roi đã nằm trong tay.

Thật tuyệt diệu! Dưới ánh trăng mờ nhạt, chàng lại bắt lấy ngọn roi một cách chuẩn xác như vậy khiến Tá Tài cũng kinh hãi biến sắc!

Triển Nhược Trần ném ngọn roi xuống đất, nói với thiếu nữ :

- Cô nương, lời của cô có thật không?

Chàng hơi ngừng lời, đoạn nói tiếp :

- Ta không hy vọng gì lắm, vì các người hận hắn nên lợi dụng ta giết hắn mà thôi!

Vị thiếu nữ khác lên tiếng :

- Lời của đại tỷ nói không sai, tỷ muội tôi tuy không biết chỗ quỷ thần bí đó, nhưng chúng tôi có người biết...

Cô ta chưa nói dứt câu, Tá Tài đã phát cuồng lên :

- Bọn người nếu dám nói lên một tiếng nữa thì cả gia tộc các người cũng đừng mong một người sống sót!

Triển Nhược Trần hừ lên một tiếng, nói :

- Chớ làm cuồng trước mặt ta... Tá hộ pháp, người hầu như đã Mất đi chỗ dựa của mạng sống, xem ra chỉ còn ta đối với người mà thôi!

Tá Tài nghiêng răng trèo treo :

- Đó cũng là điều ta muốn nói, người tiếp chiêu đi!

Lần này Triển Nhược Trần không còn do dự nữa, Sương Nguyệt đao dựng lên muôn vàn ánh đao tua tủa bạt về phía đối phương...

Tá Tài lao người tới, cặp Khô Cốt trảo đánh trên quét dưới, nhưng còn chưa đủ cự ly, bỗng thấy một rừng đao di động về phía gã. Không kịp suy nghĩ, Tá Tài vội lách người tránh, nhưng gã ta phản ứng tuy nhanh, trên người cũng lãnh bảy đường đao...

Trong lúc hoa máu tuôn đầy, Triển Nhược Trần như đang lưỡng lự dự tính điều gì...

Trong lúc lưỡng lự, đột nhiên thấy Nhị Diêm Vương Tá Tài mang người máu lao vút về phía Tây bắc...

Triển Nhược Trần định lao đuổi theo, Tá Tài đã cách xa ngoài hai trượng.

Với loại khinh công Tẩu Sa Phi Ứng đó, Triển Nhược Trần biết đuổi không kịp nữa, đứng lặng người nhìn theo bóng Tá Tài khuất lần ở đồi cát xa xa, rồi mất hẳn trong màn đêm!

Trên ngựa, một thiếu nữ cất giọng gọi :

- Tráng sĩ!

Triển Nhược Trần quay lại nhìn hai thiếu nữ, một thiếu nữ nói giọng cảm kích :

- Đa tạ tráng sĩ!

Triển Nhược Trần giờ mới để mắt nhìn kỹ hai thiếu nữ, gật đầu nói :

- Không sai, chính là đã gặp ở Long Tuyền trấn!

Thiếu nữ kia tựa quẹo người, mở lời :

- Làm phiền tráng sĩ mở trói giúp bọn tôi đi!

Triển Nhược Trần cười tiếp lời :

- Xin lỗi, ta quên!

Chàng nhảy người lên, Sương Nguyệt đao hoa lên mấy vòng, nghe hai thiếu nữ “ai da” một tiếng, cùng ngã người xuống ngựa.

Triển Nhược Trần đỡ hai thiếu nữ đứng xuống, hai thiếu nữ cố nén cơn đau, song song quỳ xuống trước mặt Triển Nhược Trần...

Triển Nhược Trần vội đưa hai tay đỡ dậy, nói :

- Nhị vị cô nương chớ làm vậy, nếu lời nói của nhị vị trung thực thì Triển mạo ngược lại phải quỳ xuống cảm ơn mới phải!

Hai thiếu nữ nghe vậy chậm rãi ngồi xuống nhẹ giọng :

- Triển tráng sĩ, tráng sĩ cũng tạm thời ngồi xuống đây đi!

Nhìn hai thiếu nữ, đưa tay chỉ những thi thể trên đất, Triển Nhược Trần nói :

- Theo tại hạ nghĩ, tại hạ phải đưa nhị vị cô nương trở về gia tộc thôi!

Một thiếu nữ đứng dậy chỉ về phía Tây tiếp lời :

- Gia tộc bọn tôi ở bờ Khắc Lỗ Luân Hà, đi ngựa chỉ cần thời gian hai ngày!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ: thời gian đến hai ngày, nhưng không đi sẽ không biết Tổng đàn Cô Lâu bang ở đâu.

Vì vậy, chàng nghiêng răng trầm giọng :

- Nhị vị cô nương, chúng ta đem lương thực và nước tập trung vào một con ngựa, lên đường ngay trong đêm, thế nào?

Hai thiếu nữ nhìn nhau rồi gật đầu.

Triển Nhược Trần liền lấy hết thức ăn và nước uống ở chín con ngựa, treo vào lưng một con, mỗi người chọn một con phi về phía Tây ngay trong đêm.

Triển Nhược Trần bắn khoăn suy nghĩ :

“Lỡ hai vị cô nương này lừa mình, thì lúc đó...”.

Chàng không khỏi quay lại nhìn hai thiếu nữ.

62. Chương 62: Cửu Hoàn Đại Khảm Dao Nhất Cử Nhân Đầu Đoạn

Ngựa phi trong đêm trắng, trong sa mạc nếu không thành thạo đường tắt thì rất dễ bị lạc đường. Nếu đi Khắc Lỗ Luân Hà, nghe thiếu nữ nói đi nhanh chỉ một ngày rưỡi sẽ đến!

Triển Nhược Trần cho ngựa đi theo sau hai thiếu nữ, nghe một thiếu nữ phía trước quay đầu lại hỏi :

- Vừa rồi nghe gã tính Tá nói, Triển tráng sĩ từ Kim Gia lâu Liêu Bắc đến chẳng?

Triển Nhược Trần liền trả lời :

- Không sai, Thiếu chủ Kim Gia lâu chính là tại hạ!

Thiếu nữ kia tự giới thiệu :

- Tiện nữ là Hoàn Nhan Tình, cô kia là Hoàn Nhan Bình, muội muội của tiện nữ!

Triển Nhược Trần thúc ngựa lên hỏi :

- Hôm qua ở Long Tuyền trấn thấy hai người nói nói cười cười, sao hôm nay lại trở thành tù nhân, vậy là sao?

Hoàn Nhan Bình không đợi tỷ tỷ trả lời, liền than một tiếng mở lời :

- Hôm qua bọn tôi cho rằng thoát được ma chướng rồi, không ngờ giữa đường lại gặp một toán người khác của Cô Lâu bang, ôi, thật không ngờ họ phân hai mũi truy đuổi bọn tôi!

Triển Nhược Trần hỏi tiếp :

- Nhị vị cô nương là người gia tộc nào trong Đại Mạc?

Hoàn Nhan Tình nghiêng mắt cười dịu dàng, trả lời :

- Người của Tế Hân tộc, Triển tráng sĩ, tráng sĩ là thượng khách của toàn tộc bọn tôi, của gia đình tôi, bọn tôi vô cùng cảm kích!

Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời :

- Đáng tiếc tại hạ không thể ở lại vài ngày cùng gia tộc các vị, đến được Khắc Lỗ Luân Hà là tại hạ lập tức quay về ngay!

Chàng nhìn hai thiếu nữ, nói tiếp :

- Tại hạ mong các cô nói cho tại hạ biết Tổng đàn của Cô Lâu bang ở chỗ nào, các người dù sao cũng đáp ứng tại hạ rồi!

Hoàn Nhan Bình liền nói :

- Triển tráng sĩ yên tâm, chỉ cần gặp phụ thân tiện nữ, tráng sĩ sẽ biết ngay cứ điểm chính của Tổng đàn Cô Lâu bang!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Lời của cô nương có ý gì? Lẽ nào Cô Lâu bang còn có mấy căn cứ địa không thực nữa sao?

Hoàn Nhan Tình gật đầu đáp :

- Đích thực là như vậy, trong ba ngàn dặm Đại Mạc, có nhiều nơi thấy có nhiều người của Cô Lâu bang xuất hiện, mà căn cứ địa chính của họ lại rất ít người biết đến!

Triển Nhược Trần nhú mày, đoạn nói :

- Phụ thân cô nương sao biết?

Hoàn Nhan Bình trả lời ngay :

- Phụ thân tiện nữ là tộc trưởng Tế Hãn Tộc, trong Đại Mạc chỉ có tộc trưởng của các tộc từng bị họ uy hiếp bức bách đến chỗ thần bí đó!

Triển Nhược Trần nghe vậy thăm thẳm trong lòng, bèn nói :

- Chúng ta đi nhanh, gặp được gia phụ tại hạ cũng yên tâm rồi!

Vượt qua chặng đường hơn năm mươi dặm, Hoàn Nhan Bình đã kêu lên :

- Tỷ tỷ, tôi thật sự lụy người rồi, nghỉ một lát đi!

Triển Nhược Trần nhìn Hoàn Nhan Tình hỏi :

- Hai người mệt rồi sao?

Hoàn Nhan Tình cho ngựa dừng lại nói :

- Triển tráng sĩ không rõ lối sinh hoạt trong Đại Mạc, ở trong sa mạc ban ngày nóng không thể nằm ngủ được, bọn tôi nếu lúc này không dừng chân nghỉ, e rằng phải đến tối mai mới nghỉ được!

Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời :

- Tại hạ cũng thấm mệt rồi, dù người sắt cũng phải rã rồi!

Ba người cùng buộc bốn con ngựa lại với nhau, Triển Nhược Trần lấy từ trên ngựa xuống một tấm nỉ dày cho tỷ muội Hoàn Nhan và tự mình cũng lấy xuống một tấm lót nằm bên cạnh.

Ánh trăng di động giữa bầu trời, di động trong những áng mây trắng trôi lững lờ, và cũng di động trong lòng mỗi người, mang theo sự thâu đáo và bi thương!

Triển Nhược Trần gổi hai tay lên đầu, đôi mắt sâu thẳm của chàng rực lên như hai làn điện, đôi môi mỏng ngậm chặt, trong đầu hiện lên hình bóng một người... Kim Thân Vô Ngân!

Nghĩa mẫu đã bị bắt đi nhiều ngày, bà ta bây giờ không biết ở phương nào? Bà ta có bị địch nhân hành hạ thân xác không?

Với tính cách của bà ta, sợ rằng rất khó khuất phục trước địch nhân, như vậy bà ta sắp hứng chịu độc hình khiến người ta khó thể tưởng tượng nổi!

Triển Nhược Trần lần đầu tiên tĩnh tâm suy nghĩ, những dòng suy nghĩ khiến người ta không biết làm thế nào, nếu nghĩa mẫu lỡ ra gặp điều không may, thì chàng phải biết làm thế nào bây giờ? Lẽ nào giết sạch cả mấy ngàn bang chúng Cô Lâu bang? Lẽ nào...

Mùi thơm thoang thoảng xông vào mũi, Triển Nhược Trần đang suy nghĩ, nghiêng đầu qua, thấy Hoàn Nhan Tình đẹp lộng lẫy và duyên dáng, một cái đẹp không giống như những thiếu nữ khí chất ở Quan Nội, đúng là cái đẹp của cô ta dung hợp giữa cái đẹp của Thi Gia Gia và Từ Tiểu Hà. Khuôn mặt thanh tú với làn da trắng ửng hồng, đôi mày nguyệt, ánh mắt long lanh như nước mùa thu, đôi môi xinh xắn như cánh anh đào!

Hoàn Nhan Tình điềm đạm nói :

- Triển tráng sĩ, tráng sĩ trên đường đi hoàn toàn không hỏi bọn Cô Lâu bang vì sao bắt tỷ muội tôi, lẽ nào tráng sĩ không muốn biết sao?

Triển Nhược Trần mỉm cười hỏi :

- Cô nương, nàng sao không ngủ?

Hoàn Nhan Tình nhỏ giọng :

- Muội muội tôi ngủ rồi!

Triển Nhược Trần không nhìn nàng, lại hỏi :

- Cô nương không mệt sao?

Hoàn Nhan Tình cúi thấp đầu, mái tóc mượt mà buông xõa, nói :

- Tôi xúc động!

Triển Nhược Trần nghiêng người nhẹ giọng :

- Khích động sẽ khiến cho con người ta căng thẳng khó ngủ được, cô nương, nàng nên kiềm chế xúc động, nằm nghỉ cho khỏe người!

Hoàn Nhan Tình đôi mắt mở to nhìn trên khuôn mặt hao gầy của chàng, dịu giọng :

- Tôi muốn lúc này nói với tráng sĩ, họ vì sao phải bắt tỷ muội tôi.

Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời :

- Nếu câu chuyện không dài, nếu không làm mất giấc ngủ của cô, tại hạ quả muốn nghe sự tình không vui vẻ của các người.

Hoàn Nhan Tình nhẹ nhàng nằm xuống một cách tự nhiên, cơ thể nõn nà của cô ta áp sát người chàng, không động dậy gì, nhưng giữa hai người đã nghe nhịp đập của trái tim đối phương, một loại tiếng “sét” mờ mờ ảo ảo!

Hoàn Nhan Tình nghiêng đầu, đôi môi mấp máy, nói giọng dịu ngọt :

- Hôm trước ở Long Tuyền trấn, tráng sĩ có thấy lão nhân...

Triển Nhược Trần đáp lại nhẹ nhàng :

- Vị lão nhân xách nước đó, lão ta chết rồi, nhưng từ nhân thần của lão, tại hạ biết lão ta cũng biết võ công!

Hoàn Nhan Tình than nhẹ :

- Không sai, lão ta biết võ công, lão ta là võ sĩ của phụ thân tôi nhiều năm nay, cũng là Tổng quản của nhà tôi, chỉ đáng tiếc...

Triển Nhược Trần đôi mắt nhìn thẳng lên mặt trăng trên trời, buông giọng trầm trầm :

- Một lão nhân lòng trung trong sáng!

Hoàn Nhan Tình tiếp lời :

- Vâng, lòng trung trong sáng, nếu lão ta không chết, tin rằng nhất định sẽ đưa chúng ta đến Tổng đàn Cô Lô bang!

Triển Nhược Trần chống thẳng người dậy, nói :

- Thật sao?

Bèn than một tiếng, nói tiếp :

- Ta sao không biết nhỉ? Như vậy một lần gặp cơ hội tốt lại để mất!

Hoàn Nhan Tình đặt tay lên vai chàng nói :

- Triển... Triển...

Giọng cô ta tắc nghẽn, ngập ngừng một lát mới nói ra lời :

- Tôi có thể gọi tráng sĩ là Triển đại ca có được không?

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Đương nhiên, nói về niên kỷ, tại hạ cũng không lớn hơn cô nương nhiều.

Hoàn Nhan Tình rạng rỡ nụ cười :

- Triển đại ca, huynh thật tốt! Lần đầu tiên gặp huynh ở Long Tuyền trấn, muội đã biết huynh là một bậc quân tử nghĩa hiệp tính tình cương cường, muội vốn muốn bảo huynh và bọn tôi cùng đi, nhưng... Nhưng đã có người hẹn huynh rồi!

Triển Nhược Trần gượng cười, nói :

- Đó là một trường bạt sát mà ta là một tay sát thủ, làm việc đó đương nhiên cũng hoàn thành trách nhiệm và bổn phận!

Hoàn Nhan Tình ngạc nhiên, tiếp lời :

- Nhưng một người sát thủ cũng không mãi mãi là người thắng lợi, Triển đại ca, địch nhân của muội quá đáng sợ, muội sợ rằng...

Triển Nhược Trần nói giọng cương nghị :

- Hoàn Nhan cô nương, chớ quá lo lắng cho kẻ đã làm một tay sát thủ, chỉ có xông lên phía trước, tuyệt đối không lùi bước, cho đến khi cắt đầu đi không nổi, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng!

- Nếu muội có sức lực, muội cũng cùng huynh đi tìm ma vương hút tủy xương người đó!

Triển Nhược Trần đổi sắc mặt, nói :

- Cô nương nói có phải là Bang chủ Cô Lâu bang Hấp Quỷ Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh không?

Hoàn Nhan Tình gật đầu đáp lại :

- Chính là tên ác ma đó!

Cô ta than một tiếng, nói tiếp :

- Cách đây một tháng, tỷ muội tôi cưỡi ngựa du mục trên thảo nguyên, nhà tôi có hơn ba ngàn con dê, hôm đó về ba trăm dặm phía đông Khắc Lỗ Luân Hà, lại gặp người của Cô Lâu bang đi qua. Sau khi thấy tỷ muội tôi, họ muốn bắt tỷ muội tôi đưa về Tổng đàn Cô Lâu bang, họ...

Triển Nhược Trần hỏi :

- Họ muốn làm gì?

Hoàn Nhan Tình giọng đượm buồn :

- Muốn đem tỷ muội tôi hiến cho Bang chủ Cô Lâu bang, Triển đại ca, huynh có lẽ không nghe, nơi bí mật của Đoạn Nhĩ Sinh cư trú mỗi tháng đều có mỹ nữ chết ở đó, nữ nhân bị đưa đến đó sẽ không còn sống sót!

Triển Nhược Trần kinh nộ giao tranh, cất giọng :

- Thật có chuyện đó sao?

- Tuyệt đối không hư giả, bởi vậy phụ thân muội bèn phái người đưa hai tỷ muội về Quan Nội, nhưng không ngờ họ ngầm theo dõi từ trước, bọn tôi mới đi được ba ngày, đã bị họ đuổi theo kịp!

Triển Nhược Trần nói giọng lo lắng :

- Nếu ta đưa nhị vị cô nương về nhà, Cô Lâu bang lại tìm đến tiếp, phải nghĩ ra đối sách thích đáng mới được!

Hoàn Nhan Tình oán hận nói :

- Cô Lâu bang hoành hành làm hại Đại Mạc mười năm nay, biết bao nhiêu người hận họ thấu xương, thật mong Triển đại ca giết được tên tính Đoạn đó...

Cô ta ngẩng đầu lên than một tiếng, đoạn nói :

- Nhưng Triển đại ca chỉ có một người, khiến người ta phải lo lắng cho huynh!

Hoàn Nhan Tình thuận người áp khuôn mặt non nớt vào ngực Triển Nhược Trần, từ từ nhắm mắt lại, một làn hương của thiếu nữ xông vào mũi chàng!

Triển Nhược Trần đưa tay vuốt nhẹ mái tóc óng mượt của Hoàn Nhan Tình, nhẹ giọng :

- Từng nghe Đoạn Nhĩ Sinh hút tủy người, không ngờ hẳn ta lại là một con ma háo sắc, loại người đó trời đất không dung tha!

Hoàn Nhan Tình không mở lời, cô ta dường như đã ngủ rồi, đã ngủ trong lòng Triển Nhược Trần tự nhiên và ôn nhu đến thế!

Vì thế, Triển Nhược Trần không nỡ làm cô ta tỉnh lại, cũng từ từ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ nồng say!

Triển Nhược Trần trên người cũng có vết thương, tuy không nặng nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi... Trong lòng chàng vương nặng, chàng nghĩ rất nhiều, và mộng cũng nhiều!

Chàng đang nằm mơ đến trường bạt sát của Kim Gia lâu, lửa bốc lên tứ phía, trong bóng người thấp thoáng, bỗng nghe tiếng Thi Gia Gia kêu cuồng lên!

Triển Nhược Trần giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra mới biết người cất tiếng kêu không phải là Thi Gia Gia mà là Hoàn Nhan Bình ở gần bên!

Lúc này Hoàn Nhan Tình cũng tỉnh giấc, cô ta vùng dậy nhìn, Triển Nhược Trần đã đến bên cạnh Hoàn Nhan Bình nói :

- Cô nương!

Triển Nhược Trần mới gọi một tiếng, trong ánh nắng ban mai mờ nhạt, chàng cũng kinh hãi kêu lên, vọt người lên, hai tay dang ra, thì triển chiêu Bình Sa Lạc Nhạn, lướt qua người Hoàn Nhan Bình đang ngồi trên tấm nỉ.

Phía bên kia Hoàn Nhan Tình cũng thót giọng kêu lên :

- Rắn độc quá nhiều!

Triển Nhược Trần ôm thốc Hoàn Nhan Bình nhảy ra ngoài ba trượng nhẹ nhàng đặt cô ta xuống hỏi :

- Rắn độc chưa làm thọ thương cô nương chứ?

Hoàn Nhan Bình kinh hãi tái mặt, nói :

- Tôi nghe có tiếng cát sột soạt, lại tưởng rằng tỷ tỷ thức dậy, mở mắt ra xem, thì ra là một bầy rắn độc đang bò tới!

Triển Nhược Trần thấy cả trăm con rắn đang bò trên tấm nỉ, liền bọc một nắm cát, hét một tiếng, tay vung mạnh “rào” một tiếng, từng hạt cát đều thành ám khí, cả trăm con rắn đều chết tại chỗ, chàng nói :

- Thật đáng sợ, nếu chúng bỏ vào ban đêm, thì hậu quả sẽ không lường được!

Lúc này Hoàn Nhan Tình đã đến bên cạnh muội muội, nói giọng ngạc nhiên :

- Rắn độc trong sa mạc rất nhiều, tuy nhiên loại rắn độc này vốn xuất hiện ban đêm, lúc này trời đã sáng rồi, sao lại bò ra nhỉ? Kỳ quái thật!

Triển Nhược Trần thu nhặt những thứ trên đất, đem thực phẩm khô đưa cho ba người cùng ăn.

Lúc này, phương Đông đã hửng sáng, không khí ấm dần, Triển Nhược Trần hỏi :

- Nếu thúc ngực đi nhanh, chúng ta hôm nay có đến được không?

Hoàn Nhan Tình nhìn quanh một lượt, chỉ tay về phía Tây, nói :

- Hành tẩu trong sa mạc, đi ngựa không nhanh bằng lạc đà, có một số vùng còn có phù sa, lạc đà có thể biết mà ngựa không biết, bởi vậy chúng ta phải đi cẩn thận, còn lực nào đến được, muối nghỉ hôm nay sẽ biết thôi!

Triển Nhược Trần muốn sớm tìm ra Tổng đàn Cô Lô bang, trong lòng rất nôn nóng, nhưng đành phải nén chịu!

Chàng chợt nghĩ đến khi mình rời khỏi Kim Gia lâu, có nói với Phan Đắc Thọ và Thi Gia Gia là một mình thâm nhập Đại Mạc, nhanh thì mười ngày, chậm nhất là nửa tháng sẽ trở về. Hiện nay đã năm ngày rồi, nếu mình không kịp tìm ra Tổng đàn Cô Lô bang, thì khi về biết nói năng thế nào đây?

Nghĩ vậy. Chàng sửa lại hành trang rồi thúc ngựa tiến về phía trước...

Tỷ muội Hoàn Nhan Tình phi ngựa theo sau, trong sa mạc cuốn lên một đám bụi trần...

Cát bụi cuốn bay xa, giống như một con rồng vàng lượn lờ trên sa mạc, rất lâu vẫn chưa tan...

Cùng trong lúc này, từ phía tây cũng cuộn lên một đám bụi trần mờ mịt, Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn, thấy có một toán ngựa đang phi nhanh trên triền cát, dưới ánh nắng ban mai chiếu tỏa, trông giống như đang cỡi gió tuôn mây!

Hoàn Nhan Tình kinh ngạc kêu lên :

- Triển đại ca, hình như họ hướng về phía chúng ta!

Hoàn Nhan Bình sợ hãi nói :

- Có phải người của Cô Lô bang đuổi theo không? Đại tỷ, chúng ta biết làm sao bây giờ?

Triển Nhược Trần chưa mở lời, chỉ ngược ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Trong sa mạc đã vọng lại tiếng vó ngựa như sấm dội, Hoàn Nhan Tình hoảng hốt kêu lên :

- Triển đại ca, quả nhiên họ truy đuổi ta, làm thế nào bây giờ?

Triển Nhược Trần bình tĩnh nói :

- Là địch hay bạn còn khó đoán được, tuy nhiên tình thế trước mắt đã rất rõ, nếu là địch nhân thì ta phải ra tay mới được!

Hoàn Nhan Bình sợ đến phát khóc, thốt lên :

- Đại tỷ, muội rất sợ gặp người của Cô Lô bang!

Hoàn Nhan Tình quay lại an ủi :

- Chớ sợ hãi, đã có Triển đại ca ở đây, địch nổi cả thiên quân vạn mã, chúng ta không được làm ảnh hưởng đến đầu chí của Triển đại ca.

Triển Nhược Trần vẫn không nói gì, chỉ quay lại cười, rồi cho ngựa vượt lên một đồi cát.

Lúc này, thấy trên lưng đàn ngựa từ xa, tiến lại là những đại hán áo đen quần vàng, lưng đeo đại đao sáng loáng, trông hùng hổ hung dữ.

Triển Nhược Trần chỉ tay về triền đồi cát, nói với Hoàn Nhan Tình :

- Chúng ta ở đây đợi xem!

Hoàn Nhan Tình nhìn quanh, thấy đồi cát này tương đối cao, rộng độ hai mươi trượng, bốn con tuần mã đang đứng dàn hàng ngang một bên để nhường đường cho toán ngựa khi đi qua.

Không ngờ Triển Nhược Trần vừa tụ tập ngựa lại một chỗ, toán đại hán cỡi ngựa kia đã lên đến trên đồi cát.

Những người này đi dọc theo triền cát, Triển Nhược Trần thăm đến, có đúng mười một người!

Đến trước mặt bọn Triển Nhược Trần, toán đại hán chợt cho ngựa đứng lại thành hàng ngang song phương cách nhau không quá ba mươi trượng. Có một lão già độ năm mươi tuổi, mặt đầy râu, miệng rộng, lưng đeo đại đao, chăm chăm nhìn Triển Nhược Trần, cất giọng :

- Người rất giống người mà họ đã nói!

Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi :

- Họ nào? Ý các hạ muốn chỉ...

Lão già vểnh chòm râu, mắt sư tử quắc lên, nói :

- Đồ Toàn, Bì Nhục Đao Tử Đồ Toàn nói!

Không sai, Bì Nhục Đao Tử Đồ Toàn đã liên thủ với cha con Hoàng Vị, ngoài ra còn có Tam đương gia Đẩu Hải Long Toàn Nhĩ Minh của Tam Long hội.

Bốn người đợi Triển Nhược Trần ở đồi đất vàng ở phía bắc Long Tuyền trấn, bấy giờ Toàn Nhĩ Minh là chồng chưa cưới của Hoàng Huyền. Kết quả trường bạt sát là Toàn Nhĩ Minh bị Triển Nhược Trần giết chết. Chuyện này cũng chỉ mới ba ngày, hôm nay toán người này đã đuổi theo.

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lùng, nói :

- Đồ Toàn ta đã gặp, lão nói gì về ta?

Lão già hừ một tiếng, cất giọng :

- Tân Thiếu chủ Kim Gia lâu, nghĩa tử của Kim quả phụ, người chính là Đồ Thủ Triển Nhược Trần chứ gì?

Triển Nhược Trần quan sát người đối phương, thấy người này mắt sư tử, má to miệng rộng, tay chân thô ráp, không những mặt đầy râu mà trên mu bàn tay cũng mọc đầy lông, chàng chợt nghĩ lại một người vốn từng được nghe nói...

Đôi mày lập tức nhíu lại, Triển Nhược Trần nói :

- Các hạ tìm Triển mỗ là tìm đúng người rồi, xin hỏi các hạ có phải chính là Tam Long hội Đại đương gia... Phi Thiên Long Thường Anh, Thường lão gia không?

Lão già gầm lên một tiếng như sấm, nói lớn :

- Tính Triển kia, người biết khá đấy. Không sai, lão phu chính là Phi Thiên Long Thường Anh!

Triển Nhược Trần chưa mở lời, Thường Anh đã buông giọng quát tháo :

- Mẹ nó! Tam Long hội ta và Kim Gia lâu vốn là hai bang lớn ở Liêu Bắc. Bà Kim quả phụ khốn nạn, lão nhị ta ngầm giúp đỡ Đôn Thận tạo phản, bà ta không những phế bỏ nhất thân võ công của lão nhị Thượng Quan Trác Tài bọn ta, lại còn bức bách Tam Long hội bọn ta phải rời khỏi Liêu Bắc. Như hôm nay người lấy thân phận Thiếu chủ Kim Gia lâu, thâm nhập Đại Mạc mới ba hôm, đã giết chết lão tam Toàn Nhĩ Minh và Tổng chấp sự Hình Hán Xung. Người cũng quá ngông cuồng!

Triển Nhược Trần lạnh nhạt tiếp lời :

- Không sai, Triển mỗ đã giết chết Toàn, Hình hai người của quý Hội, nhưng tại hạ cũng bị bức bách, bắt đắc dĩ mới làm như vậy!

Thường Anh rống lên :

- Đồ rắm thối! Người sao không nói lòng dạ người lang độc?

Triển Nhược Trần lạnh lùng nói :

- Ta nếu không hung ác thì người chết là ta chứ không phải hai vị đó!

Thường Anh chỉ vào mặt Triển Nhược Trần, phẫn nộ lớn tiếng :

- Các người nghe đấy, tên tiểu tử này khẩu khí có cuồng ngạo không? Hãy giết chết hắn cho ta!

Triển Nhược Trần cười nhạt nói :

- Thường đương gia, lão có muốn biết chân tướng sự tình không?

Thường Anh gầm lên như sư tử, chỉ tay quát :

- Nói nhanh đi!

Triển Nhược Trần từ từ di động thân hình, ném dây cương ngựa, bước ra chính giữa đương trường...

Kỳ thật, chàng muốn địch nhân tập trung chú ý vào chàng, để cho tỷ muội Hoàn Nhan Tình có cơ hội trốn thoát, nên biết rằng trận đấu giữa song phương, khó có ai nắm chắc được phần thắng.

Triển Nhược Trần chậm rãi ngửa mặt lên, hai tay thả vẫn bình thản nói :

- Ở đời đất vàng gặp cha con Hoàng Vị, nghe Toàn tam đương gia nói, lão ta đã là vị hiền tế sắp cưới của Hoàng Huyền...

Chưa hết lời, Thường Anh đã giận dữ quát :

- Chuyện đó đâu liên quan gì đến ngươi?

Triển Nhược Trần vẫn điềm tĩnh tiếp lời :

- Đây vốn là chuyện không liên quan đến tại hạ, tuy nhiên Hoàng Huyền đã có hôn ước với Lữ Thục Ba, và Hoàng Huyền sau đó như đã trở thành người vợ của Hình Độc Ảnh, bấy giờ Toàn tam đương gia không nên mất mặt trước người vợ chưa cưới sau khi lão ta bại sát thất bại. Thường đương gia, lão ta dũng khí khá đầy, nhưng vận khí rất tồi, vì người lão ta gặp chính là Triển Nhược Trần, bởi vậy lão ra không thành công, đương nhiên người có vận khí tồi thì chỉ có chết mà thôi!

Thường Anh giậm mạnh chân, nói giọng tức giận :

- Ta đã từng nói với lão tam, chớ nên dính vào loại nữ nhân như Hoàng Huyền, lão ta lại không nghe, lão ta đâu hiểu loại người giống như Hoàng Huyền được, đôi mắt trắng nhiều đen ít, là tướng hung hãn liều mạng, mũi thanh môi mỏng là hạng sát phu, và cả khuôn mặt đào hoa ửng đỏ đó, cô ta không phải là nữ yêu tinh từ trong động chui ra đó sao?

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Triển mỗ có lời này có lẽ Thường đương gia không cao hứng, chính Hoàng Huyền đã lợi dụng Toàn tam đương gia, cô ta đã đến lúc bụng đói quơ quàng, chứ Toàn tam đương gia tướng mạo như heo vậy Hoàng Huyền yêu sao được lão ta?

Phi Thiên Long Thường Anh nổi cơn thịnh nộ :

- Ngươi biết gì? Lão tam tướng mạo phúc hậu, là nhân vật lướt gió cười mây!

Triển Nhược Trần cười nhạt nói :

- Tại hạ không phải xem tướng, xin lỗi!

Thường Anh quát hỏi :

- Tính Triển kia, ngươi nói đi, vì sao ngươi lại giết chết tổng chấp sự Hình Hán Xung của ta?

Gật gật đầu, Triển Nhược Trần cất giọng :

- Ta rất rõ sẽ không tránh được trường bại sát, nhưng trước khi song phương bại đấu, mọi người nên nói hết ra những điều ẩn chứa trong lòng.

Chàng bước lên một bước, nói tiếp :

- Lại nói về chuyện của Hoàng Huyền, cô ta vì một lòng báo thù, kể cả phụ thân bị trọng thương cũng không đoái hoài đến. Không biết Hoàng Huyền thuyết phục cách nào với Hình tổng chấp sự của quý hội, hai người giả dạng thành một cặp phu thê, ngồi ở dưới gốc cây ngô đồng bán nước. Đợi khi Triển mỗ đi qua, họ bô

độc được vào trong nước để đầu độc Triển mỗ, không ngờ bát nước đã bị con ngựa của tại hạ uống, đương nhiên con ngựa chết ngay tại chỗ. Thường đương gia, sự tình chính là như vậy.

- Họ không rắc thủ sao người lại giết chết họ chứ?

- Lão nhầm rồi, bấy giờ tại hạ hầu như cầu khẩn họ, tại hạ thật lòng muốn tha họ đi, nhất là Hoàng Huyền, phụ thân đang bị trọng thương trông đợi cô ta về chăm sóc, thế nhưng hai người nhất định phải giết tại hạ mới chịu đi. Thường đương gia, thử hỏi tại hạ biết chọn con đường nào hơn?

Thường Anh ngậm miệng không nói, Triển Nhược Trần nói tiếp :

- Huống gì họ còn nói rõ sẽ dùng thủ đoạn độc môn để ám toán tại hạ...

Thường Anh cắt ngang lời :

- Người chết rồi không có đối chứng, chỉ nghe người nói một mặt, Thường lão gia thật khó tin được!

- Lời Triển mỗ là trung thực, không dối trá!

Thường Anh trầm giọng quát :

- Theo người nói như vậy là chính họ tìm lấy cái chết, bọn họ đáng chết ư? Tính Triển kia, phải nói người không nên tiến vào Đại Mạc!

Triển Nhược Trần liền tiếp lời :

- Thường đương gia có gì cứ nói!

Thường Anh cười hắc hắc mấy tiếng nói :

- Người muốn ta nói gì?

- Nói những điều âu lo chứa trong lòng lão!

Thường Anh lại cất giọng cười quái dị, trầm giọng :

- Nói về chuyện Kim quả phụ bị bắt ư?

Triển Nhược Trần đôi mắt rực lên hai tia hàn quang, toàn thân như run lên, hỏi :

- Thường đương gia đã biết rồi sao?

Thường Anh nói giọng ngay thẳng :

- Ta vốn không biết, nhưng tin tức mật báo từ Liêu Bắc chuyển về, hình như cần phải phái thêm người về Liêu Bắc, bởi vậy tin tức cũng bị lộ ra!

Triển Nhược Trần trầm nghĩ, nghĩa mẫu lễ nào chưa bị bắt đến Đại Mạc sao? Vậy bắt đi đâu?

Cho dù đối phương là địch, Triển Nhược Trần vẫn ôm quyền thi lễ, nói :

- Thường đương gia nếu biết tin tức gì thêm, xin cứ nói ra, Triển mỗ cảm kích vô cùng!

Thường Anh quát lớn :

- Tính Triển kia, chớ nằm mộng giữa ban ngày! Ta thật có biết đi nữa cũng không bao giờ thổ lộ ra trước mặt địch nhân. Người không nên quên rằng Tam Long hội ta vì sao phải đến tận Đại Mạc này, không phải chính là vì đem Kim Gia lâu nhỏ tận gốc rễ sao?

Thường Anh đột nhiên cất giọng cười cuồng vọng, nói tiếp :

- Cây đại thụ kinh thiên của Kim Gia lâu đã bị nhổ trừ tận gốc rồi, còn lại tên sát thủ này, khỏi phải lo gì nữa, ha ha...

Triển Nhược Trần lập tức nét mặt lạnh như sương, trầm giọng :

- Thường đương gia, cơ nghiệp Kim Gia lâu mấy mươi năm, tại Liêu Bắc đã thâm căn cố đế, bằng vào lũ diên cuồng gây sự các người, ngưi quý xà thần, liên kết với nhân vật tà phái Đại Mạc lại muốn lay động Kim Gia lâu, e rằng các người đang mộng đấy!

Thường Anh kêu lên một tiếng kỳ quái, nói :

- Kim quả phụ đã xong đời rồi, các người còn có hy vọng gì nữa?

Triển Nhược Trần rục ánh mắt đầy phần nộ nhìn địch nhân, cất giọng :

- Lâu chủ dù thật sự xong rồi, Kim Gia lâu vẫn còn có Triển Nhược Trần này, huống chi người của Kim Thân lương gia vẫn còn đông đủ, hơn nữa người của Kim Gia lâu tận trung tận nghĩa, Thường đương gia, các người nghĩ sai nước cờ rồi đấy!

Phi Thiên Long Thường Anh lườm giọng :

- Triển Nhược Trần, trước mắt người đối diện là người sắp lấy mạng người, người xem...

Thường Anh chỉ mười tay đại hán cao to lực lưỡng chưa xuống ngựa, nhấn giọng :

- Họ là mười đại võ sĩ của Tam Long hội được ta bồi dưỡng huấn luyện nhiều năm, võ nghệ tinh thâm, e rằng một người người cũng khó địch nổi...

Lão ta chợt chỉ về phía hai tỷ muội Hoàn Nhan Tình, gắt giọng hỏi :

- Hai người đó là gì của người?

Triển Nhược Trần liền trả lời :

- Họ và ta không có quan hệ gì, chỉ vô tình gặp nhau kết bạn đồng hành mà thôi!

Chàng thật sự sợ tỷ muội Hoàn Nhan liên lụy nên phải nói lạnh nhạt như vậy!

Thường Anh hai tay chống nạnh nói :

- Ô, điểm này người không nói láo, người tiến nhập Đại Mạc chỉ có một mình, không có người tùy hành!

Triển Nhược Trần mở lời :

- Thường đương gia nếu nghe lời khuyên của ta, xóa đi cảnh trường thị phi này, Tam Long hội vẫn được trở lại Liêu Bắc, mong Thường đương gia suy nghĩ kỹ!

Thường Anh nổi cơn thịnh nộ, quát :

- Dẹp ngay cái trò xảo quyệt đó đi, người nhìn tình thế trước mắt bất lợi đối với người, lại muốn dụ giọng để tìm kế thoát thân hả?

Lão vung tay hét lên như sấm :

- Vây lấy nó cho ta!

Mười tay đại hán như mười con báo đen, lao người xuống ngựa, bao vây Triển Nhược Trần ở giữa, Thường Anh lùi lại một bên cất giọng cười man rợ!

Triển Nhược Trần quét mắt nhìn mười tay đại hán, không sai, có ba người cao hơn chàng cả cái đầu, quả nhiên là đại hán Quan Đông!

Triển Nhược Trần hai tay buông thả xuống dưới, nét mặt vẫn trầm tĩnh, nói :

- Thường đương gia bày ra cục diện này, chính là bức bách tại hạ bạt đao, đây... thực không phải là điều ta muốn!

Ánh mắt đã hiện sát cơ, Thường Anh nói giọng hung hãn :

- Chết đến nơi vẫn còn ngông cuồng, ta phải cho người ném mùi Huyết Nhục Hoành Phi để biết được ý vị của nó như thế nào!

Bỗng nghe một người cất cao giọng :

- Đường gia, khỏi phải nhiều lời, ra tay đi!

Thường Anh bèn gầm lên như hổ dữ :

- Băm tên chó chết đó thành trăm mảnh cho ta!

Mười thanh đại đao bật ra cùng một lúc, hai ta đại hán ở hai bên Triển Nhược Trần vung đao xông lên, miệng quát :

- Ta giết chết tên chó đối này!

Sương Nguyệt đao ánh hiện màu xanh rất huyền diệu, đan thành tầng, Triển Nhược Trần lúc này người và đao hợp làm một, người theo đao, đao biến chuyển theo người, trông tựa như đao là một vật sống, ánh đao bạt đi nhanh như sao băng điện xẹt...

Trên không trung xuất hiện mưa máu, hai thanh đại đao rơi ngay xuống dưới chân Triển Nhược Trần, thì ra hai gã đại hán hung hãn đôi mắt lờ ra khỏi trông, ngã gục trên cát, máu tươi bị cát hút rất nhanh, nhưng một tên trong đó gan ruột trào ra trên mặt cát nhu động không ngừng...

Bay người thoát khỏi vòng vây của tám tên đại hán còn lại, Triển Nhược Trần xoay người lên trên, Sương Nguyệt đao vạch lên một màn ánh sáng xanh quét qua nhanh, chưa nghe tiếng đao, một gã đại hán đang lao tới đã ném đao ôm mặt gục đầu xuống cát, hai chân vùng vẫy tứ tung, cho đến khi cát hút hết máu trong người mới nằm trợn mắt thẳng chân!

Triển Nhược Trần hai hàm răng nghiến chặt, không nói không rằng, đột nhiên quay vụt người, phóng nhanh về phía ba gã đại hán đang lao tới cùng một lúc...

Ba thanh đại đao vung tới tấp, ba tay đại hán xông tới như con mãnh thú, ngọn đao trong tay xé gió rít lên từng cơn nghe thật ghê rợn...

Ngọn Sương Nguyệt đao bạt ra với chiêu thức càng kỳ dị hơn, Triển Nhược Trần không ngừng nghiến răng, ngọn đao cũng vung lên không ngừng, máu xối xuống như mưa, đối với mùi máu tanh đó chàng vốn đã quen lắm rồi, sau khi bạt đao chàng giống như biến thành một con người khác vậy, lạnh lùng và tàn bạo...

Thân hình chàng hầu như ẩn nấp trong ánh đao, hư hư thực thực, ba gã đại hán chỉ tấn công đến cự ly năm xích, không thể tiến thêm bước nào nữa.

Ba gã đại hán hò hét vung đao cuồng sát, biến chuyển đội hình thành hình cánh quạt, phối hợp chiêu thức xông lên quyết tử!

Sương Nguyệt đao co vào bật ra mười chín lần, mười chín vết đao xanh rờn hóa thành ba vòng đao sang loáng áp về phía đối phương...

Ba thanh đại đao chỉ xuất chiêu một lần, đã thấy trên trời máu tuôn thành dòng, Triển Nhược Trần tựa như muốn tránh qua trận mưa máu, người đã bay ra ngoài hai trượng, để lại sau lưng ba bong người đổ xuống giã giụa trong biển máu!

Nhưng khi chân chưa chạm xuống đất, bỗng nghe Hoàn Nhan Tình kêu lớn :

- Triển đại ca cẩn thận!

Nghe chưa dứt tiếng kêu, một bong người lướt ngang với thể nhanh thần tốc, từ không trung đã rít lên tiếng “vù vù vù”, Triển Nhược Trần tức tốc né người theo phản ứng bản năng, ngọn đao lướt sém qua đỉnh đầu chàng, chém phẳng đám tóc trên chóp đầu, bị gió cuốn bay rơi xuống đất...

Tuy bị chém bay tóc, nhưng Triển Nhược Trần vẫn như không hề hay biết, Sương Nguyệt đao hướng ngược lên trên xuất liên tiếp mấy đường đao liên hoàn, thể chiêu kỳ dị đến quỷ thần cũng phát kinh, một tiếng “hự” nhỏ phát lên, đã thấy máu tươi chảy dài trên cát...

Bóng hình vừa lướt qua đó không ai khác hơn chính là Thường Anh!

Hai chân lão ta có đến năm đường đao rạch ngang dọc chéo nhau, người vừa đáp xuống, lão ta đã quát hai gã đại hán đang chạy lại định đỡ lão :

- Khỏi lo cho ta, xông vào giết đi!

Hai gã đại hán không một chút chậm trễ, hai thanh đại đao phân hướng, đao trước người sau, nhắm lao về phía Triển Nhược Trần như hai mũi tên bay...

Triển Nhược Trần thân hình xoay nhanh, mái tóc xòa xuống che nửa mặt, nhưng thanh Sương Nguyệt đao trong tay đã xuất một chiêu hai thức, mũi đao cùng một lúc phóng thẳng vào trúng ngực hai gã đại hán, cả hai trợn mắt há mồm, thanh đao rơi khỏi tay, chỉ kịp kêu lên một tiếng đã hàm hận quy thiên!

Trong tích tắc, thanh Cửu Hoàn Đại Khảm đao trong tay Thường Anh vung lên một cách đột ngột, đao uốn lượn như thần long vẩy vùng chém bổ xuống, Triển Nhược Trần quay người bay ngang ra ngoài hai trượng, đao phong của Cửu Hoàn Đao đã bạt sát bên người!

Sương Nguyệt đao tiếp tục biến chiêu phản chiêu, trên không trung rực lên đầy ánh đao tựa như pháo hoa, thấy ánh sáng xanh nối tiếp từng tầng như lớp sóng, Thường Anh từ trong ánh đao bắn người bật ra ba trượng!

Triển Nhược Trần đôi vai thoát động, thở ra một hơi đứng thẳng người lại nói :

- Thường đương gia quả nhiên hảo đao pháp!

Thường Anh buông giọng :

- Người cũng không kém!

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Thường đương gia vì sao sau khi thọ thương mới thi triển tuyệt chiêu Cửu Liên Hoàn?

Phi Thiên Long Thường Anh chồm râu phát động nói :

- Triển Nhược Trần, người quả nhiên xứng với biệt danh Đồ Thủ, đao của người độc hiểm, chuẩn xác, phản ứng lại rất tốt. Người sau khi bạt sát tám võ sĩ của ta, vẫn còn có đủ sức để tránh qua sát chiêu Đồ Thiên trong Cửu Liên Hoàn của ta. Đúng là người đầu tiên lão phu đã gặp trong suốt ba mươi năm hành tẩu giang hồ. Bội phục, bội phục!

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Đao pháp của Thường đương gia thật sự đã đạt đến cảnh giới Lữ Hỏa Thuần Thanh, ngọn đao đó tuy chưa lấy đầu Triển mỗ nhưng cũng khiến cho Triển mỗ ngẫm thất kinh!

Thường Anh chẳng cần cúi đầu nhìn những vết thương nơi chân, bất chợt cất giọng cười hắc hắc nói :

- Triển Nhược Trần, ta chợt phát hiện người là một địch nhân khả ái!

Triển Nhược Trần bèn tiếp lời :

- Thường đương gia là người có tuệ trí, tuệ nhân, còn có thể nhìn ra điểm khả ái của địch nhân, địch nhân Triển mỗ lâu nay toàn chẳng khả ái, vì họ đều là loại chồn cáo muốn ăn thịt hút máu ta!

Thường Anh cầm ngang thanh Cửu Hoàn Đại Khảm đao đưa trước ngực, nhưng vẫn trầm giọng :

- Ta là một trong những địch nhân muốn lột da người, nhưng người lại có điểm khả ái của người!

Triển Nhược Trần nhìn không chớp mắt, hai tay thả xuôi xuống, Sương Nguyệt đao lộ ra ngoài tay áo một nửa, nói :

- Thật sao? Nếu ta thật sự có điểm khả ái, đại khái cũng chính là ta bạt đao nhanh hơn nhiều so với người bình thường!

- Không, theo Thường đại gia thấy đao pháp của người không nhanh nhiều lắm, chỉ ngang hàng với Thường đương gia mà thôi...

Lão cười lộ hàm răng vàng, nói tiếp :

- Ta sở dĩ gọi ngươi là khả ái, vì ngươi là người duy nhất trên đời tiếp được đao pháp Cửu Liên Hoàn của ta. Triển Nhược Trần, bây giờ chính là lúc ta dùng Cửu Liên Hoàn để lấy đầu ngươi, ta mong ngươi chớ khiến ta thất vọng!

Triển Nhược Trần nói giọng hàm ý mỉa mai :

- Thường đương gia, đao pháp lão không tồi, khí chất càng tốt, chưa ra tay đã đề tỉnh địch nhân trước, mà địch nhân lại là Triển Nhược Trần này, chỉ chừng đó thôi cũng đủ để người ta mến phục!

Thường Anh chợt dùng dùng nổi giận :

- Ngươi bỏ thói cao ngạo đó cho ta!

Triển Nhược Trần không phần nộ, ngược lại còn mỉm cười, nói :

- Lời nói xuất phát từ đáy lòng!

Thường Anh đã bắt đầu di động cước bộ, thấy mỗi bước đi của lão ta, trên mặt cát xuất hiện một hố sâu, hai chân lão ta cũng dính một lớp cát vàng, đó là do máu ở vết thương ở chân chảy ra...

Cứ mỗi bước đi, Cửu Hoàn Đại Khảm đao lại chém gió nghe cái “vù”. Mặt trời đã lên đỉnh đầu, ánh nắng chiếu xuống trên thân đao, phát ra ánh sáng đến chói mắt, khiến người ta không dám nhìn vào thanh đao.

Triển Nhược Trần chưa di động, nhưng huyết mạch toàn thân đang vận hành, thấy mười ngón tay co duỗi, cơ nhục trên mặt nổi lên từng đường giật giật, đôi mắt sâu hoắm phát ra tia nhìn rừng rực, đôi môi mím chặt, rõ ràng đang quán chú toàn thân vào mỗi động tác di chuyển của địch nhân!

63. Chương 63: Tiên Nhập Địa Ngục Môn Xáp Mặt Bầy Quỷ Dữ

Không trung vang lên những chuỗi âm thanh kỳ dị. Thường Anh hú lên một tiếng như quỷ khóc, thấy lão ta đầu dưới chân lơ lửng giữa không trung. Ngay lúc này bỗng nghe tiếng tay áo phất trong gió, bóng người lao vọt liên tiếp, thân pháp kỳ tuyệt, Phi Thiên Long Thường Anh đã thi triển chiêu Vân Lý Phiên, danh hiệu của lão ta cũng từ chiêu đó mà ra!

Thường Anh đã đem Cửu Hoàn Đại Khảm đao và thân hình hợp lại thành một hình thể, đao trước người sau, tựa như thần long biến hóa, uy lực kinh người, nhắm phóng về hướng Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần đôi mắt hầu như phun ra máu, Sương Nguyệt đao chỉ chéo lên trên, chàng tuyệt đối không một chút khinh suất, đợi tung một cú đánh cuối cùng này, cũng là một chiêu thắng bại.

Đương lúc hai người đã Nguyễn Nhị tiếp cận, đã nghe tử muội Hoàng Nhan kêu lên một tiếng kinh hoàng, hai bóng người còn giữ một khoảng cách nhất định, nhưng hiện tượng quái dị đã phát sinh ngay ở lúc này!

Thấy thân hình của Thường Anh tung lộn liên tiếp giữa không trung, mỗi chuyển động của lão ta phát ra ba vòng đao sáng loáng từ thanh Cửu Hoàn Đại Khảm đao!

Thật kỳ diệu, Thường Anh chỉ một hơi thở đã lộn chín vòng, hai mươi bảy đường đao chéo nhau chém xuyên người đối phương!

Lúc này, Triển Nhược Trần vung tay lên tựa như không vung, ánh sáng màu xanh tỏa ra như ba đào cuộn cuộn, thân hình biến chuyển tránh qua bất cứ chỗ nào có lợi, đợi đến khi đối phương chiêu thức đã thi triển hết, thân hình đáp xuyên, chàng mới lao lên với thể thần tốc, ánh đao vừa tắt lại lóe lên, nghe “xoẹt”.

một tiếng “hự” phát ra từ miệng chàng, người rơi xuống đất loạn choạng như muốn ngã.

Phía bên kia, Hoàng Nhan Tinh đã kinh hoàng kêu lên một tiếng, định chạy lại...

Triển Nhược Trần liền hét lên :

- Lùi lại!

Ngọn đao đó rất kỳ quái và thể đao cũng rất nhanh, nếu không có Sương Nguyệt đao bức cận đến sát trước ngực Thường Anh ba thốn thì e rằng Triển Nhược Trần đã bỏ mạng ở đương trường!

Đường đao đó quả nhiên độc hiểm, vùng sườn bên trái của Triển Nhược Trần bị rạch một đường, máu tươi tuôn ra, vết đao dài bao nhiêu chàng không hề nhìn xem!

Xoay người đứng lại, Thường Anh đã cất giọng cười ha hả!

Triển Nhược Trần không cười, chàng rực ánh mắt nhìn xoáy vào đối phương, như muốn nhìn xuyên thấu vào ngũ tạng lục phủ của địch nhân!

Thường Anh tắt hẳn nụ cười cất giọng :

- Tính Triển kia, ý vị đường đao đó như thế nào?

Triển Nhược Trần nói giọng lạnh nhạt :

- Bình thường, cũng rất tầm thường. Đây vốn không có gì, chỉ vì ta sơ suất mà thôi!

Thường Anh giật mình nói :

- Người đã phát giác ra chỗ sơ suất của mình rồi?

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, tiếp lời :

- Nhưng chậm một bước, vì ta đã trúng đường đao độc hiểm của người!

Thường Anh tỏ ra đáng tiếc :

- Nhưng cũng chưa hạ gục được người!

Triển Nhược Trần cười nhạt :

- Cửu Liên Hoàn đao của người có thể liên tiếp phát ra hai mươi bảy đường đao trên không trung, nhưng người vẫn giữ lại một đao không ra tay, dự cho địch nhân tưởng rằng người hết chiêu rơi xuống đất, lúc đó người đã tạo một cơ hội tốt nhất, Triển mới chính là đã mắc lừa người, mà người...

Thường Anh cười cuồng vọng :

- Triển Nhược Trần người không then là một tay sát thủ xuất chúng. Người tuy chưa biết rõ trước độc chiêu, nhưng sau khi tiếp chiêu đã nhìn xuyên thấu ngay, bội phục, bội phục!

Máu tươi đã thấm ướt tay áo, Triển Nhược Trần có phần đau buốt, nhưng biết bao nhiêu lần kinh nghiệm lâm trận, biết rằng chỉ bị thương ở da thịt. Chàng hít một hơi sâu, nét mặt vẫn không hề thay đổi, cất giọng :

- Thường đương gia, người nên nắm lấy cơ hội có một không hai vừa rồi, vì sao dễ dàng bỏ qua vậy? Lẽ nào...

Thường Anh cười hắc hắc quái gở, nói :

- Tuy một đao chưa giết được người, nhưng ta còn có khả năng giết được người, hà tất phải cùng người đi vào chỗ chết? Huống gì Tam Long hội ta đang đợi Kim Gia lâu sụp đổ, ít nhiều gì cũng được hưởng vinh quang, lão phu há có thể cam tâm cùng người...

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Thường đương gia, ta cho rằng lão sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy ngày đó.

Thường Anh nổi giận :

- Đợi ta giết xong người, lập tức kéo quân trở về Liêu Bắc!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng :

- Thường Anh, cơ hội xuất hiện, người không nắm lấy được, khinh dễ bỏ qua, tạo cho người một tổn thất khó thể bù đắp được. Lần ra tay tiếp, ta sẽ không khách khí nữa đâu!

Thường Anh quát lớn :

- Triển Nhược Trần người chết đến nơi vẫn ngoan cố, ta phải băm xác người ra từng khúc mới hả dạ!

Triển Nhược Trần hít một hơi sâu, tiếp lời :

- Xông vào! Thường đương gia, bất luận là báo thù cũng được, giải hận cũng được, người còn đợi gì nữa?

Thường Anh đột ngột lao người lên nhưng trong lúc Cửu Hoàn Đại Khảm đao vừa chếch mũi xuống, thì một luồng ánh sáng xanh đã phát ra, bạt trên vạch dưới tựa như làn tên đạn bắn vọt giữa không trung...

Sương Nguyệt đao thi triển ba thức chặt, bạt, đâm với thế nhanh không thể tưởng tượng được, luồn vào giữa làn đao của địch nhân!

Triển Nhược Trần lách người qua giữa khe hở của làn đao, thân hình bay ngược lên trên không trung, bắt ngờ lộn người xuống trên đỉnh đầu Thường Anh, ngay trong tích tắc này chàng phát ra mười một đường đao hợp làm một, xẹt xuống nhanh như ánh chớp đêm đông, thân hình cao to của Thường Anh chúi về phía trước liên tục máu tươi bắn ra như vòi nước...

Lão ta rống lên một tiếng dài, người lộn tròn trên cát mấy vòng, đột nhiên ném đao chớp nhanh, tay phải lão chớp trúng Sương Nguyệt đao đang lung lay.

Đôi mắt sư tử trợn to nhìn Triển Nhược Trần đang đứng trước mặt, nói giọng đứt đoạn :

- Chiêu... này... người dùng... có phải là... Thiên Canh Nhãn?

Triển Nhược Trần không cần giật lấy Sương Nguyệt đao, vì trên người Thường Anh vết đao ngang dọc, máu thịt bầy nhầy, da bụng rách ra, đó là dấu hiệu của người sắp chết!

Ghê tởm hơn là máu tươi, chảy dọc theo thanh Sương Nguyệt đao nhỏ xuống, Thường Anh vẫn không buông đao ra!

Triển Nhược Trần đã gật đầu nói :

- Không sai! Chính là Thiên Canh Nhãn, lão biết khá đấy!

Thường Anh hai mắt trợn ngược, miệng cất giọng cười quái gở :

- Ha... ha ha!

Tay từ từ tuột khỏi thanh đao, ngã gục xuống cát...

Thấy máu không nhiều lắm, vì máu đã bị cát hút hết!

Tỷ muội Hoàng Nhan lúc này vội chạy lại!

Hoàng Nhan Tinh thất thanh kêu lên :

- Triển đại ca, huynh thương thế không nhẹ, nhanh...

Triển Nhược Trần từ từ ngồi xuống, chàng hầu như tiết kiệm sức lực nội thể, lúc không đáng dùng chàng không lãng phí một chút sức lực nào!

Chàng thậm chí bước một bước cũng không, ngồi xuống ngay bên cạnh Thường Anh, mắt đứng trông trợn to, miệng đầy cát, toàn thân đầy máu!

Vội lấy ra hai mảnh khăn, Hoàng Nhan Tinh đưa tay chùi máu trước ngực chàng, bảo với Hoàng Nhan Bình ở cạnh bên :

- Bình muội, lấy tiếp dải vải ra, nhanh!

Triển Nhược Trần lấy từ trong người ra một bao thương dược hé môi cười nói với Hoàng Nhan Tinh :

- Cẩm phiên cô nương đắp thuốc lên giúp ta!

Hoàng Nhan Tinh cởi áo ngoài Triển Nhược Trần ra, thấy áo trong đã dính liền với thịt, một vết đao chạy dài nửa xích, máu thịt lẫn lộn với nhau, cô ta đưa tay ấn nhẹ, kêu lên :

- Triển đại ca vận khí còn tốt, vết đao này tuy nguy hiểm nhưng chưa thấy xương!

Cô ta liền rắc thuốc lên vết thương, máu lập tức ngừng chảy ngay, không khỏi buột miệng tán thán :

- Thuốc này thật linh nghiệm!

Triển Nhược Trần nở nụ cười nói :

- Đây là loại đao thương được tốt nhất của Kim Gia lâu!

Hoàng Nhan Bình nhũ mày hỏi :

- Triển đại ca bình nhật luôn mang theo loại thuốc này bên người sao?

Triển Nhược Trần nhìn hai tỷ muội Hoàng Nhan Tinh, gượng cười nói :

- Đao nhanh chẳng kể ai. Vung đao giết người rồi cũng phải chuẩn bị lãnh đao, bởi vậy ta luôn mang theo đao thương được bên mình!

Hoàng Nhan Tinh kéo áo trong của chàng lên, bất chợt buông giọng :

- A! Những vết đao này trên người huynh...

Triển Nhược Trần lại gượng cười tiếp lời :

- Đã không dưới mười mấy vết đao rồi đấy!

Nhan Tinh vội băng bó vết thương trên ngực chàng lại, chàng gật đầu cười nói :

- Không đau, không đau chút nào, tay nàng băng bó thật khéo!

Nhan Tinh cười dịu dàng :

- Là do thuốc của Triển đại ca linh nghiệm...

Cô ta nhìn mặt trời đã xế bóng rồi nói :

- Triển đại ca, huynh cần phải ngồi nghỉ một tí, để muội đi lấy thức ăn ra!

Triển Nhược Trần kéo tay Nhan Tinh, từ từ đứng dậy nói :

- Không thể chậm trễ hành trình, chúng ta vừa đi vừa ăn cũng được.

Nhan Bình gật đầu, lên tiếng :

- Tỷ tỷ, Triển đại ca nói đúng, chúng ta đi nhanh thôi! Tỷ tỷ quên rằng còn một toán người khác của Cô Lâu bang đang đi tìm chúng ta!

Triển Nhược Trần biết Nhan Bình nói tức là bọn Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài, bèn mỉm cười nhưng chàng lại không nói ra, vì như vậy tỷ muội cô ta sẽ kéo dài thời gian lên đường!

* * * * *

Sa mạc tựa như đang tận cùng, trên những đồi cát phía trước xuất hiện những cây cỏ úa vàng. Xa xa là núi cao chập chùng như bà đào đại hải, nằm chắn ngang bên chân trời xa thẳm!

Hoàng Nhan Tinh chỉ dãy núi cao nói :

- Triển đại ca, qua bên dãy núi cao đó huynh sẽ nhìn thấy toàn cảnh Khắc Hồ Luân Hà huyền ảo, mỹ lệ!

Triển Nhược Trần tinh thần phấn chấn, hỏi :

- Tề Hãn tộc của các người ở phía bên núi đó sao?

Hoàng Nhan Tinh gật đầu trả lời :

- Men theo hai bên bờ sông Luân, ngoài vùng đất dựa cặp núi ra, đại bộ phận đều là thảo nguyên. Ngoài Tề Hãn tộc chúng tôi ra, còn có người của bộ tộc khác cũng ở trong đó!

Bốn con ngựa băng qua khe núi đi dọc teo sơn đạo độ hai mươi dặm, phía trước quang đăng mênh mông, Hoàng Nhan Bình chỉ tay về phía con sông lớn xa xa, vui mừng reo lên :

- Tới rồi, chỗ chúng ta ở bên kia kia!

Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn, bên kia không có nhà cao cửa lớn, càng không có trang viện nguy nga, chỉ có những mái nhà vòm tròn độ không dưới ba mươi cái nằm rải rác bên bờ sông...

Bọn họ phi ngựa băng qua thảo nguyên liền thấy mười mấy con ngựa ở phía trước mặt, những đại hán trẻ tuổi cưỡi ngựa đều vận áo đen mũ đen, khiến Triển Nhược Trần tưởng chừng như gặp đến người của Kim Gia lâu, trong lòng hồi hộp xúc động.

Bấy giờ Hoàng Nhan Tình đã cất cao giọng, gọi :

- Ca ca, ca ca!

Phía bên kia vọng lại tiếng gọi :

- Quả là Tình nhi và Bình nhi đây rồi!

Song phương tiến lại gần nhau, Hoàng Nhan Tình nhảy xuống ngựa, đứng đối diện với một đại hán trẻ tuổi cũng đã nhảy xuống ngựa, Hoàng Nhan Bình phía sau đã bật khóc to lên!

Đại hán trẻ tuổi nhìn Triển Nhược Trần, hỏi Hoàng Nhan Tình :

- Tình nhi, lão Tổng quản đâu?

- Chết rồi, bị người của Cô Lâu bang giết chết!

Đại hán trẻ tuổi nghiêng răng chửi mắng :

- Mẹ nó Cô Lâu bang khốn nạn!

Lúc này mười mấy tay đại hán còn lại cũng giậm chân đấm ngực tỏ ra rất căm phẫn!

Hoàng Nhan Tình chỉ Triển Nhược Trần nói :

- Ca ca, nếu không nhờ Triển đại ca giữa đường, thì muội và Bình muội đã bị tống đến Tổng đàn Cô Lâu bang rồi!

Đại hán trẻ tuổi ôm quyền thi lễ Triển Nhược Trần :

- Triển tráng sĩ, đa tạ tráng sĩ!

Triển Nhược Trần mỉm cười, hạ giọng :

- Thấy được huynh muội các người đoàn tụ, Triển mỗ cũng yên tâm rồi!

Hoàng Nhan Tình thấy Triển Nhược Trần không xuống ngựa, bèn đến bên cạnh nói :

- Triển đại ca theo bọn tôi vào nhà đi, đi gặp phụ thân muội đi!

Triển Nhược Trần đang lo cho sự an nguy của Kim Gia lâu, càng nghĩ về Kim Thân Vô Ngân, nghe vậy liền mỉm cười nói :

- Hoàng Nhan cô nương, cô nương biết ta phải tìm ngay đến Tổng đàn Cô Lâu bang không thể nán lại đây lâu, hay là...

Hoàng Nhan Tình đưa tay nắm lấy cương ngựa, vội tiếp lời :

- Khoan vội, dù sao cũng phải gặp phụ thân muội, mới biết được, Triển đại ca chúng ta cùng vào nhà đi!

Triển Nhược Trần suy nghĩ, lẽ ra cô ta không thể giúp mình tìm ra Tổng đàn Cô Lâu bang, thì sẽ làm chậm trễ đại sự của mình!

Lúc này ca ca của Hoàng Nhan Tình ôm quyền thi lễ :

- Ân cứu mạng khó báo đáp được, Triển tráng sĩ muốn biết Tổng đàn Cô Lâu bang trước mắt cần gặp gia phụ, mời!

Triển Nhược Trần nghe vậy trong lòng nhẹ đi, gật đầu trả lời :

- Nếu lệnh tôn thật sự biết được Tổng đàn Cô Lâu bang, tôi sẽ cùng đi với các người!

Hoàng Nhan Tình tươi cười :

- Triển đại ca, muội không lừa huynh đâu, nhanh theo bọn tôi đi! Triển Nhược Trần yên tâm đi theo họ...

Từ xa, phía trước một căn nhà vòm, xuất hiện một lão nhân mặt trắng, thân hình thon cao, tay chống gậy gỗ, Hoàng Nhan Bình và Hoàng Nhan Tình đã kêu lên một tiếng, chạy tới nhào người vào lòng lão ta, ba cha con ôm nhau khóc...

Triển Nhược Trần trong lòng thót lại, mũi cảm thấy cay cay!

Lúc này, trong căn nhà rộng, Triển Nhược Trần ngồi ngay ở mâm chính giữa, đối diện với cửa, đây là vị trí của khách quý, trước mặt dọn nhiều thức ăn.

Vị lão nhân nhìn Triển Nhược Trần, chậm rãi cất giọng :

- Triển tráng sĩ, thật không giấu gì, ta từng bị Cô Lâu bang cưỡng bách bịt mắt đưa đến nơi đó, cũng gặp qua Đoạn Nhĩ Sinh Bang chủ của họ. Nhưng khi đi bị bịt hai mắt, khi về cũng vậy, cảnh tượng đó thật quá thần bí đáng sợ!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Bị bịt mắt ở chỗ nào?

Vị lão nhân chỉ về phía Đông bắc, trả lời :

- Vùng đó hình như là một tiểu trấn cũ bị gió cát che lấp.

Triển Nhược Trần liền hỏi tiếp :

- Lão bị họ bịt mắt bao lâu?

Lão ta nghĩ nghĩ giây lát, nói :

- Độ nửa giờ!

Triển Nhược Trần gật đầu nặng nề, tiếp lời :

- Đủ rồi, tôi chỉ làm phiền xin lão vẽ ra tiểu thị trấn đó ở chỗ nào và xin phái một người đi theo một đoạn để chỉ đường.

Vị lão nhân kinh ngạc hỏi :

- Triển tráng sĩ, chỉ một mình tráng sĩ đi thôi sao?

Triển Nhược Trần nghiêng răng trả lời :

- Đúng vậy!

Vị lão nhân lắc đầu can ngăn :

- Không được, không được! Sói dữ khó địch chó bầy, một mình không thể địch nổi Cô Lâu bang đông như thế, huống gì họ hung tàn ác độc, đến đó như đi vào chỗ chết!

Triển Nhược Trần nhẹ giọng :

- Lần này đến đó là để tìm cách cứu người, nếu để gây chiến thì tôi sẽ không đi một mình, lão cứ yên tâm.

Vị lão nhân nhìn tỷ muội Nhan Tình, nói :

- Ta nghe hai tỷ muội nó nói, Triển tráng sĩ võ công cái thế, tuy nhiên...

Ca ca của Hoàng Nhan Tình ngồi phía bên tay trái liền lên tiếng :

- Triển tráng sĩ, tại hạ là Hoàng Nhan Nghĩa, nếu Triển tráng sĩ đồng ý, tại hạ sẽ xuất lĩnh người của Tề Hân tộc đi theo tráng sĩ!

Triển Nhược Trần vội lắc đầu từ chối :

- Tuyệt đối không thể, Triễn mỗ lần này đi đã có kế hoạch sắp đặt sẵn, không thể xáp mặt động chiến cùng họ. Cầu sao tìm được đến Tổng đàn của họ, cứu được Lâu chủ tôi ra, sẽ lập tức trở về Tây bắc ngay. Ý kiến của các hạ Triễn mỗ cảm ơn!

Hoàng Nhan Tình ngưng ánh mắt chăm nhìn Triễn Nhược Trần, mở lời :

- Triễn đại ca, tiểu muội hận không thể cùng huynh đến Cô Lâu bang!

Triễn Nhược Trần dịu giọng :

- Lần này trở về tỷ muội các người cần phải chú ý đến bọn Cô Lâu bang tìm đến, lúc đó không dễ gì đối phó đâu!

Vị lão nhân nói :

- Phải đi xa đến vùng Tây bắc để tránh bọn ác ma đó!

Nước sông Luân chảy réo rắt, không xua được nỗi buồn ly biệt, trên thảo nguyên xanh thẳm, nam nữ trẻ già của Tề Hãn tộc đang ca ngâm...

Tiếng ca ngâm vang và đầy bi tráng, mọi người cất giọng ca, đưa cao tay vẫy, tiễn đưa Triễn Nhược Trần lên đường bình an.

Trong tiếng ca có lẫn tiếng khóc, tỷ muội Hoàng Nhan Tình trông thật đáng thương, lệ châu thánh thót, tiễn ra xa đến tận năm dặm đứng lặng người ngóng trông theo...

Triễn Nhược Trần cùng đi với một vị tráng sĩ của Tề Hãn tộc, hai người cho ngựa rong ruổi tiến về phía trước!

Vị tráng sĩ cùng đi với Triễn Nhược Trần tuổi độ tứ tuần, người thấp nhỏ, ánh mắt rừng rực hữu thần. Ông ta sau khi nghe chuyện Triễn Nhược Trần cứu mạng tỷ muội Hoàng Nhan Tình, bèn tỏ ra tôn kính đối với chàng.

- Triễn tráng sĩ, tại hạ là Diên Liệt!

Triễn Nhược Trần cười tiếp lời :

- Gọi Diên đại ca!

- Không dám, không dám! Triễn tráng sĩ từ Liêu Bắc đến ư!

- Đúng vậy!

- Triễn tráng sĩ, tráng sĩ một thân một mình thâm nhập Đại Mạc, thật anh hùng!

Triễn Nhược Trần gượng cười :

- Tại hạ bị bức bách...

Chàng ngưng lời đoạn nói tiếp :

- Bất cứ người nào lâm vào tình huống này đều phải làm như vậy!

Diên Liệt gật đầu nói tiếp :

- Bọn tôi đều rất hận Cô Lâu bang, trong Đại Mạc mười năm nay phong ba bão táp, đã bị bọn họ bức hiếp không thở nổi, mọi người ai cũng một lòng quyết tử!

Triễn Nhược Trần nét mặt trầm lại, nói :

- Nếu muốn tiêu diệt Cô Lâu bang, cần phải có người phi thường đến lãnh đạo các người, nếu chỉ dựa vài dũng khí thì chịu thương tổn càng lớn.

Diên Liệt vỗ chân vào ngựa nói to :

- Đúng, chúng tôi chính là cần người như Triễn tráng sĩ đến lãnh đạo.

Triễn Nhược Trần cười gượng :

- Tại hạ đâu có bốn sự lãnh đạo các người!

Diên Liệt bất chợt nói :

- Bọn tôi không vội, bọn tôi sẽ đợi!

Triển Nhược trần hỏi :

- Đợi ư?

- Vâng, bọn tôi đợi Triển tráng sĩ sau khi cứu được người, vả lại bọn tôi đã ngầm liên kết với các bộ tộc khác, thăm dò tin tức của Cô Lâu bang. Triển tráng sĩ, chúng ta quyết không bỏ qua một cơ hội nào tiêu diệt bọn họ.

Triển Nhược Trần nhấn giọng :

- Thật sự có một ngày như vậy. Tại hạ sẽ trợ giúp các người!

Diên Liệt mừng rỡ nói :

- Quân tử nhất ngôn, Triển tráng sĩ, Diên Liệt đợi chính là câu nói đó của tráng sĩ, ha... ha...

Hai con ngựa băng nhanh trên sa mạc, Triển Nhược Trần ngược mắt nhìn phương xa, trong lòng lo lắng. Cho đến khi đến dưới chân một gò cát cao như núi, Diên Liệt mới dừng ngựa lại nói :

- Triển tráng sĩ, tôi cũng chỉ tiễn tráng sĩ tới đây thôi!

Triển Nhược Trần vỗ vào vai Diên Liệt mở lời :

- Cảm ơn các hạ!

Diên Liệt chỉ về phía đồi cát lớn nói :

- Thời trẻ tôi thường cưỡi lạc đà đến nơi này, từ khi tiểu trấn kia bị cát lấp, con đường này đã ít có người đi!

Triển Nhược Trần liền hỏi :

- Tiểu trấn bị cát lấp đó cách nơi này xa gần?

Diên Liệt chỉ về hướng Đông bắc trả lời :

- Thuận theo tay chỉ đi thẳng hướng Đông bắc, hơn hai mươi dặm, chưa tới ba mươi dặm, chỉ cần phát hiện đầu tường đất lộ ra trên cát, chính là chỗ đó!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Còn có đầu tường đất lộ ra nữa sao!

Diên Liệt hất giọng thở ra, đáp :

- Đầu tường đó thực chất là một ngôi miếu, ngôi miếu đó tương đối lớn, sau khi xây dựng tôi từng đi qua, chiếm một khoảnh đất đến mấy mươi dặm, chỉ đáng tiếc đã bị cát che lấp!

Triển Nhược Trần quay lại ôm quyền nói :

- Diên đại ca, huynh về nhé!

Diên Liệt vẫy chào :

- Triển tráng sĩ, xin tráng sĩ thận trọng hơn!

Hai con ngựa chia hai hướng chạy đi. Diên Liệt đi ra ngoài ba dặm, quay đầu lại đã không còn thấy bóng Triển Nhược Trần đâu nữa.

Hiện tại!

Triển Nhược Trần phi ngựa một mình trên sa mạc, ước tính lộ trình đã ngoài hai mươi dặm.

Chàng cho ngựa phi chậm lại, phóng tầm mắt chú ý xung quanh, vì Cô Lâu bang là một bang nhóm thần bí.

Triển Nhược Trần bên ngoài vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng rất khẩn trương căng thẳng nghĩ cách đối phó thế nào khi sự tình phát sinh.

Khi chàng vừa băng qua một đồi cát, cách phía trước nửa dặm qua nhiên thấy một đoạn tường lở lộ ra trên cát, đúng là như lời Diên Liệt nói.

Triển Nhược Trần ghìm cương ngựa xuống quan sát xung quanh một lượt.

Không sai, đây chính là tiểu trấn đã bị cát che lấp.

Làn gió thoảng qua cuộn theo cát vàng bay mù mịt, khiến người ta khó mở mắt ra, Triển Nhược Trần nheo mắt nhìn không khỏi ngậm cười một mình...

Cách phía trước độ hai dặm, có một toán người vận áo tro hòa lẫn với màu sắc của cát xám. Đang phi ngựa tiến lại. Từ khoảng cách xem ra, cũng đúng như lời phụ thân của Hoàng Nhan Tình nói, đi chậm độ nửa giờ.

Toán người đó đi lại rất nhanh, khi còn cách độ hai mươi trượng, Triển Nhược Trần mới phát hiện là hai toán phân thành hai hướng tiến đến.

Toán mười một người phía bên trái tiến đến trước, trong nhóm chỉ nhìn người dẫn đầu bất giác muốn phát nôn!

Người này nửa nam nửa nữ, đôi mày sụp xuống, mắt tam giác, mũi tẹt, chiếc răng cửa lớn duy nhất lòi ra khỏi miệng, da mặt tợ như da rùa, áo quần luộm thuộm, đầu tóc bù xù, trông đến phát ốm!

Những toán người này tương đối giữ quy củ, khi nhìn thấy Triển Nhược Trần trước mặt, cả bọn liền đứng nói đuôi nhau thành hình chữ thất dài đến cả trượng!

Toán này vừa dừng lại, toán khác cũng tiến lên phía bên phải Triển Nhược Trần, Triển Nhược Trần nhìn tên đi đầu lại ngỡ rằng ban ngày gặp phải thầy biết đi!

Người này mặt trắng bệch, trông mắt toàn trắng, bộ râu chữ bát tợ như râu vẽ đang máy động, lỗ mũi quặp xuống, đôi môi mỏng dính, trông giống như tử thi!

- Chữ hộ pháp, giống không?

Gã được xưng là Chữ hộ pháp chậm rãi gật đầu ồ lên một tiếng, cất giọng :

- Người mà Ngũ hộ pháp nói rất giống tên này. Đông hộ pháp, thật khó tin được, lại là một tên nhóc gầy ốm như thế!

Đông hộ pháp nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần cất giọng hỏi :

- Bằng hữu, ngọn gió nào đã đưa ngươi đến đây?

Triển Nhược Trần trong lòng đã hiểu, Cô Lâu bang vừa qua xuất hiện hai Hộ pháp, nay lại có hai Hộ pháp nữa, xem ra bốn Đại hộ pháp đều bị chàng xáp mặt.

Chàng bình tĩnh cất giọng :

- Đại Mạc âm phong!

Chàng vừa nói ra câu đó, bọn Chữ, Đông hai người đều cất giọng cười cuồng lên, hai mươi tên đại hán còn lại cũng cười theo!

Chữ hộ pháp chột trầm giọng :

- Ngươi có biết đây là nơi nào không?

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Không biết, xin các hạ nói rõ!

Đông hộ pháp nói :

- Đây là Âm Dương giới, Uổng Tử thành, cũng là Địa Ngục môn, Phong Đô thành, bằng hữu người đi nhầm nơi rồi!

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Nhị vị có thể nói rõ một tí!

Chủ hộ pháp nhấn giọng :

- Được trước hết giới thiệu cho bằng hữu...

Gã ta chỉ tay về gã tính Đông nói tiếp :

- Vị này được xưng là Điều Tử Quỷ đại danh Đông Thành một trong Tứ đại hộ pháp Cô Lâu bang, anh ta rất ung dung tự tại!

Triển Nhược Trần ôm quyền chào :

- Chào Điều Tử Quỷ huynh!

Quả nhiên lão ta không giận, ngược lại còn cười, giọng cười rất tự nhiên.

Chủ hộ pháp chỉ vào mình giới thiệu :

- Ta là Chủ Nhất Quán, được mọi người xưng là Nộ Cương Thi...

Triển Nhược Trần liền tiếp lời :

- Là một trong Tứ đại hộ pháp Cô Lâu bang!

Chủ Nhất Quán đôi mắt chớp chớp liên tục nói :

- Người đã biết rồi ư?

Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Tứ đại hộ pháp ta đã biết qua hai vị, trước mắt đương nhiên là hai người còn lại rồi!

Đông Thành thốt lên :

- Triển Nhược Trần?

Triển Nhược Trần nhếch môi nói :

- Chính là ta!

Chủ Nhất Quán kêu lên một tiếng kỳ quái, cất giọng :

- Người thật là thần thông quảng đại, bị người tìm ra rồi!

Triển Nhược Trần bình tĩnh đáp lời :

- Tại hạ tiến nhập Đại Mạc, mục đích là tìm Tổng đàn các người!

Đông Thành quát lớn :

- Sợ người có đi không có trở về!

Vừa chửi mắng trên tay đã nắm hai chiếc đầu lâu gỗ vùi nhau “coong, coong”...

Mười tên đại hán phía sau lập tức di động, chỉ trong nháy mắt đã vây Triển Nhược Trần vào giữa!

Phía bên kia, Chủ Nhất Quán chỉ nghiêng đầu, bọn đại hán sau lưng liền chia thành ba toán, chặn ba ngã đường có thể thông hành. Bọn họ trong tay đều nắm Khô Cốt trảo bằng sắt, dàn thế sẵn sàng, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, họ lập tức xông vào cuồng sát!

Triển Nhược Trần quét ánh mắt nhìn bọn áo tro một lượt, một tay nắm dây cương, mặt rất bình tĩnh!

Nộ Cương Thi Chữ Nhất Quán nét mặt trông rất tàn bạo, cất giọng :

- Triển Nhược Trần, bọn ta nghe Kim Gia lâu có biệt danh người, không ngờ người tự tìm đến cửa, thật khiến cho người ta vô cùng sung sướng!

Triển Nhược Trần vẫn bình thản nói :

- Nhị vị Đại hộ pháp, ta vốn là người muốn hòa giải, nhất là hòa giải giữa người và người, thế nhưng giang hồ hung hiểm, tàn ác khắp nơi, hòa giải chỉ nói được trên miệng, tuy nhiên Triển mỗ vẫn muốn tiên lễ hậu binh, vạn bất đắc dĩ, cũng đành mong nhị vị mở lượng hải hà!

Đông Thành phần nộ lên tiếng :

- Chỉ bằng vào mấy câu nói ngạo nghễ của người, ta đã không thể tha người rồi!

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Các vị lẽ nào không muốn biết ý đến đây của Triển mỗ?

Chữ Nhất Quán gầm lên :

- Đẹp đi! Ý người đến đây đã rất rõ, dựa vào Sương Nguyệt đào một mình thâm nhập vào Tổng đàn ta, mục đích là biểu hiện lòng gan dạ anh hùng của người!

Triển Nhược Trần lắc đầu tiếp lời :

- Không các người nhầm rồi, ta chỉ muốn gặp Đoạn trang chủ của các người mà thôi.

Đông Thành cười như quỷ rên :

- Xác xược, bằng vào người cũng dám gặp Đường gia bọn ta à!

Triển Nhược Trần bèn nói :

- Triển mỗ đã đến trước cửa quý bang, lão ta phải nên gặp Triển mỗ!

Chữ Nhất Quán gắt giọng :

- Nói ra mục đích của người ta nghe!

Triển Nhược Trần trong lòng căng thẳng nhưng vẫn bình tĩnh trả lời :

- Xin quý Bang chủ để cho Triển mỗ gặp mặt Kim Gia lâu chủ!

Kim Thân Vô Ngân bị bắt đi đã đến nửa tháng, đây là một tin lớn, bọn Chữ Nhất Quán tuy đã nghe, tuy nhiên...

Khi chàng vừa nói xong, Chữ Nhất Quán và Đông Thành cùng nhìn nhau cười lớn...

Đông Thành cười ra cả nước mắt, nói :

- Triển Nhược Trần, người thực ra không nên thâm nhập Đại Mạc, người nên ở lại, có thể Kim quả phụ sẽ vì người đột nhập vào Đại Mạc mà vong mạng, ha... ha...

Chữ Nhất Quán mũi chim ưng máy động, lên tiếng :

- Triển Nhược Trần, Chữ đại gia nói rõ cho người biết bọn ta nắm giữ Kim quả phụ trong tay, sẽ dễ dàng tiêu diệt được Kim Gia lâu!

Triển Nhược Trần ngẫm thất kinh và ta cứ ngỡ sự tình sẽ thật sự phát sinh.

Nhưng nghĩ lại một bước, nghĩa mẫu vẫn còn sống, sự sắp đặt của mình là cứu nghĩa mẫu ra, hai người cùng hợp sức lại, sẽ không khó thu nhập Đoạn Nhĩ Sinh Bang chủ Cô Lâu bang.

Thế nhưng chỉ sợ nguyện vọng đó khó thực hiện.

Hít một hơi sâu, Triển Nhược Trần buông giọng :

- Lâu chủ bọn ta nay đang ở đâu?

Đông Thành trả lời :

- Kim quả phụ đang nằm trong tay bọn ta!
- Triển mỗ gặp mặt có được không?

Chữ Nhất Quán liền nói :

- Đương nhiên có thể!

Đông Thành kinh ngạc kêu lên :

- Chữ huynh...

Chữ Nhất Quán liếc nhìn Đông Thành một cái, cười tởm như khóc :

- Đông hộ pháp, đương nhiên ta cũng có điều kiện!

Đông Thành như đã hiểu ý, bèn tiếp lời :

- Huynh đã có điều kiện, đệ cũng không có gì đáng nói, huynh cứ định chủ ý đi!

Triển Nhược Trần đầy hy vọng :

- Bất luận điều kiện gì, Triển mỗ nhất định đáp ứng!

Chữ Nhất Quán gật đầu nói :

- Triển Nhược Trần với nghĩa khí của người thật khiến người ta bội phục, tuy nhiên sau khi ta nói ra điều kiện, mong người phải suy nghĩ kỹ mới được.

Triển Nhược Trần tỏ ra nôn nóng :

- Xin nói!

Chữ Nhất Quán chậm rãi nói :

- Vì sự an toàn của bọn ta, khi ta dẫn người đi gặp Kim quả phụ, bọn ta phải cởi lấy binh khí của người, trói tay người lại, mới có thể dẫn người vào gặp Kim quả phụ!

Triển Nhược Trần nói ngay không hề suy nghĩ :

- Được thôi, ta đồng ý!

Chữ Nhất Quán đánh mắt nhìn Đông Thành, cả hai thầm cười trong lòng!

- Bước ra bốn người, tạm thời trói chặt hắn lại!

Triển Nhược Trần thầm nói :

“Các người tưởng ta là đức trẻ lên ba sao? Để xem ai mắc lừa ai!”.

Lúc này bốn tên đại hán áo tro đã xông đến phía Triển Nhược Trần.

Những tên này chuẩn bị thật chu đáo, bên người còn đem theo cả dây thừng. Tên đại hán đứng trước mặt chàng liền cất giọng :

- Tính Triển, xin lỗi!

Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi :

- Người muốn trói bằng cách nào?

Ba gã đại hán còn lại phân đứng hai bên Triển Nhược Trần, đã đứng trước mặt trầm giọng nói :

- Trói ngược tay, người cởi binh khí ra trước!

Triển Nhược Trần hất giọng cười gằn, đột ngột hạ người xuống, hữu uyển xoay nhanh, chỉ thấy một vệt sáng xanh lóe lên như chớp, bốn tên đại hán xung quanh rống lên một tiếng, văng ngược ra xa, máu tuôn như suối, bốn Khô Cốt trảo bay tít lên trời.

Chử Nhất Quán chửi cuồng lên :

- Triển Nhược Trần, ngươi là súc sinh đáng chết!

Triển Nhược Trần vẫn đứng tại chỗ quát :

- Lời đó nên phát ra từ miệng ta!

Đông Thành vung tay quát bảo sáu gã đại hán còn lại phía sau :

- Giết hán cho ta!

Sáu tay đại hán hét lên một tiếng, xông vào đánh Triển Nhược Trần.

Sáu tay đại hán vừa xông vào bên cạnh ngựa, Triển Nhược Trần đã thoát búng người lên cao hai trượng, Sương Nguyệt đao phát ra trăm ngàn tia sáng xanh rờn, chưa nghe tiếng đao đã nghe những tiếng rống lên kinh hoàng, sáu tay đại hán chưa kịp xuất chiêu, đã cùng ném binh khí, hai tay ôm lấy ngực, ngã gục trên bãi máu, chết một cách rất thê thảm.

Mười tay đại hán chặn ba ngã đường, Khô Cốt trảo trong tay hoa lên, nhưng chưa xông vào vây lấy đối phương.

Chử Nhất Quán cầm phần quát :

- Triển Nhược Trần, ngươi là tên xảo trá ác độc không kể đến đạo nghĩa!

Triển Nhược Trần nhìn Sương Nguyệt Đao trong tay, trầm giọng :

- Nhảm rồi, xảo trá ác độc chính là ngươi, không kể đạo nghĩa cũng là ngươi!

Đông Thành gõ hai chiếc đầu lâu vào nhau, quát mắng :

- Bọn ta đề xuất điều kiện, đáp ứng hay không ngươi nói một tiếng, ngươi vì sao vung đao giết người?

Triển Nhược Trần cười nhạt :

- Nhị vị Đại hộ pháp, các người cho Triển mỗ là đứa trẻ lên ba sao? Ta nếu cưỡi Sương Nguyệt đao ra, rồi bị các người trói tay, há không phải trở thành tù nhân của bọn người sao?

- Điều đó lẽ nào ta không biết? Đến lúc đó ta còn được gặp Lâu chủ nữa không? Hai là trở thành một người bị các người cầm tù, như vậy có bổ ích gì?

Chử Nhất Quán giận dữ rống lên :

- Đã như vậy ngươi vì sao lại đáp ứng?

Triển Nhược Trần nói :

- Triển mỗ chẳng qua là dùng đao làm người để trị người thôi!

Những tiếng kêu phát ra như quỷ gầm, Đông Thành hét lớn :

- Triển Nhược Trần, nạp mạng đây!

Triển Nhược Trần nhảy ngang người sang một bên, đôi mắt rừng rực, Sương Nguyệt đao phát ra màu xanh lấp lánh, trầm giọng :

- Vốn không nên nói nhiều, làm mất thời gian của ta!

Từ trên không trung nhân ảnh thoát hiện, hai bóng hình màu xám đã chặn ngang Triển nhược Trần đang trên đà lao lên. Ba bóng người vừa tiếp xúc trên không trung đã nghe những tiếng nổ vang rền tựa như pháo, ánh chớp rực lửa phát ra tứ phía, đến khi ba bóng người đáp xuống đất ánh chớp càng phát ra dữ dội hơn, song phương vây lấy nhau thành một vòng, đánh nhau nảy lửa!

Tiếng hét như quỷ kêu vang lên không dứt, Chử Nhất Quán thân hình khi thăng khi giáng, động tác tựa như cái cây bay lượn!

Bốn chiếc đầu lâu múa lên liên hồi, phát lên những tiếng kêu “véo... véo” inh tai!

Triển Nhược Trần mấy lần kinh nghiệm, chàng rất lưu ý đối phó với những chiếc đầu lâu đó, vì trong đầu lâu có hai loại độc vật, đó là Hóa Cốt phấn và Khô Cốt độc đinh!

Ba người sấp vào bật ra, rồi lại xấp vào, Triển Nhược Trần ánh mắt rực lên như điện, nhìn vào thân pháp của hai vị Đại hộ pháp của Cô Lô bang, trong kỳ quái còn thấu hiện sự quý dị, hầu như không phải võ công chánh tông.

Đông Thành mắt tam giác toát ra lạnh hạo, da mặt tợ như người chết, cơ nhục nổi lên từng đường, thân hình chột tiến chột thoái hung hãn, khiến người ta khó nắm bắt được phương hướng xuất chiêu của gã ta.

Bỗng nghe giọng nói của Chữ hộ pháp :

- Đông hộ pháp, thời gian tới rồi!

Đông Thành từ trên không trung kêu lên kỳ quái :

- Nên tống gấp hãn ta lên đường!

Chữ Nhất Quán đã bật người cao lên hơn ba trượng, bỗng nghe những tiếng “vuu, vuu” quái lạ phát ra, từ trên không trung xuất hiện vô số những điểm đen nhỏ, bắn thẳng xuống người Triển Nhược Trần!

Triển Nhược Trần hét lên :

- Sát!

Tiếng quát vừa phát ra khỏi miệng, ánh sáng xanh đã tỏa ra đặc trời, tợ như núi đao rừng kiếm bao phủ kín người Triển Nhược Trần.

Vì thế trên không trung vang lên những chuỗi âm thanh nghe như tiếng pháo, vô số điểm đen bị ngọn đao đánh rơi tứ phía, không có một cái nào trúng trên người chàng!

64. Chương 64: Từ Tử Lộ Phục Sinh Thoát Qua Cơn Nạn Kiếp

Đông Thành và Chữ Nhất Quán phân hai hướng đáp xuống hai bên tả hữu Triển Nhược Trần, Đông Thành ném ánh mắt nhìn đầy phẫn nộ, chữ :

- Mẹ nó! Thảo nào Ngũ Tài nhị vị hộ pháp thất bại dưới tay hãn, thật đáng hận!

Triển Nhược Trần sắc mặt lạnh lại nói :

- Các người lại la ó rồi, ta không chịu nổi!

Chữ Nhất Quán vung cặp đầu lâu, quát lớn :

- Người đã đến lúc chết!

Theo tiếng quát, gã ta tung lộn bảy vòng từ trên không trung xác định hướng gió, hai chiếc đầu lâu gõ vào nhau, phát ra những tiếng kêu chói tai, cho đến khi gã ta và Đông Thành hợp lại với nhau...

Bất ngờ, bốn luồng phấn độc màu vàng xám từ bốn chiếc đầu lâu phụt ra...

Triển Nhược Trần vốn đã ngầm phòng bị trước, thấy chàng bắn vọt người trở lui xa đến năm trượng, đột nhiên thấy người lên cao, đáp xuống tà tà ngoài bảy trượng rồi mới quay người lại.

Bốn luồng phấn độc theo gió bay đi, bạt qua những thi thể nằm trên cát, cũng bạt qua ở con ngựa của Triển Nhược Trần, thấy bốn tay đại hán đứng chắn ở yếu đạo cũng kêu cuồng lên, gục người xuống cát...

Triển Nhược Trần vừa đáp xuống đất quay lại nhìn, không khỏi giật mình kinh hãi...

Chỉ thấy những thi thể nằm trên cát phát ra tiếng kêu “róc, rác”, chỉ trong nháy mắt lớp da chảy sạch thành nước, tiếp đó là thịt tươi rã ra, cho đến khi bộ xương biến thành bột vung vãi trên cát!

Con ngựa cũng tung vó rống lên mấy tiếng, rơi bịch xuống cát lông rã ra bay tứ phía, mình ngựa biến thành một vùng nước máu.

Gần đó lại phát lên những tiếng kêu thê thảm, có ba tay đại hán chắn giữ ở ngã đường khác cũng không tránh khỏi luồng độc phần tạt qua, cũng chết thảm ở đường trường, chỉ trong chớp mắt đã biến mất hình dạng!

Thật quá tàn nhẫn! Triển Nhược Trần nghĩ như vậy!

Đông Thành vung cặp đầu lâu, hét lên như điên :

- Triển Nhược Trần, ngươi là con chó ghê đáng chết. Ta phải uống máu ngươi, móc tim ngươi!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, cất giọng :

- Những lời đó chỉ hù dọa được đứa trẻ lên ba, ta nghe đủ rồi!

Đông Thành nói giọng hung dữ :

- Ta phải thu nhập tên tiểu tử này!

Sương Nguyệt đào lóe lên như điện chớp, Triển Nhược Trần nói :

- Đại hộ pháp, ông nội ngươi đang đợi ngươi đây!

Trong lúc hai bóng người đang sáp vào nhau, Chữ Nhất Quán cũng lập tức lao vào, gã ta nhắm chuẩn góc chết phía sau bên trái của Triển Nhược Trần để phát chiêu!

Thân hình xoay giữa không trung, nhân ảnh tạo thành ảo ảnh khiến người ta hoa mắt. Bốn chiếc đầu lâu từ bốn phương hướng khác nhau kèm theo tiếng gió vút lên bốn mươi tám đường uy mãnh, Triển Nhược Trần cũng đã bật ra bảy mươi sáu đường đao nghênh tiếp, đao phong như sương, khí xanh mù mịt, thân hình chàng lại thoát biến trong làn đao, thoát khỏi vòng vây của những bóng hình xám, ánh đao vạch đồng bạt tây tợ hư tợ thực. Chữ Nhất Quán kêu lên một tiếng trước tiên, người lộn ngược ra sau!

Tiếp theo Đông Thành lăn tròn dưới cát, máu trên mặt chảy ra dính cát vàng làm che mắt cả nửa khuôn mặt. Y phục màu xám đã bị rách bảy đường, còn chưa đứng gượng dậy gã ta đã gào thét :

- Vây hán lại, giết chết đi!

Mấy tay đại hán còn lại nghe vậy liền phân ra ba hướng lao về phía Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần phóng cặp nhãn quang nhìn bọn họ, cơ nhục săn lại, chàng thoát xoay người, Sương Nguyệt đào quét lên như cuồng phong nổi dậy, ba tay đại hán vừa lao tới, Khô Cốt trảo còn chưa vung ra, đã bị gập người chết ngay tại trận!

Bóng người thoát hiện, một tay đại hán nữa đã xông vào...

Triển Nhược Trần phần nộ nghiêng rằng đến khi Khô Cốt trảo trong tay gã đại hán đánh qua, chàng bỗng né người Sương Nguyệt đào chưa bật ra, tay trái chàng đã nhanh như cắt chụp trúng cổ gã đại hán, chỉ nghe “rắc” một tiếng, gã ta đã trợn mắt từ từ ngã người xuống cát.

Triển Nhược Trần đã tính liệu mấy tay đại hán này, ba gã đại hán còn lại chưa thấy rõ diễn biến ra sao, Sương Nguyệt đào đã phạt xuống trên đỉnh đầu họ...

Cũng trong lúc này, Đông Thành hét lên :

- Ta quyết liều cùng ngươi!

Chữ Nhất Quán người đầy máu cũng hô theo :

- Đúng, không thể để tên tính Triển này đột nhập Đại Mạc!

Hai người vừa vung cặp đầu lâu, bỗng nghe từ xa vọng lại điệu nhạc bi ai, trong sa mạc hoang vu nghe đến điệu nhạc đó, khiến người ta sồn cả gai óc!

Bây giờ, Đông Thành và Chữ Nhất Quán đứng song song bên nhau, mặt quay nhìn về phía phát ra âm thanh. Mấy tên đại hán vừa xông tới, cũng thu hồi binh khí đứng nghiêm nghị một bên!

Vốn muốn là cuồng sát, địch nhân đột ngột ngừng tay, khiến cho Triển Nhược Trần bất giác ngạc nhiên. Chàng nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy một toán thiếu nữ xuất hiện, đang đi nhanh đến như cưỡi gió tuôn mây.

Triển Nhược Trần thu hồi Sương Nguyệt đao, nhìn thẳng về phía toán thiếu nữ, thấy cả thấy chín thiếu nữ đã đến trên đồi cát đối diện. Phía sau chín thiếu nữ là bốn tay đại hán tay cầm bốn cái kèn đồng thổi những âm điệu nghe du dương thánh thót!

Thấy thiếu nữ đi đầu đưa tay lên, bốn tay đại hán thổi kèn lập tức lùi lại một bên.

Chữ Nhất Quán và Đông Thành song song ôm quyền thi lễ :

- Cung nghinh Công chúa!

Triển Nhược Trần thật sự kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: vị thiếu nữ này là Công chúa sao?

Chàng ngẩng cao đầu quan sát kỹ, thấy thiếu nữ đó dáng người thanh tú, mái tóc mượt mà xõa dài xuống tận thắt lưng, trên gương mặt trắng mơn chửa thấy son phấn, lại thanh thoát. Dưới đôi mắt to long lanh là cánh mũi thẳng, đôi môi anh đào hơi mỏng. Cô ta vận áo đen quần trắng, màu sắc tuy đơn điệu nhưng vẫn không làm mất đi nét đẹp thanh nhã!

Nhìn tiếp tám thiếu nữ cạnh bên, cũng đẹp lộng lẫy như Hằng Nga, trông rất dễ thương!

Triển Nhược Trần tuyệt đối tin rằng trước mắt lại xuất hiện nhiều thiếu nữ mỹ lệ như vậy, những thiếu nữ này sao lại cùng lẫn lộn giữa bọn Khô Lâu bang không có mùi người? Thiên hạ lại có chuyện lạ lùng này sao?

Bấy giờ, thiếu nữ được xưng là Công chúa, nghi thái ung dung, bước về Triển Nhược Trần, tám thiếu nữ còn lại cùng đi theo sau lưng cô ta.

Chữ Nhất Quán bám gót theo, hạ thấp giọng :

- Kinh động Công chúa, thuộc hạ đáng chết!

Vị Công chúa mở lời, bước lên đứng cách Triển Nhược Trần ngoài một trượng, bình tĩnh hỏi :

- Người từ đâu tới?

Triển Nhược Trần không thể không trả lời, bèn nghiêng mình đáp lại :

- Kim Gia lâu, Liêu Bắc Kim Gia lâu!

Vị Công chúa quay nhìn hai hộ pháp thương thế không nhẹ, chậm rãi nói :

- Kim Gia lâu lại có người tìm đến nơi này sao?

Đông Thành liền thi lễ :

- Bẩm Công chúa, tên tiểu tử này là Triển Nhược Trần, một tay sát thủ nổi danh trên giang hồ, người ta xưng hắn là Đồ Thủ, nhưng hôm nay hắn cũng là thiếu chủ Kim Gia lâu. Hắn ta hung tàn ác độc, giết người như rạ, Công chúa...

Vị Công chúa khua tay, chăm nhìn Triển Nhược Trần hỏi :

- Họ Triển kia, người tìm đến đây có phải vì muốn cứu Kim Thân Vô Ngân không?

Triển Nhược Trần đáp lại :

- Mong như vậy!

Vị Công chúa lắc nhẹ mái tóc, tiếp lời :

- Ta không giấu gì người, Kim Thân Vô Ngân không có ở nơi này!

Triển Nhược Trần trong lòng chấn động, nhưng vẫn lãnh đạm nói :

- Cô nương, người cho rằng ta tin sao?

Vị Công chúa lạnh nhạt cất giọng :

- Người không tin không được, vì lời nói đó từ miệng ta phát ra!

Triển Nhược Trần cười nhạt :

- Xin hỏi cao tính phượng danh cô nương?

Chữ Nhất Quán phần nộ hét lên :

- Tên chó chết to gan!

Vị Công chúa hoa tay, Chữ Nhất Quán đành phải lùi lại.

Triển Nhược Trần đứng đối diện nhìn thẳng vào mặt vị Công chúa nghe cô ta chậm rãi cất giọng nói :

- Ta là Đoạn Phương Cô!

Triển Nhược Trần ánh mắt sáng lên tiếp lời :

- Là ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, là hạt minh châu của lão ta!

Đoạn Phương Cô nở nụ cười :

- Nói đến minh châu thì không dám, tuy nhiên phụ thân ta rất yêu thích ta là thật!

Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Lời của cô nương, Triển mỗ không tin hẳn!

Đoạn Phương Cô nét mặt lạnh lại, mái tóc dài thoảng bay, nói :

- Người muốn thế nào mới tin?

Triển Nhược Trần liền trả lời :

- Dù sao cũng không thể bằng một câu nói của cô nương mà tại hạ uống công thâm nhập Đại Mạc mấy trăm dặm rồi trở về tay không!

Đoạn Phương Cô ngẫm nghĩ, cũng đang ngẫm đánh giá Triển Nhược Trần, đoạn cất giọng trong trẻo, nói :

- Cũng được, vì lấy lòng tin ở người, càng vì chứng thực lời nói của ta là thật, ta sẽ dẫn người tiến nhập vào Tổng đàn Cô Lâu bang. Triển Nhược Trần, người thấy có tốt không?

Triển Nhược Trần thoáng suy nghĩ tiếp lời :

- Hảo! Nhưng ta phải cùng đi với cô nương, thế nào?

Đoạn Phương Cô gật nhẹ đầu nói :

- Người nôn nóng như vậy, để đề phòng ta giở trò hung hiểm, đúng không?

- Tại hạ không thể không như vậy!

Thân hình xoay nhẹ Đoạn Phương Cô thả mắt nhìn phương xa, nói :

- Triển Nhược Trần, người cứ theo ta!

Tiếng kèn đồng lại vang lên những điệu nhạc ai oán, tám thiếu nữ mỹ lệ đi theo sau lưng Đoạn Phương Cô...

Điều kỳ quái là Đông Thành và Chữ Nhất Quán không đi theo. Ba tên đại hán bên cạnh mỗi người một mực cúi đầu, lúc này mới dám ngẩng đầu lên.

Đoạn Phương Cô dẫn Triển Nhược Trần đi đến bên một dãy bờ tường sứt lở, tiếng kêu lập tức ngừng lại, và một điều kỳ quái phát sinh...

Triển Nhược Trần chú ý mọi biến hóa xung quanh. Lúc này chợt nghe tiếng chấn động nhẹ, thấy một khoảng cát vàng ùn sang một bên, ở mặt đất lập tức xuất hiện một địa đạo rộng độ hai trượng...

Cúi đầu nhìn, Triển Nhược Trần bắt giắc kinh ngạc, địa đạo này có tầng cấp bước xuống rất sạch sẽ và quang đãng, một luồng gió mát dưới đại đạo xông lên, trong động xuất hiện ánh hồng quang.

Đoạn Phương Cô chìa cánh tay trắng mượt ra, nhẹ giọng :

- Triển tiên sinh, mời!

Triển Nhược Trần vẫn chưa bước đi, hơi cúi người đáp lễ :

- Mời cô nương bước xuống trước!

Đoạn Phương Cô cười tươi như hoa, nói :

- Ta dẫn đường!

Cô ta quay lại bảo tám thiếu nữ kia :

- Không cần các người đợi, các người xuống chuẩn bị rượu thịt, Triển tiên sinh từ Kim Gia lâu ngoài tám trăm dặm tới đây, phụ thân ta không có mặt, ta không thể thất lễ!

Tám thiếu nữ kia cùng thi lễ, vội xuống động trước, trong thoáng chốc đã biến mất dạng.

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Lệnh tôn không có ở Tổng đàn ư?

Đoạn Phương Cô trả lời thẳng thắn :

- Vốn có ở Tổng đàn nhưng có tin tức báo, mặt kia có một số chuyện trọng yếu cần lão ta đích thân đi xử lý, bởi vậy đã đi ba ngày rồi!

Triển Nhược Trần đối với lời nói thẳng thắn của Đoạn Phương Cô bắt đầu có thiện cảm, chàng nhỏ giọng hỏi :

- Nghe nói Đoạn bang chủ rất ít khi rời khỏi Tổng đàn, lần này tất nhiên là vì chuyện của Kim Gia lâu ta mới xuất chinh chứ gì?

Đoạn Phương Cô đánh mắt nhìn, mỉm cười nói :

- Nếu ta phủ nhận, người cho rằng hư giả không thật, nên ta thừa nhận!

Triển Nhược Trần ngẫm cả kinh, Kim Gia lâu do Phan Nhị đương gia chủ trì, cổ thủ nên không có vấn đề gì, nhưng nếu như Đoạn Nhĩ Sinh xuất chinh, thì Kim Gia lâu sẽ không tránh khỏi thương vong nặng nề!

Đoạn Phương Cô chậm rãi bước xuống mật đạo, những ngọn đèn treo ở hai bên tường chiếu xuống, Triển Nhược Trần ngoài chú ý đến tình huống xung quanh ra, còn phải chú ý đến động tác của Đoạn Phương Cô.

Chàng cần phải như vậy, vì nơi này nhất định có gài bẫy, khi đã thâm nhập vào nơi này, Cô Lâu bang sẽ không do dự hạ độc thủ đối với chàng.

Đi được độ trăm trượng, hai người cũng rẽ ngoặt ba lần. Lúc này phía trước hiện ra một đại sảnh giống như một đại điện, có cả thảy gần hai mươi cột trụ bằng đá lớn hình tròn. Chính giữa có một cái giá bằng đồng, xung quanh có các loại vật tổ, một chiếc đầu lâu còn nguyên vẹn được treo cao trên cái giá, trông giống như đang hù dọa người!

Một bên đại sảnh còn có mười mấy pho tượng thần, áo vàng mũ vàng, bảo tướng trang nghiêm, Triển Nhược Trần nhìn thấy cũng phải kinh ngạc!

Đoạn Phương Cô mỉm cười nói :

- Triển tiên sinh, nơi này là Tổng đàn Cô Lâu bang, công tử nhìn kỹ xem, không phải là nơi nhốt người!

Triển Nhược Trần bàng hoàng hỏi :

- Người đâu? Người của quý bang đi đâu cả rồi?

Đoạn Phương Cô bình tĩnh trả lời :

- Ta đã nói, phụ thân ta đi rồi, lão dẫn theo đại bộ phận người của bổn bang, hiện tại Tổng đàn chỉ có bốn vị Hộ pháp, bốn vị đó công tử đã gặp mặt!

Vừa dứt lời, từ bên trong bước ra một thiếu nữ, cô ta bước đến bên cạnh Đoạn Phương Cô thi lễ :

- Công chúa, rượu và thức ăn đã làm xong, đợi Triển tiên sinh nhập tiệc!

Triển Nhược Trần liền từ chối :

- Không, ta không đói, thịnh ý của cô nương ta xin lĩnh!

Đoạn Phương Cô nói thẳng :

- Không phải không đói, mà sợ bị độc chết!

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Cô nghĩ như vậy, tại hạ không phủ nhận!

Đoạn Phương Cô đôi mày đã cau lại, nói :

- Nếu Đoạn Phương Cô lấy lễ quân tử để tương đãi thì sao?

Triển Nhược Trần trầm giọng nói :

- Cô nương, người thật không nói lời giả, Kim Gia lâu và Cô Lô bang các người vung đao tử chiến, tử thương không ít người, ta không tin cô nương lúc này lại dùng lễ quân tử để đãi địch nhân!

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Chớ chần chừ nữa, chúng ta đi các nơi để xem đi!

Đoạn Phương Cô lùi lại một bước, nói giọng trầm lãnh :

- Triển tiên sinh, người sao lại lấy lòng tiểu nhân độ bụng quân tử? Nên biết rằng ta thấy người dũng khí bách hội, một mình tiến nhập Đại Mạc, lại thấy người có lòng trung nghĩa, mới đáp ứng dẫn người vào Tổng đàn, không ngờ...

Triển Nhược Trần bèn nói :

- Tình thế bức bách, không thể không làm như vậy, Đoạn Phương Cô bỏ lỗi cho!

Đoạn Phương Cô chìa tay tiếp lời :

- Được, mời người!

Triển Nhược Trần đi theo Đoạn Phương Cô về phía bên trái chánh điện, thấy một đường địa đạo dài, phía đầu kia chậm chậm vang lại tiếng gõ “kong, kong”.

liên tục.

Thanh âm càng lúc càng to, Đoạn Phương Cô quay lại nói với Triển Nhược Trần :

- Phía trước là nơi chế tạo binh khí của bổn bang, người cần đến xem thử không?

Triển Nhược Trần gật đầu trả lời :

- Triển mỗ phải đi nhìn khắp các nơi dưới đây mới tin lời cô nương là thật!

Đoạn Phương Cô cất giọng mỉa mai :

- Ta dần dần cảm thấy không thích đối với tính kiêu ngạo của người!

Triển Nhược Trần vẫn không nhượng nhịn :

- Triển mỗ ngạo ma không kiêu. Cô nương, xin thông cảm cho!

- Cũng được, ta dẫn người vào xem phòng giam tù nhân!

Triển Nhược Trần thận trọng bước từng bước một, đi theo sau lưng Đoạn Phương Cô, luôn giữ khoảng cách một bước. Chàng tin rằng, Đoạn Phương Cô có bất cứ hành động gì, đều không tránh thoát khỏi cú đánh trí mệnh của chàng.

Qua hai lần rẽ ngoặt chợt thấy phía trước tối om, nơi này đã có mười mấy tay đại hán áo tro đứng trấn giữ hai bên địa đạo.

Triển Nhược Trần tin rằng nơi này chí ít không dưới một trăm người, nhưng họ ẩn nấp rất kín, không dễ phát hiện ra được!

Mười mấy tay đại hán lăm phần kinh ngạc, vội cúi mình thi lễ, Đoạn Phương Cô bảo :

- Mở cửa hầm đá ra!

Những tiếng ken két phát ra, hai cánh cửa sắt lớn được hai tay đại hán đẩy ra, bên trong vọng ra tiếng kêu tự như quỷ khóc...

Triển Nhược Trần lộ đầu nhìn, thấy bên trong có nhiều phòng, đều có cửa sắt đóng kín.

Đột nhiên, từ bên trong vang lên tiếng kêu :

- Ta phải về nhà, các người thả ta ra, ta cầu xin các người!

Triển Nhược Trần thoát vung tay chop lấy hữu uyển Đoạn Phương Cô, hạ giọng :

- Làm phiền cô nương dẫn Triển mỗ vào bên trong!

Đoạn Phương Cô hầu như bị tê cứng nửa người, nhưng cô ta nghiêng răng nói :

- Triển Nhược Trần người không khỏi quá thận trọng!

- Vào huyết hồ ta không thể không như vậy, Đoạn Phương Cô ta xin lỗi!

Hai người sánh vai tiến vào cửa sắt, Triển Nhược Trần phát hiện có sáu bảy thiếu nữ, thân hình tiều tụy, ngồi co ro trong cửa, thiếu nữ ngồi trong cùng buông tiếng khóc thảm thương...

Chợt nhiên chàng nghĩ lại tỷ muội Hoàng Nhan Tình, nếu hai người bị bắt đưa đến đây, thì cũng bị nhốt như những thiếu nữ này.

Triển Nhược Trần cảm phần nghiêng răng, tai nghe Đoạn Phương Cô kêu lên :

- Ai da, người vắn đau ta, Triển tiên sinh!

Triển Nhược Trần nói lỏng tay ra, phần nộ nói :

- Đây là chuyện mà phụ thân cô nương đã gây nên, lão ta bắt nữ nhân nhà người ta nhốt vào đây, mà cô nương lại...

Đoạn Phương Cô ngắt lời :

- Triển tiên sinh, chuyện này không liên quan đến người, nếu nơi này không có người người cần tìm thì chúng ta đi nơi khác.

Những thiếu nữ bị giam cầm mặt đầy bi thương, nhưng vẫn không làm che lấp dung mạo mỹ lệ như hoa của họ. Triển Nhược Trần có phần thất vọng, vì đây là nơi giam giữ tù nhân, nhưng vẫn không tìm thấy nghĩa mẫu, lẽ nào nghĩa mẫu thật sự chưa đưa đến Đại Mạc?

Ra khỏi phòng giam, Triển Nhược Trần thả tay Đoạn Phương Cô ra, khiêm tốn nói :

- Xin lỗi!

Đoạn Phương Cô không nói gì, thậm chí cũng không đánh mắt nhìn chàng, đi thẳng về phía trước.

Theo tình hình phán đoán, nơi này dường như chính là ngôi miếu lớn theo lời phụ thân Hoàng Nhan Tình nói. Lão ta nói rất rõ :

tiểu trấn bị cát lấp này chỉ có ngôi miếu này kiến trúc hùng vĩ, rộng lớn!

Rẽ vào trong một gian nhà đá, Triển Nhược Trần phát giác trước mặt rực sáng lên, trong gian nhà đá, ngọc đèn lưu ly treo cao trên vách tỏa sáng khắp căn phòng.

Lúc này, trên chiếc bàn chính giữa phòng có dọn những món ăn đặc biệt và rượu ngon, hai đôi bát đĩa để sẵn hai bên.

Đoạn Phương Cô lúc này mới chìa tay mời Triển Nhược Trần :

- Đến lúc nên ăn thứ gì, xin dùng một tí, thế nào?

Triển Nhược Trần lắc đầu, từ chối :

- Ta không đói.

Đoạn Phương Cô tiếp lời :

- Người không đói, ta đói!

- Cô nương ăn đi, ta đợi!

Đoạn Phương Cô quả nhiên thật sự ngồi xuống, nở một nụ cười cầm bát đĩa lên nói :

- Triển tiên sinh làm sao đứng cạnh bên cô ta được? Bèn ngồi xuống đối diện một cách tự nhiên...

Đoạn Phương Cô uống một hớp rượu, ăn một ít thức ăn, nét mặt lộ vẻ đắc ý, đôi mắt ngược nhìn Triển Nhược Trần ở phía đối diện, nói :

- Người thật sự không ăn sao?

Triển Nhược Trần vỗ vỗ bụng, trả lời :

- Khi đến đây ta đã ăn rồi, cô nương cứ dùng đi!

Đoạn Phương Cô chợt hỏi :

- Nếu người ở nơi này tìm không có Kim Thân Vô Ngân, thì bước tới người chuẩn bị kế hoạch tiến hành như thế nào?

Triển Nhược Trần thờ ơ trả lời :

- Vốn kế hoạch đã dự định rồi, bây giờ ta nên cải biến lại.

Đoạn Phương Cô đặt bát rượu xuống, buông giọng :

- Cải biến kế hoạch dự định trước chỉ có hai nguyên nhân, một là kế hoạch vốn có đã không thích nghi với tình thế trước mắt, cần phải cải biến lại, hai là giữa đường xuất hiện điều kiện khiến người mãn ý hơn so với kế hoạch ban đầu, mới quyết tâm cải biến...

Cô ta chú mắt nhìn chàng, đoạn hỏi :

- Triển tiên sinh, người cải biến kế hoạch vốn đã dự định là thuộc một trong hai nguyên nhân đó phải không?

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Chính là thuộc ở vấn đề sau!

Đôi mày nhướng lên, Đoạn Phương Cô giọng đanh lại :

- Sợ rằng rất khó được như ý nguyện đấy!

Triển Nhược Trần buông giọng trầm :

- Mưu sự tại nhân...

Chợt nghe Đoạn Phương Cô lạnh giọng :

- Để xem tại nhân hay tại thiên.

Theo tiếng quát, bỗng thấy mặt bàn đá rung rinh, Triển Nhược Trần lập tức cảnh giác, phát hiện Đoạn Phương Cô đột ngột thụt người xuống dưới mặt đất...

Rất nhanh, Triển Nhược Trần hét lớn một tiếng, chồm nhanh người qua bàn.

Chàng ra tay nhanh, khi Đoạn Phương Cô thụt người xuống, mái tóc dài bay ngược lên trên, đó vốn là hiện tượng tự nhiên, vì mái tóc nhẹ. Khi mái tóc sắp theo thân hình cô ta hạ xuống, thì đã bị Triển Nhược Trần tóm lấy.

Chàng đang định vận lực để xách ngược Đoạn Phương Cô lên, đột nhiên tay nhẹ đi, Đoạn Phương Cô đã cất giọng cười lạnh lạnh chui xuống dưới đất.

Triển Nhược Trần nhìn nắm tóc bị dao cắt đứt trên tay, không thể không kinh ngạc bởi tài ứng biến tài tình của Đoạn Phương Cô, khiến người ta không ngờ tới.

Nhưng chàng không một chút chậm trễ, bay vọt người lên lao ra khỏi gian nhà đá. Trong lúc chàng vừa thoát người ra khỏi cửa, sau lưng chàng vang lên những tiếng “rầm rầm...” như sấm dậy, trước hết là có một tấm lưới bằng sắt chum ngay chiếc bàn đá, sau đó là bức rào sắt đồ sộ chắn ngang ngay cửa!

Triển Nhược Trần không dám chần chừ, chàng vốn đã ngẫm nhớ phương hướng, lúc này liền thi triển thân pháp lao thẳng về đại điện...

Đến đại điện nhận ra phương hướng khi vào, không một chút do dự, chàng xông thẳng về phía cửa động. Ngay lúc này, toàn cả ngôi miếu bị cát che lấp này bắt đầu phát ra tiếng nổ rầm rầm, trên chánh điện có tấm rào sắt rơi xuống...

Triển Nhược Trần biết địch nhân, chàng thoát khỏi căn nhà đá, đã bắt đầu phát động toàn bộ bày cài của ngôi miếu.

Nghe tiếng nổ mỗi lúc mỗi gần, Triển Nhược Trần chạy thẳng theo địa đạo dài một trăm trượng nối với cửa hang. Ánh đèn từ trên chiếu xuống, thấy trong thạch động cứ cách độ mười trượng rơi xuống một tấm rào sắt, chàng chẳng cần quay đầu nhìn, đã biết những tấm rào sắt đó rơi xuống chắn dần dần về phía cửa động...

Trước mặt đã là cửa động ra vào, rào sắt sau lưng chàng cũng sát dần bên lưng chàng. Khi chàng nhảy lên tầng cấp thứ nhất, tấm rào cuối cùng đã rơi xuống chắn sau lưng chàng.

Triển Nhược Trần ngẫm kêu lớn :

“Thật nguy hiểm, mình rất thận trọng, thế mà vẫn sơ suất, đã bị giam mình ở nơi này!”.

Chàng nghiêng răng ken két, bắt đầu đi đến cửa động ra vào, nhưng chàng không tài nào mở được tảng đá bưng bít cửa ra vào. Chàng biết khi vào là từ bên đám cỏ cạnh bờ tường, hình như có người ở trên bờ tường đẩy nên mới phát ra tiếng động nhẹ. Xem ra muốn thoát ra khỏi cửa động cũng không phải dễ dàng gì.

Phía trước địa đạo bắt đầu có thanh âm, thanh âm nghe quý dị, Triển Nhược Trần trong lòng hốt hoảng, thâm nghĩ :

“Mình bị giam khốn ở bậc đá khoản bốn trượng này, đã không lên được, cũng không thể xông xuống được, địch nhân nếu thả Hóa Cốt độc phấn, thì sẽ bỏ mạng ở nơi này là chuyện chắc!”.

Không sai, Triển Nhược Trần đoán không sai!

Vốn Đoạn Phương Cô ngẫm dùng bày để tự động chui xuống đất, nhưng đầu tóc cô ta bị Triển Nhược Trần tóm lấy, trong lúc kinh hoảng cô ta nghiêng răng rút từ trong người ra một con dao thuận tay vung lên, người lập tức chui xuống đất biến mất.

Sau đó cô ta liền hô :

- Phát động bày cài ở gian thạch thất, nhốt tên hung hãn ngoan cố trong đó!

Nhưng sau khi các bày cài phát động, cô ta ngẫm nhìn qua tường, trong gian thạch thất đã không còn hình bóng Triển Nhược Trần đâu nữa. Cô ta nổi cơn thịnh nộ, giờ mới lệnh phát động toàn bộ bày cài, tin rằng sẽ bắt được Triển Nhược Trần.

Đâu ngờ chuyện xảy ra không như ý muốn, Triển Nhược Trần đã nhanh nửa bước.

* * * * *

Hiện tại...

Trong địa đạo thanh âm nghe càng lúc càng gần, đã nghe đến tiếng người.

- Mẹ nó, tên tiểu tử này lẽ nào chui lên trời?

Một giọng nói khác vọng lại :

- Nếu không có ở địa đạo này, khả năng là ở hai đường thông khác.

Triển Nhược Trần nghe vậy thầm nghĩ: thì ra có đến ba đường thông ra ngoài.

Tiếng sắt đá xát vào nhau vang lên mỗi lúc một gần, thì ra từng lớp rào sắt được nâng lên nằm ở vị trí cũ.

Ở góc ngoặt từ xa, đã xuất hiện mười hai bóng người đi đến, dưới ánh đèn chiếu sáng, đã có người chỉ về phía Triển Nhược Trần, kêu lên :

- Ngũ hộ pháp xem kìa, tên tính Triển đang ở đầu kia!

Triển Nhược Trần nhận ra đúng là Ngũ Tài dẫn bọn thuộc hạ đến, trong lòng cấp hoảng, hận không thể bay ra ngoài hoang động được.

Từng tấm rào sắt được nâng lên, chàng đã nghe giọng của Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài cười rất đắc ý :

- Tính Triển kia, người cuối cùng cũng vẫn không thoát được Địa Ngục môn, ha ha...

Ngũ Tài đứng cách chàng bởi tấm rào chắn cuối cùng.

Triển Nhược Trần phẫn nộ quát :

- Tướng bại trận sao lại dùng lời nghĩa khí? Ngũ Tài người nếu có ngon, hãy mở tấm rào chắn ra, ta và người quyết một trận ai thắng ai bại!

Ngũ Tài sắc mặt bỗng lạnh lại, cất giọng :

- Hôm nay người đã là tử tù sắp chết, ta ngu gì thả người ra để liều mạng chứ?

- Tính Tài kia người muốn thế nào?

- Ta muốn người chết, chết một cách sạch sẽ, kể cả thân xác người cũng không tồn tại!

Triển Nhược Trần ngẫm thất kinh, lúc này thật sự kể cả cơ hội cũng không có, chỉ biết chờ chết mà thôi!

Chàng trầm giọng :

- Người muốn dùng Hóa Cốt độc phần sao?

Ngũ Tài lạnh giọng :

- Duy có như vậy mới tiêu được cơn giận trong lòng ta. Từ khi người thâm nhập Đại Mạc, sát thương liên tiếp bốn Đại hộ pháp bọn ta, giết chết không ít hảo huynh đệ. Hôm nay bắt được người, ta phải giết người không một chút đắn đo!

Triển Nhược Trần lạnh nhạt nói :

- Tướng quân khó tránh khỏi cái chết ở chiến trận, đại trượng phu sống có vui gì, chết nào sá chi? Tuy nhiên Triển mỡ chết dưới thủ đoạn thâm độc của các người, cảm thấy thật không đáng.

Ngũ Tài quát :

- Người nói gì cũng vô ích. Hôm nay giết được người, Kim Gia lâu mất đi một trụ cột chính, như vậy thuận lợi rất nhiều khi bọn ta đánh chiếm Kim Gia lâu. Ha... ha...

Chợt có gã đại hán đứng cạnh bên nói nhỏ với Ngũ Tài :

- Bẩm Ngũ hộ pháp, phải ra tay ngay không để lâu!

Ngũ Tài gật đầu vung tay nói :

- Tất cả lùi lại!

Chiếc đầu lâu đã nằm trong tay, gã ta đắc ý cười hắc hắc, cất giọng :

- Triển Nhược Trần, Ngũ đại gia cho người châu trời!

Chiếc đầu lâu đưa cao, Ngũ Tài vỗ tay trái vào chiếc đầu lâu, sắp phóng ra Hóa Cốt độc phấn, từ xa bỗng có giọng nói của nữ nhân vọng lại :

- Ngũ hộ pháp, Công chúa đến!

Triển Nhược Trần phóng ánh mắt nhìn thấy Đoạn Phương Cô và tám nữ tì đang đi đến, Đoạn Phương Cô mái tóc dài tuy đã bị cắt một nửa nhưng vẫn không làm ảnh hưởng gì đến mái tóc dài mượt mà mềm mại của cô ta.

Lúc này cô ta bước đi rất nhanh, thoát một cái đã đến bên Ngũ Tài.

Ngũ Tài liền thu hồi chiếc đầu lâu, cúi mình thi lễ :

- Ngũ Tài cung kính Công chúa giá lâm.

Đoạn Phương Cô xua tay bảo :

- Ngũ hộ pháp miễn lễ!

Cô ta trừng ánh mắt phần nộ nhìn Triển Nhược Trần, danh giọng :

- Triển Nhược Trần, người cuối cùng vẫn không thoát được!

Triển Nhược Trần giận dữ nhào đến sát tầm rào sắt, quát :

- Đoạn Phương Cô, thì ra người là loại nữ nhân rít độc địa, ta đã nghĩ nhầm về người!

Đoạn Phương Cô cười khanh khách :

- Triển Nhược Trần, người lẽ nào không rõ mục đích ta nguyện đem người vào Địa Ngục môn?

Triển Nhược Trần cảm phần nói :

- Mục đích đương nhiên là mời ta mắc bẫy, và người đã đạt được mục đích rồi!

Lắc nhẹ đầu, Đoạn Phương Cô tiếp lời :

- Không đúng, không đúng, đây chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi!

- Cũng được trước khi chết ta muốn nghe người nói.

Đoạn Phương Cô nói giọng đắc ý :

- Nói cho người rõ, tính Triển kia, sau khi người trên đường sát thương bốn Đại hộ pháp của Cô Lâu bang ta, nắm được trong tay ta đã yếu thế, vì phụ thân ta đã dẫn số đông huynh đệ đến Liêu Bắc để chi viện Phó bang chủ thọ thương. Vả lại tin tức truyền về, người đã giết chết Phó ty hình Thường Đông. Phụ thân ta vốn là muốn đổi phò với người, không ngờ người lại tìm đến Tổng đàn bọn ta. Ta tin rằng bắt được người nhưng không phải dùng võ công. Hừ, tính Triển kia, người rõ rồi chứ?

Triển Nhược Trần nhú mày hỏi :

- Đoạn Phương Cô, người cần phải nói thật, Lâu chủ bọn ta có bị giam giữ ở nơi đây không?

Đoạn Phương Cô quát gắt :

- Triển Nhược Trần, nếu như Kim Thân Vô Ngân nhốt ở nơi này, thì thử hỏi bà ta còn giá trị gì để đáng nói nữa?

Triển Nhược Trần cả kinh nói :

- Các người muốn lợi dụng Lâu chủ để dọa giẫm sách nhiều đối với Kim Gia lâu ư?

Đoạn Phương Cô buồn giọng lạnh lùng :

- Bọn ta không cần sách nhiều người khác, bọn ta cần là toàn bộ Kim Gia lâu. Triển Nhược Trần, ta nói thực người biết, đến khi Kim Gia lâu lọt vào trong tay Cô Lâu bang, Cô Lâu bang bọn ta sẽ mở rộng cơ đồ ở Nội lục!

Triển Nhược Trần nói :

- Hùng tâm tuy không nhỏ, nhưng mấy nhóm nhân vật tiến nhập Đại Mạc liên kết với các người thì sao? Theo ta biết họ có dã tâm cũng không vừa!

Đoạn Phương Cô cười lớn :

- Mấy nhóm người đó không đáng để phụ thân ta để mắt tới. Triển Nhược Trần, những chuyện đó người khỏi phải lo. Ha... ha...

Ngũ Tài đứng bên cạnh nhỏ giọng :

- Ra tay đi, Công chúa!

Đoạn Phương Cô nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần, cất giọng :

- Chỉ có người chết mới nguôi được mối hận cắt tóc của ta!

Nói xong cô ta quay đầu lại bảo :

- Người ra tay đi, Ngũ hộ pháp!

Đây là mệnh lệnh, Ngũ Tài lập tức đáp :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Đoạn Phương Cô đang chậm rãi lui lại, Ngũ Tài đưa cao chiếc đầu lâu lên.

Gã ta nhắm chuẩn chiếc rào sắt, phát ra giọng cười hắc hắc đầy man rợ!

Triển Nhược Trần nghĩ lại những thi thể và xác ngựa ở trên sa mạc, khi bị nhiễm độc phấn, lập tức chảy thành nước, thấy cốt chằng còn, trông thật khiếp hãi!

Ánh đèn mờ tối đi, chiếc đầu lâu trên tay Ngũ Tài phun ra một luồng Hóa Cốt độc phấn màu vàng xám, bỗng nhiên từ trên đỉnh đầu nghe “bình” một tiếng, ánh nắng chiếu vào trong hang động...

Triển Nhược Trần hú lên một tiếng, vọt thẳng ra ngoài, Sương Nguyệt đao vung lên như thần long, người đã bay lên trên mặt đất!

Phía dưới nghe giọng Ngũ Tài kêu lên :

- Mọi người lùi nhanh, Công chúa lùi nhanh, độc phấn bị gió cuốn vào trong động!

Trong động vang lên những tiếng bước chân chạy rầm rập...

Đoạn Phương Cô kêu cuống lên :

- Nhanh ra xem ai mở cửa động, bắt chém đầu ngay!

Nghe thanh âm đã xa, rõ ràng người trong động đã thoát đi xa.

Lúc này trước mặt Triển Nhược Trần xuất hiện một thiếu nữ áo đen quần trắng, chàng cầm hận lữ ác ma này, liền vung đao lao về phía thiếu nữ kia...

Bỗng nghe vị thiếu nữ kêu lên :

- Nhược Trần, là chàng sao? Muội là Từ Tiểu Hà đây!

Sương Nguyệt đao bật lên cao nửa xích, ánh đao xẹt qua đầu Từ Tiểu Hà, Triển Nhược Trần quay nghiêng người, đã đứng cách ngoài một trượng, kinh ngạc thốt lên :

- Tiểu Hà, quả nhiên là nàng!

Từ Tiểu Hà đến kịp thời, cứu Triển Nhược Trần thoát khỏi một lần kiếp nạn, đây cũng là ý trời!

Triển Nhược Trần từ chết sống lại, đối với sự xuất hiện của Từ Tiểu Hà, trong lòng vô cùng cảm động, nói :

- Từ Tiểu Hà, sao nàng lại đến đây?

Từ Tiểu Hà tươi cười tiếp lời :

- Khi chàng rời khỏi thuyền ngày thứ ba, muội phát hiện một toán đông người Cô Lô bang thâm nhập Liêu Bắc, liền biết ngay Cô Lô bang muốn đem hùng binh tấn công Kim Gia lâu. Vào đêm hôm đó, muội nhìn thấy một cảnh tượng kinh tởm...

Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu, nói :

- Ất là Đoàn Nhĩ Sinh dẫn người Cô Lô bang tiềm nhập Liêu Bắc!

Từ Tiểu Hà vẫn rùng mình kể :

- Muội ngằm bám theo bọn họ, không ngờ vào canh ba đêm đó trong căn trại của họ vang lên tiếng cười sằng sặc, muội can đảm thâm nhập vào, ôi... muội không muốn kể nữa!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Muội nhìn thấy gì?

Từ Tiểu Hà rùng mình một cái, nói giọng còn run :

- Muội nhìn thấy một đại hán cả người đỏ gay, kể cả đầu tóc cũng đỏ, gã ta đôi mắt rất to, mười móng tay có móng nhọn như dao, đang vồ lấy một thiếu nữ lõa thể, trông gã ta như một con dã thú khát máu, muội đang định lùi lại, bỗng nghe “Á” một tiếng, thiếu nữ xinh đẹp như hoa kia ngã ngay vào lòng gã đại hán đó. Động tác gã ta rất thành thạo, lập tức vắn gậy cổ tiết toàn thân thiếu nữ kia, rồi đưa miệng hút...

Triển Nhược Trần nghiêng răng như muốn vỡ, kêu lên :

- Đoàn Nhĩ Sinh, người là tên ma đầu đáng chết!

Từ tiểu Hà kể tiếp :

- Gã ta hút hết tủy xương, liền ngồi điều khí vận công. Lúc đó muội vốn muốn vào giết gã ta, nhưng đôi mắt to của gã ta trừng nhìn ra xa, khiến muội phát run lùi lại.

Triển Nhược Trần nét mặt đầy phẫn nộ nói :

- Như vậy nên muội tìm đến đây?

Từ Tiểu Hà gật đầu :

- Trời chưa sáng đám người Khô Lấu Bang kéo đi hết, muội mới phát hiện có một bộ áo quần, vốn là để cho nữ nhân Cô Lô bang mặc. Muội đem theo bên người. Trên đường đi muội thăm dò ra tiểu trấn bị cát lấp này, thầm nghĩ Cô Lô bang ắt sẽ quanh quẩn đây. Trong lúc đang đi quanh kiếm tìm, bỗng nghe phía dưới có tiếng nổ, mới tìm đến bên lỗ hổng của bờ tường này, không ngờ chàng quả nhiên ở phía dưới!

Triển Nhược Trần không kịp kể ra cảnh tượng hung hiểm dưới hang động, bèn nói với Từ Tiểu Hà :

- Muội đã nói như vậy, ta quyết không đi!

Từ Tiểu Hà kinh ngạc nói :

- Nhược Trần, đại địch đã tiến sát Kim Gia lâu, lẽ nào chàng không nóng lòng?

Triển Nhược Trần nhìn tiểu trấn bị cát lấp buông giọng :

- Nóng lòng, ta đương nhiên nôn nóng trở về, nhưng ta lại muốn đem theo một người, người này ta quyết phải bắt đưa về Liêu Bắc!

Từ Tiểu Hà kinh ngạc hỏi :

- Ai?

Chàng chỉ tay xuống đất nói :

- Đoạn Phương Cô ẩn mình dưới này. Cô ta là ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, ta muốn bắt cô ta về, để cho gã tính Đoạn kia chịu nỗi đau mất nhi nữ, mới hận mất con!

Từ Tiểu Hà gật đầu tiếp lời :

- Nghe nói Đoạn bang chủ rất sủng ái nữ duy nhất của mình, nếu bắt được Đoạn Phương Cô trong tay, đối với sự tiến triển tới đây sẽ lợi hơn nhiều!

Triển Nhược Trần cũng đồng ý :

- Không sai, đây cũng chính là lấy đạo người trị đạo người, gã tính Đoạn kia dù thâm độc đến đâu cũng không thể không lùi bước!

Từ Tiểu Hà chợt hỏi :

- Làm thế nào để bắt sống Đoạn Phương Cô?

Triển Nhược Trần nhìn chằm chằm xuống đất nói :

- Cô ta sẽ ra, ta tin rằng bọn họ sẽ bám theo lên, muội đợi mà xem!

Từ Tiểu Hà chưa kịp mở miệng, đột nhiên từ hai phương hướng khác nhau xuất hiện hai toán đại hán áo tro, phía sau bọn họ chính là toán thiếu nữ áo đen quần trắng. Đường nhiên, Đoạn Phương cũng có trong đó!

65. Chương 65: Địa Ngục Thành Tan Tác Tứ Hộ Pháp Tiêu Tan

Triển Nhược Trần dặn kỹ Lan Chi Xuyên Tâm Từ Tiểu Hà :

- Từ muội, địch nhân có một loại độc phần rất độc, đó là Hóa Cốt độc phần, hễ nhiễm vào người lập tức biến thành nước mà chết, kể cả xương cũng biến thành phần, muội phải thận trọng đấy!

Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời :

- Muội đã thấy Đoạn Nhĩ Sinh dùng loại độc phần đó để đối phó thiếu nữ, độc phần đó đúng là thuộc bá đạo. Nhược Trần, chàng cũng phải thận trọng mới được!

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Ta biết, chúng ta đều chú ý thận trọng!

Hai người đang nói, toán đại hán bên phải đã xông tới bờ tường, suất lĩnh toán đại hán này không phải ai khác, chính là Sinh Tử Phán Quan Ngũ Tài và Nhị Diêm Vương Tá Tài.

Triển Nhược Trần ném ánh mắt lạnh lẽo nhìn địch phương, cất giọng mỉa mai :

- Tướng bại trận lại còn đến đây hiển mạng, vậy không trách được Triển mỗ đại khai sát giới!

Ngũ Tài hàm răng nhe ra, gã chỉ thẳng vào mặt Từ Tiểu Hà, quát :

- Là người? Là người đẩy cửa động để gã họ Triển kia lọt ra ngoài phải không?

Từ Tiểu Hà gật nhẹ đầu, nói :

- Các vị, thật có lỗi, ta chỉ vô ý, các vị lượng thứ cho!

Ngũ Tài tức giận hét lên :

- Thật là một tiểu tặc nhân. Người không sớm không muộn, lại mở đúng lúc để tên tính Triển kia thoát ra, hôm nay người phải chết!

Từ Tiểu Hà nói giọng lạnh nhạt :

- Nếu thật sự chết, song phương cũng có một trận qua lại, đúng không?

Cạnh bên, Tá Tài nghiêng răng quát hỏi :

- Người trộm đầu bộ áo quần mặc trên người đó, rõ ràng là...

Từ Tiểu Hà lạnh nét mặt, ngắt lời :

- Không sai, đây là áo quần của nữ nhân Cô Lâu bang, nhưng nếu nói là lấy trộm thì quá oan cho người đấy!

Lúc này, toán đại hán bên trái cũng xông đến, dẫn đầu là Điều Tử Quỷ Đông Thành và Nộ Cương Thi Chữ Nhất Quán trên người đầy vết đao.

Bốn Đại hộ pháp của Cô Lâu bang tuy đều thọ thương không nhẹ, nhưng cũng tụ tập đủ cả.

Bốn Đại hộ pháp khó liên thủ đối phó nổi địch nhân, như hôm nay quyết tử, cặp đầu lâu trong tay liền khua lên, bốn đại hán áo tro cũng vung Khô Cốt trảo, miệng quát tháo ầm ỹ.

Đứng ở bên tường, Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà không nói năng gì. Hai người không hện mà cùng lúc nhìn chăm chăm tiến về phía Đoạn Phương Cô.

Lần này chỉ có bốn thiếu nữ tùy tùng theo cô ta. Trong tay áo dài, Triển Nhược Trần nhìn không rõ trên tay cô ta cuối cùng là loại binh khí gì?

Đoạn Phương Cô đi đến trước mặt bốn Đại hộ pháp, tiếng đầu lâu gõ vào nhau liền ngưng lại, bốn người cùng cúi mình thi lễ. Ngũ Tài nhỏ giọng :

- Bẩm Công chúa, chúng ta đến kịp lúc, tên tính Triển kia còn chưa tẩu thoát.

Triển Nhược Trần đã cười nhạt cất giọng :

- Đoạn Phương Cô, người còn diêu kế gì nữa không, cứ thi thố ra đi!

Thấy Đoạn Phương Cô ngậm nghiêng răng, cô ta nhìn xoáy vào Từ Tiểu Hà trầm giọng hỏi :

- Cô nương, người từ đâu tới?

Từ Tiểu Hà buông giọng lạnh lùng :

- Ta từ chỗ ta ở tới, người hỏi làm gì?

Đoạn Phương Cô cười gằn, nói :

- Bộ áo quần trên người cô nương chính là của những thiếu nữ Cô Lâu bang mặc, người kiếm từ đâu ra?

Từ Tiểu Hà cười nhạt tiếp lời :

- Lượm, hừ! Một thi thể hóa thành nước, bộ áo quần này ta giặt sạch đem theo bên người, như vậy đối với ta thâm nhập vào Đại Mạc không lợi lắm sao?

- Thảo nào người tiến nhập vào Tổng đàn bọn ta mà không người nào đứng ra chặn người. Không sai, với chiếc áo đó, cộng thêm dung nhan của người, đó là điều kiện tốt nhất để người tiến thẳng vào đây. Cô nương, ta không thể không bội phục cơ trí của người!

- Nói hay! Nói hay!

Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Đoạn Phương Cô, người đã thực lại hư, hư thực lưỡng dụng đem ta dẫn nhập vào Địa Ngục môn của người, nhưng Triển mỗ vẫn thoát ra được miệng hổ.

Lần này xấp mặt, người chuẩn bị âm mưu gì để đối phó vậy?

Đoạn Phương Cô cười nhạt :

- Bốn nương có cảm giác “Vịt nấu chín lại bay đi”. Tuy nhiên, Triển Nhược Trần ta vẫn tin sẽ bắt sống được người!

Triển Nhược Trần tức giận lồng ngực phồng ra thóp vào, nói :

- Đoạn Phương Cô, nghe khẩu khí của ngươi, giống như nắm chắc phần thắng trong tay!

Đoạn Phương Cô gật đầu nói :

- Ta nghĩ như vậy. Triển Nhược Trần, ngươi đã thâm nhập Đại Mạc tám trăm dặm, dễ dàng gì ngoảnh đít trở về?

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, gần giọng :

- Ta không những ngoảnh đít trở về, mà còn bắt ngươi đem theo nữa!

- Khỏi nghĩ! - Đoạn Phương Cô quát.

Triển Nhược Trần hét lên :

- Ngươi sẽ biết ngay thôi!

Bất chợt, Ngũ Tài, ngươi thật to gan, dám lập mưu bắt Công chúa bọn ta. Mẹ mày, trừ phi Ngũ Tài này vắt xác dưới đất, nếu không thì...

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Ngũ Tài kia, ta sẽ cho ngươi một cơ hội thích đáng, và tuyệt đối không khiến ngươi thất vọng!

Ngũ Tài đưa hai chiếc đầu lâu gỗ vào nhau...

Vì thế, Chữ Nhất Quán nói nhỏ với Đoạn Phương Cô :

- Xin Công chúa lùi lại, có bốn người bọn chúng tôi liên thủ, tên tính Triển kia không dễ gì mà thoát được đâu!

Đoạn Phương Cô trầm giọng :

- Bốn vị Hộ pháp thận trọng!

Đoạn Phương Cô vừa lùi lại một bên, đã có gần ba mươi tay đại hán áo tro đứng quanh bảo vệ cô ta.

Triển Nhược Trần nói với Từ Tiểu Hà cạnh bên :

- Nhớ lời dặn vừa rồi, thận trọng chú ý Hóa Cốt độc phần và Khô Cốt độc đỉnh!

Từ Tiểu Hà cũng nói giọng lo lắng :

- Nhược Trần, thiên vận lần thận trọng mới được!

Cô ta hơi ngừng lời, đoạn nói :

- Kể cả tính mạng của muội cũng phó thác vào trận chiến này!

Triển Nhược Trần gật đầu. Phía bên kia, Tá Tài người đầy vết thương, chỉ vào Triển Nhược Trần quát :

- Tính Triển kia, ngươi tìm được đến nơi này ắt là do hai con nữ tặc người Tế Hân tộc ở Khắc Lỗ Luân Hà nói với ngươi chứ gì? Thật đáng hận! Đợi đến sau khi thu nhập được ngươi, Tá đại gia lập tức dẫn người đi tìm giết sạch cả lũ!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng trong cổ, nói :

- Tính Tá kia, lần trước xấp mặt ta không giết ngươi, ngươi dùng chiêu khinh công Tẩu Sa Lạc Nhận vắt chân chạy trốn, không ngờ ngươi lại còn múa mép, muốn bức hiếp dân lành. Hừ, e rằng ngươi không có cơ hội nữa!

Tá Tài dựng cặp Khô Cốt trảo lên, lớn tiếng :

- Ta phải lấy đầu ngươi!

Hai cặp Khô Cốt trảo và hai cặp đầu lâu đã phân thành bốn hướng vây lấy Triển Nhược Trần.

Chữ Nhất Quán hô to :

- Các vị Hộ pháp, đây là một trận chiến sinh tử, mong các vị ôm quyết tâm tất tử bất diệt, dũng mãnh xông lên!

Đột nhiên cặp Khô Cốt trảo vung lên không trung, Tá Tài đã hét lớn :

- Sát!

Những tiếng sát kế tục vang lên, Ngũ Tài đã vọt người lên. Khi thân hình vừa lao về phía trước, chiếc đầu lâu bên tay phải đã phát ra tiếng vù vù, bảy mũi Khô Cốt độc đinh bay thẳng vào người Triển Nhược Trần.

Phía khác, Tá Tài cũng phối hợp phát động, lúc này người đã bật từ trên không đánh xuống, cặp Khô Cốt trảo trong tay quật liên tiếp mười chín lần, thân hình lão ta hóa thành hình thể hư thực khó phân, đánh phủ xuống đối phương!

Chữ Nhất Quán càng không chậm trễ, cặp đầu lâu trong tay gõ vào nhau phát lên những tiếng kêu quái dị, người chưa tiếp cận địch thủ, hai luồng độc đinh đã bắn ra như tên!

Đồng Thành hai tay múa cặp Khô Cốt trảo xông thẳng vào phía chính diện Triển Nhược Trần, miệng còn hét lên :

- Ta phải giết chết tên súc sinh này!

Triển Nhược Trần nghiêng răng, nét mặt lạnh như băng, trong lòng ngầm đã định chủ ý, chỉ cần ra tay là đổ máu, trước hết phải thưởng cho địch nhân một chiêu Nhẫn Lũy Phù Đồ thu nhập xong bốn Đại hộ pháp, còn lại Đoạn Phương Cô đối phó không khó.

Chàng vươn hai tay như đại bàng vẫy cánh, đứng một chỗ xoay người tợ cơn gió xoáy, thân hình chàng huyền hóa thành hình xoắn ốc, ánh đao bật ra chói lòa và hung mãnh, tạo thành từng vòng tròn từ lớn biến thành nhỏ, từ hư thành thực, kế tiếp nhau thành tầng tỏa ra tứ phía, vì thế bầu không khí xung quanh trở nên lạnh buốt thấu xương!

Bốn Đại hộ pháp vây đánh bốn mặt, tuy phát giác ra ngọn đao của địch nhân bật ra như núi, nhưng vẫn hùng dũng xông vào!

Họ hoàn toàn không biết gì về chiêu Nhẫn Lũy Phù Đồ của Triển Nhược Trần, đó là tuyệt chiêu trong đao pháp đã thất truyền từ lâu. Đợi đến khi vừa tiếp xúc thì...

Trước hết là vô số độc đinh bay rơi xuống tứ phía, trong ánh đao tỏa đặc trời, đã thấy máu từng vòi từng vòi ria ra như một trận mưa, bốn bóng hình màu xám bay ngược ra xa!

Trăm ngàn ánh đao xanh dờn đan chéo ngang dọc giữa không trung, máu tươi cứ theo đó tuôn ra không ngớt... Đến khi vô số tia sáng xung quanh người Triển Nhược Trần tắt đi, nhìn lại xem, trong phạm vi hai trượng ở chỗ chàng đứng, tay chân đứt lìa thân thể từng khúc từ không trung rơi xuống lả tả. Có một người đứt đầu, thấy trên chiếc đầu đó ít nhất cũng có đến mười bảy mười tám đường đao, người đó là Đồng Thành!

Thân thể của Tá Tài rơi xuống đất, một nửa mặt đã bay đầu mất, cơ nhục co giật từng cơn, máu từ đó cứ tuôn ra nhuộm đỏ một vùng!

Còn Ngũ Tài nằm vẹo người trên đất, cái đầu vắn qua một bên, hai mắt trào máu ra ngoài, nhưng vẫn trợn ngược nhìn Triển Nhược Trần đầy hận thù!

Chữ Nhất Quán phản ứng nhanh hơn, bị hãm mình trong rừng đao, gã ta tức tốc lộn người ra ngoài hai trượng, nhưng vẫn bị trúng đến mười một đường đao, mỗi đường đao sâu đến nửa thốn, gã ta bò quằn quại trên cát.

Đoạn Phương Cô từ từ tiến về phía Triển Nhược Trần, nói giọng đanh thép :

- Triển Nhược Trần, đao pháp của ngươi quả nhiên cao minh, thảo nào ngươi hung hăng can rỡ như vậy, dám một mình thâm nhập vào Tổng đàn Cổ Lâu bang ta!

Triển Nhược Trần vẫn nét mặt lạnh lùng, nói :

- Đoạn Phương Cô, bây giờ đã không phải là lúc đàm luận kiếm pháp, Triển Nhược Trần, ngươi cứ xỏ tiếp tuyệt chiêu của

Đoạn Phương Cô cất giọng lạnh lạnh :

- Dao pháp tuy tàn độc, nhưng ta không hề sợ ngươi. Triển Nhược Trần, ngươi cứ xỏ tiếp tuyệt chiêu của ngươi ra đi!

Dứt lời, cô đưa cao tay phải, hô lớn :

- Các huynh đệ, đã đến lúc các người phải ra tay quyết tử vì Cô Lô bang, giết chết tên tiểu tử đó cho ta, để báo thù cho bốn vị Hộ pháp!

Hơn ba mươi tay đại hán áo tro sau khi nghe tiếng hô của cô ta, giống như bị uống mê hồn dược vậy, hùng hổ xông vào vây đánh Triển Nhược Trần!

Triển Nhược Trần bảo Từ Tiểu Hà :

- Canh chừng Đoạn Phương Cô, nơi này không cần muội ra tay!

Từ Tiểu Hà đáp lại :

- Yên tâm, muội sẽ hết mình!

Cô ta bay người lên, tà tà đáp xuống một bên cạnh Đoạn Phương Cô, cất giọng khiêu khích :

- Đoạn cô nương, tình thế bất lợi như vậy, ngươi gắng giữ bình tĩnh thì hơn!

Vừa thấy Từ Tiểu Hà lao tới, Đoạn Phương Cô lảo lảo bước lên nói :

- Ngươi thật sự cho rằng tình thế không có lợi đối với ta sao?

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, nhấn giọng :

- Từ Tiểu Hà quả thật thấy ngươi không có tuyệt chiêu gì để thi triển cả. Đoạn cô nương, ngươi quá viễn vông!

Tay áo rộng bên phải kéo lên, Đoạn Phương Cô nét mặt trầm lạnh, từ từ đưa tay phải ra. Từ Tiểu Hà với kinh nghiệm giang hồ, liền nhận ra ngay trên tay cô ta đeo một lớp da giả.

Đoạn Phương Cô cười sằng sặc mấy tiếng, từ từ co ngón tay giữa lại, cô ta không biết hữu ý hay vô tình dùng ngón tay cái áp lên ngón tay giữa.

Không đợi Đoạn Phương Cô búng ngón tay, Từ Tiểu Hà đã thoát người lách sang một bên cười nhạt nói :

- Đoạn Phương Cô, bằng vào ngươi cũng muốn ám toán ta hả? Chớ vọng tưởng!

Đoạn Phương Cô ngớ người ra, phần nộ lớn tiếng :

- Quỷ nha đầu đáng chết!

Lúc này, phía bên kia đã vang lên những tiếng kêu thảm thiết...

Sương Nguyệt đao trên tay Triển Nhược Trần chém cuống cuống, không chỉ dấy lên những trận mưa máu, mà đất cát cũng bay tung lên, máu nhuộm đỏ từng vũng từng vũng đầy trên mặt đất...

Những tiếng rú rừng rợn liên tiếp vang lên, những thi thể nối tiếp nhau gục xuống, tiểu trấn bị cát che lấp này càng phủ thêm một lớp sâu vân thảm vụ, có thêm biết bao nhiêu oan hồn lưu lạc giữa chốn hoang vắng điêu tàn.

Triển Nhược Trần mặc sức vung đao tàn sát, nơi nào chỉ cần ánh đao lướt qua. Lập tức máu tuôn đầy trời, có đến hơn hai mươi tay đại hán áo tro bỏ mạng đương trường.

Trường bát sát qua đi, Triển Nhược Trần toàn thân đầy máu và mồ hôi, đôi mắt đỏ kè lên, đến độ không còn biết mình là ai nữa.

Giáo điều của Cô Lâu bang tuy rất nghiêm khắc, bang chúng phải một lòng tận trung với Bang chủ, nhìn thấu rõ điểm cùng của sinh mệnh là chết, chỉ có chết mới đem lại sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng đến lúc nằm giữa cái sống và cái chết, vẫn có người chọn con đường sống.

Hiện tại, còn lại mười mấy tay đại hán sống sót chạy về phía đông, không dám quay đầu lại nhìn.

Bất ngờ, một tiếng thét vang lên giữa không trung, một bóng hình đen trắng từ trên không lao bổ xuống phía Triển Nhược Trần, để lại phía sau là một hình hư ảo!

Không ai khác, người đó chính là Đoạn Phương Cô. Người đang ở trên không, đôi tay trắng nõn của cô ta đã đưa ra ngoài tay áo Đạn Chỉ độc phần đã hướng vào vùng ngực của Triển Nhược Trần.

Phía bên kia, Từ Tiểu Hà đã kêu lên :

- Nhược Trần, thận trọng chú ý độc phần của cô ta!

Triển Nhược Trần không đuổi theo bọn đại hán bỏ chạy, chàng vừa quay đầu lại, Đoạn Phương Cô người đã ở trên không. Nghe Từ Tiểu Hà đề tỉnh, chàng liền cảnh giác ngay. Trong lúc Đoạn Phương Cô định búng ngón tay, Triển Nhược Trần tức tốc nhảy sang bên phải một trượng, lộn nửa vòng, người đã bay ra ngoài ba trượng!

Đạn Chỉ độc phần của Đoạn Phương Cô chưa có cơ hội để tung ra, cô ta đành phải đáp người xuống đất, nét mặt đành lại, buông giọng :

- Triển Nhược Trần, người quả nhiên ác độc tàn nhẫn, Cô Lâu bang ta thề quyết đến cùng với người!

Triển Nhược Trần cười nhạt nói :

- Những người này là ta giết, nhưng thao túng ý chí những người này là phụ thân người, định đoạt sống chết cũng là do phụ thân người. Triển mỗ tin rằng, đương lúc những người này lâm tử, lương tri của họ hiểu rõ mình bị Đoạn Nhĩ Sinh lợi dụng, Đoạn Phương Cô, ta nói có đúng không?

Đoạn Phương Cô mái tóc dài che nửa mặt, trên khuôn mặt trắng ngần mỹ lệ hiện lên đầy sát khí, cô ta nghiêng răng quát :

- Rắm thôi! Người nói vậy! Người nếu không tìm đến Đại Mạc thì đâu phát sinh cảnh tượng thảm khốc này?

Cô ta chuyển giọng :

- Triển Nhược Trần, ta nói cho người biết, những người này thuộc một phần tử trong Cô Lâu bang. Sau chuyện này, Cô Lâu bang sẽ dựng bia tưởng nhớ muôn đời!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng nói :

- Đoạn Phương Cô, sinh mệnh vốn có giá trị nhất định của nó. Cô Lâu bang hoành hành Đại Mạc mười mấy năm, dân tình thống khổ, sợ hơn sợ hổ, sinh sống không yên. Phụ thân người vì muốn luyện một loại võ công quý quái, đã sát hại không biết bao nhiêu mỹ nữ, giờ người còn nói đến chuyện trung nghĩa và tưởng nhớ, nghe thật kinh tởm!

Đoạn Phương Cô cất giọng the thé :

- Triển Nhược Trần, Kim Gia lâu lại là thứ gì? Hắc bạch lưỡng đạo chịu xiết bao nghiệt đáng cay. Các người hoành hành một phương, xưng bá Liêu Bắc, nói rõ ra là một bọn hung tàn ác độc, không từ điều xấu xa nào...

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Đoạn Phương Cô, những điều đó là truyền ngôn, Cô Lâu bang mở mang buôn bán khắp nơi, bắt bố mỹ nữ về giết hại...

Chàng nhún giọng :

- Đáng cười là Đoạn Nhĩ Sinh có ái nữ lộng lẫy như người, không biết sau khi lão ta mất đi ái nữ sẽ có biểu hiện như thế nào, nghĩ thật đáng cười!

Vừa nói, chàng đã từ từ di động thân hình.

Đoạn Phương Cô ngằm thất kinh, với đao pháp của Triển Nhược Trần, sẽ đủ sức để bắt cô ta, thế thì phụ thân sẽ đau khổ biết chừng nào!

Nhìn Triển Nhược Trần từ từ tiến lại gần, Đoạn Phương Cô phần nộ hét lên :

- Triển Nhược Trần, ngươi muốn giết ta sao?

Triển Nhược Trần hừ một tiếng buông giọng :

- Nếu lúc tất yếu phải vậy. Đoạn Phương Cô, nếu ngươi thông minh, phải ngoan ngoãn chịu trói!

Đoạn Phương Cô quát lớn :

- Các ngươi trước hết giết chết tiểu nha đầu đó cho ta!

Cô ta đang mệnh lệnh bốn tỳ nữ, vì tất cả đều do sự xuất hiện đột ngột của Từ Tiểu Hà. Nếu như không có Từ Tiểu Hà xuất hiện, thì tình thế hiện tại đương nhiên sẽ khác hẳn. Triển Nhược Trần cũng đã biến thành người chết trong Địa Ngục Thành rồi!

Bốn mũi Khô Cốt đao dài một thốn theo tiếng quát của Đoạn Phương Cô nhất tề chém bổ tới Từ Tiểu Hà.

Triển Nhược Trần quát lớn :

- Đoạn Phương Cô, ngươi muốn họ đi vào chỗ chết sao?

Từ Tiểu Hà cất cao giọng :

- Bốn người này để muội thu nhập, Nhược Trần ca phải thận trọng đối với nha đầu thủ đoạn đó!

Từ Tiểu Hà không kịp nói thêm, vì bốn ngọn Khô Cốt đoản đao đã phân bốn hướng chém tới tấp!

Thân hình vút nhẹ lên tựa lông hồng, Từ Tiểu Hà đã thoát ra khỏi vòng vây địch phương. Nhưng bốn thiếu nữ kia cũng không phải vừa, phản ứng rất nhanh, bốn người thi triển cùng một thân pháp, thoát bay người hòa vào vây lấy Từ Tiểu Hà vào giữa.

Từ Tiểu Hà không chút do dự bèn ngoặc người, tay phải quay nửa vòng, một âm thanh cực nhỏ rít lên, tỳ nữ phía bên phải đã á lên một tiếng gục người xuống đất.

Lúc này, hai chiếc mũi dùi sắt hình tam giác trên tay phải của Từ Tiểu Hà đang nhỏ xuống từng giọt máu đen, như vậy mũi dùi đó chắc chắn có độc.

Biến hóa khá đột ngột. Đương nhiên, trong lúc sắp chiến, nếu muốn giành được phần thắng, phải hội đủ các điều kiện: võ công, kinh nghiệm và cơ trí.

Ở ba điều kiện đó, Từ Tiểu Hà đều vượt trội hơn mấy tỳ nữ kia.

Ba tỳ nữ còn lại không hề lùi bước khi thấy đồng bọn bỏ mạng, cả ba cùng xông cuồng vào vây đánh Từ Tiểu Hà.

Từ Tiểu Hà một chiêu đắc thủ, mũi chân xoay nhanh, thân hình bay nhảm vào chỗ hở của địch phương, tay tung mạnh lui sau, tỳ nữ ở phía sau bên phải bị lãnh ngay cú đánh làm văng ngược người ra ngoài hai trượng, chưa gượng dậy nổi, miệng đầy máu kêu lên :

- Người... dùng... là... độc... chùy...

Nói xong cô ta trút hơi thở cuối cùng Triển Nhược Trần không để mắt nhìn Từ Tiểu Hà, vì chàng biết rằng với võ công của Từ Tiểu Hà dư sức đối phó với mấy tỳ nữ kia.

Triển Nhược Trần vẫn dõi mắt nhìn Đoạn Phương Cô, chàng thừa biết Đoạn Phương Cô tâm cơ thâm trầm, có thể xuất chiêu bất ngờ khi đối phương lơ đãng.

Đoạn Phương Cô thầm chửi mắng trong lòng, tính Triển kia không phân tán tinh thần lo lắng cho Từ Tiểu Hà, chàng ta một mực chú ý nhìn mình, xem ra cơ hội mình tạo nên tiêu tan thành mây khói!

Vốn Đoạn Phương Cô lệnh bốn tỳ nữ kia đối phó với Từ Tiểu Hà, mục đích là đánh lừa sự chú ý của Triển Nhược Trần, chỉ cần chàng hơi phân tán tinh thần một tí, cô ta chắc chắn sẽ hạ gục được chàng. Thế nhưng, Triển Nhược Trần không mắc lừa cô ta, ngược lại bốn tỳ nữ kia đã chết hai!

Lúc này...

Từ Tiểu Hà hét lên một tiếng, bay người lên cao ba trượng, trong lúc xoay người liên tiếp, đã nghe hai tiếng “á” vang lên, hai tỳ nữ ném đao lăn tròn xuống đất, máu tươi trong người chảy ra dần biến thành màu xanh, rồi thành màu đen.

Đoạn Phương Cô quay đầu lại xem, thấy cảnh tượng rùng rợn như vậy, liền định lao người về phía Từ Tiểu Hà, không ngờ Triển Nhược Trần nắm lấy chút sơ hở này, tức tốc phóng người tới như sao băng, thanh Sương Nguyệt đao xẹt nhanh vào vùng sau cổ Đoạn Phương Cô, chỉ nghe Đoạn Phương Cô hự một tiếng ngã người xuống...

Triển Nhược Trần không đợi Đoạn Phương Cô rơi xuống đất, tay trái đưa ngang ra đỡ lấy, nâng hống lên ba xích, liền biết ngay cô ta thật sự hôn mê bất tỉnh.

Thì ra Triển Nhược Trần đã dùng thủ pháp Trích Thạch Thành Động điểm mũi đao trúng ngay vào huyết Phong Trì sau cổ Đoạn Phương Cô, tuy như vậy nhưng cô ta trong một thời gian ngắn e rằng cũng khó tỉnh dậy.

Không cần Triển Nhược Trần nói, Từ Tiểu Hà nhanh tay lấy ra hai giải vải trói chặt Đoạn Phương Cô lại.

Triển Nhược Trần liền bảo :

- Lục tìm trên người cô ta, độc phần trên tay bao tay cô ta cũng lấy ra, chúng ta không thể đem theo nữ nhân độc lên đường!

Nghe chàng nói hai tiếng “chúng ta”, Từ Tiểu Hà trong lòng vô cùng vui sướng, mặt tràn trề nụ cười, gật đầu đáp :

- Nhược Trần ca dặn bảo sao muội làm vậy!

Vì thế, những nơi nào trên người Đoạn Phương Cô mà Triển Nhược Trần không tiện sục tìm, Từ Tiểu Hà đều lục khắp. Khi Từ Tiểu Hà lột Bao tay trên tay Đoạn Phương Cô ra. Triển Nhược Trần mới kẹp Đoạn Phương Cô vào nách, giục :

- Từ Tiểu Hà, chúng ta đi nhanh!

Từ Tiểu Hà ngạc nhiên hỏi :

- Nhược Trần ca, huynh không xuống Địa Ngục thành tiếp sao? Chúng ta sao không nhân lúc Bang chủ không có, phá hủy Tổng đàn của họ?

Triển Nhược Trần lắc đầu lia lịa nói :

- Ta ước tính phía dưới còn gần đến một trăm người, ngoài ra còn có những người trấn giữ kho lương thực và bạc, canh phòng, truyền lệnh, đầu bếp...

Từ Tiểu Hà buột miệng thốt lên :

- Cô Lâu bang có dã tâm không vừa!

Triển Nhược Trần kẹp ngang người Đoạn Phương Cô, cười nhạt nói :

- Nữ nhân này đã lọt vào tay ta, Đoạn Nhĩ Sinh không dám hạ độc thủ đối với Lâu chủ. Không nên chậm trễ, chúng ta rút ngay ra khỏi Đại Mạc, phải đi liền cả đêm trở về Kim Gia lâu...

Chàng hơi ngừng lời đoạn nói tiếp :

- Khi đi ta nói chỉ độ mười ngày nửa tháng, mấy hôm nay không lúc nào không lo nghĩ đến sự an nguy của Kim Gia lâu, sống chết của nghĩa mẫu.

Từ Tiểu Hà cởi áo đen quần trắng ra, lộ ra thân hình với bộ y phục màu xanh, mái tóc mượt mà vẫn lên cao, khuôn mặt nõn nà xinh xắn, Triển Nhược Trần nhìn mà tinh thần chao đảo. Từ Tiểu Hà đã nở nụ cười tươi như hoa, nói :

- Nhược Trần ca, về phía đông bảy mươi dặm có trạm nghỉ, chúng ta đến đó kiếm hai con lạc đà thay chân, chàng thấy có được không?

Triển Nhược Trần gật đầu, hỏi :

- Khi muội vào Đại Mạc thì sao?

Từ Tiểu Hà trả lời :

- Cưỡi ngựa đến Long Tuyền trấn, vì sợ bọn Cô Lâu bang chú ý nên bỏ ngựa ở đó!

Triển Nhược Trần chỉ về phía đông, bảo :

- Đi, trước mắt chúng ta đến trạm dừng đó xem sao!

Triển Nhược Trần tay trái kẹp lấy Đoạn Phương Cô, lao người đi như bay. Từ Tiểu Hà bám theo sau, cất giọng hỏi :

- Nhược Trần ca, chàng làm sao thâm nhập vào Địa Ngục thành của Cô Lâu bang? Nghe họ nói, chàng gần như hết đường thoát ra ngoài!

Triển Nhược Trần lúc này mới mỉm cười nói :

- Lúc sắp chiến, ta không có cơ hội để kể rõ cho muội biết...

Vì vậy, chàng vừa đi vừa kể chi tiết về lần thâm nhập vào Địa Ngục thành đầy nguy hiểm vừa rồi, Từ Tiểu Hà nghe kể cũng phải trợn mắt há mồm nói không ra tiếng.

Chàng đưa tay vuốt nhẹ trên lưng Từ Tiểu Hà, nói giọng cảm kích :

- Nếu không có muội đến đúng lúc, mở cửa động ra, e rằng trên đời này đã không còn Triển Nhược Trần nữa, ta thật cảm tạ muội!

Từ Tiểu Hà trong lòng mát dịu, nở nụ cười dịu hiền tiếp lời :

- Muội đã nói, trên danh phận chàng không phải là chồng của muội, nhưng trong lòng muội đã coi chàng là người chồng của muội, vợ cứu chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chàng sao phải cảm tạ muội?

Vừa nói, cô ta nghiêng mắt nhìn chàng trìu mến :

- Triển Nhược Trần trong lòng se lại. Không đáng! Ngược lại còn làm cho lòng ta vương nặng, ta cầu muội, chớ tự giam mình trong tháp ngà như vậy có được không?

Từ Tiểu Hà hé nụ cười, dịu giọng :

- Nhược Trần ca, Tiểu Hà muội của chàng tuyệt đối không ép buộc chàng, càng không mong chàng đặt nặng tới muội để rồi đau khổ day dứt. Nên biết rằng, mỗi người đều có chí riêng của mình, không thể cưỡng ép, chỉ có gượng ép mới thống khổ, sống thuận theo tự nhiên sẽ sung sướng, nhẹ nhàng, chỉ cần muội vui sướng, sẽ thấy chàng vui sướng. Vậy không tốt lắm sao?

Triển Nhược Trần mở to đôi mắt, nói :

- Muội thật sự nhìn thấu được lẽ sống?

Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời :

- Mấy năm hành tẩu giang hồ hiểu biết nhiều, đương nhiên thể hội cũng nhiều, Nhược Trần ca, để cho giữa hai chúng ta tạo được niềm vui sướng cho nhau, chớ tự tìm lấy phiền não, phải vậy không hở chàng?

Triển Nhược Trần buông giọng trầm buồn :

- Muội không phải đã tự tìm lấy phiền não đó sao?

Từ Tiểu Hà nói thẳng thắn :

- Đó là nhân quang của thế tục, muội cho rằng mình rất vui sướng mới phải!

Triển Nhược Trần chỉ biết lắc đầu, nói :

- Muội là người chìm trong ý tưởng, cũng là người giàu ảo tưởng!

Từ Tiểu Hà cũng đồng ý :

- Trên đời có rất nhiều người, họ ban ngày hoan lạc, đêm ngủ lại khóc thầm.

Có một số người mặt đầy khổ não, đêm mộng lại cười. Còn muội lại không giống họ, muội luôn cho mình niềm hoan lạc, nhất là từ khi gặp chàng, niềm hoan lạc đó luôn sống mãi trong lòng muội!

Triển Nhược Trần lặng yên không nói gì, Từ Tiểu Hà nói tiếp :

- Nhược Trần ca, chàng tuy đã kết hôn với Thi Gia Gia, nhưng muội hoàn toàn không đổ kỵ, chỉ cần chàng vui sướng hạnh phúc là muội vui sướng rồi, vì muội phát giác, người có lúc chìm đắm trong ảo tưởng, cũng là điều vô cùng an nhàn vui sướng. Muội coi chàng là chồng, giữ thân vì chàng, yêu quý chàng, nhưng không phải muốn giành giữ lấy chàng.

Cô ta nhìn đôi mắt sâu thẳm của Triển Nhược Trần tròn to, lại nói :

- Lần này muội thâm nhập Đại Mạc, muội không dám nói kịp thời cứu chàng, chỉ ít muội cũng kịp thời giúp chàng, chỉ điều đó thôi cũng khiến cho muội vô cùng sung sướng. Hi hi...

Triển Nhược Trần có cảm giác nói không ra lời, than một tiếng, tiếp lời :

- Muội thật là một cô nương không giống mọi người!

Trong sa mạc cát vàng mênh mông, Từ Tiểu Hà theo sát bên Triển Nhược Trần băng qua một quãng đường dài, Từ Tiểu Hà chỉ tay về phía trước nói :

- Triển đại ca, đi thêm độ năm bảy dặm nữa là đến!

Triển Nhược Trần lau mồ hôi trên trán, đang định mở lời, bỗng Đoạn Phương Cô kẹp trên tay “A” lên một tiếng!

Triển Nhược Trần cúi đầu, bốn ánh mắt nhìn nhau, sắc mặt lạnh, nói :

- Đoạn Phương Cô, ngươi cuối cùng đã tỉnh lại rồi!

Đoạn Phương Cô nhìn xéo mắt, thấy tay chân mình bị trói, bị Triển Nhược Trần kẹp ở nách, phần nộ hết lên :

- Nhanh thả ta ra!

Triển Nhược Trần lắc đầu cắt đứt giọng :

- Chịu phiền một tí, Đoạn công chúa, Kim Gia lâu chuẩn bị đón khách quý, mời Công chúa đi làm khách vài ngày.

Đoạn Phương Cô la hét :

- Ta không đi, Triển Nhược Trần, ngươi không nên khinh người quá đáng.

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Khinh người không phải là ta, mà là lão già hung tàn phụ thân ngươi!

Từ Tiểu Hà lên tiếng :

- Nhược Trần ca, chớ mãi cãi cọ với cô ta, chỉ thêm hao hơi tổn sức thôi!

Đoạn Phương Cô lạnh giọng :

- Triển Nhược Trần, ngươi cho rằng các ngươi ra khỏi được Đại Mạc hay sao?

Triển Nhược Trần cười nhạt nói :

- Bọn ta đã ra rồi, vả lại sắp tìm đến ngựa hoặc lạc đà rồi đấy.

Từ Tiểu Hà nhìn sắc trời, giục :

- Nhược Trần ca, chúng ta nhanh chân một tí, trời sắp tối rồi!

Đoạn Phương Cô cất giọng :

- Triển Nhược Trần, bọn người không thoát khỏi vòng vây của Cô Lâu bang, ta dám nói rằng nội trong hai ngày trở lại, bọn người sẽ đổ máu ở sa mạc.

Triển Nhược Trần tức giận, nói lớn :

- Nếu thật sự gặp vây đánh, người chết đầu tiên chính là người.

Triển Nhược Trần đưa mắt nhìn xa xa, thấy có một cây cổ thụ bị khô một nửa, cạnh đó là ba gian nhà cỏ. Trên nóc nhà đang tỏa ra làn khói xám. Có mấy con ngựa cột ở bên ngoài, cạnh bên có một cái giá gỗ, một lão già đang cặm cụi kéo nước. Trên sa mạc, có được một nơi để dừng chân uống nước như vậy thật không dễ.

Triển Nhược Trần đưa đầu lưỡi liếm môi, nói với Từ Tiểu Hà :

- Quả nhiên là trạm dừng, chúng ta chỉ có thể nghỉ độ hai tiếng, vào canh ba là lên đường ngay!

Từ Tiểu Hà gật đầu tiếp lời :

- Nhược Trần ca quyết định sao, muội nhất định phục tùng đến cùng!

Ngữ khí của cô ta nhu hòa tự nhiên, không một chút giả dối.

Cười xề xề, Triển Nhược Trần nói :

- Chúng ta đến đó, trước hết phải chêm vào đầy bụng cái đã!

Đoạn Phương Cô đột ngột hét lên :

- Triển Nhược Trần, ta sẽ không tha người, người liệu thận trọng đấy!

Triển Nhược Trần nói :

- Ta biết, vả lại còn thận trọng hơn người nghĩ. Đoạn Phương Cô, có một điều ta phải nói trước cho người rõ, nếu ở nơi đông người người mở miệng la hét, nói ra thân thế lai lịch của mình, ta sẽ cho người tắt tiếng ngay, cho người ngủ mê năm ba ngày cũng nên!

Lời của Triển Nhược Trần, Đoạn Phương Cô đương nhiên tin. Bằng vào thân pháp của chàng, lúc này nếu muốn trừng trị cô ta đâu có khó gì!

Vì thế, Đoạn Phương Cô âm ức nhắm mắt lại...

Triển Nhược Trần đi phía trước, thận trọng lắng tai nghe ngóng xung quanh.

Từ Tiểu Hà theo sau, cô ta rất muốn ôm Đoạn Phương Cô để Triển Nhược Trần nghỉ tay, nhưng mấy lần đều bị chàng từ chối.

Lúc này mặt trời đã lặn, hoàng hôn bắt đầu buông xuống...

Trong gian nhà cỏ phía trước, đột nhiên có tiếng cười lớn vọng ra, Triển Nhược Trần liền dừng bước quay lại nhìn Từ Tiểu Hà.

Từ Tiểu Hà cũng vội ngóng nhìn về phía gian nhà cỏ.

Đoạn Phương Cô bị kẹp ở nách Triển Nhược Trần đã cất giọng cười lạnh lạnh, nói :

- Nếu ta đoán không sai, trong gian nhà đó là huynh đệ bọn ta.

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Như vậy thì sao? Cũng bắt quá tăng thêm mấy oan hồn nữa thôi.

Đoạn Phương Cô cất giọng :

- Triển Nhược Trần, người chớ tự đánh giá mình quá cao, chớ quá tự tin. Theo trước mắt mà luận, người đã kẹp ta đi đến bảy mươi dặm sa mạc, sức lực cạn kiệt, miệng khô lưỡi rát, người lại không phải là thiên thần, ta không tin người có thể chống cự nổi lần bát sát này.

Triển Nhược Trần hứ một tiếng, nói :

- Đoạn Phương Cô, người còn nói thiếu một điều, trên người ta còn mang vết đao, vả lại vết đao không nhẹ.

Từ Tiểu Hà đưa ngang tay ra, nhỏ giọng :

- Nhược Trần ca, cô ta nói không sai, có thể trong gian nhà đó thật sự có người của cô ta. Chúng ta đi đường chân tay rã rời, bụng lại đói, động thủ e bất lợi, hay là...

Cô ta liếc nhìn Đoạn Phương Cô, đoạn nói tiếp :

- Muội dám nói rằng, người sinh sống ở sa mạc, tất nhiên cũng chịu áp lực của Đại Mạc Cô Lô bang. Thế thì, lão nhân của trạm dừng này cũng không tránh khỏi sự giám sát của họ.

Triển Nhược Trần nhớ lại tình hình ở khách điểm nằm ở Long Tuyền trấn khi chàng vừa đặt chân đến, bèn gật đầu nói :

- Hà muội nói không sai, tuy nhiên, chúng ta không thể vòng qua mà đi, chết khát trên sa mạc như chơi.

Từ Tiểu Hà nhìn gian nhà cỏ, ngẫm nghĩ một lát, mở lời :

- Nhược Trần ca, không bằng chàng tìm một nơi để nghỉ, muội đến gần gian nhà đó xem, nếu là khách thương bình thường thì muội sẽ gọi chàng vào.

Triển Nhược Trần thoáng suy nghĩ, nói :

- Hay là để ta đi!

Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời :

- Không, chàng danh phận lớn, cừu nhân cũng đông, lúc này không nên giao chiến với họ, để muội đi!

Triển Nhược Trần nhìn gian nhà cỏ, nói :

- Muội nhìn kìa, trong nhà đã lên đèn rồi.

Chàng đưa tay kéo Từ Tiểu Hà, căn dặn :

- Phải cẩn thận đấy!

Từ Tiểu Hà nhoẻn miệng cười, nói :

- đương nhiên phải cẩn thận, dù sao không phải vì muội mà nên vì chàng đấy!

Triển Nhược Trần cảm động nhìn Từ Tiểu Hà, nói giọng trìu mến :

- Tiểu Hà muội!

Một tiếng cười lạnh lạnh vang lên, Đoạn Phương Cô nói :

- Thật là một cặp nam nữ chó ngựa nghề, thật không xấu mặt!

Triển Nhược Trần nổi cơn đại nộ, ném mạnh Đoạn Phương Cô xuống cát, “bịch” một tiếng, bắn lên một luồng cát bay theo gió...

Đoạn Phương Cô trong Cô Lô bang được xưng là Công chúa, đâu khác gì cành vàng lá ngọc, như hôm nay bị Triển Nhược Trần tức giận ném xuống cát, chẳng tỏ ra một chút gì thương hoa tiếc ngọc.

Chỉ nghe Đoạn Phương Cô “Á” một tiếng, nhìn Triển Nhược Trần với ánh mắt căm giận tột độ, kêu cuồng lên :

- Bọn người một người là luôn miệng gọi Nhược Trần ca, một người lại da mặt dày kêu Tiểu Hà muội, thật không biết xấu mặt.

Triển Nhược Trần quát :

- Người nếu nói nữa ta sẽ đánh ngay vào mặt quỷ của người!

Đoạn Phương Cô vẫn không chịu yếu mềm :

- Người đánh ta cũng phải nói. Tính Triển kia, nghe nói người đã kết hôn ở Kim Gia lâu, vậy lại cô nương đó cũng là người thân thích của Kim Thân Vô Ngã. Giờ mới tân hôn chưa lâu, người lại yêu thương cặp kè Từ Tiểu Hà. Người tự mệnh ta là kẻ bất phàm, trên thực tế lại là một nam nhân vô cùng xấu xa dung tục.

Không ngờ Từ Tiểu Hà lao bổ tới, vung tay liên tiếp mười mấy cái, đánh cho Đoạn Phương Cô hai má sưng to, miệng trào máu ra ngoài.

Đoạn Phương Cô đau đớn buông tiếng khóc bi thảm.

Từ Tiểu Hà nộ khí xung lên tận não, nói :

- Đoạn Phương Cô người thật ngu dốt, người biết đây là lúc nào không, lại còn dám hồ ngôn loạn ngữ? Người có thể chửi trời chửi đất, nhưng người tuyệt đối không được chửi Nhược Trần ca. Nếu đến lúc không cưỡng chế nổi lòng mình, ta giết người là cái chắc.

Đoạn Phương Cô mái tóc dài rũ xuống, rục ánh mắt như điện, trầm giọng :

- Từ Tiểu Hà, người dám đánh ta ư? Người nhớ cho ta, sẽ có một ngày ta cho người chết trong bảy ngày, phải cho người kêu trời than đất, chết đi sống lại trăm ngàn lần.

Từ Tiểu Hà lạnh giọng :

- Sợ không có ngày như thế Đoạn công chúa ạ.

Triển Nhược Trần sợ Đoạn Phương Cô chọc giận Từ Tiểu Hà, không khéo cô ta đánh chết Đoạn Phương Cô thì hỏng cả kế hoạch của mình bèn nhẹ giọng :

- Tiểu Hà muội, chớ cãi nhau với cô ta, đi lo chính sự đi!

Từ Tiểu Hà ném ánh mắt đầy phẫn nộ nhìn Đoạn Phương Cô, hừ một tiếng nói :

- Nhược Trần ca, chàng tạm thời đem con quỷ này ẩn mình cạnh đầu đó, nếu trong gian nhà cỏ là khách lữ hành thì muội sẽ quay lại gọi chàng, nếu không thì, cũng chớ xuất hiện, đợi nghe muội gọi một tiếng là ra tay.

Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời :

- Ta cũng nghĩ như vậy, muội yên tâm đi.

Từ Tiểu Hà liếc xéo nhìn Đoạn Phương Cô một cái, nói :

- Nhược Trần ca, khi cần chàng xuất hiện, phải đem con quỷ nữ đó giấu thật kỹ, nên biết cô ta đối với tình thế vị lai có ảnh hưởng nhất định.

Triển Nhược Trần gật đầu buông giọng :

- Tiểu Hà muội, muội càng lúc càng lo lắng nhiều về chuyện của Kim Gia lâu, ta cảm kích vô cùng.

Từ Tiểu Hà đã đi ngoài ba trượng, còn quay lại mỉm cười nói :

- Nhược Trần ca, đó là vì Kim Gia lâu là chỗ ở của người trong lòng muội...

Nhược Trần ca!

Triển Nhược Trần rất cảm động, không nói gì thêm.

Từ Tiểu Hà đi khá nhanh, thoát một cái đã đi đến bên ngoài gian nhà cỏ, hơi dừng chân lại nhìn Triển Nhược Trần ở ngoài nửa dặm, rồi lên người đến bên cửa.

Cửa khép một nửa, cô ta nghiêng đầu nhìn, không khỏi giật mình thất kinh, trống ngực đánh thành thịch, thầm nói :

“Sao lại xảo hợp như vậy? Họ sao lại đến nơi này?”.

Lường ước theo tình thế, Triển Nhược Trần không nên xuất hiện ở đây!

Vì thế, Từ Tiểu Hà nhẹ lùi lại một bên, không ngờ cô ta vừa đi ra phía mấy con ngựa, có con ngựa bỗng hí lên một tiếng.

Tiếng ngựa hí vẫn còn vang, từ trong gian nhà đã lao vụt ra bốn bóng người...

66. Chương 66: Lũ Ác Độc Dâm Hành Trời Đất Không Dung Thứ

Một tiếng quát vang lên như sấm, kèm theo một luồng chưởng phong uy mãnh như một trận cuồng phong đánh thẳng về phía Triển Nhược Trần :

- Đứng lại!

Tiếng quát tựa như sét đánh trên đỉnh đầu, Từ Tiểu Hà thoát xoay người lộn liên tiếp bảy vòng về phía bên phải, vừa may tránh qua được ngọn chưởng của đối phương.

Gã đại hán vừa đáp người xuống đất, miệng đã cười càn rỡ :

- Ha ha, lại là một cô nương!

Phía trước gian nhà đã có giọng nói vang lên :

- Sa thiếu gia, người đó là nữ sao?

Gã tính Sa đáp lại :

- Không những là nữ, mà còn là một cô nương rất xinh đẹp!

Ba người kia từ từ tiến lại, một gã to đen cười miệng méo sang một bên, cất giọng :

- Không phải là người của Cô Lâu bang chứ?

Gã tính Sa trả lời :

- Không phải, không phải, chỉ cần nhìn áo quần là biết ngay!

Trời tuy đã mờ tối, nhưng ở khoảng cách gần nên nhận ra rất rõ. Ba người đến sau đứng dàn hàng ngang trước mặt Từ Tiểu Hà, hai người trong bọn họ bỗng đổi sắc mặt vẻ đầy kinh ngạc!

Một người buột miệng thốt lên :

- Lan Chỉ Xuyên Tâm Từ Tiểu Hà?

Từ Tiểu Hà ôm quyền đáp lại :

- Thì ra là Thiết lão gia. Từ Tiểu Hà thi một lễ!

Gã tính Sa ngạc nhiên hỏi :

- Các người quen biết sao?

Một gã đại hán mặt hồng khác gật đầu nặng nề, trả lời :

- Gặp qua một lần!

Gã tính Sa nhìn gã đại hán mặt hồng, hỏi tiếp :

- Giao tình thế nào?

Đại hán mặt hồng cười hắc hắc nói :

- Chẳng có gì là giao tình, lần trước khi bị thua dưới tay ác bà Kim Thân Vô Ngân, trên đường đi, bọn tôi gặp nhau trên đường!

Từ Tiểu Hà chợt cất giọng :

- Hình lão gia lâu nay khỏe chứ?

Đại hán mặt hồng được xưng là Hình lão gia bèn bước tới cạnh Từ Tiểu Hà, đặt tay lên trên vai cô ta, nói :

- Cô cũng mệt rồi đấy, xin mời vào đây uống một bát gì!

Từ Tiểu Hà tránh sang một bên, mỉm cười tiếp lời :

- Tôi đương nhiên phải vào kiếm gì ăn, mời các vị trước!

Gã tính Hình chợt cất giọng cười to, bước vào trong tửu điểm trước.

Từ Tiểu Hà đi theo sau, trong lòng thầm lo lắng...

Không sai gã người đen chính là Hắc Sát Thần Thiết Bưu, gã mặt hồng lại chính là Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn, tay phải của gã bị cụt, nay phải gấn sắt!

Hai vị đó thuộc trong mười đại cao thủ ở vùng núi trắng nước đen.

Còn gã tính Sa kia tức là Sa Vương Gia Sa Xung, còn có một lão nhân tuổi gần lục tuần, đó chính là Tử Mẫu Dao Đoạn Hoàn.

Thiết Bưu và Hách Đại Sơn từng liên kết với cha con Hoàng Vị hợp lực, vây giết Triển Nhược Trần, không ngờ trong lúc Triển Nhược Trần lâm vào hiểm cảnh, khí lực sắp mất hết, kịp thời được Kim Thân Vô Ngân qua đường cứu lấy đưa về Kim Gia lâu, sự tình này luôn hằn sâu trong lòng hai người, Hách Đại Sơn cũng vì lần bạt sát đó mà mất đi cánh tay phải. Như hôm nay ngầm đáp ứng cầu kết với Cô Lâu bang, chuẩn bị đánh lại Kim Gia lâu.

Bọn họ hai người chờ chực ở Đại Mạc, theo kế hoạch, chuẩn bị thanh toán người của Kim Gia lâu thâm nhập vào Đại Mạc. Ban đầu lại còn liên kết với Tử Anh đội, cha con Hoàng Vị, Đỗ Toàn, thậm chí cũng có liên hệ cả với bọn Vưu Nô Nô, không ngờ Triển Nhược Trần một mình tiếp nhập Đại Mạc, hạ gục Tử Anh đội, đánh bại hai cha con Hoàng Vị, vì thế Bì Nhục Dao Tử Đỗ Toàn ngầm rút khỏi Đại Mạc, Sa Xung và Đoạn Hoàn tìm đến Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn và Hắc Sát Thần Thiết Bưu.

Bốn người này cũng vừa đến nghỉ chân ở trạm nghỉ này, không ngờ Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà Cũng đến cùng lúc.

Lúc này...

Trên chiếc bàn bằng gỗ vuông lớn bày ra không ít thức ăn, trước mặt Từ Tiểu Hà, Quỷ Triển Kỳ đã đặt một bát rượu. Gã ta tỏ ra quan tâm, nghiêng mắt nhìn, hỏi :

- Từ cô nương lần này vào Đại Mạc, có lẽ cũng là vì chuyện Kim Gia lâu chăng?

Từ Tiểu Hà mỉm cười trả lời :

- Nếu không phải vì chuyện Kim Gia lâu, thì tôi sẽ không đến đây!

Hắc Sát Thần Thiết Bưu vỗ bàn cười lớn :

- Thì ra là người cùng chung một đường!

Lúc này Sa Xung nhíu mày hỏi :

- Tại hạ quả thật không hiểu, đã là người cùng một đường, cô vì sao phải chạy trốn?

Từ Tiểu Hà ngầm giật thót trong lòng, mặt vẫn giữ nụ cười, nói :

- Hiểu lắm, tôi sao phải chạy trốn chứ? Chẳng qua vì tôi thấy trong này ngồi bốn nam nhân, cảm thấy không tiện nên mới định bỏ đi!

Hách Đại Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Hoang mạc mênh mông, đi mấy dặm khó tìm ra một hóc nhà, cô nương đi một mình, lỡ gặp đến bầy sói, há không phải mất mạng sao?

Gã ta bưng bát rượu đưa cho Từ Tiểu Hà, nói :

- Uống một bát này, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!

Từ Tiểu Hà cầm lấy bát rượu uống hớp, mỉm cười hỏi :

- Các vị định ở lại nơi này bao lâu?

Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn liền trả lời :

- Hành động lần này, vốn là mấy toán nhân mã hội họp với nhau, hợp lực với Cô Lâu bang tấn công Kim Gia lâu, không ngờ Cô Lâu bang nhất định muốn tiến nhập Liêu Bắc trước, đã nửa năm rồi, ngờ đâu tin tức gần đây truyền về, quân của Cô Lâu bang liên tục thất bại, khiến cho Bang chủ phải đích thân đi chi viện!

Hắc Sát Thần Thiết Bưu tức giận nói :

- Mẹ nó, Cô Lâu bang nói là muốn dụ người của Kim Gia lâu vào Đại Mạc, do chúng ta chặn đường vây đánh, đây chẳng khác gì chúng ta giữ cửa cho họ!

Sa Xung lên tiếng :

- Đây cũng là do bà Mẫu Dạ Xoa Vưu Nô đáp ứng, ta thật không hiểu bà ta vì sao phải đáp ứng ở lại Đại Mạc?

Từ Tiểu Hà ăn một miếng thịt, nói :

- Nghe nói Kim Thân Vô Ngân bị Cô Lâu bang bắt đi, nhưng vì sao không đưa bà ta đến Đại Mạc?

Hách Đại Sơn cất giọng :

- Rất đơn giản, họ muốn dùng Kim Thân Vô Ngân để bức bách địch nhân, nắm được Kim Thân Vô Ngân trong tay, Kim Gia lâu đánh chuột sợ vỡ bình, sớm muộn gì rồi cũng phải chấp nhận điều kiện của Cô Lâu bang đưa ra. Không tin cô nương đợi mà xem!

Đoạn Hoành chợt hỏi Từ Tiểu Hà :

- Cô nương có từng gặp tên Triển Nhược Trần đó không?

Từ Tiểu Hà làm bộ ngạc nhiên, nói :

- Sao? Tính Triển kia cũng đến đây rồi à?

Đoạn Hoành nói giọng căm phẫn :

- Hắn ta đau chỉ đến Đại Mạc, còn sáp mặt với lão phu ở đình bát giác...

Vừa nói, gã ta vừa sờ trên người, phần nộ nói tiếp :

- Cô nương xem những vết đao chưa lành này, là do hắn ta gây nên đấy!

Sa Xung cũng trầm giọng :

- Tính Triển kia ta cũng đụng đầu một lần, hắn ta xác thực là một Tay đao hiểm có trong đời Sa mỗ gặp, tuy nhiên Sa mỗ vẫn không phục, sớm muộn gì gặp lại, ta phải thảo giáo hắn vài chiêu!

Ăn uống xong, Từ Tiểu Hà từ từ đứng dậy, mỉm cười nói :

- Xin các vị cứ ăn, tôi đi ngoài một tí rồi quay vào ngay!

Cô ta thuận tay gói một ít thịt, đoạn nói :

- Thịt này ngon thật, tôi để dành từ từ ăn sau!

Động tác của Từ Tiểu Hà lập tức làm cho bốn người chú ý nghi ngờ, Hách Đại Sơn cười hắc hắc nói :

- Muốn ăn gì ta sẽ để dành cho cô nương, quay trở lại liền nghe!

Từ Tiểu Hà gật đầu cười nhẹ, vội đi ra ngoài, nhìn quanh một lượt, rồi phóng người về phía Triển Nhược Trần. Cô ta thận trọng, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lui...

Khi Từ Tiểu Hà vượt qua một gò cát cao, bỗng thấy phía sau một bóng người thoát hiện, cô ta biết ngay là Hách Đại Sơn bám theo.

Bằng vào khinh công, Từ Tiểu Hà thi triển thân pháp bay người qua gò cát, trong bóng đêm cô ta đã nhận ra nơi Triển Nhược Trần ẩn nấp.

Bằng một động tác rất nhanh, một vật màu đen được ném về phía Triển Nhược Trần, Từ Tiểu Hà không đợi chàng mở miệng, đã trầm giọng :

- Ăn nhanh!

Cô ta không kịp nói gì thêm, người đã lao vọt trở lại.

Quả nhiên, Hách Đại Sơn bám theo đến gần cô ta, Từ Tiểu Hà liền cười nhạt dừng lại, từ từ mở dây lưng ra, làm như muốn đi tiểu, ánh mắt hướng nhìn về bóng người cao to đang đi tới.

Không sai, chính là Quỷ Triển Kỳ Hách Đại Sơn!

Từ Tiểu Hà đã ngồi xổm xuống, chợt thót giọng kêu lên :

- Ai?

Hách Đại Sơn cười hắc hắc mấy tiếng nhỏ, tiến thẳng về phía Từ Tiểu Hà, nhỏ giọng :

- Chớ kêu, chớ kêu, là ta... Hách Đại Sơn!

Từ Tiểu Hà quát :

- Hách lão gia, lão đến đây làm gì?

Hách Đại Sơn cười hì hì nói :

- Bảo hộ cô nương! Ta sợ cô nương bị sói dữ ăn thịt! Hắc hắc...

Từ Tiểu Hà trầm giọng :

- Không cần lão quan tâm, mời lão quay lại đi, tôi đang...

Hách Đại Sơn không những không quay lại, ngược lại còn bước thẳng lên trước mặt Từ Tiểu Hà, cười nói :

- Ở trên Đại Mạc nửa năm trời, Hách đại gia ức chế như muốn chết, những tháng ngày đơn độc thật không chịu nổi!

Từ Tiểu Hà phẫn nộ quát :

- Hách lão gia cũng là nhân vật thanh danh hiển hách ở Quan ngoại, sao dám làm những chuyện bậy bạ xấu xa như vậy?

Hách Đại Sơn cười gằn :

- Từ Tiểu Hà, với uy danh của ta, ở Quan ngoại với một câu nói của ta, biết bao nhiêu mỹ nữ ngã vào lòng ta. Hiện tại Hách mỗ có ý thành thực đối với Từ cô nương, cô nương không nên cự tuyệt!

Từ Tiểu Hà trầm giọng :

- Lão muốn làm nhục ta ở nơi này sao?

Hách Đại Sơn cười cuồng si :

- Nơi này rất tốt cho chúng ta. Trong phòng còn có ba người kia, lại thêm lão già chủ quán, vốn không phải là nơi để tìm lạc thú. Cô nương ra ở nơi này, đây phải nói là cơ hội trời ban, ta đâu chịu bỏ qua?

Từ Tiểu Hà cười rộ lên :

- Sự tình này cũng cần song phương tình nguyện, nếu ta không đáp ứng...

Hách Đại Sơn tay trái cầm cuốn cờ bằng vải vàng găm xuống cát, tay phải bằng sắt vươn ra, trầm giọng :
- Sự tình này tình nguyện thì càng ý vị hơn, nếu cô nương không cao hứng thì nhắm mắt lại không nhìn là được!

Từ Tiểu Hà lùi lại một bước, quát :

- Hách Đại Sơn, nếu ta quyết cự tuyệt đến cùng thì sao?

Hách Đại Sơn sắc mặt lạnh lại, nói :

- Thì người sẽ ném mùi khở đau. Người nên biết, người không xứng là địch thủ của ta. Hãy ngoan ngoãn đi! Chờ đi vừa dứt, gã ta lao người tới như hổ vồ chộp về phía Từ Tiểu Hà.

Mũi dùi độc phát ra màu xanh lấp lánh, Từ Tiểu Hà quật liên tiếp mười mấy cú đánh nhằm thẳng vào người đối phương.

Hách Đại Sơn đôi mắt nẩy lửa, tả chưởng vung lên như gió, hơn mười chưởng phát ra cùng một lúc.

Hai người xấp vào rồi bật ra giữa bóng đêm, Hách Đại Sơn lạnh giọng :

- Thật là một con mèo hoang đáng yêu lại đáng hận.

Đang nói, gã ta đột ngột tung ra một hư chiêu, Từ Tiểu Hà chưa kịp phản ứng, tay phải của Hách Đại Sơn vụt về phía trước, tay trái xoay nhanh chộp ngay tả uyển của Từ Tiểu Hà, người cô ta lập tức bị ngã ngay vào lòng Hách Đại Sơn.

Hách Đại Sơn một tay nắm lấy song uyển của Từ Tiểu Hà, tay kia lần cởi áo cô ta ra...

Từ Tiểu Hà chưa nói được tiếng nào, trong đêm tối bỗng vang lên tiếng quát lớn :

- Hách Đại Sơn, đại gia đến đây, người nhanh dẹp trò quỷ quái đó đi!

Hách Đại Sơn đang thở hồng hộc, nghe vậy cả kinh quay đầu nhìn, bất chợt thốt lên :

- Là người! Mẹ nó, sao người cũng đến đây?

Vâng, người vừa xuất hiện chính là Triển Nhược Trần. Chàng hừ một tiếng lạnh giọng :

- Ta đến đây rồi, nhưng đến không đúng lúc, đúng không?

Hách Đại Sơn lập tức đẩy Từ Tiểu Hà ra, nhảy ra ngoài một trượng, cuốn cờ bằng vải vàng đã nằm gọn trong tay.

Cuốn cờ từ từ tung ra, cán cờ bằng sắt có mũi trước nhọn như xà mâu, Hách Đại Sơn cầm khoa lên, trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, ta lâu nay muốn tìm người để đo sức, hôm nay gặp đây, mới tân cừ cừ hận phải thanh toán dứt điểm từ đây!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng bằng mũi, lạnh giọng :

- Người không xứng, Hách Đại Sơn, nhất là ta thấy người có hành động dâm tặc biểu hiện vừa rồi, người càng không xứng, thật không thể tưởng tượng được, Quý Triển Kỳ một trong mười đại cao thủ nổi danh vùng bạch sơn hắc thủy lại là một con ma háo sắc, khiến cho Triển mỗ quá thất vọng!

Quý Triển Kỳ Hách Đại Sơn lớn tiếng :

- Người là thứ gì? Một tên đồ phụ âm độc tàn ác, một tên sát thủ cuồng ngạo tự đại, lấy tư cách đâu để xô ra những lời nhân nghĩa, đạo đức?

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Hách Đại Sơn, người nhầm rồi, Triển mỗ rất coi trọng nhân nghĩa đạo đức, chỉ giết những người đáng giết, thí như đối phó với loại người như người, ta hà tất phải nghĩ đến nhân nghĩa đạo đức!

Hách Đại Sơn hét lên :

- Tính Triển kia, người muốn thế nào?

- Hách Đại Sơn, người có nhớ chuyện lần trước bọn người đỡ lưng cho cha con Hoàng Vị không?

Hách Đại Sơn nhìn cánh tay phải bị cụt, phần nộ nói :

- Đương nhiên nhớ. Mẹ nó, lúc đó nếu không có Kim Thân Vô Ngân nhúng tay vào cứu người, thì trên đời này đã xóa sổ người rồi.

- Không sai, người nói rất chính xác, nhớ người lúc đó không biết hổ thẹn hô hào muốn liên thủ với lực lượng hiện có ở đương trường để đối phó một mình Triển mỗ.

Triển Nhược Trần bước lên hai bước, nói tiếp :

- Còn hôm nay, nơi này chỉ có một mình người, lẽ nào người còn có nắm chắc phần thắng?

Hách Đại Sơn đương nhiên hiểu rõ, bằng vào võ công của mình khó giành được phần thắng. Lân Triển Nhược Nhẫn đấu với Hình Độc Ảnh cho đến nay gã ta vẫn còn để lại ấn tượng sâu trong đầu!

Thế nhưng, gã ta cũng là cao thủ nổi danh vùng bạch sơn hắc thủy, gã đã không thể chạy trốn, càng không thể dày da mặt đi gọi bọn Thiết Bưu ở tửu điểm, huống gì nơi này cách tửu điểm hơn nửa dặm, có gọi sợ rằng bọn Thiết Bưu chưa chắc đã nghe.

Hách Đại Sơn như hôm nay chỉ dùng ngón cờ ở tay trái, tuy vẫn thấy hung mãnh, nhưng so với hai tay vẫn yếu thế hơn nhiều.

Hách Đại Sơn bất ngờ quất mạnh ngón cờ ngang qua hai chân đối phương, nhưng đột ngột quay ngược cán cờ, người đã theo thế vọt về phía bên phải đối phương, ngũ trảo bằng sắt vụt ngang chộp vào vùng ngực Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần vừa đáp người xuống đất, địch nhân đã lao tới, chàng quay phắt người, những đường đao bạt ra hợp làm một tạo thành một bức tường đao. Hách Đại Sơn đang trên đà lao tới bị trúng đao làm dội ngược trở lại, máu phun ra có vòi, gã ta ngã người xuống rồi lồm cồm đứng dậy, lại ngã người xuống xông đến trước chân Từ Tiểu Hà.

Từ Tiểu Hà mặt lạnh như tiền nhìn Hách Đại Sơn cả người đầy máu, Hách Đại Sơn kêu giọng gằn đứt đoạn :

- Người... vì... sao... không... ra... tay... giúp... ta...? Hắn... ta... là... kẻ... thù... của... chúng... ta... a!

Từ Tiểu Hà cảm phần nói :

- Hách Đại Sơn, người là một tên quang hãn đề tiện.

Đột nhiên, một vòi máu tươi từ bụng Hách Đại Sơn vọt ngược lên, Từ Tiểu Hà lúc này mới nhìn rõ, thì ra Hách Đại Sơn một mặt dùng tay trái bưng chặt vết đao ở bụng, khi nghe Từ Tiểu Hà nói vậy, gã ta hết bực khí nổi, máu từ trong bụng tuôn ra thành vòi.

Hách Đại Sơn vận công ở hai tay, vung cán cờ, trừng mắt nhìn Triển Nhược Trần, rống lên :

- Triển Nhược Trần, ta tuy một mình, nhưng vẫn giết được người.

Triển Nhược Trần cười nhạt, nói :

- Câu đó ta nghe nhiều rồi, nhiều năm nay ta vẫn đứng vững trên giang hồ, vả lại còn đứng vững như núi.

Hách Đại Sơn vụt mạnh tay, ngón cờ kèm theo tiếng gió quật ngang vào người đối phương, miệng hét lớn :

- Người phải chết!

Triển Nhược Trần bay bổng người lên, cán cờ sắt trong tay Hách Đại Sơn vút liên tiếp bảy đường liền, đến khi gã ta vừa thu hồi ngón cờ, Triển Nhược Trần đã bất ngờ lao xuống, hai mươi một đường đao xanh lè chém bổ xuống đối phương.

Hách Đại Sơn vung ngược cán cờ đón đỡ những đường đao của địch nhân, nhưng còn sức đâu nữa để đỡ những đường đao trí mệnh đó...

Triển Nhược Trần đã rõ nơi nào có Hách Đại Sơn xuất hiện, tất nhiên có tung tích Thiết Bư, vì hai người này không bao giờ rời nhau, thế thì Thiết Bư nhất định đang ở trong tử điểm đó...

Hách Đại Sơn từ từ ngã người xuống cát, mắt đứng trừng mở to!

Từ Tiểu Hà vội nói với Triển Nhược Trần :

- Trong tử điểm có ba người, ngoài Thiết Bư ra còn có một người có tên là Sa Xung và người kia là Đoạn Hoành.

Triển Nhược Trần hừ một tiếng trong mũi, nói :

- Hảo, thì ra Trường Bạch Phi Hổ Đoạn Hoành và Sa Xung liên thủ với Thiết Bư và Hách Đại Sơn.

Từ Tiểu Hà nói :

- Nhược Trần ca, chàng để Đoạn Phương Cô đâu rồi?

Triển Nhược Trần hé nụ cười, nói :

- Cô ta rất ngoan, ngủ rồi, ít lắm đến sáng mới tỉnh lại.

Từ Tiểu Hà nói tiếp :

- Chúng ta phải đối phó thế nào với ba người kia?

Triển Nhược Trần nhìn về phía căn nhà có ánh sáng đèn tỏa sáng, trầm giọng :

- Muội canh chừng Đoạn Phương Cô, ta một mình đến tính chuyện với ba người kia.

Từ Tiểu Hà suy nghĩ giây lát, nói :

- Nhược Trần ca, muội không đồng ý để chàng giao đấu một mình với bọn họ.

- Có gì không được?

- Tôn tính Thiết rất hung tàn, hấn ta và Hách Đại Sơn như thủ túc, chúng ta cứ ở nơi này án binh bất động, đợi một lúc lâu, tên tính Thiết kia nhất định sẽ đi tìm, lúc đó chàng ra tay há không thuận lợi lắm sao?

Triển Nhược Trần tán đồng :

- Kế quỷ đó mà ta không nghĩ ra, cũng được, lần này ta nghe theo sự sắp đặt của muội.

Từ Tiểu Hà đến bên cạnh Triển Nhược Trần, tươi cười nói :

- Nhược Trần ca, ngồi xuống đây, lúc này chàng nên nghỉ một tí, chuẩn bị đại chiến đấy!

Triển Nhược Trần nghe lời ngồi xuống, Từ Tiểu Hà rất tinh tế, ngồi xuống sau lưng chàng, hai tay trắng ngần nhẹ nhàng đưa ra, mười ngón tay xò ra dùng lực xoa ấn trên lưng chàng.

Có một cảm giác thư giãn, thoải mái lan tỏa khắp cơ thể, truyền thẳng tới ngũ kinh lục mạch, Triển Nhược Trần hai bờ mi đã bắt đầu khép xuống, chàng thật sự muốn ngã vào lòng Từ Tiểu Hà ngủ một giấc, hít thở mấy hơi sâu, buông giọng :

- Ô, thoải mái thật!

Từ Tiểu Hà cười nhẹ nói :

- Chớ nói, muốn ngủ cứ ngủ đi!

Ngay lúc này, từ xa có một tiếng gọi lớn :

- Lão Hách, lão ở đâu?

Âm thanh vang vọng giữa không gian!

Triển Nhược Trần cười nhạt nói :

- Là Thiết Bư, không sai, nhất định là Thiết Bư.

Từ Tiểu Hà đứng dậy nhìn về phía tử điểm, không khỏi thốt lên :

- Chỉ có một người thôi!

Triển Nhược Trần bảo :

- Tiểu Hà muội, dụ hán ta đến đây đi!

Từ Tiểu Hà quay lại cười nói :

- Xem muội đây!

Triển Nhược Trần vẫn ngồi trên cát nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Tiểu Hà đã lên trên gò cát, miệng phát ra tiếng kêu ơ ơ. Thanh âm nghe thê thiết bi thương, như bị ai lắng nhục vậy!

Vì thế, từ xa, Hách Sát Thần Thiết Bưu đã chạy tới!

Gã ta vừa chạy vừa nói gọi :

- Lão Hách, lão ham vui đến nỗi quên mất cả bằng hữu, thật đáng buồn!

Gã ta đến trên đồi cát, tiếng kêu của Từ Tiểu Hà từ phía sau gò cát vọng lại :

- Thiết lão gia, lão đến thật hay, nhanh cứu tôi với!

Thiết Bưu cất giọng cười cuồng loạn, nói :

- Thiết lão gia không phải đã đến kịp thời rồi sao? Hách...

Gã phát hiện ngọn cờ của Hách Đại Sơn lại nằm duỗi trên đất, dáng nằm như vậy chỉ có người chết mới có.

Thiết Bưu chạy tới đỡ đầu Hách Đại Sơn dậy, ngọn lửa dục vọng tiêu tan mất, phần nộ rống lên :

- Hách Đại Sơn, lão...

Từ Tiểu Hà nói giọng lạnh nhạt :

- Lão ta chết rồi!

Thiết Bưu ném ánh mắt đỏ rực trừng nhìn Từ Tiểu Hà, nói lớn :

- Lão ta nhất định bị ngươi giết!

Từ một phía khác, một giọng nói vang lên :

- Chớ vu oan người tốt, gã tính Hách là do ta giết!

Thiết Bưu quay mặt nhìn, quát hỏi :

- Ai?

Tiếng quát vừa dứt, thanh Đại Khảm đao đã nằm trong tay, mũi đao chĩa về phía âm thanh phát ra, quát :

- Ngươi chui ra đây cho Thiết gia!

Thân hình Triển Nhược Trần từ xa bay tới đáp nhẹ xuống đứng đối diện với Thiết Bưu, dưới ánh trăng chiếu tỏa, Thiết Bưu vừa nhìn thấy đã phần nộ hét lên :

- Ta vốn biết là ngươi ngầm dùng quỷ kế để ám toán bọn ta!

Triển Nhược Trần nhếch môi cười nhạt :

- Thiết huynh, chúng ta lại gặp nhau!

Thiết Bưu nổi cơn đại nộ, quát gắt :

- Mẹ mày, ai xưng huynh đệ với người? Tính Triễn kia, chớ cho rằng người nương tựa vào băng đảng của Kim Gia lâu là mãi mãi được yên thân, nên biết rằng còn có biết bao nhiêu băng hữu đang Đợi để lấy máu người, lại không biết sống chết đem thân tiềm nhập Đại Mạc.

Triễn Nhược Trần nói :

- Người nói quả không sai, có biết bao nhiêu người muốn lấy mạng ta, nhưng Triễn Nhược Trần này hoàn toàn không để tâm tới, vả lại ta cũng thâm nhập vào Đại Mạc, phải nói là rất vững chãi. Tính Thiệt kia nên biết rõ!

Thiệt Bưu hoa thanh Đại Khảm đao, lườm giọng :

- Triễn Nhược Trần, người là một con chó khiên người ta đáng hận. Thiệt đại gia hôm nay tuyệt đối không tha người!

Triễn Nhược Trần nói :

- Lời đó chính là lời ta muốn nói!

Thanh Đại Khảm đao vạch lên giữa màn đêm, kim quang lóe sáng, thanh âm phát ra nghe rờn rợn, ánh đao phóng thẳng về phía Triễn Nhược Trần.

Triễn Nhược Trần lách người sang hai bước, ánh đao xẹt ngang qua bên vai, chàng búng người bay lên cao nửa trượng, tay phải vung liên tục, Sương Nguyệt đao gấp vào bạt ra trông tợ như con mãng xà hung mãnh!

Tiếng binh khí sập nhau nghe long cả màng nhĩ.

Thiệt Bưu gầm lên một tiếng như hổ, ngửa ra sau, Đại Khảm đao chém ngang một đường mạnh, tợ như muốn chặt đứt một cây đại thụ. Trên thực tế nếu như thật sự là một cây đại thụ, e rằng cũng bị gã ta chém đứt!

Triễn Nhược Trần bỗng tạt người lên cao hai trượng, một đường đao uy mãnh lướt qua chân chàng. Sương Nguyệt đao phát ra nam mười một đường đao, đao phong dày đặc như sương, khí xanh mờ mịt, như thực như ảo. Thiệt Bưu cũng vung hai mươi đường đao chống trả, trong lúc gắng sức đỡ, đột nhiên thanh đao bật ngược lui sau, gã ta kêu lên một tiếng, lảo đảo lùi lại phía sau, trên người đã bị trúng chín đường đao thấm thía!

Thiệt Bưu cũng thể hội được điều trọng yếu của cuộc chiến này, là sống hay là chết, Hách Đại Sơn sẽ là một minh chứng!

Chín đường đao ngang dọc trên người, Thiệt Bưu trợn mắt nghiêng rằng trông càng hung dữ như con mãnh thú bị thương, gã ta múa đao tròn thế rất quái dị...

Triễn Nhược Trần rục ánh mắt nhìn, buột miệng nói :

- Khấp Huyết sát chiêu!?

Từ không trung phát ra tiếng vù vù, thanh Đại Khảm đao của Thiệt Bưu bao trùm khắp người lão, nhìn qua giống như gã ta đang mặc chiếc áo đao, ánh đao hư ảo khó lường, thân hình gã ta di động trong chiếc áo đao xông thẳng về phía Triễn Nhược Trần.

Ánh đao xanh của Sương Nguyệt đao tỏa ra kỳ dị, Triễn Nhược Trần lao người về phía trước, trong lúc sắp tiếp cận với luồng đao phía trước, bỗng búng hai chân lách sang một bên, cũng trong lúc này, Thiệt Bưu rống lên một tiếng như bò bị chọc tiết!

Máu thịt bay tung tóe khắp nơi, vùng hậu tâm của Thiệt Bưu bị trúng một đao của Triễn Nhược Trần, còn mười một đường đao khác là do gã ta tự vung đao chém mình!

Khấp Huyết Sát Chiêu, không sai, đó là một sát chiêu cùng chết với địch, nếu bị cuốn vào trong rừng đao đó, song phương cũng khó nghĩ đến chuyện sống còn!

Thiệt Bưu nằm bẹp người trên cát cổ gượng đầu dậy nhưng cửa quây được mấy cái rồi vẹo đầu tắt thở!

Triễn Nhược Trần thấy Thiệt Bưu đã chết, liền bảo Từ Tiểu Hà :

- Ôm Đoạn Phương Cô lên, chúng ta đi đến gian nhà cỏ!

Từ Tiểu Hà lo lắng nói :

- Nhược Trần ca, họ còn có hai người trong đó!

Triển Nhược Trần nhìn về phía tửu điểm, nói giọng căm hận :

- Những người này đều đáng chết, họ tiềm phục ở Đại Mạc, mục đích không phải là muốn tiêu diệt Kim Gia lâu sao? Huống chi họ còn cấu kết với Khô Lau bang, chỉ đó thôi đã không thể tha thứ họ được!

Từ Tiểu Hà gật đầu tiếp lời :

- Nhưng muội cho rằng, sao không dụ từng người ra để giết?

Triển Nhược Trần cơ nhục trên mặt se lại :

- Dụ từng người đầu bằng ra tay tiêu diệt một lần, chúng ta cũng phải vào trong tửu điểm đó để nghỉ ngơi!

Từ Tiểu Hà suy nghĩ giây lát, liền đi vòng qua gò cát ôm xóc Đoạn Phương Cô lên tay, vội quay lại nói :

- Nhược Trần ca, muội công Đoạn Phương Cô đi trước, chàng theo sau lưng muội, để xem hai người trong tửu điểm phản ứng thế nào!

Triển Nhược Trần mỉm cười :

- Không biết họ có nhận biết vị Công chúa của Cô Lâu bang này không?

Từ Tiểu Hà lắc đầu :

- Họ nhất định không nhận biết. Đoạn Phương Cô rất ít khi ra khỏi Đại Mạc, người trong nội địa cũng ít ai biết Tổng đàn. Cô Lâu bang ở đâu, muội dám khẳng định như vậy!

Từ Tiểu Hà công Đoạn Phương Cô trước, Triển Nhược Trần theo phía sau!

Ở phía trước gian nhà cỏ, dưới ánh đèn từ trong chiếu ra, vọt ra hai bóng người!

Hai người đứng ngang phía trước cửa.

Đương nhiên, hai người đó chính là Trường Bạch Phi Hồ Đoạn Hoành và Sa Vương Sa Xung!

Ngước mắt nhìn ra xa, thấy có ba bóng người đang tiến lại gần, Sa Xung cười cợt nói với Đoạn Hoành :

- Nhìn kìa, ai đang công ả tính Từ vậy?

Đoạn Hoành cũng nhe răng cười nói tiếp :

- Có lẽ hai người đã thay phiên nhau làm cho ả tính Từ ngất xỉu, mới công người ta về, lẽ nào lại để làm mồi cho sói?

- Huynh xem phía sau là ai vậy?

Đoạn Hoành ngẩng mặt lên nhìn, lắc đầu nói :

- Nhìn không rõ, lão nói là ai?

Sa Xung đang định nói, Đoạn Hoành chợt trầm giọng :

- Sao lại như vậy, người công là nữ?

Hai người vừa bước ra để xem, Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà đã đến trước mặt họ.

Sa Xung kinh ngạc thốt lên :

- Là người?

Từ Tiểu Hà công Đoạn Phương Cô đi thẳng vào trong tửu điểm. Trong tửu điểm, lão già chủ nhân vừa nhìn thấy Từ Tiểu Hà công Đoạn Phương Cô, lập tức sắc mặt tái mét!

Vì thế, lão ta chuồn lui cửa sau biến mất!

Và phía trước tử điểm, Triển Nhược Trần đang đợi một trường bạt sát khác!

67. Chương 67: Giữa Sa Mạc Hoang Vu Đối Đầu Cùng Sói Dữ

Trên xà ngang trong tử điểm treo một ngọn đèn dầu, ánh đèn chiếu hắt ra, bóng hình Sa Xung và Đoạn Hoành in dài trên mặt đất, Triển Nhược Trần đứng hai chân trên đầu hai chiếc bóng!

Đoạn Hoành ngạc nhiên đứng lặng người, Sa Xung cũng ngạc nhiên, lên tiếng :

- Là người, Triển Nhược Trần!

Triển Nhược Trần cười nhạt cất giọng :

- Nhị vị, trái đất này thật quá nhỏ, mới mấy hôm đã gặp nhau lại rồi!

Sa Xung nhìn chòng chọc vào mặt Triển Nhược Trần, ông tẩu bằng bạc đã đưa ngang trước ngực, nói :

- Tính Triển kia, người sao đến đây?

Triển Nhược Trần mặt lạnh như băng, đáp lại :

- Hối thật buồn cười, đương nhiên là từng bước đến đây!

Đoạn Hoành lớn tiếng :

- Triển Nhược Trần, lần trước ta sơ suất thất thủ, Đoạn bát gia đang muốn truy sát người, hôm nay người lại đem mạng tới đây!

Triển Nhược Trần cười nhạt hỏi :

- Bằng vào nhị vị thôi sao? Có phải là bao gồm cả Hách Đại Sơn và Thiết Bưư nữa không?

Sa Xung bây giờ mới kinh ngạc nhìn Từ Tiểu Hà, nói :

- Người...!

Đoạn Hoành nói giọng giận dữ :

- Cần gì hỏi? Nữ yêu tặc đó nhất định là đồng bọn của tính Triển này!

Sa Xung ngược nhìn ra xa căm hận nói :

- Đúng là như vậy, Hách huynh và Thiết huynh e rằng...

Từ Tiểu Hà đã đặt Đoạn Phương Cô xuống... tử điểm, cô ta đứng cạnh chiếc bàn lên tiếng :

- Nhị vị chớ hiểu lầm, tôi thật sự muốn đi... ngoài, chỉ đáng trách Hách Đại Sơn tổn tâm bất chính muốn làm nhục tôi, lão Thiết cũng bám theo sau, may gặp đến vị anh hùng này cứu tôi...

Đoạn Hoành cắt ngang lời :

- Nữ nhân người công theo đó là ai?

Từ Tiểu Hà lựa lời đáp lại :

- Cô ta nằm bất tỉnh trên cát, tôi cứu về, cô ta còn sống!

Nghe cô ta nói, Triển Nhược Trần thầm cười trong lòng.

Sa Xung chỉ thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, quát hỏi :

- Tính Triển kia, người đã làm gì với Hách Đại Sơn và Thiết Bưư?

Triển Nhược Trần nói :

- Cần gì phải nói nhiều? Họ muốn lấy mạng ta, vì ta vô ý bắt gặp chuyện của họ, ta căm ghét hành vi bất chính của họ, cưỡng hiếp một cô nương, vì như vậy, song phương nổ ra trận chiến, nhờ vận khí của ta tốt hơn họ một tí, bởi vậy ta mới đến được nơi này!

Đoạn Hoành hét lớn :

- Người giết cả hai người rồi sao?

- Ta không thể không làm như vậy, vì họ cũng muốn giết chết ta.

Đoạn Hoành đánh mắt nhìn Sa Xung, thấy hai người cùng gật đầu, Sa Xung cất giọng :

- Triển Nhược Trần, đêm nay gặp ở đây, vì tình thế bức bách nên không tránh được hai người bọn ta liên thủ.

Triển Nhược Trần nói giọng mỉa mai :

- Triển mỗ rất hiểu, vì các người bốn người liên thủ, nay chỉ còn lại hai, vậy là đã quá “đạo lý” rồi!

Bọn Sa Xung đương nhiên đang dùng lời lẽ châm chích, nhưng chỉ biết làm lơ.

Đoạn Hoành lần trước ở đỉnh Bát Giác cũng từng tuyên bố sớm muộn gì cũng phải đi tìm Triển Nhược Trần để giải quyết một số trận cao thấp, giờ mới mấy ngày, lại thấy hai đầu một, trong lòng có phần hổ thẹn, nhưng đạo pháp của Triển Nhược Trần quỷ dị, độc hiểm, cao thâm khó lường, vì chuyện sống còn nên đành phải cố tình làm ngơ.

Sa Xung tay cầm ống tẩu, bước ra khỏi cửa, bước về phía bên trái hai bước, từ từ bức cận về phía trước!

Đoạn Hoành nét mặt lạnh hạo, Tử Mẫu đao chìa xéo về phía bên phải, di chuyển cước bộ về phía trước bên phải!

Triển Nhược Trần hai tay thả xuống, mắt nhìn thẳng về phía cửa, địch phương vây ở hai bên, chàng tự như không nhìn thấy. Từ Tiểu Hà lúc này cũng đã lách người sang một bên cửa.

Lão già chủ nhân tửu điểm đã không biết trốn đi đâu, ba gian nhà cỏ tiêu điều trông càng lạnh lùng hơn!

Đoạn Hoành vọt người lên với thế nhanh và hung hãn, thanh Tử Mẫu đao theo thế gã ta vạch lên bảy đường đao hình vòng cung áp đảo về phía đối phương.

Phía khác, Sa Xung với thân hình thấp chắc, gập người xuống rồi búng mạnh như một chiếc lò xo xông về phía bên phải Triển Nhược Trần, song phương chưa tiếp chiêu đã thấy cát bụi bay tung tóe, tiếng quát tháo dậy trời...

Ánh mắt lẳng đọng và thâm trầm, Triển Nhược Trần không lùi nửa bước, tay phải vung nhanh, Sương Nguyệt đao bạt ngang dọc, tả hữu, tạo nên trăm ngàn vệt sáng cuồn cuộn chéo nhau lớp lớp tỏa ra xung quanh...

Vì thế, một loạt tiếng kim loại sập nhau nghe như muốn vỡ tung cả màng nhĩ. Ống tẩu trong tay Sa Xung bất ngờ quét ngang qua hai đầu gối của Triển Nhược Trần...

Triển Nhược Trần bay người lên cao, liền ngay đó là năm mươi đường đao đánh xuống trên người Sa Xung, ánh đao như màn sương phủ xuống, Sa Xung chưa kịp đánh vào đầu gối đối phương, đã hét lên một tiếng nghe ghê rợn như khi mới lao và, người bắn ngược ra xa!

Tử Mẫu đao trên tay Đoạn Hoành lại chém tới tấp, thế đao hung mãnh kèm theo tiếng gió rít giữa không trung khiến người ta không lạnh mà run.

Triển Nhược Trần thoát người tả hữu, thân hình đang còn lưu ảnh lại trong mắt mọi người, chàng đã bay lên cao, người nằm ngang giữa không trung, như bị treo lên cây vậy nhưng ngay lúc này, từng làn đao bạt xuống như mưa trút...

Ống tẩu trên tay Sa Xung và thanh Tử Mẫu đao của Đoạn Hoành đều bị bật ngược trở lại, không chống đỡ nổi trận mưa đao, cả hai cùng lách người sang hai bên để tránh những đường đao sắc bén và uy mãnh của đối phương.

Không có chỗ sơ hở để công kích!

Sa Xung và Đoạn Hoành đều có suy nghĩ như vậy!

Triển Nhược Trần đánh lùi được địch phương, hai chân điểm xuống đất, xoay người bay về phía Đoạn Hoành ở bên phải, thân hình chưa tiếp cận, Sương Nguyệt đao đã phát ra ba mươi bảy đường đao vây bủa đối phương.

Đoạn Hoành hét lên một tiếng, thân hình vừa mới đứng vững, Tử Mẫu đao trong tay đã vung cuồng lên. Gã hai tay nắm chắc chuôi đao, chẳng kể sống chết vận lực vung đao xông thẳng vào làn đao địch phương.

Liệu tình thế trước mắt, Đoạn Hoành vận toàn lực vung đao xông xả vào, nếu chết thì song phương cùng chết!

Triển Nhược Trần bị kích động, trường bạt sát là phải có sống có chết, cuối cùng chỉ có lòng mạnh bạo mới có thể ra tay cuồng sát tàn bạo được!

Vì thế, tiếng binh đao sập vào nhau vang lên càng ác liệt hơn, nhưng lẫn vào âm thanh vang lên không dài, trong ánh đao lạnh lạnh, Đoạn Hoành loạn choạng ngã chúi về phía sau, máu đỏ tuôn ra xối xả...

Cùng lúc, khi Sa Xung nhìn thấy cảnh tượng rừng rợn đó, Triển Nhược Trần từ trên không đã lao thẳng về phía gã ta, ánh đao vừa tắt lại lóe lên thành tầng, chém vèo vèo xuống đầu Sa Xung!

Sa Xung vừa vung ống tẩu lên, trên da đầu đã nghe đau rát, máu tươi lập tức chảy tràn xuống mặt, gã ta hú lên một tiếng, ném ống tẩu đâm đầu chạy về phía đồi cát...

Triển Nhược Trần thấy Sa Xung chạy trốn, liền vọt người lên trên không, từ trên nhìn xuống thấy Sa Xung vừa chạy vừa dùng cả hai tay lẫn chân vung cát bay đầy trời, quả đúng với biệt hiệu “Sa Vương Gia” (Vua cát)!

Cũng trong lúc này, từ phía cửa phát ra tiếng kêu thảm thiết!

Triển Nhược Trần không cần quay đầu nhìn lại cũng biết đó chính là tiếng kêu của Đoạn Hoành.

Thì ra Đoạn Hoành mặt mũi bị băm nát, gục đầu trên bậc đá trước cửa, Triển Nhược Trần đang đuổi bắt Sa Xung, Từ Tiểu Hà bước đến bên cạnh Đoạn Hoành đang thoi thóp, nói :

- Đoạn Hoành, lão thọ thương không nhẹ!

Đoạn Hoành đưa cánh tay phải đầy máu lên nói không ra tiếng :

- Từ cô nương, cô nương...

Từ Tiểu Hà chợt đổi sắc mặt, cất giọng :

- Sống hèn không bằng chết tốt, ta giúp ngươi sớm về cõi vĩnh hằng!

Đoạn Hoành đang âm ỉ, Từ Tiểu Hà đã rút mũi dùi ra chọc thẳng vào ngực gã ta...

Phía xa xa, lúc này cũng phát lên tiếng kêu quái dị :

- A...

Vốn Sa Xung vung cát che người để chạy trốn, Triển Nhược Trần đã đợi sẵn trước mặt gã ta. Trong đêm tối Sa Xung tưởng rằng mình đã thoát khỏi miệng hổ, không ngờ gã ta vừa ngẩng cao đầu lên nhìn bỗng phát hiện địch nhân đã đứng sừng sững trước mặt, thanh Sương Nguyệt đao đã bạt đến đỉnh đầu, gã ta chẳng kịp suy nghĩ liền vung song chưởng.

Triển Nhược Trần lạnh giọng hừ một tiếng. Sương Nguyệt đao xẹt nhanh cắt đứt ngang hai tay Sa Xung, gã ta mới phát ra tiếng kêu thảm não như thế!

Triển Nhược Trần mặt vẫn bình thản, chẳng cần để mắt nhìn hai cánh tay rơi cạnh bên chân, chậm rãi nói :

- Đây là hậu quả các ngươi muốn tiêu diệt Kim Gia lâu!

Chàng quay trở lại tử điểm, vốn chẳng cần ra tay tiếp, vì một người đã bị đứt hai tay, đỉnh đầu lòi xương sọ thì sống được bao lâu lắm?

Lúc này Từ Tiểu Hà đang tìm kiếm lão điểm chủ ở xung quanh tử điểm, khi Triển Nhược Trần bước vào tử điểm, Từ Tiểu Hà cũng bước theo vào.

Hai người ngồi xuống cạnh chiếc bàn, Triển Nhược Trần hỏi :

- Muội đang tìm gì vậy?

Từ Tiểu Hà nhú mày nói :

- Lão điểm chủ sao không thấy?

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Có lẽ thấy trường bạt sát, lão ta hãi sợ nên lẫn trốn đâu đó!

Từ Tiểu Hà nhìn Đoạn Phương Cô nằm bất động, nghi hoặc nói :

- Không đúng, muội cảm thấy lão già này có vấn đề!

Triển Nhược Trần mỉm cười :

- Muội cho rằng có vấn đề thì nhất định có vấn đề!

Từ Tiểu Hà nhú rậm đôi mày hơn, nói :

- Muội nhớ lại khi muội công Đoạn Phương Cô đi vào, lão ta vừa thấy lập tức sắc mặt đại biến, sau đó trốn đầu mất. Nhược Trần ca, chàng nghĩ xem, nơi này cách Địa Ngục thành không đến bảy mươi dặm, lão ta tất nhiên nhận biết Đoạn Phương Cô, nếu không thì...

Triển Nhược Trần gật đầu :

- Suy đoán hợp tình nhập lý, khả năng có như vậy!

Từ Tiểu Hà lo lắng :

- Nếu thật sự như vậy thì chúng ta không thể ở lại lâu, khởi sinh rắc rối!

Triển Nhược Trần thoáng trầm ngâm, nói :

- Một hai giờ không sao, chúng ta ăn uống xong nằm ngủ một tí, lấy lại sức rồi lên đường!

Từ Tiểu Hà chỉ Đoạn Phương Cô, hỏi :

- Cần làm cho Đoạn Phương Cô tỉnh lại rồi cùng ăn không?

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Đợi khi chúng ta lên đường rồi làm cho cô ta tỉnh lại, ngồi trên ngựa cô ta sẽ tự ăn!

Từ Tiểu Hà lấy thức ăn trên bàn đưa sang trước mặt Triển Nhược Trần, cô ta hai cùi tay chống bàn, áp hai bàn tay ở má, ngưng ánh mắt chăm nhìn chàng, miệng hiện nụ cười ý nhị!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Muội sao không ăn?

Lắc nhẹ đầu, Từ Tiểu Hà đáp lại :

- Muội không ăn, đợi chàng ăn xong muội sẽ ăn!

Triển Nhược Trần cười nói :

- Muội khá búng bình!

Từ Tiểu Hà cũng nhoẻn miệng cười, tiếp lời :

- Chàng không cảm thấy búng bình của người vợ đáng yêu sao?

Triển Nhược Trần ngó người, rồi mím môi cười, nụ cười rất gượng gạo, nói :

- Bất luận là búng bình hay nũng nịu, ta đều cảm thấy rất đáng yêu!

Từ Tiểu Hà ngồi xuống bên cạnh chàng rất tự nhiên, bàn tay trắng nõn nà đưa ra gấp thức ăn đưa vào miệng chàng, nói :

- Muội dứt cho chàng ăn!

Triển Nhược Trần nắm lấy tay Từ Tiểu Hà mỉm cười nhẹ giọng :

- Không bằng ta dứt cho muội ăn!

Từ Tiểu Hà cười yếu điệu, ngã người vào trong lòng chàng, mặt ngửa nhìn lên, đôi mắt khép hờ lại, nét mặt ửng hồng!

Triển Nhược Trần nghĩ lại những giây phút mình thoát ra khỏi Địa Ngục thành, sinh mệnh sắp tắt, đột nhiên bừng sáng trở lại, đó hoàn toàn do Từ Tiểu Hà ban..., luận tình luận thế, chàng đâu thể khiến cho cô ta thất vọng được?

Chàng đắm nhìn Từ Tiểu Hà trong lòng, buông giọng :

- Tiểu Hà muội, muội sẽ hối hận về sau đấy!

Làn mi cong hé mở, đôi môi xinh xắn mấp máy, Từ Tiểu Hà nói :

- Nhưng cầu cho sinh mệnh phát quang, muội sẽ không bao giờ hối hận, Nhược Trần ca, lẽ nào chàng lại không thương xót nỗi khổ tâm của muội?

Triển Nhược Trần đỡ cô ta dậy, nói giọng nhỏ nhẹ và quan tâm :

- Cứ ăn uống cái đã, chúng ta còn phải nghỉ ngơi để dưỡng sức!

Từ Tiểu Hà nghe lời, cùng ngồi lại ăn với...

Trong sa mạc gió rít từng cơn, ngọn đèn dầu trong nhà đã tắt, đứng từ ngoài nhìn vào sao cô độc và đơn điệu đến thế! Bốn con ngựa trước cổng lúc này cũng đứng yên bất động như bốn con ngựa đá!

Thế nhưng, trong gian phòng của căn nhà cỏ, Triển Nhược Trần ngả người trên chiếc giường gỗ, Từ Tiểu Hà nằm cạnh bên chàng...

Từ Tiểu Hà nói giọng dịu dàng :

- Triển Nhược Trần ca, muội cuối cùng đã có được chàng!

Triển Nhược Trần khép mắt lại, buông giọng :

- Ta trong lòng đang thống khổ!

Từ Tiểu Hà áp mặt vào ngực chàng, nhẹ giọng :

- Muội không hiểu, cũng không cần biết chàng vì sao phải thống khổ, lẽ nào trong lòng chàng đang réo gọi Thi Gia Gia sao? Muội...

Triển Nhược Trần ôm chặt Từ Tiểu Hà vào lòng nói :

- Thi Gia Gia là vợ của ta, kể ra cũng có lỗi với nàng, nhưng muội lại là một cô nương rất si tình, trước đây ta có hiểu sai về muội, giờ mới hiểu được nỗi lòng của muội!

Từ Tiểu Hà từ từ ngửa mặt lên, hỏi nhẹ :

- Hiểu sai thế nào?

Triển Nhược Trần hơi thở vội vàng hơn, càng ôm Từ Tiểu Hà chặt hơn, nói :

- Ta cho rằng muội đã xuất đạo giang hồ mấy năm, một cô nương trôi nổi giang hồ ô trọc nhiều năm, như muốn giữ lấy thanh bạch cho mình, e rằng không giữ được, không ngờ muội...

Từ Tiểu Hà nói giọng ngọt ngào :

- Nhược Trần ca, muội nếu như không còn trinh tiết thì không dám nuôi vọng tưởng làm vợ của chàng!

Cô ta uốn người lên, nghiêng đầu, đặt đôi môi xinh xắn lên trên môi chàng, vì thế...

Hai người ngập chìm trong bể ái tình, đạt đến tột cùng của khoái lạc, quên đi cả bao nguy hiểm gian truân...

Bước sang canh ba, Triển Nhược Trần chuẩn bị hành trang.

Từ Tiểu Hà vắn lại mái tóc, nét mặt đầy e thẹn đưa mắt nhìn chàng nói :

- Nhược Trần ca, muội quá thỏa mãn rồi, tuy chỉ thời gian ngắn ngủi, nhưng muội cảm thấy ý vị vô cùng, dù chết cũng không hối tiếc!

Triển Nhược Trần cả người chấn động, thốt lên :

- Tiểu Hà muội, muội sao nói ra lời không tốt lành đó?

Từ Tiểu Hà nở nụ cười kiều diễm, nói :

- Muội chẳng cần nghĩ đến gì nữa cả, vì muội đã đạt được sự khoái lạc ngoài tưởng tượng, những gì khác muội đâu còn nghĩ tới?

Triển Nhược Trần than nhẹ :

- Muội thật sự là một con người khiến người ta khó thể hiểu được.

Hai người gói một ít thức ăn, Triển Nhược Trần đem Đoạn Phương Cô đặt lên trên ngựa, trói hai chân cô ta vòng xuống dưới bụng ngựa, mới giải huyết đạo cho cô ta tỉnh lại, đưa ra một số thức ăn nói :

- Xin lỗi, Đoạn cô nương, dùng một ít thức ăn đi!

Đoạn Phương Cô giống như từ trong mộng tỉnh dậy, ném ánh mắt phẫn nộ nhìn Triển Nhược Trần vừa lên ngựa, gắt giọng :

- Người vì sao đột ngột điểm... huyết đạo ta?

Triển Nhược Trần gượng cười tiếp lời :

- Bất đắc dĩ mới làm như vậy, cô nương bỏ quá cho!

Phát giác mình bị trói trên lưng ngựa, Đoạn Phương Cô hét lên :

- Các người...

Nhìn thấy thi thể nằm trên đất, cô ta quát :

- Các người giết chết người của trạm nghỉ sao? Các người biết trạm nghỉ thiết lập trong sa mạc là để phục vụ cho lữ khách, lại nhẫn tâm hạ thủ...

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Những người này là chuyên đến đây để đối phó với ta, người yên tâm, bọn ta không đến nỗi nhẫn tâm giết hại người lương thiện!

Từ Tiểu Hà đã ngồi lên ngựa, cô ta vỗ sau mông ngựa của Đoạn Phương Cô hô :

- Đi!

Đoạn Phương Cô cũng thật sự đói bụng, bèn lấy thức ăn, thỉnh thoảng quay nhìn xung quanh.

Ba con ngựa phi nhanh trên sa mạc, dưới ánh trăng mờ tỏ, trông giống như ba áng mây di động về phía chân trời!

Khi phương đông ửng màu hồng, ba con ngựa đã đến bên nhánh sông khô cạn, những mô đá bị cát vàng phủ lấp, trên dòng sông cỏ và rong rêu mọc đầy!

Triển Nhược Trần lấy túi nước ra uống một ngụm, đưa cho Từ Tiểu Hà nói :

- Muội cũng uống đi!

Từ Tiểu Hà nở nụ cười dịu ngọt, cầm lấy túi nước uống một hớp.

Đoạn Phương Cô trầm giọng :

- Xem hai người xưng huynh xưng muội như thế, còn thân thiết hơn cả vợ chồng, ngựa ghề quá chứ gì?

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, quát :

- Người biết gì?

Lúc này Triển Nhược Trần ánh mắt rực lên, nói :

- Xem kia, ở xa xa hình như có mấy ngôi nhà.

Từ Tiểu Hà đứng lên trên ngựa nhìn, gật đầu tiếp lời :

- Như vậy nơi đó sẽ có người!

Triển Nhược Trần chỉ về hướng khác.

Từ Tiểu Hà đồng ý :

- Trong sa mạc, chúng ta cần phải tránh mặt với người khác!

Bọn họ vòng qua bờ sông khô cạn, đi về hướng chánh đông, không ngờ đi chưa được bao lâu, thấy Triển Nhược Trần nhú mày nói với Từ Tiểu Hà :

- Bất luận phát sinh tình huống gì, muội chỉ cần canh giữ Đoạn Phương Cô, những chuyện khác không cần phải lo!

Từ Tiểu Hà kinh ngạc hỏi :

- Chàng có phát hiện dấu hiệu gì rồi sao?

Triển Nhược Trần nhìn ra xa nói :

- Nhất định có người ngó nhìn bốn phía..., nhất định có...

Từ Tiểu Hà chớp ngời ánh mắt, cất giọng :

- Muội sao không phát hiện gì cả?

Triển Nhược Trần buông giọng :

- Lâm trận nhiều, mùi đặc biệt vốn có đó khiến cho ta có dự cảm trước!

Đoạn Phương Cô lên tiếng :

- Triển Nhược Trần, người nhất định không ra khỏi Đại Mạc, thật sự cho rằng Cô Lâu bang ta không thể thu thập được người sao? Tuy bọn ta đại bộ phận lực lượng tinh anh đã đến Liêu Bắc, tuy phụ thân ta cũng dẫn hùng binh đến đó, nhưng trên Đại Mạc còn có mấy ngàn huynh đệ phân bố khắp nơi, bốn Đại hộ pháp tuy chết, bọn ta vẫn có hai mươi tay tuần tra. Triển Nhược Trần người đợi mà xem, ta tin rằng người khó đến được Long Tuyền trấn!

Triển Nhược Trần nói giọng lạnh nhạt :

- Đoạn Phương Cô, ta tin người, nhưng ta càng tin vào ngọn đao trong tay ta. Người tốt nhất nên câm miệng lại. Chớ chọc giận ta, vì ta nhẫn nhịn có giới hạn nhất định!

Đoạn Phương Cô nộ giọng :

- Triển Nhược Trần, ta không bao giờ sợ người!

Triển Nhược Trần nổi giận nói với Từ Tiểu Hà :

- Trói hai tay cô ta lại, nếu la hét nữa thì vả vào mồm cho ta!

Từ Tiểu Hà liền lấy dây trói ngược tay Đoạn Phương Cô lại, cười nhạt nói :

- Đoạn Phương Cô, hôm nay người đã là một tù nhân, nếu không biết điều thì tự chuốc khổ vào thân đấy!

Đoạn Phương Cô phần nộ hừ một tiếng, ngoảnh mặt đi hướng khác.

Lúc này, trên gò cát phía tây có xuất hiện một toán lạc đà, mờ mờ ảo ảo tựa như đang hành vân giá vụ. Ánh mặt trời chiếu xuống, thấy toán lạc đà kia có lúc đi rất nhanh, có lúc lại chậm rãi, thế nhưng vẫn đi vòng tròn trên gò cát chạy dài không mất bóng.

Triển Nhược Trần chợt cất giọng :

- Họ cách chúng ta còn xa!

Từ Tiểu Hà ngược mắt nhìn nói :

- Chớ để cho họ nhiễu loạn phương hướng chúng ta muốn đi. Nhược Trần ca, chúng ta chẳng cần để ý đến họ làm gì!

Triển Nhược Trần gật đầu tiếp lời :

- Có thể họ đi về phía trạm dừng kia!

Đột nhiên, Từ Tiểu Hà chỉ về phía tây, kêu lên :

- Nhược Trần ca, nhanh xem kìa!

Triển Nhược Trần ngưng ánh mắt nhìn, không khỏi ngạc nhiên, nói :

- Lại xuất hiện một toán lạc đà nữa. Họ đi về hướng..., và lại đi khá nhanh. Không những nhanh mà còn có một toán khác nữa cũng tiến về phía chúng ta.

Từ Tiểu Hà cả kinh thốt lên :

- Không sai, chính là tiến về phía chúng ta.

Đoạn Phương Cô cất giọng cười ha ha nói :

- Chưa ra khỏi nơi này đã có người đuổi theo. Triển Nhược Trần các người liệu có thoát ra khỏi Đại Mạc không?

Triển Nhược Trần nghiêng răng, căn dặn Từ Tiểu Hà :

- Nhớ đấy, nếu họ là người Cô Lâu bang, muội lập tức cưỡi cùng một ngựa với Đoạn Phương Cô, ta giao cô ta cho muội đấy.

Từ Tiểu Hà ném ánh mắt lạnh lùng nhìn Đoạn Phương Cô đáp lại :

- Yên tâm đi. Cô ta thoát đi đường nào được.

Ba con ngựa phi về hướng đông, chỉ trong chốc lát đã vượt ngoài mười dặm.

Từ Tiểu Hà cưỡi ngựa đi phía sau, ngoảnh đầu nhìn lại, không thấy hai toán lạc đà đó đâu nữa, bèn mỉm cười nói :

- Nhược Trần ca, hai toán lạc đà đó không còn nữa, có thể họ là thương khách đấy.

Triển Nhược Trần định cho ngựa băng lên một đồi cát, bất chợt từ hai phía tả hữu xuất hiện hai toán lạc đà khi nãy.

Họ phân hai hướng xuất hiện một cách thần bí, vả lại càng lúc càng gần, song phương đã nhìn thấy nhau rất rõ.

Triển Nhược Trần vẫn bình tĩnh ngồi yên trên ngựa, đôi mắt chớp chớp liên tục.

Đoạn Phương Cô trên mặt treo nụ cười, mái tóc dài xõa chẳng che nửa mặt, đôi nhãn châu đảo qua đảo lại nhìn hai toán lạc đà đang tiến lại ở hai phía tả hữu, trên khuôn mặt trắng như giấy bắt đầu hiện lên nét lạnh hạo.

Lúc này, bọn đại hán áo tro cưỡi trên lạc đà bắt đầu la hét ầm lên.

Triển Nhược Trần chẳng hiểu họ nói gì, và cũng không biết họ đang kêu gì.

Bỗng nhiên bọn đại hán đưa cao thanh Khô Cốt trảo, thúc lạc đà lên đứng chắn giữa đường. Hai gã đại hán dẫn đầu nhảy xuống đứng phía trước bầy lạc đà, lạnh lùng nhìn bọn Triển Nhược Trần đang tiến lại gần.

Triển Nhược Trần quay nhìn Từ Tiểu Hà, thấy cô ta hai tay chống yên ngựa búng người lên không trung, lộn vòng đáp xuống sát sau lưng Đoạn Phương Cô, một tay ôm ngang eo Đoạn Phương Cô, tay phải từ trên vai Đoạn Phương Cô đưa ra phía trước mặt, Từ Tiểu Hà lạnh giọng :

- Đoạn công chúa, chớ hốt hoảng, người cần phải nhìn rõ mũi dùi tẩm độc trên tay ta, ta không muốn ra tay đối với người, nhưng nếu đến lúc tất yếu, mũi dùi này sẽ xuyên lút lớp thịt non của người!

Đoạn Phương Cô trầm giọng :

- Từ Tiểu Hà người yên tâm, cho dù ta muốn chết, cũng không cam tâm chết trong tay một người đê tiện như người.!

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng nói :

- Đoạn Phương Cô người rất thông minh...

Tiếng hô hào chợt ngừng hẳn lại. Chỉ nghe tiếng gió rít bên tai, Triển Nhược Trần cho ngựa dừng lại.

Trong hai gã đại hán đứng trước đàn lạc đà, gã phía bên phải dùng Khô Cốt trảo, lớn tiếng quát :

- Thứ đáng chết, còn không thả Công chúa bọn ta ra hả?

Triển Nhược Trần cười nhạt, chợt thấy gã đại hán gầy ốm phía bên trái đưa cao hai tay thì lễ :

- Công chúa, bọn họ không làm tổn hại đến ngọc thể Công chúa chứ?

Đoạn Phương Cô chậm rãi buông giọng :

- Nhị vị tuần tra cứ yên tâm, trước mắt họ còn không dám ra tay đối với ta!

Gã phía bên phải lớn tiếng :

- Đáng hận, chúng ta phải xông cả lên giết chết bọn hán mới được?

Triển Nhược Trần đồng dục cất tiếng :

- Bằng hữu, lẽ nào người bức bách bọn ta giết chết Công chúa các người?

Đoạn Phương Cô cất cao giọng :

- Kể cả bốn Hộ pháp cũng đều chết tính Triển này, hai người tuyệt đối không phải là đối thủ của hán ta, trước mắt không thể hành động liều lĩnh!

Gã đại hán bên trái kinh ngạc thốt lên :

- Bốn vị Đại hộ pháp chết rồi sao? Đều chết trong tay tên tiểu tử này ư?

Đoạn Phương Cô than một tiếng, nói :

- Họ đã xả thân vì Đại Mạc Cô Lâu bang!

Gã bên phải đôi mắt tam giác trợn ngược lên, lớn tiếng :

- Bốn vị Hộ pháp xả thân, bọn tôi vì sao không xả thân được, Công chúa, chúng ta đồng người, cùng xông vào một lượt, hán ta một mình làm sao đối phó nổi hai mươi sáu người vây sát?

Đoạn Phương Cô sắc mặt lạnh lại, nói :

- Ta không muốn các người chết một cách oan uổng, các người làm như vậy không những không cứu được ta, ngược lại còn hại đến ta. Nên biết rằng người này là đương kim Thiếu chủ Kim Gia lâu Liêu Bắc, lại là một tay sát thủ tàn độc, kể cả Vưu bà bà ở tây Thùy còn phải thận trọng cảnh giác với hán ta, các người đâu phải là đối thủ của hán ta, đừng thí mạng vô ích!

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Đoạn Phương Cô, ta rất cảm ơn đối với sự hợp tác của người!

Đoạn Phương Cô phần nộ quát :

- Triển Nhược Trần, người quên sớm đi các lời lẽ mua chuộc trước mặt ta. Để mà xem, các người đừng hòng xông ra khỏi Đại Mạc này!

Đoạn Phương Cô vừa dứt lời, bọn đại hán hô lên như sấm, Khô Cốt trảo trong tay múa liên tục không ngừng!

Triển Nhược Trần hết hăn nhịn nổi nói với Đoạn Phương Cô :

- Đoạn Phương Cô người nhanh bảo họ tránh đường, ta không muốn làm chậm trễ hành trình.

Đoạn Phương Cô trầm giọng :

- Người muốn đi cứ vòng qua đường mà đi, lẽ nào muốn xông thẳng vào bọn họ mà đi hay sao?

Triển Nhược Trần nhìn hai bên, thấy trên sa mạc cát xuất hiện rất nhiều gò cát nhỏ hình tròn, đoạn nói :

- Tiểu Hà muội, thận trọng đi theo ta!

Chàng đi vòng về phía nam, Từ Tiểu Hà giữ chặt Đoạn Phương Cô, cho ngựa đi theo sau...

Lúc này, tiếng hô hào của bọn đại hán càng vang lớn lên, như muốn vỡ cả cuống họng!

Tiếng hô như sấm rền, cát bay mù mịt, trong sa mạc giống như đang trỗi lên một trận cuồng phong kỳ quái, như trời đất đang sụp đổ.

Triển Nhược Trần vẫn bình tĩnh cho ngựa vòng qua bọn đại hán đứng chặn ngang giữa đường, đang đi con ngựa bỗng bị trượt chân đi trước một cái, đầu ngựa đã chúi xuống cát!

Triển Nhược Trần nghĩ ngay bị lún “phù sa”!

Nghĩ vậy, chàng tức tốc ấn tay ở yên ngựa, hét lên một tiếng lớn bay người lên trên không đáp người xuống về phía sau cách đó ba trượng.

Chàng vội kéo lấy ngựa của Từ Tiểu Hà, kêu lên :

- Lùi lại nhanh, có phù sa!

Chợt thấy con ngựa của Triển Nhược Trần rống lên những tiếng thảm thiết, từ từ chìm xuống bãi phù sa cho đến khi mất dạng.

Từ Tiểu Hà kinh hãi thốt lên :

- Nguy hiểm thật!

Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn bọn đại hán đang đứng cản đường, phần nộ nói :

- Đây là do âm mưu của bọn người, cố ý dụ ta mắc bẫy.

Từ Tiểu Hà cất giọng :

- Nhược Trần ca, muội chợt nghĩ ra, sự xuất hiện của hai toán đại hán này nhất định có sự liên quan đến lão già chủ nhân tửu điểm kia.

Triển Nhược Trần gật đầu, ném ánh mắt sắc lạnh nhìn Đoạn Phương Cô, gằn giọng :

- Đoạn Phương Cô, nếu người thật tâm che chở sinh mạng bọn họ thì hãy nhanh bảo họ tránh đường, nếu không thì chớ trách ta hạ thủ vô tình.

Đoạn Phương Cô nhìn với ánh mắt hận thù nói :

- Triển Nhược Trần, ta có lý gì không để cho họ tận trung với ta chứ?

Từ xa, bọn đại hán áo tro không hò hét nữa, một gã cất cao giọng :

- Công chúa, bọn thuộc hạ cung hầu đại giá phía trước.

Đoạn Phương Cô đáp lại lời :

- Đi đi! Phải thành công không được thất bại.
- Tuân lệnh!

Vì thế hai mươi sáu con lạc đà lần lượt kéo nhau đi.

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Để xem bọn người còn có ác chiêu quỷ kế gì nữa cho biết.

Từ Tiểu Hà nói :

- Nhược Trần ca cưỡi ngựa muội, chỉ cần qua đêm nay, quá Ngọ hôm sau chúng ta có thể tới Long Tuyền trấn.

Đoạn Phương Cô cười lạnh lạnh cất giọng :

- Sợ rằng các người không tới được Long Tuyền trấn!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Như thế người cũng chớ nghĩ đến chuyện sống!

Triển Nhược Trần cưỡi ngựa đi trước, chàng chú ý trên đường nơi nào khả nghi chàng liền nhảy xuống ngựa thăm dò. Đoạn đường đi thật gian khổ, đến lúc trời sắp tối mới vượt qua được tám mươi mấy dặm đường. Từ Tiểu Hà nói giọng lo lắng :

- Nhược Trần ca, ngày mai nếu không thúc ngựa đi nhanh, e rằng đến tối mai cũng không đến được Long Tuyền trấn.

Triển Nhược Trần không nói gì, ánh mắt luôn hướng về phương xa, trong lòng luôn nghĩ đến sự an nguy của nghĩa mẫu. Khi rời khỏi Kim Gia lâu chàng nói là nội trong nửa tháng sẽ trở về. Nay tính trên đầu ngón tay đã mười hai ngày rồi, vẫn còn lặn lội giữa sa mạc mênh mông.

Mặt trời khuất lặn non tây, những trận gió cuốn cát bay mịt mù, cát hất vào mặt mở mắt không ra.

Triển Nhược Trần chỉ tay về gò cát cao phía trước, nói :

- Tạm thời nghỉ chân ở đây, vào canh ba chúng ta tiếp tục lên đường.

Từ Tiểu Hà nhảy xuống ngựa, cúi xuống cởi trói ở chân cho Đoạn Phương Cô, đỡ cô ta xuống ngựa, gắt giọng :

- Xuống ngựa đi!

Bị rơi ngựa đầu xuống cát, Đoạn Phương Cô tức giận quát :

- Quỷ nha đầu kia, người nhớ đấy!

Từ Tiểu Hà chẳng cần để ý đến lời cô ta, liền trói hai chân cô ta lại, rồi đẩy nằm ngựa bên gò cát, lạnh giọng :

- Ngoan ngoãn ngủ đi, vào canh ba bọn ta phải lên đường.

Đoạn Phương Cô cả đời đâu từng bị giày vò như vậy? Muốn khóc nhưng đành phải nuốt lệ!

Triển Nhược Trần quan sát chung quanh một lượt, thấy ngoài những cơn gió cuốn cả đất cát bay ra, không có dấu hiệu gì khác lạ.

Chàng lấy thức ăn và nước ra, Đoạn Phương Cô chỉ uống mấy ngụm nước rồi nằm xuống chìm vào giấc ngủ mê man.

Từ Tiểu Hà cười nhạt nói :

- Không ngờ lúc này cô ta lại ngủ được.

Sắc trời đã phủ bóng hoàng hôn.

Từ Tiểu Hà tựa người bên Triển Nhược Trần, hai người ngồi sát bên nhau, cô ta nhỏ giọng :

- Nhược Trần ca, chàng ngủ trước đi! Muội canh giữ cho.

Triển Nhược Trần nhìn Đoạn Phương Cô đã ngủ, nói nhỏ :

- Cũng được ta nghỉ trước, muội phải đặc biệt chú ý đến cô ta đấy.

Từ Tiểu Hà dè nhẹ lên vai chàng, nói :

- Chàng yên tâm ngủ đi!

Triển Nhược Trần nằm xuống trên cát, từ từ nhắm mắt lại, trong bể não của chàng cứ chấp chờn hình bóng của nghĩa mẫu, đầu óc căng thẳng, trong lòng lo như lửa đốt, không tài nào chợp mắt được.

Còn Từ Tiểu Hà hai tay gối trên đầu ngủ một cách ngon lành.

Ngẩng mặt nhìn sắc trời, ánh trăng treo lơ lửng ở khoảng trời phương đông, lúc này đã vào khoảng canh hai.

Triển Nhược Trần đang nhắm mắt nhìn Từ Tiểu Hà chìm trong giấc ngủ nồng say, từ xa bỗng nghe vọng lại tiếng sói kêu rùng rợn.

Thanh âm nghe phát ra ở hướng đông, nhưng khoảnh khắc sau nghe phía tây cũng có tiếng sói kêu vọng lại.

Chàng hoàn toàn không để tâm tới, trong sa mạc những tiếng sói kêu như vậy là rất bình thường, ngày nào cũng có.

Không ngờ, tiếng sói kêu từ hai phía càng lúc càng gần, giống như đang cùng tìm đến phía này.

Triển Nhược Trần nhè nhẹ đứng dậy, đi dọc theo gò cát, vận nhãn lực nhìn ra xa, bất chợt thềm kinh ngạc trong lòng.

Thấy cách một dặm về phía Đông bắc có một con lạc đà, trên lưng là một đại hán đang cười, gã ta ngẩng mặt lên kêu cuồng không ngừng...

Ở phía tây nam cũng có một gã đại hán cười lạc đà, gã ta cũng kêu lên những tiếng tương tự như vậy.

Khu vực xung quanh có sói hoang xuất hiện, Triển Nhược Trần thật sự không ngờ trong Đại Mạc lại có loại người thần kỳ như vậy, có thể điều khiển được sói hoang tập trung lại.

Tiếng kêu vẫn vang lên không dứt, bầy sói từ bốn phương tám hướng đã tập trung lại ở nơi này.

Triển Nhược Trần đôi mày nhíu lại, vội gọi Từ Tiểu Hà tỉnh dậy.

Từ Tiểu Hà giật mình tỉnh giấc, e thẹn nói :

- Muội ngủ quên rồi!

Triển Nhược Trần chỉ xung quanh, buông giọng :

- Có người đang điều khiển bầy sói.

Từ Tiểu Hà ngạc nhiên nói :

- Nghe nói trong Đại Mạc có người thần kỳ có thể điều khiển được bầy sói, lẽ nào lại có thật?

Triển Nhược Trần chưa mở miệng, Đoạn Phương Cô đã cất giọng :

- Đợi đến khi các người cắn xé với bầy sói, cảnh trường đó nhất định rất hấp dẫn. Ha ha...

Triển Nhược Trần giận dữ quát :

- Sói hoang xông tới đây, bọn ta còn đấu được, người sao? Hừ, người chết đầu tiên chính là người!

Không ngờ Đoạn Phương Cô cười nhạo nói :

- Nếu như sói ăn thịt ta, thì người điều khiển sói cũng đi đòi.

Triển Nhược Trần nghe vậy ngạc nhiên, nói với Từ Tiểu Hà :

- Lời cô ta có lý, người điều khiển sói chính là người Cô Lôu bang, chúng ta phải tìm kế sách để đối phó mới được.

Đoạn Phương Cô cất giọng cười đắc ý...

68. Chương 68: Địch Vây Hãm Tứ Phương Kim Gia Lôu Lay Chuyển

Từ xa đã xuất hiện hơn một trăm con sói dữ, những con sói hung mãnh này đang chạy cuồng trong sa mạc, tiến lại mỗi lúc một gần, miệng phát ra những tiếng kêu ghê rợn!

Triển Nhược Trần vội bảo Từ Tiểu Hà :

- Nhanh đưa Đoạn Phương Cô lên ngựa!

Từ Tiểu Hà ôm xốc Đoạn Phương Cô nhảy lên ngồi trên ngựa, nói :

- Nhược Trần ca làm thế nào bây giờ?

Triển Nhược Trần quát ánh mắt trừng nhìn Đoạn Phương Cô, buông giọng :

- Chúng ta không cần chạy trốn, vì lúc này chẳng có nơi nào để trốn được cả, kể cả một cánh củi đốt lửa cũng không có!

Từ Tiểu Hà kinh ngạc thốt lên :

- Chẳng lẽ bó tay làm mồi cho sói?

Triển Nhược Trần một tay đặt lên trên đầu gối Đoạn Phương Cô, nói :

- Ta tin rằng không đến nỗi nào, vì Đoạn Phương Cô nhất định sẽ có cách đuổi bầy sói đi!

Đoạn Phương Cô chợt thốt giọng :

- Ta có cách gì? Triển Nhược Trần, ngươi không có cách gì cả sao? Ta cũng vậy, chẳng có cách gì cả!

Triển Nhược Trần trầm hắc nét mặt, gằn giọng :

- Vậy ta sẽ xem ngươi bị sói dữ gặm từng miếng thịt!

Từ Tiểu Hà cất giọng :

- Nhược Trần ca, muội nghĩ ra một cách này!

Triển Nhược Trần liền hỏi :

- Nói nhanh!

Từ Tiểu Hà chỉ ra xa, trả lời :

- Chúng ta dùng khinh công Bát Bộ Hãn Thiên, bắt giết hai tên điều khiển sói đó. Muội tin rằng chỉ cần giết chết hai tên kia, bầy sói dữ không chịu sự điều khiển của họ, sẽ không xông về phía chúng ta!

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Hảo! Muội canh giữ Đoạn Phương Cô, để ta đi thu thập bọn họ!

Thanh âm vừa dứt, người đã băng qua khỏi đồi cát, thi triển thân pháp phóng thẳng về phía con lạc đà ở hướng Đông bắc.

Triển Nhược Trần vượt qua hai bầy sói đuổi theo cắn, còn cách nửa dặm, chàng đã thấy rõ gã đại hán ngồi trên lưng lạc đà. Gã ta râu ria bờm xờm, hai tay nắm cặp Khô Cốt thảo, múa liên hồi, miệng kêu những tiếng quái dị, bầy sói chạy vờn chung quanh gã ta.

Bầy sói bám theo lạc đà để tiến lên phía trước, đến khi gã đại hán phát hiện Triển Nhược Trần đã lao tới sát bên người thì lập tức thay đổi tiếng kêu...

Trong lúc bầy sói như say như dại, Triển Nhược Trần lao vút người lên cao, Sương Nguyệt đao từ trên không trung xẹt nhanh xuống như tia chớp, gã đại hán vận lực vung cặp Khô Cốt trảo chống trả, nhưng đã chậm một bước, ánh đao đã xẹt ngang qua đầu gã ta, Triển Nhược Trần đáp người xuống cách ngoài năm trượng!

“A...!”

Thanh âm phát ra từ miệng gã đại hán, kể cả con lạc đà cũng rống lên một tiếng, từ từ đổ nhào xuống bãi cát...

Trong ánh trăng mờ ảo, nửa cái đầu của gã đại hán bị đao chém đứt bay lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, bầy sói mất đi sự điều khiển lập tức khôi phục lại bản tính của súc vật, thấy người và lạc đà nằm gục trong đồng máu, liền đua nhau xông đến.

Mùi máu tanh, thịt người và thịt lạc đà, khiến cho bầy sói tranh nhau lao tới cắn xé tha đi...

Triển Nhược Trần lao thẳng về phía Tây nam...

Gã đại hán ở phía tây nam cách nơi này hơn một dặm, ở đây phát sinh biến cố, gã ta không hề hay biết, vẫn ngẩng mặt kêu lên những tiếng quái dị!

Con lạc đà của gã đại hán hai mắt bị bịt kín, chỉ nghe theo sự điều khiển của gã ta tiến về phía trước, nó dường như không hề biết bầy sói đang chạy theo xung quanh.

Lúc này, gã đại hán đứng thẳng người dậy, ngẩng cao đầu nhìn về phía Đông bắc, bất giác kinh ngạc kêu lên liên tiếp mấy tiếng, vẫn không thấy phía đối diện ứng thanh. Trong lúc đang còn do dự, bất ngờ có một bóng người lướt nhanh qua. Thật quá nhanh. Đến khi gã ta đưa cặp Khô Cốt trảo lên thì một vật sáng đã xẹt ngang qua đầu!

“Á...”

Chỉ một tiếng kêu duy nhất, thanh âm phát ra từ miệng của một chiếc đầu lâu quay tròn trên không trung, khi chiếc đầu rơi xuống, trúng ngay trên người một con sói lớn. Thật khủng khiếp! Con sói quay người lại há miệng gặm chiếc đầu đầy máu tha đi mất!

Thân hình mất đầu từ trên lưng lạc đà rơi lộn xuống, lọt ngay giữa bầy sói hung dữ, bầy sói lập tức xông vào cắn xé tranh giành nhau ăn, kể cả con lạc đà cũng bị bầy sói xé xác!

Triển Nhược Trần thi triển thân pháp lộn người liên tiếp trên không trung, thoát khỏi những con sói đuổi theo cắn.

Trở về chỗ cũ, trong lòng thầm nghĩ, nếu như bầy sói hung dữ này bị điều khiển xông về phía đó, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được, chàng có thể thoát được mạng, nhưng Từ Tiểu Hà e rằng khó thoát khỏi cái chết!

Thấy Triển Nhược Trần quay lại, Đoạn Phương Cô lại cuống lên :

- Triển Nhược Trần, ngươi là tên đồ phụ khát máu, ngươi đã làm gì họ?

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Hai tên kia xua bầy sói dữ tới, tồn tâm bất thiện, muốn cho bầy súc sinh đó đối phó ta, nên ta đã đem bọn họ và kể cả hai con lạc đà làm mồi cho bầy sói!

Từ Tiểu Hà vỗ tay reo lên :

- Thật sướng khoái, bầy sói dữ đó ăn no rồi sẽ không tìm đến chúng ta nữa, ha ha...

Đoạn Phương Cô phần nộ nói :

- Triển Nhược Trần, ngươi giết chết hai vị cao nhân Đại Mạc, thật đáng hận!

Triển Nhược Trần nói với giọng căm hận :

- Cao nhân gì? Đoạn Phương Cô, ta đã nói rõ, lúc này ai cũng muốn lấy mạng ta, buộc ta phải lấy lại mạng họ.

Đoạn Phương Cô đánh giọng :

- Triển Nhược Trần, dù sao ngươi vẫn ra không khỏi Đại Mạc, không tin rồi ngươi sẽ biết ngay.

Triển Nhược Trần nói :

- Đây là lần thứ hai ngươi mở miệng nói ra lời đó, nhưng ta vẫn sống trơ trơ chẳng hề nguy hại. Đoạn Phương Cô, ngươi chớ vọng tưởng!

Từ Tiểu Hà bước đến bên cạnh chàng, lên tiếng :

- Mặc kệ cô ta, chàng nằm nghỉ một lát đi, đến canh ba chúng ta lên đường.

Đoạn Phương Cô lại bị Từ Tiểu Hà đẩy nhào xuống ngựa, dùng dây trói hai chân lại, dù tức giận đến lộn gan cũng đành chịu.

Triển Nhược Trần phát ra tiếng ngáy đều đều, thanh âm không lớn, nhưng Từ Tiểu Hà lại rất mãn ý, nở một nụ cười trên môi.

Vào sáng sớm...

Ở Trường Xuân sơn, phòng ốc Kim Gia lâu nguy nga tráng lệ, mọi người đang lui tới, di động tương đối nhanh.

Trong Đại Kim lâu, Nhị đương gia của Kim Gia lâu là Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ hai má phính lên, vết sẹo trên trán đỏ rần, lão ta ngồi một chỗ từ canh ba đến lúc trời sáng, chẳng nói một lời nào.

Hôm nay, vết thương ở chân đã lành, sắc mặt lão ta trắng xanh, đang hướng nhìn về phía Nhị bảo đầu Huyền Tiểu Hương từ ngoài đi vào, hỏi :

- Thăm dò có ra không?

Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương liền ôm quyền đáp :

- Lùng tìm từ canh ba cho đến sáng, chẳng thấy một bóng hình nào.

Phan Đắc Thọ vỗ mạnh lên bàn liên tiếp mấy cái, giận dữ quát :

- Mẹ nó, người của họ đang hoạt động trên địa phận của chúng ta, người của chúng ta lại hoàn toàn vô dụng cả sao? Kể cả bóng dáng của bọn hắc cũng không tìm ra, tìm kiểu gì lạ vậy? Các người nói rõ cho ta biết...

Ngay lúc ấy, từ bên ngoài, Thân Vô Kỵ bước nhanh vào, lão ta thấy Phan Đắc Thọ đôi mắt đỏ ngầu, mặt hầm hầm tức giận, bèn hỏi :

- Nhị đương gia có phải vì người của địch nhân đưa phong thư đến mà nổi giận không?

Phan Đắc Thọ gật đầu nói :

- Mời Đại cửu công ngồi, lần này Kim Gia lâu nguy ngập rồi. Lão nghĩ xem, địch nhân đã đưa phong thư đến cửa, mà chúng ta tìm không ra nơi ẩn nấp của địch nhân, lão nói thử xem như vậy chúng ta lấy vào đâu để đánh?

Thân Vô Kỵ nói với giọng khẩn khoản :

- Mười ngày rồi, Nhược Trần cũng nên trở về mới phải!

Phan Đắc Thọ hai bàn tay bóp chặt, nói :

- Nếu không có ý kiến của Thiếu chủ, Phan Đắc Thọ đã xuất lĩnh huynh đệ đến thẳng Đại Mạc để tiêu diệt bọn họ rồi, đầu để cho Trường Xuân sơn hao tổn càn kiệt thế này!

Thân Vô Kỵ xoa tay tiếp lời :

- Nhị đương gia cũng đã biết dụng ý của Nhược Trần, Đại Mạc Cô Lâu bang là một tổ chức thần bí, hành động của họ quỷ thần cũng chẳng hay, nếu không nắm rõ hành tung của họ, ba ngàn dặm Đại Mạc, chúng ta làm sao tìm ra họ để tiêu diệt được?

Phan Đắc Thọ nói với giọng nặng nề :

- Thiếu chủ một mình dẫn thân vào chốn hiểm nguy, người ta không thể không lo lắng cho Thiếu chủ được!

Thân Vô Kỵ đương nhiên cũng lo lắng cho Triển Nhược Trần. Mấy ngày nay, Kim Gia lâu án binh bất động, không điều phái ai ra ngoài cả, địch nhân bao vây ở ngoài không thấy Kim Gia lâu có động tĩnh gì, mới tổng vào một phong thư.

Thân Vô Kỵ hỏi :

- Nhị đương gia chuẩn bị xử lý như thế nào đối với những lời nói trong bức thư đó?

Phan Đắc Thọ trầm giọng :

- Địch nhân thật buồn cười, họ bắt Lâu chủ, hạn định mười ngày, muốn chúng ta cắt nhượng vô điều kiện vùng đất thuộc sở hữu Kim Gia lâu nằm về phía bắc Trường Xuân sơn, nếu không thì họ sẽ chặt một cánh tay của Lâu chủ đưa đến đây. Đại cử công, họ giở trò như vậy, lão có tin không?

Thân Vô Kỵ lắc đầu trả lời :

- Ta đương nhiên không tin!

Phan Đắc Thọ gật đầu tiếp lời :

- Lão phu dám nói rằng, mục đích cuối cùng của địch nhân là muốn tiêu diệt chúng ta, tiêu diệt chúng ta đến cùng.

Lúc này, tỷ muội Thân Vô Mộ và Thân Vô Cầu theo Thi Gia Gia vội vã bước vào Đại Kim lâu. Phan Đắc Thọ đứng dậy nói với Thi Gia Gia :

- Thiếu phu nhân, mời ngồi!

Thi Gia Gia lo lắng nói :

- Nhược Trần đã đi mười ngày rồi, chàng nói nhanh tức mười ngày sẽ trở về, nhưng...

Thân Vô Kỵ tiếp lời :

- Ta và Nhị đương gia cũng đang bàn về chuyện này, nhất là địch nhân tổng đến một phong thư, hạn định mười ngày, nếu không thì sẽ đưa đến một cánh tay của Lâu chủ, hai chuyện này hợp lại một, khiến người ta không biết tính cách nào đây!

Thi Gia Gia với nét mặt đau buồn, nói :

- Nhưng kể cả một chút tin tức về Nhược Trần cũng không có, tôi thấy...

Phan Đắc Thọ nói với giọng kiên quyết :

- Đại cử công chủ trì đại cuộc, tôi đích thân dẫn nhóm Sát Vệ tiến thẳng đến Đại Mạc, nếu gặp được Thiếu chủ sẽ quay trở về ngay.

Thân Vô Kỵ lắc đầu ngăn cản :

- Không, ta phản đối!

Thi Gia Gia cũng lắc đầu nói :

- Tôi cũng phản đối, Nhị đương gia, lúc này tuyệt đối không thể khinh cử vọng động, tình thế trước mắt, Lâu chủ đang bị nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta phải lấy bất biến để ứng vạn biến!

Phan Đắc Thọ nộ giọng :

- Những điều đó ta đều biết, nhưng Thiếu chủ đã đi Đại Mạc mười ngày, ngồi đợi như thế này sẽ không phải là biện pháp giải quyết, chúng ta đợi Nhưng địch không đợi, khi lực lượng của địch nhân tập trung đến điểm cường mạnh, họ sẽ gỡ chiêu thâm độc lợi hại để tiêu diệt chúng ta.

Thi Gia Gia nhìn Nguyễn Nhị của nhóm Phi Long bát vệ đang từ ngoài bước vào. Nguyễn Nhị bước thẳng vào Đại Kim lâu, thịch hai bên má rung lên, ông ta ôm quyền nói :

- Men theo Trường Xuân sơn, trong phạm vi ba mươi dặm, không phát hiện ra dấu vết địch nhân.

Phan Đắc Thọ gắt giọng :

- Quý quá thật, bọn họ là quý sao? Lên trời hay là chui xuống đất?

Thân Vô Kỵ đưa tay vuốt chòm râu chữ bát, nói :

- Không biết nữa tháng nay, đại muội của ta sống qua những ngày tháng như thế nào?

Thân Vô Mộ chậm rãi buông giọng :

- Hay là thế này, hai tỷ muội chúng tôi cải trang giả dạng, đi đến Đại Mạc, có thể gặp được Thiếu chủ...

Phan Đắc Thọ liền lắc đầu, ngắt lời :

- Không được! Không được! Bị bắt một mình Lâu chủ đã đón đau lắm rồi, nếu địch nhân bắt thêm hai người nữa thì cay đắng biết bao.

Nguyễn Nhị chớp mắt, lên tiếng :

- Nhị đương gia, hay là để tôi xuất lĩnh nhóm Phi Long bát vệ xông thẳng vào Đại Mạc, nghênh tiếp Thiếu chủ, giữa đường có thể dẫn dụ đối phương xuất hiện, chỉ cần dụ được địch nhân ra khỏi nơi ẩn thân, chúng ta sẽ biến thủ vi công.

Phan Đắc Thọ ngẫm nghĩ một lát, nói :

- Bát vệ cũng lụy người hơn nửa đêm nay rồi, cần phải nghỉ ngơi, hai giờ sau các người lập tức lên đường, không cần phải đến gặp ta nữa.

Nguyễn Nhị cất giọng :

- Tuân lệnh!

Nhìn Nguyễn Nhị bước đi, Phan Đắc Thọ nói với Huyền Tiểu Hương đang đứng sững một bên :

- Nói với Đại bảo đầu các người, Phi Long bát vệ đi Đại Mạc, nhân mã cấp chữ Nguyệt các người thay thế vào đó.

Huyền Tiểu Hương đáp lời rồi vội lùi ra khỏi Đại Kim lâu.

Ngay lúc này, một trong hai lão già giữ mộ, tay bưng một cái hộp bằng gỗ, hốt hải đi vào Đại Kim lâu, mặt mày tái mét, vừa đi vừa gọi :

- Bất hảo, địch nhân sắp động thủ rồi!

Phan Đắc Thọ chạy ra, phần nộ nắm lấy lão già, quát :

- Trông ngươi như người mất hồn, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lão già cung kính dâng hộp gỗ lên, đáp :

- Sáng sớm có người đem hộp gỗ này đặt trước phần mộ của lão đương gia, tiểu nhân mở ra xem, chỉ thấy là...

Phan Đắc Thọ mở hộp ra, thấy bên trong ngoài bức thư ra, còn có một nắm tóc đàn bà.

Thân Vô Kỵ cất giọng :

- Xem bức thư đó viết gì?

Phan Đắc Thọ lật trang giấy ra, đọc :

- Gửi đến một nắm tóc của Kim Thân Vô Ngân để biểu thị lòng quyết tâm của ta. Hạn kỳ mười ngày, nay gia hạn thêm năm ngày nữa, sau năm ngày nếu không có hồi âm, ta sẽ chặt ngay một cánh tay của Kim Thân Vô Ngân, sau đó cứ ba ngày thì chặt một lần, cho đến lúc nào không còn gì mới thôi.

Đại Mạc Cô Lâu bang chủ, Đoạn Nhĩ Sinh!

Phan Đắc Thọ vội lấy ra phong thư nhận được hôm qua, đem hai bức thư đối chiếu nhau, rồi nói với Thân Vô Kỵ :

- Đại cử công, lão nhìn kỹ xem, hai bức thư này không giống nhau.

Thân Vô Kỵ nhìn kỹ, gật đầu tiếp lời :

- Dịch nhân đã có kế hoạch hành động, nhưng chỉ có duy nhất bức thư này là thật sự do chính tay Đoạn Nhĩ Sinh Bang chủ Cô Lâu bang viết.

Phan Đắc Thọ hừ một tiếng nói :

- Tên họ Đoạn kia cuối cùng đã xuất hiện, xem ra hẳn ta đang ở quanh quần Trường Xuân sơn.

Thi Gia Gia hốt hoảng nói :

- Làm thế nào bây giờ, nếu nội trong mười lăm ngày Nhược Trần không trở về...

Phan Đắc Thọ cũng lo hoảng :

- Nếu nội trong mười lăm ngày không thấy Thiếu chủ trở về, vì an nguy của Lâu chủ, chúng ta đành phải tạm thời đáp ứng yêu cầu của họ.

Thân Vô Kỵ than :

- Nhược Trần nay không biết đang ở đâu, Đại Mạc ba ngàn dặm, muốn tìm một người, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Vì thế, lo hoảng và phần nộ tràn ngập trong Đại Kim lâu, nhất là Phan Đắc Thọ, lão ta hận không thể tìm được dịch nhân để quyết một trận sinh tử.

Cũng như vậy, Đoạn Phương Cô trong lòng cũng đầy lo hoảng và phần nộ, cô ta gượng ngồi thẳng người không để đầu dựa vào Từ Tiểu Hà đang ngồi phía sau.

Triển Nhược Trần nhìn ánh trăng dần dần khuất lặn phía tây, quay lại nói với Từ Tiểu Hà :

- Tiểu Hà muội, chúng ta thúc ngựa phi nhanh, đến lúc trời sáng có thể vượt qua ngoài năm mươi dặm.

Từ Tiểu Hà mỉm cười nhẹ giọng :

- Muội hiểu lòng chàng đang như lửa đốt, muội tuy muốn cùng chung sống với chàng thêm vài ngày nữa, nhưng lúc này đành phải nghe theo chàng mà thôi.

Triển Nhược Trần nhìn cô ta với ánh mắt trù mẩn, nói :

- Sau chuyện này, ta sẽ tìm cách đưa muội về Kim Gia lâu.

Từ Tiểu Hà liền lắc đầu nguầy nguậy, tiếp lời :

- Không, muội sẽ không theo chàng về Kim Gia lâu. Muội yêu chàng thì phải nên làm cho chàng được vui sướng. Nếu muội xuất hiện giữa chàng và Thi Gia Gia, nhất định sẽ gây nhiều rắc rối cho chàng. Chàng không vui, muội làm sao cao hứng được chứ?

- Như vậy cũng không làm khó muội. Ta...

Từ Tiểu Hà ngắt ngang lời :

- Chàng tuy không ở cạnh bên muội, nhưng muội nhận thấy rằng chàng thời thời khắc khắc luôn kề cạnh bên muội, nhất là muội đã đạt được điều mong muốn không thể ngờ tới, cuộc đời này không còn gì để nuối tiếc nữa. Từ nay về sau, chỉ mong sao chàng sống được hạnh phúc vui sướng là muội mãn ý lắm rồi!

Triển Nhược Trần không còn gì để nói, chỉ biết lắc đầu im lặng.

Thế nhưng, Đoạn Phương cười nhạt, cất giọng :

- Thật là một đôi cầu nam nữ vô liêm sỉ, một cặp nam nữ dâm loạn. Triển Nhược Trần, người là một tên ngụy quân tử, mặt người dạ thú.

Vỗ một cái ngay trên đỉnh đầu của Đoạn Phương Cô, Từ Tiểu Hà tức giận quát :

- Người nói gì? Nếu còn hó hé nữa, ta sẽ nhổ sạch tóc trên đầu người.

Đoạn Phương Cô đầu óc quay cuồng, mắt nổi đom đóm, lắc mạnh đầu hét lên :

- Quỷ nha đầu, người dám đánh ta?

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, lạnh giọng :

- Chớ quên rằng lúc tất yếu, ta còn giết người nữa là khác.

Đoạn Phương Cô rống lên :

- Người dám ư?

Triển Nhược Trần nói với giọng trầm lãnh :

- Cô ta đương nhiên là dám, nếu người không hợp tác, nếu người muốn giữa đường trốn chạy, cô ta sẽ cho người một chương chết ngay.

Vì thế, Đoạn Phương Cô trầm mặc cúi đầu, cô ta rất muốn khóc, khóc cho vơi đi bao nỗi thống khổ, nhưng trước mặt địch nhân phải cố đè nén dòng lệ đang muốn tuôn rơi.

Triển Nhược Trần lấy thức ăn ra, cùng cho ngựa đi chậm lại, Từ Tiểu Hà vừa ăn vừa nói :

- Nếu không có chuyện gì xảy ra, đến sáng hôm sau có thể tới được Long Tuyền trấn. Từ Long Tuyền trấn thúc ngựa đi nhanh, thì không tới hai ngày sẽ đến Trường Xuân sơn.

Triển Nhược Trần nhìn thẳng về phía trước, cất giọng :

- Những mong sao lời của muội trở thành hiện thực, nhưng...

Đôi mắt bỗng rực lên, chàng nói tiếp :

- Nhưng địch nhân lại sắp xuất hiện rồi!

Từ Tiểu Hà kinh ngạc nhìn ra xa, không sai, thấy hai toán lạc đà đang di động cách trước mặt độ ba dặm, cô ta buột miệng kêu lên :

- Thật là âm hồn bất tán, họ đuổi đến trước mặt rồi.

Triển Nhược Trần than :

- Xem ra sớm muộn gì cũng không tránh khỏi một trận cuồng sát.

Đoạn Phương Cô giận dữ lên tiếng :

- Triển Nhược Trần, ta và người cùng thương lượng, được không?

Triển Nhược Trần cười nhạt :

- Một tù nhân có gì phải thương lượng chứ?

Đoạn Phương Cô lớn tiếng :

- Triển Nhược Trần, ta nói thật cho người biết, các người dù bắt ta đi cũng sẽ không thoát ra khỏi Đại Mạc, điều đó người nhất định phải tin.

- Ta càng tin vào Sương Nguyệt đạo của ta!

- Triển Nhược Trần, người chớ qua ngoan cổ, điều kiện của ta khá rộng rãi, người lẽ nào không muốn nghe?

Từ Tiểu Hà ngồi sau lưng Đoạn Phương Cô, lên tiếng :

- Người nói đi, ta nghe cũng vậy.

Đoạn Phương Cô nói :

- Từ Tiểu Hà, nếu các người thả ta ra ở đây, ta bảo đảm cho các người ra khỏi Đại Mạc bình an!

Từ Tiểu Hà buông giọng :

- Đó chính là điều kiện cao minh người muốn đề xuất đó sao? Đoạn Phương Cô, người tưởng bọn ta ngu lắm sao?

Đột nhiên có những tiếng la hét vọng lại, bọn đại hán áo tro cười trên lạc đà vừa kêu la vừa vung tay hoa chân không ngớt.

Triển Nhược Trần dừng ngựa lại, nhảy xuống đất, mặt đờ đờ sát khí, chàng trao dây cương cho Từ Tiểu Hà, nói :

- Không giết những người này, chúng ta không thể bình an rời khỏi Đại Mạc.

Hai tay thông xuống, chàng tiến lên phía trước...

Đoạn Phương Cô kêu lên :

- Đứng lại!

Triển Nhược Trần quắc ánh mắt lên nhìn cô ta, gần giọng :

- Người gọi ta?

- Ta đương nhiên là gọi người.

Triển Nhược Trần chỉ về phía bọn đại hán đang chắn đường, nói :

- Người nên bảo bọn họ tránh ra, gọi ta có dụng ý gì?

Đoạn Phương Cô lớn tiếng :

- Ta biết họ không phải là đối thủ của người. Triển Nhược Trần, người đã giết chết không ít những huynh đệ của Cô Lô bang.

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh bạo vô cùng, nói :

- Giết người chỉ là thủ đoạn cuối cùng. Đoạn công chúa, ta vì bị bức bách nên mới làm vậy.

Đoạn Phương Cô nghiêng răng, gắt giọng :

- Người lui ra, ta đi bảo họ nhường đường.

Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa, nói :

- Chúng ta cùng đi.

Hai con ngựa đi sánh ngang nhau, Đoạn Phương Cô nhìn thẳng vào bọn đại hán áo tro, chậm chậm gật gật đầu...

Bọn đại hán cùng ngược mắt chăm nhìn cô ta.

Đoạn Phương Cô mặt đầy nỗi đau buồn khó nói ra lời, chậm rãi cất giọng :

- Lòng trung của các người, ta sẽ ghi nhận...

Cô ta than một tiếng, đoạn nói :

- Các người tạm thời nhường đường, chớ để thiệt mạng oan uổng!

Gã đại hán gầy ốm dẫn đầu bèn lên tiếng :

- Thuộc hạ không thể để cho họ bắt Công chúa đi, Công chúa...

Hắn chưa dứt lời, Đoạn Phương Cô chợt dùng tiếng thổ ngữ nói mấy câu với hắn.

Triển Nhược Trần thấy gã đại hán gật đầu lia lịa, liền quát hỏi :

- Đoạn công chúa, người đang nói gì với hắn ta vậy?

Đoạn Phương Cô trầm giọng :

- Ta dùng tiếng thổ ngữ muốn họ vì ta và cầu chúc ta đi đường bình an.

Cô ta vừa nói xong, bọn đại hán liền phân làm hai nhóm, cười lạc đà đi mất.

Triển Nhược Trần không biết làm sao, vì chàng nghe không hiểu tiếng thổ ngữ của Đoạn Phương Cô, Từ Tiểu Hà cũng vậy.

Tuy nhiên, hai người đều hiểu rằng Đoạn Phương Cô không phải muốn bọn thuộc hạ cầu chúc cho cô ta đi đường bình an, mà đang trao đổi âm mưu gì đó để đối phó với chàng.

Từ Tiểu Hà chợt lạnh giọng nói sát bên tai Đoạn Phương Cô :

- Người tốt nhất hãy nói thật, chỉ cần đi đường được bình an, ta tin rằng mọi người đều yên ổn không có chuyện gì, nếu không thì... hừ...

Đoạn Phương Cô quay lại phần nộ, nói :

- Nếu không thì sao?

- Thì người chết đầu tiên chính là người!

Đoạn Phương Cô rùng hai vai, tỏ ra khinh miệt đối phương, rút qua kẽ răng :

- Ta hận không vắn được ngay đầu người.

Từ Tiểu Hà cười nhạt nói :

- Người vĩnh viễn sẽ không có cơ hội đó.

Phía trước, Triển Nhược Trần cất cao giọng :

- Hà muội, chúng ta thúc ngựa đi nhanh, hôm nay có thể tới được Long Tuyền trấn.

Từ Tiểu Hà vỗ ngựa, hét :

- Đi!

Hai con ngựa nhắm hướng đông lao đi như bay, cát bụi cuộn tung mịt mù.

Triển Nhược Trần thâm nghĩ, chỉ cần vượt ra ngoài trăm dặm, sẽ không sợ bọn đại hán kia giả trò quỷ quyết nữa...

Không ngờ, Đoạn Phương Cô cất giọng cười vang.

Hiện tại, Triển Nhược Trần thở ra một hơi nhẹ nhõm, vì chàng đã nhìn thấy đồi đất nằm cách Long Tuyền trấn năm dặm về phía bắc, nơi đó chàng đã từng giao đấu với bọn cha con Hoàng Vị.

Bằng qua một đồi cát, Triển Nhược Trần đang lo nghĩ, chợt thấy phía trước có mười ba con lạc đà cao to đứng chắn ngang đường, muốn vòng qua cũng không vòng được.

Khi chàng tiến lên trước mặt đàn lạc đà, bất giác giật mình, những người này sao lại đứng chặn đường ở đây?

Không sai, cuối trên lưng mười ba con lạc đà là một trong hai toán đại hán áo tro liên tục xuất hiện chắn đường.

Dừng ngựa lại, Triển Nhược Trần lạnh lùng nói :

- Tránh đường!

Gã đại hán gầy ốm đứng ở giữa liên ôm quyền hướng về Đoạn Phương Cô thi lễ, nói :

- Công chúa an toàn!

Đoạn Phương Cô gật đầu đáp lại :

- Các người lắm vất vả!

Gã đại hán tiếp lời :

- Toán tuần tra phía tây phụng mệnh đi đường vòng sắp đến kịp, xin Công chúa yên tâm.

Đoạn Phương Cô hất mái tóc dài, nói :

- Biết rồi, các người có thể quay về đi.

Không ngờ gã đại hán đưa tay lên, cất cao giọng :

- Chúng ta nguyện chết vì Công chúa!

Mười hai gã đại hán còn lại lập tức vung Khô Cốt trảo, hô lớn :

- Giết, giết giết!

Đoạn Phương Cô biết rằng phía trước là Long Tuyền trấn, nếu kéo dài thời gian, sẽ có lợi cho cô ta. Nói cách khác, chỉ cần toán đại hán này giữ chân Triển Nhược Trần độ một giờ, toán tuần tra phía tây sẽ tới kịp ngay.

Vì thế cô ta chậm rãi cất giọng :

- Ta rất cảm động bởi lòng trung của các người!

Triển Nhược Trần quát :

- Đoạn Phương Cô, người muốn họ thí mạng sao?

Đoạn Phương Cô đáp không một chút do dự :

- Ta không thể ngăn cản những huynh đệ của ta tận trung vì Cô Lâu bang!

Triển Nhược Trần nổi cơn thịnh nộ, nói :

- Người rõ ràng có thể bảo họ nhường đường, nhưng người...

Đoạn Phương Cô ngắt lời :

- Triển Nhược Trần, người tuy vung đao nhanh, nhưng khó ngăn được lòng tận trung vì Cô Lâu bang của họ.

Giọng nói kiên định, đối với bọn đại hán nào khác gì một mệnh lệnh.

Triển Nhược Trần trừng mắt nhìn Đoạn Phương Cô, nói :

- Như vậy là người xúi giục bọn họ liều chết chứ gì?

Đoạn Phương Cô nhấn giọng :

- Người sợ chết rồi sao? Triển Nhược Trần, người có Sương Nguyệt đao lợi hại, ta có chí không sợ chết. Hôm nay phải xem người đối phó thế nào với huynh đệ của ta.

Triển Nhược Trần nhảy xuống ngựa. Từ Tiểu Hà nói với Đoạn Phương Cô :

- Ta ngỡ rằng coi trọng sinh mạng đám thuộc hạ, và sẽ che chở cho chúng, không ngờ người là một nữ nhân ác độc.

Đoạn Phương Cô quay lại đánh giọng :

- Nói gì?

Từ Tiểu Hà nắm tay ấn mạnh vào vùng hậu tâm của Đoạn Phương Cô, nói từng tiếng một :

- Bất luận kết quả như thế nào, ngươi vẫn không thoát khỏi được tay ta.

Lúc này đã thấy gã đại hán dẫn đầu dang hai tay ra, mười hai đại hán kia liền nhảy xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, mười ba con lạc đà đã bị cột liên lại với nhau, muốn thoát cũng không thoát được, trừ phi cùng tiến lên.

Triển Nhược Trần thâm hiểu bọn đại hán này quyết liều chết, và loại người này cũng là loại người đáng sợ nhất trong lúc giao chiến, có câu nói rằng “Mười người liều mạng, muôn người khó địch”.

Như hôm nay, mười ba tay đại hán cùng quyết tử chiến, đây là một lực lượng không thể xem thường được.

Triển Nhược Trần quay lại nhìn, nói với Từ Tiểu Hà :

- Cần thận giữ kỹ Đoạn Phương Cô, nếu có người dám xông vào, muội cứ giết ngay cho ta.

Từ Tiểu Hà đáp lại :

- Chàng yên tâm, Đoạn Phương Cô không dám tác yêu tác quái đâu. Những tên kia nếu dám xông vào, muội sẽ giết chết cô ta ngay.

Giọng cô ta sang sảng, bọn đại hán đều nghe rất rõ.

Triển Nhược Trần hai tay thả xuôi xuống, mặt đầy sát cơ, nói với gã đại hán dẫn đầu :

- Trung mà không làm được trò trống gì là ngu trung. Trên đời này chỉ có người ngu mới hành động như các người vậy.

Gã đại hán hai mắt trợn ngược, hét lên :

- Mẹ mày, trung chính là trung, đâu có chuyện ngu trung và giỏi trung. Bọn ta không thềm nghe lời người.

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Đó là hảo ý của ta, và cũng là thiện tâm. Người nghe hay không thì tùy.

Gã đại hán cơ thịt trên mặt giật giật liên tục, cất giọng :

- Ta hỏi người một câu, người có thả Công chúa của bọn ta ra không?

Triển Nhược Trần sắc mặt lạnh lại, quát :

- Người là thứ gì? Người có thể nói ra lời đó, trên đời này chỉ có một người duy nhất, còn người không đủ tư cách để nói.

Gã đại hán dùng dùng nổi giận, lớn tiếng :

- Người đó là ai?

Triển Nhược Trần chậm rãi buông giọng :

- Bang chủ quý bang, Đoạn Nhĩ Sinh.

Gã đại hán di động cước bộ bước gần đến phía Triển Nhược Trần, quát :

- Vì sao phải cần Bang chủ bọn ta mới được?

Triển Nhược Trần trả lời :

- Vì lão đã cài bẫy, âm mưu bắt Lâu chủ của ta đi, nay ta bắt ái nữ của lão ta đi, đây chính là lấy gậy ông đập lưng ông. Người thử nghĩ xem, bằng vào một câu nói của người, ta có thể dễ dàng thả người vậy ư?

- Họ Triển kia, Lâu chủ của các người thất tung, người lại bắt Công chúa bọn ta đi, nếu các người có người chết, chẳng lẽ cũng tìm đến quyền thuộc Bang chủ để báo thù sao? Sao các người không tìm đến Bang chủ để tính chuyện?

- Bằng hữu, người nói hay đấy. Tuy nhiên, đó chỉ là cách nghĩ của người, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc làm của ta.

- Họ Triễn kia, trừ khi người giết chết cả mười ba người bọn ta, nếu không thì hãy để Công chúa lại.

Triễn Nhược Trần đổi sắc mặt nói :

- Chớ bức bách ta. Ta phải nói cho bọn người rõ, một khi ta đã động thủ thì các người dù có hối hận e rằng cũng không kịp đâu.

Đột nhiên, Từ Tiểu Hà lên tiếng :

- Nhược Trần ca, chúng ta chớ phí lời với bọn chúng. Bọn chúng đang cố ý kéo dài thời gian đấy.

Triễn Nhược Trần nhú mày, đang định nói, thì Từ Tiểu Hà đã nói tiếp :

- Chúng đem lạc đà đứng chắn ngang đường không để cho chúng ta đi, sau đó giả bộ muốn liều mạng, nhưng dùng dằng cả nửa ngày vẫn không động thủ, vậy không phải là muốn kéo dài thời gian đó sao?

Triễn Nhược Trần trầm giọng :

- Mục đích của bọn chúng là gì?

- Mục đích là đợi toán người khác đến cứu viện để kịp thời đối phó với chúng ta.

Đoạn Phương Cô quát lớn :

- Từ Tiểu Hà, người là một con quỷ ranh và xảo hoạt. Người thật đáng chết...

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, nói :

- Không phải ta xảo hoạt, mà là bọn người quá âm hiểm. Đoạn Phương Cô, bọn người đang thất vọng phải không?

Triễn Nhược Trần bước thẳng về phía gã đại hán dẫn đầu, trầm giọng :

- Thảo nào các người muốn liều mạng, lại nấn ná không phát động tấn công, chắc rằng có âm mưu khác.

Gã đại hán cười hắc hắc lên giọng :

- E rằng người biết cũng đã muộn rồi, vì toán chi viện của bọn ta đang đợi người đi vào chỗ chết.

Triễn Nhược Trần không dừng bước, lạnh giọng :

- Hành vi của bọn người khiến ta không thể nhẫn nhịn được nữa. Bằng hữu, đây là do các người tự chuốc lấy, không oán được ta ra tay ác độc.

Gã đại hán hét lên :

- Người muốn gì?

- Xin lỗi, các người không thể cho ta con đường thứ hai có thể đi được.

Gã đại hán lùi lại mấy bước, nói :

- Người nói rất đúng. Bọn ta sẽ không cho người con đường thứ hai để đi, trừ phi người thả Công chúa bọn ta ra.

Triễn Nhược Trần di chuyển thân hình rất nhanh, thấy chàng như chưa hề cử động. Thân hình chàng thoát động đã hiện lên bóng người, đao ảnh tầng tầng lớp lớp vây quanh tứ phía địch nhân.

Gã đại hán dẫn đầu vùng cặp Khô Cốt trảo trong tay lên loạn xạ, từ không trung vang lên những tiếng rầm rầm như trời đất nổi cơn giông bão.

Gã đại hán hét lên như sấm dậy :

- Vây giết hần!

Triễn Nhược Trần múa tít thanh Sương Nguyệt đao, miệng quát lớn :

- Lũ nông cuồng đáng chết!

Bỗng chốc, không trung vang lên những tiếng kêu gào làm kinh động cả đất trời.

Thanh âm nghe rùng rợn làm sao, to như ma quỷ gào khóc, oan hồn réo gọi...

Theo đó, máu tươi từ đâu trên trời ào ào rơi xuống như một trận mưa máu!

69. Chương 69: Ảo Sinh Lương Phách Chiêu Ma Đầu Phải Kinh Sợ

Ba gã đại hán gục xuống tại chỗ, gã đại hán dẫn đầu với cặp Khô Cốt trảo trên tay chưa tiếp cận đối phương, đã đâm đầu chạy băng qua đồi cát gần đó. Gã ta người đầy máu, cặp Khô Cốt trảo bay khỏi tay, hai tay đứt ngang nhưng vẫn còn đeo lưng lẳng trên người, miệng kêu lên những tiếng rất thê lương.

Chín tên đại hán còn lại thì vẫn đang vây quanh Triển Nhược Trần.

Những tiếng hò hét luôn vang mãi bên tai, chín cặp Khô Cốt trảo vút nhanh trong không khí, quật tới tấp vào người Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần ánh mắt rừng rực, cơ thịt trên mặt săn lại, Sương Nguyệt đao vạch lên giữa không trung, thấy không gian toàn cả một màu xanh từ đao phát ra, bốn tên đại hán xông vào phía trước ném cặp Khô Cốt trảo, máu nhuộm đỏ người, nhảy ra ngoài vòng chiến.

Năm tên ở vòng ngoài liền lao vào vây lấy Triển Nhược Trần, thấy đao pháp của chàng quý dị tàn độc, cả bọn không dám xông vào tấn công, chỉ đứng dàn thế vây xung quanh.

Phía bên kia, Đoạn Phương Cô quát to :

- Triển Nhược Trần, Đại Mạc Cô Lâu bang ta thề quyết tiêu diệt ngươi tới cùng.

Triển Nhược Trần tung người lên giữa không trung, lao bổ xuống như con chim ưng vỗ mồi, miệng nói lớn :

- Đó là câu phệ ngôn!

Ánh đao xẹt nhanh, một tên đại hán áo tro ngực vỡ tung, người gập lại làm hai khúc lăn kền xuống đất.

Triển Nhược Trần xoay người quật ngược ngọn đao lại đằng sau, một gã đại hán khác vùng sau đầu bị lạng đứt một góc, máu và não trào ra chảy xuống đầy cả lưng.

Mấy gã đại hán còn lại thấy Triển Nhược Trần giết người như giết gà, tự lưỡng sức không thể địch nổi ngọn đao của chàng, lập tức đâm đầu chạy trốn, kể cả mấy con lạc đà kia cũng không cần đến.

Triển Nhược Trần không truy sát, bước lên phía mấy con lạc đà, mở dây ra, vung tay quát :

- Đi! Đi!

Mười ba con lạc đà đua nhau chạy tán loạn, không còn lại một con.

Nhảy lên ngựa, chàng nói :

- Chúng ta vào Long Tuyền trấn đi.

Từ Tiểu Hà tươi cười cất giọng :

- Đã mất thật, Nhược Trần ca giết đã mất thật, nhưng...

- Nhưng có mấy tên chạy thoát, đúng không?

Chàng tiếp lời.

Từ Tiểu Hà nói với giọng cay cú :

- Tưởng đâu bọn chúng thật sự tận trung, nguyện chết vì Công chúa của họ.

Không ngờ, lúc lâm trận lại chạy thoát thân, thật buồn cười.

Đoạn Phương Cô tức giận đến xanh mặt, nói :

- Từ Tiểu Hà, ta cảm thấy không có gì đáng cười cả, biết rõ không địch nổi, hà tất phải thí mạng oan uổng, đó là họ lùi lại kịp thời.

Từ Tiểu Hà cười sảng khoái, buông giọng :

- Lẽ nào người không thấy họ cong đuôi mà chạy đó sao? Đoạn Phương Cô, trong lòng người đã khiếp hoảng lắm rồi.

Phía trước, Triển Nhược Trần đã lên đến đồi đất vàng, quay lại nói với Từ Tiểu Hà :

- Qua khỏi Long Tuyền trấn là ra khỏi Đại Mạc. Ở Long Tuyền trấn tất nhiên sẽ có người của Cô Lâu bang tiềm phục, chúng ta không nên ở lại Long Tuyền trấn lâu, nghỉ một lát là đi ngay.

Từ Tiểu Hà gật đầu đáp lại :

- Mọii đồng ý theo ý kiến của chàng.

Lúc này ở Long Tuyền trấn đã có mấy nhà treo đèn trước cổng, trên đường người qua kẻ lại không nhiều, nhưng những người này vừa thấy Từ Tiểu Hà dẫn theo Đoạn Phương Cô, lập tức sắc mặt đại biến, tản mác lánh mặt trốn đi hết.

Vốn Đoạn Phương Cô trên người cũng mặc áo đen quần trắng, loại trang phục đó chỉ có nữ nhân của Cô Lâu bang mới có.

Triển Nhược Trần lại đến khách điểm ở về phía nam cửa Long Tuyền trấn mà bữa trước chàng đã ghé, lại thấy gã tiểu nhị trẻ tuổi ra đón tiếp.

Triển Nhược Trần nở một nụ cười, nói :

- Có gì ăn không?

Gã tiểu nhị kinh ngạc nói :

- Khách quan từ Vật Quy điểm trở về sao?

Triển Nhược Trần xuống ngựa, trả lời :

- Khi đi có đi ngang qua Vật Quy điểm và Diêm Vương pha, khi trở về thì đi theo con đường khác.

Gã tiểu nhị bỗng giật bắn người, đưa tay chỉ Đoạn Phương Cô, thốt lên :

- Vị cô nương này...

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lại, cắt ngang lời :

- Chớ hỏi lời thôi, nhanh đi làm thức ăn đi!

Gã tiểu nhị đưa mắt nhìn Đoạn Phương Cô một cái, mở lời :

- Khách quan, khách điểm bọn tôi thức ăn đã bán hết. Xin khách quan đến khách điểm khác đi.

Triển Nhược Trần chỉ vào trong khách điểm, một tay túm lấy gã tiểu nhị, quát :

- Nói gì?

Gã tiểu nhị ấp úng :

- Ông... muốn đánh người sao?

Lúc này, lão chủ quầy vội chạy ra, thấy Đoạn Phương Cô bị trói chặt, mặt lão liền biến sắc, vội bước đến bên cạnh Triển Nhược Trần, nói :

- Khách quan, ông làm cái gì vậy?

Triển Nhược Trần cất giọng :

- Những người nào đang ngồi trong khách điểm?

Lão chủ quầy vội đáp lời :

- Toàn là khách nhân vào ăn uống thôi.

Chàng quát hỏi :

- Các người mở khách điểm để làm gì?

Lão chủ quầy thấy gã tiểu nhị sắc mặt trắng bệch, lập tức trả lời :

- Đương nhiên là đón tiếp khách nhân vào ăn uống.

Triển Nhược Trần chỉ vào gã tiểu nhị, quát :

- Vậy tại sao hắn lại nói trong tửu điểm không có gì để ăn uống cả? Muốn bị đánh chết hả?

Lão chủ quầy xoa hai tay nhìn về phía Đoạn Phương Cô...

Bỗng nghe Đoạn Phương Cô cất giọng :

- Khách nhân là trên hết, sao còn dám chậm trễ?

Lão chủ quầy như nhẹ người đi, vội đáp :

- Vâng, vâng! Cô nương nói đúng, mời tam vị vào.

Từ Tiểu Hà thấy tình thế không ổn, liền nói với Triển Nhược Trần :

- Nhược Trần ca, chớ vào đây, bảo họ gói một số thức ăn và đổ đầy túi nước, chúng ta lên đường thôi.

Triển Nhược Trần nhớ lại chuyện địch nhân cố kéo dài hành trình của mình, bèn đẩy tên tiểu nhị, nói :

- Mau đưa ta đi, gói một ít thức ăn và nước uống, bao nhiêu tiền ta trả đủ cho người.

Gã tiểu nhị đành phải nghe lời, dẫn chàng vào trong tửu điểm, vừa đi vừa nói :

- Khách quan, tôi biết ông rất rộng lượng, lần trước tặng bạc tôi hai lần, tôi còn đang cảm kích...

- Người cảm kích ta ư?

Triển Nhược Trần gằn giọng.

Gã tiểu nhị quay nhìn trước sau, nhỏ giọng :

- Khách quan, ông biết cô nương đó là ai chẳng?

Ngừng một lát, gã ta nói tiếp :

- Họ là cô nương của Cô Lâu bang, đụng đến không được đâu.

- Sao vậy?

Gã tiểu nhị sượng giọng :

- Các người trói cô nương của Cô Lâu bang, bọn tôi sẽ không thể cứu được, nếu còn để các người vào đây ăn uống, đến khi các người đi rồi, bọn tôi sẽ phải chuốc lấy bi thảm.

Triển Nhược Trần nhận lấy gói thức ăn và xách túi nước, ra đến cửa chàng đưa cho gã tiểu nhị hai lượng bạc, cười nhạt nói :

- Người biết cô ta là ai không?

Kể cả lão chủ quầy cũng kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào Đoạn Phương Cô.

Triển Nhược Trần nói tiếp :

- Cô ta chính là ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, Bang chủ Cô Lâu bang.

Lập tức, lão chủ quầy và gã tiểu nhị sắc mặt tái đi, cắt không ra máu.

Triển Nhược Trần cười lớn nhảy lên lưng ngựa, gã tiểu nhị kinh hoảng kêu lên :

- Trời tối rồi, các người...

Triển Nhược Trần ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn gã tiểu nhị một cái rồi cho ngựa phóng đi.

Từ Tiểu Hà liền bám theo sau, cất cao giọng :

- Nhược Trần ca, nếu không có chuyện gì xảy ra, không đến hai ngày nữa sẽ tới Kim Gia lâu.

Triển Nhược Trần quay lại nói :

- Ta nói rồi, nhiều lắm tức mười lăm ngày sẽ trở về, không thể chậm trễ.

Cho ngựa vọt lên một triền dốc, nơi này có nhiều cây cối lè tè, chàng cho ngựa đến bên mấy gốc cây, gọi Từ Tiểu Hà xuống ngựa, nói :

- Chúng ta nghỉ ở đây một lát, ăn uống cho no rồi lên đường.

Từ Tiểu Hà đẩy Đoàn Phương Cô xuống ngựa, cười nhạt buông giọng :

- Qua khỏi Long Tuyền trấn, bọn người còn có độc chiêu nào nữa không?

Đoàn Phương Cô phẫn nộ, hất mái tóc, nói :

- Nha đầu, chó đực ý quá sớm, ta vẫn tin rằng các người sẽ không ra khỏi Đại Mạc.

Triển Nhược Trần đưa thức ăn cho Từ Tiểu Hà, bảo :

- Hai người ăn trước đi, ta cho ngựa ăn uống cái đã.

Chàng lấy ra túi đậu vàng sống và nước trong cho ngựa ăn uống, rồi nói với Từ Tiểu Hà :

- Ăn xong chúng ta nghỉ độ một giờ rồi lên đường ngay trong đêm. Muội nằm nghỉ dưỡng thần đi.

Từ Tiểu Hà liền mỉm cười, tiếp lời :

- Không, muội không mệt, chàng cần phải ngủ một giấc. Khi gặp địch nhân chặn đánh, vẫn cần chàng ra tay đánh trả, muội chỉ ngồi giữ lấy cô ta thôi.

Chàng gạt đầu nói :

- Chớ như lần trước, ta chưa nhắm mắt mà muội đã ngủ say rồi.

- Lần này có Đoàn Phương Cô, trách nhiệm trọng đại như vậy, muội đâu thể giống như lần trước được. Nhược Trần ca ngủ nhanh đi.

Triển Nhược Trần không nói gì thêm, ngồi tựa bên gốc cây, nhắm mắt lại.

Xung quanh tĩnh mịch vắng lạnh, ngoài tiếng sói hoang đi ăn đêm từ xa vọng lại, không còn có âm thanh gì khác.

Ánh trăng xuyên qua kẽ lá, dịu dàng chiếu xuống trên khuôn mặt của Từ Tiểu Hà, không sai, cô ta mở tròn xoe đôi mắt đắm chìm trong suy nghĩ miên man.

Vâng, hai ngày nữa chàng phải trở về Kim Gia lâu, cũng chính là lúc phải chia tay với mình, mình lại phải trở về trên chiếc thuyền nhỏ ven sông, không biết chàng có đến thuyền ấy thăm mình nữa không? Và mình có nên cùng chàng đến Kim Gia lâu hay không?

Trong đầu của Từ Tiểu Hà như ba đào cuộn cuộn, nghĩ về tương lai, lúc này cô ta khó thể chớp mắt được, thậm chí còn đứng dậy đi quanh.

Chợt nghe Triển Nhược Trần cất giọng :

- Tiểu Hà muội, muội có tâm sự gì chăng?

Từ Tiểu Hà giật mình, bất chấp bên cạnh còn có Đoàn Phương Cô, liền nhào người về phía chàng, nói với giọng quan tâm lo lắng :

- Nhược Trần ca, chàng không ngủ sao?

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô ta, chàng hỏi với giọng đầy thương cảm :

- Ta ngủ một giấc rồi, nhưng bao nỗi niềm tâm sự đè nén trong lòng làm ta khó ngủ thêm được nữa. Tiểu Hà, muội cũng đang có tâm sự gì vương vẩn lắm sao?

Từ Tiểu Hà cố đè nén cơn xúc động, hé nụ cười trả lời :

- Nhược Trần ca, tâm sự của muội chỉ là muốn làm thế nào để giúp chàng bình an về đến Kim Gia lâu là muội vui mừng lắm rồi.

Triển Nhược Trần xúc động nói :

- Sao muội không tự nghĩ lại xem, lẽ nào muội mãi tự giam mình trong tháp ngà như thế?

Từ Tiểu Hà hiện nụ cười thê lương, tiếp lời :

- Tuy trong sinh hoạt có hơi đơn điệu và lạnh lùng một tí, nhưng tinh thần lại được an ủi vô cùng, vì chỉ cần nghĩ đến chàng, nghĩ tới lần chúng ta say đắm tận hưởng trong khoái lạc, muội cảm thấy mình là người vui sướng hạnh phúc nhất trên đời.

Triển Nhược Trần ôm lấy Từ Tiểu Hà, đem khuôn mặt gầy, chịu nhiều phong sương của mình áp lên trên má của Từ Tiểu Hà, gọi nhỏ :

- Tiểu Hà... muội như vậy... là tự làm khổ mình.

Đột nhiên, Đoạn Phương Cô quát lớn :

- Thật là một đôi nam nữ không biết liêm sỉ, trước mặt bản Công chúa mà các người lại giở trò dâm ô như vậy, thật không biết xấu mặt.

Vùng ra khỏi tay Triển Nhược Trần, Từ Tiểu Hà vọt người tới, vung tay vả vào miệng Đoạn Phương Cô, quát :

- Người dám khinh nhờn ái tình của bọn ta hả? Ta sẽ không tha cho người.

Đoạn Phương Cô tức giận quát lên :

- Từ Tiểu Hà, người là một người cuồng, một người cuồng không biết nhục.

Từ Tiểu Hà lại vung tay lên, liền bị Triển Nhược Trần giữ lại, nói :

- Chớ nổi giận với cô ta, chúng ta đi thôi.

Từ Tiểu Hà giậm chân mắng :

- Nói năng bừa bãi sẽ chuốc lấy khổ vào thân đấy. Đoạn Phương Cô, nếu người là da trâu thì cứ việc nói đi, ta sẽ ngồi ở sau lưng người, hừ.

Lúc này đã qua canh hai.

Ba người cưỡi hai con ngựa phi nhanh trên con đường đất vàng, không có ai nói ra một lời nào.

Tiếng vó ngựa vang lên như sấm, giữa đêm hôm nghe càng kinh tâm động phách.

Nơi này, dưới ánh trăng tỏa chiếu, Triển Nhược Trần lại nhìn thấy ngôi đình Bát Giác cao to ở sau hàng cây ngô đồng, nhớ lại lần giao chiến với bọn Thương Hoàng, cảnh vật như cũ, người đã đổi thay...

Thình lình, từ ngôi đình Bát Giác có nhân ảnh thoát động, bảy tám bóng người lao ra đáp xuống bên đường.

Triển Nhược Trần thấy những người này lao ra liền phát giác thân thủ của họ không phải tầm thường, vội đưa mắt thị ý cho Từ Tiểu Hà, nói :

- Theo ta, cẩn thận giữ kỹ cô ta.

Từ Tiểu Hà cũng đã nhìn thấy những người đứng chắn giữa đường, nói giọng lạnh nhạt :

- Chỉ bảy tám người mà thôi, muốn tìm lấy cái chết hay sao?

Hai con ngựa từ từ dừng lại, Triển Nhược Trần đang ngạc nhiên vì đã nghe phía đối diện có giọng cười vang lên như tiếng vịt kêu...

Triển Nhược Trần thâm kinh ngạc, tự nghĩ: sao lúc này lại gặp bà ta?

Tiếng kêu quái dị đột ngột dừng lại, một nữ nhân cao to bước lên cất giọng :

- Triển Nhược Trần, lão nương đợi ngươi ở đây đã lâu.

Triển Nhược Trần hơi cúi người đáp lại :

- Vưu tiên bối lâu nay khỏe chứ?

Nữ nhân cao to đó thì ra chính là Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô hoành hành vùng Tây Thù.

Triển Nhược Trần liếc mắt nhìn bảy người còn lại, trong đó có ba người không lạ lẫm gì đối với chàng, đó là Song Tuyết Kiếm Đường Sơn bị cụt tay trái, Thiết Tương Hoành Tam Giang Nhiếp Song Lăng và người kia là một nữ nhân có tên Khổng Tước Bình Bạch Thiên, bị cụt chân phải ở lần giao chiến với Kim Gia lâu trước đây.

Bốn người còn lại cũng không phải là người của Cô Lô bang, nhìn từ y phục đủ biết họ cũng từ Tây Thù tới đây.

Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô kêu lên một tiếng kỳ quái, cất giọng :

- Tuy mạnh khỏe, nhưng những tháng ngày qua cũng lắm đắng cay.

Bà ta chỉ vào con mắt trái bị bịt kín, nói tiếp :

- Ngươi làm hỏng con mắt của ta, thử nghĩ xem ta có thư thái được không?

Triển Nhược Trần lạnh nhạt tiếp lời :

- Song phương bạt sát, tử thương là khó tránh được, Triển mỗ không hổ thẹn áy náy vì làm hỏng một mắt của tiên bối, đương nhiên ta cũng chẳng lấy đó làm vui.

Đôi môi dày mấp máy, bộ mặt to đen ngăng lên, Vưu Nô Nô quát :

- Triển Nhược Trần, hôm nay ngươi phải trả giá gấp mười lần, đền lại món nợ ngươi lấy mất con mắt của ta.

Triển Nhược Trần rùng nhẹ hai vai, nói :

- Triển mỗ không phủ nhận càng không trốn tránh, tuy nhiên có điều này muốn thỉnh giáo Vưu tiên bối.

Vưu Nô Nô rống lên :

- Ngươi có gì đáng nói nữa?

Triển Nhược Trần hỏi :

- Triển mỗ tiến nhập Đại Mạc mười ba ngày nay, phát giác nhiều người còn sống sót lần trước khi vây đánh Kim Gia lâu. Ta cảm thấy kỳ quái, các người vì sao không liên hiệp lại, mà lại chia rẽ phân tán ra?

Vưu Nô Nô chợt buông tiếng chửi mắng :

- Ngươi nhắc tới mấy bọn đó làm gì? Ban đầu liên kết với Cô Lô bang là chủ ý của ta, cũng chỉ có ta mới có thể thương nghị trực tiếp với Đoạn Nhĩ Sinh.

Bất kể ở phương diện nào, ta sẽ lãnh đạo quần hùng, không ngờ họ không chịu nghe theo sư chỉ huy của ta. Mẹ nó, lại từng toán chết trong tay ngươi, biết oán trách ai được?

- Vưu lão bà sao lại xuất hiện nơi này?

- Lão nương đợi ngươi hai ngày rồi, ngươi từ con đường này đi vào Đại Mạc, lẽ nào khi về ngươi lại đổi con đường khác?

Triển Nhược Trần nghiêng răng nói :

- Vưu lão bà thất sách rồi.

Vưu Nô Nô nổi giận quát :

- Triển Nhược Trần, người nói gì?

Triển Nhược Trần lạnh nhạt nói :

- Vưu lão bà vì sao không cùng với Đoạn Nhĩ Sinh vây công Kim Gia lâu? Lại lọt ra Đại Mạc này, như vậy há không thất sách sao?

Vưu Nô Nô bất chợt cất cao giọng cười ồm ồm.

Triển Nhược Trần lắc nhẹ đầu, từ tốn nhìn bà ta.

Vưu Nô Nô bước lên một bước nói lớn :

- Ta thực tình nói cho người biết, vây công Kim Gia lâu đó là chuyện nửa năm nay rồi, Cô Lâu bang điều phái nhân mã tiềm phục xung quanh Kim Gia lâu, họ chọn một nơi nghỉ chân tốt, tất cả đều chuẩn bị rất chu mật. Khi bắt đầu hành động, trước hết là bắt Kim quả phụ, Kim Gia lâu nhất định sẽ phát giác là do Cô Lâu bang gây nên, tất nhiên sẽ phái người tìm đến Đại Mạc. Ta và mấy nhóm người kia vây chặn đánh phủ đầu bọn người. Đương nhiên, người mà ta quan tâm nhất chính là người, vì ta cần cho người biết hậu quả của việc làm hỏng một mắt của ta là gì.

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Vưu lão bà có hai điều sai lầm, chỉ với hai điều đó thôi đã đưa các người đến chỗ thất bại rồi.

- Hai điều gì, người hãy nói nghe thử?

- Những người liên kết với Vưu lão bà như bọn Thiết Bưu, Hách Đại Sơn, Đoạn Hoành... đều là những kẻ kiêu ngạo, hợp tác với những người đó chỉ có thương lượng chứ không thể dùng mệnh lệnh. Bà muốn cười lên đầu họ, há không phải là tự tìm thất bại đó sao?

- Họ không nghe sự chỉ huy của ta, để mặc họ đi vào chỗ chết.

Triển Nhược Trần cất giọng mỉa mai :

- Trên thực tế cũng chính như lời Vưu lão bà nói, họ nối tiếp nhau bỏ xác ở Đại Mạc này.

Vưu Nô Nô không hề tỏ ra kinh ngạc, nói :

- Vì họ không tự lượng sức, chết là phải.

- Chỉ ít cũng làm tiêu giảm thực lực của các người.

Vưu Nô Nô cười hắc hắc cất giọng :

- Kim Gia lâu lần lượt mất đi Kim quả phụ và người, thực lực sẽ yếu giảm đi rất lớn, những nhân vật tạp nham đó chết đi thì ta cũng đỡ đi một phần chia lãi.

Triển Nhược Trần nhún vai bật tiếng cười sang sảng...

Vưu Nô Nô nổi cơn đại nộ, quát :

- Người còn cười ra tiếng hả?

Triển Nhược Trần ngưng cười, trầm giọng :

- Vưu lão bà, bà đang nằm mộng ban ngày đó sao? Bà tưởng rằng Đoạn Nhĩ Sinh của Cô Lâu bang dễ đối phó lắm hả? Lão ta đem đất Đại Mạc này để cho các người tung hoành, lẽ ra có người thật sự của Kim Gia lâu kéo đến, để mặc cho các người ứng phó, ai thắng ai bại, ai sống ai chết, đối với lão ta đều là một điều tốt. Còn quân của lão ta ngầm tiềm phục xung quanh Kim Gia lâu, chỉ đợi thời cơ chín muồi sẽ tấn công chiếm lấy Kim Gia lâu. Vưu lão bà, đến lúc đó, cái chết của các người cũng đến kỳ hạn rồi.

Vưu Nô Nô miệng hét lớn :

- Ai nói vậy?

Triển Nhược Trần bình thản tiếp lời :

- Triển mỗ nói.

Vưu Nô Nô bước lên một bước, quát :

- Người căn cứ vào đâu?

Triển Nhược Trần nghiêng mình chỉ về phía Đoạn Phương Cô ở cách ngoài năm trượng, đáp :

- Là cô ta, chính cô ta đã nói ra lời đó.

Không sai, khi ở Tổng đàn Cô Lâu bang nằm dưới Địa Ngục Thành, Đoạn Phương Cô đã nói với Triển Nhược Trần như vậy, thế nhưng Vưu Nô Nô hoàn toàn không nhận biết Đoạn Phương Cô, và Đoạn Phương Cô cũng chưa từng gặp mặt Vưu Nô Nô.

Nghe Triển Nhược Trần nói, chưa đợi Vưu Nô Nô mở miệng, Đoạn Phương Cô đã kêu lên :

- Tôi không hề nói lời đó, lão bà chớ nên tin.

Vưu Nô Nô ngẩng mặt lên ồ một tiếng, hỏi :

- Cô ta là ai? Sao hai người kia lại cười một con ngựa?

Triển Nhược Trần trả lời :

- Cô ta là Đoạn Phương Cô, ái nữ của Bang chủ Cô Lâu bang. Vưu lão bà, lời nói đó phát ra từ miệng cô ta, bà không tin sao?

Vưu Nô Nô buông giọng :

- Người thật thần thông quảng đại, lợi dụng trong lúc sơ hở mà bắt đi ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, quả thật không ai ngờ tới.

Triển Nhược Trần ôm quyền đáp :

- Vưu lão bà, bà nếu như đại lượng bao dung, thì dẫn ngay thuộc hạ trở về Tây Thù, và quên đi chuyện không vui đó, như vậy, người đầu tiên cảm kích bà là Triển Nhược Trần này. Xong chuyện này, Triển mỗ cũng sẽ đích thân tìm đến Tây Thù để xin lão bà chỉ giáo.

Vưu Nô Nô trợn mắt nói :

- Tiểu tử kia, ta đặt chân đến Đại Mạc nửa năm nay, không lúc nào là không nghĩ cách để thu thập người. Hôm nay gặp nhau đây, sao lại dễ dàng bỏ qua cho người được?

Bà ta chỉ về phía Đoạn Phương Cô, nói tiếp :

- Ta thu thập người trước, sau đó đem ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh đi, nếu hấn trở mặt, giở trò âm hiểm đối với ta, thì chớ có mong còn được gặp mặt ái nữ bảo bối của lão ta, ha ha ha...

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Vưu lão bà, chỉ sợ rằng bà không đem được Đoạn Phương Cô đi.

- Ta không tin!

Triển Nhược Trần nói lớn :

- Bà nhất định phải tin, vì bà nên thấy sau lưng Đoạn Phương Cô còn có một người, chỉ cần ta có gì không may, Đoạn Phương Cô cũng lập tức vong mạng. Vưu lão bà, nếu Đoạn Phương Cô chết đi, Đoạn Nhĩ Sinh sẽ không tha cho bà, cô ta vì bà mà chết.

Vưu Nô Nô ngó người, liền sau đó bèn lớn tiếng :

- Dù Đoạn Nhĩ Sinh có thật sự đến tìm ta thì ta cũng không sợ. Trước hết hãy thu thập người cái đã.

Triển Nhược Trần không hề tỏ ra khiếp nhược, cất cao giọng :

- Triển mỗ đã lường trước bà sẽ không dễ dàng ngừng tay, Vưu Nô Nô, Triển mỗ sẵn sàng nghênh tiếp.

Cạnh bên Khổng Tước Bình Bạch Thiên tay chống cây gậy, “bịch, bịch, bịch” bước lên mấy bước, ném ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, cất giọng :

- Sư phụ, hôm nay bằng mọi giá phải lấy mạng tên họ Triển kia.

Vưu Nô Nô trầm giọng :

- Hắn thoát đằng trời!

Bạch Thiên vẫy mái tóc dài, nói :

- Chúng ta đợi ở đây suốt hai ngày, mục đích của chúng ta là muốn hắn ta chết. Một mắt của sư phụ, một chân của đệ tử và tính mạng của ba vị sư thúc và Thụ sư tỷ, món nợ này phải thanh toán ngay đêm nay mới được.

Triển Nhược Trần như không nghe thấy, đứng sừng sững như núi, ánh mắt không chớp, chăm chú nhìn Vưu Nô Nô.

Vưu Nô Nô tay cầm cây thiết quả, nhìn chòng chọc vào Triển Nhược Trần, đoạn nói :

- Tiểu tử kia, trông ngươi cũng khá trầm tĩnh vững chãi.

Triển Nhược Trần lạnh nhạt tiếp lời :

- Đối mặt với Vưu lão bà, vẫn không loạn thần tán khí, bởi vậy ta vẫn nuôi tín niệm tất thắng.

Vưu Nô Nô quát :

- Họ Triển kia, ngươi quá tự đại so với trước đây.

Triển Nhược Trần đáp lời ngay :

- Đây không phải là tự đại mà là tự tin.

Vưu Nô Nô xem ra chưa di động thân hình, cất giọng :

- Thế thì ngươi hãy thận trọng.

Dứt lời, thanh thiết trượng màu đen trên tay đã vung tít lên giữa không trung, tiếng gió vù vù bạt ra tứ phía, trông tựa như một đám mây đen ập tới.

Triển Nhược Trần không một chút chậm trễ, chưa thấy di động đã bay ngang ra một trượng.

Vưu Nô Nô lao người theo như bong với hình, công kích tới tấp, thiết quả trong tay quật mạnh với nhiều phương hướng khác nhau, quanh người bà ta thấy toàn cả một màu đen, hư thực khó lường.

Triển Nhược Trần thoát người biến chuyển trong phạm vi hai trượng. Ánh sáng màu xanh bắt đầu lóe lên, vô số vết sáng như sao băng điện xẹt luân lách giữa bóng thiết quả màu đen dày đặc.

Vưu Nô Nô với thiết quả trong tay đột ngột hạ xuống, tay trái vung lên, từ trong tay áo bay ra một vết sáng nhằm phóng thẳng về phía đối phương.

Ngọn Sương Nguyệt đao trong tay Triển Nhược Trần đầu mũi hơi rung nhẹ, “cạch” một tiếng, đánh bay vết sáng đó, thì ra đó là một giải lụa màu đen dài ba thốn, rộng độ hai ngón tay, lại cứng như kim loại.

Dưới ánh trắng, vết ám khí kia vừa bị đánh bay, Vưu Nô Nô đã vung thiết quấy thi triển những chiêu thức kỳ dị nhằm vào những vùng trọng yếu trên người đối phương đánh vào.

Triển Nhược Trần cười gằn một tiếng, cất giọng :

- Vưu Nô Nô lâu ngày không gặp, bà vẫn dùng chiêu thức cũ rích đó, chẳng có gì mới lạ đáng nói cả.

Miệng tuy nói nhưng thân pháp không dám lơ lửng, Sương Nguyệt đao cần biến chuyển nhanh hơn, “keng” một tiếng, Triển Nhược Trần mượn lực búng người, trong khi đó Vưu Nô Nô bật ngược người ra sau, từ sau cổ bắn ra ba vết sáng cùng một lúc phóng thẳng về phía Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần bỗng lộn người về phía sau, trong nháy mắt, người chàng đã bay bổng lên trên không, liền ngay đó ba vết sáng bay vèo vèo ngang qua dưới chân chàng.

Nhẹ nhàng đáp xuống đất, Vưu Nô Nô kêu lên :

- Người cũng không có gì tăng tiến.

Giọng nói còn vang, thế công càng quyết liệt hơn, thanh thiết trượng cổ quai quét trong không khí kêu vùn vụt, điều càng kỳ dị hơn là thanh thiết quai sau một lần vung ra, lực bật trở lại dừng mãnh tuyệt luân, giống như vung một đòn roi da vậy.

Triển Nhược Trần không vội tức chiến, trong lòng rất trầm tĩnh, vì lần trước đánh nhau với Vưu Nô Nô ở trong rừng tùng đen tối, chàng vốn đã thọ trọng thương, mà lần này lại khác...

Chàng lách người tả hữu, lao vọt lên xuống, hoàn toàn dựa vào tiếng gió xác định vị trí của đối phương để cản chiêu và né tránh.

Người đang ở trên không, Triển Nhược Trần bất ngờ xoay người, Sương Nguyệt đao vạch lên một vết sáng xanh, quay nửa vòng, ánh đao đã bay tới sát vùng yết hầu của Vưu Nô Nô...

Vưu Nô Nô tay phải vung mạnh liên tiếp, sáu giải lụa màu đen tựa như sáu con rắn phóng thẳng vào đối phương.

Đối với ngọn đao phản công của Triển Nhược Trần, Vưu Nô Nô như đã bị ám ảnh ở trong lòng, luôn đề cao cảnh giác.

Không ngờ đó chỉ là một hư chiêu, Triển Nhược Trần đã vụt biến sang hướng khác, sáu ngọn ám khí của Vưu Nô Nô bay đi mất.

Bất ngờ, Triển Nhược Trần biến hóa chiêu thức, bóng người và ánh đao cùng hợp lại tựa như một bóng quỷ luồn qua bên phải, phía sau của Vưu Nô Nô, ngọn đao lách ngược về phía tay trái Vưu Nô Nô. Bà ta kinh hoảng, thân hình cao to co rút lại, nhưng vẫn chậm đi một bước, dù vậy cũng vẫn còn may mắn, nếu không e rằng cũng mất luôn cả tính mạng.

Máu tươi tuôn ra, cánh tay trái của Vưu Nô Nô bị đứt lìa, bay ngược lên trên cao. Bà ta kêu lên một tiếng, tay phải ném cây thiết trượng, rồi chụp lấy cánh tay trái từ trên không rơi xuống, miệng kêu lên :

- Họ Triển kia, người lúc này lại thi triển tuyệt chiêu Áo Sinh Lưỡng Phách, người... người...

Nhưng cũng thật kỳ diệu, một người trong lúc bị trọng thương lại đánh thọ thương đối phương. Vưu Nô Nô tay phải cầm tay trái bị đứt vung mạnh, một điểm sáng vụt bay nhanh, khi Triển Nhược Trần vừa đáp người xuống thì điểm sáng đã bay trúng ngay vào xương hông phía bên trái.

Triển Nhược Trần chao đảo người, đưa tay nhỏ mũi ám khí găm sâu trong thịt ra, trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ chiếc nhẫn ở trên tay trái của Vưu Nô Nô cũng thành ám khí của bà ta.

Triển Nhược Trần lùi ra ngoài hai trượng, phần nộ ném chiếc nhẫn đi, thì Vưu Nô Nô đã la lớn :

- Các người vây giết hắn cho ta. Hắn đã thọ thương rồi.

Người thứ nhất xông lên lại là Song Tuyết Kiếm Đường Sơn. Gã ta một mực không mở miệng, tay phải nắm thanh trường kiếm, trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, thời gian trôi nhanh, mới đó mà đã trôi qua một khoảng thời gian.

Triển Nhược Trần cười nhạt, ngậm vận khí điều tức, nói :

- Giờ đã gặp lại nhau.

Phía khác, Thiết Tương Hoàn Tam Giang Nhiếp Song Lăng cũng vung cặp dâm xông lên.

- Triển Nhược Trần, người đã hai lần bắt kính đối với Vưu tiên bối, hôm nay người phải đền tội.

Khổng Tước Bình Bạch Thiển nói lớn :

- Gia sư đã hao tổn không ít tinh lực với tên họ Triển kia, chúng ta không thể tha thứ cho hắn.

Thiết Tương Hoành Tam Giang Nhiếp Song Lãng nói :

- Bạch cô nương hãy yên tâm đi bằng bó cho Vưu tiên bối, đây là một cơ hội hiếm có, không thể dễ dàng tha cho hắn được.

Vưu Nô Nô hét lớn :

- Họ Triễn kia, trận chiến hôm nay một mất một còn, ta phải cho người chết một cách thê thảm, để người biết ta nói được là làm được.

Triễn Nhược Trần cười nhạt nói :

- Đương nhiên là ta tin, tuy nhiên sợ người khó có cơ hội đó, nhất là tác phong võ đoán độc hành của người, đã chỉ định vận mệnh thất bại của người.

Vưu Nô Nô giận dữ cất giọng :

- Các người mau giết chết tên cầu tặc đó cho ta.

Từ phía khác, bốn tên đại hán áo xanh vùng binh khí có hình thù kỳ quái, phân hướng bao vây Triễn Nhược Trần.

Triễn Nhược Trần chỉ nhìn qua dáng bốn người này, liền biết họ là dân tộc Hồi, bèn nói :

- Bốn vị cùng đi với Vưu Nô Nô tất nhiên cũng có lai lịch không nhỏ, có thể cho biết tính danh chăng?

Khổng Tước Bình Bạch Thiển đang đáp thuốc bằng bó cho Vưu Nô Nô, nghe vậy liền đành giọng :

- Triễn Nhược Trần, cả danh hiệu Hồi Cương Tứ Điều Long mà người cũng không biết sao? Thật là kiến thức nông cạn.

Gã đại hán đứng bên phải có chòm râu thưa, cười giọng rất khó nghe, trầm giọng :

- Người quả là tay đồ thủ, mấy chiêu người thi triển vừa rồi thật không tầm thường.

Triễn Nhược Trần lãnh đạm nói :

- Thì ra đó là Tứ Kiệt Long, môn hạ của Hồi Cương Xích Cước lão nhân.

Gã đại hán nhướng mày hỏi :

- Người biết gia sư sao?

Triễn Nhược Trần thờ ơ trả lời :

- Xích Cước lão nhân thịnh danh vang khắp, Triễn mỗi tiếc rằng chưa từng gặp mặt.

Vưu Nô Nô thở hồng hộc quát :

- Các người còn chưa giết hắn sao? Giết cho ta.

Đường Sơn ho khan một tiếng, tiếp lời :

- Tiên bối yên tâm, hôm nay hắn không thoát được đâu.

Lúc này bỗng nghe giọng nói của Từ Tiểu Hà vang lên :

- Ô, các người không biết hổ thẹn, toàn là những nhân vật thành danh trên giang hồ lại làm những điều không thuận mắt, tụ tập thành bầy để đối phó với một người.

Vưu Nô Nô quát lớn :

- Tiểu tặc nhân kia, chớ nói lung tung, kéo ta lột da của người đấy.

Đoạn Phương Cô vốn muốn thỉnh cầu Vưu Nô Nô cứu giúp mình một tay, nhưng sau khi Triễn Nhược Trần vạch rõ âm mưu của phụ thân, Vưu Nô Nô lại muốn bắt mình để uy hiếp phụ thân, xem ra rơi vào trong tay Vưu Nô Nô không bằng tiếp tục đi theo Triễn Nhược Trần, vì còn có một nhóm huynh đệ khác đang đi phía trước để cầu cứu viện binh.

Đoạn Phương Cô nghĩ vậy bèn một mực ngậm miệng không nói.

Song Tuyết Kiếm Đường Sơn phát động đầu tiên, thanh trường kiếm đưa ngang lên, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, quay một vòng, thân kiếm chém bặt về phía đối phương.

Cùng lúc, cặp dầm của Nhiếp Song Lăng vung mạnh, kèm theo một kinh lực uy mãnh đánh ngang vào giữa người của Triển Nhược Trần.

Nhóm Tứ Kiệt Long lúc này di chuyển thoăn thoắt vây kín xung quanh, trong ánh trăng ảm đạm trông tựa như bốn con rắn thần uốn lượn giữa không trung.

Vì thế, từ không trung vang lên những tiếng thét long trời lở đất.

Vì thế, Triển Nhược Trần phần nộ quát lên một tiếng như hổ gầm.

70. Chương 70: Lâm Trận Đầy Hung Mãnh Thất Bại Lắm Đảo Diên

Thân hình xoay lộn giữa không trung, Sương Nguyệt đao vung lên như cuồng phong bạo vũ, Triển Nhược Trần hét lên như sấm :

- Sát...

Giữa không trung, thân hình Đường Đơn lộn nghiêng người, kim kiếm như ba đào cuộn cuộn, từng lớp từng lớp ập tới đối phương... Cùng lúc, Nhiếp Song Lăng vung mạnh cặp dầm, luồn vào giữa làn đao địch phương...

Sương Nguyệt đao đột ngột bạo xuất, “keng keng...” mất tiếng chát chúa vang lên, đánh bật ba binh khí ra ngoài. Triển Nhược Trần xoay hướng bặt ngọn đao đánh bức thoái Bạch Bồ Y một trong Tứ Kiệt Long đang trên đà lao tới, miệng hét lên :

- Sương Nguyệt! Sương Nguyệt, giết sạch lũ hung tàn thất phu bọn người!

Nhiếp Song Lăng múa chéo cặp dầm, miệng rít lên :

- Triển Nhược Trần, ta phải chặt đầu ngươi để làm quả cầu để Đá, xé xác ngươi cho chó ăn, để ngươi hết đi giọng điệu ngông cuồng đó!

Tiếng tay áo phát trong gió, một bóng hình màu xanh lướt nhanh tới, ngọn roi da tựa như can độc xà từ trong động lao ra điểm xuống trên đỉnh đầu Triển Nhược Trần!

Phối hợp một cách xảo diệu, trong lúc Đường Đơn và Nhiếp Song Lăng bạo thoái, một tiếng hét vang lên, Tàn Tam Thành đã vung chiếc móc câu bằng sắt màu đen quật ngang vào vùng hông của đối phương, miệng quát :

- Đánh tan xác ngươi!

Triển Nhược Trần như không nghe thấy, Sương Nguyệt đao rung lên, ánh đao cùng thân hình xoay chuyển, tạo thành hình xoắn ốc cuộn lấy quanh người, ánh sáng xanh tỏa ra tứ phía, hình thành dạng một ngôi tháo, hình đao sắc bén hư thực khó phân, vung, chém, bặt... biến chuyển liên tục!

Quả đúng là Nhẫn Lũy Phù Đồ đao pháp!

Đường Đơn và Nhiếp Song Lăng đang xông lên, bỗng phát hiện ánh đao như hình một ngôi bảo tháp bạo triển, lập tức đề khí bay ngược người trở lại, từ không trung xuất hiện mùi máu tanh, Tàn Tam Thành và Vưu Giang thuộc Tứ Kiệt Long ôm đầu co gối, miệng kêu lên những tiếng ghê rợn, lộn người ra xa, máu thịt bầy nhầy cả người, mặt mũi chẳng còn nguyên vẹn, giống như từ trong tháp đao chui ra!

- Sát!

Quê Thành Cương và Bạch Bồ Y đã không kịp sống chết xông vào giữa làn đao như bảo tháp!

Bạch Bồ Y vung ống tẩu vùn vụt, miệng gầm lên như hổ!

Quê Thành Cương chiếc móc câu bằng sắt trong tay quật mạnh với thế đầy uy mãnh!

“Hự” - Một tiếng vang lên từ không trung!

Sương Nguyệt đao sắc bén lợi hại đột ngột chùn thối, trên lưng Triển Nhược Trần bị móc câu móc bay một miếng thịt, chàng lùi lại liên tiếp bảy tám bước mới đứng vững!

Trên mặt đất bốn bóng người lộn tròn, đến khi Triển Nhược Trần nhìn rõ mới phát hiện trong nhóm Tứ Điều Long vẫn có ba người búng người vụt đứng dậy. Ba người này tuy trên người đầy máu, nhưng vẫn còn sức để giao đấu tiếp.

Đường Đơn và Nhiếp Song Lăng cất giọng cười cuồng bạo!

Vưu Nô Nô hét lớn :

- Tính Triển kia đã bị trúng thương rồi, các người còn đợi gì nữa?

Triển Nhược Trần thọ thương, Quế Thành Cương và Bạch Bố Y tuy cũng mang cả người máu khi xông vào tháp đao, nhưng đã cứu được Tần Tam Thành!

Tần Tam Thành lau máu trên mặt, nhảy về phía bên trái Triển Nhược Trần, Bạch Bố Y quay tròn ống tẩu xông vào phía bên phải.

Quế Thành Cương chiếc móc câu trên tay còn dính cả miếng thịt, gã ta trầm giọng :

- Tính Triển kia, ngươi phải thận trọng giữ bụng người, khéo cả bị ta móc cả ruột ra luôn đấy!

Triển Nhược Trần nét mặt lạnh lùng, thấy móc câu của địch nhân quả thực không nhẹ, nếu không có ngọn đao thành tân, e rằng đã bị móc gãy xương sống rồi!

Đường Đơn cất cao giọng :

- Nhanh, nhanh, tên tính Triển kia đã hết hy vọng, chúng ta vây giết hắn ta!

Tần Tam Thành xông bổ vào, chiếc móc câu múa vù vù giữa không trung!

Bạch Bố Y quay ống tẩu đánh vào vùng cổ địch nhân, kèm theo một cổ lực trầm mãnh!

Quế Thành Cương bay người trên cao đánh xuống!

Ba người cùng phát động một lúc, nhanh tựa như bầy chim ưng vỗ mồi!

Triển Nhược Trần không hề né tránh, chàng bạt ngang ngọn đao đao đánh bật ống tẩu của Bạch Bố Y, thân hình lộn một cách xảo diệu tránh qua cú đánh của Tần Tam Thành, thanh Sương Nguyệt đao lúc này quét nhanh bảy đường liên tiếp, áp đảo về phía Quế Thành Cương.

Máu tươi tuôn trào, dưới ánh trăng ảm đạm, trông cảnh tượng càng thêm đáng sợ!

Trong lúc Quế Thành Cương hú một tiếng ngả người lùi sau, thì móc câu của Tần Tam Thành đã móc trúng lưng của Triển Nhược Trần, nhắc bổng chàng lên cao đến cả ba xích!

Bây giờ Đường Đơn cất giọng cười man rợ vùng kiếm xông vào, mười bảy vòng hoa kiếm phủ tới người Triển Nhược Trần.

Sương Nguyệt đao vạch giữa không trung như cầu vồng, ba luồng binh khí bị đánh làm lệch hướng ra ngoài. Triển Nhược Trần bỗng cảm thấy trên lưng đau rát như lửa cháy!

Phía bên kia Vưu Nô Nô bắt đầu quát tháo :

- Tên tính Triển kia đã không chống đỡ nổi, các người áp đảo tiếp vào sẽ hạ gục được hắn ta!

Bà ta lấy hơi kêu lên tiếp :

- Nhiếp Song Lăng, cặp dầm của ngươi đánh vào phía dưới người hắn ta, Tần Tam Thành đánh xuống trên đỉnh đầu, Bạch Bố Y, Đường Đơn ngươi chiếu theo đó để hạ thủ...

Ngay trong giây phút nguy ngập này, bỗng có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại!

Tiếng vó ngựa phi nhanh, mọi người trên đường trường đều ngạc nhiên!

Vưu Nô Nô lạnh giọng :

- Có lẽ người của Cô Lâu bang đến...

Ngừng lại giây lát, bà ta nói tiếp :

- Cũng chỉ có bọn họ hoạt động suốt về đêm!

Lúc này Đoạn Phương Cô ngồi trên lưng ngựa cười lạnh lạnh nói :

- Triển Nhược Trần, ta đã nói với ngươi, ngươi tuyệt đối ra không khỏi Đại Mạc, như hôm nay đã chứng thực được lời nói của ta, ha ha...

Địch nhân vây quanh Triển Nhược Trần đều lùi lại ngoài hai trượng, chú mắt nhìn về một phía...

Lúc này...

Triển Nhược Trần máu chảy ướt cả lưng, bình tĩnh đứng đợi xem. Trong lúc sức cùng lực kiệt như thế này, nếu người của Cô Lâu bang đến, hai phía họ cùng liên thủ, trước mắt ngoài chấp nhận thua ra, còn không thì phải đành liều chết mà thôi!

Chết vinh cũng là chết, chết nhục cũng như vậy, nhưng đang còn sống, thì phải quyết chống cự với bọn hung tàn độc ác này cho đến cùng!

Nghĩ vậy, Triển Nhược Trần chẳng cần nhìn toán người đang cưỡi ngựa lao tới, trong đầu chỉ tồn tại một ý niệm là “giết... giết”!

Nhưng toán người xuất hiện không là những người mà bọn Vưu Nô Nô trông đợi, mà đó là tám tay đại hán vận y phục màu đen!

Quan đạo bị chặn ngang, buộc ngựa phải dừng lại, tám tay đại hán áo đen mở to mắt nhìn, người đi đầu mắt trái bị kín bằng một mắt kính màu đen liền cất giọng :

- Các người làm gì vậy?

Đường Đơn là người đầu tiên nhận ra toán đại hán áo đen, vừa kinh vừa nộ kêu lên :

- Khốn kiếp, người của Kim Gia lâu!

Đứng phía sau, Nhiếp Song Lăng la lớn :

- Phi Long bát vệ!

Không sai, toán người đó chính là nhóm Phi Long bát vệ của Kim Gia lâu do Nguyễn Nhị dẫn đầu.

Cổ Tự Ngạn chỉ về phía Triển Nhược Trần đang đứng chính giữa đường cất tiếng gọi :

- Thiếu chủ!

Bình Ủy cũng mừng rỡ kêu lên :

- Không sai, chính là Thiếu chủ!

Triển Nhược Trần đôi mắt sáng rực lên, quả đúng là Phi Long bát vệ đến rồi!

Nguyễn Nhị vội xuống ngựa, bèn lên thi lễ :

- Nguyễn Nhị dẫn Bát vệ đến gặp Thiếu chủ!

Triển Nhược Trần thở dốc, nói :

- Các người đến thật đúng lúc!

Chỉ về phía Đoạn Phương Cô, chàng bảo Nguyễn Nhị :

- Trước hết phái hai người giữ chặt ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh!

Nguyễn Nhị mừng quá thốt lên :

- Ái nữ của Bang chủ Cô Lâu bang ư? Quá tốt rồi!

Ông ta quay lại chỉ tay Nghiêm Tường và Vũ Kỳ Liêu thúc ngựa lên đứng chắn hai bên ngựa của Từ Tiểu Hà và Đoạn Phương Cô đang cười!

Từ Tiểu Hà rạng rỡ nụ cười, hỏi :

- Các người đến rồi à?

Nghiêm Tường ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô là ai?

Từ Tiểu Hà trả lời không chút do dự :

- Chính là phu nhân của Thiếu chủ các người...

Nghiêm Tường kinh ngạc quát :

- Nói bậy, phu nhân Thiếu chủ bọn ta đâu phải là cô?

Từ Tiểu Hà vội cải lời :

- Tôi nói tôi là bạn của phu nhân Thiếu chủ các người!

Nghiêm Tường lăm bắm :

- Lại là bằng hữu phu nhân Thiếu chủ, sao ta không biết nhỉ? Kỳ quái thật!

Triển Nhược Trần gọi Nguyễn Nhị lại bên cạnh, bảo :

- Đối phương, trừ Tứ Điều Long ta đã hạ được hai người ra, chỉ có một mình Vũ Nô Nô bị trọng thương, trong năm người còn lại cũng có hai người bị thương, ta giao bọn họ cho các người đây!

Nguyễn Nhị đáp lời :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Ông ta mệnh lệnh cho những người còn lại, thấy Cổ Tự Ngạn, Bình Úy, Bằng Chánh Uyên, Công Tôn Hướng Nguyệt và Vệ Bưu rút Song Nhẫn phủ và Ngưu Giác đoản đao ra, sáu người phân hướng lao tới phía địch nhân. Trong bóng tối mờ ảo, Từ Tiểu Hà bay người lên trên không trung, lộn mấy vòng, đã đáp xuống bên cạnh Triển Nhược Trần, mở lời :

- Nhược Trần ca, nhanh ngồi xuống đi, mọi bằng bó vết thương cho chàng!

Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu chậm rãi ngồi xuống, Từ Tiểu Hà kéo áo trên lưng lên, bắt giác kêu lên :

- Thật khủng khiếp, sắp lòi xương!

Triển Nhược Trần cười khổ, nói :

- Cũng là vận may của ta, vì ta chưa ngã gục!

Đoạn Phương Cô ngồi trên ngựa hừ một tiếng, lườm giọng :

- Sớm muộn gì rồi ngươi cũng gục mạng!

Bỗng nghe một tiếng “bốp” vang lên, Đoạn Phương Cô xúng vểng mặt mày kêu lên :

- Ngươi dám đánh ta ư?

Vũ Kỳ Liêu nộ giọng :

- Ngươi dám trù yểm Thiếu chủ bọn ta, đâu thể tha ngươi được?

Lúc này...

Nguyễn Nhị lao đến phía Vũ Nô Nô đang ngồi trị thương, cất cao giọng :

- Vũ lão bà, ngươi một mắt, ta cũng một mắt, gặp nhau hôm nay thật khéo, chúng ta thử một tí nào!

Vưu Nô Nô hú lên một tiếng như quỷ kêu, cánh tay trái bị đứt máu còn chảy giàn giụa, thấm đỏ cả mảnh khăn trắng bên ngoài, nhưng bà ta chẳng kể gì, phần nộ bùng người lên cao hai trượng, miệng hét lớn :

- Người là thứ gì, cũng dám động thủ với lão nương?

Nguyễn Nhị một mắt chớp chớp, hơi nghiêng người, vung tay phát ra mười chín búa áp đảo Vưu Nô Nô.

Vưu Nô Nô tuy bị trọng thương, nhưng chẳng xem Nguyễn Nhị ra gì. Một mắt bà ta không rời tay phải của Nguyễn Nhị, xông thẳng lên đón lấy búa Nguyễn Nhị, miệng quát :

- Phải cho người biết lợi hại như thế nào!

Nguyễn Nhị thân hình xoay chuyển, Song Nhãn phủ ở tay phải vẫn công kích, Ngưu Giác đoản đao ở tay trái lúc này từ dưới thọc ngược lên, miệng nói :

- Đinh đối đinh, mao đối mao, hôm nay người không muốn e rằng cũng không được!

Vưu Nô Nô tay trái bị đứt, nhất thời khó thích ứng liền lách người tránh qua ngọn đao của Nguyễn Nhị, cầm giận kêu lên một tiếng quái gở!

Cổ Tự Ngạn và Nguyễn Nhị xông vào Vưu Nô Nô cùng một lúc, lúc này thấy Bạch Thiên, cũng nói giọng không hề khách khí :

- Bạch Thiên, xông lên luôn một thể, bọn ta muốn lãnh giáo tuyệt chiêu Phượng Hoàng Linh của người...

Cổ Tự Ngạn nói chưa dứt lời, hai mũi Phượng Hoàng tiễn đã vụt bay ra...

Song Nhãn phủ quét nhanh, hai mũi Phượng Hoàng tiễn gãy hai rơi xuống đất!

Ánh đao vừa lướt ngang qua, Bạch Thiên đã tay cầm gậy xông vào Cổ Tự Ngạn.

Hai bên lao vào cuộc tử chiến chẳng kể tồn vong...

Phi Long bát vệ vốn là nhóm cận vệ luôn sát cánh bên Kim Thân Vô Ngân, mỗi người đều có nhất thân vô công tình thâm ảo diệu, từng trải kinh nghiệm.

Từ khi Kim Thân Vô Ngân mất tích, nhóm Phi Long bát vệ mỗi người đều tự trách mình, tự cảm thấy hổ thẹn, hận không được quyết tử để tạ tội!

Như hôm nay đã biết Lâu chủ bị Cô Lâu bang bắt đi, người của Vưu Nô Nô lại ngầm cấu kết với Cô Lâu bang để hạ độc thủ đối với Kim Gia lâu, đã không kèm chế nổi lửa giận trong lòng.

Giờ gặp nhau ở đây, đương nhiên ai cũng muốn quyết ra tay để rửa hận!

Vệ Bư vừa nhảy xuống ngựa, lập tức vung Song Nhãn phủ xông vào Song Tuyệt Kiếm Đường Đơn. Đường Đơn vừa kêu lên mấy tiếng người của Kim Gia lâu, đã phải đối đầu với Song Nhãn phủ của Vệ Bư...

Vệ Bư gầm lên mấy tiếng, trong lúc tiếng kim loại sắp nhau phát lửa, ông ta lách vai xông thẳng vào, Ngưu Giác đoản đao ở tay trái đã đâm thẳng vào bụng đối phương!

Không đợi ngọn đao chạm vào cơ thể, Đường Đơn đã hai chân xoay chéo, người lách qua phía bên trái, không ngờ đường đao của Vệ Bư lại là hư chiêu, Song Nhãn phủ trên tay phải cũng là hư thực khó phân.

Trong lúc Đường Đơn vừa quay người, Vệ Bư tung chân phải đá ngược lên “bịch”, Đường Đơn ứ hự một tiếng, người bị bay ngược lên trên rồi rơi lại xuống đất.

Đường Đơn vừa rơi xuống đất, mắt đang còn hoa, đã bị Song Nhãn phủ của Vệ Bư thoát khỏi tay cầm phập vào bụng, lút đến nửa lưỡi búa!

Đường Đơn hai tay ôm bụng, cổ gượng người dậy, đôi mắt đỏ kè, miệng học máu tươi, cơ nhục trên mặt co giật liên tục, người vừa hơi gượng dậy đã rơi bịch lại xuống đất. Vệ Bư nhổ Song Nhãn phủ đầy máu ra, quay đầu nhìn quanh, thấy Công Tôn Hướng Nguyệt đang luồn lách dưới cặp dầm của địch nhân, liền hô lớn :

- Sát!

Cặp dầm của Nhiếp Song Lăng vung tới tấp, Công Tôn Hường Nguyệt chỉ né tránh chứ không vội xuất chiêu, tay phải vung Song Nhãn phủ chống đỡ, tay trái cầm sẵn một nắm phi tiêu đợi cơ hội để phát ra.

Vệ Bưu bay người tới, tạo cơ hội tốt nhất để Công Tôn Hường Nguyệt ra tay.

Trong lúc Nhiếp Song Lăng quay người nghênh tiếp với Vệ Bưu, thì Công Tôn Hường Nguyệt đột ngột vung tay trái, ba mũi phi tiêu bay “vèo, vèo, vèo” đều găm trúng ngay trên lưng Nhiếp Song Lăng. Nhiếp Song Lăng đang vung cặp dầm nửa chừng, bỗng cảm thấy vùng lưng đau kịch liệt, trong lòng kinh ngạc giao tranh liền quay phắt người vung ngược tay, miệng hét lên :

- Ta sẽ cho ngươi sớm vào quan tài...

Công Tôn Hường Nguyệt nhất chiêu đã đắc thủ, Song Nhãn phủ đánh ra tiếp, không ngờ Nhiếp Song Lăng thu hồi thế chiêu quật ngược trở lại, Song Nhãn phủ vừa giáng xuống, đã bị bay khỏi tay văng ngược lên trời, thân hình lộn ngược lui sau. Nhiếp Song Lăng không bỏ lỡ cơ hội liền lao bổ người tới...

Công Tôn Hường Nguyệt bị rơi xuống đất, tay phải tê buốt, nhưng khi thấy địch nhân lao người tới, tay trái liền vung mạnh, ba mũi phi tiêu bay vụt ra, ông ta thấy rõ từng mũi phi tiêu găm lút vào thịt Nhiếp Song Lăng, nhưng vẫn không cản được thế bay tới của đối phương.

Cặp dầm bằng sắt của Nhiếp Song Lăng xé gió quật liên tiếp xuống người Công Tôn Hường Nguyệt...

Công Tôn Hường Nguyệt lăn tròn trên đất để tránh, cặp dầm của Nhiếp Song Lăng liên tục đánh xuống chỉ cách bên người Công Tôn Hường Nguyệt nửa xích, cho đến khi...

Vệ Bưu lao tới như người phát cuồng, Song Nhãn phủ quét ngang, một chiếc đầu người bay lên trời!

Nhiếp Song Lăng bị cắt mất đầu, nhưng cặp dầm trên tay vẫn vung đánh rất mạnh, đáng tiếc là không trúng địch nhân!

Công Tôn Hường Nguyệt rất đổi kinh ngạc về công phu của Nhiếp Song Lăng, càng hoài nghi về công lực phi tiêu của mình, bèn đến gần bên người Nhiếp Song Lăng vén áo lên, buột miệng chửi một câu :

- Quỷ quái, tên này trong người có vận một lớp da sói!

Bằng Chánh Uyên sắp đầu với Tần Tam Thành, chiếc móc câu chống đỡ với Song Nhãn phủ, hai người vây lấy nhau như gà say máu...

Gần đó, Bình Ủy và Bạch Bố Y giao đấu với nhau chẳng nghĩ đến chuyện sống chết.

Ngay lúc này, phía bên kia có tiếng kêu thảm thiết vang lên, thấy máu từ trên cao xối xuống, Cổ Tự Ngạn rút Song Nhãn phủ từ trên lưng Bạch Thiển ra, Bạch Thiển cong người lên hai tay chống xuống đất, một chân gập lại, trên lưng cô ta thủng một lỗ sâu đến nửa xích!

Song Nhãn phủ vừa nhổ ra, bỗng từ không trung có một tiếng quát lớn, một bóng hình màu đen lao nhanh xuống, Cổ Tự Ngạn lập tức vung ngược Song Nhãn phủ lên trên, người đó đã kêu lên :

- Đồ nhi của ta xong rồi!

Đó chính là Vưu Nô Nô, bà ta tránh qua ngọn búa của Cổ Tự Ngạn, tay phải tung một chưởng đánh trúng ngay trên đầu vai của Cổ Tự Ngạn!

Hự một tiếng, tay phải của Cổ Tự Ngạn tê liệt lập tức. Trong lúc Vưu Nô Nô vừa đáp người xuống. Ngưu Giác đoán đao ở tay trái vung liên tiếp mấy mươi đường đao đan chéo nhau chém bổ vào Vưu Nô Nô.

Vưu Nô Nô chẳng kể đến cánh tay trái bị đứt máu cứ chảy ra, tay phải xuất chiêu xuất thần nhập hóa luôn xuyên qua cả làn đao, mấy lần chộp vào tả uyển của Cổ Tự Ngạn.

Thân hình đen và to cao giống như một nam nhân khổng lồ di chuyển không ngừng theo thế đao, Vưu Nô Nô hét lên :

- Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô này dù có bỏ mạng đương trường, cũng phải vận đầu cả lũ gian ác các người!

Nguyễn Nhị bám sát theo, cất giọng :

- Thiếu chủ bọn ta một mình đối phó với lũ sói các người, người sao không biết tự hổ thẹn, lại còn nói ra lời đó?

Có cảm giác lực bất tòng tâm, Vưu Nô Nô thở dốc quát :

- Nguyễn Nhị, người nhất định phải chết trong tay ta, phải chết!

Nguyễn Nhị một mắt sáng rực, Song Nhãn phủ vung lên như chiếc búa thiên lôi, cất giọng cười cuồng vọng :

- Vưu Nô Nô, người súc dã tàn, ta phải cho thiên hạ đều biết Trảo Thiên Tinh Vưu Nô Nô hoành hành mấy mươi năm vùng Tây Thùy bị chết dưới ngọn búa lợi hại của ta. Ha ha...

Song phương cùng lao vào như mãnh hổ, vết thương trên tay trái của Vưu Nô Nô bị binh nhãn đối phương quét trúng mấy lần, làm dải khăn trắng vừa mới băng vào lại bị bung ra, thịt nát bay ra từng cục, nhưng bà ta như không hề hay biết, và tay phải vẫn xuất chiêu như phong...

Hai người giao đấu quyết liệt bỗng nghe từ xa có tiếng quát và tiếng kêu bi thảm vang lên.

Máu và binh nhãn văng tứ phía, bóng người ngã nghiêng...

Thấy chiếc móc câu găm vào trên chân Bằng Chánh Uyên, còn Tần Tam Thành bị Song Nhãn phủ cầm ngay vào ngực, máu chảy ra như suối.

Cổ nén cơn đau ở vết thương trên chân, Bằng Chánh Uyên nghiêng rằng vung nhanh tay trái “phập” một cái, Ngưu Giác đoản đao đã đâm lút vào trong bụng Tần Tam Thành, Tần Tam Thành mắt trợn ngược, từ từ đổ người xuống...

Bình Úy lúc này lướt ngang người về phía Bạch Bồ Y đang từ trên không đáp xuống, tiếng cười hung dữ vang lên chưa dứt, Bạch Bồ Y hai mắt đã lòi ra, vùng ngực bị rạch tung một đường dài đến cả xích, chết một cách thê thảm!

Bình Úy đỡ Bằng Chánh Uyên, từ từ nhổ móc câu trên chân ra, Bằng Chánh Uyên buông giọng :

- Mẹ nó, ta tưởng rằng đó là hư chiêu, ngờ đâu hư chính là thực!

Bình Úy dìu Bằng Chánh Uyên đến cạnh Triển Nhược Trần, Từ Tiểu Hà vội đắp thuốc băng bó cho ông ta.

Triển Nhược Trần lo lắng nói :

- Cử động xem có bị đứt gân lớn không?

Bằng Chánh Uyên co duỗi chân mấy lần, thăm mùng trong lòng, đáp :

- Trời đất có mắt, chưa bị tổn thương đến gân lớn!

Lúc này...

Nguyễn Nhị và Vưu Nô Nô sáp chiến đến độ quên cả bản thân. Phía ngoài, Vệ Bưu, Cổ Tự Ngạn và Công Tôn Hướng Nguyệt đứng vây xung quanh.

Vệ Bưu cười hắc hắc lên tiếng :

- Bà quỷ này quả nhiên khó đấu thật!

Cổ Tự Ngạn rung vai, buông giọng :

- Đúng là Trảo Thiên Tinh, ta ném một chưởng của bà ta tê người cả nửa ngày. Bà ta nếu không bị thương một tay, thì chúng ta cũng mệt với bà ta đấy!

Bổng Công Tôn Hướng Nguyệt chột kêu :

- Lão Nhị, dàn rộng cự ly ra!

Nguyễn Nhị đương nhiên hiểu ý của Công Tôn Hướng Nguyệt, liền cất giọng cười cuồng vọng, Song Nhãn phủ trong tay vung lên, miệng quát :

- Người đã đến lúc phải chết!

Vưu Nô Nô cũng biết vậy, nhưng bà ta là bậc tiền bối thành danh ở Tây Thù, lúc này bà ta bắt tất phương hướng suy nghĩ, phần nô rống lên :

- Vưu Nô Nô này đang còn sống thì các người chớ mong thoát khỏi được nơi này!

Nguyễn Nhị bỗng bay người lên cao ba trượng, từ trên không trung vung búa chém xuống, trong lúc Vưu Nô Nô một mắt ngẩng nhìn lên trên, thì chín vệt sáng bất ngờ phân ba hướng bay thẳng vào người Vưu Nô Nô...

Vâng, phi tiêu của Công Tôn Hường Nguyệt đã bay khỏi tay!

Một chuỗi âm thanh nghe giống như mưa rơi trên lá sen, Vưu Nô Nô hú một tiếng quái dị, tay phải tung ra một chưởng, miệng gào lên :

- Mắt của ta...

Công Tôn Hường Nguyệt thoát lộn người, Vưu Nô Nô máu chảy xuống đầy mắt, bà ta đâm đầu chạy cuồng không còn nhận ra phương hướng.

Nguyễn Nhị hét lớn :

- Trảo Thiên Tinh, người chạy đi đâu?

Triển Nhược Trần cao giọng :

- Để bà ta đi, một lão bà mù mắt và một tay thì không còn làm hại ai được nữa!

Nguyễn Nhị vốn muốn truy sát, nghe vậy đành phải quay lại. Công Tôn Hường Nguyệt và Cổ Tự Ngạn cùng bước tới theo.

Nguyễn Nhị vội nói với Triển Nhược Trần :

- Thiếu chủ, Kim Gia lâu đã nguy cơ trùng trùng, bọn tôi phụng mệnh Nhị đương gia, đến đây nghênh tiếp Thiếu chủ trở về, cùng bàn mưu tính kế...

Triển Nhược Trần vết thương đã được băng bó, Từ Tiểu Hà ngồi sẵn sóc một bên, chàng đỡ nhẹ Từ Tiểu Hà, miệng hỏi :

- Mười ba ngày nay, Kim Gia lâu lại phát sinh những chuyện gì?

Nguyễn Nhị ôm quyền đáp :

- Từ khi Thiếu chủ đi Đại Mạc, Nhị đương gia hạ mệnh lệnh cố thủ Kim Gia lâu, lấy bất biến ứng vạn biến, trông đợi tin tức Thiếu chủ, không ngờ cách đây mấy hôm đột nhiên nhận được một phong thư thần bí của địch phương đưa ra kỳ hạn cắt nhượng vùng đất phía Bắc Kim Gia lâu, nếu không đáp ứng, đến kỳ hạn họ sẽ đưa một cánh tay của Lâu chủ...

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Họ không chặt được tay Lâu chủ, nếu không thì, ta sẽ chặt một tay của ái nữ lão ta đưa lại cho lão ta!

Từ Tiểu Hà vội hỏi :

- Kỳ hạn ngày nào?

Nguyễn Nhị đánh mắt nhìn Từ Tiểu Hà, thấy Triển Nhược Trần khá thân thiết đối với nữ nhân này, bèn chậm rãi trả lời :

- Tính ra không quá hai ngày nữa!

Từ Tiểu Hà liền giục :

- Nhược Trần ca, đi nhanh thôi!

Bọn Nguyễn Nhị thấy Từ Tiểu Hà gọi Thiếu chủ là Nhược Trần ca, đều ngạc nhiên với nhau, Triển Nhược Trần mỉm cười nói :

- Quên giới thiệu với các vị, cô ta là Từ Tiểu Hà, trước đây bọn ta cũng từng quen biết nhau, lần này ta một mình vào Đại Mạc, nếu không có Từ cô nương tương trợ, e rằng đã vùi xác ở Địa Ngục thành của Cô Lâu bang rồi!

Bọn Nguyễn Nhị nghe vậy cùng ôm quyền thi lễ, Nguyễn Nhị cất cao giọng :

- Từ cô nương, mọi người thượng hạ Kim Gia lâu rất đội ơn cô nương, bọn tôi xin chịu một lễ!

Từ Tiểu Hà vội xua tay nói :

- Các vị chớ làm vậy, nhanh đem Đoạn Phương Cô về Kim Gia lâu. Muốn cứu Lâu chủ, hoàn toàn trông nhờ vào các người!

Triển Nhược Trần kéo tay Từ Tiểu Hà, mở lời :

- Tiểu Hà muội, theo về Kim Gia lâu đi!

Từ Tiểu Hà lúc lắc đầu nói :

- Tôi tiễn các người về sông Thanh Hà, con thuyền nhỏ của muội còn để ở đó, còn...

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Muội phải trở về trên chiếc thuyền nhỏ đó ư?

Từ Tiểu Hà đáp lại :

- Muội tạm thời ở trên con thuyền đó, chỉ ít... cũng có thể thăm dò một số tin tức giúp chàng!

Triển Nhược Trần bỗng Từ Tiểu Hà lên đặt ngồi sau lưng Đoạn Phương Cô nhỏ giọng :

- Ta không yên tâm đâu!

Nở nụ cười tươi tắn, Từ Tiểu Hà nghiêng người sát bên chàng, nhẹ giọng :

- Nhược Trần ca, muội đến Kim Gia lâu, nhất định sẽ không có được khoái lạc trên thuyền, vì muội không có cảm giác là vợ của chàng, chỉ có ở trên thuyền mới...

Không ngờ Đoạn Phương Cô hét lên :

- Thật là một đôi nam nữ không biết xấu hổ!

Gần bên, Nguyễn Nhị chỉ vào mặt Đoạn Phương Cô, nói :

- Quỷ nha đầu kia, nếu ngươi dám vô lễ đối với Thiếu chủ bọn ta, ta sẽ tống ngươi vào trong bao bố đấy!

Đoạn Phương Cô phẫn nộ lớn tiếng :

- Các người tốt nhất giết chết ta đi!

Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa, nói :

- Khỏi phải nhiều lời với cô ta, chúng ta lên đường nhanh!

Nguyễn Nhị kêu một tiếng, dẫn nhóm Bát vệ phi phía trước!

Triển Nhược Trần cũng phi song song với Từ Tiểu Hà ở phía sau, bọn họ phi nhanh về hướng Đông, dần dần rời xa ranh giới Đại Mạc...

Từ Tiểu Hà cười nhạt lên tiếng :

- Đoạn Phương Cô, bọn ta đã ra khỏi Đại Mạc, viện binh của người e rằng chẳng trông đợi gì!

Đoạn Phương Cô lạnh giọng :

- Từ Tiểu Hà, người chớ đắc ý quá sớm, có câu này ta cần phải đề tỉnh người.

Từ Tiểu Hà áp sát bên tai Đoạn Phương Cô nói :

- Ta đang nghe đây!

- Cô Lâu bang ta đã ngầm hoạt động trên địa phận Kim Gia lâu hơn nửa năm nay, chỉ cần ta còn ở trên đường, chỉ cần Đoạn Phương Cô này không lọt vào Kim Gia lâu, người của ta sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, Từ Tiểu Hà, ta nói lẽ nào không đúng?

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, trầm giọng :

- Đoạn Phương Cô, ngươi cũng cần biết rõ hơn một tí!

- Nói đi!

- Ta và Nhược Trần ca áp tải ngươi đi trên Đại Mạc, vẫn còn bình an vô sự, như hôm nay lại có thêm Phi Long bát vệ của Kim Gia lâu, thực lực tăng thêm không ít, vậy còn ai dám chặn đường bọn ta lúc này, có ai dám cứu ngươi chứ?

Tiếng vó ngựa vang rền, trăng lặn sao dời, vầng đông hừng sáng, bọn Triển Nhược Trần đã vượt qua bảy tám mươi dặm, trước mặt hiện ra con sông Thanh Hà.

Triển Nhược Trần gọi bọn Nguyễn Nhị tạm thời dừng lại nghỉ.

Từ Tiểu Hà đương nhiên hiểu ý của Triển Nhược Trần, vì qua sông xong Từ Tiểu Hà phải chia tay với chàng!

Triển Nhược Trần nhảy xuống ngựa, bước đến bên cạnh Từ Tiểu Hà, vỗ nhẹ lên vai cô ta nói giọng khẩn thiết :

- Tiểu Hà muội, ta nghĩ rằng muội theo ta đi về Kim Gia lâu là phải, ta thật sự không yên tâm khi để một mình muội ở trên chiếc thuyền nhỏ đó!

Từ Tiểu Hà nở nụ cười hiền dịu, đáp lại :

- Nhược Trần ca, phần quan tâm thương yêu của chàng, muội sẽ mang nó theo lên thuyền. Đủ rồi, sự bố thí của chàng đủ để làm muội khoái lạc, muội sẽ không đi theo làm phiền các người!

Triển Nhược Trần nói giọng miễn cưỡng :

- Nếu vậy ta sẽ bảo Gia Gia đến tiếp muội!

Từ Tiểu Hà lập tức xua tay nói :

- Thiên vạn lần chó như vậy, Nhược Trần ca, chó nói cho Gia Gia biết!

Triển Nhược Trần đã bất kể bọn Nguyễn Nhị đang trố mắt kinh ngạc, tiếp lời :

- Gia Gia không phải là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, khi nghe ta nói về muội, khi cô ta biết được muội từng kịp thời cứu ta, cô ta nhất định sẽ đến tiếp muội. Tiểu Hà muội, lúc đó ta mong muội đáp ứng quay về Kim Gia lâu!

Từ Tiểu Hà vẫn lắc đầu :

- Nhược Trần ca, muội không muốn lấy ân để mong báo đáp. Muội nhớ lại khi chàng lần đầu tiên lấy đức báo oán với muội, chàng tỏ rõ mình hoàn toàn không phải là kẻ vô tình vô nghĩa, lạnh lùng băng giá, bấy giờ muội cảm động biết đường nào, muội từng nói phải sớm rời bỏ hoàn cảnh đầy máu tanh này, rồi bỏ cuộc sống đầy tàn bạo, từ đó trở đi, muội luôn tìm nơi lánh ẩn cho đến khi muội gặp lại chàng, cho đến khi chúng ta...

Triển Nhược Trần gật đầu nặng nề nói :

- Vâng, bấy giờ ta từng khuyên muội, vì muội là một nữ nhi rất lương thiện, nếu muội muốn sống trong môi trường bĩ ố, sẽ trở nên tàn ác, mất hết lương tri, bỏ cả nhân tính, lấy người làm đầu...

Từ Tiểu Hà mỉm cười tiếp lời :

- Muội không phải đã nghe lời chàng đó sao?

- Bởi thế muội cũng đợi để báo đáp ta, vì muội thể hội được thiện sát của nhân tính, nhìn xuyên thấu được sự lạnh lùng âm độc của người cùng chung đường, từ đó khiến muội quay đầu lại, đó là điều báo đáp tốt nhất của muội.

Từ Tiểu Hà hé nụ cười nhợt nhạt, ngắt lời :

- Đủ rồi Nhược Trần ca, bởi vậy muội càng không thể cùng chàng quay về Kim Gia lâu!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên hỏi :

- Điều đó đâu dính dáng gì đến chuyện muội cùng ta quay về Kim Gia lâu?

Từ Tiểu Hà ánh mắt sâu lắng nhìn chàng, nói :

- Có, đương nhiên có!

Cô ta từ từ cúi đầu xuống, nói tiếp :

- Muội là nữ nhân, đương nhiên thấu hiểu lòng nữ nhân, cho dù Gia Gia thật sự muốn muội đến Kim Gia lâu, đó cũng là một sự biểu hiện bên ngoài. Vì trên đời này bất cứ một nữ nhân nào cũng không muốn thấy chồng của mình sống chung với nữ nhân khác. Nhược Trần ca, muội xin nhắc lại: muội không muốn lấy ân để mong báo đáp, muội chỉ cần thấy các người sống qua những năm tháng hạnh phúc vui sướng là muội mãn ý lắm rồi!

Bọn Nguyễn Nhị rất khích động khi nghe những lời mà Từ Tiểu Hà nói ra, nhưng vì có Thiếu chủ trước mặt, họ không tiện mở lời!

Triển Nhược Trần than một tiếng trầm buồn, nói :

- Sự hồi đáp của muội ta cho rằng không thiết thực, nhưng ta biết nói gì nữa bây giờ?

Từ Tiểu Hà mỉm cười nhẹ giọng :

- Một người chỉ cần sống an nhàn tự tại, người đó là người hạnh phúc. Nhược Trần ca, muội sẽ cảm thấy rất khoái lạc khi sống trên con thuyền nhỏ này!

Triển Nhược Trần bảo bọn Nguyễn Nhị :

- Mọi người đã đi suốt đêm, giờ tạm nghỉ ngơi, qua ngõ chúng ta có thể tới nơi rồi!

Nguyễn Nhị liền gọi nhóm Phi Long bát vệ lấy thức ăn ra ăn uống.

Đoạn Phương Cô sắc mặt vàng héo, mái tóc dài bị cắt đi, làm xòa bù xuống xuống trên vai, cô ta như muốn khóc, nhưng cố nghiến răng để đừng bật ra tiếng!

Mọi người vừa ăn xong, bỗng nghe phía bờ đê xa xa có tiếng vó ngựa vang lên như sấm, nghe ra có đến mấy mươi con, đang tiến về phía bên này...

Triển Nhược Trần ngược mắt nhìn ra xa, cách ngoài năm dặm có một toán người vận áo màu xám cười trên mấy mươi con ngựa cùng một màu, họ phi rất nhanh, từ đó đủ thấy nhất định có chuyện gì khẩn cấp phát sinh!

Triển Nhược Trần buông giọng :

- Người của Cô Lâu bang!

Từ Tiểu Hà cũng kêu lên :

- Không sai, chính là bọn họ!

Đoạn Phương Cô cười lạnh lạnh, cất giọng :

- Triển Nhược Trần, Đoạn Phương Cô này không tin thần hạnh vận mãi mãi phò hộ cho người, lần này xem người có thoát được nạn kiếp không cho biết. Ha ha ha...

Cô ta cười rất đắc ý, rung cả hai vai!

Triển Nhược Trần quát lớn :

- Chuẩn bị bao bố, tống cô ta vào trong bao bố!

Đoạn quay sang nói với Từ Tiểu Hà :

- Tiểu Hà muội, muội nhanh cởi áo quần của Đoạn Phương Cô ra, muội lấy mặc vào, nhanh!

Từ Tiểu Hà ngạc nhiên, Nguyễn Nhị đã cầm sẵn một cái bao bố to!

71. Chương 71: Phản Hồi Kim Gia Lâu Cùng Bàn Mưu Đối Lập

Từ Tiểu Hà hiểu ý của Triển Nhược Trần, lập tức bỏ Đoạn Phương Cô xuống ngựa, vội cởi chiếc áo đen trên người cô ta ra, rồi mặc vào.

Cổ Tự Ngạn liền trối ngược hai tay Đoạn Phương Cô lại, Từ Tiểu Hà cởi tiếp chiếc quần trắng của Đoạn Phương Cô ra!

Đoạn Phương Cô không phản nộ, ngược lại còn cười, nói :

- Triển Nhược Trần, ngươi uống phí tâm cơ rồi!

Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Thật không?

Phía bên kia, tiếng vó ngựa đã phi dồn dập ở trên bờ đê...

Triển Nhược Trần vội bảo bọn Nguyễn Nhị :

- Bỏ Đoạn Phương Cô vào trong bao, các người vào ẩn lánh trong bờ rừng, đợi bọn ta đi xa, các người lập tức chạy thẳng về Trường Xuân sơn, không cần phải theo ta!

Nguyễn Nhị ôm quyền đáp :

- Xin Thiếu chủ thận trọng, bọn thuộc hạ tạm thời lẩn tránh!

Cổ Tự Ngạn bỏ Đoạn Phương Cô vào trong bao đặt lên trên ngựa mình.

Nhóm Bát vệ Phi Long đem Đoạn Phương Cô vội lẩn tránh vào trong rừng rậm.

Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa, vung dây cương, hai con ngựa chậm rãi bước đi.

Từ Tiểu Hà mở búi tóc ra xoa xuống che nửa mặt, ngồi trên lưng ngựa, trông giống như Đoạn Phương Cô!

Toán đại hán xuất hiện ở bờ đê, vừa thấy hai người, liền la hét thúc ngựa đuổi theo...

Triển Nhược Trần phì cười miệng hét một tiếng, tay trái kéo ngựa của Từ Tiểu Hà đang cười, phi đi như bay...

Triển Nhược Trần lại cho ngựa phi ngược về phía Long Tuyền trấn, cát bụi cuốn tung mù mịt phía sau...

Quả nhiên, toán đại hán áo tro đỏ thúc ngựa đuổi theo sau, tiếng quát tháo vang lên dữ dội!

Triển Nhược Trần vừa phi ngựa vừa nói với Từ Tiểu Hà :

- Tốt rồi, bọn Nguyễn Nhị có thể đi đường vòng trở về Trường Xuân sơn được rồi!

Từ Tiểu Hà quay nhìn phía sau, rặng rờ nụ cười, nói :

- Đây thật là một kế diệu hồ ly sơn tuyết diệu!

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Tuy đã sắp đến địa phận Kim Gia lâu, nhưng thấy càng nguy hiểm hơn so với ở Đại Mạc, chúng ta không thể không phòng bị.

- Vì sao? Lẽ nào chúng ta còn sợ họ sao?

- Chúng ta ở Đại Mạc tuy có Đoạn Phương Cô, nhưng ta không lo lắng, vì lực lượng tinh nhuệ của Cô Lâu bang đã kéo hết về địa giới Liêu Bắc, cao thủ của họ cũng chỉ có bốn Đại hộ pháp đã chết, như hôm nay lại khác, họ đã tiềm ẩn tại vùng này, và Đoạn Nhĩ Sinh cũng tới Liêu Bắc rồi, Đoạn Phương Cô lại là một át chủ bài để ta đánh đổi với Đoạn Nhĩ Sinh, trước khi Đoạn Phương Cô chưa an toàn đến được Kim Gia lâu, thì chúng ta tốt nhất không nên xáp mặt với họ, tránh những rắc rối khác nảy sinh!

Từ Tiểu Hà hiểu được của chàng, bèn nói giọng lo lắng :

- Nhược Trần ca, vết thương trên lưng chàng...

Quay lại cười, Triển Nhược Trần nói :

- Chưa tổn thương đến gân xương, vết thương ở da thịt đã đỡ nhiều rồi!

Lúc này...

Từ xa đã hiện ra ngôi đình Bát Giác, ở cạnh hàng cây ngô đồng, bảy tên thuộc hạ của Vưu Nô Nô nằm chết ngổn ngang trên đất, chỉ có Vưu Nô Nô hai mắt bị mù không biết chạy đi phương nào!

Triển Nhược Trần lập tức quay lại bảo Từ Tiểu Hà :

- Nhanh cởi bộ y phục trên người ra!

Từ Tiểu Hà bật cười, vừa phi ngựa vừa cởi bộ y phục trên người ra.

Triển Nhược Trần nhảy xuống bên cạnh những thi thể, gọi Từ Tiểu Hà xuống ngựa, Triển Nhược Trần liền đem bộ áo quần đen trắng ném vào trong lùm cây, lấy cát lấp lại. Chàng kéo tay Từ Tiểu Hà, hai người đứng sững cạnh bên những thi thể, tỏ ra vẻ rất kinh ngạc!

Triển Nhược Trần nhỏ giọng :

- Chúng ta phải thử xem vận mạng thôi!

- Ý của chàng là...

Triển Nhược Trần thở ra, nói :

- Mong sao những người đang đuổi tới không nhận ra chúng ta, nếu không thì...

Từ Tiểu Hà lắc đầu tiếp lời :

- E rằng không được, trong Đại Mạc xuất hiện hai toán đại hán áo tro, chúng ta chỉ diệt được một toán, toán còn lại không phải đã đi phía trước cầu cứu viện binh đó sao? Những người đang đuổi tới...

Triển Nhược Trần nhìn toán người đang xuất hiện ở xa, nói :

- Lê nào muội quên rồi sao? Toán người đó là cười lạc đà, trên Đại Mạc họ đi nhanh nhưng đến trên đất liền họ làm sao đi nhanh bằng ngựa được.

Từ Tiểu Hà nhỏ giọng :

- Họ đã đến kìa!

Quả nhiên toán đại hán áo tro lướt gió phi ngựa tới, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt hai người.

Triển Nhược Trần kéo tay Từ Tiểu Hà, trông bộ ngơ ngác đứng nhìn bọn đại hán!

Triển Nhược Trần thầm nghĩ, chỉ cần những người này nhận ra chàng là Triển Nhược Trần, tức khó tránh khỏi một trường bạt sát!

Dẫn đầu là một gã đại hán tóc đỏ, gã ta cho ngựa lên trước mặt Triển Nhược Trần, trầm giọng quát :

- Ủa, các người là ai?

Triển Nhược Trần mừng thầm trong lòng, những người này hoàn toàn không nhận ra chàng, bèn đáp :

- Bọn tôi là người ở Long Tuyền trấn.

Gã đại hán mặt hồng nhìn về phía trước, hỏi :

- Có thấy hai người cưỡi ngựa, trong đó có một người vận áo đen quần trắng...

Từ Tiểu Hà liền chỉ về phía Long Tuyền trấn, trả lời :

- Có, có, có, họ chạy về phía đó!

Gã đại hán mặt hồng vùng tay hô :

- Các huynh đệ Tây Phong đường đuổi theo!

Cả bọn cùng hét lên một tiếng, phóng ngựa chạy về phía Long Tuyền trấn...

Nhìn bọn đại hán đi xa, Triển Nhược Trần và Từ Tiểu Hà cùng cất giọng cười ha ha đầy đắc ý!

Hai người lui phía sau gò cát dẫn ngựa ra, nhảy lên ngựa phi trở lại. Từ Tiểu Hà nói :

- Thật là vận may, quả nhiên không có ai nhận ra chúng ta!

Triển Nhược Trần quay lại mỉm cười nói :

- Thúc ngựa đi nhanh, chúng ta có thể đuổi kịp bọn Nguyễn Nhị...

Từ Tiểu Hà chợt sầm nét mặt, không nói gì thêm, cúi đầu cho ngựa tung vó lao đi.

Hiện tại, dòng sông chảy ngang trước mặt, vòng qua bờ đê, nước sông cát trắng, Từ Tiểu Hà gọi Triển Nhược Trần :

- Nhược Trần ca, đến lúc chúng ta chia tay rồi!

Triển Nhược Trần sửng sốt hỏi :

- Ngay lúc này sao?

- Vâng!

Triển Nhược Trần cho ngựa dừng lại, đến cạnh bên Từ Tiểu Hà, hỏi :

- Lúc này ư?

Gật đầu nặng nề, Từ Tiểu Hà đáp :

- Vâng...

Nói lên được tiếng “vâng”, cô ta dúm đầu vào lòng chàng, lẩm bẩm :

- Ôm muội một lần nữa đi, Nhược Trần ca, ôm muội chặt thêm một lần nữa đi, muội...

Triển Nhược Trần ôm chặt lấy Từ Tiểu Hà, khuôn mặt khô gầy áp trên mái tóc cô ta, nhỏ giọng :

- Muội ở lại trên con sông xanh này sao? Tiểu Hà, thật quá cô độc!

Từ Tiểu Hà áp mặt vào ngực chàng, nói :

- Ai nói muội cô độc! Muội không phải đã từng nói rồi sao? Luôn có hình bóng chàng ở bên cạnh muội mà!

Triển Nhược Trần than thở nhìn trời, buông giọng :

- Sắp đến giờ Ngọ rồi!

Từ Tiểu Hà ngẩng mặt lên, buông lời dịu ngọt :

- Muội rất muốn đưa chàng lên thuyền, làm cho chàng một bữa cơm nữa, nhưng muội biết rằng lúc này không nên giữ chân chàng lại, vì Kim Gia lâu đang nôn nóng trông chàng trở về.

Nhè nhẹ nâng lấy khuôn mặt xinh xắn của Từ Tiểu Hà, Triển Nhược Trần nói :

- Tiểu Hà muội, muội cứu ta như vậy, ta...

Từ Tiểu Hà liền đưa tay bưng lấy miệng chàng, nói khe khẽ :

- Chớ nhắc đến chuyện muối cứu chàng, muối đi đến Đại Mạc, vốn chính là muốn trợ giúp người chồng của muối, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, huống gì trước đây khi Lý Lão Gia Đầu mua chuộc muối giết chàng, chàng không những không hận muối, ngược lại còn cứu muối trong lúc Lý Lão Gia Đầu ngấm phải người giết muối. Thực mà nói, cả đời muối cũng không đáp đền được đại ân đại đức của chàng!

Triển Nhược Trần than :

- Lại nói đến những chuyện đó làm gì? Tiểu Hà muối, ta vẫn hy vọng muối cùng ta trở về Kim Gia lâu, muối lẽ nào...

- Đừng nói nữa, Nhược Trần ca, muối biết chàng rất thật lòng, trong lòng chàng có in hình bóng của Từ Tiểu Hà này là đủ rồi, muối sung sướng lắm rồi, mọi cái khác đừng có nhắc tới nữa!

Triển Nhược Trần đưa tay lau dòng nước mắt trên má Từ Tiểu Hà, dịu giọng :

- Con người như muối, trên đời này ít có được, Triển Nhược Trần này không phải là bằng sắt bằng đá, há không hiểu được sao? Tiểu Hà muối, muối gắng đợi, ta sẽ thường lui tới thăm muối!

Từ Tiểu Hà nở nụ cười mãn nguyện, nói :

- Nhược Trần ca, chàng lên đường bình an!

Một câu nói chia tay, Triển Nhược Trần đành phải buông tay ra thẫn thờ như người thất tình, nhảy lên ngựa, từ từ quay đầu lại, Từ Tiểu Hà đã vỗ ngựa đi dọc theo ven sông, trong thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa!

Triển Nhược Trần quay ngựa lại, vỗ mạnh lên lưng ngựa, con ngựa dọc theo quan đạo phóng đi...

Nguyễn Nhị dẫn nhóm Phi Long bát vệ đi vòng qua sông tiến thẳng về phía Trường Xuân sơn, không ngờ họ vừa đi được mười mấy dặm, bỗng thấy có một toán đại hán cười lạc đà đang tiến lại phía trước. Cổ Tự Ngạn nói với Nguyễn Nhị :

- Lão Nhị, toán người này nhất định là nhân vật của Cô Lâu bang, lão xem có cần thanh toán bọn họ không?

Nguyễn Nhị lắc đầu trả lời :

- Không được hành động càn rỡ, chuyện trước mắt không khẩn yếu bằng chuyện áp tải quỹ nha đầu này về Kim Gia lâu an toàn!

Cổ Tự Ngạn ngẫm nghĩ, nói :

- Lão Nguyễn, bọn này cũng chỉ có mười ba người, thanh toán bọn họ chẳng có vấn đề gì đâu!

Nguyễn Nhị trầm giọng :

- Lỡ xảy ra chuyện rắc rối thì thêm phiền phức!

Cổ Tự Ngạn chưa mở miệng, Vệ Bưu đã chỉ tay về phía trước, cất giọng :

- Các người xem kìa, toán người đó dừng chân nghỉ ở bên đường!

Nguyễn Nhị nói :

- Song phương đang lúc đầu trí, còn chưa bắt sát chính thức, bĩ thử tránh mặt là hiện tượng nên có. Chúng ta nhìn kìa, họ đang nhường đường đấy!

Đoàn người vội vã tiếng ngang qua trước mặt mười ba con lạc đà, sau ngựa Cổ Tự Ngạn trố mắt nhìn Đoàn Phương Cô, nhưng Đoàn Phương Cô không thể mở miệng được, cô ta bị sốc đến nỗi thở không ra hơi, lấy hơi đâu để gọi nữa! Huống gì miệng cô ta còn bị nhét khăn!

Mười ba con lạc đà, không sai, chính là toán đại hán từ Đại Mạc đi cầu viện binh. Họ đi suốt hai ngày đêm mới tìm được đến Quách Đô Vương Hồ Diên Cửu Tử Đường chủ của Tây Phong đường.

Thì ra Đại Mạc Cô Lâu bang cùng phân ra bốn Phân đường Đông, Tây, Nam, Bắc, mỗi Phân đường ngoài hai tay Phó đường chủ ra, dưới tay còn có tám mươi một huynh đệ, số đó toàn là những nhân vật chủ chốt của họ, lực lượng phía ngoài còn chưa kể đến.

Khi mười ba tay đại hán này đem tin tức Đoạn Phương Cô bị bắt đến tận tai Quách Đô Vương Hô Diên Cửu Tử. Hô Diên Cửu Tử lập tức suất lĩnh mười hai tay võ sĩ tiến về phía Long Tuyền trấn. Trước đình Bát Giác, Triển Nhược Trần gặp tên đại hán tóc đỏ, người đó chính là Tây Phong đường chủ Hô Diên Cửu Tử của Cô Lô bang!

Mười ba tay đại hán thấy toán người phi ngang qua vận y phục màu đen biết là người của Kim Gia lâu, họ vội như không thấy. Đến khi bọn Nguyễn Nhị đi xa, bọn đại hán áo tro bỗng vụt đứng dậy thúc lặc đà tiến lên.

Từ xa, một con ngựa xuất hiện đang phi tới, trông giống như thiên mã hành vân, tiến thẳng về phía này...

Không sai, người đang cưỡi ngựa chính là Triển Nhược Trần!

Song phương tiến lại gần nhau, Triển Nhược Trần cho ngựa đi chậm lại, mặt hiện nụ cười, thái độ trầm tĩnh lạ thường!

Chàng quét ánh mắt nhìn một lượt, quả nhiên người dẫn đầu chính là gã đại hán cao ốm mà chàng đã gặp ở Đại Mạc. Thấy gã ta vừa kinh ngạc lại phẫn nộ chỉ Triển Nhược Trần, thốt lên :

- Là người?

Triển Nhược Trần dừng ngựa lại, cười nhạt cất giọng :

- Không sai, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Gã đại hán cao ốm chưa mở miệng, bọn kia đã phẫn nộ quát tháo dữ dội!

Triển Nhược Trần nghe chẳng hiểu gì, nhưng cũng biết là họ đang chửi mình!

Bọn đại hán ao tro liền nhảy xuống đất, gã dẫn đầu cầm cặp Khô Cốt trảo chặn ngang đường, quát :

- Tiểu tử kia, ngươi đem Công chúa bọn ta đi đâu rồi? Nói nhanh!

Triển Nhược Trần xòe hai tay, đáp lại :

- Các vị chậm một bước rồi!

Gã đại hán vùng tay hô :

- Các huynh đệ, vây hãm lại!

Bọn đại hán lập tức tản ra vây lấy Triển Nhược Trần vào giữa.

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Các vị, ta vô ý cùng chém giết nhau với các vị!

Gã đại hán dẫn đầu chỉ vào mặt Triển Nhược Trần, giọng rít lên :

- Ngươi thâm nhập Đại Mạc bắt đi Công chúa của bọn ta, hôm nay nếu không nói ra Công chúa bọn ta bị giấu ở nơi nào, ngươi đừng mong rời khỏi nơi này!

Triển Nhược Trần gật nhẹ đầu nói :

- Được, ta nói!

Chàng nhìn quanh một lượt, nói tiếp :

- Đoạn Phương Cô e rằng đã tới Trường Xuân sơn rồi, có thể... cũng sắp tới Kim Gia lâu rồi!

Nghe nói ra lời đó, bọn đại hán kêu cuồn lên!

Gã dẫn đầu mặt xanh như tàu lá, môi run lên, lớn tiếng :

- Nói bậy, sao bọn ta không gặp?

Triển Nhược Trần cười cợt :

- Các người gặp rồi, có điều các người không chú ý đó thôi!

- Tiểu tử kia, ngươi nói rõ ta nghe!

- Ta đã nói rất rõ rồi, các vị có thể nhường đường được chứ?

Gã đại hán dẫn đầu vung cao Khô Cốt trảo, tiến thẳng lên trước mặt Triển Nhược Trần, rống lên mấy tiếng, cất giọng :

- Ta muốn ngươi nói rõ hơn!

Triển Nhược Trần xuống ngựa, chậm rãi buông giọng :

- Các vị có thấy tám người vậy y phục màu đen đang cưỡi ngựa ngang qua không?

- Đó là người của Kim Gia lâu, ta thừa biết. - Gã đại hán trầm giọng.

Triển Nhược Trần gật đầu, nói :

- Đoạn công chúa khả ái của các người đã theo tám người đó đến Kim Gia lâu rồi!

Gã đại hán giận dữ lớn tiếng :

- Tám người đó bọn ta đều thấy, họ đi ngang qua trước mặt bọn ta, thấy đâu có Công chúa bọn ta trong đó, nói bậy!

Triển Nhược Trần quát :

- Các người là lừa, các người là đui, lẽ nào không thấy sau lưng một con ngựa có cột một cái bao bố lớn sao? Trong bao đó chính là Đoạn công chúa của các người đấy. Đáng buồn cho các người đều mù cả!

Chợt nghe một gã đại hán khác kêu lên :

- Không sai, có một người chở sau lưng một cái bao bố to!

Triển Nhược Trần liền cười, nói :

- Vậy là xong, các người còn tìm ta làm gì nữa?

Gã dẫn đầu gần như muốn khóc to, kêu cuồng lên :

- Thật đáng hận! Ta đã mắc lừa ngươi!

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Cũng có gì đâu, chỉ ít tin tức ngươi đưa đi là chính xác, Đoạn công chúa bị bắt rồi, ngươi lại cả ngày liền đêm tìm đến đây cầu viện binh, bất luận thành hay bại, các người đều hữu công vô tội!

Gã đại hán hét lên :

- Tên hồn tướng kia, ngươi chỉ biết một không biết hai, bọn ta có tám nhóm tuần tra trên Đại Mạc, như hôm nay Công chúa bị bắt, án theo luật của bốn bang, bọn ta đừng có mong chuyện sống còn, còn nói gì đến chuyện công lao!

Gã ta nói ra lời đó, mười hai tên đại hán kia mặt bỗng vàng như củ nghệ!

Triển Nhược Trần nói :

- Các vị chớ lo lắng, các người đem chuyện Đoạn công chúa bị bắt đưa đến tai Đoạn Nhĩ Sinh, và cũng báo cho lão ta biết về chuyện một toán tuần tra khác bị chết, ta tin rằng lão ta sẽ không làm hại các người đâu!

- Gì, ngươi giết chết Văn Tứ Lang huynh đệ của ta rồi sao?

Triển Nhược Trần hiểu ra tên dẫn đầu trong toán kia là huynh đệ với tên này, bèn hỏi :

- Ngươi là Văn Tam Lang?

Gã đại hán dẫn đầu vung cặp Khô Cốt trảo, miệng rống to :

- Văn tam gia sẽ giết ngươi!

Mười hai tên đại hán còn lại lập tức múa Khô Cốt trảo xông vào.

Triển Nhược Trần mím chặt môi, Sương Nguyệt đao lóe lên ngời ngời xoay nửa người trên, ba mươi sáu đường đao bạt ra tứ phía!

Văn Tam Lang vung cặp Khô Cốt trảo ra nửa chừng không biết phương hướng nào để đánh, thấy trước mắt vô số đường đao chồng chéo nhau.

“Xẹt xẹt, xẹt”, thanh âm phát ra như cùng một lúc, ba tay đại hán xông vào trước mang người máu lộn ra vòng ngoài.

Văn Tam Lang hô lớn :

- Vây chặt, vây chặt hạ thủ, chúng ta người đông, không sợ hán ta lên trời!

Thân hình lắc nhẹ, Triển Nhược Trần dùng chiêu Kim Thiên Thoát Xác, xoay người biến ra khỏi vòng vây của địch phương, kèm theo đó là một vệt đao quét ngang, hai tay đại hán khác đầu đã bay lên trên không trung.

Sương Nguyệt đao phản hồi, bạt sang hướng tả, thêm một tay đại hán nữa ôm bụng lăn quay trên đất, máu chảy ra ướt đỏ cả tay!

Chỉ một lần sắp chiêu, mười ba tay đại hán đã gục mạng hết sáu.

Triển Nhược Trần đôi mắt đỏ gay, bay người ra ngoài ba trượng, quay lại nói :

- Văn Tam Lang, ta muốn dùng người đưa tin đến Đoạn Nhĩ Sinh cho ta, lão ta nếu muốn cần đến Đoạn Phương Cô ái nữ của lão ta thì hãy lập tức thả Lâu chủ của ta trở về. Lão ta dám chặt cánh tay của Lâu chủ ta, thì ta sẽ chặt một chân của ái nữ lão ta để bồi hoàn!

Văn Tam Lang phần nộ quát hỏi :

- Người thay mặt ai?

Triển Nhược Trần cười nhạt đáp lại :

- Thiếu chủ của Kim Gia lâu, Triển Nhược Trần, đủ rồi chứ?

Văn Tam Lang kinh ngạc thốt lên :

- Người chính là Thiếu chủ Kim Gia lâu ư?

- Đúng vậy! Văn Tam Lang, huynh đệ người có mấy người?

Văn Tam Lang nghiêng răng trả lời :

- Hai người... giờ chỉ còn một mình ta!

- Thế mà ta cứ ngỡ rằng huynh đệ người là bốn người. Người có thể đi được rồi. Như vậy cũng có thể chứng minh rằng ta không phải là người tàn ác sát tuyệt!

Văn Tam Lang biết mình không phải là đối thủ của Triển Nhược Trần, nếu lúc này liều mạng thì bỏ mạng vô ích mà thôi!

Triển Nhược Trần nhú mày nói :

- Ta cần người lập tức đưa tin đó đến cho Đoạn Nhĩ Sinh, đi!

Văn Tam Lang nhảy lên lưng lạc đà miệng quát một tiếng, con lạc đà chạy thẳng về hướng tây. Bọn đại hán còn lại chưa đi, họ ôm xác đồng bọn đi vào trong rừng...

Triển Nhược Trần nhảy lên ngựa tiến thẳng về phía đông. Chàng vốn nghĩ rằng Văn Tam Lang trong lúc cấp hoảng sẽ tìm đến chỗ của Đoạn Nhĩ Sinh, không ngờ gã ta lại đi về hướng tây, rõ ràng gã ta đi về phía Long Tuyền trấn để gặp nhân vật tóc đỏ!

Nguyễn Nhị dẫn nhóm Phi Long bát vệ tránh qua bọn Tây Phong đường chủ Hồ Diên Cửu Tử, qua mặt được bọn Văn Tam Lang, lúc này đã về tới Trường Xuân sơn.

Cũng trong lúc này, tin tức đã truyền về tới Kim Gia lâu.

Đi qua khúc ngoặt sơn đạo, trước mặt hiện ra đình viện nguy nga, lầu đài trắng lợt, nơi này chính là Cửu Xương các, nơi trú ngụ của người trong dòng tộc Kim gia.

Lúc này, bọn Kim Thúc nghe tin Phi Long bát vệ trở về, vội kéo nhau ra ở Đại Kim lâu.

Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ cũng đã có mặt, lão luôn miệng quay hỏi mấy người Vô Tình Báo Phí Vân, Vô Hình Dao Cổ Ung và Uyên Ương Cước Vũ Lục.

Mọi người đứng ở hành lang đại sảnh nhón nháo nhìn ra phía trước...

Phan Đắc Thọ trầm giọng :

- Sao không thấy Thiếu chủ trở về?

Phí Vân nói :

- Họ mới đi một ngày đã trở về rồi, lẽ nào...

Lúc này bọn Thân Vô Kỵ cũng hốt hải chạy ra, Thân Vô Kỵ cất cao giọng hỏi :

- Người đâu? Họ đâu?

Chợt nghe Vũ Lục kêu lên :

- Các người xem kìa, Cổ Tự Ngạn có chở một cái bao, lẽ nào trong bao là...

Phan Đắc Thọ sửng sốt nói lớn :

- Là Thiếu chủ sao?

Lão ta không kìm được nổi xung động, ào chạy ra.

Không ngờ Nguyễn Nhị mắt sáng lên, vừa đi vào vừa cười lớn nói :

- Nhị đương gia, bọn thuộc hạ đều trở về!

- Thiếu chủ đâu? - Phan Đắc Thọ quát hỏi.

Nguyễn Nhị cười đáp :

- Nhị đương gia, Thiếu chủ một lát nữa sẽ quay về!

Phan Đắc Thọ thở phào một cái, chỉ về phía Cổ Tự Ngạn, hỏi :

- Trong bao đó là gì?

Nguyễn Nhị trả lời :

- Trong bao đó là vị ái nữ thiên kim của Đoạn Nhĩ Sinh Bang chủ Cô Lô bang: Đoạn Phương Cô!

Phan Đắc Thọ nghe ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh, liền cất giọng cười ha hả!

Thân Vô Kỵ bảo :

- Nhanh mở cô ta ra, kéo cô ta chết ngạt mất!

Cổ Tự Ngạn đem bao bỏ vào trong đại sảnh, quay lại cười nói :

- Đại cửu công yên tâm, bao này có chui mấy lỗ thủng lớn, không bị chết ngạt đâu.

Đoạn Phương Cô bị xách đầu kéo ra khỏi bao, cô ta nhìn quanh, nói giọng lạnh nhạt :

- Nếu bản Công chúa đoán không sai, nơi này chính là Kim Gia lâu sắp lọt vào tay phụ thân ta!

Phan Đắc Thọ thấy vị Đoạn Phương Cô này sắc mặt trắng hiện xanh, giữa đôi mày có nét uy nghi, không khỏi hừ một tiếng, nói :

- Cô nương, làm phiền người!

Đoạn Phương Cô hét lên :

- Các người muốn làm gì ở ta? Triển Nhược Trần đâu?

Phan Đắc Thọ gầm giọng :

- Bọn ta muốn làm gì ở người, là tùy vào biểu hiện của phụ thân người!

Đoạn Phương Cô hừ một tiếng, nói :

- Muốn lấy ta để đổi lấy Kim quả phụ về, các người đừng hòng thực hiện được!

Phan Đắc Thọ vung tay “bốp”, Đoạn Phương Cô trào máu ra miệng. Lão quát :

- Đánh con nha đầu không biết trời cao đất dày này!

Thi Gia Gia vội vã chạy vào, cô ta liếc nhìn Đoạn Phương Cô một cái, hỏi Phan Đắc Thọ :

- Nhược Trần đâu? Chàng sao không trở về?

Nguyễn Nhị bước lên bấm báo :

- Bẩm Thiếu phu nhân, Thiếu chủ giữa đường phát hiện địch nhân chắn đường, bèn dùng tiểu kế dụ địch nhân đi, lúc này cũng đã sắp trở về!

Đoạn Phương Cô đôi mắt sáng rực lên, lạnh lùng nhìn Thi Gia Gia, cất giọng :

- Người chính là vợ của Triển Nhược Trần, Thi Gia Gia?

Thi Gia Gia ánh mắt quắc sáng, bước lên cạnh bên Đoạn Phương Cô, hỏi :

- Người biết ta ư?

Đoạn Phương Cô ngẩng mặt lên trời cười lạnh lạnh, nói :

- Triển Nhược Trần chồng của người chẳng chung thủy chút nào, anh ta đã có quan hệ lăng nhăng ở ngoài, vả lại hai người bọn họ còn...

Phan Đắc Thọ phẫn nộ quát :

- Đoạn Phương Cô, ta đánh chết người!

Bàn tay lớn vung cao, Thi Gia Gia vội ngăn lại, nói :

- Nhị đương gia, không nên đánh nữa, nhanh cởi trói cho cô ta đi!

Phan Đắc Thọ hầm hầm chỉ vào mặt Đoạn Phương Cô, lườm giọng :

- Người còn dám nói vậy, ta sẽ không tha người!

Đoạn Phương Cô khạc ra một ngụm máu, phẫn nộ nói lớn :

- Người có tàn nhẫn, sao không giết ta đi?

Thi Gia Gia liền cười nhẹ, mở lời :

- Đoạn cô nương, ta đỡ cô ngồi xuống!

Cổ Tự Ngạn mở dây cho Đoạn Phương Cô, Thi Gia Gia hỏi giọng quan tâm :

- Vừa rồi cô nương nói Triển Nhược Trần có ngoại tình, chuyện đó cô nương sao biết được?

Nguyễn Nhị bắt đầu tỏ ra lúng túng, khiến cho bọn Cổ Tự Ngạn cũng lúng túng theo, quay mặt nhìn nhau.

Không sai, chuyện này họ đều tận mắt nhìn thấy, đương nhiên Đoạn Phương Cô càng biết rõ hơn, như nay cô ta rắp tâm báo thù, nhóm Phi Long bát vệ cũng không làm gì được, trong lòng càng hết hoảng hơn!

Đoạn Phương Cô tay chân gần như tê liệt, cô ta từ từ cử động người, lại nhìn mọi người trên đại sảnh, mới chậm rãi buông giọng :

- Trên đường đi, vị phu quân của người cùng sống chung đụng với một nữ nhân, cô ta có tên Từ Tiểu Hà, hai người còn khăng khít hơn cả đôi nam nữ mới tân hôn. Người nếu không tin, đợi anh ta về hỏi thẳng anh ta, có ta làm chứng!

Thi Gia Gia lặng người cúi đầu!

Thân Vô Kỵ bước đến cạnh bên, nói nhỏ :

- Gia nhi, chớ mắc bẫy hửn, Nhược Trần không phải là loại người đó!

Thi Gia Gia nghiêng đầu vào vai Thân Vô Kỵ, không nói lên lời nào, nhưng trông bề ngoài vẻ rất đau buồn!

Kim Thúc Nghi đưa tay đỡ Thi Gia Gia, nhẹ giọng :

- Ta nghĩ rằng chàng ta nếu thật sự có chuyện như vậy, cũng nhất định có lý do của chàng ta. Cần nhớ rằng, nên từ từ hỏi chàng ta, không được...

Thi Gia Gia ngẩng mặt lên gương cười nói :

- Tôi tin rằng chàng không có như vậy, chàng không phải là người thích ghẹo nguyệt trên hoa!

Phan Đắc Thọ trừng nhìn Đoạn Phương Cô, nói giọng giận dữ :

- Đoạn Phương Cô, người đã vào tới Kim Gia lâu, mọi chuyện ăn uống ta lo chu toàn cho người, chỉ có hành động là phải làm phiền người!

Đoạn Phương Cô đánh giọng :

- Bản Công chúa hoàn toàn không dự định ở lại trong Kim Gia lâu các người!

Phan Đắc Thọ hừ một tiếng, nói :

- Người tự biết lấy!

Đoạn quay sang bảo Phí Vân :

- Đại tỳ vệ, ta giao cô ta cho người đây!

Vô Tình Báo Phí Vân lập tức cất cao giọng :

- Tả Hữu hộ pháp!

Phía ngoài đại sảnh có hai người bước vào, Phí Vân căn dặn :

- Đem nhốt vào phòng, tăng phái người canh giữ cẩn thận!

Đoạn Phương Cô liếc nhìn Thi Gia Gia một cái, hừ một tiếng, liền bị bắt đưa đi khỏi đại sảnh.

Trên chính sảnh Đại Kim lâu, không có ai ra ngoài, bầu không khí càng như sâu vùn thăm vù, vì đến lúc nửa đêm là đến kỳ hạn thả người, lỡ ra địch nhân đưa cánh tay của Lâu chủ đến, thì toàn cả Kim Gia lâu khùng hoảng biết bao!

Phan Đắc Thọ đã là lần thứ bảy truy hỏi có nhận được tin tức gì về Thiếu chủ không!

Bọn Nguyễn Nhị còn lo Triển Nhược Trần lỡ cùng ở lại với Từ Tiểu Hà thì sự tình sẽ không ổn!

Tiếng chuông từ Đại Kim lâu vang lên “boong boong boong”, báo hiệu một ngày nữa sắp trôi qua, người đang làm việc cũng nghỉ tay chuẩn bị ăn cơm tối, đây là quy củ truyền thống của Kim Gia lâu.

Triển Nhược Trần nghe tiếng chuông, tinh thần phấn chấn, mình cuối cùng đã trở về kịp thời.

Tin tức được truyền vào Đại Kim lâu rất nhanh, bọn Phan Đắc Thọ đang nhìn thức ăn trên bàn khó nuốt trôi, hay tin Thiếu chủ trở về, lập tức chạy ra đón tiếp.

Triển Nhược Trần người dính đầy bụi đường bước nhanh vào, Phan Đắc Thọ vội chạy ra, nói :

- Thiếu chủ, Thiếu chủ cuối cùng cũng đã về kịp lúc!

Triển Nhược Trần định mở lời, chợt thấy Thi Gia Gia cũng đứng ở giữa, liền bước lên tay ôm chặt lấy cô ta, một lâu sau mới thốt lên được hai tiếng :

- Gia Gia...

Đôi mắt ngấn lệ ngẩng nhìn chàng, Thi Gia Gia buông giọng :

- Chàng lắm gian khổ!

Triển Nhược Trần từ từ buông tay ra, nói :

- Ta nói rồi, vì sự an nguy của nghĩa mẫu, ta thà nguyện phân thân toái cốt!

Cạnh đó, Thân Vô Kỵ gọi lớn :

- Các người nhìn kìa, anh ta giống như người si tình!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên, lập tức nghĩ ngay đến Đoạn Phương Cô, bèn dìu Thi Gia Gia vào trong đại sảnh.

Phan Đắc Thọ vừa ngồi xuống, vội lấy ra nắm tóc của Kim Thân Vô Ngân và phong thư đó đưa cho Triển Nhược Trần, nói :

- Thiếu chủ, Thiếu chủ xem những thứ này, tóc của Lâu chủ và phong thư, đêm nay hết kỳ hạn, chúng ta ứng biến thế nào?

Triển Nhược Trần đưa hai tay tiếp lấy, xem kỹ xong bèn nhếch môi cười nhạt, buông giọng :

- Tình thế khác hẳn, tình huống có biến đổi, tôi tin rằng Đoạn Nhĩ Sinh phải cải biến mưu lược, lão ta không thể đoái hoài đến ái nữ thiên kim của lão.

Đặt nắm tóc xuống bàn, Triển Nhược Trần đang suy nghĩ, Đại cửu công đã cất giọng hỏi :

- Nhược Trần diệt nhi, nói nhanh đi, người hơn mười ngày nay gặp những chuyện gì? Người làm sao đem được Đoạn Phương Cô về đây?

Phan Đắc Thọ cũng hỏi xen vào :

- Nghe nói bọn Vưu Nô Nô ở Tây Thùy cũng liên hợp với bọn Tử Anh đội, đang ẩn phục ở Đại Mạc, lẽ nào Thiếu chủ không gặp họ sao?

Triển Nhược Trần cầm lấy chiếc khăn lau qua mặt, uống liền hai bát trà, vừa thở vừa nói :

- Đi Đại Mạc lần này, tôi cảm thấy gặp toàn vận may, vì...

Chàng bắt đầu kể ra chuyện đầu nhau với bọn Thương Hoàng, rồi đến cha con Hoàng Vị..., khi chàng kể đến chuyện tiến nhập vào Địa Ngục thành của Cô Lâu bang, khiến cho Phan Đắc Thọ cũng phải trợn mắt há miệng không nói ra lời!

Thi Gia Gia càng biến sắc, đến khi nghe chuyện Từ Tiểu Hà đẩy cửa động cứu chàng thoát ra được Địa Ngục thành, mới thở ra một hơi dài!

Triển Nhược Trần nói rõ hơn về chuyện có Từ Tiểu Hà trợ giúp mới áp giải Đoạn Phương Cô ra khỏi Đại Mạc an toàn.

Thi Gia Gia liền nắm tay Triển Nhược Trần, nói :

- Nhược Trần ca, sao không đưa cô ta về Kim Gia lâu? Muội nhất định phải cảm ơn cô ta. Từ cô nương quả thật là một người trung nghĩa!

Triển Nhược Trần lắc đầu :

- Cô ta không muốn về đây, vì cô ta biết ta đã có vợ, nếu cô ta về đây, sợ làm cho nàng hiểu lầm, cô ta thà muốn sống cô độc một mình, nên...

Thi Gia Gia nở nụ cười thê lương, nói :

- Cô ta quá vĩ đại! Nếu cô ta muốn về Kim Gia lâu, chúng ta nhất định đối xử rất tốt với cô ta!

Triển Nhược Trần sắc mặt ngưng kết, buông giọng :

- Cô ta là một nữ nhân lương thiện mà cố chấp, ta không thể bằng cô ta được!

Thân Vô Kỳ cười cất giọng :

- Chuyện đó nói sau, trước mắt chúng ta thương nghị làm thế nào để cứu đại muội ta ra!

Triển Nhược Trần hỏi Phan Đắc Thọ :

- Ý của Nhị đương gia...

Phan Đắc Thọ da mặt se lại, trả lời :

- Bọn Vưu Nô Nô đã chết ở Đại Mạc, giờ chúng ta có thể tập trung lực lượng đối phó với Cô Lâu bang.

Ngẫm nghĩ một lát, lão nói tiếp :

- Nhưng chúng ta cho đến bây giờ còn chưa tìm ra bọn hắc ẩn nấp ở đâu?

Vô Tình Báo Phí Vân lên tiếng :

- Mỗi ngày đều phải đi không ít người, nhưng kể cả một bóng người cũng không tìm thấy. Họ đã không đóng doanh trại, cũng không tá túc ở khách điểm, trong núi rừng cũng không có, kỳ quái thật, lẽ nào thật sự là một bầy quỷ?

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Họ không phải là quỷ, qua lần đi Đại Mạc này, tôi phát hiện bọn Cô Lâu bang ngoài độc vật ra, võ công không cao lắm, chỉ cần chúng ta khắc chế được độc vật của họ, tin rằng họ sẽ không chống đỡ nổi!

Nguyễn Nhị ngồi một bên ánh mắt rực lên, cất giọng :

- Thiếu chủ nói rất phải, cách đây mấy ngày tôi có ném qua một lần, suýt tí nữa thì mất mạng!

Triển Nhược Trần gật đầu, chậm rãi nói :

- Tôi phát hiện độc vật của Cô Lâu bang phân thành ba loại, một loại là Khô Cốt đinh được đặt trong hộp sọ, đó là loại ám khí rất bá đạo!...

Ngưng lại giây lát, chàng nói tiếp :

- Trong hộp sọ còn có Khô Cốt độc phấn, tuy không giết chết người lập tức, nhưng khiến cho người bị trúng độc phải chịu một cách rất đau đớn!

Chàng nhìn sang Nguyễn Nhị, nói :

- Tôi tin rằng lão Nguyễn chính là bị trúng Khô Cốt độc phấn!

Nguyễn Nhị nghiêng răng đáp :

- Đúng vậy, nghe đến phải phát khiếp!

Triển Nhược Trần nhấn giọng :

- Còn loại độc lợi hại nhất chính là Hóa Cốt độc phấn của họ. Loại độc phấn này trên giang hồ nghe đến phải phát kinh, chỉ cần nhiễm lên trên da thịt, lập tức nghe những tiếng róc róc, người bị trúng độc chưa tới một tuần trà sẽ chảy thành nước mà chết.

Mọi người nghe vậy đều trợn mắt, toát mồ hôi hột!

Triển Nhược Trần cảm phần nói :

- Người sử dụng loại kịch độc này phải có đại vị nhất định trong Cô Lâu bang, Đường chủ cũng không có, đại khái chỉ có Ty hình, Hộ pháp, Chánh Phó bang chủ mới có ba loại độc phấn đáng sợ đó!

Thân Vô Kỳ giậm chân cất giọng :

- Nói như vậy, khi song phương xảy ra giao chiến, sẽ không tránh khỏi thương vong trầm trọng!

Triển Nhược Trần cười nhạt, nói :

- Tất có biện pháp.

Chàng đứng dậy đi quanh đại sảnh, chậm rãi buông giọng :

- Tôi từng xấp mặt với tên Thường Đông phó ty hình của họ, gã ta ngoài sử dụng công phu Cuồng Phong Sa vốn có ra, cũng từng tung loại kịch độc đó đối với tôi, bị tôi kịp thời tránh qua, còn chính hắn ta lại bị trúng kịch độc chảy thành nước mà chết, thế nhưng quần áo trên người hắn ta không hề bị tổn hại. Tôi cho rằng chỉ cần khi chúng ta đối phó với địch, phải trùm khăn kín đầu, chỉ chừa đôi mắt, hai tay cũng phải mang bao tay, gặp địch nhân tung độc vật, phải cố sức né tránh, để giảm thương vong đến mức thấp nhất!

Ngay lúc này, từ phía ngoài có người vừa kêu vừa chạy vào...

Cổ Tự Ngạn bước ra cản lại, quát hỏi :

- Chuyện gì mà la ầm lên thế?

Đó là một gã đại hán áo đen, gã ta liền đưa cao hai tay, nói :

- Có một con ngựa băng qua rào chắn, bọn tôi vây chặn, mới phát hiện trên lưng ngựa có một phong thư, lập tức dâng lên xin lão gia định đoạt!

Triển Nhược Trần và Phan Đắc Thọ cùng bước ra, Cổ Tự Ngạn đưa phong thư cho Triển Nhược Trần, Phan Đắc Thọ hỏi :

- Ngựa đâu?

Gã đại hán thi lễ, đáp :

- Bẩm Nhị đương gia, con ngựa đó giống như là ngựa kéo xe lớn, đang được cột ở bên ngoài!

Triển Nhược Trần mở phong thư ra xem một lượt, nhíu mày cười nhạt...

Phan Đắc Thọ cầm xem, bất chợt kêu lên :

- Thiếu chủ, chớ mắc lừa!

72. Chương 72: Đạo Cao Ngang Một Kịch Ma Cao Lên Một Trượng

Thân Vô Kỵ đứng trong gọi :

- Chuyện gì, nhanh vào đây mọi người cùng thương nghị, mới có thể nghĩ ra biện pháp thích đáng!

Phan Đắc Thọ vội bước vào đưa phong thư cho Thân Vô Kỵ, nói :

- Đại cửu công, lão xem bức thư này...

Thân Vô Kỵ cầm lấy bức thư xem một lượt, cất giọng :

- Đây là một cuộc trao đổi, cần Nhược Trần một mình đưa Đoạn Phương Cô đi, đúng nửa đêm đến Hắc Phong khẩu trao đổi Lâu chủ!

Thi Gia Gia vội hỏi :

- Đối phương là ai? Họ có bao nhiêu người?

Triển Nhược Trần cơ nhục trên mặt co giật, nói :

- Cũng là một người, Đoạn Nhĩ Sinh Bang chủ Cô Lâu bang!

Thân Vô Kỵ xua tay can ngăn :

- Không, như vậy quá nguy hiểm, nếu địch nhân cho quân mai phục, thì sẽ nguy cho chúng ta đấy!

Phan Đắc Thọ gật đầu nói :

- Ta đồng ý ý của Đại cửu công, đây là một âm mưu rất lớn!

Triển Nhược Trần kiên quyết :

- Vì nghĩa mẫu, cho dù địch nhân có âm mưu, cũng phải đi đến đó thử xem!

Chàng hừ một tiếng, nói tiếp :

- Đi trên Đại Mạc ngàn dặm, tôi còn đem được Đoạn Phương Cô về Kim Gia lâu an toàn, lẽ nào ở trước cửa chúng ta lại sợ Đoạn Phương Cô thoát sao?

Thi Gia Gia nín giữ chàng, nói :

- Chàng cũng mới từ Đại Mạc trở về, nơi này còn có người khác, chưa cần chàng đi một mình, chàng nghỉ một lát mới có thể tính chuyện được!

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Đoạn Nhĩ Sinh chỉ danh cần ta đi, nếu không phải là ta, lỡ ra giữa đường có biến cố ta há không phải trở thành tội nhân của Kim Gia lâu sao? Hơn nữa, nghĩa mẫu lọt vào tay địch nhân không ít ngày, chúng ta còn gì phải do dự nữa?

Thân Vô Kỵ vội xua tay nói :

- Không ổn, không ổn, cần phải nghĩ một kế sách vạn toàn!

Phan Đắc Thọ nói giọng tức giận :

- Trong thư này nói rõ, Kim Gia lâu nếu có người ngầm đi theo, cuộc trao đổi người lập tức đình chỉ, mẹ kiếp!

Phí Vân hừ một tiếng, nói :

- Chúng ta đã biến thành bị động, địch nhân vẫn chủ động, tình thế thật gay go!

Thân Vô Kỵ lên tiếng :

- Nhược Trần cử tử nhất sinh bắt được ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh về đây, đã bước qua được tình thế bất lợi, nay chỉ ít chúng ta đã không lo về hạn kỳ cuối cùng của lão ta nữa!

Triển Nhược Trần buông giọng nặng nề :

- Nhị đương gia, tôi về nghỉ ở Như Ý hiền một lát, đến canh hai tôi lập tức lên đường đến Hắc Phong khẩu!

Phan Đắc Thọ nhíu mày nói :

- Thiếu chủ quyết định đáp ứng lời ước sao?

Triển Nhược Trần trả lời :

- Chúng ta không có con đường nào hơn!

Nguyễn Nhị bước lên ôm quyền mở lời :

- Thiếu chủ nếu đi, Phi Long bát vệ bọn tôi đi vòng qua Hắc Phong khẩu trước, Thiếu chủ yên tâm, bọn tôi ẩn nấp rất kín, tuyệt đối không để cho địch nhân phát hiện!

Triển Nhược Trần lắc đầu nói :

- Vấn đề không phải ở các người ẩn nấp tốt, mà là khi các người rời khỏi nơi này, địch nhân đã phát hiện rồi!

Nguyễn Nhị phát sửng, nói :

- Họ thật sự thần thông quảng đại như vậy sao?

- Nếu như không phải thần thông quảng đại, thì rất nhiều người của Cô Lâu bang hoạt động ở lân cận Trường Xuân sơn cả nửa năm trời, mà chúng ta sao vẫn không phát hiện ra?

Bầu không khí căng thẳng nặng nề trôi qua...

* * * * *

Hắc Phong khẩu đối với người của Kim Gia lâu mà nói, là một nơi khiến người ta thương tâm. Trước đây Nhị đương gia Đơn Thận mưu phản, trận chiến xảy ra ở Hắc Phong khẩu làm chết đi không ít huynh đệ. Nhị đương gia Phan Đắc Thọ ngày nay cũng từng đổ máu ở đó, và gần như bỏ mạng!

Hắc Phong khẩu cách Kim Gia lâu mười dặm về phía tây, đó là một khu rừng cây cỏ mọc thấp, địa hình hiểm trở, một con đường đất nhỏ hẹp chạy dài men theo triền núi khúc khuỷu ngoằn ngoèo phía bên kia là một nhánh sông nhỏ và cạn!

Lúc này, màn đêm dày đặc, không có trăng sao, cảnh vật xung quanh giống như chìm ngập trong đám mây đen!

Triển Nhược Trần ngồi trên ngựa, quay đầu lại nhìn, thấy Kim Gia lâu đình đài nguy nga đắm chìm trong bóng đêm đen tối.

Tay trái chàng kéo theo một con ngựa, Đoạn Phương Cô đang ngồi trên đó.

Triển Nhược Trần cất giọng :

- Sắp đến Hắc Phong khẩu rồi, tất cả hành động của ngươi đều phải nghe theo ta, nếu không thì ngươi vẫn không thoát được tay ta!

Đoạn Phương Cô vẫn bị trói trên ngựa, hừ một tiếng buông giọng :

- Triển Nhược Trần, ta rất bội phục cơ trí và lòng can đảm của ngươi. Thực mà nói, Đại Mạc Cô Lâu bang ta cần có người như ngươi, chỉ đáng tiếc...

Triển Nhược Trần nghiêng đầu cười ha ha nói :

- Cô Lâu bang tác yêu tác quái, ta không dám lãnh giáo. Các người gây bao điều ác ở Đại Mạc, khiến mọi người căm phẫn, nhất là phụ thân ngươi...

Đoạn Phương Cô bỗng quát gắt :

- Triển Nhược Trần, ngươi chớ nhắc đến phụ thân ta, Cô Lâu bang thuộc hạ có đến mấy ngàn người, lãnh đạo bang chúng không phải là một chuyện dễ làm, mỗi người đều có một cách thống ngự riêng...

Triển Nhược Trần tức giận gằn giọng :

- Phụ thân ngươi giết chết biết bao nhiêu thiếu nữ trẻ trung, vậy thì nói sao?

Đoạn Phương Cô không một chút giấu giếm :

- Phụ thân ta đang luyện loại công phu âm hàn, lão ta cần tinh tú của bốn mươi chín thiếu nữ, người lẽ nào không nghe nói qua sao?

- Có nghe. Lòng dạ của ngươi đã lang độc như phụ thân ngươi rồi!

Đoạn Phương Cô quát :

- Triển Nhược Trần, ngươi có hơn gì? Vùng đao giết người không chớp mắt, loại người như ngươi ta thấy nhiều rồi!

Triển Nhược Trần nét mặt trầm lại, nói :

- Không sai, ta đã giết không ít người, nhưng ta tin rằng giết những người đó là cứu được biết bao sinh mạng khác. Sống và chết hoàn toàn không dựa vào hình thức, mà chủ yếu là dựa vào tính chất, ta cứu người là phát xuất từ lương tri của mình, dựa vào chính nghĩa. Còn bọn ngươi, lòng ngươi ngu muội, làm trái với đạo nghĩa, hoành hành Đại Mạc, lẽ nào các người không nghĩ đến báo ứng luân hồi sao?

Đoạn Phương Cô chợt cất giọng cười ha ha, nói :

- Trong giáo lý của Cô Lô bang ta dạy rõ ý nghĩa của sống và chết, trên thực tế sống tức là chết, chết tức là quá trình của tái sinh. Triển Nhược Trần, người nếu theo ta về Đại Mạc, không lâu sau người sẽ hiểu rõ đạo lý trong đó!

Triển Nhược Trần lắc đầu, nói :

- Không dám lãnh giáo!

- Triển Nhược Trần, người nếu tin lời ta, lúc này chính là lúc...

Cô ta nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần vốn không quay đầu lại, nói tiếp :

- Ta có thể lấy nhân cách bảo chứng, thậm chí... ta... cũng có thể... đem thân này để...

Triển Nhược Trần giật mình quay đầu lại, thốt lên :

- Người nói gì, người muốn cưới ta ư?

Đoạn Phương Cô gật đầu tiếp lời :

- Nếu người quay hàng Cô Lô bang ta, người sẽ là Phò mã của bọn ta!

Triển Nhược Trần bỗng ngắc gổ cười rộ lên...

Đoạn Phương Cô trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, ta thật tâm đấy, người cười gì?

Triển Nhược Trần thâm liếm nụ cười, nói :

- Đoạn Phương Cô, người quả là âm độc, đúng là hổ phụ sinh hổ tử!

- Ý người nói gì?

Triển Nhược Trần quay mạnh đầu, quát :

- Người không phải đang khuyên ta quy hàng đó sao? Và mục đích của người là giúp cho phụ thân người âm mưu chiếm đoạt Kim Gia lâu một cách tốt nhất. Đoạn Phương Cô, người lẽ nào không phải nghĩ như vậy?

Đoạn Phương Cô hơi ngó người, đoạn nói :

- Triển Nhược Trần, người là một địch nhân đáng yêu lại đáng hận!

- Ta thà muốn người đáng hận!

Đoạn Phương Cô quát :

- Đồ chẳng biết lợi hại là gì để rồi đợi lấy cái chết!

Triển Nhược Trần không nói gì thêm, ngược nhìn ánh trăng mới nhô lên, rồi thả mắt nhìn nhánh sông nhỏ trước mặt, nói với Đoạn Phương Cô :

- Chúng ta sắp đến nơi rồi, mong phụ thân của người giữ đúng lời hứa, song phương trao đổi người thuận lợi!

Đoạn Phương Cô hừ một tiếng trong mũi, cất giọng :

- Phụ thân ta ở nơi này không âm độc như người nghĩ, lão ta sẽ không đem tính mạng của ái nữ mình ra đùa giỡn!

- Đợi xong chuyện mới biết được!

Ánh trăng dần lên cao, tỏa chiếu xuống khu rừng hoang vắng!

Triển Nhược Trần cho ngựa vòng qua một khúc đường cong, thấy phía bờ sông bên kia không có một bóng người, đã đến canh ba rồi, lẽ nào Đoạn Nhĩ Sinh có âm mưu gì chăng?

Ngay lúc này, ở bờ rừng phía bên kia sông có hai bóng đen di động, tiến về phía này...

Triển Nhược Trần đôi mắt rực sáng lên, trống ngực đập dồn, nghĩa mẫu sắp trở về rồi, tình này cảnh này gặp nhau xót xa cay đắng biết đường nào!

Hai bóng người đối diện đã xuất hiện rất rõ, cũng là hai con ngựa, một trước một sau tiến đến bên bờ sông.

Hốt nhiên, bên kia bờ sông vang lên tiếng kêu kỳ quái, khiến cho Triển Nhược Trần cũng thất kinh.

Tiếp đó, một giọng nói vang lớn, quả nhiên tự xưng là Bang chủ Đoạn Nhĩ Sinh :

- Người chính là Triển Nhược Trần ư?

Triển Nhược Trần đáp lại :

- Đúng vậy!

Giọng của Đoạn Nhĩ Sinh lại vang lên :

- Phương Cô!

Đoạn Phương Cô lập tức kêu lên :

- Cha, nhanh cứu con!

Đoạn Nhĩ Sinh nói lớn :

- Phương Cô, con có thương hại gì không?

Đoạn Phương Cô đáp lại :

- Con vẫn khỏe, cha, con muốn trở về Đại Mạc!

Đoạn Nhĩ Sinh cất cao giọng :

- Triển Nhược Trần, chúng ta giao người như thế nào?

Triển Nhược Trần liền gọi lớn :

- Nghĩa mẫu, nghĩa mẫu có khỏe không?

Đoạn Nhĩ Sinh chợt nói lớn :

- Đây là nghĩa mẫu của ngươi, nhưng bà ta không thể trả lời ngươi được!

- Vì sao, lẽ nào các người...

- Không sao, chỉ trách Kim quả phụ không chịu hợp tác, bức bách mấy thuộc hạ ta dọa nạt không được, đành phải ba ngày chỉ cho bà ta uống mấy ngụm nước, nay bà ta bị đói dài ruột, còn sức đâu để nói ra tiếng!

Triển Nhược Trần vận nhãn lực nhìn nhận ra bộ y phục trên người đó chính là bộ y phục mà mỗi lần đi viếng mộ nghĩa mẫu đều mặc.

Vì vậy, chàng nghiêng răng cất cao giọng :

- Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi nói trao đổi như thế nào đây?

Giọng của Đoạn Nhĩ Sinh vang lên :

- Người qua bên này đón nghĩa mẫu của ngươi, ta qua bên kia sông đón ái nữ của ta, như vậy không có ai chịu thiệt cả, được không?

Triển Nhược Trần liền đáp lời :

- Y theo như vậy, chúng ta bắt đầu đi!

Bên bờ sông đối diện, Đoạn Nhĩ Sinh cho ngựa vượt về phía bên này, tiếng vó ngựa sắt lội qua sông nghe róc rách, giẫm lên những mỏm đá kêu lạch cạch, thế nhưng, Triển Nhược Trần từ bên này vượt qua, chỉ nghe tiếng đập thành thạch trong tim mình!

Song phương đến giữa lòng sông, Đoạn Nhĩ Sinh nhìn sang Triển Nhược Trần, cất giọng :

- Triển Nhược Trần, bọn Vưu Nô Nô nói với ta không sai, nhân vật của Kim Gia lâu khó đầu không chỉ là một mình Kim quả phụ, lại có người nữa!

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Triển Nhược Trần quay nhìn Đoạn Nhĩ Sinh, lão ta vận áo màu hồng, tay nắm Khô Cốt trượng, ở thắt lưng đeo bốn cái đầu lâu nhỏ, người khô gầy như mảnh trúc, lưỡng quyền nhô cao, đôi mắt sâu hoắm, nếu thỉnh linh gặp đến lão ta, thì nghĩ rằng là ma quỷ từ trong miếu chui ra!

Triển Nhược Trần cất giọng :

- Đáng tiếc người vĩnh viễn không nhìn thấy bọn Vưu Nô Nô nữa!

Đoạn Nhĩ Sinh mở cái miệng to đỏ lòm cười khục khục nói :

- Cảm ơn!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên :

- Triển mỗ không hiểu ý của người!

Đoạn Nhĩ Sinh cười đắc ý :

- Người nên hiểu, vì do chính tay người giết chết những nhân vật mà ta chán ghét, không cảm ơn người sao được?

Triển Nhược Trần nộ giọng :

- Họ và người liên thủ, hợp mưu đối phó Kim Gia lâu, việc chưa thành mà thân chết trước, người lại cảm ơn ta, đâu có lý đó!

Đoạn Nhĩ Sinh tiếp lời :

- Để họ ở lại Đại Mạc, lại chặn không nổi một mình người, đó là một điều đáng chết, họ phân chia riêng lẻ, tự hành động theo ý mình, bị người giết gọn từng người một, đó là hai điều đáng chết. Đương nhiên, ta nếu tin họ, thì sẽ không để họ ở lại Đại Mạc. Hắc hắc...

Triển Nhược Trần nghiêng răng cho ngựa lên phía bờ bên kia!

Đoạn Nhĩ Sinh cũng từ từ qua khỏi sông, Đoạn Phương Cô kêu lên một tiếng, chạy tới phía lão ta.

Triển Nhược Trần qua khỏi sông, nhìn thẳng về phía Kim Thân Vô Ngân đang cho ngựa đi tới. Chưa đến nơi, chàng đã cất cao giọng :

- Nghĩa mẫu, xin lượng thứ cho Nhược Trần đến đón muộn...

Cho nói hết lời, chàng đã nhảy người xuống ngựa, cũng chính là lúc chàng đến sát trước mặt Kim Thân Vô Ngân, hai con ngựa gần như húc đầu vào nhau...

Triển Nhược Trần bỗng phát hiện một đôi chân to tướng, đó là đôi chân của nam nhân, nghĩa mẫu không thể có đôi chân như vậy được!

Với bản năng chàng vừa ngẩng đầu lên, thấy đối phương vùng tay phải lên...

Triển Nhược Trần hét một tiếng, lập tức lách xuống dưới bụng ngựa, một làn ám khí bay ngang qua...

Khi chàng vừa đứng dậy, nghe con ngựa rống lên một tiếng, chạy cuồng ra ngoài hai trượng rồi gục chết trên đất!

Người giả dạng Kim Thân Vô Ngân trên ngựa hạ độc thủ xong, trên tay đã cầm cặp Khô Cốt trảo.

Triển Nhược Trần nhìn sang bờ bên kia, thấy hai bóng đen chạy thẳng vào trong rừng tối, Đoạn Nhĩ Sinh đã cứu Đoạn Phương Cô chạy thoát!

Quát một tiếng, Triển Nhược Trần vọt người lên cao, Sương Nguyệt đao phát ra ba mươi bảy đường đao hợp làm một, phủ xuống khắp người đối phương.

Ánh đao chưa tắt, máu đã tuôn đầy, hai thanh Khô Cốt trảo từ trên không trung rơi xuống...

Sương Nguyệt đao chỉ thẳng vào ngực đối phương, Triển Nhược Trần lạnh giọng :

- Bằng hữu, ta lấy tính mạng của ngươi chỉ trao đổi một câu nói của ngươi, thế nào?

Không ngờ đối phương ngậm cầm miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần nghiêng răng trầm giọng :

- Nói, các người ẩn thân ở nơi nào?

Gã đại hán lại ngoảnh đầu sang một bên tỏ ra vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục!

Triển Nhược Trần cười gần một tiếng, chân phải đạp mạnh lên hông gã ta, ứ một tiếng, gã đại hán kêu la khôn xiết!

Triển Nhược Trần vỗ thêm một cái vào vai gã đại hán, gã ta càng đau đón kêu dữ hơn, tiếng kêu như sói hú, người vèo một bên, cát dính đầy mặt, người máu me giàn giụa.

Triển Nhược Trần trầm giọng :

- Cũng có thể, ngươi chỉ cần nói cho ta biết Lâu chủ của ta bị giam giữ ở đâu!

Thấy gã đại hán đau đón gật đầu...

Triển Nhược Trần liền nhắc chân lên...

Bỗng nghe “bốp” một tiếng, gã đại hán đập đầu vào đá! Triển Nhược Trần ngăn cản không kịp, đã thấy não trên đầu gã ta dính đầy trên mỏm đá!

Triển Nhược Trần một chiêu thất sách, không biết nên làm thế nào bây giờ, chàng cảm phần lợi qua con sông nhỏ, dọc theo sơn đạo quay trở về, dáng đi ảo não, vừa vòng qua khúc ngoặt, bỗng có một bóng người xuất hiện phía trước đang chạy tới...

Triển Nhược Trần liền quát :

- Đứng lại!

Nghe người đó cất giọng :

- Thiếu chủ, là tôi, Huyền Tiểu Hương!

Triển Nhược Trần nghĩ lại khi chàng mới đặt chân vào Kim Gia lâu, Bàng Hầu Huyền Tiểu Hương là người hầu tiếp chàng, nay Huyền Tiểu Hương đã là Nhị bảo đầu của cấp chữ Nguyệt. Lão ta sao lại đến đây?

Triển Nhược Trần thấy quả nhiên là Huyền Tiểu Hương, liền hỏi :

- Lão sao lại đến đây?

Huyền Tiểu Hương đáp :

- Thiếu chủ đến Hắc Phong khẩu trao đổi người, Tiểu Hương biết ngay là âm mưu của địch nhân. Địa hình Trường Xuân sơn tôi rất thành thục, nhưng lại không tìm ra nơi ẩn thân của địch, bởi vậy tôi mượn cơ hội Thiếu chủ trao đổi người lần này, đã ẩn mình trước ở trong thạch động. Thật tuyệt diệu, nơi ẩn thân của bọn hán cuối cùng đã bị tôi phát hiện rồi!

Triển Nhược Trần tinh thần phấn chấn, vui mừng nói :

- Ở đâu, nhanh dẫn ta đi!

Huyền Tiểu Hương lắc đầu đáp :

- Tiểu Hương không thể dẫn Thiếu chủ đi một mình đến đó được, nơi đó...

- Vì sao?

- Nơi đó tất nhiên ẩn nấp không dưới một trăm người, có thể Lâu chủ cũng ở trong đó, vì tôi thấy hai con ngựa cũng chạy mất dạng vào nơi đó!

Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Cũng được, chúng ta trở về ngay, lập tức tập trung nhân mã đi bao vây!

Huyền Tiểu Hương vừa đi vừa nói :

- Thiếu chủ nhận lời ước trao đổi với địch nhân, tôi biết đây là một cơ hội tốt nhất truy tung địch nhân...

Ngừng lại chốc lát, lão ta nói tiếp :

- Thiếu chủ đi Đại Mạc, xung quanh Trường Xuân sơn nhìn không thấy một bóng người, Nhị đương gia điều phái mười chín toán huynh đệ đi lùng tìm, ai ai đều thất thủ trở về. Lại thêm địch nhân đột nhiên đưa ra kỳ hạn lời ước, Nhị đương gia lo hoảng vội phái nhóm Phi Long bát vệ đi Đại Mạc đón Thiếu chủ. Mấy hôm nay cả Kim Gia lâu khó tìm thấy được một nụ cười!

Triển Nhược Trần hỏi :

- Nói như vậy, lão tiềm phục ở đây đã lâu rồi ư?

Huyền Tiểu Hương gật đầu trả lời :

- Tôi vòng qua phía sau bờ rừng, trèo lên ở thạch động, đợi đến sau canh hai mới chui ra khỏi động!

Hai người thi triển khinh công bay người về phía Kim Gia lâu...

Độ nửa giờ sau, Triển Nhược Trần và Huyền Tiểu Hương đã về đến Đại Kim lâu. Lúc này bọn Phan Đắc Thọ đang trông đợi tin tức, thấy hai người trở về, Tăng Tú Hùng Đại bảo đầu cấp chữ Nguyệt liên quát Huyền Tiểu Hương :

- Người đi đâu? Tìm người nửa ngày không thấy. Người đến Ngõa Bằng Sào để tìm vui chứ gì?

Huyền Tiểu Hương chỉ thiên chỉ địa, đáp :

- Đại bảo đầu chó máng oan. Lúc này tôi có lòng dạ đâu để đi tìm vui, không tin lão cứ hỏi Thiếu chủ xem!

Triển Nhược Trần nói giọng hối hận :

- Quả nhiên bị mắc lừa Đoạn Nhĩ Sinh!

Chàng vội kể ra chuyện phát sinh ở Hắc Phong khẩu cho mọi người nghe...

Phan Đắc Thọ buông giọng :

- Ta biết sẽ mắc lừa mà!

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Tôi đang không biết làm thế nào, gặp lúc Huyền Tiểu Hương chạy lại, lão phát hiện ra sào huyệt của địch phương và báo với tôi!

Tăng Tú Hùng vỗ vai Huyền Tiểu Hương cười nói :

- Thật vậy sao?

Huyền Tiểu Hương gật đầu đáp :

- Tôi thật sự là ngấm đi theo dấu vết địch nhân, đâu có đến Ngõa Bằng Sào để tìm vui đâu!

Lúc này Thân Vô Kỵ và Thi Gia Gia cũng vội vã bước vào...

Huyền Tiểu Hương bắt đầu nói ra chuyện phát hiện địch nhân...

Thân Vô Kỵ nghiêng răng nói :

- Bọn này thật to gan, gần bờ tung của Hắc Phong khẩu vốn là một triền núi, nơi đó đúng là có rất nhiều hang động, nhưng nếu nói nơi đó trú ẩn rất nhiều người và ngựa, ta thật không tin nổi!

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Trên đời này có nhiều chuyện không thể ngờ tới, tôi phát hiện ra Tổng đàn Cô Lâu bang cũng là một tòa tiểu trấn bị cát lấp, và lại phía dưới khá rộng, thực phải khiến người ta kinh ngạc!

Phan Đắc Thọ trầm giọng :

- Đã phát hiện ra nơi ẩn thân của bọn họ, chính là lúc chúng ta xáp mặt bạt sát. Thiếu chủ, Thiếu chủ có ý kiến gì không?

Triển Nhược Trần đáp :

- Tôi cho rằng không nên chậm trễ, sợ rằng Đoạn Nhĩ Sinh sau khi cứu được ái nữ của lão ta, càng bất lợi đối với Lâu chủ của chúng ta...

Thân Vô Kỵ cũng tán thành :

- Nên hành động ngay!

Phan Đắc Thọ bỗng đứng dậy, nói :

- Sang canh tư ăn cơm xong là lên đường, còn hơn nửa giờ nữa, mọi người tạm nghỉ ngơi một lát đi!

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Trên chiến thuật, chúng ta nên có kế hoạch...

Chàng nhìn mọi người một lượt, đoạn nói :

- Tôi dẫn nhóm Phi Long bát vệ tiến công, còn chủ động công kích, ngoài những huynh đệ tài giỏi được tuyển chọn ra, sáu vị Bảo đầu cấp chữ Tinh lo chi viện, còn lại Bảo đầu hai cấp chữ Lôi và Điện cùng những người của Nhị đương gia phải canh giữ kỹ Đại Kim lâu, để tránh địch nhân thừa cơ...

Phan Đắc Thọ lên tiếng :

- Thiếu chủ cũng quá mệt rồi, không bằng để ta dẫn quân tiến công!

Triển Nhược Trần vội lắc đầu nói :

- Tôi cho rằng đại chiến còn đang ở phía sau. Đại Kim lâu không thể không có Nhị đương gia tọa trấn chỉ huy, huống gì Đoạn Phương Cô thoát đi trong tay tôi!

Thân Vô Kỵ gật đầu nói :

- Vậy cũng được!

Triển Nhược Trần không trở về Như Ý hiên để nghỉ, chàng nằm trên ghế ở đại sảnh nhắm mắt điều tức, Thi Gia Gia ngồi cạnh một bên!

Triển Nhược Trần thầm nghĩ trong lòng: nếu có Từ Tiểu Hà ở cạnh bên thì âm mưu của Đoạn Nhĩ Sinh lần này khó đắc thủ!

Thời gian trôi qua nhanh, chưa đầy chớp mắt canh tư đã đến, Kim Gia lâu lập tức náo nhiệt hẳn lên!

Đến khi Nguyễn Nhị và Tăng Tú Hùng song song bước vào, Triển Nhược Trần đã thu xếp xong. Chàng nhìn mọi người một lượt, rồi thả ánh mắt ra xa, nói :

- Cứu không được nghĩa mẫu, thì không trở về!

Từ Đại Kim lâu đến Hắc Phong khẩu ở phía tây Trường Xuân sơn cách mười dặm đường, Cô Lâu bang trước đây nửa năm đã ngầm phái người đến nơi này. Họ chọn nơi này đương nhiên có lý do, vì các hang động lân cận Hắc Phong khẩu có thể dễ dàng đào các hang ngầm địa đạo, phụ trách những việc này chính là Khốc Vương Qua Siêu Sinh Phó bang chủ Cô Lâu bang.

Chỉ nội trong ba tháng đầu, họ đã đào được mấy đường ngầm có thể lưu thông được, trong đó có một đường ngầm thẳng tới khu mộ của Kim Thân nhị gia!

Vì thế, Qua Siêu Sinh sau khi thăm dò nhiều lần, cuối cùng đã triển khai kế hoạch bắt Kim Thân Vô Ngân và đã thành công thuận lợi!

Đại Mạc Cô Lâu bang tiềm nhập vào địa giới Liêu Bắc, không chỉ là tập trung ở vùng này, họ còn ngầm phân bố ra các nhánh địa đạo khác, do bốn vị Đường chủ Cô Lâu bang dẫn tám mươi một thuộc hạ tinh nhuệ chắn giữ. Bốn vị Đường chủ đó chính là: Đông Phong đường Đường chủ Âm Dương Trảo Bộ Tiểu Kiều chắn giữ giữa con đường thông từ Kim Gia lâu đến Thái Hòa trấn.

Nam Phong đường Đường chủ Luyện Ngục Sứ Giả Ty Đồ Cẩm chắn giữ tuyến đường thông từ Kim Gia lâu đến Bách Hồ tập.

Tây Phong đường Đường chủ Quách Đại Vương Diên Phong Cửu Tử đóng giữ trên tuyến đường thông từ Kim Gia lâu đến Thập Lý Phố.

Bắc Phong đường Đường chủ Quỷ Trảo Đình Bất Hưởng đóng giữ ở tuyến đường thông từ Kim Gia lâu đến Tùng Hương trấn.

Từ khi Kim Thân Vô Ngân bị bắt được truyền đến bốn vị Đường chủ, họ lập tức phối hợp với kế hoạch của Qua Siêu Sinh, ngầm phái một số nhân mã xuất hiện giữa đường mục đích đương nhiên là làm nhiễu loạn tai mắt của địch phương, để đạt được hiệu quả lừa địch, và họ cũng đã đạt được mục đích. Người của Kim Gia lâu phải đi đều bất lực trở về, kể cả Triển Nhược Trần cũng chỉ phát hiện Câu Hồn Trảo Thường Đông, chứ không biết nơi trú ẩn của họ đâu cả.

* * * * *

Vòng qua sơn đạo sau rừng tùng, một tảng cỏ to lớn đang di động, mặt đất không có tiếng động, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hiện ra một cửa động lớn rộng độ ba trượng, hai con tuấn mã chạy thẳng vào động, tảng cỏ bên ngoài lập tức được đẩy lại như ban đầu.

Không lâu sau, trong động vang lên tiếng reo hò, Đoạn Nhĩ Sinh xuống ngựa bước vào trước, Đoạn Phương Cô đi theo phía sau.

Đây là một hang động khá rộng, nhóm người của Cô Lâu bang vốn sinh hoạt ở trong này.

Tiến sâu vào hang động gần một trăm trượng, dưới ánh đèn chiếu sáng, Khốc Vương Qua Siêu Sinh nét mặt sầu thảm buông tiếng gọi :

- Công chúa, hảo diệt nữ của ta, nàng sao lại lọt vào tay bọn họ, ta thật không tin nổi!

Đoạn Nhĩ Sinh chỉ hừ một tiếng, Đoạn Phương Cô đã cất cao giọng :

- Cũng chính là tên tính Triển kia, Vưu Nô Nô nói không sai, hắn ta xác thực rất khó đối phó, nếu chỉ bằng vào võ công, e rằng phụ thân cũng chưa phải là đối thủ của hắn!

Qua Siêu Sinh ngồi xuống, hỏi giọng lo lắng :

- Cô nhi bị bắt theo hắn ta, trên đường đi ắt cũng chịu nhiều khổ đau nhỉ?

Đoạn Phương Cô hận giọng :

- Tên tính Triển kia đối với muội không sao, chỉ có ả Từ Tiểu Hà kia, hừ, có cơ hội ta sẽ không tha cô ta!

Qua Siêu Sinh cười tợ như khóc, nói :

- Có, Công chúa nhất định có cơ hội!

Đoạn Nhĩ Sinh trầm giọng :

- Siêu Sinh, ta muốn huyết tiễn Kim Gia lâu!

Qua Siêu Sinh ngạc nhiên nói :

- Bang chủ, chúng ta có Kim Thân Vô Ngân trong tay, cơ nghiệp của Kim Gia lâu không phải đang từ từ lọt vào trong tay chúng ta đó sao? Chớ quên rằng “Bào căn mưu lược” của chúng ta đang tiến hành rất thuận lợi mà!

Đoạn Nhĩ Sinh tức giận vỗ bàn, lớn tiếng :

- Quá chậm rồi, có tên tính Triền kia, ta lo rằng giữa chừng sẽ có biến cố!

Qua Siêu Sinh ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào vừa rồi Bang chủ không thu thập được hắc ta sao?

Đoạn Nhĩ Sinh đưa răng cắn môi to đỏ hoe, nói :

- Hắc ta quá xảo hoạt, cũng không biết hắc ta phát hiện thế nào đã giết chết Bao Tài cùng đi theo ta, vì Phương Cô, ta đành phải quay về trước!

Qua Siêu Sinh nắm hai tay vào nhau, kêu lên :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Mối họa này không trừ, khiến người ta lo lắng!

Đoạn Nhĩ Sinh buông giọng nặng nề :

- Bởi vậy ta muốn ngày mai vào giờ Ngọ vây công Kim Gia lâu, lập tức phái người thông báo cho bốn toán nhân mã kia biết, chuẩn bị hành động!

Qua Siêu Sinh trầm ngâm giây lát, nói :

- Đến lúc đó chúng ta trói Kim Thân Vô Ngân vào trên ngựa, trước hết bức bách họ đầu hàng, sau đó tung hỏa cốt độc cô phần cho bỏ mạng hết ở đường trường, Bang chủ thấy thế nào?

Đoạn Nhĩ Sinh gật gù đầu tán thành :

- Quả là biện pháp đáng làm!

Suy nghĩ chốc lát, lão chuyển giọng :

- Chúng ta chia ra hai mũi, người suất lĩnh quân của bốn Đường chủ cùng thuộc hạ của người, cũng có đến hơn năm trăm người, tiến thẳng tới Kim Gia lâu, đánh thẳng vào Đại Kim lâu, còn ta đánh úp sau lưng!

Qua Siêu Sinh cười hắc hắc, nói :

- Kim quả phụ do Bang chủ áp giải, như vậy không còn sợ gì nữa!

Đoạn Nhĩ Sinh gật đầu bảo :

- Không nên chậm trễ, người dẫn người ngầm đến phía Thập Lý phố, tập trung nhân mã, hãy nhớ lấy, đúng giờ Ngọ nhất tề phát động tấn công, đánh thẳng vào Kim Gia lâu!

Qua Siêu Sinh liền đứng dậy dẫn bọn thuộc hạ bước đi...

Lúc này, Đại ty hình Bạch Tự Tại vội vã bước vào, vừa thấy Đoạn Phương Cô, gã liền bước lên thi lễ :

- Kính động đến Công chúa!

Đoạn Phương Cô nói :

- Đại ty hình, bốn vị Hộ pháp đều tận trung mà chết, đợi mọi chuyện hoàn tất, chúng ta phải cử hành đại tế!

Mặt đầy râu đen, Bạch Tự Tại đáp :

- Thuộc hạ xin nhớ!

Hấp Tủy Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh trầm giọng :

- Thường Hạ và mười hai Câu Hồn thủ đều có mặt ở đây cả chứ?

Bạch Tự Tại liền đáp :

- Đang ở nơi này chính đồn nhân mã!

Đoạn Nhĩ Sinh hỏi :

- Ngoài mười hai Câu Hồn thủ ra, còn lại bao nhiêu người cả thầy?

Bạch Tự Tại nhắm tính một lát, trả lời :

- Phó bang chủ dẫn đi một trăm người, còn lại hơn một trăm người.

Đoạn Nhĩ Sinh gật đầu nói :

- Bảo họ chuẩn bị, đúng giờ ta đích thân dẫn họ tiến công Kim Gia lâu, không một ai ở lại nơi này!

Bạch Tự Tại hỏi :

- Kim quả phụ xử trí thế nào?

Đoạn Nhĩ Sinh trả lời :

- Dẫn bà ta cùng đi!

Đoạn Phương Cô đứng dậy, nói :

- Phụ thân, nữ nhi đi xem bà ta, nghe đâu lão bà này võ công cao tuyệt, khí độ bất phàm, nữ nhi muốn thấy mặt bà ta!

Đoạn Nhĩ Sinh đứng dậy tiếp lời :

- Ta cũng đang cần gặp bà ta, đi!

Bạch Tự Tại đi trước dẫn đường, ba người đi vòng qua mấy lần rẽ ngoặt, thấy trước mắt có một căn hầm, chính giữa căn hầm có một cái lồng sắt lớn, trong lồng sắt là một người có sắc mặt bạc trắng, đôi mắt hơi khép lại, mái tóc rối tung, đôi mày đen đã không còn vẻ uy nghi hình thái ung dung lại không thấy nét cao quý. Vâng, người đó chính là Kim Thân Vô Ngân Lâu chủ Kim Gia lâu bị mất tích mười hai ngày nay!

Bà ta bị nhốt chỉ lòi cái đầu lên trên, mái tóc càng thấy bạc hơn, khuôn mặt thon gầy càng bạc trắng hơn, thần thái uy nghi hầu như đã biến mất đi hết!

Kim Gia lâu đột ngột mất đi Lâu chủ, làm cho toàn cả Kim Gia lâu hoảng loạn, nhưng có ngờ đâu Kim Thân Vô Ngân lại bị giam giữ trong hang động ở cạnh Hắc Phong khẩu?

Lúc này, Đoạn Nhĩ Sinh đứng trước lồng sắt, lão nhìn Kim Thân Vô Ngân chỉ mặc độc nhất một chiếc áo mỏng, trầm giọng :

- Kim quả phụ, ngươi một mực không mở miệng, lại không mở mắt ra, ngươi cho rằng làm như vậy là khiến ta hạ thủ giết ngươi liền sao?

Kim Thân Vô Ngân vẫn bất động, không mở miệng, cũng không mở mắt ra.

Bà ta một mực như vậy, chỉ cần có người đến là bà ta nhắm mắt lặng thinh, thậm chí địch nhân còn đánh đập, bà ta vẫn không động cỗi lòng!

Đoạn Phương Cô cười nhạt cất giọng :

- Một bà lão thật cố chấp, cũng khiến cho ta nghĩ đến tên tính Triển kia quyết tâm một mình đột nhập vào Địa Ngục thành ở Đại Mạc, thật là...

Cô ta chưa nói hết lời, Kim Thân Vô Ngân bỗng mở mắt bừng ra, trầm giọng :

- Tính Triển kia thế nào?

Đoạn Phương Cô bước đến gần, cười nhạt nói :

- Bà rất quan tâm hần ta sao?

Kim Thân Vô Ngân gắt giọng :

- Tiểu cô nương, người nói đúng, ta rất quan tâm nó!

Đoạn Phương Cô nhếch môi nói :

- Vậy ta nói thẳng cho bà biết, tên tính Triễn kia một mình thâm nhập Đại Mạc, hẳn ta cũng tìm ra Tổng đàn của Cô Lâu bang ta, bắt ta về Kim Gia lâu, mưu đồ bất lương muốn đem ta trao đổi cho người. Hừ!

Kim Thân Vô Ngân cắn môi nói thầm :

- Thì ra cõi áo của ta là muốn lừa nghĩa tử của ta!

Một bên, Đoạn Nhĩ Sinh cười ha ha, lên tiếng :

- Kim quả phụ, người giờ mới rõ sao? Ha ha...

Kim Thân Vô Ngân trầm giọng :

- Đoạn Nhĩ Sinh, nghĩa tử của ta đâu rồi?

Đoạn Phương Cô tiếp lời :

- Hẳn ta là một con báo hung tàn giảo hoạt, phụ thân ta sắp đặt kế hoạch suýt một tí nữa là lấy được mạng hẳn, tuy nhiên...

Kim Thân Vô Ngân chợt cất giọng cười vang...

Đoạn Nhĩ Sinh giận dữ quát :

- Kim quả phụ, người chó có cao hứng, ta sớm muộn gì cũng thu thập gã tính Triễn kia, người đợi mà xem, đã sắp đến lúc rồi!

Kim Thân Vô Ngân không nói gì thêm, từ từ nhắm mắt lại, nét mặt đau buồn đầy thê lương!

Đoạn Nhĩ Sinh bảo Đoạn Phương Cô :

- Sắp đến lúc chúng ta công kích Kim Gia lâu, do đó Cô nhi áp giải bà ta đi, lúc tất yếu lập tức dùng Hóa Cốt độc phần thiêu hủy bà ta!

Đoạn Phương Cô cất giọng cười trầm lãnh, nói :

- Phụ thân yên tâm đi, nữ nhi phải cho bà ta chết dưới mắt của tên tính Triễn kia, chỉ cần chiếm được Kim Gia lâu, chỉ cần gặp tên tính Triễn kia, nữ nhi lập tức hạ thủ ngay!

Đoạn Phương Cô bỗng đưa tay túm lấy đầu tóc của Kim Thân Vô Ngân nói giọng ác độc :

- Người mở mắt ra xem, xem mái tóc dài của ta, chính vì tên tính Triễn kia mới bị cắt đi một nắm. Người sao không mở mắt ra xem!

Kim Thân Vô Ngân chẳng động nét mặt, bà ta càng tỏ ra rất bình tĩnh, miệng mím chặt, mặc cho Đoạn Phương Cô có day đầu tóc của bà ta.

Đoạn Nhĩ Sinh cất giọng :

- Kim quả phụ, ta phải đích thân áp giải người tấn công Kim Gia lâu, ta cần bằng vào thực lực, khi ta áp giải người đến Kim Gia lâu, cũng chính là lúc người là đời!

Kim Thân Vô Ngân vẫn không hề hé môi!

Đoạn Nhĩ Sinh căn dặn bốn tên đại hán :

- Cần thận canh giữ, trước giờ Ngọ phái thêm nhân mã, chuẩn bị áp giải bà ta ra động!

Bốn gã đại hán đứng nghiêm cúi mặt, cùng ứng thanh :

- Tuân mệnh Bang chủ!

Đoạn Nhĩ Sinh và Đoạn Phương Cô kéo nhau ra khỏi căn hầm...

73. Chương 73: Một Đường Dao Tợ Sét Lão Ma Đầu Hoảng Kinh

Trong rừng từng tiếng vó ngựa phi rầm rậm. Đông phương đã ửng hồng, ánh trăng mờ khuất lặn phía tây!

Tại lúc này, hơn một trăm tay hắc y đại hán lặng lẽ băng qua rừng từng tiến đến cạnh bên vách núi cao.

Vâng, Triển Nhược Trần đích thân dẫn nhóm Phi Long bát vệ cùng sáu vị Bảo đầu cấp chữ Nguyệt và một số huynh đệ tiến đến Hắc Phong khẩu!

Bảng Hầu Huyền Tiểu Hương chỉ tay nói :

- Từ cự ly phương vị tính ra, chính là chỗ này!

Triển Nhược Trần cùng lão ta dò tìm quanh trên mặt đất, bọn đại hán cũng cúi đầu thọc tìm, trong chu vi độ hai mươi trượng, họ thọc tìm mỗi tấc, mỗi phân...

Dò tìm đến cả nửa giờ, Tăng Tú Hùng không nhẫn nại nổi, bực bội nói với Huyền Tử Hương :

- Lão Huyền, lão có xác định chuẩn địa điểm không? Sao tìm nửa ngày không thấy?

Huyền Tiểu Hương giậm mạnh chân buông giọng :

- Tôi từ phía bên kia nhìn rất rõ mà, chính là nơi này...

Lão ta chợt ngừng lời, liền dùng chân giẫm quanh lên trên mảng cỏ, kêu lên :

- Nhanh lên, nơi này phía dưới rỗng!

Tăng Tú Hùng chạy tới trước tiên, dẫn mạnh chân, lập tức phát hiện quả nhiên phía dưới rỗng liền lệnh bọn thuộc hạ phát quang trên mặt đất.

Bọn hắc y đại hán dùng Song Nhãn phủ chém loạn xạ, phát hiện dưới mặt đất sâu hai xích lộ ra một tấc gỗ dày!

Triển Nhược Trần chợt nghĩ lại Địa Ngục thành ở Đại Mạc, liền nói :

- Không sai, chính là nơi này!

Tăng Tú Hùng lập tức bảo :

- Mang mặt nạ bao tay vào, các huynh đệ, chuẩn bị hành động!

Bảy tay hắc y đại hán vừa tìm đến một đầu cửa tấm gỗ, họ hợp lực đẩy mạnh, quả nhiên tấm gỗ chạy qua một bên, cửa động vừa lộ ra rộng độ hai xích, bỗng có mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, bảy tay đại hán đẩy cửa động, đã thấy bốn người ôm bụng nhào ngược lui, máu từ bụng chảy ra đầy, có hai người lòi cả ruột ra ngoài!

Từ trong động đã thấy ánh lửa chiếu ra. Tiếp theo, “két” một tiếng, cửa động được mở ra hoàn toàn. Từ dưới động nhảy lên một toán đại hán áo tro.

Phía trên, Triển Nhược Trần hô :

- Vây chặt cửa động, không để một người nào chạy thoát!

Nhóm Phi Long bát vệ liền phân hướng đứng chắn giữ một bên.

Nguyễn Nhị nói nhỏ với Triển Nhược Trần :

- Thiếu chủ, Lâu chủ có ở dưới này không?

Phía trên, Triển Nhược Trần gật đầu nói :

- Nên có ở dưới này!

Lúc này bọn đại hán áo tro từ trong động vừa chui ra, tay cầm Khô Cốt trảo, kinh ngạc quay mắt nhìn bọn Triển Nhược Trần đang vây quanh họ!

Tiếp theo, từ dưới động vọt lên một tay đại hán có râu quai nón, vừa lên đến mặt đất đã nhảy cuồng lên, người này chính là Đại ty hình Bạch Tự Tại, theo sau lưng gã ta là Thường Hạ.

Tiếp sau đó là mười hai tay đại hán tóc đỏ nhảy lên, tay đều nắm Khô Cốt trảo và đầu lâu, vừa lên đến mặt đất đã nhảy cuồng lên, miệng phát ra những tiếng kêu kỳ quái...

Tiếng kêu rùng rợn nhưng rất có tiết tấu. Từ dưới động, đột nhiên có tiếng kèn đồng vang lên...

Vì thế, bọn đại hán áo tro cùng hô lớn :

- Cung nghinh Bang chủ đại giá!

Nguyễn Nhị thầm mắng :

- Bọn hán làm trò quỷ gì vậy?

Triển Nhược Trần nói nhỏ giọng :

- Lão tính Đoạn kia là một yêu ma, nhìn xem, lão ta sắp lên rồi!

Quả nhiên, chàng vừa nói xong, một bóng màu hồng thoát hiện, lộn trên không trung mấy vòng rồi đáp xuống giữa bọn đại hán áo tro.

Lúc này, Triển Nhược Trần không thấy Đoạn Phương Cô xuất hiện, trong lòng thầm hoảng kinh, nếu do Đoạn Phương Cô kẹ giữ nghĩa mẫu thì nguy to!

Vừa đáp xuống đất, Đoạn Nhĩ Sinh cất cao giọng :

- Ai là Triển Nhược Trần, đứng ra đây!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Triển mỗ đang ở sau lưng ngươi. Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi là một tiểu nhân gian trá, cuộc trao đổi người đem qua là người đề xuất, lại ngấm giở thủ đoạn, lấy giả làm thật, lại muốn lấy cả tính mạng ta. Tính Đoạn kia, nước có phép nước, bang có phép bang, giang hồ cũng có tín nghĩa bất biến, loại người như ngươi vậy, đâu xứng là chủ của một bang!

Đoạn Nhĩ Sinh buông giọng :

- Triển Nhược Trần, Đại Mạc Cô Lâu bang ta đến Liêu Bắc, mục đích cuối cùng là tiêu diệt Kim Gia lâu, cái gọi là “Bào căn mưu lược” là dụng ý như vậy, chỉ cần làm sao tiêu diệt được các ngươi, dùng phương pháp gì cũng đều như vậy cả. Thử nghĩ xem, giữa ta và ngươi cần nói gì đến chuyện tín nghĩa?

Triển Nhược Trần cười nhạt :

- Như hôm nay hang chó đã bị bọn ta tìm ra, chỉ e các ngươi khó thực hiện được như ý nguyện!

- Bọn ta bí ẩn như vậy cũng bị các ngươi tìm ra, tuy nhiên...

Triển Nhược Trần ngắt lời :

- Các người đánh lừa để lấy lại Đoạn Phương Cô, lại bị bọn ta phát hiện ra nơi ẩn thân của các người, đây cũng là ý trời vậy!

Đoạn Nhĩ Sinh trầm giọng :

- Triển Nhược Trần, ngươi nói bản Bang chủ không giữ tín nghĩa, ngươi cũng là thế, chẳng tốt đẹp gì, ngươi vì sao ngấm phá người đi theo, nếu không thì các ngươi làm sao phát hiện ra nơi này được?

- Tính Đoạn kia, ngươi nhầm rồi, Lâu chủ Kim Gia lâu thất tung, bọn ta từ trước đã phái người đi các ngả để thăm dò, không bỏ sót một nơi nào khả nghi, nơi này bị phát hiện chính là do người phái đi tìm ra, không can hệ gì đến chuyện trao đổi người!

Đại bảo đầu Tăng Tú Hùng đưa cao binh khí hình ô có gần mười bốn ngọn tiểu đao phía trước, bộ mặt đen đàng đàng sát khí, nói :

- Thiếu chủ, chẳng có gì đáng nói với bọn quỷ đó, chúng ta ra tay thôi!

Triển Nhược Trần đưa tay ngăn cản, hỏi Đoạn Nhĩ Sinh :

- Tính Đoạn kia, Lâu chủ bọn ta có phải đang ở trong động không?

Đoạn Nhĩ Sinh cười hắc hắc trả lời :

- Không sai!

Triển Nhược Trần nghiêng răng hừ một tiếng, hỏi tiếp :

- Do ái nữ của người đích thân canh giữ chứ gì?

- Đúng vậy!

- Đoạn Nhĩ Sinh, người nếu có tài giỏi hãy thả Lâu chủ bọn ta ra, người và ta bạt dấu một trận để tránh được thương vong cho nhiều người, người thấy thế nào?

Đoạn Nhĩ Sinh đáp lại bằng một loạt tiếng kêu tợ như vẹt, cất giọng :

- Tính Triển kia, người là thứ gì? Chớ cho rằng các người trùm mặt bao tay như vậy là không còn sợ Hóa Cốt độc phần của ta, nên biết rằng ta còn có hai loại độc vật khác lấy ngay được mạng bọn người, nếu không tin, người thử xem khắc biết!

Triển Nhược Trần buông giọng mỉa mai :

- Bất luận người có độc vật gì, hôm nay bọn ta đều sẵn sàng nghênh tiếp. Tính Đoạn kia, người nghe lời mê hoặc của bọn Vương Vô Vô, vọng tưởng đánh chiếm Kim Gia lâu ta, đáng than cho các người đã tâm quá lớn... e rằng các người có đi không về!

Hấp Thủy Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh phát nhẹ áo bào, hai chiếc đầu lâu đã nằm trong tay, ánh mắt như hai làn điện phóng ra nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần, mặt dần dần đỏ lên, râu tóc cũng đỏ, cười hắc hắc nói :

- Tính Triển kia, nói gì nhiều, người không ra đây để chịu chết!

Chợt nhiên Huyền Tiểu Hương nhảy đến giữa Triển Nhược Trần và Tăng Tú Hùng, nhỏ giọng :

- Thiếu chủ, ở đây giao cho bọn tôi ứng phó, Thiếu chủ nhanh dẫn nhóm Phi Long bát vệ xông vào trong động, trước hết cứu Lâu chủ ra mới là khẩn yếu!

Tăng Tú Hùng cũng gật đầu nói :

- Thiếu chủ, tôi cho rằng phải như vậy!

Triển Nhược Trần nhìn sáu vị Bảo đầu cấp chữ Nguyệt, nói nhỏ :

- Tăng bảo đầu, đến khi giao chiến, lập tức dùng ám ngữ báo cho sáu vị Bảo đầu cấp chữ Tinh gia nhập vòng chiến, nơi này giao cho các người xử lý!

Tăng Tú Hùng nói giọng khẳng khái :

- Thiếu chủ yên tâm, bọn này giao chiến đến chết không thôi.

Lúc này, từ cửa động bay ra một bóng người màu hồng, Đoạn Nhĩ Sinh cười cuồng bạo hô :

- Giết hết cho ta!

Bóng người đó liền xông về phía Triển Nhược Trần...

Tăng Tú Hùng vung chiếc ô bằng sắt, hai mươi bốn mũi đao xò ra, quạt liên tiếp vào bóng người đang lao tới, nói lớn :

- Xem ta thu thập con ác ma này!

Triển Nhược Trần lách người phóng thẳng tới cửa động, nhóm Phi Long bát vệ phân thành bốn mũi chắn giữ tứ phía.

Phía bên kia, Huyền Tiểu Hương lập tức kêu lên ba tiếng liên tiếp, thanh âm vang dội giữa núi rừng, toán người cấp chữ Tinh nhận được tín hiệu liền từ trong rừng tùng xông ra!

Lão Biện Tử Vu Hoành Đạt dẫn bọn Nghiêm Hóa, Nghê Dũng, Trình Thiên Lý, Nhạc Phong và Quách Đại Niên vừa hò hét vừa lao vào chém giết...

Bọn đại hán áo tro tập trung ở giữa, vừa nghe Đại ty hình Bạch Tự Tại hô tiếng “sát”, lập tức vung Khô Cốt trảo tỏa ra sắp chiến với người của Kim Gia lâu...

Bạch Tự Tại sắp đấu với Vu Hoành Đạt, hai người vừa xáp mặt, đã vồ lấy nhau như hai con mãnh thú...

Nguyễn Nhị và Bình Ủy vung Song Nhãn phủ và Ngưu Giác đoản đao chém trên bạt dội một loạt tiếng kim loại sắp vào nhau vang lên, hai người giống như xô ngã một bức tường người xông thẳng vào hang động...

Nguyễn Nhị vừa tiến vào, hàng loạt Khô Cốt trảo đánh tới tấp xuống đầu, lão ta lách người vung Song Nhãn phủ chống trả. Sương Nguyệt đao trên tay Triển Nhược Trần tỏa ra hào quang loang loáng, máu tuôn như mưa bắn lên dính đỏ hai bên tường ở cửa động đi vào làm ánh đèn tỏa sáng cũng biến màu không ít.

Phi Long bát vệ xông được vào động Triển Nhược Trần cũng đã lướt người vào theo để lại sau lưng những tiếng rống kinh hoàng!

Vòng qua một đoạn rẽ ngoặt, chợt thấy có không ít ngựa và lạc đà. Triển Nhược Trần thấy nơi này đã tắt lối, liền quay vòng lại, nhưng không thấy một bóng người nào cả!

Triển Nhược Trần ngạc nhiên quay lại nói với Nguyễn Nhị :

- Lẽ nào Lâu chủ không có ở trong động này?

Bọn Nguyễn Nhị cũng ngạc nhiên, đang đảo mắt nhìn quanh, bỗng thấy ở một góc ngoặt xông ra tám người. Triển Nhược Trần thầm mừng trong lòng, liền bảo Nguyễn Nhị :

- Bắt sống!

Bọn Nguyễn Nhị cùng gặt đầu, lập tức phân thành hai mũi đánh tới.

Tám tên đại hán áo tro xông ra, hầu như chỉ một chiêu đã không chịu nổi.

Nguyễn Nhị lách qua một đòn trảo, xoay người vọt nhanh ngọn đoản đao, ở trong động này dùng binh khí ngắn mới tiện nghi. Phi Long bát vệ đều dùng Song Nhãn phủ và Ngưu Giác đoản đao, áp đảo đối phương không tài nào chống đỡ nổi.

Song Nhãn phủ chém liên tiếp mấy đường, “keng” một tiếng, đánh bay Khô Cốt trảo trong tay một gã đại hán áo tro, Nguyễn Nhị chìa ngọn đoản đao, túm lấy gã ta, một mắt chớp chớp đỏ kè, cơ nhục trên mặt giật giật, hung dữ quất :

- Nói, Lâu chủ bọn ta bị giam giữ ở đâu?

Không ngờ gã đại hán rống lên một tiếng, hai tay dang ra vồ vào đầu Nguyễn Nhị, mắt trợn to, miệng quát :

- Ta xé xác ngươi!

Song Nhãn phủ bổ mạnh, Nguyễn Nhị nổi cơn đại nộ hét lên :

- Cho ngươi chết!

Bụp một cái, Song Nhãn phủ bổ xuống ngay giữa đỉnh đầu gã đại hán, hộp sọ vỡ dập làm xị máu và não ra ngoài, Nguyễn Nhị ném mạnh, gã đại hán đập người vào tường rồi rơi xuống đất!

Triển Nhược Trần đứng một bên đã hiểu rõ, bèn nói :

- Họ đã tận trung với Cô Lâu bang như vậy, thà rơi đầu chứ không chịu nhường bước, chúng ta sao không tống tiễn họ lên đường cho sớm?

Nguyễn Nhị nghe vậy liền hô :

- Sát!

Nhóm Phi Long bát vệ vung đao chém giết như giết gà, bọn đại hán áo tro rống lên những tiếng hãi hùng, nằm vắt người chồng chéo lên nhau...

Triển Nhược Trần tiếp tục lướt người về phía trước...

Ở bên trái, ánh đèn bùng sáng, có một thạch động tròn, giữa thạch động là một chiếc lồng sắt, phía sau lồng sắt. Đoạn Phương Cô cười hắc hắc nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần đang xông tới...

Triển Nhược Trần nhìn thấy Kim Thân Vô Ngân. Ôi, mười hai ngày nay, nghĩa mẫu chính là bị giam cầm trong lồng sắt như vậy sao?

Chàng bắt giác đứng sững người...

Nhóm Phi Long bát vệ cũng đứng khựng lại trở mắt nhìn...

Triển Nhược Trần không thấy nghĩa mẫu mở mắt ra...

Nhóm Phi Long bát vệ càng không thấy Lâu chủ mở miệng ra...

Vì thế, Triển Nhược Trần quỳ sụp xuống trong động, kêu lên :

- Nghĩa mẫu, Nhược Trần tội vạn lần đáng chết!

Bọn Nguyễn Nhị cùng quỳ xuống theo, Nguyễn Nhị nói giọng tắc nghẽn :

- Dương gia, bọn thuộc hạ đáng chết!

Kim Thân Vô Ngân mắt nhắm kín, nghe giọng của Triển Nhược Trần, bỗng mở bừng mắt ra, bà ta nhìn thẳng vào Triển Nhược Trần và bọn Nguyễn Nhị đang quỳ cách trước mặt vài trượng, đôi mắt phượng chớp động, giọng uy nghiêm vang lên :

- Hải tử, con không khiến cho ta thất vọng, con đến đây kịp thời. Hải tử, ta một mực tin con sẽ tìm đến được nơi này, có điều... con nhất định lắm gian khổ!

Triển Nhược Trần đôi mắt ngấn lệ, nói :

- Nghĩa mẫu, Trần nhi đến được đây rồi, có điều đến quá muộn, không được chịu tội với nghĩa mẫu ở đây, lòng Trần nhi ray rứt vô cùng!

Giọng của Kim Thân Vô Ngân vẫn đầy trang nghiêm :

- Đứng dậy đi, nên hành động thế nào con cứ hành động đi!

Triển Nhược Trần hai bàn tay nắm lại đứng dậy, nói :

- Hải nhi xin tuân lời dạy bảo!

Kim Thân Vô Ngân lại từ từ nhắm mắt lại...

Triển Nhược Trần chỉ tay, trầm giọng :

- Đoạn Phương Cô, ngươi có nghe tiếng đánh nhau ở bên ngoài không?

Đoạn Phương Cô nộ giọng :

- Nghe thì sao?

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, nói :

- Đó chứng tỏ ngày tận diệt của các ngươi đã đến rồi!

Đoạn Phương Cô phẫn nộ lớn tiếng :

- Nói ra còn quá sớm. Triển Nhược Trần, ngươi nếu dám bước lên, Kim quả phụ sẽ lập tức biến thành nước mà chết, ngươi tin không?

Triển Nhược Trần nghiêng răng nói :

- Ta tin, vì trên tay người có mang bao tay, đương nhiên trên tay có nắm Hóa Cốt độc phần bá đạo của bọn người!

Đoạn Phương Cô cười đắc ý :

- Người biết thì tốt!

Cô ta cười một tràng dài, nói tiếp :

- Người đến đây rồi, có thêm cả Kim quả phụ, ta sẽ cùng chết với các người, cũng là quá xứng rồi!

Triển Nhược Trần nghiêng răng nói :

- Đoạn Phương Cô, người nên hiểu một điều!

Đoạn Phương Cô sắc mặt lạnh lại, gằn giọng :

- Nói nghe!

Triển Nhược Trần chỉ xuống đất, cất giọng :

- Nơi này là đất của Kim Gia lâu, như hôm nay nơi ẩn thân của các người đã bị phát hiện, ngoài phóng tay bạt sát ra, chỉ e nơi này không có đất các người dung thân. Ta khuyên người hiểu rõ một tí, nhanh đi khuyên phụ thân người buông đao, để tránh mất đi biết bao sinh mạng, tạo bao tội nghiệt!

Đoạn Phương Cô lạnh giọng :

- Triển Nhược Trần, người cho rằng ở Liêu Bắc này chỉ có một số người bọn ta ở đây thôi sao? Hừ! Người nhầm rồi, các huynh đệ ta nhiều gấp mấy lần so với ở đây, chuẩn bị phát động tổng công kích Kim Gia lâu, thắng lợi đã nằm trong tầm tay bọn ta. Ta nhớ là đã từng nói với người, gia nhập vào Cô Lâu bang ta đi, thực thời giả vi tuần kiệt!

Triển Nhược Trần cười nhạt nói :

- Đoạn Phương Cô, người thật là một người tự tin một cách ngông cuồng, thật là buồn cười và đáng thương!

Đoạn Phương Cô đặt tay trên đầu Kim Thân Vô Ngân, cô ta chỉ cần lật tay lại, Hóa Cốt độc phần sẽ độc sát Kim Thân Vô Ngân!

Bên ngoài hang động song phương bạt sát vô cùng thảm khốc ác liệt, những tiếng kinh khí sập nhau, lao vọt và kêu la, ở trong động nghe khá rõ!

Đoạn Phương Cô không thể không lo lắng, cô ta mong phụ thân kịp thời xuất hiện trong động, như vậy chứng tỏ được phía cô ta đã thắng và Triển Nhược Trần cùng tám người hung hãn này cũng khó thoát khỏi cái chết!

Thế nhưng, cô ta càng trông càng lo hoảng, vì không thấy có người của Cô Lâu bang xuất hiện.

Đoạn Phương Cô trừng nhìn Triển Nhược Trần, đánh giọng :

- Triển Nhược Trần, ta muốn các người lập tức ra khỏi thạch động!

Triển Nhược Trần chậm rãi lắc đầu, nói :

- Đoạn Phương Cô, ta mong người hiểu rõ sự tình, thấy rõ tình thế trước mắt, ta sẽ lùi ngay!

Đoạn Phương Cô hừ một tiếng, cất giọng :

- Ta rất rõ, cũng rất hiểu, các người lập tức lùi đi!

Triển Nhược Trần cười nhạt tiếp lời :

- Đoạn Phương Cô, Triển mỗ rất muốn lùi ngay bây giờ, chỉ cần bọn ta ra ngoài động, sẽ tạo thành thế uy hiếp rất lớn đối với phụ thân người, lúc đó người càng không có cơ hội để ra khỏi động nữa!

Đoạn Phương Cô trong lòng chấn động, Triển Nhược Trần nói rất đúng, nếu bọn họ xông lên trên, sẽ tạo nên một lực lượng không thể xem thường!

Trong lòng suy nghĩ khác, biểu hiện bên ngoài lại khác, Đoạn Phương Cô trầm giọng :

- Phụ thân ta đang còn, các người đừng mong chuyện thắng!

Triển Nhược Trần nói :

- Đoạn Phương Cô, người nên biết hàm ý trong lời nói của ta, phụ thân người đứng đầu Cô Lâu bang, hùng bá mười dặm Đại Mạc, lỡ ra bạo tử bỏ xác ở Liêu Bắc, kể cả người thu nhặt thi thể lão ta cũng không có, thì người nghĩ thế nào?

Đoạn Phương Cô bỗng hét lên :

- Lùi ra xa, Triển Nhược Trần, ta không nghe lời rêu rao của người. Đi, lùi ra ngoài mười trượng, nếu không thì...

Cô ta tay phải cử động như muốn hạ độc thủ...

Triển Nhược Trần đành nói :

- Cũng được, bọn ta lùi ra ngoài mười trượng, đợi người nghĩ thông rồi chúng ta nói chuyện!

Bọn Phi Long bát vệ cầm hận vung Song Nhãn phủ chém cuồng vào vách động, Nguyễn Nhị càng phần nộ buông giọng :

- Mẹ kiếp, chúng ta không trị được con quỷ nữ này sao?

Triển Nhược Trần đứng lặng yên giữa thạch động, đôi mắt chú nhìn về phía lồng sắt!

Lúc này...

Trận bạt sát trên mặt đất làm kinh thiên động địa...

Đại bảo đầu Vu Hoành Đạt đang nghênh chiến với Đại ty hình Bạch Tụ Tại của Cô Lâu bang, hai người cuồng sát từ cửa động dạt lần ra tận bờ rừng tùng...

Bạch Tụ Tại Khô Cốt trảo ở tay phải đã bị khuyết không ít, chiếc đầu lâu trên tay trái vung lên liên tục!

Vu Hoành Đạt trước đây ở Thập Lý Phố đã gặp qua những nhân vật này, lại nghe độc đinh mà Nhị đương gia bị trúng, lúc này sấp chiến với địch nhân, lão ta đặc biệt chú ý đến chiếc đầu lâu trong tay địch nhân.

Trong lúc cuồng sát, Bạch Tụ Tại bỗng hét lên một tiếng bay người lên, một làn độc đinh bắn ra như mưa...

Vu Hoành Đạt quay người một vòng, cái bím tóc dài đến bốn xích rưỡi của lão ta quét nhanh, giống như con rồng cuộn gió...

Vì thét, làn đinh độc bị quét bay tứ phía, Vu Hoành Đạt quát lớn :

- Người có bao nhiêu đinh độc cứ cho ra đi, Vu đại gia sẽ thu nhận hết!

Đáp xuống đất, Bạch Tụ Tại vung ngang Khô Cốt trảo xông lên, “keng” một tiếng, Khô Cốt trảo bị Vu Hoành Đạt đánh gần như bay khỏi tay.

Ngay lúc này, từ trên không vụt xuống một bóng người, chưa đáp xuống đất, kim quang đã phủ xuống người Vu Hoành Đạt...

Vu Hoành Đạt né người, hai tay vung đao đánh ngược lên trên, “keng” một tiếng, bóng người đó bay ngược trở lại!

Người đó thuận thế bay ra ngoài hai trượng quay lại gọi :

- Đại ty hình, lão không sao chứ?

Bạch Tụ Tại lùi lại cất giọng :

- Thường phó ty hình, chúng ta hợp lực thu thập tên này!

Nhân vật vừa xuất hiện thì ra là Thường Hạ, huynh đệ với Thường Hạ là Thường Đông đã chết bởi Hóa Cốt độc phần của mình. Triển Nhược Trần nay đã rõ, khu mộ kia cũng thông với nơi này, vì không để tiết

lộ bí mật ở nơi này, Thường Đông đã tự tìm lấy cái chết, bây giờ cũng khiến cho Triển Nhược Trần lảo đảo kinh ngạc!

Thường Hạ đang sắp chiến với Nghê Dững, phát hiện Bạch Tự Tại bị Vu Hoành Đạt vây áp ra phía bờ rừng, lập tức bỏ Nghê Dững xông vào bên này!

Lúc này Tăng Tú Hùng cùng Thạch Viễn, Tề Đại Sơn cùng hợp lại đối phó với Đoạn Nhĩ Sinh!

Ngoài ra, Huyền Tiểu Hương, Trác Triệu Nam và Kim Tương Ngọc phân ra nghênh chiến với mười hai Câu Hồn thủ của Cô Lâu bang.

Tiếng quát tháo vang dội cả trời đất, rung chuyển núi rừng, ánh búa lóe lên chói mắt, Khô Cốt trảo vung múa như rừng, mỗi phe có đến cả trăm người, song phương lao vào tàn sát lẫn nhau chẳng kể sống chết!

Một tiếng quát vang lên từ không trung, một bóng hình màu hồng như đốm lửa bay thẳng xuống phía Tăng Tú Hùng, nhưng đến nửa chừng, bỗng bẻ ngoặt sang hướng trái, thấy chiếc đầu lâu vung nhanh, một làn cát độc bay thẳng xuống người Tề Đại Sơn.

Một tiếng kêu lớn vang dội cả núi đồi, Tề Đại Sơn bay người lùi lại. Tuy người của Kim Gia lâu lần này đều mang mặt nạ và bao tay, nhưng khi Tề Đại Sơn kịp thời nhắm mắt lại, không ngờ cát độc đó thấm qua mi mắt, làm nổ mắt, cơn đau kịch liệt làm lão ta kêu rống thảm thiết, lăn tròn trên đất cho đến khi độc tính thấm vào não, độc khí truyền vào tim!

Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt âm hiểm quét nhìn địch phương, kêu lên như quỷ rống :

- Bọn ngươi không thể thoát được đòn kích sát của ta, bọn ngươi phải lập tức bỏ mạng như tên đó!

Tăng Tú Hùng phần nộ lớn tiếng :

- Ngươi hù dọa được ai, hôm nay các ngươi đã bị phát hiện, bọn ta tìm đến đây để lấy mạng các ngươi. Mau nạp mạng đây!

Đoạn Nhĩ Sinh đã bay người lên không trung, hét lớn :

- Bọn ngươi phải chết!

Theo tiếng quát, từ không trung phụt ra một luồng khí âm hàn, Đoạn Nhĩ Sinh hai tay bạt thốc ra liên tiếp, luồng khí âm hàn tựa như ngọn gió Tây bắc mùa đông thổi xuống, khiến người ta da thịt lạnh buốt!

Thạch Viễn ở cạnh đó hét lên một tiếng, vung Song Nhãn phủ luồng qua luồng khí độc, xông thẳng vào Đoạn Nhĩ Sinh...

Nhưng mới xông lên được mấy bước, Thạch Viễn bỗng a một tiếng, ngã người xuống trong làn khói mờ!

Không thấy rõ Thạch Viễn trúng độc gì, nhưng lại thấy thân hình cao to của lão ta đang co rút cho đến khô cong lại, chỉ trong nháy mắt tuyệt khí vong mạng!

Tăng Tú Hùng hét lên một tiếng như sấm, quát :

- Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi thật ác độc! Ngươi chỉ bằng vào sự dụng độc đầu xướng là anh hùng hảo hán! Ngươi ỷ vào mấy loại độc được đó, cũng muốn không chế được chiến cuộc sao?

Dứt lời, Tăng Tú Hùng vung cán ô bằng sắt quật vùn vụt về phía Đoạn Nhĩ Sinh. Đoạn Nhĩ Sinh bỗng hạ người xuống, một làn Khô Cốt độc đỉnh vọt bay ra, Tăng Tú Hùng múa cán ô, vô số Khô Cốt độc đỉnh đã bị đánh bay rơi tứ phía...

Ngay lúc này, phía cánh rừng từng phát ra tiếng kêu kinh hồn, tiếng kêu vang dội tận tầng mây, khiến Đoạn Nhĩ Sinh nghe phải phát run!

Thấy Thường Hạ của Cô Lâu bang hai tay bưng mắt, đâm đầu chạy cuống, máu chảy ra ở các kẽ tay...

Thì ra gã ta và Bạch Tự Tại hợp lực đối phó với Vu Hoành Đạt, Nghê Dững đuổi bám theo, trong lúc Thường Hạ tung Khô Cốt độc đỉnh ra, cũng là lúc Nghê Dững đuổi tới. Nghê Dững lách người tránh qua làn độc đỉnh, Thường Hạ vung Khô Cốt trảo đánh tới. Ở một bên, Vu Hoành Đạt lợi dụng sơ hở này, lập tức quay người, bím tóc quất trúng ngay mắt Thường Hạ!

Bím tóc của Vu Hoành Đạt là một vũ khí lợi hại, đừng nói chi đánh trúng mắt, đáng trúng trên người cũng nát thịt rách da!

Hấp Tủy Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh biết Thường Hạ bỏ cuộc, không lâu sau Bạch Tự Tại cũng lâm vào nguy khốn. Lão ném ánh mắt quét nhìn bốn phía, người của Cô Lâu bang đã tử thương gần như hơn một nửa, lão cảm phần rút cặp đầu lâu ra, quát lớn :

- Huynh đệ Cô Lâu bang tập trung ở đầu hướng gió!

Chưa dứt lời, thấy người của Cô Lâu bang ủa chạy về mé bên phải, Bạch Tự Tại cũng bỏ Vu Hoành Đạt lao về phía đó.

Đoạn Nhĩ Sinh đưa cặp đầu lâu lên, cuồng nộ hét lên :

- Cho bọn ngươi chết cả lũ!

Tăng Tú Hùng lập tức hô lớn :

- Các huynh đệ, hãy thận trọng!

Bỗng nghe “boong boong boong” một loạt âm thanh phát ra, Đoạn Nhĩ Sinh đứng ở đầu ngọn gió, hai tay đánh vào hai chiếc đầu lâu, một luồng khói nồng nặc màu đỏ từ trong hai hộp sọ phun ra...

Luồng khói độc phụt ra, lập tức thấy cây cỏ khô rụi. Luồng khói bay thẳng về phía bọn hắc y đại hán, thấy bọn hắc y đại hán lập tức vọt người ra hai bên có mấy người không tránh kịp liền kêu cuồng lên rất bi thảm, lăn quay trên đất, cho đến khi thân thể hóa thành một vũng nước đỏ đục!

Đoạn Nhĩ Sinh cất giọng cười như điên dại, nhìn làn khói độc lan tỏa trên mặt đất độ trong mười trượng, có không ít người của Cô Lâu bang bị thương chưa chết nằm trên đất cũng bị trúng khói độc biến thành nước!

Tăng Tú Hùng và Vu Hoành Đạt dẫn mấy vị Bảo đầu của hai cấp Nguyệt và Tinh vòng qua phía đầu hướng gió, gần sáu mươi tay đại hán Kim Gia lâu cũng bám sát theo!

Đoạn Nhĩ Sinh đã đeo hai chiếc đầu lâu vào thắt lưng, đang định lấy hai chiếc đầu lâu khác ra...

Bất ngờ, từ không trung lóe lên một vệt sáng màu xanh, xẹt nhanh xuống người Đoạn Nhĩ Sinh, kèm theo tiếng quát :

- Đáng chết!

Đúng là giọng quát của Triển Nhược Trần!

Không sai, chỉ cần nhìn thấy vệt xanh loang loáng, sẽ biết ngay là chàng ta!

Thì ra Triển Nhược Trần đang giằng co với Đoạn Phương Cô trong hang động, nghe bên ngoài vang lên những tiếng kêu rừng rợn, không khỏi lo sợ Đoạn Nhĩ Sinh sẽ thi triển độc chiêu, nếu đợi lão ta vào trong động, thì không những không cứu được nghĩa mẫu, mà kể cả chàng và nhóm Phi Long bát vệ cũng khó sống sót để thoát ra ngoài!

Vì thế, chàng một mình bay ra khỏi động, lại phát hiện Đoạn Nhĩ Sinh chuẩn bị rút hai chiếc đầu lâu khác ra.

Phần nộ quát lên một tiếng, Sương Nguyệt đao đã phủ xuống đầu Đoạn Nhĩ Sinh!

Quá đột ngột, Đoạn Nhĩ Sinh không ngờ lúc này Triển Nhược Trần từ trong động bay ra, Sương Nguyệt đao tựa như một núi đao ập xuống đầu, Đoạn Nhĩ Sinh vung hai chiếc đầu lâu đã hết độc đánh ngược lên chống đỡ, thân hình bay ra ngoài năm trượng, để lại trên mặt đất một đường máu dài!

Triển Nhược Trần không truy sát, ném ánh mắt kinh nộ nhìn Đoạn Nhĩ Sinh, cất giọng :

- Lão ác ma đáng chết!

Vừa đáp xuống đất, Đoạn Nhĩ Sinh đã kêu lên :

- Thiên Canh Nhẫn!

Triển Nhược Trần nghiêng răng nhìn chiếc áo bào của Đoạn Nhĩ Sinh rách toang, trên hai cánh tay còn đang chảy máu, nộ giọng :

- Không sai, đối phó với loại người như ngươi, ta không cần phải khách khí!

Đoạn Nhĩ Sinh từ từ lấy cặp đầu lâu khác ra, phần nộ nói :

- Triển Nhược Trần, ngươi chui vào trong động, ta đã tin chắc giết được ngươi, càng có cách để giết ngươi, ngờ đâu ngươi đột ngột chui ra. Lần này ta sẽ không thất thủ, trước hết phải lập tức thiêu hủy ngươi!

Triển Nhược Trần hừ một tiếng, lạnh giọng :

- Đó cũng là lời ta muốn nói với ngươi. Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi ra tay đi! Bất luận trường bạt sát này ngươi thắng hay bại, ngươi đều không bao giờ còn được gặp mặt vị ái nữ thiên kim của ngươi!

Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt sâu hoắm đảo qua đảo lại, rít giọng qua kẽ răng :

- Triển Nhược Trần, ngươi đã làm gì Phương Cô?

Triển Nhược Trần cười nhạt trả lời :

- Ái nữ của ngươi vẫn đứng giữ bên lồng sắt, nhưng bọn ta đã khống chế toàn bộ địa động, tình thế như vậy, ngươi nếu muốn ái nữ của ngươi sống rời khỏi hang động, tốt nhất phải bỏ binh khí xuống!

Đoạn Nhĩ Sinh nổi giận quát :

- Ngươi muốn ta đầu hàng hả?

Triển Nhược Trần tiếp lời :

- Ngoài đó ra, ngươi không có con đường nào khác!

Đoạn Nhĩ Sinh vùng cặp đầu lâu, cất giọng :

- Tính Triển kia, ta muốn ngươi cùng quyết tử một trận!

Triển Nhược Trần liền nói :

- Ta tiếp nhận lời khiêu chiến của ngươi...

Ngừng lời một lát, chàng nói tiếp :

- Nhưng tình thế trước mắt, song phương nên tạm thời ngưng chiến rút lui, ngươi ta giao hẹn lần khác giao đấu!

Đoạn Nhĩ Sinh hỏi :

- Còn ái nữ của ta tính sao?

Triển Nhược Trần trong lòng khấn咒, nhưng vẫn bình thản nói :

- Rất đơn giản, ta giao ái nữ của ngươi cho ngươi không hề tổn hại một cọng tóc, đương nhiên, Lâu chủ của bọn ta cũng được an toàn trở về!

Trầm ngâm khoảnh khắc, Đoạn Nhĩ Sinh cất giọng :

- Ta làm sao tin ngươi được?

Triển Nhược Trần chỉ tay, nói :

- Ngươi có thể phái người xuống đem lồng sắt và ái nữ của ngươi lên, đến lúc đó ngươi dẫn ái nữ của ngươi trở về, bọn ta không có ai ngăn cản các ngươi!

Đoạn Nhĩ Sinh trong lòng cũng nghĩ, Kim quả phụ đã bị dày dạn kiệt sức, bà ta nhất thời chẳng làm gì được, giờ trước hết cứu ái nữ của mình ra, đến giờ Ngộ phát động tấn công Kim Gia lâu, như vậy đối với “Bảo căn mưu lược” cũng không bị trở ngại, ngược lại khiến cho địch phương trở tay không kịp!

Nghĩ vậy, lão ta liền gật đầu gọi :

- Bạch ty hình!

Bạch Tự Tại lập tức bước lên, thi lễ :

- Bẩm Bang chủ!

Đoạn Nhĩ Sinh quay lại lướt nhìn bọn thuộc hạ, hỏi :

- Mười hai Câu Hồn thủ còn lại mấy người?

Bạch Tự Tại đáp :

- Chết năm, bị thương một, còn lại sáu người!

Đoạn Nhĩ Sinh cơ nhục trên mặt giật giật, sắc mặt như màu gan heo, nói :

- Bảo sáu người bọn họ xuống hộ giá Công chúa và tù xa lên đây!

Sáu tên Câu Hồn thủ tay nắm Khô Cốt trao vội vã đi xuống hang động...

Đoạn Nhĩ Sinh nhìn thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, nói :

- Triển Nhược Trần, trời xui đất khiến làm ta không gặp được người ở Đại Mạc, nếu không thì...

Triển Nhược Trần liền ngắt lời :

- Rất tiếc nuối, cũng rất khiến cho ta thất vọng, ta uống công đi Đại Mạc, đã không tìm được tên ác ma người, bắt ái nữ của người về đây lại bị người dễ dàng đánh lừa, như vậy khiến cho người ta không thất vọng sao được!

Đoạn Nhĩ Sinh cử động, cổ tiết toàn thân kêu răng rắc, nghiêng răng nói :

- Triển Nhược Trần, người sống không lâu nữa đâu!

Triển Nhược Trần cười gằn :

- Lời đó ta nghe mãi ngán rồi!

Chính lúc này, trong hang động vọng ra tiếng lạch cạch, trước tiên là Nguyễn Nhị dẫn nhóm Phi Long bát vệ đi ra, sau đó, Đoạn Phương Cô bám sát theo sau xe tù ra khỏi hang động. Triển Nhược Trần đưa tay ra, nói :

- Thả một mình cô ta đi!

Sáu tên Câu Hồn thủ hộ giá Công chúa của họ, từ từ đi về phía Đoạn Nhĩ Sinh...

Đi ngang qua Triển Nhược Trần, Đoạn Phương Cô nhỏ giọng :

- Người là một tên địch nhân đáng yêu lại đáng hận!

74. Chương 74: Song Phương Lâm Đại Chiến Địch Tan Tác Tro Bay

Triển Nhược Trần trừng mắt, gân trên trán nổi lên, trầm giọng :

- Đoạn Nhĩ Sinh, Triển mỡ tiếp nhận lời khiêu chiến của người, người ấn định đi!

Đoạn Nhĩ Sinh bỗng cất giọng cười ha hả, sau đó kéo Đoạn Phương Cô đến gần, nụ cười vẫn không dứt...

Đoạn Phương Cô đã kinh nộ kêu lên :

- Cha, cha thọ thương rồi!

Cô ta quay đầu ném ánh mắt phẫn nộ nhìn Triển Nhược Trần, quát :

- Tính Triển kia, lại là người!

Triển Nhược Trần vẫn không thay đổi nét mặt, cất giọng :

- Vì người, nên ta không giết phụ thân người!

Đoạn Phương Cô cuồng nộ hét lên :

- Sao không nói là vì Kim quả phụ? Người nếu giết chết cha ta, người biết ta sẽ giết Kim quả phụ...

Đoạn Nhĩ Sinh chợt cất cao giọng :

- Các huynh đệ Cô Lô bang, chúng ta đi!

Bọn đại hán áo tro như gió cuốn mây lửa chỉ trong nháy mắt đã kéo nhau đi mất không còn một người!

Người của Kim Gia lâu tập trung đứng trước lồng sắt. Triển Nhược Trần mở lồng sắt ra, thấy Kim Thân Vô Ngân hai chân bị dùng dây sắt quấn quanh, hai tay cũng bị treo lên hai bên lồng.

Triển Nhược Trần mở dây đưa tay đỡ, Kim Thân Vô Ngân vội lắc đầu bảo :

- Hải tử, mẹ ngồi trong lồng này mười hai ngày, tay chân đã tê liệt khó cử động được, trước hết đi kiếm cái kiệu, nhanh trở về Kim Gia lâu!

Triển Nhược Trần cảm hận nói :

- Mẹ, Trần nhi quyết không tha lão tính Đoạn kia!

Lúc này có người vào trong động lấy ra một bầy ngựa, cũng có người vội kết giá kiệu trên lưng ngựa, Triển Nhược Trần ôm Kim Thân Vô Ngân lên đặt nằm trên kiệu.

Đưa tay dụi mắt, Kim Thân Vô Ngân nhìn quanh, than :

- Trường Xuân sơn ta ở mấy mươi năm lại không biết ở Hắc Phong khẩu thuộc lân cận lại có địa động như thế này!

Triển Nhược Trần nói :

- Chính vì không biết, mới để cho mẹ chịu khổ nửa tháng, hải nhi đáng chết!

Kim Thân Vô Ngân liền hỏi :

- Lần này các huynh đệ thương vong bao nhiêu?

Tăng Tú Hùng lập tức đáp :

- Thạch Viễn và Tề Đại Sơn đều chết, Nghê Dũng bị thương nhẹ, các huynh đệ tử thương ba mươi mốt người!

Kim Thân Vô Ngân bảo lên đường ngay, nhìn những thi thể trên đất, bà mím chặt miệng lại...

Mười dặm đường không xa lắm, chưa đầy một giờ sau họ đã về tới Kim Gia lâu.

Lúc này tin tức đã truyền vào Đại Kim lâu, Phan Đắc Thọ và bọn Thân Vô Kỵ lập tức chạy ủa ra đại sảnh.

Vô Tình Báo Phí Vân không đợi Kim Thân Vô Ngân vào chính sảnh, liền quỳ xuống trước hành lang, nói lớn :

- Thuộc hạ canh giữ không chu tường, khiến cho phòng vệ xảy ra sơ hở, thuộc hạ thỉnh tội!

Nhóm Phi Long bát vệ cũng quỳ xuống trước hành lang thỉnh tội!

Không đầy phút sau, trên hành lang quỳ đầy người thỉnh tội!

Quy củ của Kim Gia lâu rất nghiêm cẩn, quyền uy của Kim Thân Vô Ngân vẫn là chí cao vô thượng, lời của bà ta phát ra tựa như thánh chỉ, tổ chức của Kim Gia lâu lớn và nghiêm mật, giữa thượng hạ tôn ty đều không được tùy tiện.

Hiện tại, có hai tỷ nữ ngồi một bên xoa bóp, Kim Thân Vô Ngân dần dần khôi phục uy nghi trở lại, xoa xoa tay, nói với Phan Đắc Thọ ở cạnh bên :

- Bảo họ đứng dậy!

Phan Đắc Thọ nghiêm túc nói :

- Đường gia xá tội các người, mọi người chuẩn bị tề tâm hiệp lực đối phó với bọn ác ma đó!

Triển Nhược Trần vội bước lên, mở lời :

- Mẫu thân, mười hai ngày nay bị giày vò khổ sở, mẫu thân nhanh vào Cửu Xương các để điều dưỡng.

Kim Thân Vô Ngân đưa ngang tay ra nói :

- Ở trong thạch động họ đã thương nghị quyết định hôm nay đúng Ngọ tấn công Kim Gia lâu, ta muốn ngồi ở đây để xem họ tấn công bằng cách nào!

Triển Nhược Trần và Phan Đắc Thọ cùng nhìn nhau...

Phan Đắc Thọ vết thẹo trên trán đỏ rực lên, nói giọng uy nghiêm :

- Bảo họ tới đây, cho họ có đi không về, cũng chính là cơ hội rửa hận báo thù cho Lâu chủ!

Vô Tình Báo Phí Vân lập tức tập trung bốn vị Đại bảo đầu cấp chữ Tinh Nguyệt Lôi Điện ở chính sảnh.

Kim Thân Vô Ngân đã thấy bọn Thân Vô Kỵ từ Cửu Xương các chạy lại.

Ngoài Thân Vô Kỵ ra, còn có phu phụ Kim Thúc Nghĩa và Đoan Lương, tỷ muội Thân Vô Mộ, Thân Vô Cầu, Thụy Ngũ Hùng và Thi Gia Gia đều đến đủ cả.

Thân Vô Kỵ đứng trước mặt bà ta, đôi mắt rướm lệ, nói giọng tắc nghẽn :

- Đại muội, bọn họ hành hạ muội quá thảm rồi!

Kim Thân Vô Ngân nói :

- Sống được để trở về, đã là may mắn rồi!

Bà ta vỗ về trên đầu Thi Gia Gia, nói giọng nhỏ nhẹ :

- Gia nhi, ta mừng cho con có một người chồng tốt, Nhược Trần không những bản lĩnh kiên cường, chí khí cao, mà còn ngạo cốt thiết đảm, dám hành động, lần này nếu như không có sự quả quyết của nó, sự tình e rằng càng tồi tệ hơn!

Triển Nhược Trần vội mở lời khiêm tốn :

- Hải nhi hổ thẹn, mẫu thân quá khen rồi!

Kim Thân Vô Ngân thay đổi nét mặt, nói với Phan Đắc Thọ :

- Nhị đường gia, làm sao để cho địch nhân một trận đáng đời, thậm chí đánh một trận diệt sạch bọn họ, do lão toàn quyền chỉ huy!

Phan Đắc Thọ đứng dậy, đáp :

- Thuộc hạ quyết tận lực hành động, quả là mong Đường gia đi giá đến Cửu Xương các để điều dưỡng!

Thân Vô Kỵ cũng gật đầu giục :

- Đại muội, muội kể cả chiếc áo cũng chẳng lạnh lặn, hay là nhanh trở về Cửu Xương các đi, ở đây đã có Nhị đường gia chỉ huy, muội khổ gì phải ngồi mãi nơi này?

Thi Gia Gia đưa tay đỡ Kim Thân Vô Ngân, nói :

- Mẹ, để Gia nhi dìu đi!

Thở một hơi sâu, Kim Thân Vô Ngân nói :

- Cũng được, ta đi tắm rửa xong sẽ quay lại ngay!

Đã biết đúng Ngọ địch nhân tấn công, Phan Đắc Thọ lập tức điều khiển nhân mã, lão quyết định đặt chiến tuyến ở cách phía trước Kim Gia lâu từ ba đến năm dặm, đó là một dãy đồi, bốn bề rậm rịt, tuy ban ngày, nhưng ẩn nấp trong đó địch nhân cũng khó phát hiện ra.

Người của Kim Gia lâu lập tức chiếu theo kế hoạch phân bố phòng ngự, vội vã kéo ra mai phục ở sau dãy đồi.

Nhìn ra xa, Kim Gia lâu vẫn một bề yên tĩnh vắng lặng, thấy không có chút gì là mùi bột sát!

Thế nhưng, những người ẩn nấp trong dãy đồi, lại nghe được mùi huyết tanh không bình thường!

Quả nhiên...

Mặt trời đứng bóng, từ xa vang lên tiếng kèn đồng inh tai, âm thanh đó khiến người ta nổi da gà!

Triển Nhược Trần biết đây không phải là một lần đánh lén lút, mà là một trận xáp mặt công kích. Loại công kích này không dựa vào mưu xảo, mà hoàn toàn dựa vào thực lực, đương nhiên, loại bột sát này cũng dẫn đến thảm kịch tàn khốc nhất!

Tiếng kèn đồng vọng lại, người của Kim Gia lâu lập tức mang mặt nạ và bao tay vào, Song Nhấn phủ và Ngưu Giác đoản đao đã cầm sẵn trên tay, nín thở chờ đợi...

Phan Đắc Thọ ngồi dưới một lùm cây thấp, lão ta vẫn nhắm hai mắt, nhưng lại chậm rãi nói với Triển Nhược Trần ở cạnh bên :

- Bọn hán đã kéo đến đầu địa phận Kim Gia lâu, phải cho người giết ngay mấy tên thổi kèn đó mới được!

Triển Nhược Trần hé môi cười, nói :

- Nhị đương gia, bọn thổi kèn không trọng yếu, trọng yếu là mấy tên cầm đầu, tôi tin rằng chỉ cần thanh toán được bọn hán, số còn lại không đáng phải lo!

Phan Đắc Thọ nhíu mày tiếp lời :

- Nói vậy cũng phải, tuy nhiên loại âm thanh đó có tác dụng cổ vũ sĩ khí, hạ được họ, là đánh trực tiếp vào sĩ khí của địch phương!

- Lời của Nhị đương gia rất khó kiến giải, việc này sẽ do Công Tôn Hường Nguyệt trong Bát vệ đi lo liệu!

Cùng đi theo với Triển Nhược Trần là nhóm Phi Long bát vệ, lúc này Nguyễn Nhị không đợi Triển Nhược Trần bảo, liền nói với Công Tôn Hường Nguyệt :

- Huynh đệ, người nghe rõ rồi, khi động thủ, do người thu thập mấy tên thổi kèn đó!

Công Tôn Hường Nguyệt đáp :

- Yên tâm, để bọn đó cho tôi!

Đột nhiên, trong tiếng kèn đồng inh ỏi, lại vang lên tiếng quát tháo dậy trời!

Phan Đắc Thọ và Triển Nhược Trần lộ đầu nhìn trên đường, thật kinh khủng!

Thấy một đoàn nhân mã mà xám đông đến bốn năm trăm người. Phan Đắc Thọ nhận ra người cưỡi ngựa đi đầu chính là Khấp Vương Qua Siêu Sinh. Đi cạnh bên Qua Siêu Sinh có người được nhận ra, đó là Đông Phong đường chủ Âm Dương Trảo Bộ Tiểu Kiều và hai Phó đường chủ Triệu Cẩm và Hồ Hiên!

Nhìn lui sau, người vận áo bào màu đỏ cưỡi ngựa đi chính giữa là Hấp Tử Xích Ma Đoạn Nhĩ Sinh, Đoạn Phương Cô theo sau lão ta.

Triển Nhược Trần cả kinh, nhỏ giọng :

- Ở lân cận Kim Gia lâu ẩn nấp đến đông người như vậy, chúng ta lại không phát hiện ra, thật quá lạ lùng!

Bọn đại hán áo tro nhìn Kim Gia lâu đình đài nguy nga, la hét cuồn lên, vùng Khô Cốt thảo xông về phía trước...

Phan Đắc Thọ nhìn Triển Nhược Trần, hai người gật đầu... Vì thế, Phan Đắc Thọ phát mệnh tay...

Một quả pháo hoa bắn vọt lên trời, người của Kim Gia lâu ẩn phục hai bên đồi phân thành bốn mũi hò hét xông ra...

Ở bên trái phía trước là sáu vị Bảo đầu cấp chữ Lô, họ dẫn sáu bảy mươi hắc y đại hán xông thẳng vào bên phải phía trước địch phương.

Bên trái phía sau là sáu vị Bảo đầu cấp chữ Điện, do Uyên Ương Cước Vũ Lục dẫn gần tám mươi hai tay đại hán đánh tấp vào bên phải phía sau của địch phương.

Hai phía còn lại là do Vu Hoành Đạt và Tăng Tú Hùng, cùng với tám vị Bảo đầu dẫn hơn một trăm tay đại hán tấn công thẳng vào địch nhân.

Đây là một vùng đồi rộng lớn, song phương vừa xáp mặt, đã xông xả vào chém giết loạn xạ...

Hỏa Ấn Tinh Quân Phan Đắc Thọ lộn người trên không trung mấy vòng, đáp xuống chắn ngang trước mặt Qua Siêu Sinh, cười hắc hắc trầm giọng :

- Tiểu tử kia, lão phu đợi đến ngày nay đã phiền lắm rồi!

Khắp Vương Qua Siêu Sinh buông tiếng khóc nhưng không thấy nước mắt, nói :

- Hảo hảo, người sẽ được toại nguyện, ta cho người sớm lên đường như ý nguyện!

Hai chiếc đầu lâu nằm ở tay, chưa thấy thân hình di động, Qua Siêu Sinh đã đáp người xuống đất.

Đứng trước mặt Phan Đắc Thọ, gã ta nói giọng ồm ồm :

- Phan Đắc Thọ, người sống không lâu nữa đâu, người phải lập tức rời khỏi thế giới hoa lệ này, đục xuống âm ty địa phủ. Khục, khục...

Phan Đắc Thọ nghiêng răng nói :

- Qua Siêu Sinh, loại nửa người nửa quỷ như các người khi hiếp kẻ lương thiện, hù dọa dân tình còn có thể được, còn Kim Gia lâu không xem bọn người ra gì, hôm nay gặp nhau đây, bọn người còn sống được mấy giờ nữa?

Động tác của Phan Đắc Thọ cực nhanh, cặp vòng đao lớn, một loại lợi khí sát nhân thuộc bá đạo, cùng một phương hướng quật nhanh về phía đối phương!

Động tác kỳ quái, Qua Siêu Sinh vung chéo cặp đầu lâu, người đã bay sang một bên, chỉ nghe “coong” một tiếng gọn gọn!

Phan Đắc Thọ rất quen thuộc đối với loại âm thanh đó, bật người nghiêng sang hướng tả ba xích, nghe “vèo” một tiếng bên tai, hai mũi Khô Cốt đinh đã bay lui phía sau!

Phan Đắc Thọ đại nộ, nói lớn :

- Đã cách mười mấy ngày, người vẫn cạy vào mấy loại độc tà môn đó, nó đã không có tác dụng gì đối với ta nữa!

Qua Siêu Sinh quay người, tay trái đưa cao chiếc đầu lâu, trầm giọng :

- Người cũng chẳng hơn gì!

Giọng nói đang vang, gã ta vung chéo cặp đầu lâu về phía trước.

Cặp vòng đao của Phan Đắc Thọ hợp lại một, khi cặp đầu lâu của đối phương vọt tới nửa chừng, bỗng nghe “keng” một tiếng, đánh bật ngược cặp đầu lâu. Liền lúc đó, cặp vòng đao múa vùn vụt áp đảo Qua Siêu Sinh tránh tả né hữu, không kịp phát ra âm khí được!

Phan Đắc Thọ muốn chiếm tiên cơ khống chế địch, không để cho đối phương có thời gian nhắm chuẩn xác để tung âm khí.

Hai chiếc đầu lâu vung cuồng chống trả, Qua Siêu Sinh phát ra tiếng khóc tợ báo tang, lập tức thi triển chiêu Xuyên Vân Tụng vọt xuyên qua khoảng hở độ hai xích giữa cặp vòng đao và đỉnh đầu của Phan Đắc Thọ một cách xảo diệu!

Đó là một hiểm chiêu, dễ lòi ruột như chơi, nhưng gã ta vẫn an toàn đáp xuống sau lưng Phan Đắc Thọ cách độ năm xích, Phan Đắc Thọ cũng ngậm thán phục gã tính Qua to gan!

Xoay người, Qua Siêu Sinh vung cặp đầu lâu đánh ngược trở lại, miệng hét lên :

- Phải cho người biết lợi hại!

Tiếng “hại” vừa dứt, chiếc đầu lâu trên tay phải gã ta đã phát ra độc đĩnh, người bay ngược lên trên...

Phan Đắc Thọ lãnh tĩnh như thường, hai vòng đao hoa lên đón đỡ làm ám khí, miệng gọi :

- Tô Kiệt, chuẩn bị lấy đầu tên này!

Qua Siêu Sinh lại phát ra tiếng cười quái dị...

* * * * *

Lúc này...

Vô Hình Đao Cổ Ung dẫn sáu vị Bảo đầu cấp chữ Tinh của Kim Gia lâu đánh thẳng vào Đông Phong đường chủ Âm Dương Trảo Bộ Tiểu Kiều. Bên cạnh Bộ Tiểu Kiều còn có hai vị Phó đường chủ Hồ Hiên và Triệu Cẩm.

Vô Hình Đao Cổ Ung thấy Bộ Tiểu Kiều niên kỷ độ hai mươi, gương mặt trắng nõn, đôi mày thanh và dài, chỉ có cái miệng khá dài, khi cô ta ngậm miệng lại trông giống như muốn khóc, Cổ Ung cười nhạt nói :

- Thật là một con diêm, ta làm thịt người!

Bộ Tiểu Kiều hừ một tiếng, quét ngang Khô Cốt trảo, giọng rít lên :

- Để xem ai lên đường trước!

Keng một tiếng chóc lửa, khảm đao của Cổ Ung bị bật ngược ra ba xích, khiến cho lão ta không thể không đề cao cảnh giác đối với nữ nhân này!

Một bên, Phó đường chủ Hồ Hiên cho rằng cơ hội hiếm có, bất ngờ vung cặp khô cốt trảo một dài một ngắn đánh vào phía sau lưng Cổ Ung, không ngờ Bài Đao Chùy Giáp Lạc Đại Hành hét một tiếng lao người tới, Khô Cốt trảo chưa đánh trúng người đối phương, đã bị Lạc Đại Hành trở ngọn chùy đánh bay ngược lui sau, Thành Đại Quang Nhân lúc này lách người lên, vung ba ngọn búa liên tiếp, Hồ Hiên đã a một tiếng, ném Khô Cốt trảo ở tay trái, lộn ngược người lui sau...

Phía bên kia, Tăng Tú Hùng đã quát bảo :

- Huyền Tiểu Hương, lão không nhanh đi chi viện Kim Tương Ngọc? Ta nơi này không cần lão! Ạ.

Thấy Tây Phong đường chủ Hồ Diên Cửu Tử và Tăng Tú Hùng đều máu đỏ cả áo, mặt của Hồ Diên Cửu Tử như như cháo thịt, trước ngực rách toang, máu thịt bầy nhầy, còn Tăng Tú Hùng sau lưng rách một đường lòi thịt, chiến mạn che mặt bị Khô Cốt trảo quét bay mất đi khi nào không hay...

Lúc này...

Song phương tàn sát lẫn nhau khốc liệt, máu tuôn đầy trời, tiếng quát tháo và tiếng kêu la chỗ này lắng xuống chỗ khác vang lên, thịt người từng mảng bay tung tóe, binh khí rơi ngổn ngang, một trận chiến dẫm máu bạo tàn!

Triển Nhược Trần lao vút người lên, thân pháp kỳ dị, lướt qua trên đầu mười đại hán áo tro, đáp xuống trước mặt Đoạn Nhĩ Sinh.

Thân pháp của chàng, Đoạn Nhĩ Sinh lập tức nhận ra ngay, dù chàng có mang mặt nạ và bao tay. Lão quát :

- Triển Nhược Trần, là người?

Hừ một tiếng trầm lãnh, Triển Nhược Trần nói :

- Chính ta!

Đoạn Nhĩ Sinh phần nộ nói lớn :

- Triển Nhược Trần, ngươi phải cẩn thận cho ta!

Triển Nhược Trần cười nhạt :

- Đối phó người, hoặc đối phó bất cứ một địch nhân nào khác, ta vẫn luôn thận trọng, không dám khinh suất!

Đoạn Nhĩ Sinh từ từ xuống ngựa, Đoạn Phương Cô cũng xuống ngựa theo.

Đoạn Phương Cô nghiêng răng ném ánh mắt hằn học nhìn Triển Nhược Trần, đánh giọng :

- Triển Nhược Trần, ta muốn nhìn thấy người gục chết dưới chân phụ thân ta!

Triển Nhược Trần cười lạnh nhạt tiếp lời :

- Vết thương còn đó, đã chứng minh rõ ràng ai sẽ hạ gục ai!

Đoạn Nhĩ Sinh trên người bầy vết đao, tuy không sâu, nhưng da mặt đã đổi.

Lão hằm hằm tức giận nói :

- Triển Nhược Trần, người không nên đắc ý quá sớm, chuyện thắng bại không phải do ở miệng, mà do ở thủ đoạn của mỗi người, và người, sẽ lập tức kêu cuồng thảm thiết, hóa thành một vũng máu tanh!

Triển Nhược Trần gần giọng :

- Đoạn Nhĩ Sinh, mấy độc vật trên người người chẳng còn đáng để ta đặt mắt tới đâu!

Đoạn Nhĩ Sinh luôn miệng kêu lên những tiếng kỳ quái, Đoạn Phương Cô nói :

- Phụ thân, còn đợi gì nữa? Ra tay thu thập tên súc sinh cuồng ngôn đó đi!

Triển Nhược Trần cười ha ha cất giọng :

- Có người lại nhất tâm muốn làm vợ của súc sinh này. Ha ha...

Đoạn Phương Cô chửi mắng :

- Triển Nhược Trần, người không phải là người...

Triển Nhược Trần vẫn không thua kém :

- Chí ít vẫn có mùi người hơn so với bọn quỷ các người!

Đoạn Phương Cô chỉ thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, giọng the thé :

- Phụ thân, ra tay đi, nhanh giết hắn ta...

Đáp lại tiếng kêu của Đoạn Phương Cô là thân hình của Đoạn Nhĩ Sinh, lão ta bật người lên cao ba trượng, tựa như con hạc hồng từ trên trời bay xuống, hai chiếc đầu lâu phát ra vô số độc đỉnh, bay rào rào xuống người Triển Nhược Trần...

Triển Nhược Trần hú một tiếng dài, hai vai xoay nhanh, Sương Nguyệt đao tỏa ra rợp trời, hai tay dang ra, lập tức giống như bình địa nổi phong ba, thân hình chàng hóa thành vòng tròn xoáy hình xoắn ốc màu xanh, ánh đao đan chéo thành từng vòng tròn, dựng lên như một ngôi tháp, hào quang lóe lên rực trời...

Đúng là Nhẫn Lũy Phù Đồ!

Trong rừng đao dày đặc vang lên những tiếng “keng keng cạch cạch”, bóng hình màu hồng luồn qua ánh đao đáp xuống xa, vô số làn độc đỉnh bị tăng đao đánh bay tứ phía.

Tầng đao càng tỏa ra lớn hơn, Đoạn Nhĩ Sinh từ xa đã cất giọng cười hắc hắc không ngớt...

Triển Nhược Trần kinh ngạc bởi loại U phù thân pháp của Đoạn Nhĩ Sinh, liền biết lão ta hút lấy tinh túy của thiếu nữ để luyện thành U phù tọa vân đại pháp, loại võ công đó rất tàn bạo mới luyện thành!

Ánh đao vừa tắt, Đoạn Nhĩ Sinh đã vung chiếc đầu lâu khác lên không trung, miệng hét lên :

- Tính Triển kia, Nhẫn Lũy Phù Đồ của người cũng mất linh rồi, giờ người phải chết!

Giọng lão ta còn vang vọng giữa không gian, từng luồng độc phần đã phụt ra...

Độc phần lửa theo ngọn gió bay tản về phía tây!

Triển Nhược Trần tức tốc lao vút người lên cao, thấy làn độc phần màu hồng bay cuộn qua dưới chân, từ xa đã vang lên tiếng kêu la thảm não, không ít hắc y đại hán hai tay bưng lấy mắt, kêu cuồng lên :

- Mắt, mắt của ta!

Có mấy tên đại hán áo tro cũng bị trúng độc phần, họ không đeo mặt nạ, lập tức thịt trên mắt chảy lóc ra, ôm mặt lăn đùng trên đất kêu gào đau đớn!

Đoạn Phương Cô đã đứng ở đầu hướng gió, giọng lạnh lạnh :

- Triển Nhược Trần, ngươi không thoát được đâu!

Đáp xuống đất rồi búng người lên tiếp, Triển Nhược Trần cất giọng :

- Thoát không được chính là bọn ngươi!

Theo tiếng quát, ánh đao tầng tầng lớp lớp bạt về phía địch phương!

Đoạn Nhĩ Sinh rống lên một tiếng, vung cặp đầu lâu nghênh tiếng, hai bóng người đột ngột phân ra, rồi hợp lại...

Bỗng từ xa có tiếng kêu vang lên hải hùng!

Tiếng kêu vọng lại phía bên này, khiến mọi người dự cảm trận kinh phong huyết vũ này càng thảm khốc hơn!

Biến hóa đột ngột, đã làm phân cách Triển Nhược Trần và Đoạn Nhĩ Sinh ra. Triển Nhược Trần lùi ra bảy tám bước, còn Đoạn Nhĩ Sinh hú một tiếng, bay người ra ngoài ba trượng!

Bất chợt, Đoạn Phương Cô kinh ngạc kêu lên :

- Kim Thân Vô Ngân! Ngươi...

Không sai, Kim Thân Vô Ngân đến rồi, bên cạnh bà ta còn có Phí Vân và Thân Vô Kỳ!

Kim Thân Vô Ngân sau khi thoát qua một lần nạn kiếp, lại khôi phục uy nghi vốn có của bà ta!

Lúc này, trên khuôn mặt thon gầy và trắng, đôi mắt phượng hàm nộ, đôi mày đen nhú sát lại một, miệng phát ra tiếng hừ lạnh lùng.

Bà ta vừa xuất hiện, bọn đại hán lập tức reo hò dữ dội!

Nhìn một đồng thi thể và hơn hai mươi huynh đệ của Kim Gia lâu bị mù mắt, Kim Thân Vô Ngân lạnh giọng :

- Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi đáng chết!

Đoạn Nhĩ Sinh bất giác toàn thân phát run, sắc mặt thấy càng đỏ hơn, lão đưa cặp đầu lâu lên, nói :

- Kim quả phụ, người khác còn sợ ngươi, chứ bản Bang chủ không bao giờ sợ. Ta thả ngươi đi, là muốn đổi mặt cùng ngươi quyết một trận phân cao thấp.

Giờ ngươi đến đây, ta cũng đỡ phải phí công!

Kim Thân Vô Ngân trầm giọng :

- Ngươi tự xưng chủ của một bang, chẳng nghĩ gì đến quy củ võ lâm, đạo nghĩa của giang hồ, các người dùng thủ đoạn vô cùng thấp hèn bắt ta vào đại động, phải nói là một chuyện làm ta vô cùng căm hận, bởi vậy bị các ngươi ngày ngày lăng nhục đánh đập, ta chẳng muốn mở mắt ra, miệng càng không nói, vì các người không cùng với ta nói chuyện phân trường đoản, thì nói gì đến chuyện điều kiện.

Đoạn Nhĩ Sinh phần nộ lớn tiếng :

- Bắt ngươi, chỉ là một thủ đoạn, không giết ngươi, chính là lòng nhân từ của bọn ta. Kim quả phụ, như hôm nay song phương sắp trận, nói nhiều bằng thừa!

Vô Tình Báo Phí Vân quát :

- Người là thứ gì, cũng dám muốn tiếp chiêu với Đường gia bọn ta hả? Hừ!

Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt sâu lõm chớp động liên tục, bỗng quay phắt người, rống lên :

- Ta phải cho bọn ngươi biến thành cát bụi!

Lão bay người lên không trung, kêu lớn :

- Chúng ta cùng chết!

Tiếng kêu vừa dứt, thấy một luồng khói hồng dày đặc như sương mù tỏa ra tứ phía. Tiếp theo, không ít bọn đại hán áo tro kêu cuồn lên đâm đầu chạy toán loạn, mặt đất nghe những tiếng róc róc, thật khủng khiếp, cũng không biết lão ta dùng loại độc được gì, thấy những thi thể trên đất co rút lại, cây cỏ cũng khô rụi nằm rạp xuống!

Đoạn Nhĩ Sinh bay lướt người đi, mọi người hết hoảng chạy dạt ra tứ phía, chỉ có Triển Nhược Trần lại vùng Sương Nguyệt đào bay thẳng lên cao năm trượng, đuổi bám theo lão ta, miệng quát :

- Đoạn Nhĩ Sinh, ngươi chạy không thoát, nạp mạng đây!

Theo tiếng quát, ánh đao tỏa ra tựa như màng sương dày đặc phủ xuống, Đoạn Nhĩ Sinh hú lên một tiếng dài, cánh tay bên phải bị chém đứt từng khúc rơi xuống đất, máu xịt ra như cái vòi phun nước, lão ta đáp xuống ở đầu hướng gió, kéo tay Đoạn Phương Cô, kêu cuồn lên :

- Chúng ta thoát nhanh!

Lão ta thoát người lao đi, để lại trên mặt đất những khúc ngón tay và bàn tay vùng vãi, và dòng máu tươi chạy dài hơn ba trượng...

Triển Nhược Trần vòng ngược lại định đuổi theo, Kim Thân Vô Ngân đã cất cao giọng :

- Không cần đuổi nữa!

Chàng phần nộ quét ánh mắt nhìn xung quanh, thấy bọn đại hán áo tro chạy trốn thực mạng!

Trên triển đồi, Âm Phong Trảo Bạch Tự Tại hai cánh tay đầy máu, phát hiệu ra lệnh :

- Nhạc đâu? Thổi khúc thoát lui!

Huyền Tiểu Hương đứng trên mỏm đá cạnh đó, mắng mỏ :

- Thổi nhạc đưa đám bọn ngươi thì phải!

Lão múa đao xông tới phía Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại chợt nghĩ ra bốn tay thổi nhạc đã bỏ mạng đương trường!

Gã ta liền hô :

- Các huynh đệ, rút nhanh!

Huyền Tiểu Hương hô :

- Huynh đệ Kim Gia lâu, truy sát cho ta!

Hơn hai trăm hắc y đại hán hò hét đuổi theo chém giết bọn Cô Lâu bang...

Quả nhiên, binh bại như núi đổ, Đại Mạc Cô Lâu bang không ngờ rằng nội trong một ngày lại thất bại bi thảm như vậy!

Hắc y đại hán của Kim Gia lâu cũng thật hung hăng, đuổi theo chém giết đến ngoài hai mươi dặm mới chịu thôi, vừa nhìn theo vừa chửi mắng bọn Cô Lâu bang đè nhau chạy trốn!

Đây là một trường bạt sát chính diện, người của song phương tử thương khá nặng nề!

Đại Mạc Cô Lâu bang ngoài Đoạn Nhĩ Sinh và Đoạn Phương Cô đâm đầu chạy thoát ra, những nhân vật chủ yếu còn có Âm Phong Trảo Bạch Tự Tại, Tây Phong đường chủ Hồ Diên Cửu Tử, còn bọn đại hán áo tro cũng chỉ sống sót lại một nửa!

Kim Gia lâu cũng tử thương khá nặng.

Phan Đắc Thọ ngồi một chỗ, máu me đầy người. Cổ Tự Ngạn và Bình Úy trong Phi Long bát vệ cũng bị lãnh mấy đòn trảo.

Trong bốn cấp Lô Điện Tinh Nguyệt cũng có ba người bị trọng thương. Các huynh đệ bỏ mạng cũng gần một trăm người, có hơn hai mươi người bị trúng hỏa diễm xích độc của Đoạn Nhĩ Sinh phân thân toái cốt mà chết!

Triển Nhược Trần bước lên trước mặt Kim Thân Vô Ngân, thần tình sục sôi nghĩa khí, nói :

- Mẹ, mẹ khỏe hẳn rồi!

Kim Thân Vô Ngân buông tiếng cười một tràng dài...

75. Chương 75: Tận Trừ Lũ Yêu Ma Thái Bình Cho Muôn Chúng

Nắm lấy tay Triển Nhược Trần, Kim Thân Vô Ngân cố đè nén dòng lệ nóng nhưng vẫn cứ tuôn trào, giọng nói xúc động :

- Nhược Trần, hảo hán tử của ta, họ... họ đã nói với ta về hành động của con trong mấy ngày qua. Hài tử... khổ cho con, lụy cho con... ta thêm một lần nữa được hân diện về con...

Triển Nhược Trần nói giọng nghẹn ngào :

- Mẹ, Trần nhi bắt ái nữ của Đoạn Nhĩ Sinh từ Đại Mạc về, nhưng lại càng bị lão ta đánh lừa, nhắc đến thêm hổ thẹn mà thôi!

Kim Thân Vô Ngân lắc đầu nói :

- Hài tử, Đoạn Phương Cô hoàn toàn không trọng yếu, Đoạn Nhĩ Sinh là một con xích ma, lão ta sau khi biết Đoạn Phương Cô bị con bắt về Liêu Bắc, đã dùng kế để lừa con mắc bẫy, chuyện này chính tai ta nghe thấy. Bấy giờ lão tính Đoạn kia còn phản một lời độc địa đối với Qua Siêu Sinh: cứu được thì cứu, nếu không thì thà phải chiếm lấy Kim Gia lâu, còn ái nữ thì nghe theo mệnh trời vậy!

Triển Nhược Trần phẫn uất nói :

- Thật ác, Đoạn Nhĩ Sinh là người cuồng!

Kim Thân Vô Ngân gạt đầu tiếp lời :

- Bởi vậy ta nói con bắt Đoạn Phương Cô là không trọng yếu, quan trọng chính là con đã giết được bọn Vưu Nô Nô, Thương Hoàng, Hách Đại Sơn, Thiết Bưu... Con nên biết, những người này đều là đối đầu với Kim Gia lâu, nếu họ liên thủ lại, thì trận chiến hôm nay thắng hay bại rất khó nói được!

Cạnh bên, Phan Đắc Thọ lên tiếng :

- Lời của Đường gia rất phải, lần này thật may Thiếu chủ đi Đại Mạc, nếu ác bà Vưu Nô Nô cũng dẫn quân tới, chuyện thắng bại không những khó nói được, mà thương vong của phía ta cũng tăng lên gấp bội!

Vòng qua dãy đồi, bỗng nghe tiếng chuông ở Đại Kim lâu ngân vang, mọi người cùng Kim Thân Vô Ngân trở về reo hò vang dội!

Ở phía Đại Kim lâu, thấy đi ra hơn một trăm tay hắc y đại hán. Đi trước toán đại hán này là Thân Vô Kỳ, phu phụ Thụy Lương, tỷ muội Thân Vô Cầu... Số người này trấn giữ Đại Kim lâu, sau khi nghe tin đánh dẹp được bọn Cô Lâu bang, liền nhảy vọt reo hò như sấm dậy. Đến khi Kim Thân Vô Ngân cùng mọi người trở về, bèn lập tức gióng chuông mừng thắng lợi!

Kim Thúc Nghĩa và Thân Vô Kỳ chạy ra trước nghênh đón, Thân Vô Kỳ rạo rực niềm vui, nói :

- Chúng ta thắng rồi, Kim Gia lâu đắc thắng, Cô Lâu bang thất bại, vậy chứng minh được quy củ giang hồ vẫn giữ, đạo nghĩa võ lâm vẫn lưu. Đại muội, chúng ta càng vững bền, ha ha...

Lúc này Thi Gia Gia cũng chạy lại, lệ rơi thánh thót, kêu lên :

- Mẹ, chúng ta thắng rồi, mỗi hận mười hai ngày bị tù cũng đã báo thù được!

Kim Thân Vô Ngân rạng rỡ niềm vui, cất giọng cười vang, lau nước mắt còn đọng trên má, nói :

- Truyền lời của ta, Kim Gia lâu mở tiệc mừng ba ngày, mỗi người tăng lương bổng một tháng!

Lời bà ta vừa nói ra, tiếng reo hò vang dội cả đất trời!

Đoạn Nhĩ Sinh Bang chủ Cô Lâu bang giả hoạt ác độc, sau khi thất bại rút quân về, lão ta điểm lại nhân mã chỉ còn không đến một trăm người. Trong đó ngoài Đoạn Phương Cô và Hô Diên Cửu Tử không bị thương ra, số nhân vật trọng yếu còn lại đều đã tử thương. Thất bại thảm hại như vậy, khiến Đoạn Nhĩ Sinh cười lên ha ha như một kẻ cuồng...

Cánh tay phải bị đứt mất bàn tay đưa cao lên, ở vết thương vì đắp một loại thuốc kỳ quái nên chảy ra nước bầy nhầy như tương, Đoạn Nhĩ Sinh cười xong, cất cao giọng :

- Mỗi hận mất tay khó tiêu trừ, nội trong hai năm ta phải luyện thành “Đoạt Mệnh Độc Phong”, giết sạch lũ ngông cuồng Kim Gia lâu!

Lời lão ta vừa dứt, bọn thuộc hạ lập tức vung hai tay hô lớn :

- Bang chủ vạn tuế, Cô Lâu bang vạn tuế!

Đoạn Nhĩ Sinh nhìn Đoạn Phương Cô, hai người cùng hiện nụ cười đầy mãn ý!

Lúc này...

Trước mặt là con sông trong xanh, sông tuy rộng chỉ có hai mươi trượng, nhưng mực nước ở giữa cũng sâu đến hơn một trượng.

Người của Cô Lâu bang kéo nhau đi một đoàn, vừa đến nơi này, Đoạn Phương Cô bỗng chú mắt về con thuyền nhỏ ở xa xa, trên mặt cô ta lập tức phủ lên một lớp sương lạnh!

Nhìn thấy chiếc thuyền liền nghĩ đến Từ Tiểu Hà, tất cả những điều bất hạnh xảy ra, hoàn toàn là do bàn tay của Từ Tiểu Hà gây nên. Nếu Từ Tiểu Hà không theo Triển Nhược Trần đến Đại Mạc, nếu không có cô ta kịp thời cứu Triển Nhược Trần, thì hôm nay cũng sẽ không có Triển Nhược Trần trên đời, đương nhiên, Kim quả phụ cũng đừng mong thoát chết. Như vậy, thảm bại hôm nay sẽ thuộc về Kim Gia lâu chứ không phải Đại Mạc Cô Lâu bang.

Phần nộ quay mạnh đầu lại, Đoạn Phương Cô nghiêng răng nói :

- Phụ thân, Cô nhi cho rằng thất bại của chúng ta là đều do con nữ tặc ở trên chiếc thuyền nhỏ đó!

Đoạn Nhĩ Sinh ngẩng đầu nhìn về chiếc thuyền, buông giọng :

- Phương Cô, con đem sự tình nói rõ cho ta nghe!

Đoạn Phương Cô liền kể rõ về chuyện Từ Tiểu Hà đẩy cửa động cứu Triển Nhược Trần ra...

Đoạn Nhĩ Sinh đôi mắt chớp động, mặt đỏ rực lên, cất giọng :

- Cũng được, ta đang muốn hút tủy người để bồi bổ tổn thương thân thể của ta!

Lão ta liền gọi :

- Tây Phong đường chủ đâu?

Tây Phong đường chủ Hô Diên Cửu Tử cất cao giọng :

- Thuộc hạ có mặt!

Đoạn Nhĩ Sinh chỉ về phía chiếc thuyền.

Hô Diên Cửu Tử đáp :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Gã ta nắm Khô Cốt thảo xông về phía chiếc thuyền...

Trên chiếc thuyền, một thiếu nữ đang ngồi, chỉ vì thiếu nữ đó đang dựa vào khoang thuyền thả hồn suy tư, suy tư đến xuất thần, nên hoàn toàn không phát giác đối với gã áo tro đột ngột xuất hiện dưới rặng liễu. Đến khi nghe tiếng bước chân “sột soạt” sắp đến bên thuyền, cô ta bất chợt kêu lên :

- Nhượng Trần ca!

Rồi lập tức quay đầu lại!

Cô ta - Từ Tiểu Hà, khi cô ta vừa nhìn thấy nhân vật vừa xuất hiện, liền biết ngay là người của Cô Lâu bang.

Phần nộ đứng vụt dậy, Từ Tiểu Hà đã nhìn thấy toán người áo tro ở dưới hàng liễu. Cô ta hai tay chống eo trừng nhìn Hô Diên Cửu Tử, hỏi :

- Ông muốn gì?

Nhe hàm răng vàng ra, Hô Diên Cửu Tử lướt nhìn người Từ Tiểu Hà một lượt, cất giọng :

- Được mắt lắm, cũng chính là người mà Bang chủ ta cần!

Từ Tiểu Hà biết chuyện Đoạn Nhĩ Sinh hút tủy thiếu nữ, liền hừ một tiếng, nói :

- Thứ không biết mở to mắt mà nhìn, ra xem người đang tìm cái chết đấy!

Cười hắc hắc, Hô Diên Cửu Tử trầm giọng :

- Ngoan ngoãn theo ta? Hay là muốn đại gia lên thuyền ôm đi?

Từ Tiểu Hà lạnh giọng :

- E phiền cho người!

- Đại gia rất muốn vậy!

Dứt lời, Hô Diên Cửu Tử đã bay người lên không trung, chưa đáp xuống thuyền, Khô Cốt thảo ở tay phải vung liên tiếp mười một đường.

Từ Tiểu Hà búng người lên cao, lộn ba vòng, khi chân vừa đáp xuống đỉnh thuyền lại vọt người về phía mũi thuyền, chân tung nhanh, suýt tí nữa đập trúng vùng hậu đầu của địch nhân!

Hô Diên Cửu Tử lập tức phát hiện khinh công của nữ nhân này cao tuyệt, vừa đứng vững, gã ta nhìn chòng chọc vào Từ Tiểu Hà đang đứng ở mũi thuyền, nói :

- Thảo nào người dám đột nhập Đại Mạc, khinh công khá tuyệt!

Từ Tiểu Hà cười nhạt :

- Tạm tạm thôi!

Hô Diên Cửu Tử bỗng quát lên một tiếng, Khô Cốt thảo quật vùn vụt vào đầu và mặt Từ Tiểu Hà...

Từ Tiểu Hà hét lên, vung mạnh hai tay phát ra một lần, luồng xuyên qua ngọn thảo của đối phương...

Không gian tĩnh lặng không có âm thanh, lại nghe Hô Diên Cửu Tử phát ra tiếng hú quái dị, ngã người xuống thuyền. Khô Cốt thảo chưa thoát khỏi tay, nhưng trên cánh tay phải gã ta bị rạch một đường dài đến nửa xích!

“Lan Chỉ Xuyên Tâm” Từ Tiểu Hà tay cầm mũi dùi sắt hình tam giác có độc, đứng trên thuyền, cười gằn nhìn địch nhân đau đớn run lấy bầy bên bờ, bỗng phát hiện có một bóng hình màu xám bay lướt tới bên cạnh Hô Diên Cửu Tử.

Đúng là Đoạn Phương Cô đến rồi!

Từ Tiểu Hà cười nhạt, cất giọng :

- Một lần thất bại không đủ để chứng tỏ thất bại vĩnh viễn. Từ Tiểu Hà, bọn ta sẽ quay lại, chỉ có điều, người sẽ không nhìn thấy được ngày đó, vì... hừ...

Từ Tiểu Hà nét mặt lạnh lại, nói :

- Vì người muốn giết ta, đúng không?

- Không sai, vì người vô tri, vì người rước họa cho tên tính Triển kia, ta cần phải giết người!

Từ Tiểu Hà hừ một tiếng, lạnh giọng :

- Bằng vào người ư? Gọi cả lão già của người đến đây, bản nương tiếp luôn một thể!

Đoạn Phương Cô cười lạnh hạo bước cận về phía Từ Tiểu Hà, trầm giọng :

- Một mình ta cũng đủ rồi!

Dứt lời, người đã bay lên trên không, Từ Tiểu Hà đang định lao vào tiếp chiêu bỗng thấy Đoạn Phương Cô hai tay đưa ngang, ngón cái áp lên ngón giữa bắn ra hai vệt độc phấn màu vàng.

Từ Tiểu Hà xoay vọt người, vừa tránh qua độc phấn của địch nhân. Không ngờ khi Đoạn Phương Cô hai chân vừa đạp xuống thuyền, nghe vèo một tiếng, Từ Tiểu Hà còn chưa đứng vững, đã phát hiện độc phấn dính trên người. Cô ta thừa biết lợi hại của độc phấn, chưa dứt tiếng kêu, đã lao đầu xuống dòng sông...

Cười gằn mấy tiếng, Đoạn Phương Cô nhìn Từ Tiểu Hà trôi lênh bênh bất động giữa dòng sông, nói :

- Người biến thành nước trôi chảy theo dòng sông, thật ý vị vô cùng. Hắc hắc...

Đoạn Phương Cô nhảy xuống khỏi chiếc thuyền, đột nhiên Hô Diên Cửu Tử rống lên một tiếng, hai mắt chảy máu lòi ra khỏi tròng, gục chết bên mỏm đá!

Đoạn Phương Cô cũng phải thất kinh, không ngờ Từ Tiểu Hà cũng là người thi độc, thật không xem thường cô ta được!

* * * * *

Hiện tại, trong Kim Gia lâu ở Trường Xuân sơn tràn ngập những tiếng hân hoan vui mừng, khiến cho những người thợ thương cũng reo hò hát ca!

Ở đại sảnh của Đại Kim lâu, Kim Thân Vô Ngân nói với Triển Nhược Trần đang ngồi một bên :

- Đợi qua những ngày này, ta muốn gặp mặt cô nương có tên “Lan Chỉ Xuyên Tâm” Từ Tiểu Hà đó!

Triển Nhược Trần chỉ biết lắc đầu, đáp :

- Cô ta là người sống trong lý tưởng, tự đặt mình trong bức thành trì tư tưởng của mình, cô ta sống rất an lạc, chỉ e cô ta sẽ không tới đây!

Thi Gia Gia ngồi cạnh bên cười tiếp lời :

- Nếu muội đích thân đi mời cô ta thì sao? Cô ta cũng không đến ư?

Triển Nhược Trần nói :

- Cô ta cũng sẽ không đến, nhân vì cô ta vì hạnh phúc của chúng ta, nên càng không muốn xen vào giữa chúng ta, cô ta là một cô nương sống vì người khác!

Kim Thân Vô Ngân liền mỉm cười, nhẹ lời :

- Một con người như vậy ta càng muốn gặp cô ta, cô ta đang ở đâu?

Triển Nhược Trần bỗng nhiên mặt biến sắc, khoanh khắc sau, chàng chống bàn đứng dậy, kêu lên :

- Mẫu thân, không ổn rồi, Trần nhi lo lắng...

Ngồi xung quanh còn có Phan Đắc Thọ và bọn Thân Vô Kỵ, nghe Triển Nhược Trần phát ra lời đó, bất giác sửng người ngạc nhiên!

Kim Thân Vô Ngân nói :

- Nhìn dáng con cấp hoảng khản trương, lẽ nào...

Triển Nhược Trần nhìn về phía hư vô, trong hư vô có hiện lên hình bóng đẹp của Từ Tiểu Hà, chàng buông giọng nặng nề :

- Những nguyên trời có mắt, thiên vạn lần chó gặp bọn họ!

Thi Gia Gia đang choàng tay bên chàng, vội hỏi :

- Chuyện gì vậy, chàng nói nhanh ra đi!

Triển Nhược Trần đôi mày nhíu sát lại, nói :

- Từ cô nương ở trên chiếc thuyền nhỏ bên sông Thanh Hà, phía đó là nơi qua lại của người Đại Mạc, bọn Cô Lâu bang kéo về, Đoàn Phương Cô nhất định sẽ không bỏ qua cô ta, nếu lâm vào nguy khốn, ta sợ rằng sẽ xảy ra chuyện chẳng lành đối với cô ta...

Kim Thân Vô Ngân gật gật đầu, buông giọng :

- Rất có khả năng!

Triển Nhược Trần nghe vậy càng hoảng hốt hơn, vội bước đi, nói :

- Tôi lập tức đuổi đến đó xem sao!

Không có ai ngăn cản chàng!

Kim Thân Vô Ngân không can ngăn, Thi Gia Gia cũng đồng ý cho chàng đi!

Lúc này, con tuấn mã lao nhanh trên quan đạo đi về phía tây, Triển Nhược Trần vỗ ngựa liên tục, miệng quát tháo không ngừng, như muốn cưỡi mây mà bay!

Bóng hoàng hôn đã phủ kín không gian, mặt nước sông Thanh Hà lấp lánh muôn ngàn ánh sao, con thuyền nhỏ vẫn cắm sào đậu ở bên bờ!

Triển Nhược Trần không đợi ngựa dừng lại, lập tức gọi lớn :

- Tiểu Hà, Tiểu Hà muội!

Trên con thuyền vẫn vắng lặng, mà trong lòng chàng càng cuộn cuộn rối bời!

Nhảy lên thuyền, Triển Nhược Trần phát hiện có vết máu, phần nộ vén cửa khoang thuyền lên, thấy bên trong ngăn nắp gọn gàng, hai chiếc gối để ngang nhau, một bộ áo quần nam nhân để ngay ngắn, chàng biết đó là hình giả của mình, và cũng là một vật để tự an ủi tinh thần Từ Tiểu Hà, chàng bất giác cảm thấy con tim đau nhói!

Vụt đứng thẳng người dậy, Triển Nhược Trần kêu lên như một kẻ cuồng :

- Tiểu Hà, muội ở đâu?

Chàng lội theo dòng sông, vừa đi vừa gọi khản cả cổ họng!

Đột nhiên, bên những mỏm đá ở ven bờ, một bộ quần áo màu xanh có cục đá đè ở trên, trong nước sông trôi chảy thấy lấp lánh một bóng hình, Triển Nhược Trần lập tức lao người tới, bất giác đứng sững người!

Chàng đưa tay cầm bộ áo quần lên, không sai, đây chính là bộ áo quần của Từ Tiểu Hà. Triển Nhược Trần đau buồn tột độ, lấy tay đập vào đầu, đôi mắt nhỏ lệ, kêu lên :

- Tiểu Hà muội, muội chết thật thảm!

Nên biết rằng Hóa Cốt độc phần của Cô Lâu bang nếu trúng vào người lập tức biến thành nước mà chết, hình hài tiêu thất, xương đầu cũng biến thành phần.

Lúc này Triển Nhược Trần run rẩy cầm bộ áo quần của Từ Tiểu Hà, ngẩng mặt lên trời kêu gào :

- Tiểu Hà muội, Triển Nhược Trần thề giết chết cha con Đoạn Nhĩ Sinh để báo thù cho muội!

Chàng cầm bộ áo quần của Từ Tiểu Hà vội vã quay đi về phía chiếc thuyền, bay người lên ngựa, đi về phía Long Tuyền trấn...

Tới trên đồi dốc cách Long Tuyền trấn không xa, chàng quả nhiên đuổi kịp bọn Cô Lâu bang.

Cho ngựa vọt lên phía trước, Triển Nhược Trần chặn đứng cha con Đoạn Nhĩ Sinh và gần một trăm bọn đại hán áo tro.

Đoạn Phương Cô nhìn thẳng vào mặt Triển Nhược Trần, quát :

- Triển Nhược Trần, người đuổi theo tới đây, chẳng lẽ muốn giết hết sao?

Triển Nhược Trần phẫn nộ ném bộ áo quần của Từ Tiểu Hà xuống, quát :

- Thứ thật tàn ác, các người kể cả một cô nương cũng không bỏ qua, hôm nay, hãy xem chuyện của các người làm!

Đoạn Phương Cô không cần nhìn cũng biết đó là bộ áo quần của Từ Tiểu Hà, bèn cười hì hì nói :

- Triển Nhược Trần, bọn ta lần này tổn thất hơn một nửa, phải nói là tổn thương nguyên khí lớn, nếu truy căn cứ để chính là bại hoại dưới tay Từ Tiểu Hà, bọn ta thu thập cô ta là phải lẽ, lẽ nào bọn ta không đáng?

Triển Nhược Trần giận quá, phát cười, cất giọng :

- Kim Gia lâu ta cũng tổn thất không ít, các người hôm nay giết hại Từ cô nương, tạo thành mối hận suốt đời của ta. Đoạn Phương Cô, người đã không tha Từ Tiểu Hà, ta cũng không tha cho cha con các người!

Một giọng cười khục khục vang lên, Đoạn Nhĩ Sinh nằm trên kiệu bật người dậy, chỉ vào mặt Triển Nhược Trần, nói :

- Tính Triển kia, người không nên cho rằng chặt đi cánh tay phải của bản Bang chủ là thắng được ta, nếu thật sự giao đấu, ai thắng ai bại còn rất khó nói!

Hai tay thả xuống, đôi mắt nhìn thẳng, Triển Nhược Trần cất giọng :

- Đoạn Nhĩ Sinh, người còn đợi gì?

Đoạn Phương Cô kêu lên :

- Triển Nhược Trần, người thật sự muốn sát tuyệt sao? Để phụ thân ta đi, Từ Tiểu Hà là do ta giết, muốn giao đấu, người ta quyết một trận sống còn!

Triển Nhược Trần thêm một lần đau nhói trong lòng, chàng nghĩ lại cảnh đánh chết Hoàng Huyền, như hôm nay lại phải ra tay đối với một thiếu nữ khác - Đoạn Phương Cô!

Chính ngay lúc này, bỗng nhiên ánh trăng tối sầm lại, một bóng hình màu hồng phủ xuống đầu, Đoạn Nhĩ Sinh đã hô lớn :

- Sát!

Đoạn Nhĩ Sinh tay trái đưa cao, chiếc đầu lâu phát ra vèo vèo liên tiếp, một làn độc đỉnh phóng thẳng tới Triển Nhược Trần.

Triển Nhược Trần xoay người, vệt sáng hình cầu vòng vạch lên giữa không trung, phủ lấy quanh chàng, những tiếng kêu khô khốc vang lên liên tiếp, vô số đỉnh độc bị gạt bay, không xuyên qua được làn đao.

Nhanh chưa đầy một chớp mắt, vệt sáng xanh lè chói lên như điện, Sương Nguyệt đao vấy lên một đường máu. Đoạn Nhĩ Sinh “hự” một tiếng rơi xuống đất, máu từ yết hầu lão ta phun ra ông ộc, miệng lão ta lại kêu “hự hự” liên tục, lão ta hình như có rất nhiều điều muốn nói ra, nhưng không nói ra được!

Đoạn Phương Cô cảm phẫn hết lên :

- Các huynh đệ Cô Lâu bang, hãy báo thù vì Bang chủ vĩ đại của các người!

Gần một trăm tay đại hán áo tro ủa ào như đàn ong vây kín Triển Nhược Trần, khí thế và hung mãnh, như một bầy sói vây lấy một con sư tử!

Vâng, hảo hán chống không nổi đông người, lúc này Triển Nhược Trần có nghĩ như vậy!

Sương Nguyệt đào tỏa ra một mảng vật sáng xanh dày đặc, Triển Nhược Trần gầm lên :

- Sát!

Có năm tay đại hán rống lên một tiếng lộn ra vòng ngoài, máu tươi đã dính đầy trên áo Triển Nhược Trần. Bọn đại hán càng lao vào liều lĩnh hơn, có mấy tên liều mạng xông vào ôm lấy chàng, lại bị ngọn đao chém bay đầu!

Đoạn Phương Cô ôm lấy cái đầu đầy máu của phụ thân, miệng gào lên :

- Làm thịt hán ta, các người đông như thế vậy giết một mình tên tính Triển kia, hán chạy không thoát đâu, xông vào giết hán ta đi!

Tiếng quát gần như cuồng dại, khiến cho bọn đại hán hung hăng xông vào vây giết Triển Nhược Trần...

Máu chảy tràn cả mặt đất, thịt bay đầy trời, Triển Nhược Trần vung đao chém giết đến đôi mắt đỏ kè, bọn đại hán cũng quên cả sống chết là gì!

Ngay lúc này, đột nhiên, từ phía Long Tuyền trấn bỗng vang lên tiếng hò hét dậy trời, một đoàn nhân mã đông nườm nượp vung đao ào tới như nước lũ cuộn cuộn...

Triển Nhược Trần cả kinh, lẽ nào một toán người khác của Cô Lâu bang kéo tới hay sao? Lúc này, nơi này, ngoài liều mạng ra không còn nghĩ gì hơn!

Bất ngờ, một giọng nói của nữ nhân vang lên :

- Là Nhược Trần ca!

Giọng nói rất quen thuộc, đó không phải chính là tiếng nói của Hoàn Nhan Tình sao?

Lại có giọng của một người khác gọi lớn :

- Triển tráng sĩ, Hô Diên Liệt của Tể Hãn tộc đến rồi!

Hô Diên Liệt, chính là người đã dẫn chàng tìm tới tiểu trấn bị cát che lấp!

Tiếp đó, giọng của Hoàn Nhan Tình vang lên :

- Huynh đệ các tộc Khắc Lỗ Luân Hà, hôm nay chính là lúc chúng ta tiêu diệt bọn Cô Lâu bang gieo bao tai hại ở Đại Mạc, giết!

Trong bóng đêm xông ra hơn bốn trăm tráng sĩ, nào là cung đao trường mâu và kiếm... vây kín bọn đại hán Cô Lâu bang.

Quá đột ngột, bọn đại hán Cô Lâu bang lập tức quay lại chống trả, nhưng vốn sức cùng lực kiệt, lại địch đông ta ít, làm sao chống đỡ nổi, chỉ trong thoáng chốc đã hình thành cục diện bốn năm người vây đánh một người, chính là muốn chạy trốn cũng khó!

Đây thật sự chính là một cuộc tàn sát không thể tưởng tượng nổi!

Nửa giờ trôi qua, trường bào sát cũng gần kết thúc!

Nửa giờ trôi qua, phương đông đã ứng màu hồng!

Hoàn Nhan Nghĩa cùng muội muội Hoàn Nhan Tình bước lên cạnh bên Triển Nhược Trần, Hoàn Nhan Tình tươi cười nói :

- Triển đại ca, chàng vẫn khỏe!

Triển Nhược Trần thấy người mình toàn cả máu, cười gượng tiếp lời :

- Nhưng cũng rất hung dữ, đúng không?

Lúc này Hô Diên Liệt bước tới, nói với Triển Nhược Trần :

- Sau khi tráng sĩ đi rồi, các trưởng lão Tế Hân tộc bọn tôi lập tức đồng ý liên hợp với các huynh đệ ở hai bờ Khắc Lỗ Luân Hà, chuẩn bị quyết chiến với Cô Lâu bang. Mấy hôm trước bọn tôi mới tiêu hủy Địa Ngục thành của họ, rồi kéo về Liêu Bắc, chuẩn bị hiệp trợ với người của Kim Gia lâu, không ngờ lại gặp ở đây, cũng là một chuyện đi không. Ha ha...

Hoàn Nhan Tình tay kéo Triển Nhược Trần, nói trong nước mắt :

- Đi thôi, theo bọn tôi về Khắc Lỗ Luân Hà đi!

Triển Nhược Trần mỉm cười tiếp lời :

- Trần mỗ sẽ đi, có điều, không phải bây giờ!

Hoàn Nhan Nghĩa nói giọng chân thực :

- Bọn tôi rất thành ý mời tráng sĩ, Triển tráng sĩ, huynh lẽ nào...

Triển Nhược Trần đáp lời :

- Thịnh ý của hiền huynh muội, Triển Nhược Trần không dám xem thường, nhưng Triển mỗ trước hết phải trở về Kim Gia lâu, để nghĩa mẫu khỏi trông chờ. Ngày sau có dịp, Triển mỗ sẽ đến Khắc Lỗ Luân Hà bái phỏng!

Trời đã sáng hẳn, Triển Nhược Trần tìm ngựa, lại nhìn thấy Đoạn Phương Cô. Cô ta chết rồi, tay phải ôm lấy xác phụ thân - “Hấp Tủy Xích Ma” Đoạn Nhĩ Sinh, tay phải nắm thanh đoản đao, cả lưỡi đao găm lút trong bụng cô ta, trên mặt còn mang nét đầy thống khổ!

Triển Nhược Trần trầm mặc lắc lắc đầu, đoạn ôm quyền chào huynh muội Hoàn Nhan Tình và Hô Diên Liệt :

- Hiền huynh muội, chúng ta hẹn ngày gặp lại!

Hoàn Nhan Tình những giọt nước mắt đầy thất vọng chảy dài, người sững sờ, gục đầu vào vai Hoàn Nhan Nghĩa khóc nghẹn ngào!

Phía sau vang lên một loạt tiếng hô, bọn tráng sĩ Khắc Lỗ Luân Hà đưa cao hai tay, bày tỏ lòng kính mộ đối với Triển Nhược Trần!

* * * * *

Cho ngựa đi chậm rãi qua sông Thanh Hà. Triển Nhược Trần ngưng ánh mắt nhìn chiếc thuyền nhỏ ven sông, thăm khấn cầu :

- Tiểu Hà, yên nghỉ đi! Kiếp này không được kết duyên, sẽ đợi đến kiếp sau đi!

Rời khỏi sông Thanh Hà, lúc này, Triển Nhược Trần thúc ngựa đi nhanh.

Trường Xuân sơn tràn ngập ánh nắng chan hòa, dưới rừng tùng xanh tươi, chàng nhìn thấy đình đài lâu các nguy nga. Nhưng chàng chưa tới nơi, phía trước tự nhiên xuất hiện hai người, là hai nữ nhân!

Vì thế Triển Nhược Trần phát kinh gần như ngã người xuống ngựa!

Chàng lắp bắp thốt lên :

- Muội... muội... muội không chết, đúng không?

Đúng là “Lan Chỉ Xuyên Tâm” Từ Tiểu Hà, cùng nắm tay đi với Từ Tiểu Hà, chính là hiền thê của Triển Nhược Trần - Thi Gia Gia!

Triển Nhược Trần nhảy xuống ngựa chạy lại, kêu lên :

- Vậy là sao?

Thi Gia Gia tươi cười đáp lại :

- Chàng đi rồi, mẫu thân nghĩ đến cô ta, bèn đích thân dẫn Bát vệ đến bên bờ Thanh Hà. Trời đã là canh hai, mẫu thân đích thân lên thuyền, thì gặp Từ Tiểu Hà muối đang ngủ. Nghĩ đến cô ta dành trọn cả tình yêu đối với chàng, liền dùng “thủ đoạn cứng rắn” để “bắt” cô ta về. Như vậy chàng nên cao hứng chứ?

Triển Nhược Trần bật cười, nói :

- Kỳ quái thật, ta cũng đến bên sông Thanh Hà, lội dưới sông tìm được bộ áo quần của Tiểu Hà muối, lúc đó ta đã...

- Chàng đã khóc rồi chứ gì? - Thi Gia Gia vừa nói vừa cười.

Triển Nhược Trần không hề giấu diếm :

- Còn hơn cả khóc nữa...

Bấy giờ, Từ Tiểu Hà buông tiếng cười tràn đầy niềm vui!

Lát sau, cô ta ngưng nụ cười, nói :

- Muối thật sự bị trúng Hóa Cốt độc phần của Đoạn Phương Cô, nhưng muối cũng là một người chuyên sử dụng độc, chỉ cần không bị trúng vào da thịt, muối sẽ không sợ. Vì thế muối lập tức nhảy xuống sông, giả làm như người bị trúng độc, trôi nổi theo dòng sông. Để được an toàn, ở trong nước muối liền cởi áo quần ra, tạm thời lẩn tránh vào trong một thạch động ngủ một giấc, đợi đến canh hai, muối mới vội vã trở về thuyền. Hi hi... cũng vừa mới ngủ, thì Lâu chủ, à không, là mẹ, đến trên thuyền rồi...

Triển Nhược Trần càng trở mắt ngạc nhiên, hỏi :

- Mẹ cũng nhận muối làm nữ nhi của mẹ sao?

Từ Tiểu Hà dí dỏm đáp lại :

- Không, là nhi tức phụ!

Triển Nhược Trần trợn to mắt ra, một lát sau vẫn nói không ra lời!

Ở đại sảnh Đại Kim lâu, Triển Nhược Trần kể rõ cho Kim Thân Vô Ngân nghe về chuyện bọn Cô Lâu bang bị diệt trừ tận gốc.

Kim Thân Vô Ngân chậm rãi nói :

- Trải qua một lần gian nguy, càng thể hiện được điều đáng quý của thái bình, những mong sao Kim Gia lâu chúng ta từ nay vĩnh viễn yên ấm thái bình!

- Vâng, thái bình yên ấm là điều đáng quý nhất đối với cuộc sống con người!

Kim Thân Vô Ngân gọi Từ Tiểu Hà ngồi cạnh bên, tươi cười nói :

- Hà nhi, mong sao sang năm vào lúc này, con và Gia Gia đều sinh cho ta đứa trẻ trắng mập xinh đẹp, biết chưa?

Từ Tiểu Hà lặng lẽ cúi đầu, Triển Nhược Trần và Thi Gia Gia cùng nhìn nhau cười trong không khí đầm ấm chan hòa!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bach-long-kiem>